

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

Número 24

III Legislatura

Any 1992

Sessió plenària
celebrada el dia 12 de febrer de 1992

Presidència del Molt Excel.lent Senyor
Antoni Garcia i Miralles

SUMARI

(Comença la sessió a les 10 hores i 40 minuts.)

Punt únic: Debat sobre declaració de política general realitzada pel senyor president de la Generalitat Valenciana, de conformitat amb el que disposa la Llei 6/1987, de 23 de setembre, que modifica l'article 50 de la Llei 5/1983, de 30 de desembre, de Govern Valencià.

— Intervenció del senyor president de la Generalitat, Joan Lerma i Blasco, i dels diputats senyors Pedro Agramunt Font de Mora (G.P. Popular) i Héctor Villalba Chirivella (G.P. Nacionalista UV).

(Se suspén la sessió a les 20 hores i 10 minuts.)

Ple de les Corts Valencianes celebrat el dia 12 de febrer de 1992. Comença la sessió a les 10 hores i 40 minuts, sota la presidència del molt excel·lent senyor Antoni Garcia i Miralles. Sessió plenària número 18.

El senyor president:

I.lustres senyors diputats, la presidència accepta l'oferta de les Corts i declara obert el període de sessions.

Diputació Permanent. D'acord amb l'article 53 del Reglament he de comunicar a la Cambra que durant les darreres vacances parlamentàries ha estat reunida la Diputació Permanent el dia 17 de gener per a la compareixença de l'honorable senyor conseller d'Economia i Hisenda per tal d'informar dels acords sotmesos a la consideració del Consell de Política Fiscal i Financera el dia 20 de gener, sobre el sistema de finançament de les comunitats autònomes per al quinquenni 1992-1997, i també per a, si s'escau, i de conformitat amb el que estableix l'article 52.1.3 del Reglament de les Corts Valencianes, acordar la convocatòria d'un ple extraordinari per a tractar el tema esmentat amb la compareixença de l'honorable senyor conseller d'Economia i Hisenda.

Així mateix la Mesa de la Diputació Permanent s'ha reunit el dia 14 de gener per a la tramitació parlamentària.

Passem a continuació al debat del punt únic de l'ordre del dia sobre declaració de política general que realitzarà el molt honorable senyor president de la Generalitat Valenciana.

El senyor president té la paraula.

El senyor president de la Generalitat:

Moltes gràcies, molt excel·lent president.

II.lustres senyores i senyors diputats.

Es mandato del Reglamento de esta Cámara que tenga lugar en su seno anualmente un debate sobre política general en el que se expongan y discutan líneas y actuaciones de la Generalitat.

En esta ocasión la cercanía de dos debates: el de investidura, celebrado el pasado mes de julio, y el de presupuestos, que prácticamente acabamos de finalizar con el año, hace que nos encontremos con pocas novedades en lo que atañe a los planes que ya están en marcha o al diseño de nuestra política, que es sobradamente conocida por sus señorías.

Antes de entrar en los puntos que trataré a lo largo de esta intervención, quiero referirme al alto grado de civismo demostrado por el pueblo valenciano y todas sus instituciones ante el golpe que hemos sufrido recientemente por parte del terrorismo. Condenamos del modo más enérgico esta lacra que azota a nuestra sociedad, deseosa de vivir en paz y solucionar sus problemas por los cauces democráticos, de los que ella misma se ha dotado, y no por medio de la sinrazón o la barbarie. El terrorismo no sólo no conduce a soluciones, sino que hace tenerlas mucho más difíciles.

En mi intervención no voy a entrar en realizaciones concretas sectorializadas de los últimos meses. Si sus señorías se interesan por algún tema concreto, tendré mucho gusto en informarles a lo largo del debate.

No hace falta que les exprese mi deseo de que sometan los planteamientos y propuestas que voy a exponerles al enriquecimiento de la crítica constructiva. Porque, en definitiva, de lo que se trata es de encontrar entre todos la manera de aportar a la sociedad valenciana criterios para afrontar los problemas colectivos y para tratar de solucionarlos, cada cual según sus respectivas responsabilidades, que todos tenemos alguna parte en ello.

Se ha producido desde los últimos debates un hecho crucial que introduce nuevos datos en lo que pretende ser nuestra

visión del presente y del futuro. Me refiero, por supuesto, a la aceleración del proceso de unidad europea que ha supuesto la cumbre de Maastricht, en la que, como saben, España ha jugado un importante papel.

Les comentaré además dos acontecimientos relevantes para nosotros. En primer lugar, y aunque ya ha sido pedida la comparecencia por el conseller de Economía, informarles brevemente de los resultados de la negociación sobre la financiación de las comunidades autónomas alcanzados en el Consejo de Política Fiscal y Financiera. Para la Comunidad Valenciana puede suponer una elevación en las transferencias generales de alrededor de 28.000 millones de pesetas más que en 1991. Este acuerdo proporciona a nuestra Comunidad una subida por habitante del 10'6%, justo el doble de la subida media. Con ello, avanzamos en la línea, propuesta ya por nosotros, de tender a igualar los ingresos medios por habitante.

En virtud de este acuerdo, y eso es importante destacarlo, se amplía además la financiación incondicionada y se abren finalmente las puertas a la corresponsabilidad fiscal entre las Administraciones públicas de este país. Todo ello, naturalmente, sin mermar el principio de solidaridad.

Dentro del proceso histórico de descentralización de las Administraciones públicas éste es un paso importante. Permite la certeza de que las autonomías puedan afrontar el futuro con un grado importante de estabilidad financiera tanto en gastos como ingresos.

En segundo lugar, como ya saben también los grupos parlamentarios, el discutido todavía acuerdo autonómico nos proporciona la base política para tomar la iniciativa en la incorporación al Estatuto de Autonomía de las competencias delegadas por la LOTRAVA, dentro de las iniciativas recientes tomadas por la Generalitat y que fueron también objeto de debate hace poco tiempo en esta Cámara.

Con ello nuestra comunidad adquiere política y jurídicamente el status que ya tenía de hecho por esta delegación y queda en un modo semejante al de las mal denominadas —en mi criterio— "autonomías históricas". Aunque, como ya saben también, no se trate de un cambio competencial, debemos congratularnos de este paso por lo que significará políticamente en cuanto a la asunción legal de competencias y el control exclusivo de nuestras instituciones sobre ellas. Es un paso importante, es un paso que consolida definitivamente nuestra forma de hacer y que deja bastante a las claras que el camino que hemos seguido a lo largo de estos diez años que estamos a punto de cumplir nos ha situado finalmente en el pelotón de cabeza de las comunidades autónomas españolas, de acuerdo a lo que la propia Constitución dice.

El Gobierno valenciano, después de haber mantenido conversaciones con los diferentes grupos parlamentarios, tomará la iniciativa de proponer a esta Cámara el inicio del proceso político que nos conduzca al objetivo que acabo de señalar.

Sin embargo, el acuerdo tomado en Maastricht por los socios comunitarios a mediados de diciembre, nos sitúa frente a un programa concreto de trabajo y ante un conjunto de decisiones que condicionan ya el presente y el futuro de la Comunidad Valenciana. Constituye, sin duda, el acontecimiento estratégico más importante que tenemos ante nosotros y también el que hay que atender con mayor urgencia, no tanto por sí mismo como por las múltiples implicaciones que conlleva para nuestra sociedad y que ya vemos plasmadas en nuestra realidad cotidiana con cierres, protestas o manifestaciones que a todos compete abordar con urgencia y responsabilidad.

No es, pues, un discurso europeísta el que voy hacer, es claramente un discurso concreto de nuestra realidad concreta y cotidiana, y me parece que flaco servicio haríamos a la

sociedad si no le ayudáramos a percibir con claridad que, cuando hablamos del proceso de unidad europea, estamos hablando de su realidad cotidiana y de su propio futuro.

La historia está dándonos una lección de rapidez en los cambios, que nos hubiera dejado sin aliento hace muy pocos años. Han desaparecido bloques que habíamos llegado a considerar inamovibles. La antigua Unión Soviética ha desaparecido y se va configurando un panorama nuevo, un panorama que podríamos llamar sin bloques, pero, en realidad un panorama donde las reivindicaciones territoriales y el subdesarrollo son un factor creciente de inestabilidad para cualquier política futura. Frente a ello los países desarrollados tienen, sin duda, una grave responsabilidad que no puede ni debe limitarse a cerrar las fronteras a la pobreza.

Los países miembros de la Europa Comunitaria deben estar decididos a afrontar sus responsabilidades y riesgos en el Mediterráneo y en la Europa del Este, que están estrechamente ligados a nuestra prosperidad. Es para ello necesario acelerar la política de unidad y reforzar la cohesión.

En 1985 se aprobó el Acta Única. El período transitorio terminará a final de este año. En Maastricht se ha acordado sucesivas fases hasta 1997-99. Este mismo mes hemos liberalizado los movimientos de capitales. El pasado 7 se firmó el Tratado de la Unión y a fines de este año habrá además libre circulación de personas y mercancías.

El siguiente paso será entrar en la banda estrecha de los tipos de cambio del sistema monetario europeo, que dará, sin duda, mayor estabilidad a la peseta. Y para 1997 o 1999 pasaremos a tener una moneda única para toda la Comunidad Europea, un banco único emisor y una sola política monetario, ya hoy muy limitada en sus actuaciones.

Una vez que se haya producido la integración económica y monetaria, se iniciará la fase de unificación política. La unidad monetaria, pues, está concebida como una fase de un proyecto muy ambicioso. Cualquier país miembro podrá integrarse en este proceso si cumple determinadas condiciones. Y quiero insistir en que hablamos de política muy concreta, que afecta a nuestro nivel de vida y a nuestro empleo, y que también quiero insistir en que las condiciones habrá que cumplirlas igualmente si se quiere ser competitivo, pues son condiciones que, se quiera o no, han de ser de obligado cumplimiento para cualquier economía que quiera participar de la prosperidad.

Podrán participar en el Banco Central Europeo y en la circulación del ecu los países que aquellos momentos tengan una inflación no superior en 1'5% a la media de los tres Estados miembros más estables. Unos tipos de interés a plazo medio y largo no superiores al 2% por encima de los tres países con niveles más bajos. Unos tipos de cambio de la moneda propia con dos años, por lo menos, en la banda estrecha del sistema monetario europeo, y un déficit público en el que están incluidas todas las administraciones, no mayor del 3% anual del PIB, sin que la deuda acumulada pueda superar el 60% de la mima magnitud.

En 1996 se decidirá cerrar el proceso si al menos siete países miembros cumplen las condiciones. De no ser así, se creará en el 99 con los países que las cumplan. Bien entendido, pues, que no se trata de un problema estadístico, sino político. No será lógicamente cuestión de decimales ni de reglas precisas. Habrá, en su momento, un informe de la Comisión y otro del Instituto Monetario Europeo y sobre esta base se tomará una decisión política.

Si continuamos en el 96, y dado que se trabajará inevitablemente sobre los datos del 95, disponemos, pues, de tres años para ajustar nuestra economía. Este año, puesto que los presupuestos están ya cerrados, no podemos tomar medidas

importantes, aunque, como saben, porque recientemente ha tenido lugar el debate parlamentario, hemos sido muy rigurosos en el crecimiento del gasto público y a la vez hemos mantenido un gran esfuerzo inversor.

Los estados miembros —y por tanto el español— van a presentar en breve un Plan de Convergencia, ateniéndose a los compromisos asumidos en Maastricht. En nuestro caso es posible cumplir los requisitos presentes en las condiciones de convergencia, pero no tenemos demasiado tiempo. Hemos de actuar, pues, con decisión, porque de otro modo no es posible garantizar a largo plazo el crecimiento del empleo y del bienestar que tiene que ser nuestro objetivo político. Para la Comunidad Valenciana es también una oportunidad espléndida. Como Comunidad exportadora y abierta al exterior, siempre nos ha beneficiado el proceso liberalizador. Pero es evidente que debemos alcanzar, al menos, las condiciones de convergencia.

Desde el 85 este país ha tenido un crecimiento del empleo, de la riqueza y del bienestar desconocidos hasta hace décadas. Ya sé que en cualquiera de los sectores que podamos analizar seguirá habiendo problemas o distorsiones y que seguirá habiendo gente todavía desatendida por esta prosperidad relativa. Sin embargo daré algunas cifras para que sus señorías se hagan una idea de lo que pretendo explicar. Desde el 85, en que se firma el acuerdo de integración, al 91, la riqueza media de cada valenciano ha crecido en un 31%. Esto ha hecho posible que nos aproximemos a la renta media europea. Prácticamente hemos acortado distancias de 6 puntos en 6 años. Lo que supone, sin duda, un salto considerable, del que quizá no percibamos su importancia, porque estamos teniendo un proceso de convergencia con el centro mundial de crecimiento más rápido. Estamos realmente convergiendo.

En este proceso se ha creado empleo a una tasa cercana al 3'5% anual, lo que ha supuesto la creación de unos 200.000 puestos de trabajo. Como consecuencia de ello las tasas de paro han disminuido sensiblemente en nuestra Comunidad, pero estos valores, no cabe duda, que ni son para siempre ni son todavía bajos. Y, por tanto, necesitamos garantizar al pueblo valenciano una expectativa de crecimiento de la renta, y sobre todo del empleo, hasta que la convergencia sea más completa. Y esto ni es fácil nunca ni es fácil en los momentos actuales de menor dinamismo, si no es contando con la colaboración y la aportación de todos.

Pero las cifras que acabo de citar tienen valor si se consideran a la luz de los profundos cambios sociales que se han producido, y quiero señalar a sus señorías que esas transformaciones son más claras todavía en el cambio social que en el económico. Recordando nuestra experiencia de los últimos seis años podemos tener una buena apreciación personal. Pero, de todos modos, aportaré también algunos indicadores de esos cambios.

En este momento uno de cada cinco chicos y chicas estudia una carrera universitaria, y dos de cada tres acaban estudios de BUP o de Formación Profesional. No hace mucho tiempo, más bien muy poco, apenas uno de cada diez podía alcanzar estudios superiores. Realmente hoy todo valenciano tiene garantizado un puesto escolar gratuito de enseñanza media y una gran parte de enseñanza universitaria.

Con las últimas reformas de los servicios sanitarios y sociales estamos ya dirigiendo a la totalidad de la población la asistencia médica y social. La extensión de las pensiones no contributivas permitirá también proporcionar una mínima pensión a los sectores más desfavorecidos de la población que no realizaron en su momento la contribución a la Seguridad Social.

Es evidente que el proyecto político de integración en Europa y de progreso solidario está permitiendo un crecien-

to de la renta y del empleo, a la vez rápido y distribuido entre el conjunto de los ciudadanos, y una mejora considerable también en los servicios públicos.

Lo que está en juego ahora, por lo tanto, no son los discursos europeístas, sino la continuidad y posiblemente la aceleración de este proceso. Si no fuéramos capaces de conseguirlo, sin duda se generaría un sentimiento de frustración en el conjunto de los ciudadanos, del cual seríamos responsables en gran medida nosotros mismos por no avisar a tiempo, y creo que no podemos ni debemos defraudarles.

¿En qué situación estamos actualmente? En el período 91-93 la inflación se situará previsiblemente entre el 5'5% y el 6'5%. Los tipos de interés a largo plazo entre el 11'5 y el 12'5, y el déficit público entre el 3'5 y el 4'3%. El escenario al cual nos tendríamos que incluir en el 96-97 sería una inflación inferior al 4%, unos tipos de interés inferiores al 8'5 y un déficit público inferior al 3%. Lógicamente, los países que estarán en mejor situación competitiva son aquellos que consigan entrar con tasas de inflación, interés y déficit más bajas.

En la práctica esto significa que debemos, al menos, reducir la inflación de dos a tres puntos y el déficit público por lo menos en un punto y medio. Es, sin duda, un esfuerzo importante, pero no imposible. Y cabe decir también que nuestra situación ahora es mucho mejor que la de Portugal o Grecia e incluso que la de algunos países que tradicionalmente han ido por delante de nosotros, como puede ser el Reino Unido o Italia.

Pero no basta con tener la llave que nos abra la puerta de la Unión: hay que entrar en ella en condiciones de poder competir en un mercado amplio y sin fronteras. Sabemos que la unión económica y monetaria producirá un descenso de los costes y de los precios de los productos, y por tanto una mayor competencia.

Los consumidores compraremos los mejores productos a los mejores precios y, por consiguiente, el empleo y la riqueza se crearán allí donde puedan producirse y no en lugares con empresas poco competitivas, demasiado pequeñas, con trabajadores poco formados, que produzcan mercancías con baja relación calidad-precio o que dispongan de malas redes de distribución.

Estamos, por consiguiente, hablando de problemas concretos y específicos en los que difícilmente desde un Gobierno como éste pensarán que podemos incidir y que, sin embargo, podemos hacerlo con toda claridad. Y todas esas cuestiones que a nivel europeo inciden directa y claramente sobre la creación de empleo en cada uno de los países a que nos referimos, influyen también clara y directamente sobre la distribución y las posibilidades de empleo en cada una de las comunidades autónomas españolas.

Y nosotros podemos imaginar un escenario en el cual la proyección de futuro vaya encaminada a una reducción sustancial de la tasa de paro y a un horizonte de crecimiento económico sostenido. Pero eso tiene que ser necesariamente a costa, fundamentalmente, del esfuerzo de nosotros mismos y no, como en muchas ocasiones estamos acostumbrados a oír, a costa de que cada interlocutor social en concreto eche la responsabilidad sobre cada uno de los demás y todos juntos sobre el Gobierno. Cada cual tiene en este papel una responsabilidad que jugar y cada cual tiene un aportación importante para el futuro, que creo que entre todos podemos llegar a conseguir poniendo sobre el tapete la realidad que estamos viviendo y las posibilidades de funcionamiento del escenario que estamos diseñando.

Y tenemos para nosotros, además de un capital humano importante, una ventaja que nuestra competitividad puede sin duda tener una influencia sustancial. Y es que nosotros perte-

necemos a una área mediterránea que puede convertirse en el segundo gran eje de desarrollo europeo después de la zona del centro-norte. Puede ser una zona de atracción de recursos de todo tipo, pero ello a condición de que sea capaz de superar la actual situación de fragilidad. El flujo de capitales, de empresas, de turismo y de personas se va a incrementar, sin duda, en la Europa sin fronteras y ello puede ser beneficioso si nosotros estamos preparados para eso.

Se impone, pues, hacer un esfuerzo colectivo para mejorar nuestra posición competitiva en los próximos años. Hemos de invertir, lo hemos dicho ya muchas veces, y hemos de invertir en nuestro propio futuro, en la calidad de vida y en el nivel de bienestar que queremos alcanzar en el futuro próximo. Porque ésta va a ser una década crucial, de creación de una nueva Unión, oportunidad que los valencianos nos podemos y tenemos que dar a nosotros mismos de imprimir a nuestra historia un rumbo claramente orientado hacia los imperativos de la razón y del progreso.

El crecimiento que hemos visto anteriormente de servicios públicos, de riqueza o de consumo, ha sido posible gracias a un fuerte incremento de la inversión. Pero, naturalmente, como ustedes saben también, esa inversión no ha sido alimentada fundamentalmente del ahorro interno. Realmente ahorramos poco para lo que necesitamos invertir, por lo que hemos necesitado pedir prestado a otros países los recursos adicionales, y para ello hemos tenido que pagar precios elevados. Y esto es sustancialmente lo que en ocasiones tenemos que oír permanentemente de críticas de quienes pretenden modificar desde el Gobierno unas condiciones de mercado que vienen prácticamente ya fijadas por el contexto internacional.

Nuestro mayor consumo en relación con el ahorro ha significado en la práctica la necesidad de adoptar unas tasas de interés altas para financiarlo. Esas tasas de interés altas para financiar nuestra inversión y nuestro consumo ha ido revaluando la peseta, lo que, unido a un tipo de inflación alta comparada también con nuestro entorno, ha hecho, sin duda, que perdiéramos competitividad. Y es así, nos guste o no nos guste, y es así, critiquemos o no critiquemos las responsabilidades de cada cual. Pero los valencianos sabemos bien que una situación de moneda sobrevaluada y elevadas tasas de interés afectan claramente a las posibilidades de las empresas y, en consecuencia, afecta al empleo.

Una política con posibilidades de éxito exige, sin duda, el ajuste del consumo a las posibilidades del sistema, ajuste coherente con una inversión suficiente para mantener tasas de crecimiento y mantener también la creación de empleo de una forma satisfactoria.

¿Dónde deben hacerse esos ajustes? Se viene insistiendo en muchas ocasiones en la necesidad de concertar las rentas salariales. Yo insistiré una vez más a sabiendas de que ése no es el problema fundamental que afecta a nuestra competitividad. Es sin duda un problema necesario y un problema que requiere un esfuerzo colectivo para intentar concertar una política de rentas salariales compatibles con el mantenimiento de la capacidad adquisitiva y la creación de empleo.

Pero debemos además controlar beneficios especulativos y corporativistas que se producen en determinados servicios, y que son hoy —y no los precios industriales— la fuente principal de tensión inflacionista. Y debemos, por último, ajustar el déficit público de todas las administraciones, porque el déficit es de todas las administraciones: gobierno central, comunidades autónomas y ayuntamientos.

Sí que jugamos y tocamos, pues, un papel importante en la política económica global, porque como agentes económicos que representamos alrededor del 10% de la realidad española, y un capítulo mucho más considerable en nuestra competitividad

exterior, podemos y debemos jugar un papel considerable en la política global. Y, si somos capaces de alcanzar las condiciones de convergencia, podremos previsiblemente hacer crecer nuestro producto interior bruto aproximadamente entre un punto y punto y medio por encima de la media europea y aumentar el empleo aproximadamente en un 2% cada año. Y si nosotros, con nuestro propio esfuerzo desde la Comunidad Valenciana, somos capaces de dotarnos de más y mejores posibilidades, habremos podido alcanzar el nivel de renta y bienestar medio de los países desarrollados en relativamente poco tiempo, en una comunidad que hoy ya disfruta de una renta media superior a la media de las comunidades autónomas españolas.

Este es un noble objetivo. Un objetivo que merece el esfuerzo de todos y en el que todos debemos de colaborar. En tanto que esfuerzo posiblemente tenga que atravesar situaciones de incomprensión. Es, pues, fundamental que todos los agentes sociales entiendan la importancia del momento y se comprometan a defender la necesidad de las soluciones que nos permite la convergencia.

Este objetivo prioritario, sin duda, ni se puede ignorar ni debe ser considerado o instrumentalizado de modo partidista. Y merece recibir, sin duda, el respaldo político de los grupos parlamentarios y de todos los agentes sociales. Y sobre todo, y para que ello sea posible, hay que garantizar que este esfuerzo va a hacerse pensando en la mayoría del pueblo valenciano y llevarlo a cabo priorizando las inversiones, de manera que se concentren en objetivos que tengan la máxima eficiencia económica, pero también respaldo social.

La experiencia de algunas políticas económicas conservadoras, que han basado su estrategia de recuperación económica en favorecer sólo la inversión privada y en reducir la inversión pública, no puede considerar esta Cámara que haya sido positiva. Estos países, que podemos analizar hoy su situación, no sólo se han descapitalizado en infraestructuras, sino fundamentalmente y especialmente se han descapitalizado en capital humano, en formación y en preparación de las personas. Y a causa de esta carencia han visto hoy reducida su competitividad y un número importante de ciudadanos ha quedado marginado del proceso.

Como dije en mi discurso de investidura, mi objetivo es concentrar la inversión en formación de todos los valencianos. Y en este punto es donde tenemos que vigilar los estrangulamientos, y fundamentalmente donde podemos incidir más para sacarnos de la situación actual. Para ser más competitivos y también para asumir las responsabilidades que la vida pública de hoy nos demanda.

Esa inversión en formación y en educación se distribuye además entre el conjunto de la población y, por tanto, favorece la posibilidad de compromiso entre todos. La Generalitat cree que ha llegado el momento de proponer un acuerdo para el progreso social, un pacto que elimine incertidumbres en los agentes económicos, distribuya inversiones de acuerdo con las necesidades del proceso de convergencia, y comprometa a todos a actuar conjuntamente con la vista puesta en este objetivo común.

Este método no es sin duda ninguna novedad para nosotros. Lo hemos aplicado ya en el pasado y sin duda con buenos resultados. Hoy con mayor motivo volvemos a proponerlo para la elaboración de los instrumentos de planificación que tendremos que utilizar en un futuro inmediato. El período de aplicación del Plan Económico Valenciano II ha terminado. En su momento nos planteamos si era útil proponer a esta Cámara un nuevo PEV o prorrogar el anterior. Habida cuenta de que las grandes líneas de inversión fueron ya acordadas en el Plan de Desarrollo Regional del reino de España, que

finalizará en diciembre del 93, nos encontramos con un desajuste temporal entre el ritmo de nuestro proceso de planificación y el que imponen las decisiones comunitarias.

Pero, puesto que éstas últimas cuentan tanto, porque suponen un apoyo financiero para nuestras actuaciones, creemos que es el momento de ajustar nuestro ritmo al plan de desarrollo regional. Por ello, en la comisión de seguimiento del PEV hemos acordado prorrogar nuestro PEV-II hasta el nuevo PDR, integrando también, junto a la Unión General de Trabajadores, al sindicato Comisiones Obreras como nuevo firmante. De este modo el próximo PEV-III será sin duda soporte del nuevo plan comunitario.

Estamos alcanzando ya un consenso en torno a estos extremos y haremos lo posible por alcanzarlo también en el próximo plan. Dado que va a coincidir con la aplicación del proceso de convergencia, no hace falta que encarezca a sus señorías la importancia y la trascendencia que va a tener.

Estamos trabajando ya en la elaboración de los documentos que nos han de servir de base para la toma de decisiones del nuevo plan. Este trabajo corre parejo también con el que está realizando el gobierno central. Recordarán sus señorías que, por lo que respecta a la comunidad europea, en el tratado de la unión se recoge el principio de cohesión y la creación de un fondo de convergencia y otro para el medio ambiente, ambos muy importantes para nosotros.

Durante la primavera se producirá la discusión sobre los presupuestos 93-97 que se van a aplicar en la segunda fase de la unión económica y monetaria. En ella se van a decidir dos cuestiones que nos afectan. Primero la cantidad de recursos que van a adscribirse a cada uno de estos fondos y, en segundo lugar, qué condiciones deben reunir las zonas o países que tengan derecho prioritario a ello. Esta discusión se cerrará en la cumbre de Lisboa de fines de junio. A partir de este momento es posible empezar con criterios claros un proceso de desarrollo de los próximos planes de inversión. Conviene que no olvidemos, de todas formas, que la convergencia va a suponer ajustes presupuestarios y cambios en la política financiera. Todos debemos ser conscientes de esa necesidad. No sólo el gobierno central, sino también nosotros y los gobiernos locales, a los que invito también a tomar medidas en este sentido.

La Generalitat Valenciana actúa ya, pues, en esta línea y lo deberá seguir haciendo en los próximos años por medio de una gestión eficiente del ahorro de recursos públicos y de una priorización de la inversión sobre el gasto corriente. El objetivo debe ser llegar al menor déficit posible en el momento de la convergencia. Y para ello vamos a intentar obtener el mayor rendimiento del capital físico y humano de la Generalitat, ajustando al máximo los recursos y prestando toda nuestra atención a las necesidades de los ciudadanos.

Por ello, propongo a sus señorías un acuerdo de todos los grupos parlamentarios de respaldo a las políticas que deben hacerse en este momento desde la Generalitat Valenciana. Solicitemos también de las restantes instituciones públicas que se sumen a esta política y a los agentes sociales que apoyen el compromiso del pacto por la competitividad y, sobre todo, por el progreso social.

Sus señorías saben también que éste es el año en que celebraremos el décimo aniversario de nuestro Estatuto. Para la mayoría de los valencianos es ya una efemérides particularmente grata. El Estatuto ha servido de instrumento de unión y de construcción de la Comunidad Valenciana y ha propiciado nuestra puesta al día desde el punto de vista económico, social y cultural.

Ahora, cuando estamos a punto de alcanzar lo que nos propusimos, la plenitud de competencias, hemos de reconocer

el acierto que se tuvo en su momento. Era una cuestión de Estado que supimos tratar como tal y debemos sentirnos orgullosos de eso. Ha contribuido, pienso yo, al prestigio de las instituciones y al prestigio y estimación de los propios valencianos.

La eficiencia es un deber no sólo de los gestores públicos o de los funcionarios, sino también de todos los representantes políticos que deben estar preocupados por el bienestar del conjunto de los ciudadanos, mantener informada objetivamente a la opinión pública sobre lo que es responsabilidad suya y ofrecer una imagen respetable y digna de la política y de las instituciones.

Tenemos que responder, como desean los ciudadanos, al reto que nos plantea el acelerado proceso de la Europa unida. Los valencianos ya hemos dado muchas veces prueba de que el diálogo y el esfuerzo conjunto constituyen, sin duda, uno de nuestros activos. Yo pido hoy, una vez más, que sigamos anteponiendo el interés de nuestra comunidad y, por supuesto, el del conjunto de los hombres y mujeres que la constituyen, a cualquier otro de carácter particular. Porque en definitiva los avances por el camino del progreso van a repercutir en beneficio de todos y de nuestro futuro.

Este es el sentido del debate de hoy y su justificación: analizar los grandes problemas que en mi criterio se deben de plantear desde el gobierno valenciano, someterlos a la discusión y a la crítica constructiva y aportar elementos de consenso para que, entre todos, con una perspectiva de Estado, seamos capaces de darle viabilidad política.

Nada más y muchas gracias.

El señor president:

Moltes gràcies, senyor president.

Se suspén la sessió. El Ple continuarà aquesta vesprada a les quatre i mitja.

(Se suspén la sessió a les 11 hores i 25 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 16 hores i 43 minuts.)

El señor president:

Il.lustres senyors diputats, continua la sessió.

Té la paraula, en representació del Grup Parlamentari Popular, el senyor Agramunt.

El señor Agramunt Font de Mora:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Con expresión asombrada hemos seguido mi grupo la intervención del señor Lerma esta mañana. Teníamos la auténtica sensación de encontrarnos en la comparecencia que tenemos pedida del presidente del Consell para explicar las consecuencias de la cumbre de Maastricht para la Comunidad Valenciana. No nos ha sacado de la confusión el tono del discurso, sino la evidente imposibilidad de que nuestra solicitud de comparecencia hubiera sido atendida tan prontamente.

Cabe también que al señor Lerma le hayan traspapelado los discursos y nos haya dado hoy el de la comparecencia, quedando para cuando comparezca en próximos días el que hace referencia al estado de la comunidad. Porque es absolutamente increíble que nadie pueda utilizar un debate de intención autonómica para exponer cuestiones sobre las que es manifiestamente incompetente. Entiéndase lo de manifiestamente incompetente en el mejor de los sentidos.

En la cumbre de Maastricht se ha puesto de relieve que lamentablemente España sólo cumple una de las cuatro condiciones para ir a la convergencia, frente a países como Francia, Luxemburgo, Reino Unido, Alemania, que cumplieran o las cuatro o al menos tres de estas condiciones.

Podríamos recordar que para que nuestro país pueda estar en la velocidad punta de la construcción europea, y por lo tanto no quedarse como país rezagado, deben cumplirse los requisitos que usted ha explicado esta mañana. Sólo le matizaré que la concreción actual de esos parámetros supone que España esté por debajo del 11,1% de tasa de interés, y del 4,3% de inflación. Y ni siquiera en los escenarios macroeconómicos que usted ha imaginado —en su propia expresión— esta mañana para los próximos años se cumplen esas condiciones.

La verdad es que la política económica de la Generalitat, si descartamos el capítulo de la deuda pública, poco realmente puede hacer por llegar a los parámetros que conviene a nuestro país. Por ello mejor será volver al tema que nos ocupa, que ya hablaremos de Maastricht en esa comparecencia a la que el señor Lerma ha de traer su discurso sobre el estado de la comunidad.

Por cierto, una primera conclusión de su discurso de esta mañana es que las elecciones generales están muy cerca. Pero eso es otra cuestión. Regresemos, por tanto, al Palau de les Corts y a la política concreta de la Comunidad Valenciana. En todo debate de política general pueden esperarse razonablemente dos posturas de los grupos de oposición: o bien el catálogo de afrentas y querellas contra la mayoría de turno, o bien la expresión pausada y ordenada de una alternativa de gobierno. La democracia parlamentaria significa en esencia gobierno de los más, pero no razón única de los más frente a los menos. Porque la democracia es tolerancia y, sobre todo, contradicción de pareceres.

Así, en tanto que la realidad admite múltiples puntos de vista en su análisis, las dos fórmulas de expresión pública de las minorías, el catastrofismo o la formulación constructiva de una alternativa, son perfectamente legítimas.

Es preciso resaltar, sin embargo, una diferencia de enfoque político entre una y otra, entre la enumeración de desafueros y la expresión de un programa renovador. Diferencia que radica en la expectativa de poder a que obedecen ambas. La minoría política del primer caso no puede ver cercana la hora de su acceso a las tareas de gobierno.

Otro es sin embargo el segundo caso. Otro es el enfoque de una minoría con posibilidades de dejar de serlo. Desde el punto de vista de la estrategia política, otro es el estilo de quien en un futuro inmediato puede verse llamado a ejercer la potestad reglamentaria, a hacer realidad su programa. Este es el caso del Partido Popular de la Comunidad Valenciana. Por resultados, por su implantación, sobre todo por su significado, se verá en un futuro próximo constituyendo el Ejecutivo de la Generalitat.

Es por ello que del Partido Popular sólo puede esperarse la coherente exposición de la alternativa, que significa una minoría mayoritaria. Es por ello también que el mensaje que como representante del Partido Popular quiero transmitir a los valencianos desde esta tribuna es de honda preocupación y de absoluto desánimo. Porque tanto daño puede hacer al sistema una oposición desmelenada en su caótico repaso de la situación política general como una mayoría engordada, desilusionada y autocomplaciente.

Realmente, desde una perspectiva histórica, los ataques más profundos que ha sufrido la democracia representativa obedecen a mayorías tentadas por la vocación de partido único. Mayorías que confundieron su programa político con el programa constitucional del Estado. Hace una semana el señor Lerma nos ha sorprendido a todos con una intervención de este corte. Es de una total falta de responsabilidad o de una absoluta falta de ingenuidad pensar que, porque se niegue la alternativa, ésta dejará de existir.

No es bueno para el sistema que el partido en el poder reclame para sí el derecho a gobernar y el derecho a oponerse

a su gobierno al mismo tiempo. No es bueno que el orgullo mal entendido llegue hasta ese punto. Como no es bueno para la democracia valenciana que el presidente de la Generalitat pontifique desde esta tribuna, como lo ha hecho esta mañana, muestre su absoluta falta de autocrítica y pretenda engañarnos o adormecernos en el tedio de un discurso monocorde y fabulador.

Si un debate de política general que pretenda ser constructivo supone comprensión de la oposición y humildad de la mayoría, poco hemos adelantado con la intervención del señor Lerma. Tantas medallas ha querido colgarse de su pecho que parece haber pretendido una sola respuesta: "Nos, el pueblo asombrado, no podemos más que felicitaros a vos, el príncipe de la Mediterrània, dueño y señor del Levante feliz". (*Rialles.*)

Llegados a este punto, es preciso tomar una decisión. O responder al presidente con una arenga tenebrista que compense su petulante exposición, y deje a la Cámara sumida en un claroscuro de palabras que de nada sirven, o bien, a pesar de todo, desarrollar una crítica razonable que dibuje una alternativa y ofrezca una opción al diálogo. He ahí el dilema, señorías, y nuestro respeto a los valencianos nos obliga desde luego a lo segundo.

Señorías, el Grupo Popular es responsable y coherente con el mandato que ha recibido y con la posibilidad de futuro que implica. Por ello me veo forzado a decirles que el proceso estatuyente no ha terminado todavía. Y lo poco que el gobierno valenciano colabora en este itinerario lo hace a trancas y barrancas, lastrado por una realidad que se le anticipa.

Segundo, que la Comunidad Valenciana ha sido olvidada desde hace años por las instituciones centrales de gobierno. Abandonada a su suerte, lo que se hace especialmente patente en este 1992 de nuestros suspiros. Alguien debe ser responsable de este olvido.

Y, tercero, la Generalitat Valenciana ha perdido su capacidad para ilusionar a los valencianos. Está falta de ideas, anquilosada y desmotivada. Se ha creado una Administración que reproduce, para mayor gloria de la burocracia, en sólo nueve años todos los vicios adquiridos por la Administración del Estado en varios siglos. No será extraño entonces que termine mi intervención hablando de fortalecer la democracia. Vayamos por partes, que, en contra del interés de algunos, la claridad no está reñida con el debate político.

Construir una comunidad autónoma probablemente se reduzca a cumplir con los trámites legales y administrativos establecidos por nuestro ordenamiento jurídico. Pero construir la Comunidad Valenciana no puede reducirse a eso. La Comunidad Valenciana es tanto como alcanza su Estatuto y mucho más de lo que su Estatuto significa. Es de perogrullo, pero a algunos les ha costado años entenderlo. Por fin, ahora, podremos reformar nuestra norma institucional básica, como el Grupo Popular lleva insistiendo desde la pasada legislatura. Podremos aclarar de una vez por todas nuestro panorama competencial.

Bien, nos felicitamos por ello. Aunque tarde, nos van a hacer caso. Pero no nos engañemos, sigan haciéndonos caso, porque, "muerta la LOTRAVA, no se acabó la rabia". Porque parece que, donde las dan, las toman. Y de la misma casa de la que ha salido —repito, fruto de la insistencia del Partido Popular— la autorización para que el gobierno valenciano inicie el procedimiento de derogación de la LOTRAVA y reforma del Estatuto, de la misma casa ha salido un pacto para la financiación de la comunidad que obliga al señor Lerma a decir "digo" donde dijo "Diego".

Nos dan 28.000 millones de pesetas en tres años, en tres años. Pero retrocedemos en la corresponsabilidad fiscal, comprometida hace ya más de seis años acerca del IVA, del

IVA en su fase minorista. Y volvemos a desaparecer en los grandes planes de infraestructuras del Estado. No podemos conformarnos con ese grupo de trabajo que nos otorgan para continuar en el estudio del asunto. No podemos conformarnos con una larga cambiada a nuestras aspiraciones. No digo que 28.000 millones sean una cantidad despreciable, que eso depende de cómo se gaste, y espero que podamos verlo en el futuro en estas Cortes. Digo que los valencianos queríamos responsabilidad a la hora de recaudar lo nuestro. Digo que queríamos y queremos mayoría de edad, administrar parte de nuestros propios recursos y no estrenas en cada víspera de Navidad.

Con todo, sin embargo, para cerrar el proceso estatuyente, para constituir una auténtica Comunidad Valenciana, no basta sólo con adecuar nuestras normas a nuestras reivindicaciones ni tampoco con solventar el problema de nuestra financiación. Es preciso además, y quizá sobre todo, fomentar y tolerar el crecimiento, desarrollo y fortalecimiento de la sociedad civil valenciana.

La Comunidad Valenciana es una de las mejor dotadas por la naturaleza en Europa. No en vano alguien ha soñado en convertirla alguna vez en la California del viejo continente. No en vano alguien quiere construir sobre ella su "Levante feliz". Sin embargo, siendo ciertas las enormes posibilidades de esta tierra, en una futurible Europa de las regiones, no lo es menos que no está ocupando el papel puntero que le correspondería. No lo es menos que la Comunidad Valenciana está quedándose atrás en su propia construcción civil.

Es posible que en una primera aproximación haya que recabar la responsabilidad de la propia sociedad valenciana en este innegable déficit de participación interior y exterior de la comunidad. Ahora bien, la sociedad civil sólo se organiza, sólo se estructura, sólo participa si el Estado-institución le deja el oportuno hueco, si le da la necesaria importancia. Y no lo está haciendo nuestra Generalitat.

La Generalitat Valenciana en el interior de la comunidad está creciendo a pasos gigantes en el terreno económico y en el terreno social. Todavía no nos hemos detenido a analizar pausadamente la destrucción de estructura económica que la tupida red de nuevas empresas públicas al servicio del Consell puede llegar a producir. Como no nos hemos detenido a analizar seriamente la trascendencia que pueda llegar a tener la nueva y dramáticamente conservadora clase social que está floreciendo a la sombra del partido dominante. Pero lo que se puede adelantar es que tanto lo uno como lo otro va en detrimento de una sociedad civil que cada vez se siente más divorciada de sus instituciones.

Las medidas de fomento y orientación que establece la política industrial de la Generalitat son escasas y malas. La política industrial y de comercio de la Generalitat es, perdóneme, como las sociedades sanitarias de principio de siglo, que ofrecían asistencia médica, farmacéutica y servicios de enterramiento, convirtiéndose realmente en sociedades de seguros de defunción. Es tal el ánimo de intervenir y de estar hasta donde no les llaman que se han convertido en maestros de crear empresas, entes públicos, institutos, etcétera, que al final no saben ni lo que crean ni para qué sirven.

Tomemos como ejemplo el IMPIVA. Nació en el año 84 como un organismo autónomo, con personalidad jurídica propia y con una serie de atribuciones previstas por la ley para este tipo de organismos. En el 89 pasa a configurarse como una entidad de derecho público, y así continuamos con una serie de cambios, teóricamente para mejor servir a las demandas y necesidades de las pequeñas y medianas empresas, que se suponen privadas, y que asisten en esta representación como convidados de piedra. Nació con el afán de entrometerse en el

mundo empresarial, de intervenir en la prestación de servicios al mismo, en clara competencia —a nuestro juicio, desleal— con entes de derecho público y con asociaciones privadas. Para de ese modo implicar falsamente a los empresarios y enseñarles lo que tenían que hacer para ser modernos en sus empresas. Empleando la técnica del caramelo —aquí llamado “subvención”— y siempre que seas bueno y digas que la política industrial de la Generalitat es la mejor, se ha pretendido influir en el tejido industrial. Pero ¿se ha conseguido?

Creo que estaremos todos de acuerdo en que la Comunidad Valenciana tiene un alto grado de industria manufacturera con dependencia importante de la demanda de consumo. Todas las campañas hechas y por hacer no han quitado a nuestra comunidad el honor, entre comillas, de ser la comunidad donde más empresas han desaparecido en los últimos dos años. Objetivando el tema, creo que son cuatro los puntos que se pueden achacar a la política industrial de la Generalitat, y específicamente a su órgano motor que es el IMPIVA.

Primero. Política elitista. Sus programas han tenido como mayores beneficiarios a las empresas en punta de sus respectivos sectores, que, indudablemente, sin la ayuda del IMPIVA, ya estarían también en esa posición. Olvidándose del tejido real que hay en la Comunidad Valenciana y que no tienen acceso a esa sofisticada política que ellos prevén.

Segundo. Dirigismo teórico, tanto en la definición de los programas como en la ejecución de los mismos.

Tercero. Altísimos costos de transformación. Tendrían que explicarnos, de los más de 4.500 millones de transferencias de la Generalitat a ese instituto para este año, cuánto dinero va a sueldos y a otros gastos corrientes y cuánto a programas reales de ayuda o incentivación industrial. Mucho nos tememos que tendremos unos costes de transformación impensables en cualquiera de las empresas a las que pretenden enseñar.

Y cuarto. Utilización del IMPIVA como órgano partidista de propaganda, en lugar de centro de impulso de nuevas ideas y mejora de las empresas. Dígasenos, por favor, cuánto ha costado la organización y cena de los famosos premios IMPIVA que anualmente desarrollan y para qué sirven, además de para el lucimiento de unos cuantos.

Y, “como de palo viene palito”, de la idea madre del IMPIVA viene, entre otras lindezas, el Parque Tecnológico, S.A, cuyo atractivo es tan grande que la propia conselleria o la Generalitat tienen que ir dando millones para que órganos amigos o dependientes se vayan instalando allí. Centros de formación subvencionados, centros de investigación subvencionados son los hasta hoy únicos ocupantes de un parque tecnológico que, en palabras del señor conseller, iba a revolucionar el tejido industrial valenciano. Lo que sí ha revolucionado son los gastos de jardinería para mantenerlo moderno.

Por cierto, sería conveniente conocer la posición y criterios del presidente de la Generalitat respecto del grave y ya largo conflicto que sufre la Vall d'Uixó y su comarca como consecuencia de la crisis de IMEPIEL. Desgraciadamente es más que probable que asistamos en los próximos tiempos a situaciones parecidas a lo largo de toda nuestra Comunidad y habrá que estar preparados para ello.

Y no me puedo olvidar, hablando de empresas, de la realizada para enseñar a los señores empresarios valencianos a exportar. No voy a extenderme mucho, porque en la prensa de estos días hemos podido ver cómo la representación empresarial en PROCOVA, las Cámaras de Comercio, han dudado de su utilidad y le han achacado el mismo dirigismo elitista y teórico que antes hemos expresado del IMPIVA. Ya es mucha guasa el que en este momento se estén abriendo oficinas para ayudar a las empresas en el comercio exterior sin tener empresas que pidan este servicio ni justifiquen ese gasto.

Dígasenos si no qué empresas son, cuánto aportan al presupuesto de ingresos de PROCOVA, etcétera, etcétera.

Tras escuchar esta mañana su curiosa, señor presidente, teoría estableciendo que la peseta se ha revalorizado por culpa de las inversiones que se han hecho en nuestro país, me gustaría dejar sentado que ha sido y es el gasto público del Estado el que ha obligado a éste a endeudarse en el exterior, lo que ha atraído grandes capitales del exterior a España, produciendo efectivamente la elevación de nuestra tasa de interés —la ley de la oferta y la demanda— y la inevitable consecuencia de la enorme fortaleza de la peseta, en gravísimo detrimento de nuestra competitividad exterior y, por tanto, de nuestras exportaciones.

En fin, hemos perdido lamentablemente el tiempo y, lo que es peor, hemos despilfarrado miles de millones de recursos escasos en obras de estética dudosa y utilidad casi nula. Sólo para satisfacer el ego de un grupo de teóricos que idealizaron un modelo de sociedad en los años 70, que “a Dios gracias” no ha sido la española, y que se aleja cada vez más del modelo que se ha definido en Europa, donde la administración cada día tiene que ser menos intervencionista y adoptar más un papel de estudio de proyectos y financiarlos, sin crear para ello estructuras permanentes, que no hacen si no anquilosar y despilfarrar la organización y los recursos públicos.

Baste como ejemplo, en este sentido, la megalómana campaña de mil millones iniciada por la conselleria de Turismo a la sombra de la marca *Mediterrània*. ¿Qué es *Mediterrània*? ¿La versión postmoderna del nombre *País Valencià*? ¿Es que nuestra tierra no puede conocerse por sí misma como Comunidad Valenciana? ¿Es que no sirven los apelativos que nuestros empresarios hosteleros, con años acreditados de éxito en el sector, han puesto a las costas valencianas? ¿Es preciso encomendarles la plana? ¿Alguien ha pensado que con *Mediterrània* promocionamos mucho más que las playas del Mediterráneo valenciano? ¿Va a utilizarse la marca *Mediterrània* en Francia, Alemania o el Reino Unido? ¿O allí será *Mediterranèe*, *Mittelmeer* o *Mediterranean*? En ese caso, ¿es *Mediterrània* un blasón de andar por casa para pasear por la Comunidad Valenciana? Señorías, esto es burda intervención, intromisión e invasión.

En este mismo debate, hace poco más de un año, el señor Lerma prometió modernizar el sector turístico, fomentar la formación profesional de los agentes económicos, promocionar nuevos productos turísticos, potenciar el turismo interior, crear una oferta complementaria de servicios e impulsar la mejora y limpieza de nuestros municipios. Todo esto parece que quería decir invertir mil millones en la etiqueta *Mediterrània*. Es patético, señorías, que tantos y tan buenos propósitos no valgan lo que una campaña de etiquetado y enmascaramiento.

En aquel debate criticó el mismo señor Lerma que nuestro turismo tradicional se hubiera basado exclusivamente en sol y playa, que, según decía, son ingredientes baratos. Con el cambio de denominación va a seguirse vendiendo sol y playa, pero ahora son ingredientes caros, ahora valen mil millones de pesetas.

Menos mal que el imprescindible velero-escuela de la Generalitat ha sido transformado, en otra iniciativa de alcance, en velero oceanográfico. Sería de todo punto triste que el Consell no dispusiera de un bajel al uso con el que promocionar la Comunidad, navegando por un ingrediente tan caro como es ahora el agua de nuestra *Mediterrània*.

En cualquier caso, señorías, lo de la *Mediterrània* no es ni más ni menos que otra irresponsabilidad acerca de las señas de identidad valencianas. Proteger nuestras señas de identidad y nuestras manifestaciones culturales es signo de gobierno salu-

dable, trastocarlas es señal de una inseguridad impropia de nuestra Generalitat. Por ello lo más efectivo sería que, alcanzado ya el consenso político sobre nuestra lengua en el propio Estatuto y en la Ley de Uso y Enseñanza del Valenciano, urge el consenso social que hace preciso que las instituciones públicas no se conviertan en juez y parte de todo conflicto cultural que una sociedad viva planteará necesariamente. No es esto lo que está haciendo hoy por hoy el Consell, sino todo lo contrario.

En tal sentido el Consell no ha determinado con claridad, en los casi nueve años de gobierno, a qué organismo corresponde legalmente establecer la normativa ortográfica del valenciano, siendo la situación particularmente grave en lo que respecta a los libros de texto en la Comunidad Valenciana. La Generalitat debe ser el único supervisor de los mismos en todos los casos y en ellos debe hacer guardar inequívocamente la legalidad estatutaria en cuanto a la denominación geográfica y política de la Comunidad Valenciana, así como de su lengua propia: el valenciano.

Quien hecha leña a la hoguera social no puede quejarse de la auto-inmolación cultural de la sociedad valenciana. Creen las instituciones de gobierno de los valencianos las condiciones para que el pacto entre valencianos sea posible y, descuiden, la sociedad valenciana sabrá darnos a todos otra lección de tolerancia y de coherencia.

Pero es que además, cuando esa sociedad empieza a respirar, parece que el señor Lerma se asuste y la atosiga de inmediato. Sólo hace algunas semanas, cuando el entendimiento civil sobre nuestra lengua estaba en ciernes, cuando nuestros ciudadanos empezaban a encontrar cauces para acometer un diálogo histórico que a ese nivel jamás debió ocuparnos a los partidos políticos, el presidente se inventó un inexistente acuerdo de las fuerzas parlamentarias para zanjar la cuestión con la renovación del Consejo Valenciano de Cultura. Le contó la fábula a los medios de comunicación e inmediatamente enturbió una cuestión que hasta entonces discurría por los cauces más diáfanos. No se atreve el señor Lerma a explicar ante esta Cámara ese pacto que sólo existe en su imaginación y le exige a su segundo que obstruya las iniciativas en ese sentido de la oposición. Bien, díganos ahora que no es democrático explicar las cosas al Parlamento. ¿O sí que lo es, señorías? Temor, diría yo, es lo que esta mayoría tiene a una sociedad estructurada y con capacidad de defensa, y, en términos de pura democracia, no me explico el porqué.

Sin embargo, esa misma Generalitat Valenciana, tanto como crece en el interior, decrece en el exterior. Nuestra sociedad civil es la primera perjudicada por la falta de respeto con que las instituciones centrales tratan las necesidades de los valencianos y de la nula capacidad de exigencia de nuestro presidente. Ahí están nuestras tremendas carencias de infraestructuras aplazadas eternamente. Sin infraestructuras adecuadas no es posible competir y sin capacidad para competir no es posible construir la estructura económica de la Comunidad.

En las condiciones en que se encuentran nuestras comunicaciones, ¿cómo espera usted, señor Lerma, que vengan las inversiones europeas de que hablaba esta mañana? ¿Por giro postal quizás?

Ahí está la nacional-III, con su trágico número de siniestros y que soporta el más alto índice de turismos-día de las carreteras españolas, con una autopista que parece que es para nunca. Ahí está la ronda vial y ferroviaria de circunvalación y ahogo de Castellón. Ahí están las reformas nunca iniciadas en los aeropuertos de Valencia y de Alicante o en el puerto de Alicante; o la autopista Alicante-Cartagena, o la paralización de la autopista Valencia-Burdeos; o el olvido de la nacional-

232, que aísla al Maestrazgo de la costa; o el *by-pass* de Gandía y Oliva o el de Sollana y de Sueca, agravado por el incumplimiento del mandato de estas Cortes que obligaba a ensanchar los puentes de El Saler en 1991.

Ahí está el ostracismo al que ha sido sometida la línea de ferrocarril Valencia-Zaragoza-Pau por Canfranc; o la amenaza de suspensión de la línea de tren Valencia-Madrid por Cuenca; o la suspensión, ya real, de los trenes nocturnos entre Alicante y Madrid; o los 988 pasos a nivel que quedan en nuestra Comunidad y por los que circulan trenes a más 220 kilómetros por hora; o la negativa de Renfe a realizar el enterramiento de las vías entre Silla y Valencia. ¿Es que ese enterramiento deja poca dote para la avispada empresa nacional de ferrocarriles?

En el mismo sentido hay que recordar el abandono que sufre nuestra agricultura, fruto de la cesión continuada de nuestros intereses. No ha instado el Consell ni una sola vez al Gobierno de la nación para que exija, ante las oportunas instancias de la Comunidad Económica Europea, la finalización del período transitorio para las frutas y hortalizas, el aceite y el vino, antes del uno de enero de 1993. Se ha permitido que queden fuera de la denominación "Cava" los vinos espumosos valencianos. No se ha desarrollado la disposición adicional primera del real decreto 1887/91 para recoger las singularidades agrícolas valencianas. No ha existido, finalmente, regulación alguna en el ámbito de competencias de la Generalitat en favor de las Cámaras Agrarias, con el consiguiente deterioro y pérdida de estructura social, dejando en el aire un importante patrimonio que corresponde a años de trabajo de muchos labradores.

Tal vez el ejemplo más claro que podemos poner de la falta de representación exterior de nuestro actual Ejecutivo sea el modo como el mítico 1992 "ha pasado" de la Comunidad Valenciana o el modo cómo pasará por la Comunidad Valenciana, igual que los americanos de la conocida película *Bienvenido Mr. Marshall*.

No es que esperásemos que se hubieran opuesto a la celebración de la olimpiada en Barcelona, de la capitalidad cultural en Madrid o de la Expo en Sevilla. Es algo mucho más razonable. Esperábamos al menos que estos fastos no se hubieran celebrado a nuestra costa. El 92 trae infraestructuras para tres comunidades autónomas y para nosotros, en vísperas de la recesión, sólo gasto y retraso en nuestras necesidades estructurales.

Es que la Generalitat ni siquiera ha previsto una campaña de promoción específica de la infraestructura deportiva de la Comunidad Valenciana o de nuestra oferta vacacional dirigida a la captación de turismo proveniente de los países con delegación olímpica. Es que a mi grupo, que apoya claramente la instalación de Euronews en nuestra comunidad, le hubiera gustado del Gobierno de la nación algo más que no verlo con malos ojos. Es que la Generalitat soporta estoicamente la amenaza que se cierne sobre la autonomía del puerto de Valencia.

No nos engañemos, los valencianos hoy somos tan feudo socialista como los andaluces. Sólo que somos el feudo dócil, la prima lejana y amable. No hay en Madrid reclamaciones de los gobernantes valencianos.

En definitiva, cerrar el proceso estatuyente será terminar la construcción de la Comunidad Valenciana, no sólo en el ámbito normativo, porque hacer comunidad es lo que hay que hacer. Debemos potenciar nuestra red de infraestructuras para ser de verdad competitivos; debemos de defender nuestra economía, lo que no se hace con dinero de subsidio ni con dirigismos inútiles; debemos crear las condiciones para que esta tierra reúna lo mejor del mundo del trabajo. Y hablo de información y hablo de libertad. Porque ¿qué libertad va

quedando en la tupida selva de las empresas públicas valencianas? ¿Qué ocurre con la transferencia de la formación profesional ocupacional del INEM, anunciada por el señor Lerma en su discurso de investidura y de la que no sabemos nada nuevo en esta Cámara?

Decrecer en intervencionismo interior y crecer en singularidad y fuerza en el exterior. Ahí está la clave para hacer Comunidad, justo lo contrario de lo que se está haciendo. Y, desgraciadamente, 1993 va a dar y quitar muchas razones.

Por otro lado, con solo nueve años de vigencia de nuestro Estatuto, hay que hablar ya de una necesaria reforma de la Administración valenciana, mal planteada desde su inicio. Es tan lenta, inoperante y está tan superpoblada como la del Estado central, con la diferencia de que ésta existe de siglos y la nuestra es nueva, con el agravante de que la existencia de la Administración autonómica no ha supuesto la desaparición de una administración paralela del Estado duplicando la burocracia.

La Administración debe servir a la sociedad civil. La sensación que los ciudadanos tienen es que son ellos los que sirven a la Administración y no a la inversa. Esto es grave y, si no lo resolvemos pronto, crearemos lacras difíciles de superar en la construcción de las instituciones de gobierno valencianas.

Desde luego que muy poco en favor de esta nueva administración dice el reciente informe de la Sindicatura de Cuentas. Esta institución, infradotada y reducida al mínimo en su operatividad, ha sido capaz sin embargo de poner al descubierto que la Generalitat no paga el IRPF ni las procedentes cuotas de la Seguridad Social, superando la deuda contraída en este sentido la cifra de 30.000 millones de pesetas. ¿Saben ustedes el trago que iba a pasar un pequeño o mediano empresario si no ingresara estas cuotas? ¡Qué ejemplo estamos dando! En el capítulo de personal la misma Sindicatura de Cuentas viene denunciando desde 1988 gravísimas irregularidades, que van desde la falta de registro de personal docente al servicio de la Generalitat, y el consiguiente descontrol en el pago de salarios, hasta la falta de documentación en los expedientes de contratación. Sin necesidad de recordar cómo se realizan sus oposiciones, que ya lo han recordado recientemente los tribunales.

Del mismo informe se deduce también que ustedes pagan a mayor precio la contratación directa que la celebrada por concurso, y por contratación directa, señor presidente, contratan ustedes ni más ni menos que el 97% de la compra de bienes corrientes y gastos de funcionamiento, y el 72% de las inversiones reales. Esto no es una administración diligente, no es una administración eficaz y desde luego no es una administración transparente. El resultado de todo esto, el servicio que recibe el ciudadano por lo que paga, es, a cambio de lo que paga, que es mucho, obtiene muy pocas, muy pocas satisfacciones.

No es otro el panorama al que se enfrenta nuestra administración sanitaria, que ésta también, y por no ser menos, abusa de la contratación directa y fuera de los catálogos autorizados, sin contar todavía con una normativa general de concierto con los servicios sanitarios privados. No dispone el Servicio Valenciano de Salud de unidades de control de calidad, ni por supuesto de unidades de control de precios y gastos. No debe sorprendernos entonces que una cama pública doble con creces el coste de una cama privada. Por otro lado, el plan de urgencias rurales, anunciado por el señor Lerma en su discurso de investidura, sólo se ha enfocado hacia el área, de momento, de la ciudad de Valencia.

Sigue sin existir un plan sanitario para la época veraniega, que atienda a muchos desplazados a nuestras costas. Siguen sin desarrollarse los Consejo de Salud de las 23 áreas recogidas por un mapa sanitario exagerado desde su propia concepción,

como reconoce el propio conseller, como sigue sin asumirse por el Servicio Valenciano de Salud la gestión de los hospitales generales de Valencia y Castellón, y de otros municipios, pese que esta asunción venía ordenada en una ley de la Generalitat.

Todo esto, sin querer extenderme en el problema de la droga. No dispone la conselleria de Sanidad de una política eficaz en este sentido. No se dispone, fíjense ustedes, en las tres provincias más que de 53 camas de atención a drogo-dependientes y éstos siguen siendo tratados como enfermos mentales en su plan de salud mental. El drogadicto es un enfermo social, señorías, y la droga una enfermedad social. Su falta de eficacia en la lucha contra ella es sólo una muestra más de su falta de eficacia general. Señorías, el futuro de uno de cada cinco jóvenes valencianos es el desempleo, y el de uno de cada diez, desgraciadamente, el drama de la droga.

Por no recordar la falta de operatividad con que afrontaron la ola de incendios en este verano pasado. Es preciso aportar más medios en la defensa de nuestra naturaleza, ser más estrictos en su mantenimiento. No tiene recibo que el señor Lerma diga en esta Cámara, en octubre del noventa, que en estos momentos la intervención se da "en los primeros 30 minutos de producido un incendio en tres de cada cuatro casos, y en los primeros 15 minutos en uno de cada tres", y sólo 8 meses después la Comunidad Valenciana padezca el peor desastre forestal de su historia.

Para afrontar el problema de los incendios hay que tener una buena política de prevención, detección y extinción, lo que podría hacerse si el Consell trajera a las Cortes ese proyecto de ley de Montes que prometió su presidente y del que nada más se supo. Señor Lerma, dedique sus jornadas de trabajo a esa ley que nos debe desde hace más de un año y no a preocuparnos por si se congela con un montón de jóvenes plantando arbolitos por las sierras y las cumbres.

Ciertamente en lo que respecta a la política medioambiental su capacidad se caracteriza por la inhibición. Inhibición es que, pese a las denuncias de nuestro partido, se le siga permitiendo al alcalde de Paiporta arrojar 160.000 toneladas de escombros al barranco de Torrente, cegando la Albufera. Inhibición es que en 8 años la Generalitat no haya hecho nada para frenar la invasión de algas tóxicas, que, extendiéndose desde Mónaco, está afectando a nuestra riqueza marina y a nuestro turismo cada verano. Inhibición es que el 72% de las empresas de la Comunidad sigan sin adoptar medidas sobre vertidos de tóxicos, arrojando a nuestro ambiente 156.000 toneladas de residuos cada año sin que el Consell las controle y vigile. Inhibición es que el 35% de las basuras de la provincia de Valencia vayan a vertederos incontrolados o que no haya servido para nada la declaración de la Albufera como parque natural en 1986. Inhibición es tolerar el drama ecológico de la comarca de Els Ports sin ideas claras ni efectividad alguna. Inhibición es no desarrollar ni exigir el cumplimiento de la directiva de la CEE que obliga a limitar los abonos nitrogenados a la cantidad de 170 kilos de nitratos por hectárea y año. Inhibición es en definitiva lo único que no necesita nuestra naturaleza y lo único que le están dando.

Pero de la naturaleza también debemos defender a los ciudadanos. No dispone el Consell de un plan de prevención de inundaciones global y definitivo y ni siquiera se ha realizado una campaña de información clara respecto del nuevo emplazamiento y ejecución de la nueva presa de Tous. Ni ha cumplido el compromiso adquirido ante estas Cortes de respetar la voluntad de los ciudadanos de Gabarda que no quieren abandonar las casas de sus mayores.

Y no debemos de dejar de señalar la falta de atención que su administración dedica a la tercera edad. El incremento de las personas en estas circunstancias y la reducción del instante de

la jubilación hace que existan muchos valencianos y valencianas que aún pueden prestarnos servicios útiles, a los que no se les da el cauce adecuado de desarrollo de sus conocimientos adquiridos a lo largo de toda una vida.

La cobertura social de la tercera edad en nuestra comunidad está por debajo de la de la Comunidad Económica Europea y, lo que es peor, por debajo de la media española. En estos momentos las residencias de la tercera edad en la comunidad de su gobierno sólo cubren el 21% de las necesidades reales y, según un informe de la propia conselleria de Trabajo y Asuntos Sociales, la atención es muy precaria, es más, como el mismo proyecto 93 reconoce, temas como el sistemas de ingresos, admisiones, bajas, precios, categorías de centros privados, etcétera, requieran un desarrollo normativo mucho más amplio como única manera de garantizar los derechos de los usuarios y asegurar una buena calidad de las prestaciones.

Es seguro que esta es su voluntad, pero, como en casi todos los asuntos, señor Lerma, su voluntad y la realidad corren por cauces distantes y contrarios.

Sin duda que lo mismo ha ocurrido con las viviendas, deficientemente construidas y mantenidas por el Consell en Alcoy, en Nueva Gabarda, en Alzira, en Silla o en Riba-roja, o con el fracaso de la operación de recuperación del casco antiguo de Onda. Desde luego que, si son así todas las viviendas sociales que ustedes piensas construir, se han quedado cortos a la hora de prometer, ya que pese a todo la chapuza aún es barata.

Todo lo dicho hasta ahora, señorías, no pasa de ser el triste análisis de la intangible gestión del Consell. Pero hay más por lo que preocuparse. Porque, en paralelo a esta intromisión en el interior de la Comunidad, en paralelo a esta indefensión exterior de la Comunidad, en paralelo a esta inoperancia ejecutiva de su gobierno, se está produciendo un estado de resignación en los ciudadanos que podría comprometer el sentido democrático que acompañó la elaboración de nuestro Estatuto.

Señor Lerma, las Cortes Valencianas hoy no se encuentran lo suficientemente próximas a nuestros ciudadanos, no generan en nuestros ciudadanos el clima de ilusión por la autonomía que en buena lógica estatutaria les sería exigible. Su modo de ejercer la mayoría absoluta hace que las Cortes actúen antes como cámara de ratificación de las decisiones del ejecutivo que como auténtico órgano de control político y caja de resonancia de los problemas de la sociedad valenciana.

Ayudaría a este deseable objetivo su presencia habitual, señor Lerma, en las sesiones de control de esta cámara para someterse a las cuestiones de actualidad que puedan plantearle los grupos parlamentarios. Ayudaría a este deseable objetivo que no se requiriese, como esta mañana, la sumisión de los grupos de oposición a su política, cuando la insana costumbre de la mayoría que le sustenta es de rechazo sistemático de toda propuesta constructiva que no provenga de los bancos socialistas, como ocurrió palpablemente en el reciente debate de presupuestos. Ayudaría a este deseable objetivo que el señor Lerma expusiese su opinión sobre el estado de la comunidad en esta cámara y en el debate sobre el estado de la comunidad, y no en nocturnos fastos de militantes, mientras a los representantes del pueblo valenciano los duerme con una nana paneuropea.

Por otro lado, si bien casi todas las leyes que salen de esta cámara son impecables desde el punto de vista técnico, lo cierto es que se desconocen, se incumplen y no se desarrollan. Baste recordar las dificultades con que la Sindicatura de Cuentas cumple su función debido a la propia resistencia que ofrecen las instituciones sujetas a auditoría. O el baúl del olvido en el que ha sido encerrado el Síndico de Agravios, defensor de los ciudadanos frente a su administración.

Señorías, no nos engañemos, la participación del parlamento valenciano en las grandes decisiones de su ejecutivo es mínima. El Consell se ha sentado sobre la presunción de desarrollo no legislativo de las competencias recibidas. Como muestra su reciente toma de posición acerca de la proposición de ley de Colegios Profesionales presentada por mi grupo, cuando más cercana al principio democrático sería la presunción contraria.

Señor Lerma, usted está enmascarando la arbitrariedad con la excusa del gobierno efectivo. Como para muestra basta un botón, y como ejemplo de que una mayoría absoluta puede dar lugar a una ejecutivo absoluto, ahí está paralizada la Ley Valenciana de Iniciativa Legislativa Popular. Los valencianos no tienen hoy, señorías, otro acceso a sus instituciones estatutarias que el conducto administrativo. Y no creo que ninguno se muestre en desacuerdo conmigo si afirmo que la confusión entre poder y administración, si bien es representativa del momento político en que vivimos, no es desde luego lo más beneficioso para nuestra joven democracia.

Por ello quiero incluir un ruego en este repaso a la política general del Consell: procure el ejecutivo reconocer la necesaria centralidad institucional de este Parlamento. Y en años sucesivos no será necesario referirse con dolor al déficit democrático de nuestras instituciones de autogobierno. Adóptense para ello las iniciativas precisas por el Consell porque está en juego la propia credibilidad del sistema.

Lamentablemente, poco avanzamos en este sentido si el Consell no se aviene a reconocer su inoperancia. El señor Lerma ha incumplido reiteradamente sus compromisos entre los ciudadanos y, lo que es más grave, ante esta Cámara.

No hemos visto su prometida Ley del Deporte, no hemos visto su prometida Ley de Montes, no hemos visto su prometida Ley de Protección del Patrimonio Histórico-Artístico, no hemos visto su prometido Ley Valenciana de Mecenazgo Cultural, no hemos visto sus prometidas inversiones en el sector turístico, no hemos visto su prometida política de lucha contra los incendios forestales, por poner sólo algunos ejemplos flagrantes.

El señor Lerma ha hecho gala recientemente y de modo continuado de su desprecio por la oposición, lo que se traduce al final en desprecio por la propia democracia. Ha creado una sensación cada vez mayor de falta de capacidad de gobierno y carencia de ideas. Ha eludido a la responsabilidad de enfrentarse a la desorganización administrativa. Ha fracasado en la consecución de los objetivos económicos propuestos por el mismo. Ha provocado la desaparición de puestos de trabajo y de estructura social. En fin, ha mostrado bien a las claras su falta de proyecto para esta comunidad.

El señor Lerma no cumple lo que voluntariamente promete en esta tribuna, olvida los acuerdos de estas Cortes y desoye las instituciones que cada año le recuerdan las carencias de su gestión. Porque ya es grave que la Sindicatura de Cuentas reproduzca cada curso el mismo desolador informe sin respuesta ninguna. Esperaba mi grupo con expectación esta mañana su discurso con la vana esperanza de oír algo distinto. El resultado ha sido una intervención plana y llena de intenciones, como si fuera quizás un debate de investidura de otro tipo, y es que el problema con usted, señor Lerma, no es lo que dice, es lo que hace y sobre todo lo que no hace.

En este debate ha huido de explicar lo hecho y ha anunciado la comunidad que quiere, lo que todos hemos de hacer. Siendo generosos, decimos la comunidad que quiere. Quizás nos describe usted la comunidad que le dicen que los ciudadanos quieren, aunque esté lejos de lo que usted de verdad piense. Desde luego no nos ha explicado lo que hace ni lo que verdaderamente va a hacer.

La cuestión, señor Lerma, no son sus presencias, sino sus ausencias. Como los chinos de las películas usted dice a todo que sí, medio riendo, y luego hace lo que quiere o no hace nada. Por eso le ruego que no vuelva a hablar como en años anteriores de la herencia recibida, porque tras casi 9 años el problema será lo que usted nos va a dejar: un bajel escuela sobre el monte pelado.

Muchas gracias.

El señor president:

Muchas gracias, señor Agramunt.
Senyor president, té la paraula.

El señor president de la Generalitat:

Señor presidente y señores diputados.

Para lamentar una vez más este tipo de intervenciones, que no conducen más que a hacer, por desgracia, retrasar a la gente respecto a decisiones personales que tiene que tomar, que sin ninguna duda, a tenor de lo que usted ha dicho, no va a tomar de nuevo, al menos las que creen algo mínimamente en ustedes. Y esto va a ser grave y dramático. Y después, desgraciadamente, encima va usted a decir que tenemos la culpa nosotros, cuando esta comunidad ha hecho un esfuerzo muy importante en estos años, y el Gobierno de la Generalitat ha hecho un esfuerzo muy importante estos años, por intentar al menos incentivar la falta de iniciativa de eso que usted llama sociedad civil, pero que no es la sociedad civil, que es fundamentalmente la parte de responsabilidad básica que corresponde a ustedes y a quienes ustedes representan básicamente. Porque la otra parte no sólo ha hecho ese esfuerzo de responsabilidad, sino que encima, después de que ustedes no han puesto su parte, sigue dispuesta a hacerlo y todos los días tenemos ocasión de comprobarlo.

Parece ridículo que una persona que representa el Grupo mayoritario de la oposición, que dice, para convencerse, que es alternativa y por eso tiene que hacer un discurso alternativo, se dedique, como diría Segundo, —que, como usted ha citado, yo cito también— a “picotear como las gallinas” en cosas que no tienen ninguna importancia, y no sea capaz de salir del “corral” de esos problemas cotidianos que existen, evidentemente, y que procuramos resolver sin salir del gran compromiso que nosotros tenemos planteado.

Y es verdaderamente un problema lamentable, como lamentable será si al final de este debate entre nosotros y los otros Grupos de la oposición, y los propios medios de comunicación, no les fuerzan a ustedes a salir de este tipo de planteamientos que, por desgracia, no se corresponden en lo más mínimo con la responsabilidad política y social que ustedes tienen adquirida en función de los 31 escaños parlamentarios que en este Parlamento tienen.

Creo que las cosas que usted ha estado mencionando, además, son las cuestiones que probablemente responden a los mayores elogios que nosotros hemos recibido desde el punto de vista de la gestión en los últimos años, pero no se lo han contado bien. Y a base de que no se lo cuenten o de no ver, que tanto usted repite de no ver, tendremos que mandarle a veces al oculista porque, por desgracia para ustedes y por suerte para esta sociedad, afortunadamente las cosas existen y se cumplen.

Ha tocado usted todos los aspectos relativos a la política industrial o a la política turística que le son muy queridos, pero que no conoce bien porque usted debería saber perfectamente que ni existe esa maraña de instituciones públicas de la Generalitat, sino más bien políticas muy reducidas y con muy poco gasto que le delataré para que usted tenga consciencia ahora de ello, y probablemente tendré que relatar a más gente porque tampoco los mismos que están presentes en esas

instituciones son capaces de relatarlos y de que se enteren los usuarios verdaderos de estas sociedades, ni respecto al tema de las cuestiones de desarrollo de la sociedad civil que, precisamente, lo que nosotros tenemos que hacer es salir al paso incentivando de esa falta de iniciativas que de no tomarse suponen retrasos importantes para el desarrollo de esta sociedad.

Y así, nosotros mismos hemos tenido que llamar a muchas cosas por su nombre genérico, viendo que la sociedad es la que está detrás de todo esto, y lo está realmente desde el punto de vista político, porque nosotros somos la representación de la sociedad y somos los que estamos detrás, y la sociedad, valiéndose de nosotros como instrumento, ha hecho, por ejemplo, un Instituto Valenciano de Arte Moderno, por ejemplo, que no es la Generalitat Valenciana, que parece una iniciativa de la sociedad que lo es a través nuestro, pero que todos los grandes eruditos que pudieran representar a esa sociedad civil tan rica —que usted dice que ahogamos— resulta que no han sido capaces de poner ni una sola peseta, y no han sido capaces de crear, y si lo han sido habrá sido para sus propios museos personales, pero, no cabe duda, los demás no hemos tenido ocasión de ver.

Espero que no sea ese el comportamiento definitivo, y cuento con que las cosas que usted dice aquí sean nada más para consumo interno, y no sea eso lo que apoyen al respecto.

Respecto a la “gran maraña” que tenemos de empresas públicas, le puedo decir que hay hoy, afortunadamente ya, una promoción comercial importante en algunos países que de no ser por la Generalitat y por esas empresas públicas, presumiblemente en la mayor parte de los casos no existirían. Nosotros hemos hecho posible que haya muchas empresas, industrias, que por las razones que sean no habían podido salir y que ahora salen y venden; que esas empresas que están presentes en PROCOVA pagan también una buena parte de los gastos de esas oficinas comerciales que nosotros mantenemos en el exterior; que la propia Cámara de Comercio, que se quejaba de ello, tiene una representación muy por encima del dinero que aporta —que me parece recordar que es el 5% y la representación alrededor del 40%— y que no me cabe ninguna duda tiene siempre la presencia permanente y la invitación de PROCOVA, que es una de sus propias empresas para tener posibilidades.

Respecto a los “grandes gastos” de personal del IMPIVA, le puedo decir que afectan aproximadamente al 5% de su presupuesto global.

Respecto a las empresas asociadas a institutos tecnológicos, que es “una política elitista”, le puedo decir que son aproximadamente 2.100 empresas asociadas. Por consiguiente, si tenemos unas 2.100 empresas elitistas, la Generalitat Valenciana se da por muy satisfecha. Pero, ¿el elitismo que se critica es ése o el elitismo que se critica es que no están los de siempre en la representación? Pues, no sé cuál es el mayor elitismo, porque yo creo que 2.100 son bastantes empresas afortunadamente, y creo, además, que respecto del mismo elitismo que se critica hay aproximadamente unas 3.000 empresas en estos años que han sido ayudadas por el IMPIVA. ¿Es eso elitismo también? Tenemos unas grandes empresas elitistas por lo que yo puedo ver, y estamos tremendamente satisfechos de ello.

Respecto a las cuestiones, más o menos graciosas, que usted hace referencia al tema turístico o como si pensara que eso son temas que son de su exclusiva competencia, pues yo creo que si usted no tiene piscinas se acerca a la playa y verá que en las playas ha habido cambios importantes y significativos en los años pasados, especialmente en el año, ha habido mayor limpieza, mayor dotación, hay unas buenas duchas, hay algunos ayuntamientos que no han querido participar en la

campaña pero que están, que han supuesto desde luego inversiones importantes, hay un plan de depuración de la Generalitat Valenciana que está en marcha que —como sabe usted— ya lleva más de 20.000 millones de pesetas invertidos, que sabe usted además que no sólo afecta a municipios turísticos, que afecta a un municipio muy importante que se llama Valencia también, que tiene ahí un pozo sin fondo pendiente de inversiones que la Generalitat, por supuesto, no sólo está abordando sino que está dispuesta a seguir haciendo, etcétera, etcétera, etcétera y en el etcétera se me olvidó decir también alrededor de 1.500 alumnos que en materia turística han pasado por la formación en 1991. Aproximadamente 1.000 millones de ayudas a empresarios turísticos en el 91 para inversiones gastadas son también esa política de promoción, de propaganda, y las campañas de publicidad —ya sabe usted— no tienen absolutamente ninguna importancia y por eso la coca-cola no hace ninguna. Yo creo que el problema es que siguen sin entender el problema. Y ese es el problema fundamental.

Yo me marcharé realmente muy defraudado de aquí si no somos capaces de abordar con seriedad y con responsabilidad el problema que tenemos por delante, y el problema que tenemos por delante no son los cierres de IMEPIEL que usted no me va a arreglar a mí, ni me va a acusar a mí tampoco de destruir puestos de trabajo, que por esa vía no creo que tenga usted demasiadas posibilidades de éxito, y del problema de IMEPIEL preocúpese usted mucho pero no me moleste demasiado, que yo estoy seguro de poder solucionarlo porque no creo que tenga usted más legitimidad que yo para esto. Y, no necesito, por supuesto, que haga usted el ridículo presentando escritos para que yo reciba a los trabajadores, porque a los trabajadores no sólo los recibo sino que los recibo con mucho gusto y además nos entendemos muy bien. No me duele explicarlo.

Yo creo que, en definitiva, el problema real que tenemos en esta sociedad es que durante mucho tiempo más voy a tener que seguir hablando en nombre de todos no sólo porque sea presidente —que eso me autoriza a hacerlo, porque cuando se ganan las elecciones se gana para representar a todos, no para representar sólo a los que le han votado, y ese es uno de los factores importantes a la hora de defender la democracia que usted debe tener en consideración, así que voy a poder seguir hablando en nombre de todos pero no sólo por esa representatividad—, sino también porque tengo el gusto y la satisfacción de hacer una política para la gran mayoría, que es la demanda que tenemos, y además de eso porque usted no hace una política ni para la mayoría ni para la minoría tampoco, porque se limita a hacer un relato de periódicos que previamente le han pasado a usted, y esa no es la información de esta Comunidad, eso no es lo que pasa.

Si la gente no es capaz de entender que hoy las fronteras europeas, al menos, y en parte mundiales también, han desaparecido, no será capaz de entender que nosotros estemos haciendo un discurso como usted califica de altura, por las alturas dice usted, que no está mal tampoco calificar un discurso así, yo se lo agradezco, pero que yo le califique a usted de hacer un discurso *underground*, porque en definitiva es lo que usted viene planteando, muy pegado al terreno, pero por la parte de abajo. Dese cuenta usted que la gente tiene que saber que no estamos compitiendo entre el vecino de Alaquàs y el vecino de Villena, que eso ya es indiferente, que hoy estamos compitiendo con empresas que están situadas en toda Europa, y muchas de las que estamos compitiendo están situadas en países que ni siquiera los ciudadanos saben que existe o no sabrían ubicar en el mapa.

Todo eso incide directísimamente sobre nuestra realidad cotidiana, y cuando se cierra una empresa aquí de un sector

determinado que no ha sido capaz de ponerse al día en las inversiones necesarias, y no ha sido capaz a veces porque ha decidido que era mejor hacer unos apartamentos en la playa que reinvertir los beneficios en la empresa, y que si no somos capaces de hacerle entender eso, que eso no es como se hace, entonces probablemente no venderá los apartamentos en la playa y, encima, se quedará sin industria.

Este es el problema que tenemos que hacer entender a la gente porque hoy, ya, la internalización y sobre todo el proceso de unidad europea ha desbordado totalmente la competencia de nuestras fronteras; y no sólo además estamos compitiendo en precios, que ese es uno de los pequeños, probablemente hoy, factores que tenemos que abordar, sino que estamos compitiendo también en algo en lo que todavía estamos mucho más atrasados que en los costes y por supuesto que en los costes laborales, que es en la comercialización.

Y, si nosotros nos dedicamos —como usted dice— a enseñar a comercializar o a enseñar a vender —que con toda modestia le digo que no lo hacemos, sino que procuramos hacer que la gente que sabe lo haga—, no es más que un valor añadido más que le estamos incorporando a nuestras propias posibilidades, y que no hacer eso sería suicida. Pero, en definitiva, nosotros tenemos que proponer aquí un discurso positivo, constructivo, pero un discurso que les llegue a cada uno de nuestros diferentes sectores sociales que representamos, y que les diga claramente que esto que estamos discutiendo aquí y que yo he planteado no es una política de gobierno, es una política para toda la sociedad, y que toda la sociedad es consciente de eso, y participa en poner las soluciones en marcha, que no cabe duda las hemos enunciado hace un mes y pico aquí bastante clara, rotunda y concretamente en la discusión de presupuestos; que las anunciamos también en el discurso de investidura del mes de julio; que llevamos 9 años anunciando además, porque en eso por desgracia sí que hemos sido precursores, y que, desde luego, parece que todavía no se ha llegado a entender.

Afortunadamente la sociedad lo entiende, va funcionando y, claro, siempre hay elementos retardatarios que impiden que esas posibilidades vayan todo lo rápido que sea. Pero, desde luego, no es denunciando la gran iniciativa pública de la Generalitat Valenciana, que está absolutamente en mantillas en sus posibilidades, ni es tampoco hablando de todas las leyes pendientes que usted nos ha dicho que nos tenemos que traer aquí —que nos quedan tres años y medio para traer, de acuerdo con los compromisos—, ni es por supuesto tampoco planteando todas las cuestiones puntuales que usted ha planteado —que todas ellas tienen una respuesta clara y concreta, y que está además en marcha— ni intentando rentabilizar la incorporación de la LOTRAVA al Estatuto de Autonomía —que ya quedamos hace un mes en que el elemento retardatario básico de este país para hacer un estatuto razonable había sido la propia derecha parlamentaria y extraparlamentaria—. ¿Pero cómo es posible que usted piense que puede capitalizar una cosa como ésa, que es conocida de toda la historia? ¡Pero si aquí la gente no se puede creer todo lo que se diga sólo por el hecho de repetirlo! ¡Pero si esto es una cuestión clarísima!

Aquí hemos hecho un debate, hace cuatro días, que podemos repetir todas las veces que sea necesario, porque no es así como se refuerza la política de democracia; como se refuerza la política de democracia, además de viniendo al parlamento, es teniendo respeto a las instituciones, y respeto a las instituciones es lo que ustedes no tienen permanentemente, porque permanentemente cualquier institución que no dice lo que ustedes creen que tiene que decir, esa institución ya es una institución socialista, y eso es el ataque fundamental a la democracia que ustedes hacen permanentemente en cada uno de los lugares

donde hablan. Eso, y no dejar hablar a la gente cuando ni siquiera tienen la palabra pedida.

Nada más y gracias.

El señor president:

Yo rogaría a sus señorías que respetasen el turno de oradores. Hay réplicas, cada uno tiene su intervención, y eso es el parlamento. Lo otro es otra cosa.

Señor Agramunt, tiene la palabra.

El señor Agramunt Font de Mora:

Muchas gracias, presidente. (*Remors.*)

El señor president:

Por favor, un momento, señor Agramunt.

Señores diputados. Señores diputados.

Tiene la palabra el señor Agramunt.

El señor Agramunt Font de Mora:

Muchas gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Yo también voy a comenzar, naturalmente, lamentando la intervención. Incide, insiste, en no explicar el estado de la Comunidad, en no hablar de la política general de la Comunidad, en no hablar de su gestión al frente del gobierno, al menos desde el último debate o desde el debate de investidura. Insiste.

En lugar de ello vuelve, como tantas veces le hemos acusado, a ese viejo uso de su partido de descalificar a los demás. Yo no lo voy a hacer, y además pediría que no lo haga nadie, que ni se descalifique ni se insulte. Pero usted insiste; insiste en descalificar, insiste en insultar e insiste en no explicar absolutamente nada. Salvo una cosa. Ya se lo he dicho antes en mi intervención, y se lo repito y se lo diré tantas cuantas veces haga falta: no se empeñe, no se empeñe, le hace usted un muy flaco favor al sistema democrático insistiendo en que usted es poder y oposición, insistiendo en explicarle a la oposición —y lo viene haciendo desde hace muchísimos años, se lo he oído hacer muchísimas veces—, explicando a los demás lo que tienen que hacer.

A mí lo que gustaría, y no es pedir demasiado, es que explique lo que tiene que explicar, que es su gestión al frente del gobierno y no insistir en explicar a los demás cómo tienen que hacer las cosas y lo que tienen que decir. El problema es que usted sigue, sigue sin explicar su gestión al frente del gobierno.

Yo esperaba sinceramente, y así estaba anunciado en ese pequeñísimo resumen que se nos entregó de su intervención, que aprovecharía las réplicas para explicar cómo está nuestra Comunidad. Pues mire, tampoco lo ha hecho, tampoco lo ha hecho.

Nos ha hablado del IVAM —tomo nota—, y además le felicito; muy bien, lo del IVAM muy bien. Una cosa. Eso es todo. Toda la gestión del gobierno socialista se reduce en el IVAM y duchas en las playas. Eso es todo lo que ha explicado ante este parlamento en el debate del estado de la Comunidad.

Mire, señor Lerma, el barco también, el barco también nos lo ha explicado, lo del velero éste oceanográfico, buque-escuela o... Mire, nuestro discurso, señor Lerma, está pegado al terreno. Estoy planteándole las preocupaciones de la sociedad valenciana, los problemas que hay en la sociedad valenciana para que seamos competitivos para esa Europa en la que usted tanto sueña en el día de hoy. Y usted sigue haciendo un ejercicio de escapismo para un no afrontar ni explicar los problemas de su gestión, no porque no tenga nada que explicar, sino porque no quiere o le asusta explicarlo.

Habla del paro, y nos dice, insiste otra vez ahora, en los altos índices de incremento del empleo que ha conseguido su

gestión. Pues mire, yo ya, de verdad, al final no voy a entender nada. Las estadísticas dicen justo lo contrario. Aquí depende, por lo visto, de cómo se leen los libros; usted debe leer los libros al revés, empezando por el final.

Hoy, este mes, mes de enero, “el número de parados se ha incrementado en el 0’44%”, lo que se traduce en 1.109 valencianos más parados en el mes de enero, y un total de desempleo de 254.562 en la Comunidad Valenciana en este momento. Bueno, brillante gestión.

Vuelve en su réplica a regresar a Europa. Yo tengo la sensación —no lo quería decir, pero al final no me va a quedar más remedio—, la sensación de que usted lo que está es deseando un ministerio en el gobierno central de la nación. Pues muy bien, yo en eso de verdad que me alegraría, porque a lo mejor desde ahí es capaz de acordarse de nosotros los valencianos, los que nos quedamos aquí retirados de ese sitio donde usted le gustaría estar.

El problema de su discurso, señor Lerma, en su discurso europeísta de esta mañana, donde usted ha dicho además que no hay que hacer discursos europeístas, y es lo que ha hecho, es lo que ha hecho, un discurso europeísta; el problema, señor Lerma, en su discurso europeísta es que la Comunidad Valenciana no tiene papel en este momento y, desgraciadamente, no tiene papel en la formación de la voluntad política española; y si no lo tiene en la formación de la voluntad política española, imagínese usted el poquísimo, el casi nulo papel que puede tener en la formación de la voluntad política europea.

De todos modos, señor Lerma, no le quedan tres años para cumplir sus promesas; le quedarían tres años para las promesas del discurso de investidura. Pero muchas de las cuestiones que yo le he planteado aquí son promesas de la investidura anterior y del debate del estado de la Comunidad de octubre del 90; por tanto, debían de haber sido realizadas en la anterior legislatura, y está usted en flagrante incumplimiento, no respecto a la que prometió en su discurso de investidura, pero sí dentro de lo anterior. Exactamente por la misma razón. Por tanto, sigue usted estando en falta.

Sólo estoy de acuerdo en una cosa con usted, y es que no por repetir las cosas más veces va a conseguir que sean verdad. Y no por repetir más veces que es culpa de la derecha, que dice usted, que se haya retrasado el acuerdo para la modificación del Estatuto y la inclusión de la LOTRAVA. No es verdad que porque lo diga muchas veces lo va a hacer usted verdad. En eso estoy de acuerdo, porque no es verdad. No es verdad tampoco lo que usted está diciendo. Nuestro grupo desde la legislatura pasada —y ahí está el Diario de Sesiones de estas Cortes Valencianas— lo viene exigiendo, y es el suyo el que lo viene retardando. Así de simple y así de claro. Y de notario, los diarios de sesiones de estas Cortes Valencianas.

Respecto a las instituciones, yo..., usted..., claro, luego..., me sabe mal, pero mire... Usted nos acusa enseguida, enseguida entra en ese juego difícil —porque nunca sabe donde acaba— de desprestigio de las instituciones, de debates etéreos, de debates inútiles, de palabras duras contra el sistema. Pues mire, yo —y con esto voy a acabar— le voy a citar un clásico —y con eso acabo—, y creo que le ilustrará con suficiente claridad. Cito: “el gobierno ha eludido la responsabilidad de enfrentarse con una situación de corrupción y de desorganización administrativa”. Sigo citando: “el gobierno, señoras y señores diputados, no tiene credibilidad porque ampara, tolera y protege la corrupción y la desorganización administrativa en departamentos que dependen de su gestión”. Sigo citando: “sería ésta una magnífica ocasión para que el gobierno nos contestase, para que el gobierno nos explicara a la Cámara cómo se toleran, cómo se practican estas, llamémosle, irregularidades económicas, estos abusos, estos robos”. Sigo citan-

do: “¿es pedir lo imposible que no se robe más, no se robe más, los bolsillos de los ciudadanos?”. El clásico es el Diario de Sesiones del Congreso de los Diputados de 28 de mayo de 1980, y el autor alguien que entonces no era vice-presidente del gobierno y que tampoco lo es ahora, pero que lo fue, para mal de muchos, durante algunos años. Como alguien dijo: “los hombres somos esclavos de nuestras palabras y dueños de nuestro silencio”, señor Lerma. Muchas gracias. (*Aplaudiments d'alguns diputats de la Cambra.*)

El senyor president:

Senyor president.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

Muchas gracias, señor presidente.

Como no me han pedido permiso a mí, evidentemente no se lo voy a conceder, porque tampoco me corresponde. Pero no se lo aconsejaría porque francamente no lo merece.

Pero yo creo que, otra vez, es un poco devaluar el debate y un poco absurdo plantear las cosas como se plantean. A mí me parece que tiene, francamente, una elevada dosis de responsabilidad el debate que aquí estamos abriendo y ofreciendo. El debate que aquí estamos abriendo y ofreciendo, se llama debate de política general, y de política general hay que hablar por consiguiente e intentar no hacer un resumen de las actividades políticas que nosotros hemos hecho, sino fundamentalmente mirar el presente y el futuro con una cierta libertad y no teniendo que venir enganchados a un programa determinado que hay que explicar, porque a eso se viene ya el día 28 de diciembre normalmente, siempre para nuestra suerte o desgracia, de todos los años con el presupuesto concreto, cuantificado en cada lugar.

Ahora tenemos precisamente esa oportunidad de debatir la política general sin papeles y con tranquilidad, y explicar la visión que tiene cada uno de las cosas y qué es lo que hay que mirar hacia el futuro y qué riesgos tenemos que asumir; y decirles a los ciudadanos, desde nuestra representación, y por lo tanto también desde nuestra libertad de criterio, qué es lo que nos tiene que preocupar de la política que estamos haciendo, que ya está cuantificada cada año con la aprobación de los presupuestos generales del Estado.

Y a mí me preocupa francamente que no se entienda que los problemas que tenemos que abordar básicamente no dependen de la denuncia concreta que pueda desprestigiar al gobierno en un tema determinado, que eso lo pueden hacer ustedes a lo largo de toda la legislatura con sus preguntas e interpelaciones con toda libertad —no porque yo les autorice, sino porque lo hace el Reglamento de la Cámara—, y que naturalmente sirve para intentar desprestigiar al gobierno, cosa que no consigue fácilmente porque siempre tenemos una respuesta adecuada para darles; pero de todas formas ese es el momento y el debate adecuado para plantear esas cosas.

Aquí estamos intentando debatir las líneas generales de lo que debe de ser nuestra política y el apoyo global de la sociedad valenciana a una orientación política como esa. Dar expectativas de futuro, ilusión y alegría a la gente, y también caminos marcados por los que discurrir para poder tener la preocupación fundamental que tiene la gente en estos momentos, más o menos despejada.

¿Cuál es la preocupación fundamental? Pues evidentemente que cada persona tiene una concreta, y cada uno tiene el bache delante de su casa o la carretera por la que circula habitualmente, y es seguramente lo que más le molesta. Pero a todos, evidentemente, hay dos cosas que nos unen: una es el mantenimiento o elevación del nivel de vida y de su calidad, y otra, naturalmente, es, para hacer posible eso, conservar el empleo. Y para

estas dos cosas, es decir, para mantener e incrementar la riqueza de los ciudadanos y que se distribuya, y para insistir una vez más en que eso sea posible y haya creación de empleo, estamos haciendo aquí un diagnóstico, en principio, por mi parte para ver qué es lo que nos puede pasar y dónde están fijadas las reglas de juego. Y las reglas de juego están muy fijadas. Y, como usted dice, nosotros tenemos poca influencia sobre las reglas de juego. Pero, naturalmente, nosotros sí que podemos modificar y orientar nuestro comportamiento para que esas reglas de juego nos afecten de una manera más positiva que si no lo hacemos.

Y en eso estoy insistiendo. En que adoptemos nuestras posibilidades a unas reglas de juego que vienen básicamente fijadas; las que se puedan modificar, encantado de modificarlas.

Pero, claro, denunciando que el coste de la seguridad social es excesivo, denunciando que hay demasiados impuestos, denunciando que hay mucha intervención pública, denunciando que todo lo que es responsabilidad de uno, lo tienen que hacer los demás, naturalmente, no llegamos a ningún sitio.

Aquí todos tienen una responsabilidad. A unos les compete más, y evidentemente el gobierno no elude ninguna responsabilidad. Y no sólo está dispuesto a asumir la que le toca, sino, si otros hacen dejación de la suya, también la que no le toca. Pero desde luego, también habrá que pensar en que al que le toca y no la hace, se lo recordemos de vez en cuando.

Eso es lo que yo quiero hacer aquí, no recordar, que no serviría demasiado, sino orientar la política que tenemos que discutir para saber hacia dónde vamos y qué queremos hacer; en un debate de política general que viene, naturalmente, al pelo para con toda libertad no sujetarse a la cuestión presupuestaria estrictamente, sino a las grandes líneas de por dónde van a avanzar las cosas. Y en las grandes líneas de por dónde van a avanzar las cosas, no me puede decir usted que ha hecho usted, ni discurso alternativo, ni discurso interalternativo, ni nada de nada que no sea una enumeración sistematizada —eso sí, y probablemente por fechas— de noticias aparecidas regularmente en los medios de comunicación.

Que ahí sí le reconozco que ha hecho usted un buen papel. Pero yo quiero decir que muchas de las cosas que aquí hoy hemos planteado, las vamos a tener que plantear más veces. Unas, afortunadamente, para reconocer que hemos hecho bien; otras, probablemente para rectificar. Y muchas otras para insistir en que todavía la responsabilidades que tenemos por delante son importantes para hacerlo.

Me parece mal el tema de que usted se sienta aludido por lo de las culpas de la derecha. Me parece mal que usted intente de nuevo insistir en la capitalización del tema autonómico. Porque yo creo que la historia es como es —y con notarios y registradores si usted quiere también— porque es muy dado usted a hablar de estas cosas, y le diré que por mucho que el año pasado y el anterior y el otro hubieran hecho aquí cualquier ejercicio de petición, de ampliación o de lo que fuera, yo me sé la historia, como se la saben en definitiva todos los ciudadanos valencianos, la que queda recogida en los diarios de sesiones, que es lo que se dice, y la que queda recogida en los otros diarios, que es lo que se hace también, y parece que es muy difícil que usted haga creer a nadie que eso es así.

Pero no obstante, le diré que usted, su partido, ha hecho un ejercicio de responsabilidad importante con la firma —aunque todavía esté algo pendiente— de un acuerdo autonómico global, que posibilita el cierre del título octavo de la Constitución de una forma amplia y generosa para comunidades autónomas que quedaron con menos competencias, o más bien detrás.

Que ese ejercicio de responsabilidad es algo que les honra, y que hay que procurar que como ahora usted ha hecho aquí,

no se desmarque nadie, porque yo creo que eso no será —al contrario de lo que a lo mejor algunos de ustedes piensen— positivo para el Partido Popular, sino probablemente todo lo contrario.

De manera que centrémonos en el ejercicio de responsabilidad, y no queramos rentabilizar cosas que de todas formas se van a rentabilizar. Porque la gente sabe cuando uno asume sus responsabilidades, y cuando no las asume, independientemente de que repita o no las cosas que usted dice que he repetido.

Y como usted me cita un clásico, yo le diré que la respuesta del clásico ha estado contundente. Porque si esto le decía, aunque no le recuerdo la fecha, en el año 80 —aunque usted citaba... no recuerdo la fecha exacta—, el año 81 dejó bastante claro y transparente que no estaba hablando de quimeras, sino de realidades bien concretas que quedaron plasmadas en las elecciones.

Y que ustedes llevan tantos años hablando de la corrupción, que no sólo ya es que no se cree nadie sus denuncias, si es que alguna vez se las hubiera creído, sino que además hasta puede ser que de tanto hablarlo es como el chicle, se le quede pegado a la boca tantas veces repetirlo.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Se suspén la sessió, que continuarà a les sis i quart de la vesprada.

(Se suspén la sessió a les 17 hores i 58 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 18 hores i 27 minuts.)

El senyor president:

Il.lustres senyors diputats, continua la sessió.

En representació del Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana, té la paraula el senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats.

A penes fa set mesos, en esta mateixa Cambra, iniciàrem la tercera legislatura de les Corts Valencianes, que venia marcada per una majoria absoluta del partit socialista la qual es va traduir, durant el debat d'investidura, en una cerimònia del content i de l'autocomplaença per al grup que sustenta el govern i per aleshores candidat, i hui president, que ha seguit en la mateixa línia, volent transmetre una imatge de felicitat i que tot va bé. Quan de tots és ben conegut que té molt poc a veure el que est matí —vosté, senyor Lerma— ens ha contat, quina és la realitat sòcio-econòmica de la Comunitat Valenciana.

Per això hui segueixen absolutament vigents els objectius que el Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana es va marcar. I segueixen vigents perquè, malgrat les ulleres que vosté s'ha posat per a veure-ho tot de color de rosa, fa falta recordar-li que en est primer període de sessions molt poc, pràcticament res, s'ha avançat en l'aprofundiment de l'autogovern, en la millora del teixit sòcio-econòmic valencià i en la consecució d'una societat més justa, basada en el treball, la llibertat i el progrés social.

I vosté, senyor Lerma, podrà seguir destil.lant en els seus discursos —molt sibil.linament— la idea que «el PSOE o el caos». Però nosaltres sabem molt bé, estem molt convençuts que a esta comunitat el que més falta li fa i el que més rendiment polític li reportarà per a un futur d'integració europea és una força política pròpia. Una força política que des d'una idea moderna de nacionalisme integrador i solidari, sàpia donar solucions concretes als problemes quotidians de les valencianes i els valencians. De manera que, a través de les decisions

polítiques preses sense dirigismes ni subordinacions vaudicants, es pugua fer realitat eixa societat de benestar que vosté periòdicament ens predica, però que estem encara lluny d'assolir.

Ha seguit vosté la mateixa tàctica que el president González. Ell fugí parlant de les repúbliques bàltiques i vosté posa terra per mig anant-se'n a Maastricht.

Senyores i senyors diputats, senyor Lerma, en la vida de les persones, així com en la història de les col.lectivitats, sempre ha hagut xifres màgiques. Enguany és una d'eixes. L'any 92, efectivament, l'any 92 va a suposar un any de béns per a una part de l'estat espanyol: Andalusia amb l'Expo, Barcelona, amb les Olimpíades i Madrid amb la seua capital cultural van a convertir-se, per obra i gràcia de la voluntat del partit socialista que governa l'Estat, en escenari d'activitats que han exigit la realització i concentració d'alts i quantiosos volums d'inversió durant els últims anys.

La Comunitat Valenciana, resignada i obedient, perquè així és com la volen els dirigents del PSOE a Madrid, contempla amb estupor i desconfiança tots estos actes que per a ella suposen una marginació. Els valencians hem de, per obligació, contribuir al finançament d'eixos programes d'inversió. Cada any paguem un 11% de la recaptació total dels pressupostos de l'Estat, mentrestant, com a conseqüència del sistema de finançament comú, que ens assigna el govern central —recentment modificat amb unes quatre molletes, que no poden resoldre els nostres problemes— a penes rebem el 35% del que aportem a l'Estat. El 65% restant va destinat a l'Expo, a l'Olimpíada o a Madrid, capital cultural.

És la solidaritat, ens diuen els socialistes des de Madrid. És la solidaritat, ens diuen els delegats perifèrics del PSOE ací en les Corts Valencianes. Però nosaltres, com molts valencians, hem començat a preguntar-nos fins on pot arribar eixa solidaritat. ¿Fins on està reconegut en l'Estat de les autonomies, que consagra la nostra Constitució democràtica del 78, que unes comunitats autònomes sempre paguen i paguen, mentre que altres van millorant poc a poc els seus nivells de vida i benestar?

Sols falta fer referència a les donacions multimilionàries del govern central a països afins, per a major glòria de don Felipe González; mentre que a València, Ontinyent, Ibi o Vinaròs, els carrers segueixen estant plens de clots, les voreres intransitables, hi ha problemes de contaminació i existeixen taxes de desocupació superiors a la mitja nacional. Sense mencionar la continua deterioració que ha vingut patint la nostra economia regional en els últims mesos. Que té el seu exemple més evident en l'augment progressiu de l'endeutament de les empreses, les suspensions de pagaments i el tancament d'instal.lacions. Així com el minvament de la capacitat competitiva exterior de què ens ocuparem més endavant amb tot detall.

Senyor Lerma, és esta la política general que desitgem? ¿És est l'Estat de panacea que intenta vendre'ns el president de la Generalitat, maquillant unes xifres ací i unes altres allà? Per damunt d'estos números està el sentiment dels ciutadans, el que pensa la gent corrent, eixa en la qual convivim cada dia, amb la qua parlem pel carrer, en definitiva, nosaltres mateixos.

La gent corrent, senyor president, pensa que l'estat de la nostra comunitat no és el millor, és més, està totalment convençuda que estem molt pitjor del que vosté creu. Hi ha preocupació per la marginació de València en els pressupostos de l'Estat, però també hi ha preocupació per l'escalada de la corrupció política, pel terrorisme que ens ha colpejat diverses voltes enguany, per la inseguretad ciutadana agreujada perquè ens van a deixar sense policies per a endur-se'ls cap a Barcelona i Sevilla dintre de poc de temps, per la droga, pel futur dels

nostres fills, per la viabilitat econòmica de les empreses davant de la fiscalitat que s'apropa i ningú no coneix, per la integració plena en la Comunitat Europea que ja està en portes.

Són tantes les fonts d'ansietat, d'inquietud de la nostra societat, que el Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana li manifestem la nostra opinió que hui, en 1992, la nostra Comunitat Valenciana no està molt millor que fa sis mesos ni fa un o dos anys. I que la major part dels problemes que preocupen a la gent corrent continuen sense ser resolts pel seu govern. I el que és pitjor, sense vies de solució, sense programes adequats en un govern empenyat en actuacions d'imatge, de poca substància i amb escassa vocació de futur.

No és est el model més adequat per a començar una legislatura. Per això des d'Unió Valenciana li anem a oferir esta vegada unes prioritats de govern que entenem pot assumir i impulsar el seu govern en el pròxims quatre anys. Esta relació de prioritats, elaborades del sentir i la vocació nacionalista del nostre grup parlamentari, si rep el compromís formal del seu govern en est debat, va a comptar amb el nostre recolzament ferm, perquè entenem que, per damunt de diferències partidistes, el nostre poble mereix allò millor. I, per damunt de tot, un programa coherent d'actuacions que minve i elimine en la mesura del possible eix entorn d'inquietud que es respira en el carrer.

Senyor Lerma, est matí ha proposat vosté un acord per al progrés social. Les nostres propostes, a les quals convidem al seu govern a participar, per a apropar-nos més a la realitat, són les següents:

En l'àmbit de la seua més directa àrea de gestió, senyor president, l'existència d'amples sectors de la societat valenciana que mostren una clara insatisfacció cap a la situació general de la nostra comunitat és de la seua total i absoluta responsabilitat. Intentar tirar balons fora, o culpar a altres no ens pareix que siga la reacció més adequada.

La política dissenyada per vosté des de la presidència del govern valencià ha estat dirigida en gran mesura a desinteressar a la majoria dels valencians dels assumptes de govern, els alts nivells de desinformació que hi ha a l'opinió pública envers les institucions de la Generalitat i el baix interès demostrat en la política autonòmica, són punts negatius que ve arrossegant la seua gestió des de l'any 83.

El govern que vosté presideix li falta capacitat per a comunicar-se amb la societat, i per damunt de tota sensibilitat envers els problemes dels valencians. Per això haurà vosté de promoure un acostament de la política autonòmica als ciutadans, millorar el coneixement de la Generalitat i les institucions representatives, facilitar la comunicació directa amb la societat, i per damunt de tot augmentar la sensibilitat dels òrgans de govern envers els problemes de la nostra gent.

Si vosté aposta per esta línia d'actuació política pot comptar amb el nostre recolzament, encara que dubtem després de 9 anys seguits al front de la Generalitat que vosté, o el seu partit, vagen a canviar el model d'actuació que han vingut desenvolupant des d'aleshores.

Volem fer referència així mateix a l'instrument principal per a la política de desenvolupament econòmic de la nostra comunitat, el programa econòmic valencià, el PEV, que en la seua segona edició finalitzà en 1991, es pot considerar un fracàs en els seus objectius econòmics, socials i polítics. A vosté li correspon la responsabilitat d'eix fracàs i per això hauria de donar explicacions a la societat valenciana.

La nostra taxa de desocupació continua sent una de les més altes d'Espanya. A finals de l'any 91, dades oficials de la seua conselleria del mes de novembre, la taxa d'atur a la Comunitat Valenciana s'havia posat en el 16'9%, un punt i mig per damunt de la mitjana espanyola. Una taxa superior a la de Catalunya, Galícia, Madrid, País Basc o les Balears.

Junt a esta desocupació, que no corregeix el seu govern, la competitivitat de l'economia valenciana s'ha deteriorat de forma notable com a conseqüència de l'absència de projectes d'inversió pública que milloren l'estat de les infraestructures, projectes tant del govern central que no arriben, com del seu govern que són insuficients.

Les nostres empreses entren en crisi en la majoria dels sectors, taulellet, juguet, tèxtil, calçat, moble, etcètera. Però el seu govern s'empenya en ocultar-ho o minimitzar un procés que posa en greu perill el benestar del nostre poble.

El PEV-II, a l'igual que el PEV-I passen a ser exercicis d'imatge del seu govern en molt poqueta projecció social que no contribueixen a resoldre els greus problemes de la nostra economia i la nostra societat.

Senyories, senyor Lerma, en l'àrea d'educació i cultura proposem la creació de la Universitat Autònoma de València. Hi ha raons que el justifiquen, la ratio alumnes-professor en la Universitat de València està situada actualment en 230, sent est coeficient superior en un 65% a la mitjana de les universitats espanyoles.

No és prou una ampliació de l'oferta actual per mig de la construcció d'aules de dubtosa qualitat, sinó que resulta rendible en termes de futur construir una nova universitat en la qual s'integren les noves ensenyances previstes en la reforma universitària, i es produísca una divisió de les carreres més congestionades existents a la Universitat de València en l'actualitat i que previsiblement van a seguir tenint una gran demanda de futur.

No podem deixar passar per alt la situació de la Universitat de Castelló que solament ha rebut en els pressupostos de la Generalitat en 1992 el 50% de les quantitats sol·licitades pel seu equip de govern, com s'ha reconegut en esta cambra al debatre els pressupostos.

Un pressupost restrictiu que en absolut assegura el funcionament normal de les activitats docents en el futur. Tampoc no podem oblidar la insuficient dotació econòmica que s'inclou en els pressupostos de la Generalitat per a 1992 per a dur endavant la reforma i aplicació que exigeix la LOGSE. Els més de 720.000 alumnes de pre-escolar, EGB I BUP, i els més de 35.000 professors de les ensenyances bàsiques i mitjanes que existeixen en la nostra comunitat enfronten una reforma de conseqüències formidables, enmig d'una absoluta incertitud i una gran escassetat de recursos econòmics.

Hem de fer palesa també la urgent necessitat d'obrir un debat públic dintre d'est marc de reforma educativa sobre el mapa escolar, al mateix temps que s'impulsa la inversió pública en els centres escolars adaptant-los a les exigències infraestructurals de la LOGSE, així com també l'adaptació dels actuals, tant públics com concertats.

La política lingüística de la Generalitat també s'ha de clarificar com més abans millor per a impedir les situacions de personalització de la nostra llengua i la invasió de llibres de text procedent d'altres comunitats en l'idioma, la història, l'economia i la cultura d'eixes altres comunitats i no de la nostra.

És imprescindible que la Generalitat elabore i dinamitze la potenciació i difusió de l'idioma valencià, tant a nivell nacional com estatal i internacional, fer-lo present en tots els fòrums de manera que es contribuísca al seu coneixement, i evitar així que sota l'aparentment inofensiva teoria de la identitat lingüística s'introduísca la inconstitucional idea política dels Països Catalans.

Si la conselleria no reacciona prompte, molts pares començaran a qüestionar-se la legitimitat dels qui actuen d'esta manera, ja que van en contra dels principis bàsics del nostre Estatut d'Autonomia.

Cal denunciar també la insuficiència de les ajudes a la investigació científica en les nostres universitats, una quantia de les més baixes del conjunt de comunitats que tenen competències en la matèria. Catalunya, per exemple, destina un 56% més de recursos a la investigació en els seus centres universitaris, tant públics com privats, que la nostra comunitat.

També una referència al professorat que té la necessitat d'adaptar els seus coneixements als requisits imposats per la LOGSE per mig dels oportuns curssets de reciclatge, així com pel disseny d'anys sabàtics en una política més generosa d'excedència per estudis. I per una altra banda les oposicions per a l'accés a la funció pública docent han entrat, com a conseqüència de l'actitud obstruccionista de la conselleria, negant-se a convocar noves oposicions *sine die*, en un *impasse* d'incertitud que suposa postergar en el temps les legítimes aspiracions d'accés a un lloc de treball per a aquells que es troben en l'actualitat preparant oposicions.

Senyores diputades, senyors diputats, senyor Lerma, té vosté en el seu govern una conselleria que més bé pareix la bella durmiente. Té unes competències transferides en precari i molt poqueta dotació econòmica. Evidentment ens referim a la de Medi Ambient, en la qual és fonamental un impuls a la política de repoblació forestal.

Entre 1984 i 1990 s'han destruït en la Comunitat Valenciana 105.717 hectàrees de superfície forestal que representen més del 15% de la superfície de bosc destruïda en tota Espanya, i que és una dada que situa la Comunitat Valenciana en el segon lloc del conjunt de comunitats més afectades pels incendis forestals en eix període.

No es prou repoblar els monts destruïts pel foc sinó que s'ha de fer una política amb projecció de futur de repoblació forestal, basada en espècies autòctones del bosc mediterrani, per a parar el procés de desertització en què es troba la nostra comunitat, portant el bosc a les zones en un gran risc d'avingudes i inundacions.

La política de protecció, regeneració i restauració forestal ha d'assumir-se amb valentia i evitar situacions com la que afecta el present exercici en el qual, al disposar-se de 1.145 milions de pessetes destinades a est fi, encara a 21 de gener amb resposta escrita —és possible que fins hui també— no se sap quin va a ser el destí dels dits recursos, dels 1.145 milions. Açò diu molt poc en favor del seu model d'administració.

Al marge d'això entenem que la falta d'una adequada dotació econòmica i la seua organització administrativa en procés de consolidació interna, impedirà la conselleria de Medi Ambient durant alguns anys l'èxit efectiu dels seus fins. El que pot ficar en greu perill la protecció dels paratges naturals que existeixen en l'actualitat; la política de regeneració i neteja de les platges del litoral valencià per mig de les corresponents actuacions en col·laboració amb els municipis en matèria de cycle integral de l'aigua; o la lluita contra la contaminació urbana i industrial, en especial els abocaments incontrolats i el problema latent de la contaminació d'Els Ports de Morella.

Senyor Lerma, parlàvem abans de la solidaritat. No sabem en quin concepte s'amagarà vosté per explicar açò que, encara que no corresponga a la competència estricta del govern valencià, és necessari denunciar ací, davant l'opinió pública valenciana, de l'exclusió que ha fet el govern central de la nostra agricultura del pla d'ocupació rural.

L'assumpte és greu perquè el govern central, que pertany al mateix partit que governa en la Generalitat Valenciana, per la qual cosa cap entendre que l'opinió és compartida, pensa que l'agricultura valenciana no està travessant cap dificultat. I per això, al no tractar-se d'una zona desfavorida, les ajudes i inversions incloses en el pla d'ocupació rural no s'han de canalitzar a la nostra comunitat.

Tan sols citar una dada. Andalusia va rebre durant tot l'any 1992 més de 115.000 milions de pessetes, quasi el 12% del pressupost de la Generalitat, en recursos procedents del pla d'ocupació rural. Això sí, l'agricultura andalusa està en crisi i per això el govern central ha de recolzar-la i incentivar-la al preu que siga. La nostra no, senyor Lerma?

Eixa imatge de Llevant feliç, que ha servit com a punt de referència al llarg de moltes generacions als polítics espanyols per a referir-se a València, hauria de ser desterrada de la nostra agricultura.

El medi rural valencià es troba travessant una etapa difícil, que té el seu origen en les dures condicions negociades pel govern socialista en el Tractat d'Adhesió a la Comunitat Europea per als productes hortofructícoles base de la nostra producció agrícola.

Mentre els excedents de blat, llet o mantega reben quantioses subvencions del pressupost comunitari, les nostres fruites i verdures troben dificultats per a la lliure circulació en els mercats comunitaris i han de fer front a la competència de països tercers.

La conclusió és evident: o s'ajuda la nostra agricultura o en el termini d'una generació la Comunitat Valenciana deixarà de ser un productor agrícola, com ho és actualment.

Obligatòriament, senyor Lerma, s'ha de fer referència una volta més a l'error que va representar l'eliminació operativa de les cambres locals agràries. Els funcionaris de les mateixes estan en una situació d'indefinió laboral i econòmica totalment desaconsellable; i els servicis que prestaven estan sota mínims, cosa que fa molt preocupant la situació ja que la guarderia rural és pràcticament inexistent i els camins rurals ofereixen un aspecte prou deplorable.

Senyories, dins de l'àrea de treball i serveis socials, proposem l'adopció del salari social en la Comunitat Valenciana. El fet que la nostra siga una de les poques comunitats que encara no ha posat en vigor el salari social, confirma una política d'escassa projecció social en benefici dels menys afavorits per part del Consell. Un salari social, que situat en unes 30.000 pessetes, que és la quantitat que s'ha establert en altres comunitats, ha de tenir en compte a més a més les circumstàncies familiars dels perceptors, en general persones que no pogueren cotitzar a la seguretat social per una raó o altra i que no perciben cap remuneració.

En esta matèria no podem oblidar tampoc la política de recolzament i integració dels joves en el món del treball. La formació professional ha de ser potenciada amb recursos suficients per atendre una demanda en ràpid augment, com ho confirmen les xifres. Entre 1986 i 1990 la matrícula en els centres de FP en la nostra Comunitat ha patit un augment del 30%, mentre que en eix període els alumnes de BUP i COU tan sols han crescut un 15%.

Per tot açò, la formació professional està aconseguint ràpidament uns alts nivells de congestió i massificació en les aules, que necessiten uns majors nivells d'inversió en centres i professorat. La ratio alumnes/professors en la FP és quasi el doble de la que existeix actualment en les ensenyances de BUP i COU.

El govern valencià no ha sabut adaptar-se a estos canvis en la demanda social. I per això s'ha d'actuar ara ràpidament, ampliant el número, quantitat i qualitat de les ensenyances que s'imparteixen en els centres, i acostant les empreses a la realitat de la formació professional.

En matèria de sanitat i consum, la lluita ferma contra la droga, supose que qualsevol actuació en est camp sempre serà benvinguda per Unió Valenciana on miren amb preocupació com el càncer social de la droga s'estén cada dia més i més, no sols en les grans ciutats sinó també en els pobles de la nostra comunitat.

És necessari avançar amb una política ferma de prevenció del consum de les drogues, de vigilància i control dels grups i col·lectius d'alt risc, d'informació a la societat per mig de les corresponents campanyes i, per damunt de tot, augmentar la dotació que destina el govern valencià per estos fins —34 milions en el 89, 158 en el 90 i 203 en el 91—. Ni les quantitats es corresponen amb allò greu del problema, ni els seu creixement guarda relació amb l'augment espectacular del nombre de toxicòmans.

Senyor president, és necessari millorar les actuals deficiències del sistema sanitari públic, deficiències que obeixen a una oferta insuficient de la sanitat, que queda també corroborada per les dades.

En 1987, quan s'assumeixen les competències del Servei Valencià de Salut, l'INSALUD, el nombre de llits en funcionament en establiments sanitaris per cada mil habitants era en la nostra comunitat d'un 3'34, un dels més baixos de totes les comunitats autònomes i a molta distància de la mitjana nacional que se situava en el 4'41. Destacar les dades de Madrid en 4'85, Catalunya en 4'86, Canàries en 5'53, Aragó en 5'45 o Navarra en 6'17. Sols és suficient una anàlisi, si ningú no es distrau, per a comprovar les enormes diferències que ens separen d'altres comunitats.

L'experiència posterior ens ha confirmat en múltiples evidències que els diners que cada anys es gasten en salut pública no produeixen els beneficis socials esperats per la falta d'eficiència. I estan les llistes d'espera en els nostres hospitals, el malestar generalitzat en la professió mèdica i sanitària o les condicions tercermundistes en què s'atenen els nostres malats en els establiments que pateixen massificació.

La política sanitària exigeix una perspectiva de llarg termini i una eficiència en les despeses que no existeix en l'actualitat. Com a botó de mostra el lamentable incompliment de l'hospital comarcal d'Alzira.

Senyor Lerma, com a conseqüència de l'actual crisi per la qual travessa el sector, és imprescindible el desenrotllament d'una adequada política de promoció i potenciació de les xicotetes i mitjanes empreses.

Més del 75%, més del 75% de les empreses valencianes tenen menys de deu treballadors. I est mateix grup crea més del 80% de l'ocupació total de la nostra indústria. Per això és necessària l'articulació d'un pla de la xicoteta i mitjana empresa valenciana en el qual s'arreglen mides eficients per a millorar la competitivitat empresarial; impulsar la qualitat de fabricació i dels productes; millorar els sistemes de promoció del comerç exterior; establir canals financers per al desenrotllament de projectes d'inversió en ampliació dels processos productius; facilitar l'homologació i certificació dels productes industrials; així com avançar en la reducció de la gran càrrega fiscal que ofega i impedeix el desenrotllament d'estes activitats.

Proposem, igualment, una política turística alternativa en la qual es potencien les senyes d'identitat de la nostra terra, en lloc d'amagar-les, com cada dia es demostra més vergonyosament, sota la marca paraigües Mediterrània que està veient-se que sols contribueix a crear confusió en la demanda, com alguns experts ja han destacat en la celebració de la Fira Internacional de Turisme en Madrid, FITUR, el passat més de gener.

S'ha d'impulsar el turisme rural i això sols es pot aconseguir per mig d'una reforma de les infraestructures actuals que es convertisquen en el fre més evident per al desenrotllament d'esta activitat.

La bellesa dels nostres paratges interiors és molt gran, però les accessibilitats als mateixos és molt difícil. I això distorsiona les preferències d'una demanda que no troba allotjaments adequats i infraestructura de serveis.

En la fase actual de crisi del sector resulta totalment necessari recolzar en actuacions financeres la renovació i reestructuració de les instal·lacions hoteleres, sempre que això redunde en la millora de l'oferta.

Al mateix temps, la seguretat ciutadana en les zones turístiques ha de millorar per a garantir així com les activitats d'oci i esbargiment no es veuen alterades per incidents que provoquen que fuja el turisme, fonamentalment l'estranger.

La política industrial de la Generalitat passa desapercebuda pel sector industrial, i això malgrat les competències que té assumides el govern valencià. Entenem que est sector és un dels més febles de la política valenciana i és necessari impulsar-lo globalment per a fer front al repte de 1993, per això proposem una política de foment de la innovació tecnològica global en la qual s'integren les universitats i centres d'investigació de la nostra Comunitat, facilitant els intercanvis d'experiències en altres centres de l'estranger i canalitzant cap a les empreses els resultats de la investigació de base, fonamentalment en tecnologia avançada, aplicada als processos productius de l'empresa tradicional valenciana.

Senyores diputades i senyors diputats, senyor Lerma, és necessari impulsar un pla de relançament de l'exportació valenciana. Entre 1986 i 1990 les exportacions valencianes augmentaren en pessetes corrents un 25% en termes globals, mentre que en eix mateix període l'exportació espanyola en el seu conjunt ho feia en un 47%. D'esta manera, la nostra participació en l'exportació espanyola ha baixat del 20 al 15% en el mateix període, reduint-se la nostra taxa de cobertura.

Esta situació de pèrdua alarmant de competitivitat exterior ha de ser modificada des del pressupost de la Generalitat, per mig d'actuacions dirigides a crear una xarxa d'oficines comercials en Europa i Amèrica de recolzament tècnic i jurídic a l'exportador, una xarxa més ambiciosa que els plans d'imatge dissenyats per PROCOVA. Cal forçar l'obertura dels mercats de l'est d'Europa per mig de la creació de societats conjuntes i consorcis d'exportació en empreses d'aquells països i, per últim, dins del pla de relançament de les xicotetes i mitjanes empreses, és necessari crear associacions de promoció de l'exportació a nivell sectorial en les corresponents ajudes financeres. No convé oblidar tampoc, que en esta àrea hem d'extirgar a l'Institut Espanyol de Comerç Exterior, l'ICEX, un tracte més favorable per a la nostra Comunitat en les seues campanyes de promoció en l'estranger.

Ha fet vosté, senyor Lerma, est matí, un cant excessivament complaent en matèria d'obres públiques, urbanisme i transports, però malgrat de les lloances hi ha encara moltes carències, sent fonamental donar un impuls a la construcció de vivendes accessibles per a les classes mitjanes de la nostra Comunitat, vivendes de qualitat i rodejades d'un entorn correctament urbanitzat, provist de serveis públics de qualitat i quantitat. És imprescindible perquè entre 1988 i 1990 el nombre de vivendes visades pels col·legis d'arquitectes d'Alacant, Castelló i València, s'ha reduït de 69.314 a 42.110, amb una caiguda del 40% davant d'un descens del 18 a nivell espanyol. La crisi de la vivenda ha afectat la nostra Comunitat en major mesura que en el conjunt de l'Estat el qual exigeix una ràpida intervenció de les autoritats per a assegurar que els ciutadans tinguen accés a est actiu reconegut en la nostra Constitució.

En esta àrea, on encara el pes de l'administració central és alt, no ens oblidem de les reivindicacions que segueixen pendents per a la nostra Comunitat. Aquí està l'exemple d'eixa terrible carretera Nacional III Madrid-València que no deixa de cobrar-se víctimes. Són nombroses les indecisions sobre el traçat definitiu i encara, malgrat que es retarden les obres, per part del govern valencià no s'ha produït ni una sola protesta. El govern central ha optat per la solució més fàcil, que és l'autovia

per Albacete, sense pensar que això no és el que més interessa a tots els valencians.

És necessari posar fi als ofegaments que suposen el pas de les carreteres nacionals per les ciutats i pobles de la nostra Comunitat, en particular és molt necessari escometre el més prompte possible el desviament de la de la nacional 340 al seu pas per Castelló, una demanda que té un ampli eco social.

A tot això cal afegir els nombrosos contenciosos en Renfe en la nostra Comunitat. I aquí està l'exemple de la línia València-Cuenca en la que els serveis són cada vegada pitjors o el ferrocarril València-Xàtiva-La Encina, que manté una eixida des de València que segueix sense solució urbanística, així com el soterrament dels passos a nivell més perillosos en les zones urbanes i principals vies de comunicació, com per exemple Castelló o Benicàssim, al mateix temps que segueix sense projectar-se una solució a l'enllaçament ferroviari entre Dénia i Gandia, així com que encara no ha hagut explicació raonable per al l'abandonament d'Iberia del aeroport de l'Altet.

L'eterna reivindicació del barranc de Carraixent torna de nou a est hemicicle amb el ferm convenciment que no s'ha fet res als respecte en els últims anys; i que dir dels pantans de la Ribera del Xúquer amb problemes de cimentació i corriment de terres, que retarden una vegada més les obres en tant que està sense aclarir la situació dels mils i mils de damnificats que segueixen clamant justícia pels danys causats per la *pantanà* de Tous. Tot això defineix un escenari de reivindicacions front a les quals el seu govern roman en silenci i sotmés una vegada més a les imposicions del govern central socialista.

Per cert, vosté que té més a veure que nosaltres amb els ministres socialistes, veja si troba al responsable de correus i li fa una escolteta, perquè si li escriu segur que no li arriba.

En administració pública cal avançar cap a una política de selecció del personal al servei de l'administració pública valenciana més rigorosa i clara, per a evitar situacions com les que s'han vingut produint en les oposicions recents a una residència a Carlet o la sentència dels tribunals contra les oposicions de professors de l'ensenyança. La societat valenciana es mereix un tracte adequat en les seues aspiracions per a ocupar un lloc de treball en l'administració, sent necessari allunyar el més prompte possible el fantasma de l'*enxufisme* polític-familiar.

La política de la funció pública valenciana s'ha de professionalitzar al màxim per mig del disseny clar i adequat de les carreres administratives. El repte de la integració en Europa exigeix una funció pública qualificada amb un alt nivell professional, i a tal fi s'ha de potenciar el paper de l'Institut Valencià d'Administració Pública, IVAP, com a instrument per a la formació permanent dels funcionaris, tant de la Generalitat com de la resta de les administracions públiques de la nostra comunitat.

Senyor president, és molt necessari escometre d'una manera més conscienciada la creació de la policia autònoma valenciana, aspecte en el que el seu govern no sembla tenir les idees massa clares.

Una altra de les carències més importants, no ja de la III legislatura, sinó de la II i de la I, pensem que pràcticament és congènita des del seu primer govern fins a l'últim, és la manca de voluntat política clara per a portar a estes Corts la Llei de Comarcaltzació, una llei que a vosté i als seus consellers els ha significat més d'una desfeta, però que es imprescindible ja que una divisió comarcal de la nostra comunitat significarà tornar a l'autèntica estructuració geogràfica, sociològica, econòmica i cultural de la nacionalitat valenciana.

La creació de la divisió comarcal, senyor Lerma, és consubstancial amb la reivindicació de l'autogovern que vostés tant predicaven i que era tan poc practiquen.

Senyories, senyor Lerma, entrant ja en temes que més de prop hem viscut en esta legislatura, Unió Valenciana vol demanar una vegada més l'adopció valenta per la nostra comunitat del sistema de concerts econòmics com a via de finançament, no sols perquè és el més avantatjós des del punt de vista econòmic, sinó pel fet que altres comunitats com el País Basc o Navarra el tenen en vigor i són al mateix temps les comunitats amb un major volum de pressupost per habitant. Els concerts econòmics garanteixen una vertadera autonomia econòmica i política, i permeten l'actualització progressiva del nostre finançament d'acord amb les necessitats dels valencians. Tot el contrari que ha succeït en els últims anys segons uns estudi publicat en la revista *Palau*, que la publiquen vostés, corresponent als mesos de gener a abril de 1991 en els que del conjunt de comunitats autònomes de règim comú la nostra en 1986 tan sols rebia 7.456 pessetes per habitant front a 10.145 per al conjunt de totes les comunitats. En 1990, eixes quantitats eren de 10.080 pessetes i 18.050 respectivament. Dit d'altra manera; si en l'any 86 ens separava un 26% de la mitja del conjunt de comunitats en finançament comú, en 1990 ens separava una distància encara major equivalent al 44%.

En els dos casos, la nostra Comunitat sempre quedava entre les 3 últimes en menor nivell de finançament per habitant. Com es pot desenvolupar una vertadera política autonòmica en estes condicions? L'acord recent és millor que l'anterior, però encara insuficient, ja que en pessetes per habitant ens hem quedat per davall de la mitjana de les altres comunitats, i en el tema de la corresponsabilitat fiscal s'ha creat una comissió. Ja sap, senyor Lerma, quan vulgues no donar solució crea una comissió. Tant de bo no siga així!

Finalment, senyor Lerma, senyores i senyors diputats, portem des de l'estiu parlant de la LOTRAVA, el mal ha estat que únicament parlant... perquè de fer... els que poden i tenen la responsabilitat fins ahir, res de res.

Ho hem dit en diverses ocasions i tornem a dir-ho; no es pot derogar la LOTRAVA sense modificar l'Estatut d'Autonomia. Per tant, senyor Lerma, el Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana aposta per una reforma en profunditat del nostre Estatut, com a únic camí per a assumir el màxim sostre competencial que permetal l'equiparació del nostre autogovern a la de les mal esmentades nacionalitats històriques.

No obstant això, ens alegra i ens fa somriure, el fet que després de diverses peticions rebutjades acusant-nos d'anar contra l'ordre constitucional, ara els ha entrat de sobte un futur autonomista sols comparables als dels seus socis centralistes.

No cap dubte que la proximitat d'una cita electoral fa aflorar tot tipus de promeses, i en particular moltes declaracions d'intencions que després es queden en l'aire. Ja veurem en què queda la reforma del Senat!

Senyor Lerma, s'està parlant molt del pacte autonòmic, des del nostre grup parlamentari recolzarem aquell pacte que reconega el fet diferencial de la nostra Comunitat, i per damunt de tot, aquell pacte que acabe amb els agravis comparatius que hem patit i que no tinga nous efectes discriminatoris de cara al futur.

Estes, senyor Lerma, són les prioritats de les quals abans li hem dit que li oferim i que entenem que el seu govern pot assumir i impulsar en els pròxims anys. De vosté i de la seua sensibilitat política depén que es puguén concretar ens realitats efectives.

Senyor president de la Generalitat, en esta direcció i en aquests compromisos de present i de futur, en benefici de la societat valenciana, trobarà sempre al Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana dispost a la crítica constructiva i al consens dinamitzador del pluralisme i la convivència democràtica.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.
(*Ocupa la presidència el vice-president primer, excel.lent senyor Vicent Soler i Marco.*)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Villalba.
Senyor president.

El senyor president de la Generalitat:

Moltes gràcies.

Francant, senyor Villalba, encara no sé on trobaré el Grup Parlamentari d'Unió Valenciana, a jutjar pel que vosté ha dit. Perquè la realitat és que pràcticament la major part, per no dir la totalitat, de la contestació que li he fet abans al Grup Popular em serviria per a contestar la seua.

Pràcticament el discurs és el mateix, és el discurs equivocac d'una suposada investidura, però per a un partit que no pot tenir la responsabilitat de governar amb set parlamentaris. I com si fóra una investidura, proposa vosté, no una sèrie de prioritats —per això li dic que no sé on està vosté—, sinó una enumeració d'articles de premsa bàsicament que responen a la mateixa inspiració que ha estat la del Partit Popular abans. I no sé si amb això sí podríem trobar —amb això sí em referesc a l'ordre cronològic— la discrepància o no respecte als seus socis, perquè sí que és veritat que quan vosté parla d'eix furor autonomista, sols comparable als dels nostres socis centralistes, jo li he de dir que en tot cas poden ser centralistes, però no són socis nostres, ho són de vostés, i que nosaltres tenim més companys que socis.

I crec que pel que fa al tema del discurs estem en les mateixes. Jo crec que podríem fer un exercici, que seria inútil a més, de contestar-li totes i cadascuna de les xifres i proposicions que vosté ha fet, que rotundament diré que no responen a la realitat, rotundament. Seguiran vostés parlant, i el Partit Popular per a no desmarcar-se del tema, de l'autovia i de l'autopista i de les circumval.lacions i tot això, i el primer que haurien de fer és passar per allí i veure com van avançant; i van avançant a ritmes molt ràpids. I no deuriem vostés treure els morts ni els accidents —com han fet també els seus socis—, perquè jo crec que no és ni moment ni situació per jugar amb estes coses, que si alguns no responen, que si alguns no responen, no és precisament els qui estan intentant solucionar el problema.

I li podria parlar també de contractacions. I si vosté vol que entrem en contractacions, entrarem en contractacions. Jo crec que seria perdre lamentablement el temps, però no m'amagaria d'entrar en contractacions. I vosté ha citat un cas, el de Carlet; i jo li dic que la Generalitat Valenciana hi ha actuat correctament, correctament. Jo li puc citar casos en què vosté probablement no podria dir el mateix. Però li diré a més, li diré a més, aquest govern —o l'anterior, o l'anterior— ha estat el primer govern de tot Espanya que ha regulat l'accés a la funció pública, i el primer govern de tot Espanya que s'ha obligat amb un reglament també, i el primer govern de tot Espanya, per consegüent, que ha fet exactament el que ha pregonat des del punt de vista de l'accés a la funció pública.

I crec que poques coses s'hi poden dir. Per tant, jo crec que el tema de les contractacions, a força de repetir, repetir i repetir, doncs acabaran vostés creient-se que aquestes coses que diuen són veritat. Però si alguna veritat hi ha és que som, probablement no sols els primers, sinó quasi els únics que hem posat més limitacions que ningú a l'arbitrarietat. I, no obstant això, podríem parlar també, donat que vosté parlava que totes les administracions públiques, podríem fer el mateix, del seguici de numeracions que podríem fer respecte als recursos de la Generalitat, que no és gens propensa a fer aquest tipus de qüestions en algunes altres administracions públiques.

Tornar a parlar de la reforma de l'Estatut i de la seua voluntat nacionalista i autonomista, això diga-ho vosté en el carrer; però en aquesta Cambra, on estem nosaltres, no ho torne a plantejar, perquè és que això no té cap credibilitat. Per milions de vegades que vosté es diga nacionalista, ací el president de la Generalitat no s'ho ha de creure, i probablement vosté tampoc. Per milions de vegades que vosté repetesca que és l'impulsor més directe de la personalitat i de la nacionalitat valenciana, jo no m'ho he de creure, no m'ho he de creure perquè conec la seua trajectòria, perquè conec el que vostés han fet per a fer possible això; i vostés han fet possible el contrari. Les restriccions a l'Estatut d'Autonomia, si és que n'hi hagueren, són responsabilitat bàsica de vostés. I les possibilitats d'avançar en el procés de consecució real de transferència de competències i de fer un Estatut a l'altura dels estatuts de màxim sostre de competències, és una responsabilitat d'aquesta societat, impulsada bàsicament a través d'aquest govern. I a més, com es demostra ara, amb èxit perquè anem a aconseguir —espere que amb la seua col.laboració també— constituir definitivament aquesta Comunitat en una de les comunitats històriques d'Espanya, des del punt de vista que s'utilitza bàsicament aquesta denominació, perquè no en base a la història —que totes la tenen—, sinó en base a un determinat moment de ratificació estatutària i que, per cert, és una denominació constitucional.

Crec, una vegada més, que el que vosté diu pel que fa al fracàs del PEV-II, la falta de projectes d'inversió, les noves universitats, les polítiques sectorials, la política lingüística —en la que ja ha entrat vosté massa i jo no insistiré—, crec que tot això no és més que una repetició de coses que vosté ja ha plantejat ací altres vegades, que han estat rebutjades, que vosté sap que no són certes, que vosté no ens pot recriminar, que no pot plantejar d'Alzira com un toc més o la fàbrica de no sé què, o el sector de no sé quants, perquè és tot falç.

L'hospital d'Alzira, vosté sap que és un compromís d'aquesta Generalitat com a mínim per a quatre anys i que depén, a més, bàsicament d'una aportació local de terrenys que encara no s'ha fet. Per consegüent, encara no tenim cap exigència, encara estem molt per damunt de la possibilitat de complir aquest requisit.

El perfil que vosté dona d'una universitat autònoma més de València és perquè vosté no sap com funcionen aquestes coses, perquè no es tracta que vosté vinga ací i propose simplement a la tribuna que es cree una universitat; això té una tramitació molt llarga i sobretot té una tramitació pressupostària molt important. I acabem de crear una universitat nova a Castelló que, diguen el que diguen, està magníficament dotada comparativament amb les altres universitats valencianes, magníficament dotada, i que sembla mentida a més que des d'aquesta tribuna es puga defensar que hem sigut agarrats amb la Universitat de Castelló.

La Universitat de Castelló és una universitat que és de recent creació, que té la il.lusió posada de la Generalitat Valenciana, que tots han parlat de la Universitat de Castelló, però sols la Generalitat Valenciana i aquest govern l'han creada, sols la Generalitat Valenciana i aquest govern l'han creada, i que a més aquesta Generalitat l'ha dotada magníficament si comparem les dotacions de les altres universitats. I que ja està bé de dir aquestes coses que es diuen pel que fa a la dotació de les universitats.

I estem encara en el procés de creació d'una universitat i estem encara en el procés d'expropiació d'una altra universitat i d'un campus nou. Plantejar-se ara la creació d'una altra universitat, quan encara estem en la discussió del finançament de les altres, em pareix, com a mínim, irresponsable.

Però jo he pogut llegir també —que és una font d'inspiració que vostés habitualment tenen— les bregues —per entendre'ns—, les disputes entre les nostres universitats; i recriminant-se uns a altres diuen «és que la meua universitat en els últims anys sols ha crescut un cent quaranta i escaig per cent, perquè la de vosté ha crescut més del dos-cents per cent». Però, ¿serà possible que es pugui criticar la política universitària de la Generalitat o la investigació de la Generalitat sobre la base de creixements de més del 140% o de més del 200%? Però, ¿en quin país es pensa la gent que vivim? Però, ¿d'on es pensen que poden eixir els diners? Més del 140% o més del 200% de creixement pressupostari en els últims anys. Però, ¿vosté és capaç d'imaginar el que significa això, si això ho apliquem a totes les altres possibilitats que tenim de despesa pública des del pressupost de la Generalitat?

Jo crec francament que difícilment se li pot fer una lloa més gran a la Generalitat, que la de dir que solament ha crescut un 140% front al 200% que ha crescut l'altra. I això és només comparant la d'Alacant i la de València, perquè si comparem la de Castelló la xifra pot ser desmesurada. Què farem? Pensem que realment la Generalitat no inverteix en educació o en investigació? Que la Generalitat no està fent un esforç fonamental per complir el compromís que pensa que és el principal material que té per a abordar totes les coses que he plantejat aquest matí? Serà possible que aquesta siga la crítica que se'ns pot fer?

El mateix que això, pràcticament en la totalitat de les activitats productives que estem fomentant des de la Generalitat. Però, si ara vosté mateix, en les seues propostes, ha tornat a inventar l'IMPIVA, i ha tornat a inventar el PROCOVA, i ha fet el mateix amb l'Institut Turístic Valencià, si és exactament la política que en uns casos estem fent, però per suposat molt més ampliada en el nostre cas, i en altres casos de vegades es tracta de polítiques que nosaltres ja hem abandonat per ineficaçes. Però, ¿vosté creu que a més des de la Generalitat es té alguna vergonya a dir i a reivindicar la personalitat i el nom del nostre poble? Tot el contrari. Si nosaltres som precisament els qui volem lluir la personalitat i el nom del nostre poble, si són vostés els que mai diuen la mateixa denominació en cap ocasió. Però una cosa és el sentir comercial i de promoció i una altra cosa és la voluntat i l'orgull de sentir-se valencians. I no li càpia a vosté cap dubte, que amb això ni ens guanya ni ens guanyarà mai. Al contrari. El que passa, presumiblement, és que el sentit sempre d'impotència que vostés demostren i el sentit sempre de falta de personalitat, d'estar comparant-se sempre amb els demés, és el que ens porta presumiblement a amagar el cap i no anar dient per aquí el que realment nosaltres som.

Això és la veritat del que passa, i no el contrari. I no vaja vosté dient-me quina és la personalitat dels valencians ni quina n'és la llengua. Si, com a mínim, jo quan parle de president, i parle de president, i ja està bé —i un poc més de respecte— de dir-me si el PSOE sí o el PSOE no, o els lacais de Madrid o aquestes coses. Ja està bé d'aquestes històries perquè ací lacais en queden pocs, i no obstant això est president no n'és un d'ells; però si es lacai, ho és d'aquest poble valencià, que és el que mandata i el que governa, i governa per a tots; i a més, no tan mal, perquè tan no em funciona el tema del recolzament cada quatre anys. Ja està bé en eix sentit.

Però jo crec que, en definitiva, el problema ací és el mateix problema que teníem en l'anterior intervenció. És que insistim en equivocar el debat.

En primer lloc, no estem en un debat d'investidura, i si estiguérem en un debat d'investidura li tornaria a dir el mateix que li vaig dir aleshores: ni està vosté en disposició d'oferir una alternativa de govern, ni tampoc no la té vosté.

I, en segon lloc, estem en un altre debat, en el debat de política general. I en un debat de política general que jo estic fent, a més a més, d'una forma molt concreta. Perquè els aspectes de la política que jo estic intentant definir per al futur i en el que estic intentant assumir també les seues perspectives i el seu compromís, és precisament dir-li: tots aquests problemes sectorials i puntuals que toquen no són més que la manifestació d'un problema més gran que o l'abordem amb serietat o no entendrà vosté perquè passen les coses. I aquest és el problema.

I insistisc en que el problema real que hem de debatre no és si aquella empresa fracassa o no fracassa, de la gestió de cada empresa concreta se n'ocuparan els seus responsables. El problema real és saber en el marc en què s'han de moure. I el marc que s'han de moure, eixe ja procuraré jo definir-lo o fer-lo definir de la forma que resulte més adequada als nostres objectius. I la forma que resulta adequada als nostres objectius en aquests moments és tenir molt clar que hui no basta amb assenyalar les xifres o els problemes que han ocorregut al llarg de la nostra història, cada minut que passa la nostra història en aquest moment canvia i cada minut probablement s'ha de tornar a definir uns objectius. Perquè, no li càpia cap dubte, o entra vosté en els temes que fan que hi haja un determinat grau d'inflació o entra vosté en els temes que fan que hi haja un determinat tipus d'interés o entra directament en les possibilitats perquè aquest país ixca endavant, o vosté no entendrà per què passen les coses al seu voltant i no sabrà donar cap tipus de solució.

I no estic en Maastricht definint açò. Açò es pot definir en qualsevol cantó de la nostra geografia, en qualsevol, de tot Espanya, de tota aquesta comunitat o de qualsevol dels nostres pobles. Perquè a qualsevol dels nostres pobles l'estan influint directament eixes qüestions.

I, evidentment, les solucions que vosté proposa són les que ha vist vosté reflectides en el nostre programa, des del punt de vista de la potenciació del comerç exterior o de la pròpia formació.

Però si aquestes són coses que estan quantificades i tot. Si estan quantificades i, a més a més, no des d'un pressupost sinó des de varies legislatures.

Però si estem fent una política que en política industrial, a més a més probablement, som de les poques o l'única comunitat autònoma que ha tingut èxits clars i concrets. Si tot el que es critica com a problema són els èxits fonamentals de la nostra política industrial; si l'únic que funciona per allí són molt poquetes comunitats autònomes, jo diria que dos, i una és la nostra, des del punt de vista de la promoció exterior, perquè si parlem des del punt de vista de la promoció industrial i de la reconversió i de la renovació, aleshores ja em cenyiria més a una.

Però si és impossible continuar parlant d'aquestes coses oferint alternatives que ja estan fetes i dissenyades i en marxa. Si és que són coses que, a més a més, constitueixen els factors claus de l'element de modernització que des de l'Administració pública valenciana hem anat imprimint a les nostres possibilitats. Si aquesta és la nostra garantia d'èxit de futur, aquesta i la formació i preparació en la qual, com vosté ha vist clarament, les xifres canten. I la discussió no és que li hem llevat tant o quant a cada qual sinó que si a un li han pujat 140 i a l'altre el 200 i pico.

Francament, jo crec que poc es pot dir més respecte a això. Però en definitiva els ciutadans jutgen i jutjaran cada qual respecte a la seua responsabilitat.

I la nostra responsabilitat és hui, i ho deia aquest matí, dir als ciutadans per on van a anar les coses i com poden adaptar-se a eixa no nova realitat que hi ha, és que venim vivint-la des de l'any 86, i abans d'una altra manera, però en aquests moments amb molt millors condicions.

I vosté no pot insistir en què jo no parle de tal sector o tal altre o que no parle de l'agricultura o que no parle de la indústria o que no parle de les cambres agràries. Però, per favor, si aquesta és una discussió que no correspon fer ací, ni molt menys en aquests moments.

Naturalment que tenim respostes. Però jo crec que fer un debat d'aquestes característiques amb tots els diputats d'aquesta cambra i amb l'opinió pública centrada en les possibilitats que nosaltres ací oferim de tenir un futur, exigeix parlar de coses no més importants, perquè totes són importants i cada una per al seu representant és la més important del món, però parlar de coses que tinguen una visió més global de les possibilitats dels valencians i que probablement ens ajudarà més a poder solucionar cada una de les coses sectorials que ací es plantegen.

Gràcies.

(Ocupa la presidència el molt excel·lent senyor Antoni Garcia i Miralles.)

El senyor president:

Senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyor Lerma, alguna cosa hem guanyat dels seus viatges europeus. Altres voltes ens contesta més sulfurat, hui ha tingut una actuació més pacífica —que nosaltres li agraïm— i que està més en consonància en la beatitud que actualment vosté reflexa i el caracteritza.

Mire, senyor Lerma, no és el mateix parlar d'Europa que parlar des d'Europa per a fugir de la realitat. Si a nosaltres ens pareix molt bé, i li ho hem dit en el discurs, o és que vosté solament ha escoltat allò que no li ha agradat. Li hem dit que ens pareix bé i li hem parlat de la integració a Europa i li hem dit que han hagut mesures que són adequades. Però també li hem dit quines són les que nosaltres pensem.

Però, evidentment, vosté est matí ha parlat des d'Europa i tot allò de la realitat valenciana, que no li ha agradat, ha estat l'únic que pareix que ha escoltat. I no era eixa la nostra intenció.

La nostra intenció en base al discurs que havia fet vosté est matí i en base a l'oferiment d'un consens per al progrés social, el que volíem era dir-li que d'acord, que eixes són les nostres propostes. Vosté les jutja equivocades, després jutjaran els valencians o valencianes el que vosté pensa i el que pensem nosaltres.

Però no era una actitud, la que ens ha animat a nosaltres a venir ací a reprotxar-li totes les coses que vosté ha entés com un reprotxe. Al contrari, el que no pot ser és que vosté vinga ací, oferesca un consens per al progrés social, i si no venim a dir-li amén absolut a tot el que vosté proposa ja som dignes de la tenebra eterna. Això no és, senyor Lerma, això no és oferir un consens per al progrés social, això és un «mando i ordeno», o amb mi o contra mi, i no és això.

Vosté ha demanat que tots els grups parlamentaris, des de la seua òptica, li oferesquen les possibilitats d'arribar a aqueix consens. Jo li he dit que s'ha ficat unes ulleres de color rosa, puix trega-se-les perquè així a la millor pot veure les propostes que nosaltres li hem fet, perquè a més a més li les hem fetes amb tota tranquil·litat i amb la bona actitud de col·laborar. Perquè li hem dit: per damunt de les posicions partidistes ací ens té al seu costat en benefici del nostre poble. Alguna cosa positiva haurem dit, repasse-ho vosté un poc.

I al final ja s'armem un embolic en els debats. Quan és el d'investidura, que vam fer una proposició global de quina era la concepció de la Comunitat Valenciana, no va ser vosté el que ho va dir, va a ser el portaveu adjunt del grup parlamentari que

ve i diu: «ustedes hablan de globalidades porque como no tienen ni idea de cosas concretas, pues han de ir a las globalidades».

Ara, hui, que en un debat de política general entenem que s'ha de parlar de l'any 92 de la comunitat autònoma, ve i diu «que és que com han dit coses concretes és que no saben de globalitats». Doncs, mire, com vosté parla l'últim nosaltres mai sabrem de res, però no crec que eixa siga l'opinió que ens han escoltat.

Perquè el discurs que ha fet vosté est matí en una part molt important, li lledes el nom de la comunitat autònoma i li lledes les dades i podria ser un discurs per a qualsevol comunitat autònoma que va a integrar-se a Europa, Castella-La Manxa o Astúries. Ara a Astúries s'haguera parlat d'HUNOSA, ací no s'ha parlat d'IMEPIEL. Fins i tot, en una part important del discurs, més que el senyor Lerma pareixia el senyor Solchaga el que estava parlant, perquè era tota una teoria política, econòmica de l'Estat espanyol. I estem en el debat de política general de la Comunitat Valenciana. I això és un fallo que vosté ha fet i vulga o no li ho hem de dir.

A més a més, el plantejament que des del nostre grup parlamentari vosté ha fet és dir: «bé, com el present està bé —que està molt bé i el que diga que no està bé és que no té idea— parlem del futur».

I vosté ha fet un discurs pràcticament amb teoria política electoralista, perquè vosté s'ha passat est matí tot el seu discurs venent futur. I què és vendre futur? I què és vendre promeses? I què és dir si no ens recolzeu no hi ha manera d'això portar-ho a la pràctica? Això és teoria política electoralista. I vosté ha fet un discurs més de tint electoral que de tint d'anàlisi de la situació real de la Comunitat Valenciana. Clar que no podem coincidir amb l'anàlisi de la Comunitat Valenciana, vosté no ho ha fet.

Parla vosté que nosaltres venim ací a vendre un sentiment de frustració. No senyor. Li hem dit què és el que pensem que pensa la gent del carrer. No s'inventem el sentiment de frustració. En molts sectors sòcio-econòmics valencians el sentiment de frustració ja existeix, no se l'inventem nosaltres. Per a vosté és molt fàcil: pum, matar el missatger. No, no ens mate el missatger, pense que evidentment en la societat valenciana en alguns sectors sòcio-econòmics hi ha un sentiment de frustració i si no demostre'ns-ho. Però no vinga com ve sempre dient «el que vostés diuen és fals, eixes xifres que donen no tenen trellat». Però vosté no dona les comparatives.

Vosté vinga i diga: «quan em diu que la *ratio* de les universitats de 230 alumnes per professor, que representa el 65%, superior a la mitjana nacional, és mentida, perquè no en tenim 230, en tenim 40». I en el seu grup, que hi ha molts universitaris, es riuran, perquè saben que el que vosté està dient no és veritat. És molt bonic, clar, com ho diu el president de la Generalitat que és mentida el que diuen eixos d'Unió Valenciana que són set, doncs va i la gent s'ho creu. Si que s'ho creuen, perquè la gent s'ho creu més del que mana que del que no mana. Però enganyar a molts molt de temps no és fàcil i no és bo seguir per eix camí.

I, a més a més, vosté ja ho va dir en els debats d'investidura, ho va dir en els debats de política general, moltes voltes ve a tirar la culpa als demés, la culpa als mitjans de comunicació. Ha de tenir *gula*, perquè la veritat ha dit vosté ací tantes voltes que la culpa de moltes coses és que no m'interpreten bé. «Jo no vaig dir que hi havia que derogar la LOTROVA sense modificar l'Estatut —va dir vosté ací en aquell debat— és que m'entengueren mal. Jo no he dit... És que m'entenen mal, és que vostés es fixen en la premsa». Ha de tenir *gula*, perquè tantes voltes que els ha desautoritzat... I quan no, li tira la culpa als agents socials, i ara hui ens l'ha tirada als grups polítics. Bé, doncs bé.

Vosté est matí en el seu discurs, i són cites textuais, ha dit: «com excusa, disposem de tres anys, tenim el pressupost tancat i per tant no podem prendre mides». Si les mides per a la modernització i per a l'adequació del teixit socio-econòmic a l'Acta Unica Europea del 93 no les ha de prendre en el 92, les hauria d'haver pres abans. Així que no vinga ací dient que nosaltres ja no tenim la culpa de res, la tenen els demés, perquè com en el pressupost ja està tancant...

Fa nou anys que hauríem d'haver començat a prendre eixes mides. I si es repassa, el discurs de vosté és textual. Pot somriure, perquè tots som lliures de fer el que creguem.

Igual que ha dit, i ara ens tira en cara, que venim ací a defensar els interessos dels llauradors o de no sé qui. Nosaltres ací venim a defensar els interessos, al nostre entendre, de tota la societat valenciana. Però, clar, quan vosté es permet el luxe i l'autocomplaença de dir: «la riquesa mitjana de la Comunitat Valenciana augmenta. Estem millor que Portugal i Grècia». Doncs, si la Comunitat Europea som dotze, si estem millor que Portugal i Grècia, som els tercers per la cua.

Anem a suposar que som la mitjana de la comunitat espanyola. Fixe's vosté si a Europa hi ha comunitats autònomes, o *landers*, o associacions regionals que estan molt millor que nosaltres. Perquè si som de la mitjana dels que estan els tercers per la cua... fins al que fa vuit, set, sis, cinc... Imagine's si té poca base allò de dir que estan molt bé i nosaltres venim ací com a *pupes* a defensar les misèries de no sé qui.

Però és que a més, no em diga vosté a mi que és mentida la taxa d'atur que jo li he donat, perquè estarà dient-li mentider al seu conseller. Dades oficials. Una taxa d'atur del 16,9%, un punt i mig per dalt de la mitjana espanyola. Si això és progrés, si això és anar tot bé... doncs, ho explica. Perquè, els normals, els que no som responsables del govern, els qui no tenim la capacitat de veure les coses des de l'Olimpo, no ho entenem així.

Quan una taxa de desocupació és alta, és perquè alguna cosa no funciona. És més, parla vosté que els serveis públics... els correus i el telèfon en són un exemple. I a més, quan ha fet la referència a l'agricultura, que sempre que ens contesta a nosaltres parla d'agricultura. Doncs molt bé, mon pare és llaurador, i a molta honra. Jo li agraiïc que cada vegada que parle amb Unió Valenciana parle d'agricultura. Però, mire, informe del Parlament Europeu: del 84 al 91, la capacitat adquisitiva dels llauradors valencians ha caigut un 35%. No em diga mentides a mi, diga-les a la Comissió d'Agricultura del Parlament Europeu, perquè el que jo estic dient-li és de veres. La capacitat adquisitiva dels llauradors ha baixat un 35% en set anys. Demostre que no és de veres.

Est matí mateix, quan vosté parlava d'Europa, estava parlant que l'any 93 s'acabaran els períodes transitoris, que ja està ací l'Acta Unica Europea. No s'acabaran per a tots els períodes transitoris. Vosté, i el conseller d'Agricultura, i el senyor Felipe González saben, que hi ha productes valencians per als quals el període transitori s'acaba el 96. I vosté sap que una promesa de Felipe González, quan parlà en l'últim debat sobre l'estat de la nació, digué que era voluntat del govern de l'Estat, acabar amb eixos períodes transitoris i avançar-los per a que passen del 96 al 93. Per tant no ens inventem res.

Fins i tot en el diari de sessions —si se'n va fer d'aquella visita— don Enrique Barón, president aleshores del Parlament Europeu, i també del Partit Socialista, a una pregunta d'Unió Valenciana va reconèixer que efectivament, els períodes transitoris fins el 96 no eren positius per a l'agricultura valenciana.

Que vostés han pres totes les mesures al teixit d'infraestructures que prepare l'entrada en l'any 93, doncs molt bé. Que vostés han dit que cal formar els treballadors; doncs

anem a posar-nos tots medalles. Jo, que alguna cosa vaig tenir a veure amb una campanya a les eleccions europees, també parlàvem en el nostre programa de —a través del fons social europeu— fomentar polítiques de formació professional, i de formació tecnològica per als joves, per a adequar-los al repte que anava a representar la competitivitat laboral en l'any 93. Si vosté es pot posar medalles, nosaltres també.

I vosté s'ha limitat est matí a proposar eix pacte, eix consens per al progrés social, però no ha fet massa propostes concretes. Permeta que li ho diga, sense ànim que li sente mal, vosté ha fet un discurs de generalitats i de vaguetats. No perquè no haja dit res en substància, sinó perquè poc les ha concretat. Nosaltres ens hem limitat a dir-li que sí, i a concretar-les. I hem fet ací una llista de propostes, que vosté —ho pense honradament— s'ha perdut en analitzar-les.

Perquè parla de la Universitat Jaume I, i diu que l'han creada vostés. No és de veres. L'ha creada una llei d'aquestes Corts, que hem votat tots. I la dotació financera va ser amb una llei de crèdit extraordinari, que no va fer vosté; la van aprovar estes Corts amb el vot unànime de tots. I després, vosté, a pesar que li ha agradat molt el consens per a la creació de la Universitat de Castelló, quan va haver de fer el Consell Econòmic i Social, a les minories ens deixà fora. Està clar?

Per tant, si l'equip directiu, si l'equip de govern de la Universitat de Castelló s'ha queixat que no té prou dotació econòmica; pregunte-s'ho vosté, o pregunte-ho als qui vostés han posat allí. Que no hem sigut nosaltres els qui hem anat a furgar a ningú perquè fera de dimoni i es queixara del que no era veritat. El que passa és que, clar, confondre l'executiu amb el legislatiu, és molt perillós. I vosté és el president del executiu. I els qui fem les lleis, cadascú amb la seua modesta aportació, som el legislatiu.

De les cambres agràries no hi ha de què parlar ací, doncs no parlem, no parlem. Vosté pegue's una volteta i veurà la quantitat d'ajuntaments que tenen un pressupost municipal insuficient per a cobrir les guarderies i per a cobrir els camins rurals.

Després, si parlem de la xicoteta i mitjana empresa, si parlem de turisme, si parlem d'ajudes a l'exportació. Ve vosté i diu, no, no, és que el discurs que ha fet vosté és el mateix que el que han fet estos senyors del PP. I a continuació, sense adonar-se del que està dient, diu, però si això que vostés demanen el PSOE ja ho ha fet. Aleshores, com quedem? ¿Diem el mateix que diu el PP, o diem el mateix que diu el seu programa electoral? Clar, com es despista de tant en tant quan parlen els demés, doncs no acaba de saber molt bé el que diem.

Respecte a les oposicions de Carlet, perdone que li diga que ha sigut un exemple de com es deu d'actuar. L'Administració pública valenciana ha d'actuar de manera que no passe el de Carlet. Li ho he dit com una lloança, no com una crítica. I li he dit, arplegant les paraules de vosté aquest matí, que una Administració pública que busque la integració a Europa, ha de ser moderna i competitiva. Per tant, no em recrimine res de l'Administració pública, perquè he vingut a donar-li la raó, i a dir-li que estem al seu costat.

Respecte a si nosaltres busquem o no busquem que els valencians siguen solidaris o s'enfronten els uns amb els altres, o totes eixes històries, que ja és un lloc comú que vosté utilitza quan parlen amb nosaltres. Paraules de vosté aquest matí: «los valencianos hemos dado pruebas de diálogo y esfuerzo conjunto». I tantes!, i tantes, que a vegades han sigut tantes que pareixen massa, que hi ha qui se n'ha aprofitat.

Perquè, efectivament —i estem molt orgullosos— algun moment aplegarà que hi haurà de pensar que la solidaritat té un altre concepte, que és la reciprocitat. I vosté parla molt de solidaritat i nosaltres no li recriminem que parle de solidaritat.

Però sí que li tirem en cara, que no parla de reciprocitat, que és un concepte que ha d'anar paral·lelament amb la solidaritat.

I quan parla del finançament i s'omple la boca dient que ens han donat 28.000 milions per a tres anys. Són 9.200 milions per a un any, que no aplega a ser l'1,2% del pressupost de la Generalitat. És bo, és millor això que el que teníem; però no és per a omplir-se la boca.

A més a més, vosté ha dit, que eix nou pacte, eix nou acord econòmic, «debe tender a igualar ingresos medios por habitante» Per tant, si «debe tender a igualarlos», està reconeixent implícitament que no estan igualats. I a més, en la Diputació Permanent, el senyor conseller així ens ho va demostrar.

Corresponsabilitat fiscal, no diga que ha sigut un èxit. De moment s'ha creat una comissió. També li diguérem i tornem a dir, que eixa comissió és una porta oberta que pot estar junta o de bat a bat. Nosaltres pensem que cal anar a la corresponsabilitat fiscal al 100%. I per això, com creem que la LOFCA està esgotada per a la comunitat...

El senyor president:

Senyor Villalba, li pregue que...

El senyor Villalba Chirivella:

Sí. Moltes gràcies.

El senyor president:

Poquet.

El senyor Villalba Chirivella:

Ho intentaré. Ràpidament.

El senyor president:

No, no. Intente-ho, intente-ho.

El senyor Villalba Chirivella:

Ràpidament.

Per això com creem que la LOFCA està esgotada per a la Comunitat Valenciana, és pel que seguim insistint en els concerts econòmics. Si foren tan roïns, el País Basc i Navarra hagueren dit, no els volem. Des del moment que no protesten i que no volen deixar-se'ls, és perquè els anirà bé.

I respecte a la LOTRAVA, no em diga que nosaltres volem venir ací a ser els impulsors. No hem vingut a ser impulsors de res. El que passa és que des que estem en aquesta cambra, hem vingut a dir que estem per una modificació de l'Estatut d'Autonomia, que augmente les nostre cotes d'autogovern.

I vosté en el tema de la LOTRAVA, doncs, ha hagut de fer unes polítiques de ziga-zaga, de tira i arronsa. I jo, quan li he dit que és vosté una persona que està pendent del que li diuen des del govern central, no li ho he dit perquè considere que és una posició infame personalment per al senyor Lerma. És que no és bo que donem l'aparença que el president de la Generalitat té una personalitat política que està en funció dels vaivens, i del que li diuen.

En definitiva, senyor Lerma, a pesar que el doble llenguatge que s'utilitza —i vostés ho saben fer molt bé, doncs ens demostren els fets que així és— ací hi ha un Consell Metropolità de l'Horta, que cada vegada diuen una cosa. Ací hi ha una «pantanada de Tous» que cada vegada diuen una cosa. Ací hi ha unes acusacions de nacionalisme o no nacionalisme. Demostre vosté que és més nacionalista que ningú. El Síndic de Greuges, la policia autonòmica, la llei de comarcalsització...

Si en l'any 77 ó 78, aquells del PSPV, hagueren sabut que el seu president de la Generalitat, tots els discursos els faria en castellà, què hagueren pensat? O què dirien? Jo ja sé que vosté va dir una cosa ací que és molt de veres: «no importa com es

diu, sinó el que es diu». Però vosté s'imagina, en el 77 i en el 78 un PSPV reivindicant un president de la Generalitat que tos els discursos els faça en castellà? Faça's examen de consciència abans d'acusar els demés de res.

En definitiva, senyor Lerma, vull acabar com ha sigut la idea que ens ha inspirat la nostra intervenció. Vosté ha fet una oferta de consens, i en el que puguem representar i en el que puguem valer utilitze'ns. Perquè estem a la disposició de vosté, com li he dit abans, per a la crítica constructiva o per a la dinamització del pluralisme i la convivència democràtica. Però a més, vaig a donar-li un consell, encara que diuen que no és bo donar-los; li convé a vosté, li convé a vosté escoltar-nos, i li convé fer-nos cas, i li convé tenir-nos en compte, perquè en l'any 95, el que s'assente on hui està vosté ací sentat indubtablement tindrà molt a dir Unió Valenciana en si serà un o si serà un altre.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Senyor Lerma, senyor president, té la paraula.

El senyor president de la Generalitat:

Els consells amb diners són molt més eficaços. Però a vosté que li agrada molt parlar de partits, no sé perquè, però li agrada parlar de partits, li vaig a dir una cosa, perquè segurament l'il·lustrarà. Ací cadascú d'aquest partit ja no sap molt bé quin és el seu lloc de preferència inicial. Però jo que tinc bona memòria sempre ho recorde i li diré que, si en l'any 77 algun militant del PSPV haguera tingut a dir alguna cosa d'un president que parlara en castellà, no sé què haguera dit —i utilitzaré ací al meu amic Segundo— a Segundo Bru que ha parlat en castellà tota la vida i ha sigut sempre del PSPV.

Jo crec que el tema del nacionalisme és un tema no unívoc, sinó equívoc. I eixa és la política de vostés, que els serveix —no sé com es dirà en castellà— però «un roto o un descosido» segurament és el que serviria millor per a dir el que vostés utilitzen la paraula «nacionalisme». Serveix el mateix per a dir una cosa que la contrària. Serveix en definitiva per a intentar confondre. Perquè u no és més nacionalista dient que defensa les comarques o és menys nacionalista.

Doncs la veritat és que jo, la veritat és que no crec que defensar les comarques siga més nacionalista o menys nacionalista. Simplement doncs es tracta d'una estructuració administrativa, que, depenen de com siga l'Administració globalment, doncs serà positiu o negatiu. I probablement en l'estructura en què estem, doncs probablement serà més negatiu que positiu, perquè suposarà una instància més i una burocratització.

I, a més de tot això, resulta que si nosaltres fem una delimitació comarcal des del govern de la Generalitat, vosté, a través dels seus ajuntaments, estic convençut que s'oposarà a eixa delimitació comarcal. I no sols vosté, sinó que a la meua dreta també tindrem qui, abans de plantejar-se el tema, ja haurà començat a posar problemes. I tornarem a començar a discutir si aquest poble és d'aquella comarca o de l'altra i quin és el nom de la comarca, no vaja a ser que en el nom estiga el component fonamental de la característica que se li vol imprimir.

En definitiva, estes discussions, superestructurals, que són el mateix que el nacionalisme, que és en definitiva la indefinició i no la promoció del que importa a un govern com el meu, que defensa fonamentalment les persones. Que és el que cal fer, perquè els territoris sense persones no són més que camp ras. I aquest és el problema important.

I jo crec que eixa mateixa indefinició doncs li fa omplir el que haurien ser deu minuts de Reglament i es transformen en tres quarts d'hora de repetició de l'anterior proposició de discurs que vosté ha fet anteriorment. I es torna a repetir allò

del pressupost del 93, la qüestió dels llauradors, la qüestió de Grècia, la qüestió de Portugal, l'ocupació, l'acudit inclòs dels correus i els telègrafs, però amb una modificació més o menys, la capacitat adquisitiva, les medalles, la LOTRAVA, etcètera. En definitiva, la mateixa proposició.

Amb una cosa més clara. Vosté abans havia dit: «si vosté vol trobar-nos, ja sap on estem». Jo ja he dit al principi que no sabia on estaven després d'haver-los sentit. I en aquesta ocasió tampoc no sé molt bé on estan, però ja interprete, en interpretar les seues paraules, ja interprete que almenys es tractava d'un oferiment de col.laboració, encara que no sabem on estan. Bé, doncs benvingut siga, però debatem sobre allò que realment hem de debatre, i les qüestions concretes les tractarem sense cap dubte en els debats pertinents en aquesta cambra, en les preguntes, en les proposicions, etcètera, que es plantegen. En les discussions d'avui estem en un nivell diferent, més general si es vol, i a la vegada més concret i que afecta probablement totes les coses que hem parlat.

Jo, si vol que li torne a contestar les xifres, doncs li torne a contestar les xifres. El problema de la xifra de desocupació, que sempre agafem la que més perjudica, a l'hora de dir: «taxa de desocupació: l'atur registrat o l'enquesta de població activa». Sempre agafem l'atur registrat. Doncs, fixant-se en l'atur registrat, també tenim dues coses positives. Per un costat, que cada vegada s'apunta més gent, no perquè hi ha més aturats, sinó perquè hi ha més gent que vol treballar, amb la qual cosa probablement treballant més gent tindrem més possibilitats de fer més coses, i per un altre costat, naturalment, que a més d'això les taxes de desocupació també han anat baixant d'una manera positiva.

I les taxes de desocupació es contemplem sempre des d'unes xifres evolutives, i fonamentalment amb unes xifres evolutives en un horitzó temporal raonable. La taxa de desocupació és la d'aquest mes, que acaba de publicar-se. Doncs, si és la d'aquest mes, és millor que la del mateix mes de l'any passat. I, si és la de desocupació global, doncs evidentment és millor. I a més a més tirar les xifres de desocupació sobre el govern no porta a solucions concretes, perquè des del govern s'estan prenent mesures ja fa molt de temps per a intentar que això no siga una realitat. Però intentar que això no siga una realitat no vol dir que siga el govern l'únic que pot fer sobre eix tema. Poden fer moltes altres persones.

Moltes vegades s'ha dit, i moltes vegades es tornarà a repetir, i la gent no ho voldrà creure, i ja farà el que voldrà, però no serà responsabilitat solament del govern, serà també d'ells, que la taxa de desocupació té a veure amb moltes altres coses i també amb els salaris. I té a veure també amb la qualificació de les persones, i té a veure també amb les inversions de les empreses i amb la seua pròpia rendibilitat. I que, per tal de veure tot això, és necessari plantejar un programa global. Ja que no serveix per a res dir-li al govern: «la taxa de desocupació és més tal...» Perquè en tot això hem estat construint un sistema de llibertats que ja no fa possible que el govern diga: «la taxa de desocupació serà aquesta perquè els salaris pujaran açò». Això és com a molt un mandat per als funcionaris i una recomanació per a la societat, que, per recomanar-la, en moltes ocasions l'única cosa que porta són crítiques i bufetades. Per recomanar-la. Però la taxa de desocupació compatible o la taxa de creixement compatible amb el descens de desocupació no és una qüestió tan opinable, sinó és una qüestió prou científica. I la taxa de desocupació compatible amb la inflació tampoc no és una qüestió tan opinable. També és prou científic determinar-la. I, consegüentment, a partir d'aquí cal tenir una fixació concreta de tota la resta de característiques que faça possible que eixa taxa de desocupació vaja disminuint i anem creixent.

Però això és el compromís que jo vull que discutim i que necessita, crec, la voluntat de portar eix convenciment als

ciutadans, i per tant la col.laboració de tots vostés concreta. No és abstracte, el compromís és concret. No és ni tan sols legislació específica. És amb voluntat de transmetre a la societat la importància d'aquest tema, que ha sigut fins ara contradictori en el debat que hem portat, perquè no he aconseguit ni que vostés pensaren que era important. I eixa és una aportació molt concreta i molt real. I, quan la societat entén que tots estem d'acord en que açò funciona així, i els qui reclamen l'economia de mercat haurien de ser els primers en dir-li a la gent que això funciona així i que no és culpa ni voluntat del govern, o simplement que no és tota la culpa del govern, per a deixar-los un marge de crítica, doncs si no aconsegüim això tan sols, quin poc paper estem fent i quina poca voluntat de col.laboració. Però si la col.laboració és ínfima i concreta, la que estic demanant. Però, sent ínfima i concreta, que no demane que es vote tant sols a favor d'una llei, doncs és molt important per tal que la societat funcione i s'articule d'acord amb les possibilitats de vendre futur a la gent.

Perquè el present ja l'estem venent. I efectivament hi haurà gent descontenta, que sempre n'hi haurà. Una, perquè efectivament les coses li vagen mal, i una altra perquè, faça el que faça el govern, sempre estarà en contra d'aquest govern perquè en vol un altre. Però nosaltres, naturalment, no anem a entrar en el terreny ideològic, sinó en el terreny de la política concreta. I aquí doncs anem a intentar que vostés ajuden també a convèncer a la societat al complet que açò funciona així. I, si volem que hi haja més ocupació, si volem que hi haja menys inflació, i si volem que es pugen tocar tots els problemes sectorials i volem finançar el nostre creixement, doncs haurem d'assumir també que hi ha moltes més coses que influeixen en eix creixement.

Creixement que, per una altra banda, no he dit jo que estem millor que Grècia i Portugal. He dit comparativament per al tema de la integració i en molts altres factors, i és clar en el de renda, estem millor que Grècia i Portugal. Però, a l'hora de la integració, encara que estem per sota del seus nivells de renda, estem millor també que Anglaterra i Itàlia, que això se li ha oblidat afegir-ho a vosté i jo ho havia dit. Però no és important, perquè estan per davant encara i encara ens queden uns anys per a arribar al seu nivell probablement, però arribarem. Arribarem si venem il.lusió i futur, i sobretot si posem els instruments necessaris per tal que la voluntat de la societat siga una realitat que es puga dur a terme.

I naturalment que en les altres coses, doncs si simplement vosté m'ofereix la col.laboració, jo ja he dit que no la vull en tantes coses. En una coseta molt concreta, i és molt concreta, repetisc, i espere que siga bé per a tots.

Naturalment que el parlament és el que aprova les lleis, però és el govern el que se'n responsabilitza i n'és el promotor. I és la majoria en definitiva qui pot traure-les endavant, encara que jo agraïsca que tots hagen col.laborat en açò. I tots han col.laborat i tots han participat. I hui pareix que tot el que ha fet el govern és producte dels grups de l'oposició pràcticament. És a dir que no solament no és que m'estic posant mèrits, sinó el que faig és intentar recuperar la meua parcel.la, només això, perquè tot pareix que ho facen les Corts Valencianes.

Jo crec que, per una altra banda, doncs en el tema del *Consejo*, no *Económico y Social*, sinó en el Consell Social de la Universitat de Castelló, hi ha una representació que no és representació de majories ni de minories, sinó simplement de gent amb capacitat i qualitat científica com per a dur endavant un projecte innovador, que és el que nosaltres hem aprovat en aquesta cambra. I això és tot.

I, quant al tema de la LOTRAVA i les polítiques de zig-zaga, jo crec que ací, si hi ha política zigzaguejant, és la de vostés i no la nostra. Ni la nostra té perquè ignorar que som producte d'una realitat més ampla ni la de vostés ho pot ignorar

tampoc. Però, com que tampoc tenen eixes referències ideològiques més amples que puguen garantir una certa homogeneïtat en la política que fan, doncs la seua conseqüència és naturalment eixa política que més que zigzaguejant jo crec que és trencada.

Res més i gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies. La sessió continuarà demà pel matí a les deu hores. Se suspén la sessió.

(Se suspén la sessió a les 20 hores i 10 minuts.)

**DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS
VALENCIANES**

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts, Palau de Benicarló, plaça de Sant Llorenç, 4. 46003 València. Ap. 22088. Telèfon 387 61 00.

Imprimeix: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4. 46014 València.

Dip. Leg.: V-1.013-1983.

**DIARIO DE SESIONES DE LAS CORTES
VALENCIANAS**

Edición y suscripciones: Servicio de Publicaciones de las Cortes, Palacio de Benicarló, plaza de San Lorenzo, 4. 46003 Valencia. Ap. 22088. Teléfono 387 61 00.

Imprime: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4. 46014 Valencia.

Dep. Leg.: V-1.013-1983.

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

Número 25

III Legislatura

Any 1992

Sessió plenària
celebrada el dia 13 de febrer de 1992

Segona i darrera reunió

Presidència del Molt Excel.lent Senyor
Antoni Garcia i Miralles

SUMARI

(Comença la sessió a les 10 hores i 16 minuts.)

— Intervenció del senyor president de la Generalitat, Joan Lerma i Blasco, i dels diputats senyors Albert Taberner i Ferrer (G.P. Esquerra Unida) i Segundo Bru Parra (G.P. Socialista).

(S'alça la sessió a les 12 hores i 20 minuts.)

Ple de les Corts Valencianes celebrat el dia 13 de febrer de 1992. Continuació del dia 12 de febrer. Comença la sessió a les 10 hores i 16 minuts, sota la presidència del molt excel·lent senyor Antoni Garcia i Miralles. Sessió plenària número 18.

El senyor president:

Senyories, continua la sessió.

En representació del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, té la paraula el senyor Taberner.

El senyor Taberner i Ferrer:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats. Senyor president de la Generalitat.

Faig meues, senyories, les paraules de condemna del terrorisme fetes pel president, segurs com estem que la barbàrie no té cabuda en un poble com el nostre que aspira a la llibertat i que ha sabut articular la convivència des de la tolerància i el respecte.

Efectivament, tenim ben recents i ben presents dos debats importants celebrats per aquestes Corts en aquesta III legislatura: el d'investidura del president de la Generalitat i el de pressupostos. Estem culminant un tercer debat que si més no, ens obliga a resituar-nos respecte de les anàlisis i conclusions que uns i altres traguérem en aquells moments, i a l'hora d'encetar noves reflexions i noves propostes.

Fa poc més de mig any d'allò i nous esdeveniments exigeixen reformular algunes de les expectatives i propostes anunciades en el debat d'investidura: la cimera de Maastricht; l'anomenat pacte autonòmic; el nou model de finançament de les comunitats autonòmiques. Hem d'acceptar lògicament el repte de donar resposta a aquestes qüestions, però seria absurd en un debat d'aquestes característiques, en un debat de política general, ignorar per molt recents que aquelles estiguen, assumptes que sí són preocupacions més immediates per a la nostra gent i faríem d'aquesta sessió del ple de les Corts Valencianes un debat possiblement d'altura, però allunyat del carrer. I aspirem a fer un debat d'altura, però aspirem a fer un debat també present en el carrer.

Creem que cal parlar de Maastricht, de la reforma de l'Estatut i de finançament, però també dels problemes que està vivint la Vall, Ontinyent, la Malva-rosa, els joves aturats, totes i tots els aturats, els objectors, els opositors aprovats i sense plaça, els de les llistes d'espera dels hospitals, dels monts que aquest estiu no s'hauran de cremar o de la Marjal Pego-Oliva. Eixos problemes dels valencians han d'estar presents en aquest debat. I altres situacions que no són problemes i que parlen de la normalitat democràtica de les nostres institucions també. I segur que tot açò feia veure amb Maastricht i amb el finançament de la Comunitat, amb l'Estatut, amb la situació econòmica.

Des de l'anàlisi d'aquestes realitats és responsabilitat nostra, de tots nosaltres, des de les institucions de la Generalitat, impulsar polítiques, estimular iniciatives privades i públiques, lliurar recursos, no solament per al correcte funcionament dels serveis públics competència de la Generalitat, sinó amb l'objectiu de crear un marc favorable per a desenvolupar eix projecte de societat valenciana moderna i avançada; solidària entre les seues terres i les seues gents, capaç de solucionar estos i altres problemes que es presenten, orgullosa de la seua pròpia història i conscients de les seues possibilitats de futur en eixa Europa dissenyada a Maastricht, que reconeix i estima les institucions de la Generalitat perquè l'autogovern li és útil.

De manera que acceptem el debat que ahir ens proposà el president, conscients com som que cada problema nostre està íntimament relacionat amb un marc com l'europeu que per a bé i per a mal ens condiona. En eixa perspectiva però xafant terra, volem fer les nostres anàlisis i les nostres propostes.

En nom d'Esquerra Unida, vull expressar la satisfacció que per a nosaltres suposa exposar els nostres criteris per al debat i tot un seguit de propostes i d'iniciatives que naixen d'una profunda reflexió feta sense ànim exclouent, des de l'esquerra i des del valencianisme.

Hem escoltat amb tot el respecte el discurs del president i compartim la formulació de molts dels objectius, perquè el seu discurs no ha volgut tocar terra i els objectius generals són fàcilment assumibles, fins i tot una part de les anàlisis de la situació podem compartir-les, però quan hem de contrastar les conseqüències que per a nosaltres té una realitat que es conforma de situacions i decisions alienes difícilment controlables, però també per les polítiques pròpies, aquí comencen les discrepàncies entre una visió quasi idíl·lica, i insistir en unes polítiques que s'han mostrat ineficaces per a resoldre solidàriament els problemes, i una altra, la d'Esquerra Unida, entenem més ajustada a una realitat que des del nostre punt de vista exigeix, evidentment, una altra política per modificar determinats marcs estatals i també europeus gens favorables per als valencians i valencianes, i a més a més des del que són les nostres competències i per tant la nostra responsabilitat articular polítiques que compensen eix marc desfavorable.

Perquè és evident que hi ha un marc; el de l'economia i el de la política econòmica d'Espanya que no ens és favorable als valencians i valencianes. No vull dir amb açò que la situació siga bona per a tota la resta i roïna per a nosaltres: aquí estan els problemes de la cornisa Cantàbrica, de Galícia, de Múrcia o de Lleó, i des de l'esquerra haurem i volem des d'Esquerra Unida impulsar polítiques de solidaritat. No és el nostre, senyories, ni el discurs ni la pràctica de la insolidaritat, i per tant no vinc ací a oficial el discurs del victimisme, però sí pretenc dir les coses tal com són, com cantava en temps difícils el nostre Raimon, i, a partir del tal com són, que nosaltres els d'Esquerra Unida veiem; exposar el que al nostre parer hauria de fer-se.

Al respecte haurem de fer memòria del debat de pressupostos de la Generalitat per a l'any 1992. En aquella ocasió des d'Esquerra Unida expressàvem que l'economia espanyola ha presentant al llarg de 1991 símptomes evidents de trobar-se en una fase baixa del cicle econòmic; que la desacceleració de l'activitat econòmica iniciada l'any anterior ha continuat a un ritme no desitjable que té, entre altres conseqüències, la destrucció de l'ocupació.

Est menor ritme de creixement l'economia ha influït negativament en la situació del mercat de treball i l'augment d'aturats continua de manera preocupant sense que per altra banda el control de la inflació tinga uns resultats espectaculars. I haurem de començar a parlar ja contra el determinisme de més creixement econòmic igual a més ocupació, perquè si comencem a parlar de redistribució més justa de la riquesa generada també podem arribar a més ocupació sense necessitat d'acceptar creixements a qualsevol preu. Però, de totes maneres, sembla raonable a l'hora de fixar l'objectiu de lluita contra l'atur com a prioritari, aspirar a un creixement selectiu sostingut de l'economia, capaç de reduir les altíssimes taxes actuals i el diferencial negatiu respecte dels països de la Comunitat Econòmica Europea.

En aquest marc que no és alié a una situació internacional, l'economia valenciana registra una evolució similar a la de l'Estat, si bé —com deia al principi— patint més que altres els elements negatius: indicadors com la inflació produïda en el

nostre país per damunt de la mitjana estatal, així com la taxa d'atur també per damunt 2 punts i en nivells similars als de fa 5 anys així ho demostren. No ens alegrem, ni ens alegren les dades fetes públiques ahir mateix al respecte. Més de 250.000 aturades i aturats és un drama per a tantes altres famílies valencianes, i almenys per a nosaltres, aquest desequilibri de la nostra economia és un objectiu prioritari a corregir per davant del de la inflació o el del dèficit públic: Feber, Tycesa, Imepiel, La Ribera, el tèxtil i el calcer en el seu conjunt són mostres evidents d'eix procés de destrucció de l'ocupació que afecta persones en primer lloc, i de vegades comarques senceres on les bosses de desocupació són realment terribles.

Aquesta situació té molt a veure, insistisc, amb una conjuntura internacional i estatal d'incertesa, però també amb aspectes com la política monetària clarament restrictiva, l'apreciació de la pesseta amb el que això suposa per a una economia com la nostra amb forta tradició i vocació exportadora, i l'absència de fortes inversions estatals a diferència de les fetes en altres comunitats autònomes, això ens situa en condicions certament més difícils que hauríem d'intentar corregir per a compensar i pal·liar des d'ací amb polítiques pròpies, basades en la concertació política i social, en la solidaritat, en l'estímul de la participació més ampla de tots els valencians i valencianes en la consecució dels grans objectius com ahir així ho reclamava el president. Concertació que mai no és possible i mai no dona resultats si és una concertació que es proposa en l'aire, esmentant-la només. Sempre és possible si és entorn a polítiques concretes.

Una política, senyories, senyor president, que sense astracanades ni victimismes, planteja amb fermesa davant el govern central el que des de la solidaritat i des de projectes contrastats com a necessaris per als valencians, hem d'exigir.

La política de recursos hídrics, anys i anys promesa i mai executada perquè mai no acaben de concretar-se els plans hidrològics de la conca o el pla hidrològic nacional. La política d'infraestructures en transports i comunicació, ens serveis públics, en medi ambient, en protecció contra l'avinguda de les aigües.

Alguna cosa més cal dir, senyor president, envers la necessitat de defensar i revaloritzar l'esfera pública i del públic, és necessari per una aposta més ferma en defensa dels serveis públics, de l'administració pública, de la iniciativa i participació pública en l'economia. I és clar que la millor defensa és el bon funcionament d'aquelles, però també cal defensar-les combatent les campanyes de desprestigi dels serveis públics i del sector públic de l'economia quan es fan amb l'únic objectiu d'aconseguir la privatització d'aquelles, com s'explicita d'una manera descarada i vengonyosa des de determinats àmbits.

Així mateix cal combatre amb fermesa la corrupció i el tràfic d'influències, cal combatre el traspàs de plusvàlues i rendes al sector privat des del sector públic. I, això des de la defensa de la necessitat de potenciar el bon funcionament d'un sector públic de l'economia per a combatre millor els desequilibris que genera el propi creixement econòmic deixat exclusivament a la mà de la iniciativa privada. I en aquest context, la inversió pública és un factor determinant per a adequar l'economia valenciana a les necessitats que ens marca el repte europeu.

Maastricht, el Tractat de Maastricht obri una etapa important en la història de la integració europea i els valencians i valencianes a l'igual que els altres pobles d'Espanya i de la Comunitat Econòmica, hem d'estar atents perquè el procés d'unió europea siga bàsicament un procés de solidaritat i de progrés per a tots nosaltres; l'Europa sense fronteres que Maastricht posa en marxa obri, certament, possibilitats de

benestar importants en la perspectiva de la unió política que no hem d'ignorar. Però Maastricht i la nova Unió no solucionen els problemes de dèficit democràtic que pesen sobre les institucions europees, ni els dèficits socials agreujats per la incertesa de la conjuntura econòmica a nivell mundial.

Estes coses també cal dir-les de Maastricht, perquè no tot han estat flors en la cèlebre cimera i fins i tot el propi Parlament europeu per certa iniciativa d'una part del Grup Socialista amb el recolzament del Grup Parlamentari per l'Esquerra Unitària Europea, ha manifestat la preocupació per aquest dèficit democràtic que nosaltres compartim.

Control democràtic i cohesió social són dos objectius irrenunciabls per als europeistes, per als demòcrates i per a l'esquerra europea perquè del contrari podem estar equivocant-nos deixant les decisions únicament en mans de persones no electes, sotmeses a pressions dels grans interessos transnacionals, o enganyant-nos a nosaltres mateixos pensant que la possibilitat, la simple possibilitat d'exportar més taronges, més mobles, més paviments ceràmics, més ordinadors o més cotxes, es tradueix automàticament en millors salaris per als valencians o en millor rendes per als llauradors valencians.

Augmentar en la perspectiva europea la nostra competitivitat va a exigir un esforç generalitzat en inversions de tot tipus i en infraestructures de transport i comunicació, en tecnologia, en lluita contra l'economia submergida, en educació i formació amb l'objectiu d'augmentar la qualificació de les persones que han de fer front a aquest repte indefugible del qual no podem escapar.

Tot açò ho compartim sens dubte i estem disposats a espentar polítiques en aquesta direcció. Però la realitat sap quina és, senyor president? Que en el País Valencià seguim rebent, per atendre les despeses d'educació, una quantitat molt inferior de pessetes per habitant que la que destina el propi ministeri en l'anomenat territori MEC o la que destina a altres comunitats autònomes. I així, almenys, va a ser més difícil per a nosaltres iniciar amb expectatives d'èxit la reforma educativa que ens ha de dur a un augment de la competència de les noves generacions, sobretot si a més tenim en compte el mal funcionament actual i la insuficiència de recursos amb congelació de les despeses de funcionament dels centres i de les partides destinades a formació del professorat. Els substituïts i substituïdes necessaris per a cobrir les baixes del professorat, per exemple, no s'estan enviant als centres amb el que això suposa de pèrdua de la qualitat de l'escola pública.

Què podem pensar quan es parla de la importància de la formació professional i s'és incapaç de tenir contractada i signada a temps l'assegurança per cobrir els riscos dels alumnes que fan les pràctiques a les empreses? Parlem de formació professional i la seua importància, i no existeix encara un projecte que permeta coordinar la formació inicial i la permanent dels treballadors i treballadores del País Valencià, perquè són competències assignades a departaments diversos i administracions diverses.

Fa un mes es reuní per primera vegada el Consell Valencià de Formació Professional, dos anys després d'assumir posar-lo en marxa continuem sense cap tipus de planificació i continuem sense tenir les competències en formació ocupacional de l'INEM.

Ja s'estan incomplint les previsions i els objectius que s'havien previst per a l'ensenyament infantil.

Esquerra Unida, que ha recolzat i recolza i ha impulsat, junt a aquestes Corts, el projecte Música-92, no entén que continue sense regular-se l'ensenyament musical i sense incorporar especialistes de música als centres: que continuem sense conèixer el mapa escolar, que parlar de normalització lingüística continua essent una utopia.

Ja anunciàvem aquestes més que previsibles deficiències al debat de pressupostos, però, sense ànim d'esgotar els exemples d'una realitat educativa poc satisfactòria per manca de recursos i per gestió deficient que no ens agrada i que s'hauria de canviar, em referiré a la Jaume I, tot i que ja ha eixit en altres intervencions d'aquest debat de política general. La Universitat de Castelló, on les previsions fetes per l'equip rectoral res tenen a veure amb allò consignat als pressupostos del 92, i així és difícil consolidar un projecte educatiu que tots desitjàvem i desitgem de qualitat.

La competitivitat, senyories, senyor president, és també, no ho dubten, serveis públics de qualitat generalitzats i a l'abast de tots i totes els ciutadans i ciutadanes en educació i en sanitat, en medi ambient, en cobertura social i en foment de l'ocupació.

Si ens fixem en la sanitat, comprovem que aquest any no hi ha previst cap creixement de les inversions respecte del 91, i així és difícil dur endavant el model d'atenció primària-atenció especialitzada, que compartim, sobretot si la major part dels recursos que augmenten són despeses de farmàcia, el que indica que la millora es fa a colps de receptes que en la pràctica hipotequen l'assignació d'una part d'eixos recursos a inversions més acords amb el nou model sanitari que tenim voluntat de continuar implantant.

Continuen les llistes d'espera en els hospitals. Després d'un any d'acabar el termini fixat per la Llei del Servei Valencià de Salut per a integrar la sanitat local, el termini s'ha tornat a ampliar un altre any sense que tinguem seguretat que la negociació entre les parts finalitzarà segons allò previst i amb la integració també dels serveis de salut mental pertanyents a administracions locals o provincials.

I no sempre el treball i resolucions d'aquestes Corts s'acompleixen com toca en allò referit a la construcció de centres de salut, a la convocatòria anual de places, a les mesures de seguretat en els hospitals, a la creació de les àrees de salut. I segur, segur, senyors, i segur, senyor president, que junt amb tot açò també s'han fet coses bé, però que és precisament el que s'ha fet malament o el que no s'ha fet el que ens ha de moure en aquesta aposta per una sanitat pública i de qualitat, que a més, a més de ser-ho, ha d'estar percebuda així pel conjunt dels usuaris.

En medi ambient s'ha creat la conselleria, i això ho qualifiquem com un avanç indubtable, tenint present que Esquerra Unida ha estat des de sempre partidària de la creació d'aquest departament per tal d'unificar la política medioambiental de la Generalitat. Creem que una conselleria de nova creació exigia un esforç important en l'assignació de recursos propis de la Generalitat, però l'augment de recursos d'aquesta conselleria ve precisament d'altres administracions i, en qualsevol cas, és insuficient per impulsar polítiques radicals i decidides en aquesta matèria.

Els problemes continuen sent bàsicament els mateixos, i aquí tenim nous indicadors d'alarma amb la contaminació d'aigües subterrànies als pous d'abastiment d'Ontinyent, per exemple, amb les conseqüències conegudes de tots, o la mortaldat de peixos als pantans de Tibi i Beniarrés. Els problemes dels nitrats, la pluja àcida de la tèrmica d'Andorra, la nuclear de Cofrents.

Després de les catàstrofes de l'estiu passat provocades pel foc, aprovarem el pla de regeneració de la coberta vegetal, però no percebem ni tenim notícia dels nous plans per a la prevenció i lluita contra els incendis; aquells plans comarcals que parlàvem per a preparar les possibles eventualitats que es puguen produir el pròxim estiu.

Per cert, senyor president, recorda quant de temps i quants terminis incomplits duem amb la Llei de Monts. Els espais

protegits continuen sense protecció efectiva per falta evident d'un guardanatge necessàriament més nombrós, i si no protegim, estarem fent una política de declaració de paratges, però no una política efectiva de protecció.

I respecte de les zones humides, senyor president, ens haguera agradat que als efectes medioambientals aquestes Corts hagueren aprovat el catàleg que havia preparat l'Agència del Medi Ambient, i no entenem com vostés no recolzaren aquella iniciativa nostra. Però potser ara, després de les declaracions d'abans de les eleccions sobre la seua voluntat de preservar com a zona humida la marjal de Pego-Oliva i les darreres notícies sobre la voluntat del Consell de declarar paratge natural aquell espai en base a compatibilitzar agricultura (i per tant dessecació) i zona humida pot ser quede tot més clar.

Ens agradaria, senyor president, que ens contestara aquesta qüestió i que, en tot cas, l'aposta fóra mantenir-se en les seues primeres declaracions de començament de l'estiu.

Saludem, senyories, que, finalment, el projecte de llei de Sanejament estiga tràmit parlamentari i així mateix la proposició de llei presentada per Esquerra Unida sobre protecció contra la contaminació acústica. Dos projectes que, en convertir-se en llei, milloraran sens dubte les condicions medioambientals del nostre territori, augmentant la qualitat de vida de totes i tots els valencians.

En agricultura, insistir en la necessitat d'augmentar recursos per a la política d'estructures agràries, base de les transformacions per a una agricultura moderna i competitiva. El recolzament a les cooperatives i a la vertebració del camp mitjançant una interlocució fluida amb els sindicats agraris, així com la necessitat d'unificar els criteris sobre la creació dels Consell Locals Agraris, és situar-nos també en convergència europea.

El tema de la denominació Cava per a la comarca de Requena-Utiel crec que s'ha convertit ja en un símbol, per desgràcia, d'allò que mai deu fer l'administració central amb els valencians i valencianes. I conscient de la importància relativa —estic parlant de símbols— i, insistisc, conscient de la importància relativa d'eix problema, entenem que eix símbol l'hem de convertir en el de la capacitat de lluita i de negociació dels valencians en defensa d'allò que en justícia entenem que és nostre.

Fa dos dies manteníem, senyor president, una entrevista cordial en la que formalment ens anuncià la seua intenció de remetre a les Corts el projecte de reforma de l'Estatut per a derogar i incorporar definitivament al text estatutari les competències delegades a través de la LOTRAVA.

Vosté coneix les nostres posicions i nosaltres les seues, que respectem, com no podria ser d'una altra manera, però que no compartim o que no compartim totalment. Esquerra Unida ja fa anys que ve plantejant la necessitat d'eleva el rang polític del nostre Estatut. Ara segurament això va a ser possible i ens n'alegrem sincerament, però entenem que renunciar en aquest moment a afrontar altres reformes possibles i desitjables és una miopia i una greu responsabilitat política d'aquells que s'oposen a assumir la capacitat de dissolució anticipada de les Corts Valencianes, la rebaixa del 5% al 3%, el reconeixement del valencià com a llengua pròpia amb equiparació en drets i deures respecte del castellà, o l'assumpció de noves competències delegades en protecció civil, en patrimoni històric-artístic o en formació ocupacional.

Sembla que els tres principis definidors de la situació financera d'una administració serien o haurien de ser els de suficiència, autonomia i corresponsabilitat. I amb l'acord a què s'ha arribat al Consell de Política Fiscal i Financera cap d'aquestos tres principis queden garantits per a nosaltres. El

que la nostra Comunitat siga la que més augmente percentualment no amaga que encara ens situem a la cua, tot i que els 28.000 milions de pessetes addicionals en tres anys millorren, evidentment, l'actual situació.

Amb un acord insuficient que no dona marges importants d'autonomia i on no s'avança en la corresponsabilitat, no pot haver identificació del nostre grup en aquesta matèria. Esquerra Unida ens situa en la perspectiva del que nosaltres anomenem concerts solidaris, que sí recullen, lògicament, la suficiència, l'autonomia, la corresponsabilitat i la solidaritat.

Però el que considerem totalment a com a necessari és que els 9.000 milions de finançament addicional no previstos als pressupostos haurien de ser les Corts les indicades per a conèixer i decidir finalment el destí d'eix muntant, mitjançant una llei de crèdit extraordinari que explicitara els programes d'inversions a complementar als ja previstos o a crear-ne de nous. Algunes de les mancances i deficiències apuntades podrien tenir una solució adequada i entenem que no seria correcte renunciar a aquesta possibilitat d'inversió, desviant, totalment o en part, aquestos recursos a minorar el deute.

En altres debats de política general he trobat a faltar, com en aquesta ocasió, una referència als projectes de llei que el govern pensa portar a les Corts en aquest període de sessions. M'agradaria, senyor president, que ens contestara en la seua rèplica. Jo, en tot cas, li avance el que per a Esquerra Unida seria prioritari en aquest sentit, per a donar compliment a acords ja presos i per a presentar nous projectes de llei.

Nosaltres creem que cal presentar ja, sense més tardança, el projecte de llei de Protecció del Patrimoni Forestal Valencià, la llei de Monts que vosté ens anuncià en un anterior debat de política general. El projecte de llei de Salut Escolar, el de Creació de l'Institut de la Dona i el de Règim Local i Comarcalització; al temps que apostes perquè en aquest període de sessions es pose en marxa definitivament la institució del Síndic de Greuges, aprovada per llei d'aquestes Corts.

No volguera acabar sense referir-me a la situació de la nostra llengua i fer una crítica dura del que entenem renúncies incomprensibles de les determinacions previstes a la Llei d'Us i Ensenyament i a la de Creació de l'Ens de RTVV. Perquè si bé és important el creixement del nombre de xiquets i xiquetes que l'estudien i el coneixen a EGB, i d'això ens felicitem i ens alegrem, no és menys important ressaltar dificultats que es troben a l'ensenyament mitjà o a la universitat a l'hora d'augmentar els espais d'ensenyament en valencià o constatar els estudis que indiquen que disminueix el percentatge de les persones, dels valencians i valencianes, que l'utilitzen habitualment.

Tancada Ràdio 4, cap diari en valencià i únicament Canal 9-Ràdio emetent al 100% en la nostra llengua, sembla raonable exigir una vegada més una televisió valenciana feta en valencià. I no s'escapolisca en aquest tema, senyor president, remetent-se a la responsabilitat del Consell d'Administració, perquè el Consell d'Administració l'anomenen aquestes Corts, i aquestes Corts aproven cada any la part més sucosa del pressupost de la televisió valenciana.

Ha reclamat vostè, senyor president, un acord de tots els grups parlamentaris a les polítiques que han de fer-se en aquests moments des de la Generalitat, i ha fet una crida a altres institucions i als agents socials per a recolzar el compromís del pacte per la competitivitat, i sobretot per al progrés social.

Nosaltres creem que hem assenyalat algunes d'eixes polítiques que parlen de competitivitat, però sobretot parlen de solidaritat, que parlen també de participació també a través del Consell Econòmic i Social que hauria de crear-se per llei d'aquestes Corts. Hem apuntat les intencions inversores del nostre grup entorn d'eixos 9.000 milions de pessetes de

finançament addicional per a augmentar els programes d'ocupació, de formació, de sanitat i de medi ambient.

I volem continuar parlant sobre polítiques concretes, que per a això estem ací. Senyories, estem convençuts que aquest és un moment especialment complex i difícil per als valencians i valencianes, però que també és un moment per a l'esperança i per al coratge, i el que siga el futur depèn de totes i tots nosaltres.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Taberner.

A continuació té la paraula el molt honorable senyor president. Senyor Lerma.

El senyor president de la Generalitat:

Moltes gràcies.

Moltes gràcies, senyor Taberner, pel to del discurs, que suposa, efectivament, jo crec que un canvi prou significatiu respecte a allò que en el dia d'ahir tinguérem ocasió de comprovar. Perquè per primera vegada, almenys, entrem a considerar que efectivament allò que ahir vam tractar era el tema crucial de la nostra realitat política i econòmica. El que passa és que, com a continuació, vosté no té un discurs alternatiu al tema polític d'importància, i em sembla que no només no és que no el té alternatiu, sinó que bàsicament el que té és el mateix discurs que jo vaig fer ahir, però no pot admetre-ho. El que ha de fer és caure després en allò que van caure els altres grups ahir, que és de nou començar una nova enumeració de les carències. Carències que són evidents en molts terrenys de la nostra activitat política i econòmica, però sobretot carències que estan molt ben contemplades en un esforç pressupostari important en el pressupost que discutirem en el mes de desembre. I, conseqüentment, carències que estan ja sent abordades des del punt de vista d'aquesta Generalitat jo diria que amb polítiques fins i tot més atrevides i significatives del que vosté ha plantejat.

I, evidentment, des del punt de vista de l'esforç que la Generalitat va a fer en matèria de totes aquestes coses que vostés han plantejat, no soles és molt important, sinó que probablement és més important del que vostés hagueren demanat. Hui es critica bàsicament que és poc el finançament que ací es vol tindre des del punt de vista de les nostres necessitats. Però fixe's vosté de què poca diferència estem parlant, perquè quan vostés parlaven del tema del pressupost de la Generalitat parlaven pràcticament d'una xifra màgica, i era que en un pressupost de set-cents i escaig mil milions de pessetes només faltaven vint mil milions de pessetes per tal que la cosa quedara rodona d'acord amb les propostes d'Esquerra Unida.

Doncs ara ja estem quasi en 28.000, per suposat en teoria, encara en tres anys, que superen la xifra que vostés proposàvem, i considerant que són tres anys, doncs estarem al voltant de 10.000. És a dir, el separen pràcticament per a tot el que cal fer en aquesta comunitat, d'acord no només amb la nostra voluntat de despeses, sinó sobretot amb la nostra possibilitat d'ingrés, combinada amb la voluntat de despeses, doncs tenim, efectivament, que d'un pressupost de 750.000 milions de pessetes el separen a vosté del grup del govern 10.000 milions de pessetes. Doncs, és, francament, un percentatge que no sabia calcular de cap, però que s'aproxima molt a dir que en realitat vostés estan bàsicament d'acord amb el pressupost que la Generalitat ha presentat per l'any 92, amb les propostes que la Generalitat ha presentat per tal d'abordar els problemes bàsics que té aquesta comunitat des del punt de vista no del debat d'altura, sinó des del punt de vista del debat concret, al

qual vosté també ens a dut una vegada a admetre que és fonamental el tema de Maastricht.

I les prioritats pressupostàries. Doncs mire vosté en quines coses feia vosté incidència i quines van ser les prioritats pressupostàries que vam aprovar l'any passat. Les polítiques de despesa que més augmentaran seran infraestructures, 27'7%; vivenda, 26'7%; medi ambient, 21'9%; protecció Social, 16'1%, i educació, 15'1%. Xifres que per cert, a més de dir-les en percentatges, li dic que no són percentatges sobre xifres ridícules, sinó bàsicament xifres que tenen una importància molt gran dintre del pressupost global de la Generalitat.

Que en la política de protecció social els recursos augmentaran més de 16% i que el centres principals d'atenció, fixe's vosté, seran vells, discapacitats, recursos mínims de reinserció, en els quals ahir cometien l'errada també una vegada més de llegir la premsa i de dir que aquesta comunitat és l'única que no té el salari social, perquè no havia dit una informació de premsa sense preguntar-nos a nosaltres, quan naturalment nosaltres vam ser els primers en aplicar una política d'aquestes. Amb altre nom, és clar. D'aquí que no fóra possible que ens consideràrem com els que tenim l'aplicació.

I en política d'ocupació i promoció social, recursos que creixen molt per damunt de la mitja també, 12'4%. En sanitat recursos que augmenten un 13%, i prioritats, és clar, posades en la millora de la qualitat de l'atenció primària, en l'atenció individualitzada, en la humanització de l'assistència i en la millora de l'estructura organitzativa. Recursos tots ells compatibles perfectament amb els objectius que vosté ha definit, sols que definits en aquest pressupost.

I en educació sobretot l'esforç que fem enguany estava centrat en ensenyances secundàries i universitats. Doncs 35% d'augment i una ampliació considerable de les accions previstes en la Universitat de Castelló i en el nou campus de València.

Que els òrgans rectors de la Universitat de Castelló han elaborat un pressupost i que no arpleguem des d'ací les seues aspiracions? Naturalment, perquè ells només tenen la responsabilitat de demanar i nosaltres només tenim la de pagar, perquè hi ha autonomia universitària, com se sap. Lògicament el primer any d'elaboració del pressupost doncs és més difícil no ja posar-se d'acord, sinó establir la mecànica a través de la qual funcionen aquestes coses. Però no es preocupe que això anirà ajuntant-se, però amb un esforç pressupostari molt considerable des del punt de vista de la Generalitat Valenciana.

Per una altra banda en tots els temes relatius a protecció social o a obres d'infraestructura o medi ambient no es pot dir massa d'un govern que fa un mes tan sols acaba d'aprovar un pressupost que diu que més del 26% dels recursos de vivenda-urbanisme estan destinats a l'oferta d'un sòl barat per tal de poder fer vivendes a famílies de baixos ingressos. O no es pot dir que no ens ocupem de resoldre els problemes d'infraestructures quan estem per damunt d'un 27% i que fonamentalment invertim en carreteres o en transports ferroviaris i substancialment en el metro o en el tramvia.

Per consegüent jo crec que estem clarament incidint amb els problemes específics i reals que té la societat valenciana, però incidint no de passada o amb un lleugera pinzellada, sinó molt fermament amb una política pressupostària molt concreta, a la qual sempre se li pot dir que necessita més, però naturalment necessita més ingressos. En el nostre cas els ingressos han augmentat extraordinàriament, no sols en els 28.000 milions de més que ens puga donar el nou sistema de finançament, sinó també en tot el sistema de finançament anterior que teníem i en l'esforç considerable que està fent d'endeutament també la Generalitat per tal de fer possible avançar en el procés de solució de les necessitats de les nostres infraestructures.

I la propensió inversora d'aquesta Generalitat és, és clar, molt superior a la de l'Estat, i per consegüent amb molta més facilitat per tal de solucionar els problemes que el propi Estat té, però no perquè l'Estat no invertisca ací, sinó perquè l'Estat inverteix menys en general que les comunitats autònomes, i que la nostra comunitat autònoma en particular. És a dir, esforç considerablement gran el que està fent la Generalitat Valenciana en la solució de problemes concrets i específics. Clar que sempre quedarà alguna cosa. Quedarà el recurs al medi ambient perquè per aquí van els nous tirs del que ha de ser la nova captació de votants. Doncs molt bé, molt bé. Per aquí van els nous tirs, em pareix estupend, jo crec que eix és un problema molt més profund que el tema dels votants. No ho dic tant per Esquerra Unida, que habitualment ha tingut una certa preocupació pel tema, com per altres grups, que queda més pintoresc.

Però és positiu que es parle del medi ambient. Però es positiu que es parle del medi ambient sobre bases sòlides. I la conselleria no és ni molt menys l'única actuació en matèria medioambiental d'aquesta Generalitat Valenciana, que en té moltes i molt amples, i des de fa molt de temps està destinant a eixa preocupació un capítol fonamental, no sols del seu pressupost, sinó també de la seua dedicació.

I medioambiental és no únicament fer les denúncies dels abocaments o de les aigües, etcètera, etcètera. Medi ambiental és la preocupació per l'educació de la gent. Medioambiental és el tipus d'agricultura que des de la Generalitat Valenciana s'està fomentant, i ja fa molts anys a més a més que des de la conselleria d'Agricultura s'està fent política de medi ambient, de respecte, de conservació i de regeneració. I s'estranyarien vostés, però probablement siga el moment de començar a iniciar les visites pastorals dels membres d'aquesta cambra a les activitats que la pròpia Generalitat fa per tal que puguen sentir-se orgullosos, orgullosos tots vostés, i partícips de la política social, que, quan jo escolte ací les crítiques que es fan em sembla horripilant les coses que pensen.

Estan fent una política absolutament contrària i de la qual es poden sentir orgullosos, i m'agradarà que la vegem personalment. I se n'adonaran de la gran quantitat de protecció social que tenim, encara que puguen vostés trobar casos que efectivament està mal la cosa, però no són tants.

La política del medi ambient. Els portarem a visitar les coses que es fan i les coses que té la Generalitat, i es quedaran vostés segurament molt sorpresos perquè efectivament en algunes de les crítiques que es deien algunes de les coses que es parlaven era d'informació, jo estic convençut que la primera informació ha de ser als propis diputats que fan les preguntes i després se les creuen que és el més dur, perquè no correspon per a res la política que la Generalitat fa, afortunadament, amb la visió que ells tenen tant pobra de la pròpia política de la Generalitat. Ja dic que no sols és molt més rica, sinó que és molt més ambiciosa des del punt de vista social que tindran vostés ocasió de comprovar personalment i, medi ambiental, que tindran vostés també ocasió de comprovar personalment i les dic, a més a més, que es trobaran orgullosos —jo crec que per a bé de tots— de moltes de les coses que es fan.

En medi ambient han crescut recursos quasi un 22%. Si considerem no sols els temes de la conselleria de medi ambient que els passarà vosté com a aquells de perquè no tenien el mateix títol, el la protecció social, ja deien que no en tenien, doncs, pensen i sàpien vostés que estem destinant quasi 15.000 mil milions de pessetes per al sanejament i depuració d'aigües residuals que són un clara actitud contra o a favor de la defensa del medi ambient i que incideixen, no cap dubte, en moltes coses, i més de 6.000 milions de pessetes en protecció i conservació del medi natural.

Que tindrem problemes, els tindrem, els hem tingut. Que els abordarem i els procurarem solucionar, no li càpia cap dubte, des del punt de vista de la contaminació de les aigües, des del punt de vista dels incendis forestals, des del punt de vista de les inundacions, de tots eixos punts de vista que ja hem abordat pressupostàriament en una forma considerable, i que sempre quedarà alguna cosa per arreglar o sempre ens pillarà alguna catàstrofe, però tindrem les mesures previstes per a abordar-la i solucionar-la amb més tranquil·litat.

En definitiva, i voldria acabar ja per fer-ho més curt, jo crec que ha entrat vosté bé en el debat real i en aquest bé els vull afegir una informació que no està encara massa contrastada, però jo crec que val la pena avançar, i és que quasi amb tota seguretat seguirem 5 anys més sent objectiu número u Feder, aquesta Comunitat i, per tant, tindrem ocasió no només de seguir, sinó probablement també d'incrementar les nostres possibilitats d'inversió i d'actuació sobre totes aquestes coses que hem comentat anteriorment i que han estat, des del punt de vista de la renda, tan beneficioses per aquesta Comunitat.

De vegades, en el capítol relatiu a la renda per càpita d'aquesta Comunitat o de la pròpia Espanya, de vegades fa vergonya fer les comparacions perquè estic segur que quan les dius no se les creuen, però és el que reflecteixen les estadístiques i per tant el que s'aproxima a la realitat. Però aquest país des de 1985, a preus corrents, a 1991 ha passat de 6.000 mil dòlars de renda per càpita a 14.000 dòlars de renda per càpita, i aquestes són coses que moltes vegades costa dir-les perquè la gent li costa creure's-ho. Afortunadament que li coste creure's que hem pujat tant està molt bé, el mal seria que li coste creure que estem baixant considerablement.

Ara bé, totes aquestes coses en les que vosté ha incidit directament —ja li dic que estan ben abordades— hi ha una altra cosa en la que vosté ha incidit i jo li he agraït especialment, és que els problemes d'Europa són els nostres problemes i de manera molt directament, però per a continuació insistir que el problema de l'ocupació és prioritari, que es prioritària al de la inflació, que la política monetària és restrictiva i la fortalesa de la pesseta són importants i que les inversions estatals són importants.

El problema no és el que nosaltres considerem prioritari políticament, que políticament no cap dubte que hem de considerar prioritari l'ocupació. Però la fórmula que hem de donar perquè l'ocupació funcione és el que ja no és possible emmascarar més temps, perquè no és possible pensar que dient que tenim l'ocupació prioritària no actuar sobre la inflació, o sobre el tipus de canvi, o sobre l'estalvi, perquè en definitiva el problema és que considerant prioritari l'ocupació si només diem que és prioritari l'ocupació però no actuem sobre les altres variables, no tindrem ocasió de solucionar el problema d'ocupació. I aquí és on cal entrar directament, és a dir, com se soluciona? I com se soluciona jo crec que, encara que vostés qualifiquen de molt generalista normalment el discurs, el meu discurs va ser molt clar i molt concret. En primer lloc convèncer la gent que aquesta és una economia clarament internacionalitzada, que l'economia valenciana ho és més encara perquè depenem molt de l'exterior, i com que depenem de l'exterior hem d'incidir en aquest tipus de polítiques. Quines són eixes polítiques? La solució molt clara; per a cadascú dels agents socials una recepta, i tots a posar-se d'acord perquè aquest és el requisit fonamental.

Els empresaris han de queixar-se menys i invertir més, intentar guanyar el terreny de la competitivitat. Naturalment que a l'administració també li correspon una voluntat que és, per un costat, intentar gastar menys en despesa corrent i, per una altra part, procurar invertir especialment en aquelles coses que fomenten el tema de l'increment de la productivitat en

infraestructures i en ajudes a les empreses per a millorar la comercialització o la competitivitat i, als treballadors els correspon també clarament, saber dues coses; primera, que no per guanyar més salaris monetaris es guanya més salari real, i per consegüent discutir salari real i no salari monetari el que significa estar pendent en el que va a passar en la inflació; la segona, que també és necessari saber que el mercat de treball és un mercat que s'ajusta a l'alça o a la baixa en virtut de les cotitzacions i, açò és sabut. I sabent a més que només ens cap modificar via la formació i la millor qualificació de la gent, començar a discutir tots, cadascú en el seu paper.

L'oposició té un clar paper. Té el paper de discutir aquestes coses que jo he dit, però sobretot de discutir aquestes coses que jo he dit; de dir-li a la gent que el problema aquest del que estem parlant és molt més important als efectes de la seua renda personal i qualitat de vida, que els problemes concrets que es puguen plantejar ací sobre la base de la demagogia social.

Eix és en el meu entendre, però és clar totalment obert a qualsevol altre tipus de plantejament perquè ací es tracta d'intentar posar-se d'acord, eix és al meu entendre —repetisc— el paper que ens toca jugar en aquest debat però no solament en aquest debat, sinó en aquest futur que tenim per davant i del qual ens queda poc temps per a superar.

Gràcies.

El senyor president:

Senyor Taberner, té la paraula.

El senyor Taberner i Ferrer:

Moltes gràcies, senyor president.

L'agraïment pel to és mutu, senyor Lerma.

He de dir-li d'entrada que en Esquerra Unida pretenem articular un discurs i un projecte laic, és a dir, ací no ens situem per a dir som l'esquerra o som..., no, no, pretenem almenys articular eix projecte laic, eix projecte polític laic, que intenta analitzar, afrontar els problemes i intentar donar vies de solució als problemes.

De manera que tinga present una cosa, jo crec que l'important no és si vosté vol creure o no que tenim un discurs alternatiu o no tenim un discurs alternatiu, jo crec que eixa qüestió no és important. De tota manera vull dir-li una cosa, jo crec que Esquerra Unida a eix nivell possiblement haja tingut menys complexos i sí que estem en eixa situació d'afrontar els problemes des d'una posició totalment laica, doncs crec que ha tingut menys problemes fins i tot que el seu propi grup parlamentari, i vull recordar que han estat moltíssimes més les coincidències i els recolzaments d'Esquerra Unida a iniciatives del govern o del seu grup parlamentari, que les que ha tingut Esquerra Unida del Govern i del seu propi grup.

Ha parlat de les coincidències a l'hora de fer les anàlisis davant del discurs que vosté havia fet ahir, jo ho he manifestat així i no hi ha cap problema en entendre que efectivament les anàlisis poden ser coincidents, tot i que les receptes o les propostes polítiques que es proposen no siguen sempre així.

Ha tret vosté l'exemple del pressupost de la Generalitat del 92. Ha parlat d'eixos 20.000 milions de pessetes que diferenciaven o que aparentment s'explicitaren com a diferència entre Esquerra Unida i el Grup Parlamentari Socialista. Nosaltres intentàrem explicar-ho, però veig que no ho va acabar d'entendre en aquell moment, i vull tornar-ho a explicar.

Efectivament, per a Esquerra Unida haver parlat entorn a 20.000 milions de pessetes més, que era el que nosaltres xifràvem com a necessari, com a possible i com a desitjable per a articular un projecte de pressupostos més acord amb una realitat que volíem contribuir a solucionar i a millorar, doncs, no vol dir que efectivament eixos 20.000 milions de pessetes

foren l'única diferència entre el que proposava Esquerra Unida i el que proposava el Grup Socialista. Vostés tenen 45 diputats, nosaltres per ara tenim 6 diputats, i eixa és una realitat que no cal obviar, però no vulga confondre vosté dient que les úniques diferències entorn al pressupost eren 20.000 milions de pessetes perquè no és així.

En tot cas, li faig una proposta clara, correcta i ràpida. 20.000 milions de pessetes en el total del pressupost de la Generalitat vosté ha dit que representava un percentatge ínfim, molt xicotet, ara anem a tenir l'oportunitat de decidir sobre 9.000 milions de pessetes. Fixe's, ja no són 9.000 milions de pessetes. Esquerra Unida està disposta, i hem apuntat algunes línies d'actuació que s'haurien de fer a partir dels recursos addicionals que representen 9.000 milions de pessetes per a enguany. Estem disposats a concretar-ho, tenim una proposta, és el 50% d'aquells 20.000 milions. Deixen vostés a Esquerra Unida assignar eixos 9.000 milions de pessetes als programes, a complementar programes i a crear nous. Veurà com estem d'acord.

Lògicament, el nostre discurs hem intentat situar-lo en el que havia estat la seua intervenció d'ahir, fent referència a la importància que per a nosaltres va tenir Europa i va tenir la política europea. Vosté també ha vingut a dir que no hi ha un projecte diferent, i tant de bo que no hi haguera un projecte diferent ni tans sols en els matisos, perquè en la meua intervenció he acceptat que efectivament eix és el marc i les regles de joc que es marquen són les que ens van a condicionar a l'hora de desenvolupar, i a l'hora de plasmar les polítiques que nosaltres hem de definir des de la Generalitat i que hem de definir des d'Espanya a eix nivell. Però mire, alguna diferència hi ha.

Vosté en el seu discurs ha parlat bàsicament de la necessitat de no despenjar-nos de la proposta de convergència econòmica en el marc de l'economia europea. Jo he parlat d'eixa convergència econòmica, però he parlat també del dèficit democràtic que en aquest moment representa encara o tenen les institucions europees. I he parlat de dèficit social. I he parlat d'una identificació plena amb aquells socialistes, d'esquerres, que en el Parlament Europeu han tingut una posició davant de la cimera de Maastricht, una posició matisada. I Esquerra Unida s'ha alineat amb aquells que senten preocupació perquè encara Europa no haja donat passos importants en recuperar allò que seria desitjable en el terreny de la democràcia, en el terreny de l'avanç social. I vostés i el seu grup precisament no s'han situat junt a eixos altres socialistes del SPD, dels grecs, en el Parlament Europeu.

I també volguérem estar d'acord fins i tot en eixes matisacions, no únicament en la política de convergència econòmica, amb la qual estem d'acord, però vosté, senyor president, no ha d'oblidar que bàsicament la proposta de convergència econòmica, que naix i que ix de la cimera de Maastricht, és una proposta d'ajust econòmic. I això exigeix sacrificis importants per a tots, per a tots.

Jo crec que l'esquerra en el seu conjunt s'ha de situar en la perspectiva d'afrontar eix repte, però des de les seues possibilitats d'actuació política intentar que eixos problemes durs que es van a presentar puguen ser pal.liats. I, en tot cas, que eixos problemes no afecten a les capes més desprotegides de la població.

Ha parlat vosté també de la generació d'ocupació. Jo estic segur, estic segur que podem i hem de compartir eixos grans objectius. Jo no vull oblidar, no vull oblidar ni ignorar que hi ha altres variables que estan condicionant que es genere més o menys educació. El que dic és que, des d'una perspectiva d'esquerres, prioritzar la generació d'ocupació ha de ser la primera preocupació d'aquell que vol fer una política des del camp de l'esquerra i, per tant, des del camp de la solidaritat. I

de vegades, de vegades, determinades polítiques que en Espanya es proposen, que en el País Valencià no tenim més remei que anar darrere d'elles perquè no hi ha una altra possibilitat, i polítiques econòmiques que es proposen i es desenvolupen en el marc europeu, no són precisament les propostes de política econòmica de l'esquerra. I l'esquerra en aquests moments s'ha de plantejar seriosament corregir, intentar corregir eixos desequilibris d'una proposta econòmica, moltes vegades proposta econòmica de la dreta, de la dreta. O és que la proposta de convergència econòmica europea, —insistisc— necessària, és una proposta que naix únicament i exclusivament del camp de l'esquerra europea? És que això seria desconèixer quina és la realitat social i política d'Europa.

I insistisc que és en eix marc, i no en un altre, que no ens el podem inventar. Però des de l'esquerra tenim la responsabilitat i l'obligació d'articular polítiques que vinguen efectivament a pal.liar, a compensar, a corregir el que són els desequilibris que comporta un creixement econòmic únicament i exclusivament controlat per la iniciativa privada. I ací podem coincidir, clar que sí que podem coincidir, sobre propostes concretes i sobre polítiques concretes. I estic segur que, si hi ha voluntat, doncs anem a coincidir.

De tota manera en aquest discurs, jo insistisc, el discurs important era donar resposta a eix repte que vosté va plantejar ahir i que devem d'afrontar. Però jo crec que els problemes dels valencians s'han de lligar a eix repte i s'han de lligar a eix marc europeu. I que en un debat de política general s'ha de parlar de les coses que els passen als ciutadans valencians i que, insistisc, tenen molt a veure amb Maastricht i tenen molt a veure amb eix marc europeu, tenen molt a veure.

Però la desocupació, els problemes ambientals, els problemes de determinades comarques en recessió industrial, doncs són problemes que està vivint la gent. I la gent no vol escoltar, ni pot escoltar únicament un missatge que en la perspectiva europea, després de passar el desert dels anys durs de la convergència econòmica, podem trobar-nos en millor situació respecte de les rendes, respecte del benestar o respecte de l'ocupació. Perquè la gent tot això ho ha de saber. Però la gent ha de veure també, des de propostes de l'esquerra i des de propostes de progrés, ha de veure polítiques que pal.lien aquesta situació dura encaminades a prioritzar el que són eixos problemes socials.

Ha parlat del medi ambient. I en la seua primera frase jo m'he escarotat, m'he escarotat perquè vosté situava eix problema com un problema electoral o electoralista. I, després, doncs efectivament, ha reconegut que no és un problema que únicament preocupe a Esquerra Unida i que vinguem plantejant-lo des de fa molt de temps. Jo estic segur que eix és un problema que preocupa a tots els valencians i que, afortunadament, estem arribant a la conclusió i estem assumint majors nivells de consciència i estem arribant a conclusions. Perquè açò o ho parem i ho canviem o difícilment podem estar parlant de futur.

I com que eixa coincidència i eix consens s'està produint en la societat valenciana, doncs nosaltres entenem que la Generalitat, en convergència amb allò que pensa la societat valenciana, doncs hauria d'augmentar i fer esforços considerables. Esforços que, per altra banda, jo he reconegut no únicament dient que s'ha creat una conselleria del Medi Ambient, he parlat de lleis que estan en aquestes Corts i he parlat de problemes que estan plantejats i que s'hauran de corregir en tot cas.

Ha parlat vosté també de la renda per càpita i d'eix augment espectacular. I bé, doncs d'això no podem si no alegrar-nos. Però, clar, les coses s'han de dir totes. Fa cinc anys el dòlar estava a un canvi determinat i ara està a un altre. I, en tot cas, parlar de renda per càpita, que és important i que és un

paràmetre i és un indicador que s'utilitza per indicar moltes coses, en el fons no vol dir res o vol dir molt poc. Perquè l'exemple tantes vegades posat que dos tenen un pollastre per a menjar-se, i efectivament la renda d'eixes dues persones és mig pollastre; però si se'l menja un el pollastre, el té un, i l'altre no té ni mig pollastre. De manera que jo crec que és un paràmetre que cada vegada més hauríem d'oblidar-nos.

En medi ambient, doncs totes eixes qüestions que vosté ha expressat que s'estan fent, doncs nosaltres considerem pensant que són insuficients. Però, en tot cas, vull recordar-li una cosa que no la tenim tan llunyana: en el debat de pressupostos del mes de desembre l'educació medioambiental es va aprovar precisament a iniciativa del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida. No tenien res previst per educació medioambiental en el pressupost.

I després, jo volguera acabar ja, vosté ha parlat de la necessitat de relacionar adequadament tots els paràmetres que finalment ens situen en un estat de l'economia favorable o no, i no únicament d'una política salarial lligada al que és els diners que en nòmina es du cada treballador al final de setmana o a final de mes. El salari som conscients i sabem que efectivament eix salari és important i que, efectivament, és igualment important cada vegada més allò del salari diferit.

Però, insistisc, que per a nosaltres en una conjuntura econòmica com la nostra en la que se'ns planteja, en el marc europeu i en el marc d'Espanya, una política d'ajust, sense dubte amb l'objectiu de situar-nos millor en un futur. Però eixa política d'ajust va suposar uns desequilibris, per a nosaltres el primer desequilibri de l'economia, no dic que cal despreciar als altres. Però el primer desequilibri de l'economia és el que produeix el que una taxa importantíssima de ciutadans estiga aturat, estiga aturada. I que això des de l'esquerra s'ha de pal·liar-ho amb polítiques concretes que no deixen única i exclusivament en mans de la iniciativa privada el que nosaltres entenem han de ser les inversions necessàries per estimular el teixit econòmic, el teixit social, que faça possible que cada dia vaja augmentant el nombre de persones que tenen possibilitat de trobar, efectivament, un lloc de treball.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Taberner.
Senyor president, té la paraula.

El senyor president de la Generalitat:

Moltes gràcies, president.

Senyor Taberner, de nou gràcies pel to —que ha estat bàsicament el mateix— però que no ha portat, jo pense, més ja al debat del que havia dit vosté anteriorment, excepte la teoria del pollastre probablement que ha estat ja rebatuda per l'estadística fa ja molts anys. Perquè, a més a més de la mitjana per medir les distribucions, hi ha moltes altres possibilitats que justifiquen sobradament que de dos que es mengen un pollastre no ixen a mig cadascú.

Jo crec que això és el producte d'un altre tipus de societats, ja afortunament, que probablement són molt més pobres que la nostra, que no tenen la complexitat social que la nostra que, per tant, poden permetre que hi haja gent absolutament al marge del sistema productiu, que afortunadament ni és el cas valencià, ni és ja el cas espanyol, amb una renda per càpita, efectivament com vosté diu, a preus corrents, però que també són indicatius naturalment de la capacitat i de la potencialitat d'un país com és el nostre.

Jo crec que si ens separaven 20.000 milions del pressupost anterior i vosté va presentar una esmena a la totalitat, què podria fer vosté presentant-nos 9.000 milions? Però de totes les

maneres això, que no diu massa crec jo de la serietat del grup parlamentari que vosté defensa, —encara que ara estiga, jo crec molt adequadament, estant en la via— doncs sobre els 9.000 milions, o 9.000 i pico per entendre'ns, que probablement haurem de redistribuir, vosté em demana que li deixe jo distribuir-los i veure com es posen ràpidament d'acord. Jo li dic: «els distribuira, naturalment, el Govern però també veura vosté com estem d'acord. Perquè, bàsicament, eixos diners van anar a finançar educació i serveis socials». I, naturalment, haurem d'intentar anar reduint l'endeutament, perquè forma part també de les condicions de convergència.

Però que, en definitiva, doncs res del que vosté ha tornat a insistir ha modificat el criteri que certament vosté està bàsicament d'acord amb el projecte global que ací defensem, encara que vosté vulga marcar diferències.

I marcar la prioritat de la política de l'ocupació front a uns altres que no són d'esquerra, no és dir res. Perquè marcar la prioritat de la política d'ocupació en un enunciat no basta per tal que la política d'ocupació siga la prioritària sinó que s'ha d'explicar com es fa això. I si no s'entra concretament a definir a través de quines vies, doncs estem només amb un cartell que diu preferència però que tots ho diuen això. Amb això no tenim diferències, perquè bàsicament vosté sap que tant en l'esquerra sempre parlem d'aquestes coses com per la dreta per aproximar-se a l'electorat. No és que s'ho creguen probablement fent un judici d'intenció, però no li càpia a vosté dubte que diuen exactament el mateix: que allò prioritari és l'ocupament i les persones i tal.

Ara, en això, doncs, no podem diferenciar-nos. Hem de diferenciar-nos en les fórmules per a arribar ací. I vosté diu, no podem deixar exclusivament a la iniciativa privada la compensació dels ajustaments que suposa el tema de Maastricht, en definitiva. Doncs jo, naturalment li done la raó. És a dir, no podem deixar exclusivament a la iniciativa privada, i si la iniciativa privada no fa res, doncs naturalment no podem fer que eixos ajustaments recaiguen absolutament, i deixen paralitzada la societat espanyola o valenciana en el seu conjunt.

Però dit això, també li dic, no podem deixar que caiga exclusivament, però la iniciativa privada té una component fonamental d'eixa possibilitat. I si la iniciativa privada no funciona, la iniciativa pública, per molt important que poguera ser —que no pot ser-ho tant dins de la despesa global— no seria capaç per si mateixa de reactivar l'economia. I en la situació que estem, a més vosté deuria d'estar satisfet, perquè una part important del creixement relatiu d'aquest any —que és baix— es deu bàsicament a eixes coses que vostés venen a criticar ací a vegades. No vostés exclusivament, ni tan sols vostés majoritàriament, però que sí que s'ha plantejat ací diverses vegades. No sé si en to envejós, o en to denunciatori.

Però allò cert és, que si no fóra per eixa iniciativa pública, per eixes grans obres, i per eixes grans ocasions que té Espanya en aquests moments per a demostrar que està en un nivell diferent a com estava. Aquestes coses que vosté —no vosté, vostés— anatemitzen o anatematitzen permanentment, dels grans aconeximents que Espanya té. Doncs probablement el creixement no podria ser el que enguany encara probablement tindrem.

És a dir, no sols compleix un factor fonamental des del punt de vista de la representació de la nova imatge d'Espanya, Barcelona, o Sevilla, o Madrid; o el que estem fent ací, que estem fent moltes inversions també. A més de complir eix paper de presentació, està complint un paper fonamental de manteniment de la demanda interna i de possibilitat de creixement d'aquest país. Que de no fer-se així, estaria presumiblement també submergit en una recessió, que està afectant d'una manera molt considerable països del nostre

entorn i millor situats que nosaltres. Doncs política d'ajustaments, a més a més, no és el que jo vaig proposar ahir.

Jo vaig dir el contrari. Si ací hi ha un acord bàsic sobre el que és important en aquesta Cambra i aconseguim que aquesta Cambra siga la representació real de la societat valenciana, perquè aconseguim dir-li a la societat valenciana, que això és el que està passant. La nostra política d'ajust no serà una política ni traumàtica ni d'ajust, sinó de pacte i de convergència real i de tranquil·litat. I tots podrem resituar-nos en el mapa d'una manera més tranquil·la i més assossegada, si tots treballem per convèncer la gent que el que és important és açò. I si tant des d'aquesta Cambra, com des de la societat, com de la intermediació que fan els intermediaris socials i els mitjans de comunicació, aconseguim dur la idea que aquest procés de convergència és positiu i necessari i és allò important que hem de debatre en aquests moments; aconseguirem que la política d'ajust que sempre sona mal, es transforme en política de convergència, que serà no traumàtica i positiva per a la nostra societat.

Res més. Gràcies.

El senyor president:

Se suspén el Ple, que continuarà a les dotze.
(*Se suspén la sessió a les 11 hores i 28 minuts.*)
(*Es reprén la sessió a les 12 hores i 10 minuts.*)

El senyor president:

Continua la sessió.

En representació del Grup Parlamentari Socialista de les Corts Valencianes, té la paraula el senyor Bru.

El senyor Bru Parra:

Señor presidente.

Señoras diputadas y señores diputados.

Estamos dentro de un debate de política general, que así es su denominación, tanto en el texto legal que lo establece como en la resolución de la presidencia de les Corts que lo regula. Aunque quizás algunas de las intervenciones producidas parecen ignorarlo y han intentado suplir este carácter de generalidad por una especie de chequeo o de cierto inventario victimista, hartó conocido ya en esta Cámara.

Este es, debe ser, un debate general. Y en esos términos debía mantenerse. En los términos de un debate político amplio, serio, riguroso y, si con frecuencia se acude al conocido aserto de que la política es el arte de lo posible, a esto puede añadirse, sobre todo desde una visión progresista, que la política debe ser también el arte de lo necesario. Y esto es lo que a nuestro juicio el presidente ha hecho. Ha traído a esta Cámara algo que no podía obviarse porque va a condicionar, está condicionando, nuestro futuro. Esa nueva estructura política, social y económica que va a consolidarse en Europa a raíz de los acuerdos de Maastricht.

Y la estructura económica, como bien dijo alguien, no tiene ideas ni escribe tratados de economía. Pero plantea problemas que los hombres debemos resolver. Y estos problemas son los que acertadamente ha expuesto el presidente a lo largo del debate. Hemos visto cómo el presidente de la Generalitat no ha rehuido su responsabilidad. No se ha limitado a realizar un balance de actuaciones, que podría perfectamente haber presentado con un saldo altamente positivo, y reconocido por la mayoría de nuestro pueblo, sino partiendo de un análisis, a nuestro juicio correcto, de la realidad y de las características fundamentales de esa realidad.

Ha demostrado la voluntad de su gobierno de no permanecer pasivo ante los acontecimientos que se avecinan, sino que, con una adecuada capacidad de respuesta, ha perfeñado los

rasgos básicos de una política activa, de una política de convergencia. Ha señalado cuál es, en el contexto de la unión europea, nuestro horizonte como sociedad, como pueblo. Con unos objetivos concretos y unas actuaciones colectivas a realizar con el esfuerzo, con el sacrificio si es preciso de todos. Porque de ellas, de su éxito, depende en gran manera nuestro futuro y el de nuestros hijos.

Y se puede estar de acuerdo o no con el análisis. Se puede diferir del diagnóstico. Se pueden presentar actuaciones o programas alternativos. Pero frente a una visión política de alcance con perspectiva amplia no se pueden presentar retahilas —más o menos desilvanadas— de quejas, lamentos o victimismos varios.

Nuestro pueblo espera y necesita de sus representantes —y sus representantes, señorías, somos todos, no sólo el gobierno— un ejercicio de responsabilidad, un compromiso por encima de los intereses de partido, cuando se trate de los intereses globales de los ciudadanos. Espera y necesita un discurso, una actuación política que despeje, en parte, la incertidumbre. Y que le indique también en la medida de lo posible cuál es el futuro de nuestra sociedad. Un futuro que podemos y debemos condicionar ya, desde el presente.

Lástima que cuando el presidente señala con claridad cuál podría ser ese futuro ocurra como con el poeta del viejo adagio, que, cuando apuntaba con el dedo a la luna, había quien con simpleza sólo se fijaba en el dedo. Y en este caso, dado el tenor de alguna intervención, no ya en el dedo, sino en la uña o incluso en las huellas digitales, a tenor del nivel de alguna respuesta que aquí se ha oído.

Lástima que haya quien siga sin trascender de una política de campanario. De no otear más allá de la tapia del vecino. De no defender en los términos señalados en este debate cuál es esa opción de futuro de política general, que desde sus legítimas representaciones de unos colectivos importantes de ciudadanos debían, a mi juicio, presentar con claridad ante esta Cámara. Lástima que se rehuya el compromiso y el pacto. Lástima que no nos situemos dentro de esta cultura del pacto, que es patrimonio histórico de los valencianos. Lástima que desde los intereses políticos propios, que yo siempre respetaré, aunque no comparta, no se busque sumar esfuerzos cuando se trate de defender los intereses generales de nuestra sociedad y su proyección futura. Una sociedad que a estos efectos no puede concebirse dispersa y fragmentada, que no puede dividirse en ámbitos civiles y políticos presentados como realidades contrapuestas.

Cuando se dice que tenemos una sociedad civil poco desarrollada o incluso aprisionada por el Estado, en este caso por la Generalitat, estamos simplemente ante la teoría neoconservadora de la sociedad civil. Que es, históricamente hablando, predemocrática en tanto en cuanto que se inserta en la época del absolutismo. Y engarza con el «Leviatán» de Hobbes o con los aspectos menos brillantes, por cierto, del «Ensayo sobre el gobierno civil» de Locke.

Hoy, la sociedad, la sociedad civil de la que alguien en esta Cámara habla como si pensara apropiársela, patrimonializarla, es impensable sin la organización política, económica y los derechos sociales actuales. O dicho más claramente, la sociedad actual es impensable en su desarrollo y prosperidad sin el Estado. Pensar que la sociedad civil podría desarrollarse sin la organización política democrática es un disparate, cuando no un absurdo. O tal vez una forma de colar de contrabando una cierta pacoñilla neoliberal.

Cuando se reivindica la sociedad civil como una realidad contrapuesta al Estado lo que se quiere decir en realidad es que una parte de la sociedad valenciana, una ínfima parte, podría beneficiarse privadamente con una organización neoliberal

más o menos selvática de la Comunidad Valenciana, a costa de los intereses de la inmensa mayoría.

El Grupo Socialista, tengan ustedes la seguridad, no contraponen sociedad y política. Entiende, como cualquier trabajador valenciano, como cualquier ama de casa, como cualquier empresario, como cualquier pensionista, entiende que la política de la Generalitat influye positivamente y forma una parte indiscutible de sus vidas. Entiende que sociedad civil, y política y Estado, están y deben estar unidos a través de la solidaridad y de la acción responsable de gobierno. Por eso creemos que el discurso de ayer del president Lerma enlaza directamente con los problemas más importantes de la sociedad valenciana, globalmente considerada. Y ha dirigido a ésta, a todos sus componentes, al resto de instituciones públicas, a los agentes sociales y económicos, un mensaje concreto, una propuesta de futuro, un pacto por la competitividad y por el progreso social.

El Grupo Socialista recoge y apoya, señor president, con ilusión estas propuestas. Anuncia que va a presentar proposiciones en este sentido y que está dispuesto a apoyar cuantas proposiciones presenten el resto de los grupos en esta misma línea.

A tenor de la intervención del representante de Izquierda Unida, que me ha precedido en el uso de la palabra, confío en que es posible llegar a estos acuerdos. Y también manifiesto al resto de los grupos —espero— que en el debate de las proposiciones subsiguientes, con un ejercicio de responsabilidad, podamos asimismo llegar a acuerdos que beneficien a la mayoría de nuestro pueblo.

Muchas gracias.

El señor president:

Muchas gracias.

Si no hay ninguna intervención más, queda concluida la primera parte del debate y se abre el período para presentación de propuestas de resolución, que, dentro de la generosidad con que estamos llevando adelante este debate, lo podemos dejar hasta la una. Se cierra el plazo a la una.

El Pleno continuará el próximo martes a las cuatro y media de la tarde.

(S'alça la sessió a les 12 hores i 20 minuts.)

**DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS
VALENCIANES**

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts, Palau de Benicarló, plaça de Sant Llorenç, 4. 46003 València. Ap. 22088. Telèfon 387 61 00.

Imprimeix: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4. 46014 València.

Dip. Leg.: V-1.013-1983.

**DIARIO DE SESIONES DE LAS CORTES
VALENCIANAS**

Edición y suscripciones: Servicio de Publicaciones de las Cortes, Palacio de Benicarló, plaza de San Lorenzo, 4. 46003 Valencia. Ap. 22088. Teléfono 387 61 00.

Imprime: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4. 46014 Valencia.

Dep. Leg.: V-1.013-1983.

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

Número 26

III Legislatura

Any 1992

Sessió plenària
celebrada el dia 18 de febrer de 1992

Tercera reunió

Presidència del Molt Excel.lent Senyor
Antoni Garcia i Miralles

SUMARI

(Comença la sessió a les 16 hores i 40 minuts.)

— Intervenció dels diputats senyors Maria Àngels Ramón-Llin i Martínez (G.P. Nacionalista UV), José Asensi Sabater (G.P. Socialista), Pasqual Mollà i Martínez (G.P. Esquerra Unida), Juan Antonio Montesinos García (G.P. Popular), Filiberto Crespo Samper (G.P. Nacionalista UV), Joaquín Nebot Monzonís (G.P. Socialista), Joaquín Farnós Gauchía (G.P. Nacionalista UV), Francesc Colomer i Sánchez (G.P. Esquerra Unida), Manuel Giner Miralles (G.P. Nacionalista UV), Víctor Fuentes Prosper (G.P. Socialista), Fernando Giner Giner (G.P. Nacionalista UV), Ernest Nabàs Orenga (G.P. Socialista), Joaquín Calomarde Gramage (G.P. Popular), Fermín Artagoitia Calabuig (G.P. Nacionalista UV), Salvador Almenar Palau (G.P. Socialista), José Vives Borrás (G.P. Popular), Juan Callao Capdevila (G.P. Socialista) i Alfredo Botella Vicent (G.P. Esquerra Unida).

(Se suspén la sessió a les 19 hores i 43 minuts.)

Ple de les Corts Valencianes celebrat el dia 18 de febrer de 1992. Continuació del dia 12 de febrer. Comença la sessió a les 16 hores i 40 minuts, sota la presidència del molt excel·lent senyor president Antoni Garcia i Miralles. Sessió plenària número 18.

El senyor president:

Il·lustres Senyors Diputats, continua la sessió amb el debat de les propostes de resolució. Comencem per la proposta 4.245, del Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana. La senyora Ramón-Llin té la paraula.

La senyora Ramón-Llin Martínez:

Senyores i senyors diputats.

La primera proposta de resolució que presenta el nostre Grup pretén plantejar a debat en aquesta trona un problema que nosaltres considerem real i latent en tota la societat, el qual, efectivament, en tractar-se del tema del terrorisme concretament farem un plantejament dramàtic d'una espècie d'història de plorar, sinó simplement de plantejar una realitat, de ser sensibles a una problemàtica social que venim patint des de fa molt de temps, però que ara, en 1992, per les circumstàncies de tots conegudes, està vivint-se amb molta més intensitat, per desgràcia.

Efectivament amb aquesta proposta no volem adquirir un protagonisme, que no és el que correspon en est tema, però sí que volem transmetre eixa inquietud social i popular que dia a dia creix respecte a est tema.

La nostra societat d'alguna forma, i efectivament és un tema que està aquí i que tot el món planteja, no pot comprendre com a estes persones que han comés els actes terroristes els consideren legalment com uns delinqüents més a l'hora de fer-los complir les penes, ja que poden tenir els mateixos beneficis penitenciaris que qualsevol altre condemnat a una pena que suppose privació de llibertat.

Per això la societat, i nosaltres pensem també per convicció no per un interès puntual, demanda una duresa en el tractament penal als terroristes. Perquè en definitiva pel que estem lluitant en tot est tema és per aconseguir el benestar de tota la societat en conjunt que no té perquè pagar unes conseqüències d'una problemàtica específica, que no és el que anem a analitzar.

Efectivament, quan presentarem esta proposta no estava clar encara quina seria l'actuació concreta del Govern de l'Estat i nosaltres teníem eixa inquietud. De totes maneres, nosaltres pensem que si eixa reforma que es farà del Codi Penal serà una realitat, pensem que no està de més i que és molt important que les Corts Valencianes i el Govern valencià prenguen part en est tema—que creiem que és molt important—de la forma possible, que en aquests moments és aprovant una proposta de resolució, ja que efectivament en el debat de l'estat de la comunitat ja es va plantejar est tema.

Per tant, la nostra proposta és molt senzilla, i és d'alguna forma impedir que estos delinqüents, que estos terroristes puguen tenir eixos beneficis i que compliquen les penes en la seua totalitat. És una proposta crec que senzilla, clara, que demanda la societat i que, per tant, estem convençuts que aquestes Corts Valencianes la recolzaran per unanimitat.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.
Torn en contra?
Senyor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

Gracias, señor presidente.
Señorías.

Consumir un breve turno en contra de esta propuesta de resolución. No obstante, agradeciendo a la señora diputada el tono en que ha intervenido cuando ya por delante ha avisado que no quería que su grupo capitalizara un tema tan dramático para todos y que suscita tanta indignación social, como es el tema del terrorismo que se ha cobrado en nuestra comunidad recientemente víctimas.

Pero creo que, ante ese tipo de atentados y ante la gravedad de la situación que el terrorismo plantea para la propia convivencia pacífica y el propio sistema democrático, creo que una respuesta adecuada es justamente la de tratar este tema con la frialdad y con la grandeza al mismo tiempo que las instituciones democráticas implican.

Y, claro, en esta concreta cuestión nosotros creemos que la propuesta de resolución presentada, que puede ser oportuna, no contiene elementos accesibles desde el punto de vista de lo que es el estado de derecho y lo que es la defensa de los valores democráticos. Y es que nos preocupa que a veces se traspase un poco la raya de lo que es permisible desde el punto de vista del mantenimiento, insisto, de los valores básicos del estado de derecho.

En la propuesta se dice que se incluya o que se trate de que las penas impuestas por delitos de terrorismo se cumplan en su totalidad. Todos sabemos que los terroristas que tienen ya penas impuestas y están cumpliendo condena en las cárceles españolas, tienen el trato y la consideración de delincuentes que han sido procesados y condenados, y por lo tanto se les aplica las penas como a cualquier otro delincuente que haya sido procesado y condenado; y, en consecuencia, tienen en la actualidad la misma regulación y las mismas normas de aplicación de reducción de penas por una serie de circunstancias, como cualquier otro delincuente procesado y condenado.

En consecuencia, no se puede aplicar en la actual situación legal una discriminación hacia ningún tipo de delincuente. Y, por lo tanto, creemos que esta redacción no es afortunada, porque está hablando de las penas que hayan sido impuestas por delitos de terrorismo.

Cosa distinta es, dentro de la lucha contra el terrorismo que el Gobierno del Estado está llevando a cabo, un problema del conjunto de la sociedad y de todas las instituciones, que en ese proceso de reforma que se ha abierto ahora con la presentación del anteproyecto de reforma del Código Penal por parte del Gobierno y que conocemos, lógicamente, no todo él sino algunas normas de la parte general y no de la parte especial, pero parece naturalmente que se apunta a un endurecimiento importante de los tipos penales, de las circunstancias agravantes, etcétera, tanto del terrorismo como de los supuestos de narcotráfico.

Creemos que esto es algo saludable en la democracia española y que será una reforma bienvenida. Independientemente de que en la aplicación de las penas puedan existir también supuestos determinados en los cuales se reserve, dentro del necesario control judicial, la posibilidad también de algunas graduaciones en la aplicación de la pena. Porque la pena, una vez que se cumple desde el punto de vista penitenciario, queda fuera de lo que es esa determinación legal del tipo penal y de esas circunstancias agravantes o de sus circunstancias especiales.

Por lo tanto, y en ese contexto en el que yo creo que hay que situar la cuestión, insisto, para mantener esos principios básicos del estado de derecho y de la propia potestad del Legislativo para poder agravar y especificar conductas delictivas que afecten al terrorismo, es por lo que hemos presentado una

transaccional, que ha sido a su vez firmada por todos los grupos, para su tramitación. Y que si su señoría considera que la transaccional que ya conoce es adecuada y puede ser aprobada, yo le rogaría que así lo manifestara para retirar la suya y pasar a votar esta transaccional.

Nada más y muchas gracias.

El senyor president:

Senyora Ramón-Llin.

La senyora Ramón-Llin Martínez:

Senyores i senyors diputats.

Efectivament, com ací del que es tracta no es de debatre el tema amb profunditat, perquè efectivament crec que estem plantejant exactament el mateix, es tracta d'algunes qüestions que podríem qualificar de semàntiques i que per tant estem parlant en el mateix context, amb la mateixa inquietud de la societat, nosaltres acceptem una transaccional. Efectivament, pel que he dit al principi, perquè no volem capitalitzar aquest tema, ni volem dramatitzar-ho més del que ja és en si. I que, per tant, creiem que el que importa és una resolució unànime d'estes Corts, i, efectivament, com m'indica esta presidència, no s'ha llegit. I la proposta de resolució que quedaria és la següent:

«Les Corts Valencianes, en la seua preocupació per la violència terrorista a què està sotmesa la societat espanyola en general i la valenciana en particular, amb esta finalitat, insten el Govern valencià per tal que es dirigisca al ministeri de Justícia i mostre la seua postura favorable a la inclusió, dins del procés de reforma del Codi Penal, del principi de certesa en el compliment de les penes per delictes del terrorisme.»

El senyor president:

Si no hay objeción por parte de ningún grupo parlamentario, vamos a someter a votación la propuesta de resolución en los términos acordados por los cuatro grupos parlamentarios.

Comienza la votación.

Vamos a repetir la votación. Señor Montesinos, puede coger su tarjeta y votar desde el escaño.

Comienza la votación.

Votos a favor, 73; en contra, 5; abstenciones, ninguna. Queda aprobada la resolución.

Para explicación de voto, tiene la palabra el señor Mollà.

El senyor Mollà i Martínez:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

El Grup Parlamentari d'Esquerra Unida ha votat en contra d'aquesta proposta de resolució. I pensem, a més a més, que no ha estat una bona votació la que ha eixit hui d'aquestes Corts Valencianes al respecte de la proposta que es feia.

És clar que el nostre grup, i pensem que tots els valencians, tots els ciutadans de l'estat espanyol, estan preocupats, rebutgen i deploren absolutament l'ona de violència, les actituds de barbàrie i criminalitat d'una banda de terroristes. I està clar que nosaltres no som aliens sinó més encara estem, potser, també en la primera fila junt amb tots els altres en eixa condemna.

Però de cap manera pensem que siga ni una bona manera de manifestar eix rebuig aprovar propostes de dubtosa constitucionalitat, ni pensem que siga una bona manera de combatre el terrorisme negar qualsevol possibilitat de modificació d'actituds, que jo recordaria aquí que, per exemple, va haver-hi una persona, que es deia Yoyes, que fou assassinada precisament després d'haver modificat la seua actitud de suport a eixos plantejaments terroristes.

I el que d'alguna manera es planteja aquí el que això no

puga tornar a passar, i efectivament no ha de poder tornar a passar el que ningú puga ser assassinat per eixes coses, però sí que seria bo que passara que efectivament les persones que estan donant suport al terrorisme pogueren modificar la seua actitud. I no només seria bo que passara, sinó que seria ben desitjable.

Per tant, en primer lloc, un tractament diferenciat contra unes actituds delictives és de molt dubtosa constitucionalitat, i efectivament el que està plantejant-se en aquests moments de modificació del Codi Penal està tenint contestació des dels àmbits jurídics per la seua dificultat d'encaixar això en allò que és una Carta Magna que dóna drets, deures, obligacions, per a tots iguals, fins i tot per als delinqüents, també als delinqüents se'ls ha de tractar, cadascú en les seues penes, però per igual.

I després, efectivament, no pensem que de cap manera estem en això, si això s'arribara a aplicar, ajudant a evitar el problema del terrorisme. Per tant, la veritat és que nosaltres pensem que no són actituds que nosaltres puguem compartir de rebuig i d'indignació a actes que s'han produït, que es produeixen, que ens afecten de molt a prop en tots els sentits, els que han de donar lloc a respostes d'aquest estil que realment el que fan és un flac favor a la democràcia, a la constitució i a la lluita contra el terrorisme.

Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Señor Montesinos. (*Remors.*)

Señor Asensi, tiene la palabra el señor Montesinos.

El senyor Montesinos García:

Gracias, señor presidente.

La enmienda transaccional que mi grupo ha firmado, y en consecuencia ha votado, habla del principio de certeza del cumplimiento de las reglas.

Por supuesto que suscribimos ese principio porque hay que tener en consideración dos cuestiones: una, el tema que estamos tratando no lo dramatizamos los oradores, el tema que estamos tratando es dramáticamente en sí mismo un tema grave; segunda cuestión: los delincuentes que delinquen contra el Estado no pueden ser igualmente tratados que aquellos delincuentes que delinquen contra la sociedad por causa de la propia sociedad.

Señores, los terroristas en este país tienen declarada una guerra al estado democrático de derecho. El estado democrático de derecho, en consecuencia, basándose en ese principio de cumplimiento de las penas hasta el final, debe poder defenderse de esa manera. Y he de decir otra tercera cuestión para aquellos que tengan dudas del tipo que se han planteado ahora mismo: existen mil vías posibles para cuando se producen casos, como el que se ha citado aquí de una terrorista determinada que en un momento determinado quiso reintegrarse a la sociedad, para, a pesar de que se haya programado, o se haya legislado en el sentido de mantener las penas para todos los terroristas hasta el final de su cumplimiento, obtener las debidas gracias y las debidas garantías.

En consecuencia hemos apoyado esta transaccional porque entendemos que es una buena medida, y así lo hemos creído siempre, porque el Grupo Popular, actualmente Grupo Popular, históricamente, antiguamente, Alianza Popular, desde hace muchos años vino pidiendo este tipo de medidas para los terroristas del estado.

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor president:

Señor Asensi.

El señor Asensi Sabater:

Pido la palabra simplemente porque este diputado ha entendido que en la explicación de voto del señor Mollà ha habido una serie de afirmaciones que contradicen lo que este diputado dijo antes en el turno en contra, y en consecuencia en base al artículo 65 del reglamento...

El señor president:

Señor Asensi, estoy totalmente de acuerdo con usted, porque su posición no es la del señor Mollà, pero no vamos a abrir un largo debate en cada Propuesta de Resolución; por tanto, le ruego tome asiento y cada diputado tendrá una sola intervención a lo largo de todos estos debates.

El señor Asensi Sabater:

Muchas gracias, señor presidente.

El señor president:

La presidència va a ser muy restrictiva con los turnos de réplicas en aras a que el debate realmente vaya por donde debe de ir.

El señor Asensi Sabater:

Muchas gracias, señor presidente.

El señor president:

Muchas gracias, señor Asensi.
Pasamos a la siguiente cuestión, que es la Propuesta de Resolución 4.247.

El señor Crespo tiene la palabra.

El señor Crespo Samper:

Señor presidente, señorías.

La Proposta de Resolució que porta el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana és la següent: «Que el govern valencià instarà el govern de l'estat per tal que les inversions previstes en l'aeroport de l'Altet per al trienni 90/93 s'acomplequen dintre de l'esmentat termini.»

La cuestión que hoy nos ocupa ya ha sido debatida no directamente en estas Cortes pero sí de una forma indirecta cuando tratamos el tema de la retirada de Iberia del aeropuerto de El Altet. Quiero indicar que el conseller de Obras Públicas, Urbanismo y Transportes se interesó por la cuestión a pregunta del diputado que está ahora en el uso de la palabra, y dijo textualmente que había hecho lo posible, dentro de sus competencias, ante los responsables de Iberia para que reconsiderasen la postura. Cosa que yo agradezco.

Hoy nos encontramos en un tema semejante, y sólo hay que leer o entender y valorar las propias declaraciones en prensa o en medios de comunicación del señor director del aeropuerto indicando que a ese aeropuerto —a su juicio, y él entenderá posiblemente de este tema lo suficiente, que para eso es el director— le hace falta una nueva torre de control, y le hace falta una terminal de carga, así como una ampliación y mejora de la zona de llegadas, de salidas, de mostrador, de atención al público, etcétera. O sea, una serie de servicios dentro de la propia terminal.

Por otra parte, para darse cuenta de la importancia de nuestro aeropuerto del Altet hay que decir que está sobre los 3 millones de pasajeros al año, aproximadamente. En cierto momento subió de esa cifra, el propio director del aeropuerto dice que puede llegar a 3.200.000, 2.700.000 pasajeros brevemente. Luego estamos en cifras rondando los 3 millones, y con optimismo en los 3.200.000, como decía antes.

Bien, aquí lo que se observa es que el abandono de Iberia

está produciendo también el abandono de otras compañías, y se rumorea porque no es cuestión cierta, que la compañía holandesa KLM pudiera también dejar de prestar sus servicios entre Amsterdam y Alicante.

Por lo tanto, el estado que tenía un plan, que tiene un plan, de inversiones en dicho aeropuerto, desgraciadamente en el trienio 90/93 —o si se quiere contar desde el 89, no importa, es un cuatrienio—, en donde se empezaron y se anunciaron una serie de inversiones, la mitad de ellas prácticamente que vienen de Europa, no las ha cumplido. Claro, evidentemente no hemos acabado el trienio y puede cumplirlas, pero al ritmo que va esta inversión en el aeropuerto del Altet es evidente que no se van a cumplir, si se sigue ese ritmo.

Entonces, nuestra preocupación es potenciar este aeropuerto que ya ha sufrido un primer golpe con la desaparición de los servicios de Iberia, y ponerlo en condiciones de poder competir dentro de la red de aeropuertos españoles.

Ya no quiero hablar de la prolongación de la pista, que es un programa más de futuro, que también le hace falta a este aeropuerto, pero es que hay cosas que, aunque pudieran tener una importancia relativa dentro del conjunto de los aeropuertos nacionales, para nosotros, desde la Comunidad Valenciana, tiene una importancia capital.

Ya dije en aquella ocasión que hablábamos de Iberia que hay una tendencia en Alicante y su entorno, incluso en su provincia, a valorar de forma muy peroyativa los acuerdos que pueda tomar el Estado, por supuesto, y la reacción que ante ellos puedan tomar estas Cortes. Por eso nosotros creemos que a esa falta de voluntad política del Estado en las inversiones debemos darles una réplica, porque nosotros valoramos la importancia del aeropuerto del Altet y las palabras del Gobierno Valenciano que en su momento pronunció el conseller de Obras Públicas, Urbanismo y Transportes, creemos que debemos apoyarlas, pero no sólo es que el gobierno se interese, sino que ese interés venga, por decirlo así, sustentado por un acuerdo de estas Cortes, por la aprobación de esta moción.

Y termino, porque el tema creo que está suficientemente aclarado, indicando que aprobar esta moción es demostrar que estas Cortes no se apartan ni olvidan las inquietudes de los alicantinos, cosa que con razón o sin ella muchas veces se achaca en aquella parte de nuestra Comunidad Valenciana.

Nada más y muchas gracias, señor presidente.

El señor President:

Muchas gracias, señor Crespo.
Señor Nebot, tiene la palabra.

El señor Nebot Monzonís:

Gràcies, senyor president.

Senyories, efectivament el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula ha fet una xicoteta història de totes les vegades que el tema de l'aeroport de l'Altet ha passar per aquesta Cambra i per Comissió, bé siga a través de preguntes, o bé siga per resolucions o propostes de resolució.

Jo he de dir al senyor diputat que és un tema prou clar i, informació per informació de recull de premsa, és evident que el govern de la Generalitat ha dit reiteradament que donarà suport a l'aeroport de l'Altet fins on faça falta, perquè és un aeroport rendible i eixa és la conseqüència que cal extraure. El govern de la Generalitat donarà suport a l'aeroport de l'Altet tot el que siga convenient i faça falta.

D'una altra banda, en la pregunta que es fa al conseller d'Obres Públiques, pregunta número 598/91 —li la llig perquè vosté ha fet referència a l'abandó d'Iberia de l'aeroport de l'Altet— diu el següent: «A la conselleria le consta que la situació del aeroport de l'Altet no ha variado en lo que se

refiere a número de vuelos y prestaciones de servicios con la cesión de los vuelos de Iberia a Aviaco, tal y como también lo han manifestado los medios de comunicación. El Consell considera que dada la importancia de este aeropuerto, no sólo para nuestra comunidad, sino para el conjunto de la nación, debe contar con las máximas prestaciones, debiéndose incluso incrementar el número de vuelos.»

Per tant és evident la posició del Consell front a aquest tema. Front a allò que vosté demana en la Proposta de Resolució, he de dir-li que no la podem acceptar perquè quan vosté concreta el període d'inversions 90/91, oblidant-se que els pressupostos d'inversió agafem del període 92/95, els de 90/91 estan ja gastats, i les inversions previstes pel Ministeri en el període que abans he fet referència, del 92/95, s'invertirà un total de 3.250 milions de pessetes, i crec que és prova evident de l'interés de l'administració central en modernitzar les instal·lacions de l'Altet.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Senyor Crespo.

El senyor Crespo Samper:

Senyor president. Senyories.

Senyor diputat, crec que ha caigut vosté en la trampa que jo li he fet abans: confondre les obres dins de l'aeroport amb el tema d'Iberia i el tema dels vols.

Jo no li he dit si eix aeroport té més vols o té menys vols. Jo el que li estic dient d'una forma clara és que el trienni 90/93, no 91, com la seua senyoria ha dit en el seu moment, està retardat d'inversions. Que vosté diga que hi ha una promesa del Govern per fer allò dels tres mil milions, ja ho sabem. Jo no he negat que hi haja un pla i m'he referit a ell en la meua intervenció. El que estic dient és que estan retardades les inversions.

Es tracta, no que el Govern valencià faça eixa resposta, que jo no l'he negat mai, en absolut ho he negat ací, fins i tot he posat de testimoni al mateix conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports, però es tracta que estes Corts s'hi interessin.

I si estes Corts representen al poble valencià és un moment magnífic per tal que poble valencià done suport a l'actitud del seu Govern. Pel que es veu vostés no donen suport a l'actitud del seu Govern, és curiós, és una cosa increïble. Total, per votar la nostra proposta que no, vostés no recolzaran la postura del Govern valencià que esta demanant, com vosté diu, que hi haja inversions.

Estes contradiccions són contradiccions que es poden donar en cambres on la passió política va per damunt d'allò raonable.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Senyor Nebot.

El senyor Nebot Monzonís:

Gràcies, senyor president.

No he caigut en cap trampa, senyor Crespo. Vosté simplement, com sempre, fa una dissertació sobre el tema que vol expressar i ha barrejat els temes.

Jo li he fet un aclariment dient-li que la contestació de la primera part de la supressió de vols d'Iberia ja estava contestada pel conseller, a través del Butlletí de les Corts, i totes les seues senyories tenien coneixement del tema.

I, el segon aclariment, no acceptem la seua proposta de resolució, perquè ens quedem amb la nostra que és molt millor.

I tanmateix el trienni que vosté diu d'inversions del 90/93, jo li he dit, a vosté, que del 90 al 91 i 92 ja està previst en els pressupostos; els dels 90/91, gastats; i allò important ve del 92/95 amb una partida de 3.250 milions de pessetes. Eixa és la nostra proposta i, per tant, ens quedem amb la nostra i rebutgem la seua.

El senyor president:

Passem a votació la proposta de resolució.

Comença la votació.

Vots a favor, 33; en contra, 39; cap abstenció. Queda rebutjada la proposta de resolució.

Proposta de resolució 4.248.

Senyor Farnós, té la paraula.

El senyor Farnós Gauchía:

Gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Breument vull portar a aquesta Cambra un tema que ha estat una reivindicació històrica a Castelló i després ha continuat, com a conseqüència de l'evolució, per al municipi de Benicàssim. En el primer lloc, el soterrament de la via fèrria i, quant a Benicàssim, el seu desviament.

I vull recordar ací que històricament ha estat un tema plantejat i debatut; i demanat per ajuntaments d'abans, de la república, de la dictadura i, posteriorment, ja quan la democràcia.

I som coneixedors de les grans dificultats econòmiques i pressupostàries que hi ha, especialment quan parlem de Renfe que sabem les pèrdues que té, les necessitats que hi ha.

No obstant això, eixa reivindicació que ha estat quasi una constant de totes les corporacions, foren del signe polític que foren, en els últims anys eren del partit socialista i ara del partit popular, ha estat una demanda contínua.

Però hui quasi esta reivindicació és una reivindicació irritant, sobre tot quan veiem que s'estan fent dins d'eixos esforços econòmics, dins d'uns pressupostos que considerem curts, com té sempre el ministeri d'Obres Públiques i Renfe, atendre tantes peticions.

Per això ens irrita que en unes altres regions hui s'hagen fet eixes grans inversions del tren d'alta velocitat i a nosaltres, a nivell de la Comunitat Valenciana i concretament d'estes localitats que estava parlant, ens deixem amb el tren de baixa velocitat.

I encara això seria el de menys importància. Més important és que eixa manca de previsió en infraestructura de la xarxa viària condicione l'estrangulació, per un costat, de l'urbanisme de Castelló en totes les seues conseqüències de dividir una ciutat en dos, o totes les repercussions que té hui un gran centre turístic com és Benicàssim. I que, per tant, amb pura lògica, el ferrocarril passe per mig de la població i sobre tot el que són els centres turístics no aporten més que incomoditats i dificultats.

Per això no comprenc com es fan eixos esforços per tal que, bé els nostres ciutadans, o en un país turístic com el nostre i concretament de la Comunitat Valenciana, un europeu puga agarrar el tren d'alta velocitat per anar-se'n ràpidament a la Costa del Sol, i per a venir a la nostra, no solament vindrà a la velocitat de tortuga sinó que li ocorrerà com a qui els parla li ha passat est matí —i tinc ací com a testimoni a un company diputat i alcalde de Benicàssim— que, amb un poquet de mala sort, u pot estar en un pas a nivell de Benicàssim a vegades un quart d'hora i a vegades mitja hora si té la mala sort que s'esperen dos trens.

Per tant, creiem que és just que esta Cambra... I és una reivindicació que, amb tota la comprensió a les dificultats pressupostàries, creiem que hem de fer tots els valencians. I que quan abans s'afronten estes obres d'infraestructura del

soterrament de la via fèrria en Castelló i del desviament en Benicàssim.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Senyor Nebot.

El senyor Nebot Monzonís:

Molt Excel·lent President.

Senyories.

No entraré a contestar-li a l'exposició de motius que vosté ha fet ací per a la proposta de resolució i sí que entraré a contestar-li a allò que vosté demana en la proposta de resolució.

És clar i simple. La pregunta 598/91, del Butlletí de les Corts número 28, ja contesta est tema perfectament i diu el següent:

«La conselleria d'Obres Públiques, Urbanisme i Transport ha mantingut des d'un primer moment la postura de propiciar l'acord entre les parts competents, Renfe i l'Ajuntament de Castelló, per a determinar l'actuació que done solució a la travessia de la via fèrria de Renfe per Castelló.

En aquest sentit la conselleria té constància que en la reunió celebrada recentment entre el secretari general d'Infraestructures del Transport i l'Ajuntament de Castelló es va fixar un calendari per abordar el projecte de soterrament de les vies fèrries al seu pas per la ciutat de Castelló.

Per considerar la Generalitat Valenciana que aquesta actuació és d'un alt interès per a la ciutat, es va manifestar al secretari general d'Infraestructures del Transport, en l'encontre celebrat el 12 de novembre passat, la disposició a col·laborar en el desenvolupament d'aquest projecte.»

El segon punt que vosté ha afegit a la proposta de resolució és el desviament de la línia fèrria al seu pas per Benicàssim. Això ja l'hem tractat en la Comissió d'Urbanisme farà un any o això. I reafirmem el que en aquell moment ja vam dir. No hi ha cap informe tècnic que indiqui que el desviament de la línia fèrria al seu pas per Benicàssim siga prioritari i, per tant, es contemplarà dins del que és l'eix del corredor mediterrani frontera Comunitat Valenciana.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Senyor Farnós.

El senyor Farnós Gauchía:

Senyor president. Senyores i senyors diputats.

Mire, senyor Nebot, jo crec que he parlat de reivindicacions històriques i més recents, no solament precisament d'Unió Valenciana que no ha governat l'ajuntament de Castelló ni la Generalitat, sinó precisament de tots els grups. He parlat d'una reivindicació històrica.

I ens pareix molt bé que hi haja hagut, no eixa reunió que vosté em cita, hi ha hagut milers de reunions i comissions —ja sabem que això de les comissions és una forma de guanyar temps— i que s'ha establert un calendari. I que el dia 12 de novembre s'aprovà un acord dient que es col·laboraria en aquest projecte amb les parts, etcètera, etcètera.

Jo el que vull recordar ací és que estes obres no estan fetes; a pesar de tanta reunió, no estan fetes. I el que es demana és que s'inste al Govern per tal que les faça sense demora, perquè sinó molt em tem que hi hauran encara més reunions, més comissions i més calendaris.

I el que volem és que es faça precisament per eix greuge ja comparatiu amb relació especialment quan vosté em parla de que l'obra de Benicàssim no és prioritària. Possiblement, jo no sé si serà prioritària, amb relació a unes altres obres que s'han

fet sí que són prioritaris i sobre tot dins d'eix corredor mediterrani, que veiem que està fent-se o està pràcticament acabat excepte alguns trams eixa doble via al llarg del corredor mediterrani. I, no obstant això, en estos trams de Castelló a Benicàssim les obres no és que no s'hagen fet és que dona la impressió, o tinc la seguretat, que encara estan en eixa fase de negociació del projecte o d'estudi.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Senyor Nebot.

El senyor Nebot Monzonís:

Gràcies, senyor president.

Estem bàsicament d'acord. Les administracions competents en el tema, ajuntament i Renfe, compten amb el suport de la Generalitat. S'han ficat d'acord tots. Hi ha un programa previst, hi ha un programa pactat i l'obra es durà a terme.

Dit corredor mediterrani, li acabe de dir que les inversions de Renfe són quantioses a la Comunitat Valenciana, segons declaracions del director general d'infraestructura ferroviària, al voltant de 108.000 milions de pessetes i estarà previst els desdoblaments o el desviament, els projectes ho diran de la línia fèrria al pas per Benicàssim. Vosté ho sap perquè ho hem comentat moltes vegades.

El senyor president:

Passem a votació la proposta de resolució.

Comença la votació.

35 vots a favor, 37 en contra, cap abstenció, queda rebutjada la proposta.

Senyor Colomer.

El senyor Colomer i Sánchez:

Senyories, hem votat que sí i prenem la paraula per a reiterar la importància que per a nosaltres té l'avanç i la culminació també, per descomptat, de les grans obres d'infraestructura que resten pendents a Castelló, Benicàssim i altres municipis de les comarques del nord.

Indiscutiblement el soterrament de la via fèrria, així com altres intervencions en l'àmbit de les comunicacions, conformen certament un panorama de realitats actualment incompletes. Parlar, no obstant això, d'infraestructures sempre serà per a nosaltres un terreny que ens obliga a fugir d'orientacions exclusivament puntuals, per més temptador que això siga.

Estem d'acord amb la proposta, tot i considerant la necessitat de mirar aquestes qüestions amb perspectives territorials més amples, riques i integrals. Això també significa claredat i dimensió correcta del temps i del calendari de les concrecions.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Passem al següent punt de l'Ordre del Dia que és la proposta de resolució del Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana, 4.249.

Senyor Giner Miralles té la paraula.

El senyor Giner Miralles:

Muchas gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Un poco machaconamente venimos a esta tribuna una vez más a defender un tema que ya empieza a ser viejo en esta Cámara: la defensa del sistema de ciertos económicos para la financiación de nuestra autonomía.

Las ventajas que tiene este sistema creo que son conocidas por todos; yo recordaría la de darnos una mayor autonomía

financiera, el que el caràcter progressiu de nostros impostos haria que nuestra financiación se fuera actualizando año tras año sin tener que recurrir al ya tradicional tira y afloja entre nuestro conseller de Economía y el Gobierno central; el avanzar en un tema que últimamente está siendo pedido por nuestro Gobierno, la corresponsabilidad fiscal, y avanzar de una forma ya plena; y el acabar en el retraso de las transferencias de la Administración central a nuestra autonomía que crea a nuestro Gobierno esos cuellos de botella y esas situaciones de falta de tesorería para poder atender los distintos gastos de nuestra Comunidad. Estas son para mí las líneas principales.

Lo que sí quiero destacar es que en los últimos tiempos se ha producido una aproximación de los distintos Grupos de la Cámara hacia esta propuesta. No podríamos decir en este caso que bastaría aquí repetir lo que se ha dicho en otros debates porque creo que los planteamientos han cambiado.

En el último trabajo que se nos ha proporcionado por la conselleria sobre el acuerdo sobre el sistema de financiación de la autonomía para el período 92 al 96, se manifiesta la preocupación por el autonomismo en las transferencias de la Administración central a nuestra Comunidad, a las comunidades autónomas. Se hace un proyecto o un propósito de que se practique una liquidación provisional en el mes de febrero, y que se practiquen liquidaciones definitivas en el tercer trimestre.

Por otra parte, en cuanto a la autonomía financiera, se considera deseable el asignar a las comunidades autónomas un mayor grado de corresponsabilidad fiscal, se crea un equipo de trabajo para que elabore un informe que pueda entrar en vigor a primeros del 93.

Con esto quiero significar y realzar que verdaderamente veo que esta propuesta, que en un primer momento fue descalificada por los otros Grupos de la Cámara, va entrando en ámbitos de una mayor comprensión.

Ignoro cuál va a ser el resultado de la votación de esta propuesta, pero sí que espero y, al menos yo lo creo así, que todos los Grupos Parlamentarios están ya más sensibilizados hacia este sistema de conciertos económicos que nos podría resolver nuestros problemas de financiación.

El senyor president:

Turno en contra; señor Fuentes tiene la palabra.

El senyor Fuentes Prosper:

Molt excel·lent senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats.

Cal dir que té raó el senyor diputat. Té raó quan ha dit que és un tema que ja va tenint certa veterania en la cambra. Té raó quan ha dit que es enutjós, és cert. En els fons coincidim quan hem discutit no fa massa temps, en el debat de pressupostos tinguérem l'oportunitat de dedicar una part substancial de debat de totalitat del seu Grup justament a aquesta qüestió; el nucli central del seu debat de pressupostos era justament el si hi havia més diners on per la via del concert podia recollir-se, entre altres vies.

El problema no està ací, sinó que el problema està en l'estudi del sistema actual que té una sèrie de problemes —que vosté ha fet— i que tots els membres de la Cambra coincidim —recorda vosté l'esforç que férem tots, no dic el Grup Socialista, tots, per a arribar a una esmena transaccional dient que anàvem a avançar una sèrie de punts, li ho agraïm al seu Grup i a la resta de grups— i en eix aspecte anem tots a la mateixa via: corresponsabilitat fiscal, solidaritat, igualació per renda *per capita*, etcètera, o financiació *per capita*.

Ara bé, quan vosté sense solució de continuïtat pega un vot i se'n passa als concerts no diu res, simplement diu: «anem a demanar-los». No m'ha dit en cap moment ací, i mire que el

tema —té raó vosté— és enutjós, és veterà, i no ha portat encara Unió Valenciana cap estudi —ho hem reclamat— del problema del concert i el problema de la financiació actual. Estic parlant en dos nivells, estic parlant del primer i després parlarem del segon, més difícil el segon.

Hi ha estudis que jo li podria a vosté recomanar. Recorde que en el debat d'investidura el seu Grup va a esmentar «la revista que editen vostés —digué el seu portaveu— a gener-abril del 91, Palau 14...», doncs bé, exactament pàgina 151 —probablement no han arribat a llegir fins eixa pàgina—, article d'Angels Pla i Enrique Villareal, on parla dels problemes que podia dur un sistema de concert generalitzat quant a una distorsió de la financiació, suficiència, equilibri. És un estudi llarg, de quasi 70 pàgines, aquí està. Li dic un altre, per si té interès; la revista Hisenda Pública Espanyola número 116 de l'any 90, on es parla dels problemes de discriminació que podien haver-hi en la viabilitat d'un sistema foral de financiació.

Per la via tècnica hi ha molt de camí encara per fer per tots, i sobretot per vosté i el seu Grup que sembla que siguen els defensors del concert, per a tractar d'estudiar i demostrar els avantatges que hi hauria. Perquè normalment u es canviarà de via o canvia de sistema quan creu que li beneficiarà.

Però hi ha una segona part que fins ara vosté no ha volgut tocar, cosa que ací li hem dit moltes vegades: la via de la situació actual de caràcter institucional i legal. Imagine que vosté està d'acord amb l'article 51 de l'Estatut, hui per hui; el que diu la disposició addicional primera també; el que diu l'article 157.3 de la Constitució, també. Doncs, si té a la vista tot açò que es diu en aquestes normes que no són un simple decret-llei, ni una llei ordinària, sinó que són lleis orgàniques i que a la seua tramitació de modificació en la LOFCA —ja ens hem cansat de dir ací l'enorme equilibri polític que va haver de fer entre totes les comunitats autònomes per arribar a eixa llei orgànica—, m'imagino que desfer-la per la voluntat d'un Grup que encara no he escoltat jo tampoc més grups fora d'ací, d'aquesta Cambra, fora de les autonomies, o una generalització i fins i tot autonomies importants, autonomies que podrien en cas de tenir concert pels estudis que jo he llegit de professionals, estudiant-ho teòricament, que la diferència entre el contingent i la quota de contribució els beneficiaria molt, entre elles sobretot Madrid i Catalunya, bàsicament serien les dues comunitats que per concert recollirien el gros d'eixa financiació, no he vist eixa passió pel concert.

En definitiva i per acabar, agraïm i mantenim la idea del pacte que hem arribat en aquesta cambra, no fa molt, de continuar per eixa via, que no vol dir que hem acabat, sinó que és un pas endavant per a anar millorant la nostra financiació. En segon lloc, reconeguem les dificultats tècnics inicialment, polítiques i legals d'arribar al que vosté demana. Vosté té tot el dret com a grup polític, per descomptat, que més vaig a dir jo, de defensar la idea dels concerts; el que no sé és si la consciència de la dificultat tècnic-econòmica, jurídic-legal i política global en una concepció global que vostés no han desmentit fins ara de formar part d'allò que esmentem Espanya o l'estat espanyol, la tenen vostés clara.

En últim extrem continuem creient que aquest tema, sempre que vostés tinguen eixa voluntat de continuar defensant-lo ací en dues línies i diguem: reclamen vostés a Madrid el concert, estan també en part deixant una part de la seua responsabilitat perquè el text de l'Estatut diu com es pot reformar l'Estatut i, el que vosté demana significa reformar l'Estatut, el que vosté demana significa reformar l'article 157.3 de la Constitució o la LOFCA, millor dit, derivat del 157.3. Tot això significa accions polítiques a fer, no n'he vist cap, excepte dues línies en les que vostés fan una declaració —que tenen tot el dret a fer-la— de caràcter polític i pot ser de consum intern, però de consum global i general, cap.

El senyor president:

Señor Giner.

El senyor Giner Miralles:

Señor Fuentes, mire, hay una cosa que no me creo, y es que usted dice que se cambiaria de sistema cuando uno cree que le va a beneficiar. No me creo que usted no crea que este sistema nos iba a beneficiar.

Por otra parte, habla de dificultades técnicas, económicas y políticas, y esas son las que hay que resolver: las dificultades, pero no nos encierre en una discusión de la bondad del sistema que usted conoce, que usted admite y que usted cree en ella. No se trata de discutir, se trata de que haya voluntad política de conseguirlo. Si todos los Grupos tuviéramos voluntad política de conseguirlo estaríamos en el camino de lograrlo.

El senyor president:

Demana la paraula? La té.

El senyor Fuentes Prosper:

Senyor Giner, el problema no és de creences d'un diputat o el que un diputat llig, estude o sap, sinó que el problema —com he dit— és un problema que té una doble vessant; una vessant jurídica i una vessant política, per no dir-li tècnica en la que vosté no entra i continue deixant-li caure el que vosté no m'ha contestat, tan aficionat, i em sembla molt bé que ho facen, l'equip econòmic del seu Grup, doncs que faça un esforç també per veure què passaria en la generalització del concert. No pretindrà vosté que la resta d'autonomies que han de discutir en el Congrés de Diputats o han d'acceptar en el consell de política social i financera un sistema de concerts, accepten el concert per a València, per Aranjuez potser ja està escrit, però per a València no, per a la Comunitat Valenciana millor dit.

Segona part, anem a la part no tècnica, sinó la part jurídica. ¿Vosté és conscient de l'esforç que significa de modificació de texts bàsics que han sigut consensuats difícilment entre tots els grups polítics que componen l'arc parlamentari espanyol? Conteste'm a això. I ¿quins esforços està fent Unió Valenciana, allà on té representació, o on es pot moure, per arribar a eix consens polític? Tampoc en conec cap. Perquè si digueres, és que Unió Valenciana, allà on podem influir, tenim darrere de nosaltres a tants grups polítics, a tantes institucions. Cap, que jo sàpia.

Tercera part, la voluntat política, al final és reflex de l'anàlisi, de la possibilitat i de la bondat. No neguem que en últim extrem eixa voluntat política ha de tenir un suport en creure que anem a passar a un sistema que serà millor, per a nosaltres i per a tots. Però almenys aclarim-ho, a veure si al final passem per una simple declaració: ens ho donen?, i quedem pitjor, i diem tornem arriere. No hi ha cap base. Sí que guanyem en autonomia financera. És cert. Qui va a negar-ho? Però guanyem en la consideració global del que és el sistema financer, ¿que està previst en la Constitució? Que es diga; tot, vostés no mire sols una part, mire-ho tot. No poden sols veure una part.

Gràcies.

El senyor president:

Passem a votació la proposta de resolució del Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana.

Comença la votació.

Vots a favor, 12; en contra, 32, i abstencions 14. Queda rebutjada la proposta de resolució.

Passem al següent punt. Proposta de resolució del Grup... Senyor Mollà...

Sí, però, senyor Mollà... A vegades els diputats, els que

estan molt tranquils no voten. I jo no puc obligar a la gent a votar. Si vosté el que vol és que ha vist que hi ha una votació que pot tenir algun problema de diferència, tindria sentit repetir la votació. Però... (Remors.)

Jo és que crec que no té sentit repetir una votació on hi ha tanta diferència. Si el que vol és que fem un recompte de presents per a tots, el fem.

Jo pregaria a tot el món, per a tranquil·litat, és que anem a fer una votació de present. I després votem tots sí, positiu.

Comença la votació, present i positiu.

(Remors i rialles.)

La presidència no pot obligar els diputats a votar. Ho entén senyor Mollà? (Remors.)

Si hi ha un equilibri molt clar es pot demanar una votació, però quan la diferència és tan gran, no té sentit, si nó estariem repetint permanentment.

Passem al següent punt... eh? (Remors.)

No, perdó, no sé el que vol dir, senyor Mollà. (Remors)

Torne a explicar el criteri, per a que ens aclarim. La primera, la primera: té sentit demanar la repetició d'una votació, en un debat normal, quan la diferència és mínima; però quan la diferència és tan aclaparadora, no té sentit. I segon, si la votació hi ha quòrum suficient, tampoc té massa sentit. Ara, si el que demana és un recompte, doncs ja l'hem fet. Ens quedem tots tranquils, els aparells funcionen, la fallida és humana.

Senyor Giner. (Inoïble.)

No ha lugar a esa intervención, no ha lugar a esa intervención, señor Giner, no constará en acta.

Pasamos al siguiente punto del orden del día, que es la defensa por parte del Grupo Parlamentario de Unión Valenciana de la propuesta de resolución 4.250.

Señor Giner, tiene la palabra.

El senyor Giner Giner:

Gràcies, senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats.

La proposta de resolució que presentem davant estes Corts, diu textualment: «Que les Corts Valencianes acorden exigir al Govern valencià que, per tal d'aconseguir una aplicació racional de la Logse, faça públic el mapa escolar de la Comunitat Valenciana, en el termini màxim de tres mesos.»

Al llarg d'esta legislatura, el nostre grup ja ha manifestat en repetides ocasions la necessitat i urgència que al nostre criteri té, el que es confeccione i es faça públic el mapa escolar de la nostra comunitat. Tota la reestructuració del sistema de cicles educatius que estableix la Logse, té com a conseqüència que haja d'existir una planificació de les zones i poblacions on hagen de situar-se centres d'educació bàsica, i que estiga perfectament definit on s'han de situar els col·legis de secundària. Perquè esta és una informació bàsica per tal de poder escometre en serietat i responsabilitat, tota la política de construccions.

Si tenim en compte que de conformitat amb l'article vuit del capítol segon del Reial Decret 986/91, de 14 de juny, pel qual regula el calendari d'aplicació de la nova ordenació del sistema educatiu; el primer cicle d'educació secundària obligatòria, s'implantarà amb caràcter general l'any acadèmic 94-95. I en l'article cinqué, s'indica que a partir del curs 91-92, començarà la implantació de l'educació infantil d'una manera progressiva.

Si tenim també en compte allò establert per est text legal, caldrà concloure que la confecció i publicació del mapa escolar, és una assignatura pendent i que ha de portar-se a cap i fer-se públic per al seu coneixement i discussió.

El mapa escolar condiciona el coneixement de les necessitats,

i és bàsic per a estudiar la financiació necessària per a l'aplicació de la Logse. Considerant que la futura educació primària abastarà dels sis a dotze anys, i que l'educació secundària cobrirà des dels dotze als setze anys i també que tindrà caràcter gratuït i obligatori, al nostre criteri és clar que s'haurà de prevenir un augment de l'alumnat; cosa que comporta al mateix temps majors necessitats d'infraestructures educatives.

No és menys important, a criteri del nostre grup, la vessant humana del problema. Per quant qualsevol reestructuració afectarà el personal docent. Personal docent que ja viu amb inquietud la incertesa d'un futur pròxim.

El ben cert, senyores i senyors diputats, és que, encara que considerem el mapa escolar com una distribució territorial dels centres i de l'assignació dels recursos educatius, tots compartim que eix mapa escolar ha de ser un instrument flexible que pugui adaptar-se a les reals i objectives necessitats del nostre sistema educatiu.

Es podria afirmar que, d'acord amb la previsió de la Logse, disposem de deu anys per a fer realitat la reforma. I també que s'haurà de fer d'una manera progressiva i gradual. Però el que resulta inqüestionable és que ja hauríem de disposar d'eix mapa escolar que bàsicament estiguera servint de base i de guia, per a una política coherent i racional de construccions escolars i de la futura utilització dels recursos materials i humans de què disposem.

El que no considerem admissible és que es vulga fer creure la gent, que la xarxa de recursos educatius publicada en 1990, siga un mapa escolar. Perquè no és més que una base documental per a elaborar posteriorment un mapa escolar. Però en sí mateix, no és un mapa escolar. Una actuació racional, per part de l'Administració, suposaria la prioritat absoluta de la confecció del mapa escolar; i en conseqüència, la subordinació de les inversions en construccions a allò previst en eix mapa escolar.

Pensen, senyories, que per mig d'eix mapa escolar s'haurà de facilitar on s'han de fer les construccions, i també on s'haja de procedir a la reestructuració d'edificis i condicionament dels mateixos en el seu cas.

A criteri del Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana, hauria de fer-se públic eix mapa escolar, acabant d'eixa manera amb la desconfiança que s'observa en distints sectors de la comunitat educativa; i amb valència per part de la conselleria de Cultura, Educació i Ciència, obrir i fer públic un període de consultes i d'al·legacions que siga canal de participació social. Un període que hauria de ser ja necessàriament breu perquè urgeix disposar d'est instrument bàsic. Per la importància d'est tema, esperem que esta proposta de resolució compte amb el suport de tots els grups de la Cambra.

Res més. Moltes gràcies, senyor president.

(Ocupa la presidència el vice-president primer, excel·lent senyor Vicent Soler i Marco.)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Giner.
Senyor Nabás.

El senyor Nabás i Orenga:

Senyor president.
Senyores i senyors diputats.

El concepte mapa escolar és un concepte que va estar patentat per l'Administració de l'Estat. I algunes comunitats autònomes l'han copiat, l'han fet propi. Alguns entenen, aquest concepte, aquesta idea, com un fotograma fix per la realitat de xarxes i recursos, fonamentalment d'edificis, en allò que és tota l'administració educativa.

Des del nostre punt de vista, el sistema educatiu que està

imbricat totalment en la societat, una societat que és viva, que és canviant, culturalment, econòmicament i demogràficament, no es pot fixar com una fotografia i dir un mapa per a l'any 1990 o per al 2000. Pensem que és millor, i així està treballant l'administració educativa valenciana, establir objectius i com a conseqüència del desenvolupament de la Logse així s'està fent. I una vegada establerts aquests objectius, anirem fixant els instruments necessaris per a aconseguir-los.

Instruments que, des del punt de vista del que el senyor diputat ha insistit tant, que quasi és veure on se situarà aquest tipus de col·legi o aquest tipus d'institut, creiem que han de tenir en compte en aquest tema la distribució de la població, les diferències entre pobles i ciutats, i dins de les pròpies ciutats, a la millor, el creixement d'uns o altres barris, per exemple; l'estat i la capacitat dels centres que en aquest moment compte l'administració educativa; les instal·lacions dels centres actuals i la seua possibilitat d'adequar-los. Fixats aquests objectius, els instruments per a desenvolupar la Logse, creiem que, com hem d'anar implementant i com hem d'anar aconseguint eixos objectius, es fixa anualment en els pressupostos de la Generalitat per a que aquestes construccions necessàries, i l'adequació en la formació del professorat indispensable per a desenvolupar la Logse siga una realitat.

És per això que el Grup Socialista va a votar en contra de la seua proposta.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nabás.
Senyor Giner.

El senyor Giner Giner

Gràcies, senyor president.

Senyor Nabás, per a nosaltres, he de començar dient que la concepció que tenim com a grup del mapa escolar, de cap manera és una concepció monolítica. Nosaltres no entenem eix mapa escolar com un fotograma fix. Ho hem dit en altres ocasions i hui també, li hem de repetir senyor Nabás, que sempre que hem parlat del mapa escolar hem patentitzat clarament que pensàvem que eix mapa escolar hauria de ser un instrument flexible, necessàriament ha de ser un instrument flexible, vosté em parla d'on se situaran, que és molt important, de quins paràmetres, quines qüestions s'ha de tenir en compte per tal de fer la ubicació de les distintes construccions. Això sent important no és allò més important, no és allò més important, senyor Nabás, una vegada més vosté en representació del seu grup no dóna una resposta convincent, no dóna la resposta que estan esperant totes les comunitats educatives, tots els professionals de l'educació.

Eixa preocupació que està en el personal de l'educació, eixa preocupació que es viu amb tota la comunitat educativa, una vegada més hui es queda sense resposta. Ací s'ha dit que s'hauria que portar endavant el mapa escolar amb brevetat i la realitat és que passa un any i passa un altre i una cosa que hauria de ser un instrument bàsic queda en l'aire, queda sense que la societat pugui conèixer-lo, pugui debatre sobre ell i pugui manifestar-s'hi.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president:

Moltes gràcies, senyor Giner.
Senyor Nabás.

El senyor Nabás i Orenga:

Moltes gràcies, senyor president.

Estic totalment d'acord amb el senyor diputat del Grup Nacionalista d'Unió Valenciana, que l'aplicació de la LOGSE ha de fer-se racionalment. Jo crec que així s'està fent i des de

la nostra perspectiva és positiu, per exemple, que ahir mateix, després ahir, el Consell aprovara els decrets pels quals s'estableix el currículum de l'educació primària i de l'educació infantil a la Comunitat Valenciana.

És un pas més per al desenvolupament racional de la LOGSE, i dintre d'eixa línia sense passar-nos, però sense perdre un temps de ritme per a l'aplicació de la LOGSE, la conselleria de Cultura, Educació i Ciència està treballant per tal que eixos criteris que la pròpia població i les persones implicades en l'educació de tots els xiquets i de tots els joves de la Comunitat Valenciana tinguen una resposta, no la resposta que potser vosté o un altre dels que estem ací voldríem, sinó la resposta racional per tal que el nivell de formació i educació dels valencians cresca conforme creixen altres coses al País Valencià.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president:

Moltes gràcies, senyor Nabás.

Passem a votar aquesta Proposta de Resolució.

Comença la votació.

Per 30 vots a favor, 41 en contra, cap abstenció, és rebutjada la Proposta.

Senyor Calomarde.

El senyor Calomarde Gramage:

Gracias, señor presidente.

Muy brevemente porque en estos casos la brevedad debe ser una virtud; así que trataré de ser relativamente virtuoso en la medida de mis posibilidades.

Señor Giner, yo estoy muy de acuerdo con usted en su planteamiento por cuanto que es el mismo que el del Grupo Popular, y ha sido reiteradamente expuesto en esta Cámara. De modo que el planteamiento que hace el señor Nabás de nuevo es el mismo ya conocido.

Mire, señor Nabás, yo no acabo de entender bien, o mejor sí que lo entiendo bien, en cualquier caso hay una confusión en el discurso respecto a este punto, que consiste básicamente, a juicio del Grupo Popular, en que el hecho de que se pida la publicidad del mapa escolar por parte del Grupo de Unión Valenciana y también por parte de este grupo, no supone en modo alguno estar en contra o en una posición diferente a la racionalización de la LOGSE en los supuestos que el Grupo Socialista ha mencionado.

Supone algo muy claro, y es pedirle al Gobierno, al Consell, y muy concretamente a la conselleria de Cultura, que tenga a bien explicitar cómo entiende la plasmación material de su política educativa. Nosotros entendemos, y por eso hemos votado positivamente la Propuesta de Resolución del Grupo Nacionalista de Unión Valenciana, que esto no es estar especialmente en las tinieblas de las paradojas ni nada por el estilo, sino estar exigiendo sencillamente algo muy simple: queremos saber qué piensan ustedes de las construcciones escolares; queremos saber qué piensan ustedes del profesorado; queremos saber qué piensan ustedes, con datos en la mano, con datos materiales y constatables, de cómo van a desarrollar los distintos ciclos educativos que la LOGSE establece.

Y sobre todo, queremos algo muy simple, y es que las consultas y alegaciones a las que hacía referencia el ilustre diputado Fernando Giner, pues las hacemos nuestras, porque no estaría del todo mal que, efectivamente, en un tema tan importante como éste se pudiera consultar y se pudiera alegar. No solamente, y lo dije una vez en la tribuna de estas Cortes, los partidos políticos, sino las distintas instituciones sociales, profesionales y sindicales.

Muchas gracias, señor presidente.

Nada más.

El senyor vice-president:

El senyor Calomarde ha estat explicant el seu vot ¿no?

El senyor Calomarde:

Sí, efectivamente.

El senyor vice-president:

Proposta de Resolució 4.251. Senyor Artagoitia.

El senyor Artagoitia Calabuig:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Presentem ací una Proposta de Resolució que textualment diu: «Les Corts Valencianes acorden que el Govern Valencià habilite un pla per al turisme rural que incloga les actuacions concretes per a les zones de muntanya i les més desfavorides de la nostra Comunitat Autònoma amb incentius, per al desenvolupament i millora de la infraestructura de tot tipus de comunicació i desenvolupament de l'oferta turística.»

Aquesta Proposta de Resolució entronca en allò que aquest parlamentari ja va dir en les interpel·lacions que es van veure en aquesta Cambra el 2 d'octubre i 4 de desembre de l'any passat a propòsit de la marca Mediterrània, que val per a tots menys per als valencians.

En elles vaig defensar i vaig argumentar la necessitat de recolzar i fomentar el turisme de l'interior. Deia aleshores, i reitere ara, que el que havia de fer, entre altres coses, per tal de solucionar el problema del turisme era que havia de potenciar el turisme rural, el de l'interior, el de les zones de muntanya. I que per això era requisit previ i ineludible desenvolupar i millorar les infraestructures de tot tipus de comunicació i serveis, francament deteriorades, i la seua millora era necessària per a poder ací efectuar un complet desenvolupament de l'esmentada oferta turística de l'interior.

Esta és una de les poques possibilitats que poden elevar el nivell de renda d'eixes zones desfavorides, sense indústria, amb crisi en l'agricultura, la ramaderia, cultius de secà i amb clara despoblació.

És a més a més una forma de recolzar les nostres senyes d'identitat dels nostres pobles, la nostra gastronomia, la nostra cultura, les tradicions, fent rendible també el nostre patrimoni cultural, cosa que permetria conservar-lo i al mateix temps evitar la seua degradació i l'abandonament en el qual està.

Amb això no tan sols millorarien les infraestructures, sinó que evitaríem la despoblació, millorarien els nivells de renda de les esmentades zones, i podríem completar una oferta turística ampla i a l'abast de totes les economies. Això sí, cuidant el medi ambient.

Si l'administració marca l'esmentada pauta prèvia, està clar que a més a més podríem comptar amb la iniciativa privada, que en aquests moments difícilment pot iniciar cap actuació amb les circumstàncies actuals dels serveis que hi ha.

Senyories, és per aquesta raó que el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana planteja aquesta proposta de resolució que és indubtable que recolzarà tot el món, ja que no cap pensar que algú estiga en contra del turisme rural, ni contra potenciar les esmentades zones de l'interior, ni contra el desenvolupament i millora de les infraestructures i serveis de dites zones. Per això acabe demanant el suport d'aquesta proposta de resolució que al cap i a la fi està en la mateixa línia d'una promesa del Molt honorable senyor President de la Generalitat Valenciana quan va dir en el discurs d'investidura, «que en en este sentido, recogiendo la necesidad de fomentar esta vertiente de nuestra economía, por medio de la creación de equipamientos y servicios adecuados, vamos a poner en marcha un ambicioso plan de turismo de espacio rural». Bó, doncs comencem ja.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president:

Moltes gràcies, senyor Artagoitia.
Senyor Almenar.

El senyor Almenar Palau:

Gràcies, senyor president.

Respecte de la proposició de resolució del Grup Nacionalista d'Unió Valenciana presentada pel diputat, senyor Artagoitia, m'agradaria que quedara clar que no hi ha discrepància respecte al contingut de la seua intervenció, sinó fóra per la forma verbal del temps utilitzat pel senyor diputat. Utilitza el potencial, ha utilitzat «si es fera», «si es poguera fer». La discrepància és bàsica: s'està fent.

I és per això que m'agradaria donar compte que la proposició que presenta el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana, no l'entendem legitimada perquè no s'ha de fer un pla, sinó que hi ha un pla de turisme interior. Hi ha un conjunt d'activitats referents a eix camp. S'ha produït per part del govern de la Generalitat la valoració que hi ha una diversificació de la demanda turística, una diversificació que demana també turisme interior, que el desenvolupament turístic de l'interior té efectes favorables, però també desfavorables, de vegades de medi ambient.

Existeix, per tant, un conjunt d'actuacions del 91 al 94 centrat bàsicament en 4 punts. El primer en matèria d'infraestructures per a la instal·lació d'hotels mitjans i menuts, i càmpings en eixes zones; informació, creació i desenvolupament de centres i punts d'informació turística; en tercer lloc, de senyalització especial, senyalització per a les zones turístics de l'interior, i en quart lloc, de gestió. Gestió, comptant amb una urbanització especial i adaptada a allò que és un turisme especial per a les zones de l'interior.

Hi ha 7 zones d'actuació preferent respecte al turisme interior a la Comunitat Valenciana, que són les comarques o les zones que bàsicament conformen geogràficament l'interior de tota la Comunitat Valenciana. Per tant es tracta d'actuar en aquest camp mitjançant actuacions públiques que suposen convenis amb municipis, actuacions públiques que animen també la iniciativa privada. Que suposen el desenvolupament econòmic sense alterar el medi ambient, són les dues grans directrius d'eixes quatre actuacions en matèria de turisme interior.

Pel que fa a les comunicacions he de recordar-li, senyor diputat, que existeixen dos tipus d'actuacions del Consell de la Generalitat: una, que fa referència a les actuacions de l'agricultura de muntanya amb financiació o no de la Comunitat Econòmica Europea, i un conjunt d'actuacions de la xarxa de comunicacions agrària per part de la conselleria d'Agricultura i Pesca.

Per tant, tot el contingut de la proposició que vosté ha presentat s'està fent. Per la qual cosa li demanem que la retire, senyor diputat, perquè no té raó de ser. En tot cas anuncie que si no la retira, el nostre grup, el grup socialista, votarà en contra.

Gràcies.

El senyor vice-president:

Moltes gràcies, senyor Almenar.
Senyor Artagoitia.

Aquesta presidència recorda que als escons hi ha micròfons que es poden utilitzar.

El senyor Artagoitia Calabuig:

Moltes gràcies, senyor president.

Bé, senyor Almenar, vosté deia que jo deia que si es fera, es fera, es fera, i vosté diu: «ho farem del 91 al 94». ¡Ja veurem si es fa! Perquè també hi ha molt de costum de dir: «farem, farem, farem» i després no fem res. I ja es veurà; en el 94 podem fer anàlisis si és de veres o és mentida.

Mire, jo l'únic que dic és que ací està la proposta, vostés la voten, voten en contra el que diu que estan fent; i no hi ha res més a parlar, ja veurem què passa al 94. I si diuen que estan fent..., en fi, jo em crec tot allò que em diu vosté, em pareix molt bé i a veure si ho fan; ja ho veurem després. Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Artagoitia.
Senyor Almenar.

El senyor Almenar Palau:

Gràcies, senyor president.

Per a remarcar segurament no solament el que són projectes futurs, sinó el que són realitzacions en el passat i en el present exercici pressupostari: s'han iniciat obres de construcció d'hotels a Bocairent, Forcall, Cases del Riu a Requena i Herbés; a més de campaments a Bugarra, Jarafuel, a la Vall d'Alcalà; i de millora de càmpings d'Altura, Sogorb i Tirig. Són coses que estan fent-se, no que es faran, sinó que estan fent-se; a més d'un pla més bast, més ample, de realitzacions.

Per tant, m'agradaria concloure o resumir la posició del nostre grup en el sentit que segurament el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana ha descobert el turisme interior un poc com un descobriment de la Mediterrània però molt a prop, quasi, quasi per l'altura de la Malva-rosa.

Gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Almenar.
Passem a votar aquesta proposta de resolució.
Comença la votació.

Per 35 vots a favor, 39 en contra i cap abstenció és rebutja aquesta proposta de resolució.

Senyor Vives?

El senyor Vives té la paraula.

El senyor Vives Borrás:

Gracias, señor presidente.
Señoras y señores diputados.

Nuestro grupo ha votado que sí y ha votado que sí por una sencilla razón, pues hemos de tener presente que nuestro grupo ha solicitado la comparecencia del conseller de Industria, Comercio y Turismo en el próximo pleno para hablar sobre turismo rural.

Empieza a ser posible, empieza a ser posible, que el desarrollo de algunas zonas rurales lo sea como alternativa a ese turismo, cosa que en otros tiempos no era posible y que en este momento se puede hacer debido, principalmente, a que cada día más y más gente quiere ese turismo como la alternativa a lo que ha sido hasta ahora nuestro turismo de playa y mar. Entonces, consideramos que son unas zonas que hay que proteger, que hay que dotarlas de infraestructura y que en cierta forma viene a ser como esa gran alternativa a lo que ha sido hasta ahora.

Pero hay que tener presente que son muchos pueblos del interior con escasas infraestructuras en cuestión de hoteles, en cuestión de carreteras, en cuestión de teléfonos y en cuestiones que a la larga, a la larga, a ese turismo hay que dotarlo de esas infraestructuras para que puedan llegar allí y que puedan descansar y tener.

Nuestro grupo ha votado que sí teniendo presente que para el próximo pleno hemos solicitado la comparecencia del conseller para hablar sobre ese turismo rural. En ese próximo pleno habrá más tiempo y más espacio para debatir lo que ha sido la alternativa de este terreno rural. Pero creo recordar que

desde esta tribuna, y más este diputado, ha oído desde hace muchos años que haremos, haremos, haremos. Muchas cosas no se han hecho, no se han hecho y no se han hecho. Esperamos que de ésta y de otras comparencias y de otros puntos que iremos tratando sea una realidad y se haga, se haga y se haga. Gracias.

El senyor vice-president primer:

Se suspén el ple que continuarà a les 6 i 20.
(*Se suspén la sessió a les 18 hores i 8 minuts.*)
(*Es reprén la sessió a les 18 hores i 23 minuts.*)

El senyor vice-president primer:

Proposta de resolució número 4.252.
Senyora Ramón-Llin.

La senyora Ramón-Llin i Martínez:

Senyores i senyors diputats, el tema del que ara anem a parlar, del que tracta la nostra proposta de resolució, és un tema ja molt conegut i ja molt debatut en estes Corts Valencianes, que és el de la creació de la policia autònoma valenciana. Efectivament és un tema que ve de llarg; les declaracions pel que fa a esta creació de la policia s'han succeït en el temps de diverses formes, des d'uns principis en què la policia semblava que no anava a crear-se mai perquè no hi havia una voluntat política, fins a altres declaracions en què ja anaven pel camí d'aquesta creació, per esta fórmula intermèdia del conveni en el Ministeri de l'Interior.

Però el fet que hàgem presentat ara aquesta proposta de resolució és perquè a setembre de l'any passat en va produir una interpel.lació al conseller d'Administració Pública pel que fa a aquesta creació, i efectivament en eixa interpel.lació, en paraules textuales que es poden llegir en el *Diari de Sessions*, el mateix conseller va dir que podíem tenir ja la seguretat que això es firmarà—referint-se a est conveni—entre la Generalitat i el Ministeri, i ell deia que esperava que es firmara entre octubre i novembre de l'any 91, de l'any passat; i també digué que l'any que ve, és a dir en el 92, en l'any en què ens trobem ara possiblement ja tindrem la primera unitat en funcionament.

Posteriorment, després d'esta interpel.lació, d'est debat, es va presentar la moció subsegüent on es va argumentar que esta moció estava fóra de lloc perquè era un tema que ja estava pràcticament solucionat; fins i tot entre corredors es va dir que s'anava a signar la setmana següent del debat d'eixa moció.

Efectivament en aquells moments nosaltres, pensant que efectivament hi havia una voluntat i que era una realitat eixa firma del conveni, férem una esmena transaccional a la moció, que va ser aprovada per tota la Cambra, rebaixant les nostres propostes inicials, perquè, efectivament, transaccionar d'alguna forma suposa rebaixar les propostes inicials, però en el convenciment que això s'anava a dur a terme.

Però, clar, ens trobem que a febrer del 92 no s'ha signat el conveni, ni tan sols s'ha signat el conveni, la qual cosa impossibilita donar qualsevol pas per a la creació d'aquesta policia. A més no hi ha ni conveni ni ha complit la segona part de la resolució, que era informar a les Corts Valencianes, que efectivament d'est tema s'ha hagut d'assabentar pels mitjans de comunicació que no se signarà de moment, que posarà en marxa després de l'estiu i que, efectivament, tot el tema de la seguretat de les Olimpíades i l'Expo de Sevilla retardaran, tant la firma de conveni com la posada en marxa d'esta policia.

Efectivament hi ha moltes raons per les quals creiem que hi ha hagut un incompliment important i greu d'unes afirmacions i unes promeses que es feren en aquestes Corts Valencianes i que després han estat desmentides per declaracions en premsa, però mai per unes declaracions en estes Corts Valencianes.

Per tant, creiem que hi ha molts arguments que fan que aquesta proposta pugua ser recolzada per tota la Cambra, perquè és una necessitat, en primer lloc creiem que en aquests moments és una necessitat, i que podria servir per a garantir la seguretat dels valencians en est any 92 —una de les moltes raons—, perquè al mateix temps, com ja diguérem en el seu dia, és un desenrotllament estatutari, i per tant creiem que important, i que ja s'ha retardat massa temps, i perquè a més és una promesa dels representants del propi govern valencià, fins i tot del seu president que en ocasions ha manifestat eix desig.

Per tant és molt concreta la nostra proposta, creiem que és conseqüent en la nostra actuació en aquesta i en l'anterior legislatura respecte a aquest tema, i que efectivament el que pretenem, i com diu el text de la proposta, és mostrar la nostra preocupació, la preocupació de les Corts Valencianes, per la tardança dels governs centrals i autonòmic en crear aquest cos únic de policia autònoma valenciana; però, efectivament, no s'ha signat el conveni i efectivament pensem que s'ha de signar ja i posar-ho en marxa, tal i com es va prometre abans de l'estiu del 92, i no deixant-ho enre per una sèrie de circumstàncies que no haurien d'afectar de forma directa a allò que és el funcionament de la nostra Comunitat i, en est cas, del desenrotllament estatutari.

Per tant, i per esta sèrie de raons, pensem que és necessari que es pose ja en marxa, i efectivament és, simplement, no inventar res, sinó anar en la línia del que el propi executiu ha manifestat en diverses ocasions.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Ramón-Llin.
Senyor Callao.

El senyor Callao Capdevila:

Muchas gracias, señor presidente.
Señoras y señores diputados.

En la sesión de esta Cámara del día 23 de octubre de 1991 se aprobó una moción en la que se consideraba prioritario el tema de la policía autonómica, se manifestaba la conformidad con las gestiones que estaba llevando a cabo el gobierno valenciano cerca del Ministerio del Interior y se instaba a la más pronta conclusión y firma del correspondiente convenio, de manera que se pudiera implantar rápidamente la policía autonómica.

A poco que se estuviera avisado o, al menos, a poco que se leyera con una mínima buena fe el texto de esta moción a la que acabo de referirme, evidentemente había que pensar que no dependía exclusivamente del gobierno valenciano que prosperara la misma, sino que había un tercero —en este caso concreto, la administración central—, y que por tanto había que conjugar ambas voluntades.

Si el grupo, cuyo representante me ha precedido en el uso de la palabra, acaba de reconocer en esta tribuna que después de la aprobación de esa moción se han producido acontecimientos importantes en nuestro país; si desde que ha comenzado el presente año ha habido un recrudecimiento del activismo terrorista, que tan próximo nos ha alcanzado; si realmente se recuerda, como ha recordado la señora Ramón-Llin, que tenemos en puertas unos juegos olímpicos y una exposición universal de Sevilla; vuelvo a repetir, hay que estar poco avisado para no caer o, al menos, no decidir actuar con la prudencia necesaria de no reclamar una cuestión que evidentemente aparece menos prioritaria que esta otra mucho más grave.

Yo no entiendo cómo se puede comenzar esta sesión haciendo un canto a la seguridad ciudadana y a la lucha en contra del terrorismo y, por otra parte, no se entienda que es

inoportuno dar prisas a una administració central que tiene problemas de distribución de policía, reclamando lo que ya no aparece con tanta prioridad.

Me parece que estas dos sensibilidades no encajan. Yo desearía a su señoría que en la réplica tratara de explicar esto que, a mi juicio, es una evidente, una grave contradicción.

Nada más, señor presidente.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Callao.

Senyora Ramón-Llin.

La senyora Ramón-Llin Martínez:

Senyores i senyors diputats.

Senyor Callao, la veritat és que crec que la seua intervenció ha estat lamentable, perquè em pareix a mi de poc gust en una Cambra barrejar dos temes que, encara que directament relacionats, vosté ha intentat manipular intencionadament. Perquè, efectivament, el fet que començarem est debat amb una proposta que plantejara una duresa o una sèrie de mesures més dures contra el terrorisme, no està en contradicció amb plantejar ara esta altra proposta, per moltíssimes raons.

Mire, primer, el que li he de dir és que aquella moció que aprovarem, que efectivament som conscients del que aprovarem, va ser fruit del consens de tots els grups de la Cambra. I que, efectivament, en uns termes que valien per a tots; que consideràvem prioritària la creació de la policia; que donàvem suport a eixes gestions que estava fent el Govern valencià, i efectivament ens pareixia correcte; que creiem que havia de firmar-se d'una forma ràpida, i efectivament érem conscients. Però cap d'estos punts creiem que s'ha complit.

I, efectivament, vostés sabien perfectament també el que es votava, igual com ho sabíem nosaltres. Perquè les circumstàncies de l'estat de tota Espanya que estan en estos moments no són unes circumstàncies que hagen aparegut fa quatre dies.

Efectivament, si el terrorisme s'ha tornat més dur en est anys sí que és una circumstància imprevisible. Però el fet que hi hagueren unes olimpíades o una Expo de Sevilla, és un fet que ja fa prou de temps, crec jo, que se sabia.

I vostés també digueren pels corredors, perquè efectivament la política té les dues vessants, que el conveni s'anava a signar a la setmana següent. I això és va dir i afirmar, fins i tot davant els mitjans de comunicació. I, efectivament, eixes circumstàncies ni me les invente jo, ni el meu grup, i ja existien en eixos moments. I si vostés tenien eixa seguretat que s'anava a signar el conveni, alguna cosa haurà fallat per la qual cosa eix conveni no s'ha signat.

I que, efectivament, no és incompatible mantenir la seguretat en altres zones de l'Estat amb el fet de poder crear eixa policia autònoma. Perquè, en definitiva, també és una fórmula de mantenir la seguretat en una zona d'alt risc, com és la Comunitat Valenciana, que també és subseu olímpica, i que efectivament també el terrorisme sembla que està venint a esta zona mediterrània.

Per tant, no té res a veure una cosa amb l'altra; és perfectament compatible; està dins de la mateixa filosofia política que planteja Unió Valenciana. I que no anem a renunciar ni ara, ni mai, a continuar defenent esta postura.

Perquè, mire, nosaltres rebaixarem una volta les nostres propostes pel bé del consens i perquè no digueren que nosaltres volem ser els portaveus de cap tema, i menys d'un tema de desenrotllament estatutari, i vostés no han complit, i jo crec que fins i tot m'atreviria a dir que han fet un engany, a la voluntat d'estes Corts Valencianes. Perquè quan debatèrem eixa proposta ja estaven totes les circumstàncies exactament

igual que estan en estos moments i vostés sabien que hi havia un perill perquè esta policia no poguera funcionar. I, efectivament, podien haver-ho dit, perquè est és el fòrum adequat per dir: «no es podrà fer per estes o altres circumstàncies. Haurem d'esperar», i nosaltres podríem opinar una o altra cosa.

Jo no sé si vosté ha fet la seua intervenció crec que molt inoportuna, perquè quan vostés s'havien oferit a fer una transaccional de tot est tema. Però és que, clar, transaccionar est tema per tornar a reafirmar-se amb una resolució que tenia alguna cosa de *descafeïnat*, efectivament com ja li he dit, perquè sinó és impossible que tots ens ficàrem d'acord, tornar a repetir que s'ha de complir eixa resolució, em pareixia al menys una pèrdua de temps d'estes Corts Valencianes tornar a reafirmar una qüestió, una moció que, efectivament, no s'ha complit.

I que, a més a més, la segona part que deia: «que el Govern donarà puntual informació en estes Corts Valencianes, bé siga davant el Ple o bé davant la Comissió d'Administració Pública, en quan es vaja avançant en est tema», també s'ha incomplert. Jo encara estic esperant que es convoque una comissió, encara que siga per a contar-nos quatre detalls però que podrien ser importants en el desenrotllament d'est tema. I que hàgem d'assabentar-nos pels mitjans de comunicació de si van ací o van allà o van a Suècia a veure el model suec de policia.

Jo crec que tot això és molt interessant, però crec que primer hauríem de saber ací si ja estan incomplert eixa part, si és impossible poder-se fer amb un conveni. Perquè, a més a més, en la interpel.lació que tinguérem l'any passat el senyor conseller va dir que ens enviaria eix conveni que ja estava pràcticament signat. I eix conveni ni s'ha fet arribar i, demanat pel procediment reglamentari, ens han dit que no es podia fer arribar perquè encara estaven produint-se una sèrie de modificacions.

Mire, el problema és que vostés no crearan la policia autònoma en estos moments. Perquè, encara que hem admés una fórmula intermèdia, vostés no accepten tampoc no eixa fórmula intermèdia; al Govern de l'Estat, li importa ben poc si anem a tenir o no la policia autònoma valenciana.

I no intenten barrejar temes que no tenen res a veure i intentar manipular qüestions que estan relacionades directament, però que no obstaculitzen l'una en l'altra.

I que es pot pensar que el terrorisme requereix mesures dures, però que al mateix temps podem tenir una policia autònoma i tenir la seguretat mantinguda en tot l'Estat, fins i tot en la pròpia comunitat.

Per tant, jo crec que esta proposta amb bona voluntat es podria aprovar per tota la Cambra. Però com, efectivament, d'alguna forma demostrarem una actuació negligent per part del seu Govern, doncs jo comprenc que vosté en el seu paper haja d'intentar convèncer-nos d'allò que tanmateix s'ha notat que vosté no està convençut.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Ramón-Llin.

Senyor Callao.

El senyor Callao Capdevila:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

«La passió política va per damunt de...» Más o menos voy a ver si soy capaz de repetirlo. «La passió política va per damunt d'allò raonable», decía un miembro de su grupo.

Bueno, pues yo diría, parafraseando esa intervención del señor Crespo, «el afán de protagonismo va por encima de lo razonable», señora Ramón-Llin. Y va por encima de lo razonable porque no tiene sentido, no tiene sentido que un debate

que se ha tenido en la Cámara hace dos o tres meses, en el que se le dio plazo al Consell para que terminara el período de sesiones para resolver este problema, por tanto cuando hace apenas quince días hábiles que se han transcurrido de ese plazo, ustedes venga a montar este debate falso, este debate falso.

Que usted no sea capaz de aceptar la inoportunidad de una medida cuando se le está insinuando que el tema está a punto de firmarse, pero sucesos coyunturales de gravedad, y por supuesto más prioritarios que el que estamos debatiendo, se han producido desde primeros de año, significa que ustedes carecen de esa sensibilidad política a la que antes me estaba refiriendo. No entiendo cómo no son ustedes capaces de comprender la inoportunidad de su moción.

Y no me diga usted que el señor conseller ha incumplido, porque usted sabe que hace escasamente 17 días que ha comenzado este período de sesiones y estamos aún en el debate de política general del estado de la autonomía, señora Ramón-Llin. Usted sabe perfectamente que no ha habido tiempo material de dar cuenta a la Cámara de ese ligerísimo incumplimiento que usted está denunciando.

Por tanto, vuelvo a repetir, la pasión política, muchas veces habría que traducirla en el afán de protagonismo, hace muchas veces que se incurra en lo que no es razonable.

Gracias, señor presidente.

El senyor vice-president primer:

Passem a votar aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Per 31 vots a favor, 43 en contra i 6 abstencions, és rebutjada aquesta proposta de resolució.

Senyor Mollà.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats i diputades.

El nostre grup parlamentari s'ha abtingut en aquesta proposta de resolució. I ens hem abtingut perquè, com tots vostres recordaran, tampoc nosaltres vam votar aquella resolució que el que plantejava era donar suport a la iniciativa del Govern de la Generalitat per arribar a un acord amb el Govern central sobre el tema de la policia autònoma.

I nosaltres no li vam donar suport, ja ho vam explicar aleshores, no perquè no estiguérem d'acord amb la policia autònoma sinó perquè el que nosaltres diem i seguim dient és que l'Estatut d'Autonomia, en el seu article 36, el que planteja és que el País Valencià tindrà, podrà tenir policia autònoma a partir d'una llei de creació de la policia autònoma valenciana.

I nosaltres pensem que això és el que s'havia d'haver fet, això és el que s'hauria d'estar tramitant. I tot cas això és el que haguera demostrat o no si hi havia voluntat política perquè existira una policia autònoma valenciana. I la resta era, ho vam dir aleshores i ara es confirma, anar per uns camins que no eren els que estaven previstos i que en tot cas estaven subjectes a què en un moment determinat es diga: «no, és que ara no toca per això, ara no toca per aquella altra cosa». I evidentment vol dir que nosaltres ací no tenim clara idea del que volem fer amb la policia autònoma valenciana. Tant és així que fins i tot el mateix reglament intern de la conselleria d'Administració Pública planteja «la policia autònoma, creada per llei de la Generalitat», quan tothom sap que ací es va dir que no es volia crear eixa llei.

Per tant, quin és el nostre plantejament? El nostre plantejament és que la manera d'arribar correctament i de tenir manifesta la clara voluntat de les Corts Valencianes de tenir una policia autònoma és crear la llei de la policia autònoma valenciana.

I dit això, només vull lamentar que determinats esdeveniments puguen utilitzar-se per a ja no se sap ben bé quina cosa. Independentment que es puguen entendre raons o no d'altres administracions, el que no es pot fer, i avui hem començat la sessió amb una referència a aquests temes, mal fariem si no tractàrem eixos temes en la seua mesura i amb la responsabilitat que toca. I si utilitzem eixos desgraciats assumptes per a *ara em ve bé per a aquesta cosa i després em ve bé per a l'altra*, crec que anem per un mal camí, cert.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Mollà.

Senyor Lamparero.

El senyor Lamparero Lázaro:

Gracias, señor presidente.

Muy brevemente para explicar la posición de nuestro grupo al respecto de esta propuesta de resolución.

Creemos que quedó bien claro en el debate que se ha comentado que mi grupo coincidía básicamente con el modelo definido por el Consell al respecto de la policía autonómica, y mi grupo lamenta que esta tarde se haya perdido una ocasión de oro y se haya roto el consenso que había mayoritario sobre esta cuestión; y lo lamenta porque le hacemos un flaco favor a esta incipiente policía autonómica y le hacemos un flaco favor, incluso, al propio ejecutivo, al propio Consell que ha de negociar ante la administración central las mejores condiciones de este convenio. Porque ya no va a ser una voz única ante Madrid, reivindicativa de un buen convenio, de una buena negociación, de una suficiente dotación de la policía autonómica, sino que va a haber voces discrepantes o posiciones diferentes sobre esta cuestión.

Creemos que los argumentos que se han expuesto en contra de la proposición ni son suficientes ni adecuados, ni pienso que razonables, porque de la lectura de la propuesta mi grupo desprende que lo que había era una intención de impulso...

El senyor vice-president primer:

Senyor Lamparero.

El senyor Lamparero Lázaro:

Sí, señor presidente.

El senyor vice-president primer:

Fem un esforç entre tots per saber en quin tràmit estem...

El senyor Lamparero Lázaro:

Estamos en el trámite de explicar el voto del Grupo Parlamentario Popular, y está explicando mi grupo lo que interpreta de la propuesta de resolución, que era un impulso a ese modelo de policía autonómica que en su momento aquí se defendió. Y por eso nosotros, naturalmente, hemos apoyado la propuesta, y para explicar nuestro voto...

El senyor vice-president primer:

Senyor Lamparero, senyor Lamparero, creia que estava raonant amb el president respecte d'aquesta qüestió d'ordre.

Aquesta presidència ha entès que estava explicant la posició d'un altre grup parlamentari i que estava entrant en controvèrsia. Com així ho ha entès la presidència, li he cridat l'atenció. Espere que estiga equivocada la presidència.

El senyor Lamparero Lázaro:

Estimo que la presidencia no se equivoca casi nunca (*se senten algunes rises i remors*). En esta ocasión estima este

diputado que la presidencia se ha equivocado un poco. Porque mi grupo estaba analizando la propuesta de resolución, que era una propuesta de impulso, y además había algo positivo en ella, y es que no se discutía el modelo, cuando en aquel debate sí hubo por parte del grupo proponente incluso pequeñas diferencias de cuestión al respecto del modelo. Algo se había avanzado porque estábamos en condiciones de unir criterios todos los grupos de esta Cámara y haber sacado adelante una propuesta de resolución unánime. Yo lamento que no haya podido ser así y que se haya roto el consenso, y naturalmente reiteramos los argumentos que dimos entonces y quedamos ahora para apoyar esta propuesta de resolución.

Gracias, señor presidente.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Lamparero.

Proposta 4.253.

Señor Crespo.

El señor Crespo Samper:

Señor presidente. Señorías.

Traigo una propuesta de resolución de mi grupo parlamentario en la que se solicita que las Cortes Valencianas acuerden que por el gobierno valenciano se estudie la posibilidad técnica y económica de prolongar el trazado del ferrocarril de la Generalitat Valenciana, por supuesto, de Alicante a Denia hasta Gandía. No es la primera vez que vengo a esta tribuna para hablar de esta cuestión. En realidad se trata de lo siguiente.

La unión por ferrocarril de Valencia-Alicante es fruto de una política de concesiones del siglo pasado. Se trazó, en primer lugar, un ferrocarril Madrid-Alicante basado en el sistema radial que se puso entonces, no como política planificadora, sino simplemente como una política de intereses de las compañías concesionarias, y, posteriormente, se hizo un ferrocarril Madrid-Valencia, o si se quiere pensar Valencia-Madrid, conectado con La Encina. Es decir, que la unión de Valencia en Alicante en la actualidad por el ferrocarril de vía ancha es una consecuencia, y no una decisión de planeamiento, de los transportes por ferrocarril. Luego aquí no se planificó la unión entre Valencia y Alicante nunca, sino que es una consecuencia de un criterio de concesiones del siglo pasado.

Por lo tanto, estamos en una situación de carencia. Y, evidentemente, esa falta de comunicaciones —en su tiempo por vía terrestre—, con una carretera con muchas dificultades y la carencia absoluta de un ferrocarril claro que uniera Valencia con Alicante, ha creado situaciones de distanciamiento y otras que en mi intervención anterior he hecho mención y que aquí las reitero.

Bien, pero por motivos curiosamente estratégicos, estratégicos prácticamente, se trazó un ferrocarril Alicante-Denia; ese ferrocarril ha tenido mejor o peor fortuna, y nos encontramos con otro trazado también un tanto novedoso, que es la prolongación hace breves años o hace pocos años, relativamente hablando, del ferrocarril de vía ancha Valencia-Cullera que se prolongó hasta Gandía.

Por lo tanto, la línea férrea, aunque sea de distinto tamaño, de distinto trazado, de distinta utilización —lo reconozco— le queda muy poco para que pudiera unirse en un posible trazado Alicante-Valencia si se uniera el de Denia con Gandía.

En la legislatura pasada propuse la unión por vía ancha entre estas dos localidades. Se me dijo de una forma clara que no era competencia de la Generalitat. Evidentemente, no es competencia de la Generalitat. Y como aquí gusta poco instar al gobierno central y evidentemente la política de ferrocarriles del gobierno central es muy confusa, absolutamente confusa, por lo que vamos viendo priman mucho más ciertas espectacu-

laridades que ciertas efectividades, hoy se viene a proponer algo muy sencillo, y es que el gobierno valenciano estudie técnica y económicamente la posibilidad de unir el ferrocarril de Denia con Gandía.

¿Esta es una propuesta de tipo comercial, o una propuesta de tipo de turístico o una propuesta de tipo de un gran porvenir? Yo, señores diputados, diría, en mi modesta opinión, que no. Pero vengo a proponerlo, y daré las razones. Pensar que un ferrocarril de vía estrecha va a resolver los grandes problemas de comunicación, no es cierto. Pensar que un ferrocarril de vía estrecha sin conexión portuaria va a resolver problemas de transporte, no es cierto. Y por lo tanto no voy a hacer un discurso demagógico, pero sí voy a hacer un discurso de tipo político; y lo hago ya, cuando ya en cierto momento al presidente de la Generalitat, en la legislatura pasada, le dije que la vertebración de la provincia de Valencia con la de Alicante sólo se había conseguido por la autopista. El señor presidente hizo alusión a que estábamos vertebrados por el mar. Bueno, hizo nosotros y los peces, por supuesto también.

Pero realmente la vertebración de esta Comunidad pasa por ese eje, ese eje que se llama la autopista. Y hay que crear otras, hay que crear otras. Luego, la posibilidad de estudiar y hacer este ferrocarril descansa en la idea de realizar un proyecto político. El futuro es nuestro, para unos más y para quien les habla menos, pero indudablemente hay que pensar en futuro. Y cuando hay un trazado de un ferrocarril, puede transformarse, puede mejorarse, puede hacerse lo que sea; pero, si ni siquiera hay la voluntad política de unir esos dos trazados en un terreno que es fácil unirlos, que es una llanura, sin problemas orográficos ninguno, estamos carentes entonces de esa voluntad política, de esa vertebración de nuestra Comunidad que tanta falta hace.

¿Qué puede costar esto? Todos sabemos que el coste del tren TAV viene a costar 750 ó 760 millones por kilómetro. Todos sabemos que una autovía viene a costar 350 millones por kilómetro —en números redondos—. Todos sabemos lo que vale un trazado de ferrocarril con su balasto en una orografía sencilla y plana. Pero esto no debe de asustarnos. Cuando se hace una mejora, evidentemente política de esa vertebración de nuestra Comunidad, rechazar esto de plano, decir que ni siquiera se considera, es sencillamente hacer una ablación de nuestras posibilidades. Es decir, no entramos en eso porque no queremos entrar, porque no se pide que se haga, no se dice que se ejecute mañana, sino simplemente que se estudie. Y el costo no es tan gran cosa.

Señoras y señores diputados, también quisiera lamentar ciertas ausencias en esta Cámara y de personas que tienen una vinculación política con las ciudades por las que pasa el ferrocarril de vía estrecha y por donde pudiera pasar. Pero, claro, esto no es cosa mía. El interés de las cuestiones lo dan los votos y no mis palabras.

También sé que se me va a decir que hay un programa de ferrocarriles de la Generalitat en la ciudad de Valencia, en donde se hace una inversión importante que yo aquí considero en todo su valor. Se me puede decir cualquier cosa. Una vez se me puede decir que éste es un tema estatal y otra vez se me puede decir que es un tema autonómico; pero lo que no se me podrá contradecir es que lanzar esta idea —que no es nueva— de esta unión, hoy, por ferrocarril entre las dos capitales más importantes de nuestra Comunidad tiene un sentido político importante, a parte de unas consecuencias de tipo de transporte, aunque sean secundarias, de unas consecuencias de tipo turístico, que pueden ser interesantes, y unas consecuencias de voluntad del gobierno de esta Comunidad, de nuestro gobierno, de llevar adelante una verdadera unión de todas las ciudades, de todas las comarcas y de las tierras que comprenden nuestro viejo reino y la actual Comunidad.

Esta propuesta es sencilla. Sólo pido el estudio. Si tienen los señores diputados la voluntad de entrar por ese camino, lo veremos inmediatamente. Si no lo tienen, yo volveré una y otra vez con propuestas semejantes porque creo que estoy haciendo un favor, estoy haciendo un intento de entendimiento entre todos los hombres y todas las comarcas que componen nuestro territorio autonómico.

Nada más y muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Muchas gracias, señor Crespo.
Señor Nebot.

El senyor Nebot Monzonís:

Molt excel·lent president. Senyories.

En primer lloc vull agrair-li al diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula l'anàlisi històrica de tota la problemàtica del ferrocarril al sud de la Comunitat Valenciana.

Com sempre, el senyor Filiberto Crespo les exposicions de motius les adorna. Però tornant al text de la proposta de resolució, que és allò que anem a debatre ací, diu que les Corts Valencianes acorden que el govern valencià estudie la possibilitat tècnica i econòmica de prolongar el traçat del ferrocarril. A açò he de dir-li que ha estat estudiat tant per Renfe com per la conselleria d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports, en unes conclusions en els dos casos negatives. Per tant, cap dels estudis que s'han realitzat sobre la prolongació del ferrocarril Dénia a Gandia han mostrat en les seues conclusions la suficient viabilitat tècnica i econòmica per a realitzar la citada obra.

I també vull dir-li que en el transcurs de l'esdevenir històric han passat moltes administracions per aquest país i que, no obstant això, cap ha tingut eix interès. Nosaltres sí que tenim interès en resoldre'l. Li he dit que el que vosté demana ho hem complit i, simplement, jo el que li recomanaria seria que demane els estudis que ja estan realitzats, tant per la conselleria com per Renfe. Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nebot.
Senyor Crespo.

El senyor Crespo Samper:

Senyor president. Senyories.

Senyor diputat, li agrairé les seues paraules i li he de dir que els adorns van en funció de les possibilitats.

Quant a l'estudi que vosté em diu, vosté confon dues qüestions, dues qüestions fonamentals. Diu que no hi ha possibilitats tècniques ni econòmiques. Mire, jo el d'econòmiques m'ho crec, però tècniques, no s'ho creu ningú dels que estan ací en esta cambra. Per una senzilla raó. Possibilitats tècniques d'unir Gandia amb Dénia, és de les coses més senzilles.

Si vosté em diguera, que una part del metro de València, té una impossibilitat de tipus tècnic i s'agreuja la seua realització, jo m'ho crec immediatament. Si vosté em diu que cal fer un ferrocarril per baix d'un riu o per baix de la mar, o passar-lo per damunt d'un barranc o d'un riu molt gran, li puc dir que té alguna dificultat tècnica. Però tècnicament unir Gandia (*rialles*) amb Dénia, és una cosa que no s'ho creu ningú.

Una altra qüestió és que vosté diga que eix ferrocarril per exemple, no és rendible o que el cost de la seua producció, la seua realització, està molt fora de les possibilitats del Govern valencià. Tot això li ho puc admetre. Però jo ja li he dit i he reconegut en un principi, que cabia eixa qüestió, perquè alguna cosa conec —no del tot— els estudis que s'han fet. De tècnica,

ho rebutge completament. Bé, econòmicament, li puc dir que sí. Però es tractava d'un problema polític. I he dit eixes raons adornades, segons vosté, en el proemi de la meua intervenció que tant li ha agradat, quines eren les raons que no vaig a repetir ara.

La vertebració, la unió, fer una continuïtat de totes nostres terres, és una qüestió vital per al Govern de la Generalitat, siga del signe que siga; si es creu en l'autonomia. Siga el Govern que siga. I precisament la unió entre les terres de la província de València i les terres de la província d'Alacant, és una unió més necessària i cada vegada més. I no done ací la raó perquè no vull fer un discurs de qüestions que no vénen al cas.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Crespo.
Senyor Nebot.

El senyor Nebot Monzonís:

Senyor Crespo.

No magnifique el que jo he dit. Jo he dit la suficient viabilitat tècnica i econòmica. I si vosté coneix els estudis, doncs no cal comentar-ho més. D'una altra banda m'alegra, el meu grup s'alegra molt del seu fervor autonomista. Mai és tard.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nebot.
Passem a votar aquesta proposta de resolució.
Comença la votació.

Per 36 vots a favor, 42 en contra i cap abstenció, és rebutjada la proposta de resolució.

Senyor Botella.

El senyor Botella Vicent:

Moltes gràcies, senyor president.
Senyories.

El Grup d'Esquerra Unida, hem votat favorablement aquesta proposta de resolució perquè la veiem encertada tant en la seua redacció com en el seu contingut. Perquè efectivament, fa falta eix estudi, que estudis cal dir que se'n poden fer de moltes maneres, i que segons com es facen donen un resultat o en donen un altre. I que el es tracta és que en eix estudi, al mateix temps de propostes tècniques i estudis econòmics, es pose voluntat política per tal que realment es porte a efecte un determinat projecte.

Jo crec que, ací, en definitiva, el que està en joc és una determinada concepció que el Govern central i el Govern autonòmic opte, no solament perquè les comunicacions es facen per carretera, sinó que també tinga unes mires de futur en el tema del ferrocarril.

Nosaltres creiem que invertir en ferrocarril és important, perquè en definitiva és apostar pel futur, tenint en compte, i han passat anys importants de crisi energètica; i, per tant, és important optar pel tema del ferrocarril. Però a més a més, estem d'acord lògicament en els arguments que s'han donat sobre la vertebració del sud i del nord del País Valencià.

Nosaltres creiem que, fins i tot, el tema de la rendibilitat econòmica no és alguna cosa que es deu contemplar. Perquè un servei públic, la rendibilitat econòmica és relativa. Sobretot tenint en compte, que si haguérem de donar el mateix tracte a tots els serveis públics, segurament hauríem de tancar-los tots. Fins i tot, doncs, algunes qüestions com les que s'han plantejat abans de la creació de la policia autonòmica, no faria falta ni crear-la, perquè tampoc seria rendible econòmicament.

Des d'eix punt de vista, i per aquestes raons, hem considerat que calia donar suport a aquesta proposta de resolució; i dir que, dificultats tècniques, efectivament en poder existir. Però

segurament existiran més, doncs, en haver de travessar Despeñaperros, per fer el TAV de Madrid a Sevilla. I segurament també s'hauran trobat amb eixes dificultats, però tenint en compte que estem en l'era de l'alta tecnologia, doncs jo crec que les dificultats tècniques no és un argument per votar en contra.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.
Senyor Quirós.

El senyor Quirós Palau:

Con la venia del señor presidente.

Nuestro grupo ha votado afirmativamente, y ha votado por varios motivos. En primer lugar, porque se nos pide bien poco. Se nos pide la versión ferroviaria del programa laboral de aquel fraile que decía «que bajemos al huerto y trabajéis, y subamos y cenemos».

O sea que las Cortes encarguen... Yo pensaría más coherente que se nos traiga un proyecto estudiado, reflexionado, un partido que tiene una propuesta seria que hacer, la reflexiona, la valora. Y conscientemente, la presenta y la defiende.

Pero en fin, ¿quién se atreve a votar en contra una cosa que, en definitiva, es evitar que demos la vuelta por la Mancha los valencianos cuando vamos a estar viajando dentro de nuestra propia autonomía? Si hemos de viajar a veces, inclusive hasta Albacete, porque hay determinado ferrocarril que hace un trayecto Albacete hasta Alicante, y después de dos horas y media llegamos a un destino que en hora y media se podía realizar.

Però para nosotros es importante algo más que ir a golpe de ocurrencia. Porque, cuando existe la posibilidad del tren de alta velocidad, se pide el tren de alta velocidad. Cuando hay la posibilidad de ensanchar por vía estrecha, se pide por vía estrecha. Cuando hay de vía ancha, se pide por vía ancha. Y ahora, en este momento, nos encontramos que Valencia puede ser una exposición permanente de distintos anchos de vía, enfrentados como si fuera un cordel dentro de un bolsillo.

O sea, ancho de vía española. Ancho de vía europea, que se va a hacer en el tramo de Fuente la Higuera. Ancho de vía europea, que se va a hacer en el tramo Barcelona-Valencia. Ancho de FEVE, que va a funcionar por el metro, saliendo por la calle, etcétera, etcétera. Y ancho de ferrocarril, que se pretenderá —supongo— para que pueda continuar por el tramo que en la actualidad funciona entre Dénia y Alicante.

Nuestro grupo está consciente de lo que se ha dicho, de que esto es un proyecto. Consideramos que esto se tiene que defender como un gran proyecto, un gran proyecto de una comunidad es un proyecto global, en donde se valoran perfectamente necesidades, opciones, financiaciones... y no las rentabilidades económicas, como parece que se ha dicho por aquí.

Hay momentos que las rentabilidades sociales, he oído hace mucho tiempo que también tenían que tenerse en cuenta. Y lo he oído por parte de personas que se vuelven atrás en estos momentos, quizá de ese mismo planteamiento, se hacían otros... Nuestro grupo pretende que sería mucho más positivo ese debate pendiente que tiene esta Cámara sobre las necesidades o la demanda de la Comunidad Valenciana en materia ferroviaria.

Y hablaríamos del ferrocarril de Santander. Y hablaríamos a lo mejor del ferrocarril estratégico de Alcoy a Dénia por Carcaixent. Y hablaríamos de este ferrocarril. Y hablaríamos del tren de alta velocidad. Y hablaríamos del ferrocarril de Valencia a Pau. Y hablaríamos del tren de Valencia a Cuenca. Y hablaríamos de muchas más cosas. Porque nuestro grupo...

El senyor vice-president primer:

Senyor Quirós. «Habláramos», però és que estem en un altre tema, senyor Quirós. Estem en el tema d'un ferrocarril determinat.

El senyor Quirós Palau:

Por este motivo decimos que hemos apoyado esto. Pero nos parece mucho más coherente nuestra propuesta futura, que ésta es parte de la nuestra. Es un debate global sobre las necesidades ferroviarias, que todavía esta comunidad no ha exigido al gobierno central y estamos dejándonos llevar por la autoridad central, como siempre.

Hora es que, aunque no nos hagan caso, nosotros presentemos ese gran proyecto global, ese gran proyecto global, y no simplemente remiendos. No una ensalada de ocurrencias. Porque la Generalitat debe tener en cuenta el deseo de todos los valencianos y su beneficio global. Y eso es lo que pretende nuestro partido. En este momento nuestro grupo apoya parcialmente esa propuesta que es un simple estudio. Y en el futuro plantearé ante la Cámara el debate global que consideramos que es lo que realmente resolverá el problema.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Quirós.
Proposta de resolució 4.254.
Senyor Giner.

El senyor Giner Giner:

Senyor president.
Senyores diputades i senyors diputats.

La proposta de resolució que presenta el nostre Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana, diu textualment: «Les Corts Valencianes exigeixen al Govern valencià que cap institució de la Generalitat participe o done suport a activitats que propugnen la idea dels anomenats Països Catalans.»

Existeix senyors diputats, al nostre criteri, un atac permanent a la integritat territorial de la nostra comunitat. Un atac permanent a la seua personalitat diferenciada. Es conculca d'aquesta forma el nostre Estatut d'Autonomia i la mateixa Constitució espanyola. I això, per quant en el text del nostre estatut, es conté en el seu article tercer molt clarament, que el territori de la comunitat autònoma comprén el dels municipis integrats en les províncies d'Alacant, Castelló i València.

Per altra part, la mateixa idea de Països Catalans suposa la consideració que la nostra comunitat és part, conjuntament amb Catalunya, Balears i altres territoris, d'una hipotètica nació. Esta idea és manifestament anticonstitucional. L'article 145 de la Constitució espanyola diu en el punt un, que en cap cas, en cap cas, s'admetran la federació de comunitats autònomes.

En l'apartat dos del mateix article 145, s'assenyala que els estatuts podran preveure els casos, requisits i termes en què les comunitats autònomes podran celebrar convenis entre elles, per tal d'acomplir i prestar serveis, serveis que els siguen propis. Però és evident que no és així el cas.

Jurídicament, constitucionalment, la idea dels països catalans queda palesa que és inviable i que a més a més, com he dit anteriorment, és un atac a la personalitat diferenciada de la nostra comunitat i a la seua integritat.

Doncs, bé, eixa idea plasmada gràficament, fins i tot defensada obertament, apareix en multitud de publicacions que s'utilitzen en els centres docents valencians, i porta en moltes ocasions missatges subliminars sobre la llengua catalana com a sosteniment d'eixa entelèquia dels països catalans. Manipulen i falsegen dades històrics que a alguns en la seua demència els porta a negar la nostra pròpia història.

En molts dels llibres de text i consulta dels alumnes valencians se'ls pregunta per eixos països catalans. En aquesta realitat té una responsabilitat el govern valencià i la seua conselleria de Cultura, Educació i Ciència, que permet est estat de coses amb una passivitat que fa pensar a molta gent que puga existir un grau de complicitat. És necessari, per tant, acabar amb qualsevol posició que pose en dubte la fermesa del govern valencià en la defensa del nostre Estatut, de la Constitució, i en definitiva de la integritat i personalitat diferenciada de la nostra comunitat.

I per tal d'aconseguir est objectiu que hauria de ser sagrada obligació del govern valencià i mandat estatutari constitucional s'han d'acabar les ajudes a totes aquelles associacions, grups i activitats que propugnen la idea dels països catalans. I s'ha de dur a terme una política d'inspecció educativa encaminada a evitar la utilització de text, llibres de consulta, que no compten amb la pertinent aprovació de la Generalitat Valenciana.

Perquè han de saber, senyories, que en col.legis valencians s'estan utilitzant llibres que compten amb l'aprovació de la Generalitat, però de la catalana no de la valenciana. En conseqüència són llibres escrits en català i amb mapes de Catalunya, que moltes vegades no porten cap referència a la Comunitat Valenciana ni a res que siga estrictament valencià.

Estos fets creen un fort malestar entre pares i alumnes. La inspecció educativa, la mateixa conselleria saben, o haurien de saber, que en molts col.legis s'estan donant estes situacions, i que llibres de valencià, fins i tot de ciències naturals i altres assignatures estan sent vehicle del que denunciem per mig d'aquesta proposta de resolució.

Urgeix posar fi a estes situacions, i la màxima responsabilitat per a posar fi a estes situacions recau en la pròpia Generalitat Valenciana. Per això presentem esta proposta de resolució a les Corts per tal que cap institució de la Generalitat participe o done suport a activitats que propugnen la idea dels països catalans, amb l'esperança de comptar amb el suport de les Corts, i poder d'esta forma acabar amb esta campanya antivalenciana que comporta afirmacions per les quals la llengua, la literatura, la cultura en general, fins i tot la ceràmica, l'art, la gastronomia i tantes altres coses pertanyen a l'àrea catalana.

Per a evitar confusionisme i l'espoli a què està sotmesa la nostra cultura i també la integritat territorial de la nostra comunitat, el nostre grup parlamentari presenta esta proposta de resolució esperant que puga comptar amb els vots suficients d'esta cambra.

Gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Giner.
Senyor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

Gracias, señor presidente.
Señoras y señores diputados.

Uno de los inconvenientes de un debate, consecuencia del de política general de resoluciones, tan abierto como el que estamos celebrando por el número de resoluciones presentadas, hace que algunas de esas resoluciones, como ésta que estamos aquí ahora analizando, ni tenga que ver, en nuestra opinión, para nada con el debate de política general, ni se deduzca en ninguna de sus variantes, directas o indirectas de ese debate, sino que es una propuesta de resolución que nos parece que está exclusivamente en la mitología de un grupo parlamentario determinado que tiene sobre esta cuestión una insistencia que ya es también, como se ha dicho antes, una insistencia añeja, y que creo que solamente responde a su

peculiar manera de contemplar la situación cultural de identidad política de la comunidad. Solamente creo que es este grupo el que lo plantea así.

No obstante, como mi grupo pretende responder a todas las cuestiones planteadas, también a ésta, naturalmente, va a responder.

A nosotros nos parece, y nos ha parecido siempre, y como grupo parlamentario así lo hacemos, que las actuaciones que la Generalitat pueda tener, o el gobierno valenciano pueda tener en materia cultural, de defensa de nuestra identidad cultural como pueblo, las instituciones que nos son propias y que están en nuestro Estatuto de Autonomía, es decir, toda esa realidad política que es la Comunidad Valenciana, la defiende el gobierno muy bien.

Por lo tanto hacemos una política en todos los aspectos, tanto interior como de cara al exterior, que es una política de confianza y sin complejos de ninguna clase, sino defendiendo lo que es nuestro, y además dentro del cuadro constitucional, que —justamente se ha señalado aquí— en su artículo 145 establece prohibiciones para cierto tipo de federaciones —cosa que el Gobierno de la Generalitat cumple a pie juntillas—, así como los posibles convenios de colaboración o cooperación que puedan existir.

Igual lo dice el estatuto en su artículo 146, y por lo tanto no sólo es que el Gobierno lo cumpla, porque tiene que cumplirlo, porque hace una actividad absolutamente constitucional, sino que también tiene celo justamente en defender lo que es nuestro y nos pertenece, nuestra cultura, nuestra lengua y nuestras instituciones.

Sin embargo, en esta resolución lo que aparece es lo de siempre, es el problema de un cierto complejo de inferioridad respecto a otras culturas, es una sensación de estar permanentemente agredidos, una especie de fantasmas que aparecen por ahí y desaparecen. Y lo que desgraciadamente ocurre con estos planteamientos es que después de hablar de un permanente ataque de no se sabe quién, la consciencia de este planteamiento es que después hay que censurar y hay que, naturalmente, tratar de atrapar a los fantasmas y machacarlos, a ser posible.

Es decir, que plantea, digamos, una situación un poco paranoica, es decir, hay unos ataques y por lo tanto hay que encontrar un chivo espiatorio para poder saciar esas incertidumbres y desconfianzas que se siembran.

Nosotros creemos que esto puede ser un planteamiento que el Grupo Parlamentario Nacionalista de Unión Valenciana haga, creo que es una percepción equivocada de la realidad, que para nada tiene que ver esto con la actividad del gobierno, ni tampoco con las preocupaciones y la manera de percibir los problemas que tenemos los demás grupos, y desde luego el mío. Que es una cuestión que satisface ciertas ansias de protagonismo y de identidad política de un grupo, por otra parte pequeño de la Cámara, y por lo tanto nos preocupa bien poco este planteamiento.

Tendremos que decir, junto con esto, que tampoco vamos a ceder en cuestiones básicas también para la convivencia de los españoles, y de los valencianos en particular, que son los derechos absolutamente legitimados por la Constitución, como es la libertad de expresión, la libertad de discusión científica en materias de ciencias, en materias de ciencias naturales, que se ha citado aquí, en materia de historia o en materias filológicas, donde la discusión es algo permanentemente abierto porque si no la ciencia no podría naturalmente progresar.

La crítica, la autocrítica, el sentido agnóstico que hay que tener en las cuestiones culturales, o relativistas al menos, son cuestiones que yo creo que desde Galileo se tienen claras, y que por lo tanto la crítica constructiva, constante, es lo que hace progresar la idea de los pueblos y su propia identidad en el pasado, en el presente, sobre todo, y en el futuro.

Por lo tanto en estas cuestiones no entraremos, porque todo lo que no sea esto no va más que en el sentido de azuzar, podríamos decir, «la caza de brujas», y como ya conocemos lo que significa históricamente «la caza de brujas», no van ustedes a convencernos de que este es el camino que nos interesa.

Por lo tanto, por las razones dichas y por otras muchas más que se podrían decir, vamos a rechazar naturalmente su resolución.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Asensi.
Senyor Giner.

El senyor Giner Giner:

Gràcies, senyor president.

Afirmava, senyor Asensi, que la qüestió que planteja el nostre grup no té res a veure amb una proposició conseqüència d'un debat general.

Nosaltres pel contrari creiem que sí que té a veure, i el fet que la Mesa l'haja admés a tràmit és conseqüència que està d'acord amb el Reglament, amb conseqüència el seu raonament cau amb el seu propi pes...

El senyor vice-president primer:

Senyor Giner, han de fer tots els diputats un esforç per tal que en la seua argumentació no impliquen la Mesa de les Corts.

Sap vosté, millor que ningú, com de magnànima ha sigut aquesta vegada la Mesa de les Corts justament com a últim moment en el tema de la deliberació de mocions respecte el debat de política general, i s'ha plantejat en la Junta de Síndics. Vosté ho sap molt bé, només han estat rebutjades les que tenen defecte de forma, i res més.

El senyor Giner Giner:

Senyor president...

El senyor vice-president primer:

Faça un esforç per a no implicar la Mesa de les Corts en la seua argumentació.

El senyor Giner Giner:

Senyor president, tan sols...

El senyor vice-president:

Moltes gràcies, senyor Giner, continue elaborant el seu criteri de defensa de la seua proposta sense implicar la Mesa de les Corts.

El senyor Giner Giner:

Sense implicar a la Mesa de les Corts, senyor president, continue amb el meu raonament.

Senyor Asensi, la insistència del nostre grup en plantejar aquesta qüestió respon a què per part del govern valencià i del grup polític que el sustenta no hi ha hagut al llarg dels últims anys una resposta adequada, una resposta clara, que m'haja permés el que esta qüestió no s'haguera de plantejar de nou, i a les proves em remet, perquè al llarg d'est mateix curs són moltes les queixes que hi ha hagut per part de pares, d'alumnes en els diferents col·legis de la nostra comunitat denunciant est mateix fet.

Vostés amb la seua posició l'única cosa que estan patentitzant massa vegades és una ambigüitat, quan no una connivència en est mateix fet. No hi ha molt de cels perquè vostés pareix que respecten la personalitat, la pròpia integritat territorial de la nostra comunitat, però ho fan de dret no de fet.

Per desgràcia els països catalans, la idea dels països catalans

i la seua presència moltes vegades en el suport que se li dóna des de la pròpia Generalitat és costant, repetida. No existeix cap de paranoia, senyor Asensi, en el nostre grup, potser en les seues conductes existeix alguna cosa de freudiana.

En la cambra el que s'ha de fer és respectar les lleis, i això és el que nosaltres demanem i exigim, que respecte l'Estatut i que respecte la pròpia Constitució Espanyola.

No res més, senyor president.

Moltes gràcies.

(Ocupa la presidència el molt excel·lent senyor Antoni Garcia i Miralles.)

El senyor president:

Moltes gràcies.

Senyor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

Señor presidente, muchas gracias.

No, no quisiera que se me interpretara mal, en el sentido de que no es que le acuse a usted de que no pueda plantear lo que quiera, le digo que no se ampare en una resolución que ha sido generosa de la Mesa, en una apertura del debate, para decir que tiene usted derecho a hacerlo.

Si usted tiene derecho a hacerlo, lo que decimos es que, en un debate como éste, debe centrarse en las cuestiones que se deducen de la comunicación del gobierno y del debate posterior, que esto que usted ha presentado no tiene nada que ver en absoluto con ese debate. No tiene nada que ver. Que usted tenga derecho a presentarlo, nos parece muy bien, pero digo que desde nuestra opinión es algo que no tiene nada que ver con lo que se ha dicho en el debate.

En segundo lugar, yo creo que el Gobierno y mi Grupo Parlamentario para eso está también, el Gobierno es un exquisito y riguroso cumplidor de la legalidad vigente, de la Constitución, y de todo lo que implica las instituciones de la Generalitat y, no solamente lo es, sino que además lo practica, constantemente lo practica. Ahí están las leyes de uso de valenciano, ahí están las normas de fomento de la lengua y ahí está todo lo que se refiere a la política cultural que se ha hecho gracias a esta Cámara también que ha podido —creo— avanzar mucho en lo que supone un gran consenso social valenciano en torno a esas cuestiones.

Luego no venga usted ahora a trastocar algo que ha costado mucho mantener y es muy importante como patrimonio de los valencianos, porque tenga ciertas ensoñaciones sobre fantasmas más o menos que vagan por ahí y que usted cree que están aquí penetrando, incluso territorialmente dice: que tenemos un ataque territorial. En fin, que yo sepa no hay enclaves extranjeros en nuestra Comunidad, ni cabezas de puente, ni hay una estrategia, en fin, yo creo que eso son alucinaciones en el sentido no psicológico sino más bien en el sentido coloquial, es decir, que se imaginan cosas que no existen. Ya lo decía Heidegger: «la realidad depende de como cada uno la interprete y le dé significado». Yo no creo en Heidegger, pero él lo decía así. Si usted le da ese significado, pues allá ustedes con su política, no pasa nada. Pero ese no es el significado que le da la mayoría del pueblo valenciano representado en esta Cámara, no es ese el significado que le da.

Luego, si quiere hablar de colegios, pues plantéelo usted en otro trámite parlamentario, también tiene derecho a hacerlo, pero no es el debate que queríamos tener aquí, sino es un debate general, en todo caso sobre la cultura y sobre la realidad cultural de la Comunidad Valenciana que creemos que está suficientemente defendida a través de las actuaciones de la Generalitat y del Consell en particular.

Gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias.

Pasamos a votación la propuesta de resolución defendida por el señor Giner.

Comienza la votación.

Votos a favor, 34; en contra, 50. Queda, pues, rechazada la propuesta de resolución.

El señor Mollá tiene la palabra para explicación de voto.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

El Grup Parlamentari d'Esquerra Unida ha votat en contra d'aquesta proposta de resolució. Hem votat en contra, en primer lloc, per una raó pràcticament formal, i és que en la seua defensa es fa una intervenció apocalíptica per part del senyor Giner sobre l'atac permanent a la integritat territorial al voltant del tema dels països catalans, probablement es podria plantejar que el que fóra era un ànim expansionista i per tant serien altres els que estarien en la defensa...

El senyor president:

Senyor Mollà, és que serà molt difícil que jo puga aguantar el torn de rèplica. Li pregue que defense la seua posició.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.

Nosaltres no compartim en absolut que hi haja alguna lluita en els àmbits territorials, ni res d'això, i per tant, pensem que això no ens podria justificar a nosaltres mai votar favorablement aquesta qüestió. Però hi ha un altre tema, i és el tema del propi contingut. Diu: «les activitats que propugnen la idea dels anomenats països catalans», és a dir, es tracta de perseguir una idea, una idea que evidentment quan es vol extralimitar les coses jo no dic que no hi haja eixit eixa interpretació, pot ser una interpretació territorial. Hi ha una altra interpretació que és la que fa la Reial Acadèmica de la Llengua que diu que evidentment la llengua catalana és una i el valencià és una variant de la llengua catalana que es parla al País Valencià, en la seua major part, i que els valencians la tenim com a pròpia, però que, naturalment, forma part d'eix tronc comú de la llengua catalana.

I, per tant, en moltes ocasions quan es parla possiblement de països catalans del que es parla és simplement d'una cosa tant demostrada científicament com que la pròpia Reial Acadèmica de la llengua ho diu, i és que existeix una unitat de la llengua en el sentit de ser la llengua catalana, i els valencians tenim el valencià com a pròpia en eixa variant.

Però, què passa?, que a continuació i del que es planteja és la persecució de la idea. Efectivament es parla que hi hauria llibres que s'haurien de retirar. Anem espai, això ja està passant. Efectivament, en alguns llocs s'estan segregant llibres, efectivament això ja està passant. La persecució de la idea condueix a això, i al final d'eix procés a l'hora de determinar quants llibres s'han de cremar, possiblement, fins i tot algunes propostes de resolució de les que s'han fet aquí per un determinat grup haurien d'anar a la foguera, perquè a la millor no tenen l'accent on toca i de la manera que toca. És a dir, eixa idea, eix concepte de persecució al que són no qüestions objectives sinó idees, al que ens porta és a la barbàrie, a la bogeria efectivament, perquè açò és tot el contrari de la cultura, i efectivament aquí és on es podria portar el que aquestes Corts comencen a aprovar resolucions sobre la persecució de les idees.

Nosaltres de cap manera estem per perseguir les idees, per cremar llibres, per segregat publicacions, ni per fer tota eixa sèrie de coses que malauradament en alguns llocs ja s'han començat a fer. Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Proposta de resolució del Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana número 4.255. El senyor Farnós té la paraula.

El senyor Farnós Gauchía:

Senyor president.

Senyores i senyors diputats.

En aquesta resolució pareguda a la que representàvem fa un temps sobre el soterrament de la via fèrria, demanem que s'insti al Govern de la Nació perquè sense demora realitze, execute, el desviament de la carretera nacional 340 al seu pas per Castelló.

Lògicament podríem organitzar, podríem utilitzar els mateixos arguments que hem dit aleshores, tanmateix creiem que encara més en aquest problema l'assumpte és més greu, és més greu perquè han passat els anys i eix problema s'ha anat agreujant i hui en eixa carretera 340 al seu pas per Castelló, és molt dur dir-ho, però pràcticament ens trobem quasi en una situació tercermundista.

Carretera que a la vegada és carrer i que com carrer s'ha anat convertint quasi en un centre comercial, en magatzems, en tendes. Imaginen-se vostés el caos que allí pot haver. Mai se sap si fer eixos 2, 3 quilòmetres que creuen Castelló en la seua perifèria, pot durar un hora o pot durar dues hores poder-los passar. Lògicament, depén del que es diu en aquests termes de l'hora punta.

Si abans, fa 2 o 3 anys, precisament intervenia jo en aquesta trona parlant del semàfor d'Europa, hui he de parlar ací de la parada d'Europa, que tot el món no utilitze l'autopista, molts utilitzen la carretera, jo els assegure que quan arriben a Castelló eix pas, eix travessar Castelló mai se sap quant pot durar.

Tampoc creiem que és un problema de governar millor o pitjor segons el signes de l'ajuntament de Castelló, reconeixem que la institució municipal tan governada pel Partit Socialista abans en 3 legislatures com ara el Partit Popular, han fet un esforç ja que ha estat evident que ha estat un tema extremadament debatut, constantment negociat i tanmateix veiem que les solucions com és afrontar quant abans eix desviament no aribe.

Tampoc m'avance que ens valen les excuses que s'han fet estudis, que s'han fet projectes, que s'ha negociat insistentment diria jo, que s'han organitzat comissions, però el tema segueix aquí sense resoldre's.

Jo fent referència al que abans ha parafrasejat una frase del meu company Filiberto Crespo quan deia que la passió, i després el diputat Callao ha parlat dels protagonismes polítics que imperen sobre les raons, jo crec que aquest és un tema on no hi ha passió política perquè és un tema on els partits polítics en la seua ideologia no han de tenir massa fe en ells, ni tan sols hi ha un afany de protagonisme per aquest diputat, ja que reconec que des de Castelló totes les institucions han fet sempre un gran esforç, i tanmateix a l'hora de fer eixes inversions, una vegada més, Castelló està marginada.

Estem veient com aquests dies el problema apareixia arreglat, que s'anaven, fins i tot, a visitar les obres, una vegada més hi ha una aturada no sé si per un manca de pressupost o perquè encara més algú vol fer més estudis, més projectes o inventar alguna comissió.

El senyor president:

Torn en contra, senyor Nebot.

El senyor Nebot Monzonís:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyories, efectivament, la societat de Castelló està d'acord en què el desviament de la nacional 340 es porte a terme. Però, fent una xicoteta memòria històrica també m'agradaria recordar que algunes autoritats d'una certa època es van oblidar que allò era una carretera nacional i no es va tenir en compte a l'hora de projectar les alineacions que hi ha al voltant d'eixa carretera. I, així ha estat el problema que durant 25 anys ha patit la ciutat de Castelló. Això volia recordar perquè cal recordar aquests temes.

Anant al fil de la seua proposta de resolució, he de dir-li que no val el que diguen els reculls de premsa, sinó el que vull dir-li és que les obres del desviament de la nacional 340 es licitaran a finals de l'any 1992, com així ha explicat el secretari general d'infraestructura del Ministeri d'Obres Públiques, el senyor Emilio Pérez Touriño després de la reunió que va mantenir amb l'alcalde i el governador de Castelló. El projecte sobre la variant de la nacional 340 és el primer objectiu del Ministeri d'Obres Públiques i Transports per a l'exercici de 1992. Per tant, el Govern de la Nació ja ha expressat la seua voluntat de deixar les obres ratificada aquesta setmana en un contestació a una pregunta del diputat socilista Paco Arnau.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Senyor Farnós.

El senyor Farnós Gauchía:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Mire, senyor Nebot, no vull entrar en controvèrsies històriques de qui té la culpa. El problema està aquí i el nostre afany, com li he dit abans, és resoldre-ho. No vull parlar de situacions de detalls, possiblement si s'haguera solucionat el problema hui no portaríem ací est tema a debat.

Jo m'alegre d'escoltar-li un cosa: que llegim menys la premsa, que no ens fiem de la premsa i que ací el que val és la seua paraula que quedarà en les actes d'esta sessió en la qual ens comuniquen oficialment, per part de l'Administració, que les obres de desviament de la 340 seran licitades abans de finals de 1992. I amb això em sobra.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Passem a votació la proposta de resolució defensada pel senyor Farnós.

Comença la votació.

Vots a favor, 33; en contra, 43. Queda rebutjada la proposta.

Algun Grup desitja explicar el vot?

Se suspén el Ple que continuarà demà a les nou i mitja.

(Se suspén la sessió a les 19 hores i 43 minuts.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1. La subscripció és anual. El període de subscripció finalitza el 31 de desembre de cada any. Les altes que es produeixen durant l'any, es comptaran, a efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre-natural, qualsevulla que siga la data de subscripció dins del trimestre.
2. L'enviament dels butlletins començarà una vegada s'haja rebut l'import corresponent i la targeta de subscripció degudament complimentada.
3. El subscriptor que no renove la subscripció abans del 31 de desembre serà donat de baixa.
4. L'administració del Butlletí pot modificar en qualsevol moment el preu de la subscripció, el qual tindrà efectes per als subscriptors donats d'alta, a partir de la següent renovació de la subscripció.

TARGETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Carrer Núm.

Telèfon Població

Districte postal.....

Desitja subscriure's al «Butlletí Oficial de les Corts Valencianes», SÍ/NO i al «Diari de Sessions» SÍ/NO (esborre's allò que no procedesca), d'acord amb les condicions adjuntes, a partir del dia de de

Amb aquesta finalitat el dia de de, ingressa al C/C núm. 31/80 de les Corts Valencianes en el Banc Central Sucursal 29, plaça de la Mare de Déu, 8 (València) la quantitat de pessetes mitjançant ingrés o transferència.

..... de de

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ ANUAL

1. Al Butlletí i Diari de Sessions:	11.750 pessetes
2. Al Butlletí Oficial:	7.000 pessetes
3. Al Diari de Sessions:	5.600 pessetes
4. Números solts:	100 pessetes

CONDICIONES PARA LA SUSCRIPCIÓN

1. La suscripción es anual. El período de suscripción finaliza el 31 de diciembre de cada año. Las altas que se produzcan durante el año se contarán, a efectos de cobro, desde la primera semana de cada trimestrenatural, sea cual sea la fecha de suscripción dentro del trimestre.
2. El envío de los boletines comenzará una vez se haya recibido el importe correspondiente y la tarjeta de suscripción debidamente cumplimentada.
3. El suscriptor que no renueve la suscripción antes del 31 de diciembre será dado de baja.
4. La administración del Boletín puede modificar en cualquier momento el precio de la suscripción, el qual tendrá efectos para los suscriptores dados de alta, a partir de la siguiente renovación de la suscripción.

TARJETA DE SUSCRIPCIÓN

Nombre

Calle Núm.

Teléfono Población

Distrito postal

Desea suscribirse al «Boletín Oficial de las Cortes Valencianas», SÍ/NO y al «Diario de Sesiones» SÍ/NO (táchese aquello que no proceda), de acuerdo con las condiciones adjuntas, a partir del día de..... de

Con esta finalidad el día de..... de, ingresa en la C/C núm. 31/80 de las Cortes Valencianas en el Banco Central Sucursal 29, plaza de la Virgen, 8 (Valencia) la cantidad de pesetas mediante ingreso o transferencia.

..... de de

PRECIO DE LA SUSCRIPCIÓN ANUAL

1. Al Boletín y Diario de Sesiones: 11.750 pesetas
2. Al Boletín Oficial: 7.000 pesetas
3. Al Diario de Sesiones: 5.600 pesetas
4. Números sueltos: 100 pesetas

DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS VALENCIANES

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts, Palau de Benicarló, plaça de Sant Llorenç, 4. 46003 València. Ap. 22088. Telèfon 387 61 00.

Imprimeix: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4. 46014 València.
Dip. Leg.: V-1.013-1983.

DIARIO DE SESIONES DE LAS CORTES VALENCIANAS

Edición y suscripciones: Servicio de Publicaciones de las Cortes, Palacio de Benicarló, plaza de San Lorenzo, 4. 46003 Valencia. Ap. 22088. Teléfono 387 61 00.

Imprime: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4. 46014 Valencia.
Dep. Leg.: V-1.013-1983.

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

Número 27

III Legislatura

Any 1992

Sessió plenària
celebrada el dia 19 de febrer de 1992
Quarta reunió

Presidència del Molt Excel.lent Senyor
Antoni Garcia i Miralles

SUMARI

(Comença la sessió a les 9 hores i 45 minuts.)

- Intervenció dels diputats senyors Fermín Artagoitia Calabuig (G.P. Nacionalista U.V.), Ernesto Fenollosa Ten (G.P. Socialista), Héctor Villalba Chirivella (G.P. Nacionalista U.V.), Pasqual Mollà i Martínez (G.P. Esquerra Unida), Vicente Aparici Moya (G.P. Popular), Maria Àngels Ramón-Llin i Martínez (G.P. Nacionalista U.V.), Alfonso Arenas Ferriz (G.P. Socialista), Filiberto Crespo Samper (G.P. Nacionalista U.V.), Juan Callao Capdevila (G.P. Socialista), Albert Taberner i Ferrer (G.P. Esquerra Unida), Martín Quirós Palau (G.P. Popular), Vicent Garcés Ramón (G.P. Socialista), Fernando Giner Giner (G.P. Popular), Ernest Nabás Orenga (G.P. Socialista), Gloria Marcos Martí (G.P. Esquerra Unida), Salvador Almenar Palau (G.P. Socialista), Alfredo Botella Vicent (G.P. Esquerra Unida), Leandre Picher Buenaventura (G.P. Socialista), Joaquín Nebot Monzonís (G.P. Socialista), Joaquín Farnós Gauchía (G.P. Nacionalista U.V.), María Antonia de Armengol Criado (G.P. Socialista), Rafael Sanchis Perales (G.P. Popular), José Asensi Sabater (G.P. Socialista), Avel·lí Roca i Albert (G.P. Socialista), José Vives Borrás (G.P. Popular), Jorge Lamparero Lázaro (G.P. Popular), Joaquín Calomarde Gramage (G.P. Popular) i Rafael Maluenda Verdú (G.P. Popular).

(Se suspén la sessió a les 20 hores i 52 minuts.)

Ple de les Corts Valencianes celebrat el dia 19 de febrer de 1992. Continuació del dia 12 de febrer. Comença la sessió a les 9 hores i 45 minuts, sota la presidència del vice-president primer, excel·lent senyor Soler i Marco. Sessió plenària número 18.

El senyor vice-president primer:

Continua la sessió.
Proposta de resolució 4.257.
Senyor Artagoitia.

El senyor Artagoitia Calabuig:

Señor Presidente. Señoras y señores diputados.

Volvemos a traer aquí un tema clásico de los problemas de los valencianos, al que sigue sin darse solución, y en el que la nota que se le puede dar al partido del gobierno valenciano sólo puede ser la de suspenso, aunque luego supongo que nos dirán, como decían ayer, que nos falta sensibilidad por traer aquí propuestas casi, casi, ya muy conocidas.

Yo no voy a reiterar aquí lo dicho por el señor conseller de Trabajo, en la comparecencia de 30 de octubre pasado, cuando decía que la política seguida por parte del Consell con respecto a la empresa de IMEPIEL ha sido evidentemente nula. Las propias palabras hablan por sí solas.

Pero sí quiero recordar una verdad sin paliativos de ningún tipo. La Vall d'Uixó lleva perdidos en IMEPIEL 2.000 puestos de trabajo directos de los 2.800 que tenía, más todos los puestos inducidos que se han perdido. Lo que no es ninguna broma.

Quizá esos 200.000 puestos de trabajo que nos quieren hacer creer que han creado, según palabras del Muy Honorable Señor Presidente de la Generalitat en su intervención del otro día, tengan que ver con otra comunidad o es que quizás no se tienen en cuenta los destruidos en el mismo período. Pero eso será cuestión de una posterior actuación.

Que mientras estas Cortes y el Gobierno valenciano llevan nueve años hablando, los trabajadores tienen que salir reiteradas veces a la calle, a riesgo de que les rompan la cabeza en alguna carga, para pedir y reivindicar lo que en justicia les pertenece, lo que les reconoce nuestra Ley Fundamental: el derecho al trabajo y el derecho al cobro de sus salarios. A lo que curiosamente se ha opuesto el partido socialista en votación reiterada en estas Cortes, aunque ha sido recientemente resuelto en parte mediante convenio un crédito en los correspondientes avales. La pena es que no se hubiera hecho eso antes.

Quizás cuando aquí nos pase como ha pasado en Murcia o pase lo que está pasando en Asturias lo lamentaremos, pero entonces habrán soluciones de toda urgencia. Esta visto que si no se reivindica, no se obtiene.

Señorías, nuestro grupo cree que ya es hora de que se deje de hablar tanto en el Gobierno contándonos cuentos de la lechera, como ha venido haciendo hasta ahora, diciendo que el problema es de otros, del Estado, efectivamente del Estado también es. Y si del Estado tenemos que esperar soluciones, las tenemos claras. Al final también se dice que la culpa es de la iniciativa privada que no invierte. En fin, el caso es trasladar la responsabilidad siempre a otra parte.

Al final, el caso es que la Comunidad Valenciana, el Gobierno de la Comunidad Valenciana, lo que debe de hacer es traer planteamientos concretos, cuantificados y creíbles, aunque a lo mejor tenemos suerte y el jeque árabe nos saca el problema del medio.

No voy a reiterar aquí todos los argumentos que nuestro grupo ha dado ya en más de una ocasión, aunque tampoco puedo olvidar los compromisos públicos adquiridos por un

conseller de Trabajo en el 86 en cuanto a lo que iban a hacer en el 86 en polígonos industrial y naves, etcétera, nada se ha hecho; del 82 al 92, nada tampoco. Ni tampoco me voy a olvidar de la comparecencia del señor conseller de Hacienda en el 89, donde decía que el Gobierno garantizaría la subsistencia de los actuales puestos de trabajo cualquiera que fuera su destino futuro, público o privado —palabras textuales.

Como promesas creo que con lo dicho hay suficiente, aunque se pueden traer muchas más, pero no servirían de nada. Luego en réplica dirán «qué han hecho, qué han estado haciendo», como antes ha dicho.

Señorías, creemos que es hora de hacer, de que el Gobierno deje solo de hablar y de incumplir; y es hora de adoptar medidas concretas para acelerar el desarrollo industrial de la Vall d'Uixó, para la formación de sus trabajadores y la reconversión de sus empleados.

Y yo pienso que actuaciones como la que ha habido en el Congreso de los Diputados hace dos días, donde una enmienda presentada por el partido socialista insta al Gobierno —es una pena que decayera una propuesta de resolución que había presentada en esos mismos términos, es una pena— una enmienda presentada por ustedes, que esperemos que aquí esto traiga alguna solución al final, dice: «el Congreso de los Diputados insta al Gobierno para que en el plazo de tres meses adopte las medidas necesarias en colaboración con los distintos colectivos y administraciones públicas —supongo que algo tendremos que decir— afectadas que conduzcan a la definitiva solución de la situación por la que atraviesa la empresa IMEPIEL, así como la profundización en las distintas acciones de fomento e industrialización para la zona.»

Es claro que esto debería de pasar por la recuperación de IMEPIEL al patrimonio del Estado para poder sanearla y transferirla. Vamos a ver qué ocurre aquí. Pero medidas como estas quizás hace meses que se debían de haber tomado. Si la gente no sale a la calle, repito, parece que aquí no vale para nada.

Por eso creemos que esta vez la propuesta será aceptada, a lo mejor es que somos optimistas por naturaleza.

La propuesta dice: «Les Corts Valencianes insten al Govern valencià per tal que en el termini de tres mesos informe a estes Corts de les dotacions i mitjans econòmics que la Generalitat pensa adoptar per a solucionar l'actual crisi econòmica-social de la Vall d'Uixó com a conseqüència de la situació d'IMEPIEL.»

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Artagoitia.
Senyor Fenollosa.

El senyor Fenollosa Ten:

Gràcies, senyor president.
Senyores i senyors diputats.

És preocupant que, dins d'aquestes Corts, un representant elegit per la voluntat popular en un estat de dret democràtic siga capaç de plantejar ací i preguntar-se ací si és que fets com el de Múrcia, Cartagena o en la pròpia Vall d'Uixó puguen ser la solució per al problema.

A mi, com a representant del poble valencià, com a representant d'aquestes Corts, em fa vergonya sentir eixes possibles al·lusions a eixa desobediència civil o a eixa possible rebel·lió per a plantejar, des d'una persona que entenc que és democràtica i representant d'una part del poble valencià, siga capaç de dir ací en aquesta trona el que ha acabat de dir.

És un tema clàssic el que hui es porta ací. Però dins de ser un tema clàssic és també clàssic que sobre aquest tema s'escolten

dues veus. Una veu, la que ací ha dit el proponent d'aquesta proposta de resolució: que la solució és que torne al patrimoni per a donar-li la definitiva solució al tema de l'empresa IMEPIEL.

I per si no ho sap vaig a dir-li el que el 50% de la seua representació del Grup d'Unió Valenciana a Madrid, o siga el diputat senyor Oliver, deia ahir mateix, no després-ahir, ahir mateix en el debat que estaven realitzant sobre les proposicions no de llei que s'havien presentat.

I deia el senyor Oliver: «que IMEPIEL no se convierta en una espita de gasto más que grave continuamente los Presupuestos Generales del Estado.» Això ho deia ell. I deia, a més a més, que recolza i accepta l'esmena transaccional presentada pel Grup Socialista en el Congrés de Diputats, que per cert va ser aprovada per absoluta unanimitat. La qual cosa vol dir que el criteri que havia portat el Grup Socialista en Madrid era un criteri que ningú no estava en contra, almenys allà, ací pareix que vostés utilitzen un altre llenguatge, utilitzen una altra cosa.

I continuaré dient-li el que deia el senyor Oliver: «evitar que esta empresa se convierta en un gasto más permanente con cargo a subvenciones en una empresa eternamente subvencionada que no sólo no resolvería su problema, sino que agravaría los problemas generales del país en la pequeña medida en que pueda influir en ellos.»

Jo crec que és una vergonya haver sentit en aquestes Corts les al·lusions a un tipus d'actuacions per a solucionar el problema. Però tanta vergonya o més és sentir en aquestes Corts, per part d'un representat del mateix grup polític que en el Congrés de Diputats, estar dient completament el contrari per buscar la solució al problema d'aquesta empresa.

I crec que també es cau massa en la frivolitat de voler plantejar, fins i tot una proposta, que serà o no serà factible després, una proposta vinga d'on vinga. Jo crec que la frivolitat en aquest tema, ninguna. El que s'ha de fer és des de la discreció escoltar les propostes, analitzar-les, veure si són factibles i si tenen realment una solució; i després d'analitzar-les, que s'agarre la que es considere més adequada. Però frivolitat ninguna, perquè precisament amb eixa frivolitat que vostés plantegen aquest tema és com no es pot topa solució.

Im'agradaria dir-li que fins i tot la solidaritat que ha topat uns moments abans d'aquest debat per part d'algun representant de la dreta, dels qui estan asseguts en aquests escons d'ací, m'agradaria que estiguera, no per a donar-li arguments a una crítica entenc que molt poc constructiva, i jo diria a més destructiva en alguns dels plantejaments, i que eixa solidaritat estiguera més per a recolzar des d'una visió constructiva el futur d'eixos treballadors i el futur d'eixa comarca que, sens dubte, crec que estan sobrats de frivolitats, estan sobrats de demagògia i estan sobrats de dobles llenguatges, i que el que necessiten indubtablement és que hi haja, fent referència a allò que era el debat de política general, més cohesió econòmica i social i més responsabilitats per a solucionar aquest problema.

Per tant, jo li dic que en els termes en què vosté ha plantejat la defensa d'aquesta proposta de resolució i en els termes que s'inclouen ací, que primer de tot hauríem, des d'una posició sensata, esperar i veure quins són els plantejaments que el govern de la nació, que és d'alguna manera patrimoni de l'Estat, d'alguna manera responsable d'eixa empresa, doncs esperem primer que es plantegen eixes solucions que s'hagen de donar d'allà i després estarem en condicions, pense que des del govern de la Generalitat, de posar el que faça falta, i eix compromís el president de la Generalitat l'ha manifestat públicament, el que faça falta per donar solució al greu problema, indubtablement, de l'atur que hi ha en eixa població i eixa comarca, i no és tan sols pel fet específic del problema d'Imepiel en si, sent important o sent el més important, sinó també per una crisi dins del sector del calcer que

és pràcticament el monoproducció o monocultiu—que tampoc no hi ha cap problema en emprar els dos termes— del que és la producció industrial d'eixa zona.

Per tant, ens anem a oposar a prendre en consideració aquesta proposta de resolució.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fenollosa.
Senyor Aragoitia.

El senyor Aragoitia Calabuig:

Moltes gràcies, senyor president.

Mire, senyor Fenollosa, vosté és que no s'assabenta; s'assabenta d'allò que li convé i agarra les coses com li interessin. Clar, ha d'eixir per algun lloc. I comença dient que és preocupant que un Estat de dret, no sé què, no sé quant.

Mire, jo no he cridat a la desobediència civil i no crec encara que mai cap militant del nostre grup haja anat encara per on vostés han anat en altres èpoques—i si volem podem parlar també, que aquí estan les hemeroteques— en determinades actuacions públiques. I deixem el tema aquí on està, i prou.

Jo el que he dit simplement és que el que pareix, i és una vergonya, és que s'ha d'eixir al carrer per a poder obtenir coses, i jo no he dit ni crida a la desobediència civil, al contrari, cridaré sempre al diàleg, sempre que les parts vulguen dialogar, perquè quan és un diàleg de sords... perquè vostés diuen que doble llenguatge, que dialèctica... Home, jo no sé si dir-li allò de «la sartén y del cazo», això de «apartate que me manchas», perquè vostés poden parlar del que no tenen, doncs la veritat és que m'estranya que als països es parla, perquè no entenen.

Jo el que li vaig a dir simplement és que, efectivament, el nostre grup ha defensat això a Madrid, efectivament com jo ho vaig defensar en la comissió corresponent—vam defensar que tornara a l'empresa pública per sanear-la i tornar-la a l'empresa privada—, perquè efectivament no ha de ser una aixeta de despesa, efectivament, però el que està clar és que quan les coses es fan mal, com s'han fet reiterades voltes en el tema, doncs algú ho ha de pagar també, i normalment ho ha de pagar qui ho fa mal. Ara, si la incompetència del govern quan actua fa el que fa, doncs així està el tema. Aleshores ha de carregar en els costs, normal, perquè ho ha fet mal; si ho haguera fet be, no haguera passat res.

I al cap i a la fi vosté diu «¡home! és que açò s'ha aprovat per unanimitat». Home, «del mal, el menos». Clar, si és que, o s'aprova açò o no s'aprova res, doncs els altres haurem d'acceptar una esmena transaccional. Clar, vostés tenen majoria, vostés governen, és normal. Però no és perquè u estiga d'acord en tot el tema, sinó que accepta parcialment això, perquè això és una part del que s'ha proposat, però no és el tot. Aleshores diu mentre de cent en traga cinquanta o seixanta, doncs més val això que res, els altres quaranta continuarem lluitant per a traure'ls. Aleshores ens hem de conformar, què anem a fer?

Després diu: «home, és que s'ha de tenir sensibilitat», ja estem en la sensibilitat. «Hem de tenir discreció», ja estem en la discreció. Mire és que si no estan d'acord en allò que nosaltres plantegem no hi ha discreció, no hi ha sensibilitat, no hi ha res. I clar, vostés com són oposició, doncs a callar i a dir que sí, que per això són bons xics. I ja està. Doncs mire, no, no ens callem; que no servirà de res, però almenys serà una veu que clama. I vosté dirà «bé, una veu només de set diputats», doncs sí senyor, de set diputats, dos-cents i escaig mil vots valencians i punt.

Mire, de crítica destructiva, cap. Nosaltres denunciem i estem dient el que hem de dir. I hi ha aquí un problema que ve latent de diversos anys, que ha costat molts duros a

l'administració de l'Estat, i que el que estem dient que la solució que ha de donar és eixa. El mateix que van dir que es pagaren els jornals i vostés van votar en contra i ara ho han solventat. I no cride a la desobediència civil, ni molt menys. L'únic que estic dient és que les coses s'han de fer com s'han de fer. Per què no es parla abans? Per què no se li van pagar abans? Per què no es van donar els crèdits eixos abans?

Al final és esperar i veure per a veure si tenim la sort que quan enterren Imepiel doncs s'acabe el problema. Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Artagoitia.
Senyor Fenollosa.

El senyor Fenollosa Ten:

Molt excel·lent senyor president.
Senyores i senyors diputats.

De la mateixa manera que li he dit abans que em feia vergonya com a diputat haver sentit les paraules d'abans, li dic que en allò que fa referència —i m'ha paregut escoltar— que la seua posició és que està d'acord que el diàleg és la via per a solucionar les coses, li dic que d'acord, em pareix que és l'única via possible per a solucionar les coses: la via del diàleg, i espere que siga d'ara endavant l'única via per a solucionar el problema d'aquesta empresa.

Mire, sobre el tema de l'ètica i la responsabilitat, des del punt de vista polític, em pareix que vosté no té absolutament cap autoritat moral i política per ací parlar d'ètica. I, si no, reflexione un poc de la seua trajectòria política.

Mire, estan continuament fent un doble llenguatge, el d'ací i el de Madrid. I li torne a dir el que ahir mateix el diputat senyor Oliver deia «apoyo y acepto la enmienda transaccional presentada por el grupo socialista». Escolte, això vol dir que està d'acord en tota la seua integritat, no en matisacions conforme a les que vosté ací porta.

I, per últim, dir-li que jo crec que tenia molt de sentit el debat de política general que vam tenir i conforme el va enfocar el president de la Generalitat. Perquè a la vista que siguen capaços vostés de presentar ací una proposta de resolució perquè es faça alguna cosa per aquestes Corts, que està adequadament reglamentat des de l'article 137 al 149 del Reglament de les Corts, el que fa referència a interpel·lacions i preguntes; i en allò que fa referència a l'article 156 i 157 sobre el tema de les compareixences, és clar que ens hem de preocupar per allò que és la productivitat i la competitivitat en la nostra Comunitat i, sobretot, vostés més encara s'han de preocupar perquè dedicar-li vint minuts o més a aquest debat, més tot el que vostés han d'haver discorregut per a presentar aquesta proposta de resolució quan en el Reglament ja tenien recollida tota la possibilitat d'eixa interpel·lació, pregunta o compareixença que podien demanar per aplegar al contingut de la proposta de resolució, denota que almenys en el que vostés representen, la competitivitat i la productivitat està molt lluny i que les reflexions del president fa falta que les escolten bé.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fenollosa.
Senyor Villalba, per a què vol la paraula.

El senyor Villalba Chirivella:

Senyor president, per a, d'una manera molt respectuosa, protestar per unes al·lusions personals, fóra de lloc en el debat i que sol·licitem del bon criteri de la presidència que siguen eliminades del *Diari de Sessions* d'aquest matí.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Villalba.
Anem a votar aquesta proposta de resolució.
Comença la votació.

Per 32 vots a favor, 42 en contra i cap abstenció, es rebutja la proposta de resolució.

Senyor Mollà.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.
Senyores i senyors diputats.

La veritat és que, després del debat que ha hagut ací, nosaltres, que en principi pensàvem que potser podíem estalviar algun temps no fent ús de l'explicació de vot, ens veem en l'absoluta obligació. Perquè la proposta de resolució que nosaltres hem votat afirmativament el que diu és que «les Corts Valencianes insten el Govern perquè en tres mesos informe de quantes mides i quants mitjans econòmics pensa utilitzar per a solucionar l'actual crisi econòmic-social de la Vall d'Uixó com a conseqüència del problema d'Imepiel.»

És a dir, una cosa que ha estat efectivament ja objecte de resolució en aquestes Corts, una cosa que ha estat objecte d'interpel·lacions pel nostre grup parlamentari, per exemple, i que en definitiva l'únic que planteja és això, no la insubordinació civil, ni cremar els parlaments, ni tota eixa sèrie de coses. I abans em permet fer el comentari que estava fent amb una il·lustre diputada, que hem perdut absolutament tot el criteri un poc desdramàtic de les coses i les dramatitzem excessivament.

Aquesta proposta de resolució el que diu és això i nosaltres això considerem que es correcte que es faça, que el Consell de la Generalitat, el conseller corresponent, en tres mesos informe d'una cosa absolutament necessària. El problema d'Imepiel, independentment, independentment —que a la millor aquí podem tenir el mateix criteri o diferent, ahir efectivament va haver un criteri unànime de tots els grups parlamentaris en representació estatal—, independentment, hi ha tota una crisi perquè estava absolutament monocultivat el treball en eixa comarca; i han hagut tota una sèrie de projectes, que alguns han donat resultats i altres no, i de tot això és del que hem de parlar.

I nosaltres pensem que sí que es mereixia que s'haguera aprovat aquesta resolució, i per això nosaltres l'hem votada favorablement. I això és el que hem debatut i sens dubte a això és el que nosaltres li hem donat el vot, i no a actituds vergonyoses o insubordinades, que crec que a més no tenien res a veure amb el propi contingut de la proposta de resolució. Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Mollà.
Senyor Aparici.

El senyor Aparici i Moya:

Gràcies, senyor president.

La veritat és que no estava previst que el debat vinguera així. Perquè aquest diputat no tenia previst eixir a intervenir en aquest moment, en un torn en què simplement es tracta d'explicar el vot.

I el vot del Partit Popular, com no podia ser menys, havia de ser positiu. I crec, i crec que actuant amb una miqueta de racionalitat, havia d'haver estat positiu com ha explicat ací abans el diputat Mollà, per part de tota la Cambra, pel que en si és el contingut d'aquesta proposta de resolució.

Però el que passa, és que, el diputat socialista, que ha vingut a intervenir s'ha equivocat de debat. Crec que estava pensant...

El senyor vice-president primer:

Senyor Aparici, senyor Aparici, senyor Aparici.

Ahir ja... no està explicant el vot. Com vosté sap molt bé, no està explicant el vot. Ahir ja vàrem fer un esforç tots, començant per la presidència, per a que cada intervenció tinguera el seu lloc.

Vosté intente explicar el seu vot i no es pose amb altres perquè...

El senyor Aparici i Moya:

Gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

...vàrem quedar que no hi hauria rèplica en aquest torn.

El senyor Aparici i Moya:

Gràcies, senyor president.

No em posaré amb ningú, perquè de totes formes no era la meua intenció posar-me amb ningú, senyor president. Però crec, però crec que ningú no s'ha de posar amb ningú i menys en les paraules que ací s'han dit a un diputat, siga del meu partit o no siga. Per tant, seguirem en l'explicació de vot.

I l'explicació de vot no podia ser d'una altra manera, i dir també que fins i tot, ací s'ha utilitzat el tema que es poden tenir compareixences. Estan demanades. Les tindrem. Continuarem parlant d'aquest tema. I crec que, en definitiva, el que es tracta ací és des d'un punt de vista polític, que és com ens correspon a nosaltres, defensar la situació d'una empresa. Podrien ser altres més. En defensarem de més. Però en aquesta concretament del poble d'Imepiel d'una situació econòmica, que ve donada no solament pel tema del calcer.

N'hi ha un altre també, i és el tema agrícola. És possible que també un dia parlarem d'ell. Diputats que en coneixen més que jo d'aquest tema. I en tot cas, el que sí que m'agradaria dir per acabar, és simplement una cosa. Jo només entenc, només entenc per a un valencià, que li pot donar vergonya no defensar els interessos dels valencians. Això sí que és el que a mi, com a diputat d'aquestes Corts, em faria vergonya.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Aparici.

Senyor Fenollosa, per a què vol la paraula?

El senyor Fenollosa Ten:

Per a rèplica.

El senyor vice-president primer:

La presidència ja ha intentat que no es genere eix dret de rèplica, i ha tallat el senyor Aparici justament perquè açò no passara. Ocupe el seu escó.

El senyor Fenollosa Ten:

El problema amb tota...

El senyor vice-president primer:

El problema l'entenc, però...

El senyor Fenollosa Ten:

...és que s'han fet al·lusions per part dels dos últims intervinents.

El senyor vice-president primer:

Molt bé.

El senyor Fenollosa Ten:

Crec que hi hauria...

El senyor vice-president primer:

Senyor Fenollosa, tots som conscients del que ha passat. Però per evitar mals majors, el millor és que vosté prenga (*remors*) ocupe el seu escó.

Proposta de resolució 4.259.

Senyora Ramón-Llin.

La senyora Ramón-Llin i Martínez:

Senyores i senyors diputats.

En continuació a una sèrie de denúncies que en el seu dia férem en estes Corts Valencianes, respecte el pressupost tan mínim que té la conselleria del Medi Ambient per a est exercici del 92. I bé, i de fet, ja totes les denúncies s'han fet. Hem parlat en moltes ocasions en diversos debats que hi havia una necessitat de dotar econòmicament amb més recursos esta nova conselleria. Perquè consideràvem que era l'única fórmula d'acomplir els objectius que ella s'havia marcat, i en els quals d'alguna manera en principi estàvem d'acord.

Efectivament, ara considerem que hi ha una oportunitat important d'incrementar eix pressupost, que en estos moments ja he dit que era molt mínim des de la nostra perspectiva; a càrrec dels fons que la Generalitat va a rebre com a conseqüència del nou sistema de finançament de les comunitats autònomes, que recentment es va acordar. Efectivament, eix acord suposa un increment dels fons que vindran a aquesta comunitat. I, per tant, nosaltres en aquesta proposta de resolució, i considerant que és una qüestió prioritària, l'augment de l'estat d'ingressos de la conselleria del Medi Ambient per a acomplir les seues finalitats, pensem que, almenys una part, sinó tot, una part d'eix augment d'ingressos que tindrà esta comunitat, puga anar destinada per a augmentar la dotació econòmica de la conselleria del Medi Ambient.

Efectivament, com és un tema que ja hem plantejat en moltes ocasions, i que considerem dins de la línia de la nostra actuació. I com pensem que és una cosa, bé, de consideració i que tots els grups poden estar d'acord, doncs, hem presentat esta proposta esperant que compte amb el suport de tots els grups d'esta Cambra.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Ramón-Llin.

Senyor Arenas.

El senyor Arenas Ferriz:

Muchas gracias, señor presidente.

Señora portavoz del Grupo Parlamentario de Unión Valenciana, no estamos de acuerdo con la propuesta que hace por varias razones. La primera de ellas, una razón formal y legal, porque entendemos que la propuesta que hace en los términos en que la formula, en donde se pide que las Cortes Valencianas acuerdan que el Gobierno valenciano aumente, etcétera, etcétera, etcétera, es contraria a ley, a ley aprobada por esta Cámara. Me estoy refiriendo a la ley de Hacienda Pública de la Generalitat Valenciana, la ley 4 del 84, de 13 de junio, que en su artículo ocho dice: «los ingresos de la Generalitat se destinarán a satisfacer el conjunto de sus respectivas obligaciones, salvo que por ley se establezca la aceptación de algunos recursos a finalidades determinadas.»

Evidentemente, en la propuesta de resolución que hacen ustedes aquí no se cumple en absoluto ese requisito, por lo que entendemos que su proposición es formalmente inadecuada.

Pero es que, además, resulta que yo creo que no han valorado ustedes el esfuerzo que ha hecho la Generalitat, y el esfuerzo que ha hecho el Grupo Socialista, aprobando unos presupuestos donde el incremento en medio ambiente es de

casi el 22%. Algo que se recordó el día 13 de la semana pasada, en la contestación que hizo el presidente de la Generalitat a una intervención de Izquierda Unida.

Donde además hizo una intervención que fijó lo que son las políticas medioambientales de la Generalitat en sus justos términos. No en una concepción antigua, como ustedes tienen sobre medio ambiente, que piensan que solamente se hace medio ambiente desde la conselleria de Medio Ambiente.

Claro que se hace desde la conselleria de Medio Ambiente, pero también se hace política medioambiental desde la política de Obras Públicas. Ahí tenemos una ley de ordenación de suelo no urbanizable, donde hay criterios medioambientales. Desde la política agrícola de la conselleria de Agricultura, también se hacen políticas medioambientales. Desde la política de Educación, a través de la educación ambiental. Desde la política de Industria, a través de propuestas de ahorro energético y de competitividad, etcétera, etcétera.

Es decir, que creo que el concepto de medio ambiente que tiene el Consell, está mucho más actualizado y es mucho más moderno que el que ustedes tienen. Por eso le digo que nosotros consideramos que, al ser esta propuesta formalmente inadecuada, es al mismo tiempo políticamente innecesaria. Porque el Grupo Socialista conoce perfectamente la política medioambiental y la sensibilidad medioambiental que tiene la Generalitat. Demostrada una y otra vez, cada vez que le toca hacer desde una óptica global el reparto de los ingresos del Gobierno valenciano.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Arenas.
Senyora Ramón-Llin.

La senyora Ramón-Llin i Martínez:

Senyores i senyors diputats.
Senyor Arenas.

Efectivament, si vostés consideren que els termes de la proposta no és correcta, des del punt de vista formal, i estigueren d'alguna forma d'acord en el fons de la qüestió, podien haver presentat una esmena transaccional; que vostés en est debat crec que poques propostes de resolució estan deixant sense buscar una transaccional. I, efectivament, en est punt podíem haver-la fet. I des del nostre... vaja... des de la nostra posició no haguérem tingut cap inconvenient, com de fet no hem tingut a altres propostes ni a altres que vénen referides també al medi ambient concretament. Per tant jo crec que això és una excusa que pot tenir la seua vàlida, però que jo crec que no és l'objecte d'est debat en esta Cambra.

Efectivament, hi ha ací una dotació econòmica, un augment, que efectivament alguna aplicació tindrà. I que, a més a més, vostés són els qui van... vosté, millor dit, el seu Govern al qual sustenta, és el que va a distribuir eixos diners. I d'alguna manera, doncs, també voldríem saber en què es van a distribuir, i des de la nostra concepció pensem que una part d'eixos diners haurien d'anar destinats a augmentar el finançament de la conselleria del Medi Ambient.

I sobre si entrem a debatre polítiques de medi ambient, jo crec que efectivament no és el debat. Ja s'ha tingut eix debat tant en comissió com en est ple, per una interpel·lació que jo mateix vaig formular. Bé, jo crec que dir que Unió Valenciana té una concepció antiga doncs, bé, és donar algun tipus d'excusa per a dir que la política que té el Consell és la millor, la més moderna, efectivament.

Però bé, jo és que el problema que veig és que, d'alguna forma en l'actuació de la conselleria del Medi Ambient jo és que ja no sé si la concepció que es té és antiga o moderna.

Perquè el problema que hi ha és que no hi ha cap tipus d'aplicació, d'aplicació de tot el que s'ha dit. Jo crec que no s'està, que allò és un galliner, per dir-ho d'alguna fórmula, en alguna paraula que s'entenga, esta conselleria. Perquè en definitiva no està ni materialment ubicada del tot. I que, bé, doncs allò és un poquet de complicació el que hi ha allí. I en el pròxim punt que veurem, veurà com li demostraré el que estic dient, perquè efectivament no se sap ni en què es van a aplicar els diners que s'ha dotat pressupostàriament per al 92. I lamentem dir això, i lamentem dir-ho. Però és que és una realitat. Així de clar.

I bé, si tenim una concepció antiga o no, la qüestió és que ens preocupa el medi ambient, com li preocupa a la majoria de la societat. I això és una fórmula de tirar gols fora, dir que tenim una concepció antiga perquè allò important és que tots arribem a un consens en el tema del medi ambient.

I, per tant, doncs jo crec que no és admissible la seua justificació. Que efectivament, com ja... fan el seu paper, com ja li he dit jo en alguna altra ocasió, han de justificar allò difícilment justificable en moltes ocasions. I jo de veritat és que l'admire, perquè el paper que li ha tocat fer doncs no és molt interessant. No m'agradaria trobar-me en la seua pell.

Però jo crec que la proposta és conseqüent, és coherent en allò que estem plantejant, i que, efectivament, per qüestions de formes jurídiques no anem a discutir. Ja li ho dic d'entrada que no anem a discutir per eixa qüestió que quan siguen eixes qüestions estem disposats a transaccionar per arribar al que en definitiva tots volem. I que això ho hem demostrat en altres propostes i ho demostrarem en altres que vénen ara.

Però en primer lloc, doncs aclarisquen un poc com va a anar tota esta conselleria i la seua organització i estructura, i després ens contem sobre concepcions antigues i qüestions que no tenen res a veure. Perquè ací no hi ha ningú més modern que cap altre, perquè jo crec que tots som fruit d'esta època. I per tant, jo crec que tots estem en una línia igual, perquè vivim en la mateixa societat. I això és l'única cosa, i m'agradaria que recapitaren i que encara poguerem comptar amb el recolzament de tota la Cambra.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Ramón-Llin.
Senyor Arenas.

El senyor Arenas Ferriz:

Gracias, señor presidente.

Bueno, brevemente, efectivamente el Grupo Socialista se opone por dos razones, no exclusivamente por la inadecuación formal de la propuesta, de acuerdo con el artículo 8 de la Ley de Hacienda de la Generalitat, sino que además he dicho y reitero que es políticamente innecesaria.

Y es políticamente innecesaria porque la sensibilidad medio ambiental de la Generalitat está ampliamente demostrada. En el debate de política general el Presidente de la Generalitat lo ha manifestado en más de una ocasión en sus intervenciones; si las repasa usted verá cómo efectivamente habla; cómo el criterio medio ambiental es uno de los prioritarios a tener en cuenta a la hora de hacer la política de la Generalitat.

Y le digo que su concepción es antigua del medio ambiente porque en estos momentos tenemos aquí para debatir una ley que toca el tema medio ambiental, la Ley de Saneamiento, que, por cierto, ustedes votaron en contra. Espero que sí que reconsideren su postura porque esa ley es importante para el saneamiento de la Comunidad Valenciana. Entonces cuando ustedes tienen algo concreto se olvidan de lo que están defendiendo y votan en contra.

Reconsideren su posición, y además le indico que política medio ambiental se hace también en la Ley de Ordenación del Suelo no Urbanizable que va a venir aquí, donde se tocan muchos criterios de medio ambiente, y se hace en todas las demás políticas que no le voy a reiterar.

En cualquier caso sí le digo que la conselleria del Medio Ambiente está en el camino y está consiguiendo ser un ecosistema armonioso, y eso es algo que posiblemente si usted habla con ellos, si usted va por la conselleria, verá cómo efectivamente esa armonía se va implantando poco a poco. Y además no se olvide que lo más importante es que los criterios medio ambientales se hacen en todas las políticas del Consell a través de la presencia del Consell del Medio Ambiente en las decisiones del Gobierno Valenciano.

Muchas gracias.

El señor vicepresidente primer:

Moltes gràcies, senyor Arenas.

Passem a votar aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Per 26 vots a favor, 45 en contra i cap abstenció, és rebutjada aquesta proposta.

Proposta número 4.260.

Senyor Crespo.

El señor Crespo Samper:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyories, l'objecte d'aquesta proposta de resolució diu textualment així: «El govern valencià instarà el govern de l'Estat per tal que redacte una llei de crèdit extraordinari que ajude a mimvar les conseqüències negatives dels danmificats de la pantanada de 1982». Per tant, estem una altra vegada parlant del tema de Tous i de la pantanada.

Señores diputados, hace diez años se produjo la ruina de la presa de Tous y en lo que se ha venido a decir «la pantanà» correspondiente, que afectó a unes 24.000 familias, como todas sus señorías saben.

El pantano de Tous se está rehaciendo con cierta polémica, tal vez justificadísima, porque como dice el refrán «el gato escaldado huye del agua caliente»; pero no es ahora el momento de hablar de la obra de Tous sino de los danmificados.

La sentencia dada en Valencia en favor de los danmificados por un tribunal nos orienta respecto al último fallo que dictará, cuando corresponda, el Tribunal Supremo.

A nuestro entender, una obra del Estado, en un cauce del Estado, gestionada y administrada por funcionarios del Estado, y que se derrumba por evidentes negligencias, sólo puede tener una consecuencia, la responsabilidad subsidiaria del Estado.

Pues, bien, éste, el Estado, es el que debe facilitar las ayudas a los danmificados. Solicitamos, por lo tanto, una Ley de Crédito Extraordinario con cargo al presupuesto del estado que mengüe o acorte las consecuencias de los danmificados de la «pantanà.»

El Estado ha sido generoso con ciertos países iberoamericanos, incluso con otros muy alejados de nuestro entorno cultural. No venimos aquí a discutir, por supuesto, la política exterior del estado, que no es de nuestra competencia ni aquí es lugar de hacerlo, pero sí señalar esas cuantías económicas importantes que se han dedicado a culturas y pueblos muy lejanos de los nuestros. Pero sí criticamos el absentismo del Estado, último responsable del desastre de 1982.

Por eso solicitamos de ustedes, señores diputados, la petición de esta Ley de Crédito Extraordinario en las condiciones antedichas.

Y hasta aquí, por decirlo, la parte expositiva de mi

intervención; ahora viene la parte argumental, porque esto tiene argumentos. Si esta propia Cámara es incapaz de aprobar esta moción, sospecho que los danmificados y otros muchos valencianos se preguntarán qué hacemos aquí, para qué estamos aquí si somos incapaces de hacer ni siquiera esa petición.

En pedir, como dice un viejo refrán, no hay engaño, en pedir no hay engaño, pero sí hay engaño en prometer soluciones y no darlas. Sí hay engaño en representar a un pueblo y no resolver sus necesidades. Sí hay engaño en no asumir las responsabilidades que se derivan del ejercicio del poder, y me estoy refiriendo al Estado, y evidentemente también a esta propia Cámara.

Señores diputados, si después de diez años de espera solicitar un crédito en favor de los danmificados no es hacer, a nuestro juicio, un esfuerzo excesivo; si no, nos podemos encontrar, nos podemos situar todos los grupos de esta Cámara en una situación de absoluta falsedad respecto a nuestros representados.

Nada más y muchas gracias.

El señor vicepresidente primer:

Moltes gràcies, senyor Crespo.

Senyor Callao.

El señor Callao Capdevila:

Muchas gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

No hace mucho tiempo, señorías, en esta misma cámara se debatía el tema de la rotura de la presa de Tous, y me parece recordar que ya entonces decíamos que era un tema que presentaba unas características muy particulares, en el sentido de que afectaba a un sector de la población numeroso. Una población o un sector compuesto, fundamentalmente, por familias modestas, y que el fenómeno, el incidente, o el accidente, como quieran llamarle, había afectado también muy directamente a sus economías.

Y que estos requisitos venían a conformar lo que podríamos llamar un tema muy atractivo para los profesionales de la damagogia; esto es lo que intentábamos explicar en aquella ocasión, y yo ahora, después de transcurrido tan poco tiempo desde que se trajo a colación el tema a esta Cámara, vuelvo a repetir, o al menos me gustaría hacer una reflexión en común: ¿creen sus señorías, y muy concretamente el grupo autor de la propuesta, que de entonces a ahora a cambiado algo que justifique traer de nuevo el tema ante esta Cámara? ¿Qué cree su grupo, señor Crespo, que debo pensar yo y el mío cuando sin haberse producido ninguna novedad digna de mención ustedes vuelven a insistir en esta cuestión?

Bueno, no es necesario que se lo conteste, yo me temo que detrás de ese tipo de actuaciones no hay más que un afán manifiesto de capitalizar de nuevo la desgracia de un colectivo de valencianos. Creo que ésta es la única explicación posible; si quiere usted, entraremos en más detalle, pero creo que con esto es suficiente.

Muchas gracias, señor presidente.

El señor vicepresidente primer:

Moltes gràcies, senyor Callao.

Senyor Crespo.

El señor Crespo Samper:

Señor presidente.

Señores Diputados.

Señor Callao, sale usted con tan poca convicción que sinceramente espero que en otra ocasión esté usted más brillante.

Es usted partidario del «quietismo» por lo que veo, «no

sucede nada, no hay que hacer nada». Caramba con los partidos de izquierda que siempre han sido avanzados y dicen que son la locomotora de las generaciones y de la sociedad. «No hay que hacer nada porque no pasa nada». Claro, todo lo que ha pasado hace diez años ya que pasó. Por esa teoría, ¡caramba! la derecha estaríamos con Fernando VII. (*Rialles*)

Bien, señor Callao, no tiene usted argumentos, reconózcalo de una forma clara, no tiene usted argumentos; aquí lo que se viene a decir es una cosa muy clara: solicitemos un crédito del Estado ¿Nos contestará sí?, ¿nos contestará no?, no lo sé. ¿A quién?, a aquel que parece que tiene todos los indicios que es el responsable del desastre. Pero no porque sea el responsable, sino porque además tiene ese poder económico para salir al paso.

No pedimos ninguna subvención, no pedimos a fondo perdido nada, sino simplemente que se faciliten unos créditos, y le he puesto el ejemplo clarísimo, que en política exterior le podía poner otros, evidentemente. Hay países que solicitan créditos al gobierno español y se le dan esos créditos a muy buenos precios, incluso algunos de ellos con evidente peligro de no retornar. Me gustaría saber a mí el crédito que se le dio a cierto jefe de estado omnipotente en aquel momento, de una gran extensión, de unos territorios del este, hoy totalmente fraccionados, quién de esas fracciones va a devolver el crédito, si se ha llegado a dar, que tampoco lo sé, que tampoco lo sé.

Bien, le pongo el ejemplo, señor Callao, de que el Estado da créditos, y a veces, pues, con más o menos riesgo, porque todo el mundo que presta corre una aventura, eso es evidente.

Se ha dado a otros países, se ha dado en otras situaciones, se ha dado en otras circunstancias, pero lo que es evidente, señor Callao, es que en esta ocasión, aquí en este asunto, no ha habido esa voluntad. Y hoy presentamos aquí, no pretendemos capitanear la desgracia de nadie, personalmente en absoluto, y sale usted con una cosa que, incluso puede resultar hasta ofensiva.

Por qué capitanear desgracias, señor Callao, la desgracia la ha tenido quien la ha tenido y nosotros representamos a los que han tenido la desgracia y a los que no la han tenido, como es natural, y lo que venimos a decir aquí es: animemos al propio gobierno a que haga un crédito; no le digo la cuantía, no le digo las condiciones, no llego a tanto, sencillamente, pero sí sería un detalle importantísimo para esos damnificados.

Podía yo haber entrado por un discurso distinto, haciendo una crítica a la lentitud de la justicia —¡hay tantas cosas que hablar en toda esta cuestión!—, pero hay una cosa que parece evidente, señor Callao, y es que diez años de espera, que yo no le reprocho a usted nada a título personal, son muchos años de espera. Y eso es una verdad cierta y objetiva, y ustedes ahora vienen a oponerse, no a oponerse a dar, que podía haber condiciones de tipo económico, sino oponerse a pedir, oponerse a pedir.

Caramba, señor Callao, usted ahora que es portavoz del Grupo Socialista también llega muy lejos. Yo le podría decir, devolviéndome el tema de las capitaneas, que capitanea usted el Grupo que no quiere resarcir los daños dados, que ni siquiera quiere adelantar algo no en donación, no en regalo, sino simplemente en préstamo, por si aún queda alguno que necesite algo.

En fin, señor Callao, en esto no cejaremos, no somos partidarios del quietismo, que es un argumento que se puede utilizar unas veces a favor, otras veces en contra. Y como a usted esto del quietismo parece que le ha extrañado, e incluso ha preguntado de qué se trataba, hombre, es un clásico el señor Molina, el padre Molina, de nuestra literatura y del quietismo. No se lo recomiendo.

Nada más y muchas gracias.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Crespo.
Senyor Callao.

El señor Callao Capdevila:

Muchas gracias, señor presidente.

Señor Crespo, no minusvalore mi cultura que, aunque es modesta, sé que el quietismo es una herejía.

Lo que mi Grupo no hará jamás, y entérese usted de una vez porque parece ser que esto vamos a tener que repetirlo reiteradamente, es participar en ejercicios de hipocresía. Y eso es lo que usted está proponiendo a esta Cámara: pidamos porque así quedamos bien con los pobrecitos damnificados de Tous, ¿para qué?, ¿qué más da que nos den o no?, lo importa es pedir, y que quede esta Cámara como que hemos pedido para estos señores un crédito extraordinario. Por cierto, aún no nos ha explicado usted ese crédito extraordinario para qué lo quiere, porque dice que no se trata de subvencionar, no se trata de que pague nada, sino simplemente se trata de pedir.

Mire usted, el argumento de las repúblicas sudamericanas y del... es la tercera o cuarta vez que se lo escucho, y siempre he tenido la prudencia de no contestárselo porque me parecía que era totalmente inoportuno, innecesario.

Mire usted, ese crédito —que usted sabe que se concedió a la antigua Unión de Repúblicas Socialistas Soviéticas— quedó congelado cuando la crisis que afectó a este gran país, y que luego ha vuelto a rehabilitarse y, ¿sabe usted cuáles son estos fondos o qué se destina ese crédito?, pues precisamente a posibilitar que una gran empresa valenciana pueda abrir 5 fábricas en la actual Rusia. Porque los créditos a nivel internacional, señor Crespo, no es dar dinero que le quitamos a los pobrecitos de Tous, sino es eso: conceder créditos, créditos que permitan precisamente a nuestras industrias, a nuestras empresas, abrirse paso en el extranjero. Esto es lo que, quizá, usted tendría que aprender. Y tendría que aprender también, que es de la época de Fernando VII —como usted decía— decir lo que usted ha dicho y he repito varias veces en esta Cámara, que a su juicio la cosa está clara; como es un empresa pública, el Estado a pagar. Y, por tanto, hay que declarar responsable civil subsidiario al Estado. Usted no tiene ni idea, señor Crespo, de lo que es un Estado de Derecho y lo que es el equilibrio de los poderes.

¿Cómo usted, un modesto legislador como yo, de una Comunidad Autónoma de este país, de este Estado, pretende imponer al Tribunal Supremo la sentencia que va a dictar dentro de unos meses? ¿Pero cómo usted se atreve a decir que hay que declarar responsable civil subsidiario? ¿No será más prudente, más serio y, por supuesto, menos demagogo, esperar prudentemente a que se pronuncie el poder judicial? Y, mientras tanto, para que usted no acuse al poder central de ese quietismo que me acusaba a mí, vuelvo a repetirle, porque es que se lo he repetido ya hasta la saciedad, que el poder central, en la medida de sus posibilidades, ha concedido moratorias para que se dejen en suspenso el pago de los intereses y devoluciones de aquellos créditos concedidos a los damnificados de Tous por parte de la banca oficial.

Muchas gracias, señor president.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Callao.
Passem a votar aquesta proposta de resolució.
Comença la votació.

Per 30 vots a favor, 44 en contra i cap abstenció, és rebutjada la proposta de resolució.

Proposta de resolució 4.261. A aquesta proposta de resolució i també a la 4.303 hi ha una transaccional conjunta. Si no els

importa, al ser dues propostes les implicades en la transacció, el que faria jo és primer demanar als grups que han proposat aquestes propostes que ho tinguen en consideració perquè jo llegira la proposta resultant de transaccional, i després vostès podien explicar el seu vot en tant que no és la situació normal. Fins ara el que feiem era que el grup que havia presentat la proposta llegia i després es feia la transaccional, però ací hi ha una situació diferent. Per tant, demane jo que siga aquesta la tècnica si no els importa. Molt bé.

Esmena transaccional, per tant, proposta transaccional a les propostes de resolució originals 4.261 i 4.303. Diu el text: «Que el Consell de la Generalitat Valenciana presente davant d'aquestes Corts, dins de l'actual període de sessions, el projecte de llei forestal, i que en el termini màxim de dos mesos presente un pla específic de restauració, protecció i millora forestal.»

Això és el que es passa a votació substituïnt les antigues propostes de resolució 4.261 i 4.303, que implica a dos grups parlamentaris diferents; el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana i el Grup Popular.

Comença la votació.

Per 64 vots favor, 4 en contra i cap abstenció, és aprovat aquest text.

Explicació de vot, senyor Taberner.

El senyor Taberner i Ferrer:

Gràcies, senyor president.

Senyories.

El Grup d'Esquerra Unida ha votat que no a aquesta proposta de resolució no perquè estiguem en desacord amb el contingut del que allí es proposa, evidentment volguérem que eix Projecte de Llei de protecció del patrimoni forestal valencià fóra un projecte de llei que es presentara a aquestes Corts demà mateix, però hem votat que no perquè entenem que les Corts Valencianes no poden estar un any, un període de sessions, un altre període de sessions, donat pròrroques a una cosa que unànimement aquestes Corts havien manifestat amb el recolzament de tots els Grups. I vull recordar, a les seues senyories, que en la primavera de l'any 90 els grups parlamentaris d'aquestes Corts ja manifestaren per escrit, signant una proposta de resolució conjunta de tots els grups parlamentaris d'aquella legislatura, la necessitat de presentar urgentment eix projecte de llei de patrimoni forestal valencià.

En el debat de política general d'octubre de l'any 90, el propi president de la Generalitat es va comprometre a presentar eix projecte de llei. Finalment eix projecte de llei es presentà abans de la dissolució d'aquestes Corts amb motiu de la convocatòria de les eleccions autonòmiques i, aquell projecte de llei va decaure. Novament tornà i torna el tema amb motiu de la discussió que els grups tinguérem respecte dels incendis que havien assolat una part del nostre territori aquest estiu i, senzillament, és a dir, que es presente quan qui té la responsabilitat de presentar-lo vulga presentar-lo, però nosaltres no anem a contribuir a la confusió que representa durant més de 2 anys estar anunciant per unanimitat de les Corts que es va presentar eix projecte de llei, i per una causa o per una altra eix projecte de llei mai no es presenta. Així que nosaltres no recolzem cap pròrroga; que es presente senzillament quan qui té la responsabilitat vulga presentar-lo.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Taberner.
Senyora Ramón Llin.

La senyora Ramón-Llin Martínez:

Senyores i senyors diputats.

Efectivament i de fet com que aquesta proposta de resolució conjunta té una part de base en la nostra proposta inicial, hem votat afirmativament. Hem votat afirmativament perquè en la segona part d'aquesta que s'ha aprovat diu que «en termini màxim de dos mesos presente un pla específic de restauració, protecció i millora forestal.»

Efectivament en aquesta línia és en la que nosaltres estàvem des del principi i que ve a corroborar el que ja d'alguna forma teníem clar; i és el fet que en el pressupost de la Generalitat per al 92, dins del programa de restauració, protecció i millora forestal hi ha 3 projectes concrets d'aquesta matèria per a les 3 províncies de València, Castelló i Alacant i que en unes preguntes parlamentàries que nosaltres férem, la seua resposta, efectivament, denotava amb molta claredat, que aquesta delimitació de zones en les que s'anava a actuar i que nosaltres demanàvem en la quantia per a cadascuna de les zones, no estava encara clar per part de la conselleria, que efectivament en aquesta qüestió de restauració, protecció i millora forestal es demostrava, i de fet aquesta proposta transaccional ve a demostrar que teníem la raó i que no està fet aquest pla malgrat d'estar pressupostat per al 92.

Efectivament, com aquesta proposta transaccional ve a corroborar el que nosaltres ja teníem clar; que no estava fet aquest pla i que resultava lamentable que pressupostar un pla no estiguera elaborat per quan no s'ha pogut contestar a les nostres preguntes, doncs, efectivament en aquesta corroboració de les nostres sospites hem votat afirmativament. I, a més a més d'incloure el que nosaltres ja proposàvem, s'ha inclòs també el tema del projecte de llei forestal que, efectivament, també ho vam remarcar en la nostra intervenció en el debat i que, per tant, a més a més de corroborar eixa falta de programa en quant a restauració, protecció i millora forestal que té la Generalitat per al 92, però que sí que la té pressupostada, a més a més de corroborar això s'amplia la proposta afegint-se la d'un altre grup, i per tant, nosaltres hem votat afirmativament esperant que efectivament est termini màxim que s'ha posat de dos mesos —que nosaltres posàvem d'u, però s'ha posat de dos, que efectivament no crec que tinga molta importància— esperem que en el termini d'estos dos mesos siga una realitat est projecte, est pla específic —com diu la proposta que ha eixit de restauració, protecció i millora forestal— que a estes altures encara no estava fet i que en pròxims anys, quan es faça un pressupost les qüestions que estiguen pressupostades, tinguen un programa elaborat, perquè del contrari crec que s'arribarà a situacions molt curioses.

Per tant, estem contents d'esta aprovació majoritària de la Cambra, esperem aquest programa dins dels dos mesos, farem el seguiment i, efectivament, quan es pressupost tinguem el programa en el seu moment.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Ramón Llin.
Senyor Quirós.

El senyor Quirós Palau:

Con la venia del señor presidente.
Señoras y señores diputados.

Nosotros también hemos aceptado esta enmienda transaccional que, al fin y al cabo, difiere muy poco de lo que nosotros decíamos; simplemente se han incorporado dos frases: «que en el Consell en este período de sesiones presente el projecte de ley», o sea, la palabra «período de sesiones», «y que después sea concretado en el plazo de dos meses el plan de medidas para prevenir los posibles incendios forestales.»

Creo que no se nos puede acusar de nada. Durante el tiempo

que se ha creado esta nueva conselleria de Medio Ambiente le hemos dado un margen de confianza; no hemos criticado para nada el presupuesto a que ha tenido acceso, libremente pactado por su partido; le hemos ayudado presionando para que le transfirieran sus competencias, que, por cierto, aún no lo ha cumplido el Consell y los miembros del gobierno están tan distraídos hablando de tertulianos, y sin enterarse de estoy haciendo alusión a ellos, es un ejemplo a seguir, es un ejemplo a seguir de seriedad, de rigor y de atención a los problemas valencianos que se debaten en esta Cámara.

Y siguen sin transferirse, sin completarse las transferencias en una batalla interna tremenda del Partido Socialista y de las distintas consellerias. Por eso presionamos para que se fijen plazos y tengamos en cuenta que el tiempo no perdona, que va avanzando y que ya hemos tenido incendios en estos días pasados.

El índice de peligrosidad de nuestra Comunidad es el más elevado de España o de los más elevados. El índice de eficacia es de los más bajos. Y el riesgo de este verano va a ser tremendo, y se exigen medidas inmediatas, y se exigen las competencias transferidas ya. Y basta de lo que se ha dicho aquí de ejercicios de hipocresía, basta de bombardear con piñones porque no sabemos lo que va a pasar, no sé cuándo se va a iniciar el bombardeo de piñones, no sé cuándo va a empezar el bombardeo de piñones. Y basta ya de esa imagen patética, que a mí me da vergüenza que un presidente de la Generalitat vaya a jugar al aro con un grupo de niños por Buñol, así, con un servilismo demagógico justificativo, como el que hemos tenido que asistir cuando sabíamos que no servía para nada esa imagen.

Y la prueba definitiva que ha quedado aquí muy clara es que este grupo socialista que sostiene al gobierno no dialoga con el gobierno, aunque hablen mucho entre sí...

El señor vice-president primer:

Senyor Quirós, senyor Quirós, és conscient que no està atenant-se amb rigor al torn que li pertoca d'explicació de vot? n'és conscient vosté?

El señor Quirós Palau:

Señor presidente, la consciencia es forzosa, y cuando uno se lanza a hablar...

El señor vice-president primer:

Vinga que li queden dos minutets, aprofite'ls!

El señor Quirós Palau:

Yo quiero decir que se ha aprovechado nuestra propuesta para establecer un diálogo entre el gobierno y el grupo que le sostiene. Están tan preocupados con lo que le pasa al señor Agramunt y a nuestro grupo, y como hay que hacer política que no hablan entre ellos.

El señor vice-president primer:

Però estem parlant de política forestal, no? (*Rialles.*)

El señor Quirós Palau:

Sí, sí, hay que plantar sentido común.

El señor vice-president primer:

Vinga, va!.

El señor Quirós Palau:

Yo le digo a usted, señor presidente, y me recuerda la frase aquella de Antonio Machado que decía «ayudadme a entender lo que os digo para poder explicáoslo mejor». Yo es que no sé

por qué me frena el señor presidente cuando estoy diciendo estas cosas...

El señor vice-president primer:

És la meua obligació, senyor Quirós.

El señor Quirós Palau:

Lo comprendo.

Entonces, yo lo que quiero decir es que forzosamente el sentido común se impone, los plazos se exigen y creemos que ayudamos al señor conseller en la tarea de defender el patrimonio forestal de la Comunidad Valenciana que, dentro de muy pocos meses, o lo protegemos o se nos acaba de destruir por completo.

Gracias por su paciencia, le reitero de nuevo, señor presidente.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Quirós.
Senyor Arenas.

El señor Arenas Ferriz:

Gracias, señor presidente.

Para explicar el voto socialista a esta propuesta, a esta enmienda que finalmente hemos votado todos por unanimidad, que además ha sido propiciada e impulsada por el Grupo Parlamentario Socialista que tiene una voluntad de consenso permanente en materia de medio ambiente en cuanto encuentra un margen, una posibilidad de hacer propuestas constructivas para la Comunidad Valenciana.

Esta propuesta, en definitiva, que hemos votado todos, recoge compromisos manifestados ya por el gobierno valenciano en esta Cámara relativos a ley Forestal, recoge palabras del conseller de Medio Ambiente, recoge propuestas contenidas en el propio programa socialista. Hay, por lo tanto, una voluntad de todos los grupos de llevar adelante esa ley Forestal, y el Consell, con este mandato de las Cortes, estoy convencido que hará una buena ley, que nos convencerá a todos, no solamente para este verano, sino para muchos más años; porque se trata de conseguir una ley que permita que todos los valencianos estemos interesados en defender nuestros bosques; y ese es un esfuerzo que exige imaginación y exige rigor para conseguir incentivar la voluntad de cada uno de los valencianos.

Al mismo tiempo en la propuesta se concreta el compromiso, que está ya en los presupuestos de la Generalitat del año 92, de un plan específico de restauración, protección y mejora forestal que, a grandes rasgos, ya está contenido, ya hay inversiones previstas en ese presupuesto; efectivamente en Castellón hay previsto para esta finalidad 300 millones, en Valencia 545 millones y en Alacant otros 300 millones, en una serie de comarcas que no las voy a decir todas, pero están a disposición de la Cámara porque son bien conocidas a través de respuestas que ha dado el conseller de Medio Ambiente a preguntas concretas de parlamentarios, en este caso, del Grupo de Unión Valenciana. Pero además de estas cantidades que están ahí referidas a cada una de las comarcas, con un objetivo concreto en cada una de las comarcas, que es lo único que se va a hacer aquí—el compromiso que se ha adquirido—de concretarlo en un calendario para que tengamos claro conocimiento todos los parlamentarios, hay cantidades para estas mismas finalidades, también de la administración central a través de actuaciones del ICONA en el Plan Hidrológico Forestal, y además hay cantidades específicas, otros 530 millones de pesetas más en el Plan de Restauración de la Cubierta Vegetal.

Hay, por lo tanto, una importante cantidad de dinero

destinada a esta finalidad y que estamos convencidos de que se van a llevar a cabo, especialmente ahora que las condiciones hidrológicas con esta lluvia van a permitir que el terreno acepte las condiciones para hacer esa reforestación.

Por lo tanto, reitero una vez más la voluntad de los socialistas de llevar a cabo propuestas que permitan armonizar los intereses y la preocupación medioambiental de esta Cámara con la actuación del Consell, del Gobierno valenciano en esta materia.

Y, sin más, cedo la palabra para las próximas intervenciones. Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Arenas.
Proposta de resolució 4.262. Senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyories, esta proposta de resolució, idèntica en el seu contingut, en el seu tenor literal, va ser aprovada per estes Corts el dia 27 de setembre de l'any 88, també a proposta del nostre grup.

Ja sabem que quan ací s'aprova una cosa no és cap garantia que vaja a complir-se, perquè tenim moltíssims exemples en què el Govern socialista ha fet cas omís a acords presos, fins i tot per unanimitat, amb el vot a favor del grup socialista. ¿Com anem a esperar que s'acompleixa un acord d'estes Corts en què el PSOE votà en contra i va a eixir aprovat amb els vots de l'oposició?

A pesar d'això, a pesar que no tenim massa el convenciment que encara que s'aprove vaja a servir per a res, la presentem perquè és la nostra obligació, com a grup de l'oposició, intentar millorar les circumstàncies socio-econòmiques de la nostra Comunitat i la presentem amb l'esperança que, després de més o menys quatre anys des d'aleshores, des que es va aprovar i no es va complir i que com a conseqüència que és ben evident que les funcions que realitzaven les cambres agràries no han sigut assumides per cap altra institució, reconeguem que l'aplicació de la llei de les cambres agràries, que vostés feren, aprovada pel Congrés dels Diputats a iniciativa del Partit Socialista, no ha reportat cap canvi a millor, sinó tot el contrari, ja que els serveis que prestaven les cambres agràries, entre ells la guarderia rural i la conservació dels camins, hui pràcticament són inexistents; i a més ho reconeixen vostés que són inexistents.

El procés que següen en aplegar el seu reconeixement el dia 24 de febrer de l'any 89 va ser el següent.

En l'any 86, en el Congrés dels Diputats i en els vots exclusivament de la seua majoria absoluta, aproven la Llei de Cambres Agràries.

Dos anys després, en l'any 88, s'aprova aquesta proposta, que és idèntica a la que hui estem debatent, i no que vostés no fan ni cas.

I en l'any 89, després de tres anys d'aprovar la llei i un any d'incompliment, fan l'acte de contricció; i eix acte de contricció es concreta en una proposta de resolució, que presenta el grup socialista, i que en el punt segon diu textualment: «Que el govern valencià, amb la major celeritat —quan es demana celeritat és perquè fa falta— inste al Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació i a les corporacions locals perquè, d'acord amb la Llei 7/85, de 2 d'abril, articulen i milloren —si s'ha d'articular i millorar és perquè no està articulat ni va bé— les funcions de vigilància o policia rural i conservació dels camins i vies rurals —servei que fins ara ha d'estar dut a cap pels ajuntaments, comptant per a això amb els mitjans materials i personals corresponents—».

Aleshores si s'ha d'articular, s'ha d'instar amb la major celeritat un servei que els ajuntaments no estan fent, és perquè

ni està fent-se perquè no compten amb els mitjans materials ni personals corresponents que vostés en l'any 89, en un acte de contricció reclamaven.

Què ocorre? Que davant la ineficàcia de la Llei del 86, de Cambres Agràries, recorren vostés en el seu acte de contricció a dir que com a conseqüència de la Llei 7/85, de Bases de Règim Local, s'arregle des dels ajuntaments allò que s'havia desarreglat des de la Llei de Cambres. Vostés mateixa estan reconeixent implícitament que la situació no és la millor ni la més aconsellable.

Evidentment l'operativitat que tenien les cambres agràries locals ha quedat nul·la. I, per altra banda, l'administració socialista, tant la central com l'autonòmica, no ha sabut prendre cap mida que pal·lie esta situació deficitària de serveis i de descoordinació entre els diferents organismes vinculats al sector agrari. I amb açò no valen subterfugis ni excuses de mal pagador, les coses són com són.

L'Estatut d'Autonomia ens concedeix competència plena en matèria d'agricultura, i tot el que s'ha fet en l'assumpte que ens ocupa, per acció i per omissió —que de les dues coses n'ha hagut—, és responsabilitat exclusiva del grup socialista i del govern per ells sustentat.

A pesar de la llei estatal abolicionista de les cambres agràries locals, altres comunitats autònomes sí que han sabut arbitrar els mitjans adequats per a reparar la deficiència que la llei estatal creava.

Ací, en la Comunitat Valenciana, per una absoluta falta de sensibilitat i per no desenvolupar adequadament l'Estatut d'Autonomia, per no desenvolupar adequadament l'Estatut d'Autonomia, s'han deixat morir les cambres agràries per inaniació de competències i per inaniació de pressupostos, sense que vostés en la seua responsabilitat de govern hagen sabut organitzar l'instrument a través del qual canalitzar i instrumentar eixa competència estatutària.

Per tant, senyories del grup majoritari, si vostés creuen que les cambres agràries s'han d'adequar, millorar-les o donar-los una nova orientació i funcionalitat, són govern, a més a més tenen majoria absoluta. Com a govern han de poder arbitrar el projecte de llei corresponent. I a això és al que estem animant-los, no a que facen el que estan fent fins ara que després de quatre anys ni mengen, ni deixen menjar.

Nosaltres no estem demanant amb aquesta proposta el manteniment de l'anterior, en absolut estem demanant que es mantinguen les cambres agràries com tradicionalment havien funcionant. El que demanem una vegada més, i després de quatre anys d'incompliment, és que s'aprofite l'instrument ja existent: les cambres agràries. Per tal que vostés, amb una llei que desenvolupe l'Estatut d'Autonomia, les puguen dotar dels continguts que al sector agrari valencià, al conjunt de tot el sector, a la globalitat de tot el sector, més els interesse. Lamentablement fins ara no ho han fet així.

Abans he fet referència al que en aquestes Corts es vota, al final haurem de pensar, per constància evident, que igual té que ací s'acorden les coses que no. Perquè coses que s'han acordat, després des d'esta tribuna s'han desautoritzat; i coses que s'han acordat, com esta, després no s'han complit.

Per tant, la nostra proposta és una proposta que serveixa de dinamització perquè d'una manera definitiva, i perquè tenim la competència i perquè des de la concepció nacionalista del nostre grup, el que volem és que es desenvolupe l'Estatut.

¿Per a què volem demanar més competències si les que tenim no les aprofitem? La que tenim, aprofitem-la. I si creiem o creuen des del Govern que les cambres agràries no són les adequades, com no han estat capaços de crear un instrument alternatiu, aprofitant que eixa organització ja existeix facen vostés una llei que les desenrotlle i que les adequie, que

nosaltres estarem d'acord perquè siguin representatives per al conjunt i la globalitat de tots els sectors implicats en el camp valencià.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Villalba.
Senyor Garcés.

El senyor Garcés i Ramón:

Gràcies, senyor president.
Senyores diputades i senyors diputats.

Ens trobem novament davant d'un debat reiteratiu, repetit en aquesta Cambra, debat sobre un tema en què les posicions dels respectius grups parlamentaris ha estat definit i està definit. I, per tant, és molt difícil que en el dia d'avui es puga portar res de nou, i això ho sap el grup que proposa la resolució.

I és una mostra més, el punt que estem debatent, del que no hauria de ser un debat de política general. És molt difícil deduir d'un debat de política general, com el que s'ha plantejat en aquesta Cambra, una proposta de resolució puntual, concreta, sobre un tema que no és de política general, ni tan sols de política agrària global, sinó que va a un punt molt concret, molt determinat dels temes que fan referència a l'agricultura valenciana.

Per tant, dit això, possiblement ja ho hauria dit tot. Però, insistint en el que és una línia conseqüent de resposta a les propostes que es fan, haure d'entrar en un cert detall del que ací s'ha plantejat.

En primer lloc, se'ns acusa d'incompliment. És una acusació banal, no fonamentada. Perquè el senyor Villalba, que té memòria com la tinc jo, sap exactament en quines circumstàncies es produeix el debat al que ell ha fet referència. I també sap perfectament en les successives vegades, abans de la que ell ha mencionat i després de la que ell ha mencionat, quines han estat les postures expressades i els resultats. Per tant, és una acusació que jo entenc sense recolzament real.

Però, a més a més, és conegut per tots els diputats que en aquesta qüestió de les cambres agràries, com en tantes altres, el Grup Socialista està actuant amb una exquisida prudència i sensibilitat.

Som plenament conscients que no es pot introduir una modificació substancial, en el que és l'estructura de funcionament sociològic del camp valencià, sense un context que ho faça possible, un context que recull per un costat un marc jurídic i legal. I, des d'aquest punt de vista, hem estat esperant que es pronunciara el Tribunal Constitucional, cosa que ja ha fet, com a conseqüència de distintes reclamacions que hi hagueren a la Llei de Cambres Agràries de l'Estat. I hem tingut d'esperar, després que es pronunciara el Tribunal Constitucional, que el Govern de l'Estat introduïra modificacions en la Llei de l'any 86, de Cambres Agràries, adaptant aquella llei als pronunciaments del Tribunal Constitucional.

Per tant, és només des de finals de l'any 91 que ens trobem en un marc jurídic, en un marc legal que ens permet exercir les nostres competències estatutàries sense entrar en conflicte amb el marc jurídic global. Competències estatutàries a les que no hem renunciat mai, i ens hem pronunciat en reiterades ocasions en aquest sentit, sinó que hem esperat el moment adequat per a exercir-les. I ara estem en el moment adequat. Ara és el moment en què hi ha una perfecta sintonia entre el Tribunal Constitucional i la llei estatal i per tant podem ja prendre la iniciativa que corresponga.

I no dubte el senyor diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula que anem a exercir aquesta iniciativa. Perquè no sols

és que tenim la competència estatutària sinó que tenim una necessitat evident. I és una necessitat evident, perquè les cambres agràries —ja ho hem dit en determinades ocasions— han complert una tasca històrica i han arribat al final d'aquesta tasca.

El camp valencià de l'any 1990, de finals del segle XX, no és el de principis de segle; no exigeix els mateixos instruments i no pot estar representat de la mateixa manera.

Per tant, des d'aquesta voluntat, des d'aquesta necessitat del camp valencià, és que anem a fer possible una estructuració, un marc legal que permeta que el que són reivindicacions del camp com a tal camp tinguen els seus conductes d'expressió— i ja existeixen aquests conductes d'expressió, són les associacions professionals agràries, són els sindicats agraris—; que el que són tasques de manteniment del terme siga exercit per qui té les competències, i les competències estan des de l'any 85 en els ajuntaments, per tant, tot el que fa referència a camins i a guarderia està assumit pels ajuntaments.

Hem millorat les competències i l'exercici de les competències a través del conveni establert entre el Ministeri d'Agricultura i la Federació Valenciana de Municipis i Províncies i la Conselleria d'Agricultura i Pesca dels Països Valencians. Per tant, les competències que afecten al terme en el seu conjunt estan executant-se i van a seguir executant-se a través de les corporacions locals. I anem a prendre iniciatives en el sentit de regular, des de l'àmbit valencià de competència autonòmica, el que ha de ser el destí del que queda d'aquesta fase històrica ja superada, que són les cambres agràries locals.

Per tant, no ens trobem davant d'un buit o d'una falta d'iniciativa sinó que ens trobem davant d'una expressa voluntat del Grup Socialista d'actuar dins d'un marc jurídic plenament regulat i actuar amb prudència i sensibilitat, que és una norma fonamental de comportament davant d'aquests temes.

Esperem que aquesta resposta li haja satisfet. I que anem a tenir ocasió, si així ho volen les seues senyories, d'insistir en aquest tema, de completar-lo en allò que no l'haja satisfet aquesta resposta.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Garcés.
Senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyor Garcés, sí que m'ha satisfet però no pel contingut del que ha dit sinó pel to, l'accentet relaxat i quasi, quasi de sauna en què vosté ha intervingut. I, efectivament, això sempre és millor que no una intervenció crispada. Per tant, doncs eixa satisfacció des del punt de vista...*(Rialles)* —Que bo és tenir consellers que apunten.

Senyor Garcés, des de la satisfacció i la relaxació, mire, no tenim el mateix concepte del que és la política general i si afecta o no afecta al camp valencià. Vosté ha dit que no era ni de política general, ni tan sols de política sectorial agrària. I a pesar d'això s'ha estès vosté un bon rato, menys mal que no era, perquè si aplega a ser estem ací debatent tot el matí.

Diu vosté que ha estat una proposta novament reiterativa i repetitiva. I jo li he dit que no, no és eixe el plantejament, ni jo he dit que de nou la duem, sinó que he dit que la duem perquè està incomplint-se, i la duem perquè fa falta arbitrar uns instruments adequats de representació en el camp valencià. Això és nou en la formulació d'esta proposta i en l'explicació de la formulació d'esta proposta.

I vosté ha reconegut, i són paraules textuales, que hi ha una necessitat evident perquè això es faça. I, fins i tot, ha dit que

aleshores no es va fer perquè no era el moment adequat. I ara sí que és el moment adequat, perquè pareix ser que està en consonància el que han dit els tribunals amb la que era la seua voluntat política de desenrotllament estatutari.

Aleshores, estem d'acord. Perquè jo he acabat dient-li que com el govern socialista no ha estat capaç d'arbitrar els instruments que supliren les deficiències estructurals, que vosté ha manifestat que tenien les antigues cambres agràries, el que li hem dit és que aprofitant eixos instruments vostés, a través de la llei adequada de desenrotllament estatutari, els portaren a la pràctica i els feren viables i els feren possibles. Perquè, evidentment, la necessitat que vosté fa patent perquè se solucione el problema del que fem o del que hauríem de fer o hauríem de seguir fent les anomenades cambres agràries.

Mire, des del punt de vista dels funcionaris, i això entra dins de les evidències, la situació laboral que tenen és d'indefinió i d'ineficàcia, perquè no saben al final on es quedaran, a quina administració pertanyeran i en estos moments en què han de desenrotllar la seua labor. Doncs, des del punt de vista dels funcionaris, és ben evident que fa falta un canvi a millor.

Des del punt de vista dels serveis que prestaven no em diga vosté que la guarderia rural, que teòricament havia d'estar en mans de la competència municipal, en estos moments la guarderia rural és pràcticament inexistente. I la situació d'inseguretat que hi ha al camp valencià vosté és conscient, i totes les senyories ho són, que en alguns pobles s'ha arribat, fins i tot, al perill que representen les patrulles organitzades de llauradors que tenen que defensar per ells mateix allò que l'administració no és capaç de defensar.

És un altre argument que evidentment demostra que l'esperit i la filosofia de la nostra proposta és necessària. Des del punt de vista dels camins rurals la ineficàcia dels pressuposts municipals estan impeding que els camins rurals estiguen arreglats i estiguen en les condicions adequades per a transitar per ells. I això és una realitat, però algun esforç, que està fent-lo, però que no és el suficient, la Conselleria d'Agricultura per a donar subvencions als ajuntaments en matèria de renovació dels paviments dels camins rurals.

Però si vosté hui es passeja pel camp valencià veurà com la majoria dels camins estan en una situació intransitable molt superior a quan les Cambres Agràries complien eixa funció del seu manteniment.

Per tant, senyor Garcés, no vinga vosté a retraure arguments d'altres debats que no hem utilitzat. El Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana ve a dir-li, «aquí hi ha una deficiència, que vosté ha dit que és una necessitat evident, perquè ni des del punt de vista de funcionament, ni des del punt de vista de la guarderia, ni des del punt de vista dels camins, eixos serveis en estos moments estan atesos.»

Al que els estem convidant és a què desenvolupen l'Estatut d'Autonomia, al que estem convidant-los és a què siguen més autonomistes, al que estem convidant-los és que ja que vostés eliminaren les Cambres Agràries arbitren una cosa que fins ara no han sabut, perquè, a què fa referència? als Consells Municipals Agraris? Els Consells Municipals Agraris vosté sap que en la majoria d'ajuntaments s'han constituït des del punt de vista de representació política, i en algun cas excloent d'aquelles organitzacions que pel que siga vostés pensen que no són afins a la seua ideologia.

I nosaltres el que estem dient és que cal utilitzar les Corts Valencianes per a fer eixa Llei que dinamitze i possibilita la presència, on es tinga que prendre les decisions per al món agrari, on estiguen tant els propietaris, els jornalers, com tots aquells que tinguen una cosa a dir, i una cosa a aportar a la millora de la situació del camp valencià.

Perquè, senyor Garcés, si vosté vol que retroaguem el

debat a allò d'abans, li hauré de dir que vostés eliminaren les Cambres Agràries perquè hi hagueren unes eleccions en les que guanyà majoritàriament AVA, també tingué representació la Unió de Llauradors i Ramaders, però que curiosament la FTT, la Federació de Treballadors de la Terra, que és la branca sindical de la UGT, no tingueren pràcticament quasi representació.

Per tant, si no volen vostés que pensem que en el tema de les Cambres han fet vostés com en la política habitual fan, que allò que no dominen ho eliminen, si no volen que pensem això facen el favor de dir, «si no volen les Cambres Agràries arbitren, mitjançant una llei adequada, les mesures oportunes per a aconseguir que la situació d'indefinió i de falta de donar uns serveis adequats, que està donant-se ara, es puga millorar». I això és al que els convidem. Hem vingut a dir-los que ja que tenen la possibilitat estatutària que la facen, que no estiguem quatre anys en un *impasse* i en una indefinió que no beneficia ningú.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Villalba.
Senyor Garcés.

El senyor Garcés i Ramón:

Gràcies, senyor president.

Mire, senyor Villalba, en la seua proposta de resolució el que vosté diu es, «que es prenguen les mesures necessàries per a dotar de contingut les Cambres Agràries Valencianes». Per tant vosté insisteix en què han de ser les Cambres Agràries les que exercesquen... (*Remors*) ... —en la proposta no ho diu, però en l'explicació verbal sí que ho diu—...vosté torna al model antic de representació del camp.

Jo li he explicat ja en aquest debat i en els anteriors, que el camp valencià ja no pot estar representat mitjançant les Cambres Agràries Locals perquè no ho necessita. No és això el que el camp valencià hui exigeix.

El que hui el camp valencià exigeix, ho sap igual vosté que ho sé jo, és capacitat per a treballar, capacitat per a modernitzar-se, capacitat per a ser competitiu, capacitat per a produir més i millor, i fer front a allò que són els reptes de final del segle en l'agricultura valenciana, en l'agricultura espanyola, en l'agricultura europea i en el context internacional. I això és el que demana el camp valencià.

I a això li estem donant resposta mitjançant la política agrària general que estem desenvolupant, dintre de la qual la qüestió de les Cambres Agràries Locals, li insistesc, no ha sigut objecte d'iniciatives legals per part del govern de la Generalitat i per part del Grup Parlamentari Socialista, en la mesura en què no existia encara el marc legal adequat.

És només des de desembre de l'any 91, i estem en febrer de l'any 92, que aquest marc legal existeix, és el resultat de les sentències del Tribunal Constitucional i el resultat de la tasca legisladora del Parlament espanyol. Per tant, ara estem en aquest moment, i anem a prendre iniciatives, —si li ho he dit ja—, anem a prendre iniciativa.

Vosté, la iniciativa que anem a prendre no la va a compartir si segueix en la mateixa línia, amén si la comparteix quan arribe, però si segueix en la línia que ha explicat ací és que està dient que no la va a compartir, s'està anticipant vosté al que serà la iniciativa que anem a portar.

I per què dic això? vosté insisteix en allò que és el concepte de representació de les Cambres Agràries, no poden tenir aquest caràcter. El caràcter de representació el tenen, per un costat, les administracions locals elegides democràticament, dins del que és l'àmbit de la legislació local, i aquest àmbit recull les competències en relació a camins i guarderia.

I en aquest moment, mitjançant el conveni que està operant i que ha sigut aprovat per la immensa majoria d'ajuntaments del país valencià, aquest conveni articula expressament el que fan els funcionaris, —que encara ho són—, de les Cambres Agràries Locals, i el que són els camins rurals, i el que és la guarderia rural. Hi ha una ajuda material, econòmica, expressa, pressupostàriament aprovada ací i executada per la conselleria d'Agricultura i Pesca, en ajuda material als camins rurals i als ajuntaments que actuen sobre camins rurals.

Per tant no poden tenir tasques de representació, no tenen capacitat d'actuar en competències que són de les administracions locals, ni molt menys poden ser els vells ens corporatius que expressaven els interessos del camp. Per tant, des d'aquest punt de vista històricament la tasca de les Cambres Agràries Locals ha acabat, i estem en el moment, en el context jurídic adequat per a prendre una iniciativa i regular el que han de ser les noves qüestions.

Aquestes noves qüestions quines van a ser?, van a ser les que giren al voltant dels consells municipals agraris, van a ser les que giren al voltant de com fer possible que arriben les expressions dels interessos dels llauradors valencians a l'administració local, i que tota l'oferta de serveis estiga coberta. I això, no es preocupe vosté, o preocupe's si vol, naturalment, però no es preocupe des del punt de vista d'absència d'iniciativa.

Aqueixa iniciativa des del punt i hora en què existeix el marc legal adequat, des del moment en què existeix ja la sensibilitat i a més a més, li repetesc, la prudència en la qual hem operat en aquest tema. No hem anat bravamet, senyor Villalba, hem anat atenent en cada moment el que eren les expressions dels llauradors valencians, els interessos dels llauradors valencians, i el marc legal i de competències en el qual podem moure'ns.

Per tot això no li anem a aprovar la proposta de resolució, i jo espere que en el seu moment vosté se sume a les nostres iniciatives.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Garcés.

Passem a votar aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Per 29 vots a favor, 42 en contra i cap abstenció, és rebutjada la proposta de resolució.

Senyories se suspén el ple fins les 11,45

(Se suspén la sessió a les 11 hores i 29 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 11 hores i 45 minuts.)

El senyor vice-president primer:

Proposta de resolució 4.263.

Senyor Crespo.

El senyor Crespo Samper:

Senyor president.

Senyories.

Portem aquesta proposta de resolució que diu textualment, «el govern valencià instarà el govern central per tal que milloren els serveis de correus de la Comunitat Valenciana.»

Señorías las comunicaciones por del correo, o sea, la transmisión de documentos entre personas físicas o jurídicas, o entre la administración y los administrados, o viceversa, es un servicio capital de los estados bien organizados.

El servicio de correos creado a mediados del siglo XIX en España, y también en las naciones adelantadas de Europa, ha sido y es una prueba y un índice del progreso de una nación y de la eficacia de un gobierno. El servicio de correos español ha

tenido fama hasta hace poco de eficiente, sus funcionarios eran modélicos, incluso era un cuerpo que gozaba de las simpatías de los españoles. La figura clásica del cartero ha sido motivo, incluso de menciones literarias, incluso poéticas. Pero no vamos a entrar aquí.

Es verdad que ya a mediados del siglo XX, en sus inicios, apareció un nuevo medio de comunicación oral, que fue el teléfono, mucho más rápido, mucho más eficaz, pero con inconvenientes insalvables respecto a la fidelidad de lo hablado o lo dicho.

Ya en el último tercio de este siglo ha aparecido el télex que rompía esta inseguridad telefónica, en el sentido de que el télex plasmaba de una forma clara la intención del comunicante, lo dejaba por escrito. Y ahora, desde hace unos pocos años, ha aparecido el fax, que indudablemente es casi mágico, por decirlo así, que transmite instantáneamente textos o dibujos, o incluso cualquier tipo de grafismo de un interlocutor a otro que dispense de este servicio.

Sin embargo, frente a estos avances de la tecnología el servicio de correos español ha quedado, por decirlo así, deshinchado, no ha cogido el ritmo de los tiempos. Podríamos adjetivar al servicio de correos español en estos momentos de lento, de poco ágil en su gestión, inseguro, aviejado. O sea, no está a la altura de los tiempos, y aparecen competidores privados que son rápidos, ágiles, seguros y modernos que inundan toda nuestra geografía. Son fiables y los ciudadanos, por lo tanto, confían en esos servicios, bien es verdad que el precio es muy superior, y esto hay que reconocerlo.

Y entonces la primera cuestión que se presenta así de una forma genérica es, si correos no puede dar ese servicio porque es excesivamente barato y algo que se paga mal no es muy lógico que se de un buen servicio, o bien se ha de reestructurar de alguna forma el servicio de correos. No digamos de ponerlo a costes reales, porque esto sería sacar un servicio paralelo a los actuales «mensajeros», algo tiene que poner siempre el presupuesto del estado al respecto, pero sí elevar el precio del servicio dada la competencia que hay y buscar la eficiencia.

Pero esto no es el debate que traemos, porque evidentemente no es de nuestra competencia, y evidentemente tampoco la de mi grupo parlamentario entrar en esta dinámica.

En lo que sí entramos en la dinámica es en lo que se refiere a nuestra Comunidad Valenciana que ese mal general del servicio de correos español también se produce aquí, y no me atreveré a decir que con mayor intensidad, pero no con menos por supuesto.

Las estadísticas son fiables, puede decirse que hay una cierta dispersión de la población en nuestra Comunidad, mucho más por ejemplo en la Comunidad Gallega, mucho más, donde hay mayores dificultades, y entonces lo que ocurre es que el servicio de correos no es eficaz, no es eficiente y, claro, lo sufrimos los que vivimos en esta Comunidad.

Yo puede dar aquí algunos datos a sus señorías. Hay cartas que de Valencia a Alicante han tardado once fechas, hay cartas que desde un pueblo —y lo cito porque puedo presentar la documentación— por ejemplo Náquera de la provincia de Valencia a otro pueblo de la provincia de Alicante, Jávea, han tardado 14 días y no evidentemente en temporada turística, ni en temporada de navidad; los repartos en las grandes ciudades como Valencia, Alicante, Elche, Castellón son escasos, y la tardanza incluso del envío de cartas dentro de una misma gran población —como las citadas— a veces tarda más de 4 días.

Por tanto, nos encontramos con un servicio que mengua, un servicio al que ya cuando se necesita una gran operatividad y urgencia no se acude a él, se acude al servicio privado, esto crea un desdoro, y es evidentemente un índice muy negativo para nuestra Comunidad en primer lugar, como es lógico, y para todo el servicio del Estado, por supuesto.

Yo no sabría dar aquí soluciones, pero sí indicar que en los países de Europa se intenta dar caminos diversos. Por ejemplo, en Inglaterra hay un servicio de correos, pero hay dos tasas según uno quiera que las cosas vayan muy bien o bien. Aquí los servicios de urgencia es pagar un poco más por una carta, pero no el servicio mejora de una manera evidente. Hay también otros criterios como el suizo, en donde todos los servicios públicos suizos son Correos, todos: autobuses, trenes, todos los servicios y, es ejemplar. Evidentemente, quiero ser objetivo, Suiza no es tan grande como España, tiene una mejor red de comunicaciones por ferrocarril que España, infinitamente mejor. En Suiza se puede mandar cualquier cosa, hasta a un niño, por correo. Es eficiente, evidentemente ese servicio.

Entonces, nos encontramos con esta bajada de los servicios de correos, aquí nadie dice nada, nadie ha dicho nada, las peticiones que puedan hacer particulares: empresas, asociaciones, se dirigen por la vía que deben dirigirse a los administradores de correos. Pero, creo que ha llegado el momento que estas Cortes, dentro de su competencia, se dirijan al Estado indicando que en la Comunidad Valenciana, que es lo que nos atañe, estos servicios de correos son deficientes.

No voy a entrar en causas internas de esos servicios, en cuestiones labores y, en otros temas que no son de nuestra incumbencia, por lo menos de la mía no es. Pero sí solicitar de sus señorías que se apruebe esta resolución, por la sencilla razón que cumplirá dos cuestiones; la primera cuestión, hacer ver a quienes tienen la responsabilidad de este servicio que las cosas no van bien; y segundo, hacer un favor a los ciudadanos de esta Comunidad porque estas Cortes se interesen de una cuestión que es vital en una sociedad moderna.

Nada más y muchas gracias.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Crespo.
Senyor Callao.

El señor Callao Capdevila:

Muchas gracias, señor presidente.
Señoras y señores diputados.

Señor Crespo, con el talante distendido que puede permitir la naturaleza del tema que su señoría propone a la consideración de esta Cámara, yo comenzaría agradeciéndole este introito literario, esta introducción tan ilustrada que nos ha servido su señoría.

Si me permite le añadiría al principio, remontándome a la Grecia clásica donde ya los mensajeros, aquellos mensajeros maratonianos fueron quizá el precedente histórico que conocemos del correo al que usted se refería, pero después de esta pequeña introducción también distendida a mí me gustaría recordarle a su señoría y a su Grupo, porque otras veces hemos tenido ocasión de hacerlo, que nos encontramos ante un supuesto, ante un tema que escapa clarísimamente a lo que es la competencia de esta Comunidad.

Usted en su intervención —recuerdo— me parece que le he oído decir que el servicio de correos funciona mal y también funciona mal en la Comunidad Valenciana, aunque no me atrevería a decir que lo haga o que funcione peor que en otros sitios. Precisamente por eso usted sabe de sobra que el criterio de mi Grupo es que cuando hay un tema que afecta a la globalidad del Estado y no tiene una incidencia especial en nuestra Comunidad, mi Grupo por sistema se viene oponiendo a esto. Por tanto, aquí tendríamos una primera razón para oponernos, y le recuerdo que hace escasos minutos en una intervención de un miembro de su Grupo ha hecho o ha dedicado parte de su intervención a justificar que aquél punto que estaba defendiendo sí que era de la competencia de esta

Comunidad, lo cual estaba tácitamente aceptando el argumento que ahora en esta ocasión estamos esgrimiendo.

La segunda razón, señor Crespo, es que usted reconocerá que ni tan quisiera es un tema que pueda encajar en este debate, es decir, en un debate de política general de la Comunidad Valenciana hablar de que si funcionan bien los correos o si una carta llega 14 días o no de Denia a Bènidorm, pues, evidentemente, yo creo que esto no es tema. No obstante y ya, por tanto, le anunciamos que vamos a oponernos a esta propuesta, para que nos quedemos todos con la conciencia tranquila de que no vamos a crear la más mínima indefensión aunque sea de signo político en ninguna fuerza representada en esta Cámara, ya le anuncio que vamos a votar que no, pero con la conciencia tranquila de que ustedes tienen otro foro, que son las Cortes Generales, y más concretamente el Congreso de los Diputados, donde posiblemente su discurso hubiera caído de maravilla, era el momento oportuno para hablar de si el servicio oficial de Correos en España tiene unos competidores que lo hacen mejor, más caro o más barato, y si hay que compararse con Suiza o con Inglaterra, pero evidentemente —repite— esto no era tema de estas Cortes y, por tanto, vamos a tener que rechazar su propuesta.

Muchas gracias, señor presidente.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Callao.
Senyor Crespo.

El señor Crespo Samper:

Señor presidente.
Señorías.
Señor Callao.

Es evidente que estas Cortes no pueden legislar ni acordar nada que directamente intervenga, mejore o desmejore el servicio de correos. Pero la propuesta que presentamos es de otro talante, es solicitar que se mejoren los servicios, cosa que puede perfectamente acordar estas Cortes, porque aquí nos atañe todo lo que sucede en la Comunidad Valenciana, todo, absolutamente todo. Unas cosas se pueden resolver por medio de leyes o de cualquier procedimiento político, y otras no se pueden resolver aquí, pero el interesarse por ellas y hacer solicitudes a quien corresponde es importante.

Me desea usted una suerte política de que algún día en el Congreso de los Diputados o en el Senado, no lo ha especificado usted, pueda ya presentar cuestiones de este estilo, se lo agradezco, pero para mí no sería ninguna suerte, estoy contento con el cargo que unas votaciones autonómicas me han otorgado.

Precisamente estoy contento con este cargo porque me permite aquí llevar estas cuestiones. Que en su resolución se demuestre quiénes intentan mejorar todo aquello que atañe a esta Comunidad y, quiénes hacen un brindis al sol, pasan de lo que tienen que pasar y, evidentemente, falsean una realidad con la excusa de que no es el momento oportuno o no atañe, o sencillamente es inútil elevar estas no protestas, sino simplemente instar de unas mejoras.

Esto es un tema que ya entraríamos en la cuestión política de quién es quién aquí, cómo estamos, qué pedimos o qué hacemos, que evidentemente no lo voy a plantear, los hechos son los fundamentales. Señor Callao, la interpretación argumental, tal vez un poco escolástica de decir «usted no ha dicho que aquí está peor que en otros sitios, sino que es semejante a otros lados», no nos vale, no nos vale.

He dicho que esta Comunidad tenía dificultades expresas por la dispersión de población, y he reconocido que una comunidad como la gallega aún las tiene más grandes porque hay una población más dispersa. Lo que es evidente es que el

servicio de correos —y le voy a poner un ejemplo claro— que se da en Valencia capital, es muy distinto al que se da por ejemplo en la capital de España que es más eficiente, por razones que ignoro. Lo que le puedo decir es que hay unos servicios de correos en España en ciertas provincias que guardan, por decirlo así, unas indicaciones o unas directrices más añejas, o han tenido menos problemas sus funcionarios, o no sé qué, porque yo no puedo saber la causa, pueden ser muchas causas, pero sí conozco los resultados y son más eficientes que en nuestra Comunidad.

Señor diputado, señores diputados, el solicitar esto no ofende a nadie, si no es poner de manifiesto la inquietud de los que representamos a los usuarios, porque son los valencianos los que utilizan el servicio de correos en nuestra Comunidad, de presentar ante el Gobierno central estas deficiencias. Que reconozca yo aquí que las deficiencias son generales no debía a usted alegrarle, lo que debía usted pensar es que algo va muy mal en toda España cuando aquí somos sólo uno más. Mejor hubiera sido, en un sentido unitario, decir que sólo van mal los servicios de correos en la Comunidad Valenciana.

Esperemos a que vayan aquí peor que en otros sitios, porque tal vez, entonces, señor Callao, usted se anime a apoyar peticiones de este estilo. O sea, la cosa parece clara; hay que estar peor que lo demás para poder actuar.

Mire, como en la intervención anterior me ha acusado usted de ciertas cuestiones que no voy a repetir porque no quiero reabrir un debate, yo le he dicho que estaba usted en una línea semejante a cierto sacerdote del siglo XVI o del XVII, camino de ambos, pues me lo tengo que callar, pero le tengo que decir que esta actitud de pasar de los problemas de la Comunidad con la excusa de que las demás lo tienen, nada refuerza el sentimiento autonómico de esta Cámara. Y esta Cámara vuelve a ser, como es muchas veces, simplemente un eco o una repetición de cuestiones que se hacen simultáneamente en otras Cámaras donde el Partido Socialista tiene la mayoría, y en este caso la mayoría absoluta.

Nada más y muchas gracias.

(Ocupa la presidència el molt excel.lent senyor Antoni Garcia i Miralles.)

El señor president:

Muchas gracias.
Señor Callao.

El señor Callao Capdevila:

Muchas gracias, señor presidente.
Señor Crespo.

Yo no le he deseado ninguna suerte política. Quizá su señoría lo haya entendido mal. Si quiere se la deseo. Es decir, que usted quiere ir a Madrid, por mí puede usted ir cuando quiera y así lo decida su partido. No he querido decir eso, ni lo he dicho. He dicho simplemente que su discurso era más propio del marco del Congreso de Diputados. No que usted esté de diputado. Y vuelvo a repetir que si es su deseo, yo me sumo y le firmo todas las instancias que haya que firmar para ayudarle.

¿Por qué le digo esto? Porque cuando mi grupo mantiene un criterio, y eso es lo que trataba de explicarle; es este, es decir, todo aquello que afecte a problemática que escapa formalmente a la competencia de la Generalitat, y que no afecta de una manera especial, no incide de una manera especial en nuestra comunidad, pues nosotros tenemos el criterio de no apoyar ese tipo de iniciativas. Y esto no es caprichoso. O sea, este criterio no se mantiene simplemente porque sí, sino porque nosotros no compartimos una visión, una visión «magmática» de la organización del Estado.

Es decir, nosotros sabemos que hay unas instancias, unas instancias parlamentarias, que tienen un ámbito estatal. Y hay otras instancias parlamentarias, que tienen un ámbito regional o autonómico. Bueno, pues, yo creo que es ser respetuoso con esa organización del Estado el decir, bueno, esto es nuestro y aquello es de aquellos señores. Y, por tanto, si usted me viene de nuevo a hablar de que si el correo funciona peor o mejor aquí en la comunidad, o funciona mal, vuelvo a repetirle que esto no es un tema nuestro. Y mucho menos, y mucho menos, en un debate de la naturaleza del actual. Es decir, en un debate de política general.

Esto es lo que he querido decirle, y nada más. Absolutamente nada más. Compararse con otras naciones, pues vuelvo a repetirle que no. Alegar sentimiento autonómico, que usted tienen más; pues mire usted, si de verdad usted quiere justificar su sentimiento autonómico pidiendo que se mejore el sistema de correos, pues lo está haciendo muy mal. Se lo digo ahora porque tiene usted la oportunidad de presentar una lista de unas 500 propuestas de resolución semejantes, sobre 500 servicios que se prestan a nivel estatal; que a todos no nos gustan a lo mejor.

Es decir, usted quejándose de correos lo hace muy mal solamente. Con eso no va a defender la autonomía, si la quiere defender por ese camino, pues presente usted 500 propuestas de esta misma naturaleza.

Muchas gracias, señor presidente.

El señor president:

Pasamos a votación la propuesta de resolución de Unión Valenciana.

Comienza la votación.

Por 30 votos a favor, 42 en contra y ninguna abstención. Queda rechazada.

Propuesta de resolución número 4.264.

El señor Giner, tiene la palabra.

Perdón, perdón, perdón, perdón, perdón... Señor Quirós, ¿quiere explicar el voto de su grupo? No me había dado cuenta.

Yo ruego a sus señorías tengan la buena costumbre, y no lo digo por el señor Quirós, de ponerse de pie cuando pidan la palabra. Para colaborar a todo. No lo digo por usted. Lo digo por todos.

Señor Quirós, tiene la palabra.

El señor Quirós Palau:

(Remors.)

Señor presidente, con la venia.

Señoras y señores diputados.

Hemos votado afirmativamente por varios motivos. En primer lugar, el ciudadano recibe muchos servicios. Unos que dependen de la autonomía, donde está... donde vive. Y otros que por su complejidad, por su costo, por lo que sea, por su competencia, dependen del Estado.

Lo que es evidente es que alegar que aquello que no es de la competencia del Gobierno de la Generalitat, en cuanto que dependa de él las decisiones a tomar para mejorar el servicio, no es motivo de crítica, o por lo menos, de reclamación. Si un servicio no es bueno lo lógico es que ustedes se vayan a quien se lo presta. Y tanto en el ámbito público como en el privado, una persona no le da a usted un buen servicio, usted se va a hablar —si es un mal profesor— con el profesor de su hijo, y se acabó. Y no es que no es la competencia... Pero bueno... Y precisamente el otro día lo hablábamos ayer en la comisión, que así nos va a los valencianos por esa dejación, por esa interpretación un poco partidista otro cantar sería si el Gobierno central fuera del Partido Popular. Habría que verles a ustedes como se dirigían, cómo instaban, cómo instaban. Pero instaban

ustedes que no tendrían bastantes papeles para instar. Irían pero volados, pero volados. O sea que, el problema de instar o no instar es quién, a quién hay que instar, a quién hay que instar.

En segundo lugar, dice que, hombre!, que no son problemas de incidencia especial, me parece entender porque las fases...

El señor president:

Señor Quirós, señor Quirós.

Explique su voto, no está en un turno de réplica al señor Callao, sino para explicar la posición de su grupo.

El señor Quirós Palau:

Eso, nosotros consideramos...

El señor president:

No. Pero explique la posición de su grupo.

El señor Quirós Palau:

Sí, que es un tema que tiene una especial incidencia...

El señor president:

No, no, si el tema es importantísimo. Yo no lo discuto eso. Lo que digo es que fije la posición de su grupo...

El señor Quirós Palau:

Exactamente...

El señor president:

No consuma un turno de réplica, porque no es para eso para lo que he le he concedido la palabra.

El señor Quirós Palau:

Para nosotros tiene una especial incidencia el problema en la comunidad. Porque recientemente, hasta informaciones de prensa anuncian que se van por lo menos a remover de su puesto a los responsables provinciales de Valencia, Castellón y Alicante. Y supongo que eso no ocurre en toda España. No se remueven de su puesto a 50 delegados de correos. Digo yo.

¿O es que toca moverlos? ¿O es que hacen ustedes una combinación para que la cosa sea más complicada? O sea que sí que tiene una especial incidencia. A mí me parece vergonzoso, que un servicio tan básico, que como se ha contado aquí, empezaba en fin, cuando... cuando el maratón? en la evolución histórica, cuando aquí se hablaba de Maastricht el otro día. Esto es las antípodas de Maastricht, que el correo te lleve la carta, me parece que ya no es para hablar con Maastricht.

Si hay que pactar, oiga!, pactemos primero con correos, y luego pactemos el gran pacto social con los de Maastricht o lo que ustedes quieran. Pero lo que es absurdo es que, propogan un gran pacto social con no sé quién. Y que con correos no podamos preguntarle, oiga, ¿por qué no me trae usted la carta? Porque oiga, a mí me están llegando cartas de los señores consellers felicitándome las Navidades en estos días. Lo cual es bueno, porque mantiene el espíritu de cordialidad y de afecto, no solamente durante un período reducido de días, sino por meses (*Remors*) por meses. Todos nos mandamos y... amor con amor se paga y el espíritu navideño se mantiene durante mucho tiempo. Quizá sea la intención de correos, mantener esa cordialidad en un pueblo que se crispa y se diferencia.

Y es curioso, oiga!, un pueblo que no lee, porque es que no leemos, los españoles leemos poco. Ya ve usted que se quemaban los libros o no sé qué el otro día. Es un pueblo que lee poco, que naturalmente el pueblo que lee poco escribe menos, y además se incorpora, como se decía hace un momento, el telex, el fax, el correo electrónico. O sea, cada vez se utiliza

menos correos. Y cada vez lo poco que hay que repartir lo reparten peor y con más demora.

Y quiere ir a Maastricht? Bueno, vamos a decirle a Maastricht lo mal que se puede hacer correos también. Pero yo la palabra instar me parece un contrasentido, e instar es enviar una instancia. Yo creo que lo mejores dirigirse, y exigir, pedir, solicitar, instar... Pues mire usted, usted va a caer en la propia trampa que usted... Porque claro, usted agarra, hace una instancia y la manda por correo. Pues va usted dado, va usted dado. A quién le manda usted la... por correo? Va a llegar la instancia...

No llega. Yo quiero decirle que lo mande por otros métodos. No voy a hacer propaganda, hay empresas privadas. Yo quiero decirle como final que quizás estamos defendiendo los intereses de nuestros votantes. Porque según el CIS, los que más leen la prensa son los votantes del Partido Popular, los que menos leen son los votantes del PSOE. Y quizá por eso a ustedes les importa un bledo, porque como por lo visto leen poco y escriben menos, pues son poco perjudicados (*remors*) porque este sistema funcione así.

Y cada cual pues arrima el áscua a su sardina, y bueno...

El señor president:

Señor Martín, señor Martín Quirós.

Yo le ruego que colabore un poco conmigo...

El señor Quirós Palau:

El señor presidente tiene todo mi, todo mi afecto...

El señor president:

Colabore un poquito conmigo.

El señor Quirós Palau:

...y mi admiración, porque realmente es difícil gobernar esta (*Remors i rialles.*) Muy difícil.

Por eso digo que en definitiva, porque defendemos a nuestros votantes...

El señor president:

Es que además se le ha acabado el tiempo. Hemos de ser un poco estrictos, al menos en el turno de explicación de voto.

El señor Quirós Palau:

Corto la palabra, antes de que me la corten. Y espero que alguien me explique las razones en contra de lo que yo he defendido aquí.

Gracias, señor presidente.

El señor president:

Muchísimas gracias, señor Quirós.

(*Remors.*)

Propuesta de resolución 4.264.

El señor Giner había solicitado la palabra y la tiene.

El señor Giner Giner:

Senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats.

Presentem una proposta de resolució amb la que pretenem que les Corts Valencianes sol·liciten al govern valencià, que per part de la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència, es prenguen les mesures oportunes perquè, tant els textos didàctics com les publicacions que emanen de la Generalitat, siguin fidels a l'article seté, apartat primer, del nostre Estatut d'Autonomia, i a la Llei d'Ús i Ensenyança del valencià en l'article segon.

En massa ocasions, senyors diputats, ve qüestionant-se la identitat de la llengua dels valencians, de l'idioma valencià,

oblidant que, segons l'article tercer de la Constitució Espanyola, el castellà és llengua espanyola oficial de l'Estat. Per a afegir a continuació, que les demés llengües espanyoles seran també oficials en les respectives comunitats autònomes, d'acord amb els seus estatuts.

I en el nostre estatut, queda molt clar que els dos idiomes oficials de la comunitat autònoma són el valencià i el castellà. Estem assistint amb massa freqüència a greus violacions de la identitat de la nostra llengua valenciana. Tant en distints textos i materials didàctics, com en publicacions que es realitzen amb el vist-i-plau de la Generalitat.

Per mig d'esta proposta que presenta el nostre grup parlamentari, esta proposta de resolució, volem que es respecte el nostre estatut, on es reconeix d'una manera clara l'idioma valencià com a llengua oficial. Volem que s'acaben situacions com la recentment viscuda en textos on apareixia clarament que el contingut de l'assignatura era llengua catalana. I la de molts textos que sota la denominació de valencià—denominació genèrica—en els seus continguts didàctics s'estiga obertament fent plantejaments que transgredeixen allò establert en el nostre estatut. Imbuït i manipulant el nostre alumnat, al que sota el pretext de «cientifisme» se'l mentalitza que la llengua que parla, que la llengua de la comunitat, és la catalana. I el mateix ocorre amb massa freqüència amb les publicacions de la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència.

A tot l'exposat, cal afegir la política de suport a activitats atemptatòries a la identitat del nostre idioma valencià, i com a mostra ací està la col·laboració de la Generalitat Valenciana amb els Premis Octubre i l'Encontre d'Escriptors del passat 1991. Amb Trobades de professors de català a estrangers, i un llarg etcètera. Fem com dic, esta proposta de resolució perquè entenem que cal acabar amb la despersonalització a què, sibil·linament, s'està sotmetent la nostra llengua.

Perquè estem convençuts que el poble valencià acollirà sempre l'idioma valencià, estudiant i estudiat per als valencians i pels valencians. I mai una llengua catalana estudiada per catalans per als catalans amb una lleugera adaptació per als valencians.

Creem que cal acabar amb la col·laboració que, des de la Generalitat Valenciana, s'està donant per omissió, en permetre est estat de coses, i no oposar-se que, professors de llengua catalana puguen concursar dins del territori de la nostra Comunitat, per posar algun exemple.

Per mig d'esta proposta de resolució, el nostre grup vol que, d'una vegada per totes, es done compliment a la Llei d'Ús i Ensenyança del Valencià, que diu en el seu preàmbul el següent: «La Generalitat Valenciana té un compromís irrenunciable en la defensa del patrimoni cultural de la Comunitat Autònoma, i de manera especial, en la recuperació del valencià, llengua històrica i pròpia del nostre poble, que constitueix la més peculiar senya d'identitat.»

I volem que es compleisca el marc legal a què en repetides ocasions he al·ludit, perquè estem convençuts que, en la realitat quotidiana, la nostra llengua, l'idioma valencià, està sotmés a un procés de despersonalització, perquè de forma general, s'està impartint llengua catalana, i així ho diuen els mateixos professors, i els texts i mitjans didàctics que utilitzen.

Si s'entén per didàctica el conjunt de situacions, mitjans i tècniques encaminades a aconseguir l'aprenentatge per part dels alumnes, és molt difícil aconseguir l'aprenentatge del valencià quan els mitjans didàctics utilitzats són diferents o totalment aliens al valencià.

¿Com es pot, senyories, donar compliment al nostre Estatut i a la Llei d'Ús, si utilitzem com a mitjans didàctics llibres catalans, visats per la Generalitat de Catalunya, que parlen de Catalunya, però no es refereixen, ni tan sols en una ocasió, a les

nostres terres valencianes? Llibres que parlen de llengua catalana, que inclouen mapes lingüístics, que mantenen que la llengua del nostre poble, que l'idioma valencià és llengua catalana, que utilitzen vocabularis i ortografies estranyes a la llengua viva que parla el nostre poble, llibres, materials que són rebutjats sistemàticament per pares i alumnes.

En el nostre grup, senyories, estem convençuts que cal acabar amb esta situació; una situació que és una agressió constant a la cultura i a l'idioma valencià, i que la proposta de resolució que portem davant d'esta cambra, mereix el recolzament de tots els grups.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor president:

Senyor Nabás...

El senyor Nabás Orenga:

Moltes gràcies, senyor president.

Aquesta proposta, senyores i senyors diputats, que porta el Grup Parlamentari d'Unió Valenciana, forma part del *show* habitual en cada període de sessions.

Els texts que emanen de la Generalitat Valenciana són respectuosos amb la Constitució, amb l'Estatut i amb les lleis, totes, per tant, sobra la proposta, i puc afegir una cosa més: som molt més respectuosos que el mateix Grup Unió Valenciana, almenys en la redacció d'esta pròpia proposta.

El senyor Giner Giner:

Senyor president...

Senyor Nabás, no vaig a dir-li mentider, perquè seria una incorrecció, però sí he de dir-li clarament que falta vosté a la veritat quan diu que els texts compten amb tot el recolzament i amb tot el respecte a l'Estatut de la comunitat autònoma, perquè no és cert.

L'article setè del nostre Estatut es vulnera constantment, en l'immensa majoria dels texts que s'estàn utilitzant en les nostres escoles; i li diria que vosté, igual que molts altres diputats d'esta cambra, hauran rebut un escrit recentment d'una associació cultural, Jaume I; i allí pot vosté trobar la resposta al que vosté planteja, i allí pot vosté trobar la prova evident de que no és cert el plantejament que ha fet vosté.

La veritat és que, i lamentablement és així, els texts, els materials didàctics que s'estàn utilitzant en les nostres escoles vulneren constantment el nostre Estatut, vulneren constantment la Llei d'Ús i Ensenyança del Valencià.

A mi m'agradaria que no fóra així, però senyor Nabás, el que és trist és que eixa és la realitat.

Gràcies, senyor president.

El senyor president:

Senyor Nabás...

El senyor Nabás Orenga:

Moltes gràcies.

Jo no sé si menteix o no; crec que no. Almenys, eixa no és la intenció.

Jo volia preguntar-li què és això de «l'article». Jo tinc ací la redacció oficial de l'Estatut i diu «article». Vol dir article, no? Suppose, per a entendre'ns.

Segon: vosté diu en el seu escrit «Llei d'Ús i Ensenyança»; «Llei d'Ús i Ensenyament» diu la llei que vam aprovar en estes Corts, sense cap vot en contra. Qui respecta les lleis?

Moltes gràcies.

El senyor president:

...proposta.

No, no, perdó; perdó, un moment. No. És que era per una altra cosa.

La votació s'ha acabat. Pot entrar el diputat, si s'ha acabat la votació.

Senyor Villalba...

El senyor Villalba Chirivella:

Senyor president, evidentment, anava a sol·licitar que es repetira la votació, perquè hi ha molt més de cinquanta-nou diputats, i d'acord...

Ja sé que tornem al debat d'ahir, però sol·licitaria que es repetira la votació...

El senyor president:

Per a què? Per a computar després els bons i els roïns?

El senyor Villalba Chirivella:

No.

El senyor president:

Bo, dic jo. Perquè si no és pel tema del resultat, no sé quina explicació pot tenir el seu...

El senyor Villalba Chirivella:

Considere que no és una interpretació correcta...

El senyor president:

No, no. És la del sentit del seu grup d'ahir. Si no és que hi ha dubtes sobre l'equilibri, és per a veure quins són els bons i els roïns. No hi ha altra interpretació possible. Jo no entre en eix joc, Senyor Villalba. Passem al següent punt de l'ordre del dia.

Ah! Senyora Marcos, té la paraula.

La senyora Marcos Martí:

Gràcies, Senyor president.

Senyores diputades, senyors diputats, com sempre, quan es parlen de determinats temes en aquesta cambra, assistim a un joc pervers d'espills deformants. Una cosa és el que es diu que es diu, i una altra cosa és el que es preten dir, i és el que s'explica quan s'ix a aquesta trona.

És evident que la Constitució Espanyola de 1978 va trencar amb una llarga tradició centralista, però tant en aquest text constitucional com en l'Estatut es generen ambigüitats sobre les denominacions lingüístiques, que han estat la causa de molts mals per a la normalització lingüística a les comunitats autònomes amb llengua pròpia.

És absurd i demagògic intentar utilitzar l'ambigüitat dels redactors dels esmentats texts legals, entre altres coses, els pares i les mares de la pàtria no tenen cap obligació de ser filòlegs, per a fer un judici d'intencions del que es volia o no es volia dir amb aquests texts legals.

I sobretot, és absurd i demagògic dir que en aquests textos es diu el que no es diu; és a dir, de cap de les maneres la redacció de l'Estatut fa palesa una definició que contradiu la definició del diccionari de la Reial Acadèmia de la Llengua Espanyola, és a dir, que al País Valencià es parla una modalitat lingüística del que es coneix com a llengua catalana, i demana ací, com es demana, prenent confondre la lletra i la música, que en aquestes Corts ens pronunciem contra aquestes definicions de la Reial Acadèmia de la Llengua i contra les definicions de tota la romanística internacional, no sols és un absurd, sinó que, en cas d'haver guanyat aquesta moció, donaríem un trist espectacle d'incultura. I he de dir que, si la ignorància és molt atrevida, l'estupidesa és suïcida.

Alguns estan jugant al joc de l'enfrontament, de la confusió, i fins i tot entren en flagrants contradiccions.

Com diu Aina Moll, no és estrany que una mateixa persona es declare indignada perquè la Universitat de València diu català al valencià, en teoria perquè aquest nom és el que se li dóna a la nostra variant lingüística al nostre Estatut... i amb la mateixa força aclaparadora, les mateixes persones diuen que el Ministeri d'Educació ha de dir espanyol a la llengua oficial de l'estat, passant per alt que la Constitució li dóna el nom de castellà.

Tampoc no és estrany que, algunes persones, s'esquincent les vestidures per veure utilitzats a classe llibres de Barcanova, i no diuen mai res quan s'utilitzen els llibres de l'extinta editorial Pueblos Unidos de Montevideo.

Es qüestiona l'expressió Països Catalans, però mai no Països Llatinoamericans, o països de parla hispànica. En tot cas, no es pot anar contra la ciència; és curiós que en alguns pamflets, còmics o *dazibaos* que jo he vist, es diu, per exemple, que la nostra definició com a poble ja té precedents en el neolític, per la forma com es feien les garbes dels cereals en el que avui seria el País Valencià. Evidentment, aquestes qüestions no aguanten la mínima crítica científica.

No obstant, no tenen sols vostés tota la culpa, perquè està clar que, moltes vegades, des de les institucions, es fa deixament del que serien els deures del govern valencià i de la pròpia administració educativa, i per això es creixen.

Com deia l'altre dia, ahir mateix, el meu company, no es poden perseguir idees, ni segrestar llibres, ni cremar-los, ni trencar-los, entre altres coses perquè, exemples de la història, des dels judicis de Déu fins la Inquisició, que quan comencen a perseguir-se idees, a segrestar o a cremar llibres, acaben per personificar-se aquestes idees en les persones; acaba per atacar-se també a les persones.

I no obstant, el que deien que va dir Galileu quan es moria: «E pur si muove.»

Això vol dir que l'expressió Països Catalans corespon a una realitat històrica, cultural i lingüística, per molt que alguns vulguen fer un tabú d'aquesta expressió.

Negar la unitat de la llengua vol dir condemnar a mort una de les seues variants lingüístiques; vol dir condemnar a mort al valencià. Per tant, és evident que el nostre grup parlamentari ha votat que no a aquesta moció.

El senyor president:

Passem a la següent proposta de resolució, també del Grup Nacionalista d'Unió Valenciana, 4.265.

Senyor Artagoitia, té la paraula.

El senyor Artagoitia Calabuig:

Moltes gràcies, senyor president.

Señoras y señores diputados.

Con la presente propuesta de resolución nos referimos a un sector de capital importancia en esta comunidad y que se encuentra sumido en una profunda crisis, crisis que tiene difícil salida si no se le ayuda a buscar soluciones. Lo que, al fin y al cabo, no es más que obligación del Gobierno valenciano y de estas Cortes.

No es la primera vez que el tema del juguete se ha tocado, como tampoco es la primera vez que se ha hablado del Libro Blanco del Juguete, pero los problemas lejos de solucionarse se han ido agravando. Y es hora de que intentemos darle soluciones dialogadas, negociadas, con participación de todos los grupos y partes interesadas. Antes se hablaba ya de diálogo, vamos a ver si esto es verdad.

La competencia de los países de extremo oriente es mayor cada día. Sus productos importados son un serio peligro para la industria juguetera y también, en muchos casos, para la propia salud de los usuarios y consumidores, por una total falta de control, por tener una mano de obra mucho más barata y una

productividad muy superior, aunque la competencia también la tenemos en otros países.

Hoy, desgraciadamente y por primera vez, tenemos una balanza comercial deficitaria, importando más juguetes que exportamos. Nuestro consumo es inferior a la media de los países de nuestro entorno, estamos por debajo de Italia, Francia, Países Bajos, Alemania e Inglaterra.

La falta de competitividad se evidencia por la falta de productividad, por la problemática de las redes de distribución, por la problemática de la investigación, por la crisis general que atraviesa nuestra industria en un mundo cada vez más pequeño y donde la competencia y la lucha por la supervivencia industrial es cada vez más dura.

Y aquí sí que es de plena aplicación la necesidad de que la Administración marque con toda claridad a medio y largo plazo las reglas de juego en las que la iniciativa privada tiene que moverse para salir del atasco de este sector, al que le son de aplicación todas las necesidades señaladas como puntos programáticos de futuro, que no realidades, por nuestro presidente de la Generalitat, señor Lerma, en su intervención del pasado día 12, referentes a la inflación, tipos de interés, cambio de la peseta, déficit público, falta de ahorro, falta de formación, etcétera.

Hoy está claro que los elementos básicos de la capacidad competitiva son: los costos, la eficacia, la buena organización y gestión de las empresas, la investigación y el desarrollo de las tecnologías, y la formación y capacitación humana.

El sector del juguete necesita racionalizar todo su circuito, desde la fase de producción hasta la del consumidor final; debe incrementar el consumo y la exportación, ampliando su campo de mercado, incrementado la investigación para conseguir mayores rendimientos, mejorar la presentación y terminación, así como mejorar la calidad y seguridad. Y todo ello mejorando a su vez los precios, bajando sus costos para ser más competitivos, lo que debía redundar en lo fundamental, que es: aumentar las ventas y la exportación, mejorando la balanza comercial.

Todo ello no tiene nada de fácil, incluso puede parecer un contrasentido, requiere mucho tiempo, trabajo y esfuerzo. Por eso, señorías, pensamos que hay que afrontar el reto y ayudar a salir a las empresas de la crisis en que se encuentra el sector.

Y por eso planteamos la presente propuesta de resolución que, como sus señorías saben, es la siguiente:

«Donada la greu crisis per la que travessa el sector del joguet en la Comunitat Valenciana, les Corts Valencianes acorden que en el termini de dos mesos es cree una comissió mixta, Govern valencià —sector del joguet— grups parlamentaris i institucions afectades, a la fi d'estudiar les mides oportunes per a donar una solució eficaça a la crisi d'est sector.»

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor president:

Moltes gràcies.
Torn en contra?
Senyor Almenar.

El senyor Almenar Palau:

Gràcies, senyor president.
Senyores i senyors diputats.
La intervenció del Grup Nacionalista d'Unió Valenciana, aquesta intervenció, aquesta proposta de resolució, sí que crec que entra dins del que hauria de ser el debat de política general. És tracta d'una qüestió que afecta al gran repte de la competitivitat de la indústria valenciana, però s'ha portat ací amb una solució concreta, que és la de crear una comissió mixta.

Jo no eludire el tema de fons que, en la seua exposició o fundamentació de la proposició, ha fet l'il.lustre senyor diputat Artagoitia. El tema de fons és precisament el de la competència o de la competitivitat del sector del joguet.

En primer lloc, dir-li que efectivament la competència del sector exterior, de la indústria, fonamentalment del sud-est asiàtic, ha estat forta, important, no és l'única causa del sector, i tendeix a estabilitzar-se.

En qualsevol cas, sí que convendria afirmar un conjunt d'actuacions que estan fent-se, que no és que a partir d'ara s'ha de fer un conjunt d'actuacions per a solventar la crisi del joguet, sinó que es porta ja un conjunt d'anys fent-se un conjunt d'activitats emmarcades en allò que és el pla de competitivitat de la Generalitat Valenciana, a través de l'IMPIVA, per mig d'ajudes a les empreses per a millorar la productivitat a través de la inversió i de la innovació productiva.

I un cas, un exemple, que és important remarcar-ho, és l'Institut Tecnològic del Juguete d'Ibi. Li anuncie que eix institut augmentarà pròximament les seues instal.lacions amb una inversió de 300 milions de pessetes. Per tant, s'estan fent coses, però des de fa temps i en el present, i es pensen fer més.

El segon punt que m'agradaria remarcar de les línies d'actuació en el sector és la promoció comercial. Una interior, és molt coneguda, el recolzament que es fa des de la política del Consell a les fires, i concretament a la Fira del Juguete. Però també, i com a novetat important, la promoció de cara al comerç exterior, a l'exportació dels juguets valencians fora.

Concretament, com a exemple també, li diria que PROCOVA ha aconseguit que un conjunt de sis empreses valencianes estiguen en la fira de Nuremberg que és la més important del sector. I, per tant, la presència valenciana està assegurada dins dels mercats internacionals d'una manera que fins ara no és prou.

Per últim, a part d'innovació, d'inversió, d'ajudes tecnològiques, d'investigació, de promoció comercial, hi ha un conjunt d'aspectes que són més generals, que afecten tots els sectors industrials, en els quals també el Consell, el Govern de la Generalitat, està fent d'ajuda i de transmissor d'informació cap al Govern de l'Estat.

Tot això està fent-se, però està fent-se amb la col.laboració i el contacte directe amb la gent implicada del sector. No és perquè el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana propose ara el contacte amb el sector, que això és farà per a solventar la crisi, està fent-se des de fa molts anys. Si hi ha alguna cosa que constitueix i caracteritza la política industrial de la Comunitat Valenciana, és una enorme participació i contacte amb els sectors implicats.

I li dic, per tant, que el Grup Socialista, encara que reconeixent la bona intenció de la proposta, no accepta la proposició entre altres raons, perquè està fent-se, s'ha fet i continuarà fent-se. I, en segon lloc, perquè té una difícil plasmació institucional.

Pense vosté que la comissió mixta que vostés proposen és una comissió mixta, entenc, que no parlamentària; parlamentàriament eixa comissió no té cap sentit reglamentari. Si és una comissió no parlamentària, qui la crea? Si la crea el Govern, ordena els grups parlamentaris?

Nosaltres entenem que la proposta de resolució que fa el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana, pel motiu de fons que li he dit abans i pel motiu de forma, no és acceptable.

Gràcies, senyor president.

(*Ocupa la presidència el vice-president segon, excel.lent senyor Montesinos García.*)

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias.
Señor Artagoitia, tiene usted la palabra.

El senyor Artagoitia Calabuig:

Gràcies, senyor president.

Senyor Almenar, li he d'agrair dues coses: primer, el to del debat de la seua resposta i, segon, reconèixer que almenys era matèria a debatre ací. Almenys alguna cosa hem guanyat ja.

Està clar també que si estaven d'acord bàsicament amb el tema de la proposta, també podien haver presentat alguna transaccional i haguérem pogut solventar tots eixos problemes que m'ha comentat. Perquè al cap i a la fi en política diuen que quasi tot és possible, dialogant es busca el punt d'acord i es donen solucions.

Si era difícil crear eixa comissió mixta, doncs potser hi havia altres solucions, taules sectoriales, o el que fora. Ja veuríem a veure el que es podria fer.

En fi, realment hem portat ací un tema per a raonar sobre ell. No estem dient, i jo no crec que en la meua intervenció haja dit, que el Govern valencià no estiga fent coses, estan fent-se coses, està el tema —com s'ha dit— de l'Institut Valencià del Juguet d'Ibi, estan les fires i tot açò, PROCOVA, IMPIVA, tot el que s'està fent. Però nosaltres pensàvem que a la millor feia falta una discussió més a fons del problema puntual per a intentar accelerar la solució, accelerar-la si és que es podia.

I per això parlàvem de participació de la Cambra, del Govern, d'institucions i parts afectades. I hem parlat de diàleg i de negociació, no hem parlat d'altres coses.

Per tant, lluny de la nostra intenció apropiat-nos de cap idea en exclusiva, molt lluny de la nostra idea. L'únic que hi havia era una oferta per poder ajudar a la solució en la mida de les nostres possibilitats.

A part d'això, torne a repetir, que li agraisc el to de la seua intervenció.

Res més.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Artagoitia.

Procedamos a la votación...

Perdón.

Para turno de réplica, tiene la palabra el señor Almenar.

El senyor Almenar Palau:

Gracias, señor presidente.

Senyor Artagoitia, efectivament crec o creiem en el nostre grup que la seua intervenció, que és una oferta de diàleg i de col.laboració, l'entendem positivament. I esperem que en el futur eix diàleg, eixa col.laboració i eixa proposta d'ajuda es verifique amb la pràctica parlamentària.

El que entenem, i és la diferència d'opinió respecte d'aquest punt, d'aquesta proposta, és que no és la fórmula adequada per integrar. Perquè de fet el contacte amb els sectors, amb la indústria, està contínuament donant-se, amb els sectors socials contínuament donant-se a través de diverses instàncies que la Generalitat té, des de la comissió de seguiment del PEV II, des de la relació directa amb els industrials del sector. I, per tant, aquesta fórmula que proposa el Grup d'Unió Valenciana s'entén amb bona voluntat, però s'entén que és innecessària perquè està fent-se.

Per tant, prenem bona nota de la proposta de col.laboració que en matèria de política industrial fa el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Almenar.

Procedamos a la votación de la propuesta de resolución número 4.265.

Comienza la votación.

71 votos presentes: 27 a favor, 44 en contra. Queda rechaza la resolución.

El señor Botella, del Grupo Parlamentario de Esquerra Unida, tiene la palabra.

Por 27 votos a favor, 44 en contra, queda rechazada la resolución.

El señor Botella, por el grupo parlamentario de Esquerra Unida, tiene la palabra.

El senyor Botella Vicent:

Gràcies, senyor president.

Senyories, el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida ha votat que no a aquesta proposta de resolució perquè entenem que aquesta proposta no vindria en definitiva a solucionar el tema de la problemàtica del sector de la juguina; entre altres coses perquè pensem que fins i tot aquesta proposta, en bona voluntat, el que vindria és a constituir ni més ni menys que una comissió, que fins i tot hi hauria dificultats des del punt de vista parlamentari per constituir-la, però que fins i tot el que vindria és a plantejar ni més ni menys que les mateixes mesures que fins ara està prenent el propi govern; és a dir, no comptar en absolut amb els sectors socials. Perquè ací no es parla de la representació sindical, i s'ha plantejat i es planteja en la pròpia resolució, efectivament, la greu crisi per la qual travessa el sector, però en cap moment es parla que és un dels sectors en major treball submergit que existix, juntament amb el calcer i amb el tèxtil, i per tant la representació important dels sindicats aquí per tal que eixa qüestió també es tracte.

Inoaltres haguérem estat d'acord, i segurament tampoc no s'haguera votat favorablement per la majoria, que haguera estat creada una comissió, una mesa sectorial que estudiara, efectivament, la problemàtica del sector de la juguina on estigueren representades l'Administració autonòmica, l'Administració local, els empresaris i els sindicats, que en definitiva són els sectors implicats al respecte.

Però és veritat també que estan fent-se ajudes des de l'IMPIVA, però també cal reconèixer que no hi ha cap control al respecte. Fa poc ha aparegut la notícia d'una empresa important de la juguina, Feber, que està en suspensió de pagaments i que ha tingut una subvenció aquest any passat de mil milions de pessetes per part de l'IMPIVA. Una empresa en crisi, com eixa que ha rebut mil milions i que no ha hagut cap control per part de l'administració en quina situació es trobava eixa empresa, i es van donar eixos diners.

Per tant, en la mesura que existira eixa mesa sectorial, on realment estigueren els sectors empresarials, però també els sindicats, es podria controlar realment els diners públics que els donen, quina finalitat tenen i, des d'eix punt de vista, nosaltres haguérem estat d'acord.

En aquesta proposta que se'ns presenta, lògicament no podíem votar-la a favor perquè es deixava fóra, precisament, des del nostre punt de vista a un dels sectors més importants que han de dir molt al respecte.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Botella.

Propuesta de resolución número 4.266, del Grupo Nacionalista Unión Valenciana.

Para su defensa, tiene la palabra el señor Héctor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats.

Des de la insatisfacció que al nostre grup li produïx el fet que la Comunitat Valenciana haja quedat exclosa de les ajudes

i inversions que es facilitaràn a través del pla d'ocupació rural per a 1992, es perquè presentem aquesta proposta de resolució que és molt senzilleta d'entendre i que diu:

«Les Corts Valencianes insten el Govern central perquè incloga la Comunitat Valenciana dins del pla d'ocupació rural.»

Quan es va debatre est pla en el Congrés dels Diputats l'excusa que donà el govern socialista és que l'agricultura valenciana no pot estar en el pla d'ocupació rural perquè la Comunitat Valenciana no està inclosa en el grup de zones desfavorides i, per tant, com a conseqüència d'aquest criteri, cap dels 114.000 milions de pessetes, cap d'ells vindran a pal·liar les deficiències estructurals i cojuturals del camp valencià.

I ja m'avance perquè entreveig que algú pot venir en la cançoneta que a qui volem llevar-ho perquè ens ho donen a nosaltres. I ja m'avance que no estem dient des del nostre grup que ho lleven a ningú perquè ens ho donen a nosaltres. El que volem és que es tinga en compte que ací, a la Comunitat Valenciana, des del punt de vista de la situació en què es troba l'agricultura valenciana, també tenim raons objectives que ens donen la legitimitat suficient per a demanar la inclusió de la Comunitat Valenciana en plans com est i altres similars que ens ocupen en est moment.

La nostra agricultura, i això és una cosa que ninguna senyora diputada ni ningun senyor diputat pot dir que no és real, l'agricultura valenciana específicament té dos problemes de cara a allò que significarà la integració en Europa: el seu minifundisme i la seua característica artesanal.

I precisament per eixes dues característiques negatives: el minifundisme i l'excessiu caràcter artesanal de la mateixa, necessita cada vegada més, en una major imperiositat els fons econòmics i les ajudes institucionals tendents a la seua immediata reconversió.

Per tant, senyores i senyors diputats, creem que la justícia de la nostra proposició i la finalitat objectiva i positiva per al sector agrari valencià de la mateixa va a fer que tots els grups de la Cambra la voten afirmativament.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Villalba.

Para turno en contra, tiene la palabra el señor Picher, diputado del grupo socialista.

El senyor Picher Buenaventura:

Senyores i senyors diputats, la proposta de resolució que ha portat ací a la Cambra el Grup Parlamentari d'Unió Valenciana sobre el pla d'ocupació rural, jo crec, en el meu modest criteri, que no té massa sentit que ací es porte aquesta qüestió per diverses raons que vaig a tractar d'explicar.

El Grup Parlamentari d'Unió Valenciana ja ens té acostumats al victimisme, als greuges comparatius, etcètera, etcètera, i al llarg d'aquestes sessions ens parla de les potències del nord que volen ocupar la cultura i llengua, territori, etcètera, etcètera, però ara també, ara també ens tracta de comparar amb Andalusia i Extremadura en eix afany de victimisme i de dir que els valencians estem molt mal.

Mire, senyor Villalba, jo crec que la Comunitat Valenciana no té res a veure amb Andalusia i Extremadura quan a l'atur estructural agrícola. Jo crec que són situacions totalment distintes. Quan s'aplica un pla especial d'ocupació per a pal·liar l'atur agrícola en eixes dues comunitats és perquè dupliquen o tripliquen a la mitjana d'atur agrícola de totes les comunitats del nostre estat o de la nostra nació. Per tant hi ha unes condicions específiques molt clares respecte a la nostra.

Per tant, dir que determinats habitants de determinades comunitats autònomes gaudeixen d'uns privilegis que nosaltres no tenim, no és cert, no és cert. A més jo li vaig a dir a vosté que els treballadors agrícoles eventuais valencians no estan, no estan ni marginats ni discriminats ni indefensos davant d'una sèrie de finançaments, d'ajudes, de subsidis que es poden donar.

Mire, vosté sap tan bé com jo que hi ha un Reial Decret que es fa per a Andalusia i Extremadura on es regulen eixos plans especials per a eixes zones globalment deprimides. Jo crec que açò és important, el tractar-ho, el que és una comunitat autònoma globalment deprimida i les que no són. Però vosté sap també que hi ha una Ordre del 17 de gener de l'any 91 on es regulen els consells comarcals per a aquest foment de l'ocupació, no solament a Andalusia i a Extremadura, sinó que també diu que es preveu la creació de consells comarcals en l'Insitut d'Ocupació en les Comunitats Autònomes distintes on es despleguen eixos plans especials. I dins d'eixes comunitats es creen 27 consells comarcals i es creen les comunitats autònomes de Castella-La Manxa, Castella-Lleó, Regió Murciana i Comunitat Valenciana, que jo crec que, com he dit al principi de la meua intervenció, són realitats completament distintes de l'atur estructural agrícola.

Jo no crec que als valencians els agrade comparar situacions; no són comparables, però tampoc no estic d'acord amb la situació que tenen allí eixos ciutadans. Per tant, a través d'eixa ordre, que es regulen i es creen cinc consells comarcals de zones deprimides dins de la Comunitat Valenciana que afecten més de cent pobles, més de cent pobles afecten eixos consells comarcals on es regulen i es fan tots eixos incentius. Per tant, jo crec que no hi ha cap desprotecció, al contrari.

Però a més també jo li volia dir a vosté que hi ha una Ordre de 6 de febrer de l'any 91, de la conselleria de Treball, on es fa també i es fomenten una sèrie d'acords sobre la desocupació agrària estacional i sobre una sèrie de convenis que es fan en els ajuntaments per a pal·liar l'atur agrícola estructural dins de la Comunitat Valenciana.

Per tant, jo crec que no hi ha greuges comparatius, jo crec que són situacions econòmiques i estructurals totalment distintes, i el que s'ha de fer és explicar clarament a l'opinió pública valenciana quina és la situació nostra en relació a l'economia nostra, a l'economia de tots els valencians i tot el que s'aplica.

Vosté m'ha parlat que un dels problemes és el minifundisme. Efectivament amb això estem d'acord, i des de la conselleria d'agricultura i des d'altres conselleries s'estan fent i promocionant plans de concentració agrària, que potser en algun poble on governen vostés no estan massa per la labor, però, en fi, a la millor això és l'excepció, i l'excepció no confirma la regla.

Jo estic d'acord que un dels problemes és el minifundisme. Treballem conjuntament en la concentració parcel·laria, en eixes zones deprimides, i aquí ens trobarem junts.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Picher.

Para réplica, tiene la palabra el señor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyor Picher, jo el primer que li recomane és que s'apregua el nom del nostre grup parlamentari. No ho té gens difícil. A cada diputat ens ha deixat un muntonet de propostes de resolució i unes lletres prou grosses ho posa, perquè jo m'imagino que no té cap problema visual, i supose que dels

altres menys encara; per a entendre el que són lletres juntes, doncs així ho llig i deprén quin és el nom del nostre grup, perquè dues o tres vegades que ho ha utilitzat, doncs ho ha utilitzat de manera incorrecta, i no crec que siga per falta de costum perquè vosté ja és una persona veterana en aquestes Corts i per tant no crec que es dega a una falta de nerviosisme o de no saber estar en la trona. Així que, per favor, quan es referisca al nostre grup li agrairia que utilitzara el nom correcte del mateix.

En segon lloc, Senyor Picher, ni victimisme, ni galimaties. És que sempre vénen ací amb la mateixa cançoneta! Quan no saben què dir a les proposicions d'Unió Valenciana, sempre ixen en el mateix: «És que vostés vénen ací a fer el discurs del victimisme...» Doncs, no senyor. Ni victimisme, ni galimaties. Ací l'únic que estem dient-li és que la Comunitat Valenciana té unes deficiències conjunturals i estructurals, que perfectament feia possible que estiguera inclosa en el Pla d'Ocupació Rural.

I vosté que ha dit que se sap tantes coses, jo quasi, quasi, li diria que es llegira el reial decret on es regula qu pot tindre accés al Pla d'Ocupació Rural, i veurà com, en una plana pràcticament, es diu que la Comunitat Valenciana no té per què estar exclosa d'allí.

Els objectius que es volen complir en el Pla d'Ocupació Rural són perfectament assimilables a les necessitats que té la Comunitat Valenciana. I no vinga ací a dir que, si nosaltres hem volgut fer un greuge comparatiu amb Andalusia i Extremadura, perquè de la boca d'est diputat que li parla, no han eixit eixes paraules.

El que passa és que, com vosté diu: «Bé, estos per on eixiran? Eixiran per allí?» Doncs vosté, sense sentir la tesi que nosaltres anavem a defensar, s'ha preparat la rèplica, i el problema és que no té res a veure el que vosté ha contestat amb el que jo he parlat.

Perquè ens pareix molt bé que a Andalusia i Extremadura els donen una sèrie de fons per a pal.liar les seues deficiències. Ací hem dit ben clar: no venim a llevar-li res a ningú, sinó el que venim és a intentar que la sensibilitat política del Partit Socialista que governa a València i que governa en l'Estat, incloga les necessitats de l'agricultura valenciana dins del Pla d'Ocupació Rural. I vosté, raons en contra d'això no n'ha donat ni una. Ha tornat a les rondalles de sempre.

Però com això ja s'ho sabem, que vostés, quan no tenen res a dir, trauen eix conte, doncs molt bé. Vosté seguísca per allí, que nosaltres estem molt convençuts del que demanem, i a més creem que és d'estrema justícia. I vosté, raons positives, que es puguen contrastar en contra de les que hem dit ací nosaltres, no n'ha fet ni una.

Vosté el que podia fer és anar a la seua comarca, una comarca agrícola, i diu allí tot allò que ha dit ací. Diu allí, a la comarca de Lliria, que no fan falta ajudes per a la reconversió, que no fan falta ajudes per a l'adequació de l'agricultura valenciana, que no fan falta ajudes per als períodes en què les borses de desocupació són molt grans...

Però clar, jo comprenc que el seu paper és molt difícil, perquè des de la conselleria corresponent li han donat el paperet, i li han dit: «Tu no et preocupes! Diguem el que diguen, tu llig açò, que quedaràs bé.» Doncs no. Quan u ve amb un paperet escrit, i no escolta les raons que diuen els altres, li passa el que li ha passat a vosté, que no n'ha encertat ni una.

Moltes gràcies, Senyor President.

(Ocupa la presidència el molt excel.lent senyor Antoni Garcia i Miralles.)

El senyor president:

Muchas gracias, Señor Villalba.
Señor Picher...

El senyor Picher Buenaventura:

Senyores i senyors diputats...

Mire, jo em cuidaré de venir ací a est Parlament a fer galimaties o a fer rondalles. No solc utilitzar eixes paraules, perquè crec que van en demèrit d'esta cambra.

Mire, si allò de vosté és una qüestió de noms, doncs mire, perdone que jo em resistisca a dir-los nacionalistes, i a vegades també pot donar lloc a algun equívoc la paraula, perquè és una paraula composta; pot donar lloc a equívocs.

Perdone que jo em resistisca, perquè jo considere que vostés són de dretes i regionalistes, i bo, si... ací moltes vegades es fan qüestions per abreujar, i es diuen les sigles, però si d'ara en davant vosté vol que li diga jo tot el seguici del seu nom, doncs no es preocupe, que jo per qüestions de nom, no m'embranque gens ni miqueta.

Mire, vosté, per a sostindre la defensa de la seua proposició, no ha aportat ni una xifra de l'atur estructural de la Comunitat Valenciana; ni una, ni mitja. Per tant, porte dades comparatives, diga l'atur estructural que hi ha a la Comunitat Valenciana, i diga l'atur estructural que hi ha a Extremadura i Andalusia.

Diu: «Jo no l'he citat. Però vosté ha dit que allí tenen un pla especial, i resulta que ací no el tenim.» I jo, com a valencià, estic orgullós de la situació que tenim, encara que sóc solidari, i comprenc les necessitats que passen eixes comunitats autònomes. Això ho tinc molt car. Però jo estic orgullós de la situació que tenim quan a l'atur estructural agrícola. Però vosté no parla de les línies, de les subvencions, de les ordres, dels decrets que hi ha respecte a les subvencions per a la millora de les estructures agràries valencianes. Vosté no parla d'això.

Vosté no parla, en absolut, que és una forma com una altra de pal.liar l'atur agrícola estacional. I vosté em parla de la meua comarca; efectivament, jo estic molt orgullós de ser de la meua comarca, del meu districte, i diputat de la província de València i de la Comunitat Valenciana, i represente els interessos globals, i els de la meua comarca també, i en la meua comarca s'han fet moltes inversions i molt bones, i algunes que no s'han fet perquè han posat vostés dificultats.

Per tant, li he de dir a vosté que, allò que vosté ha plantejat, no és cert. Com que no aporta proves, i jo sí que li les puc aportar quan vosté vulga, que les situacions són distintes, i de que no hi ha marginació per part dels treballadors eventuais agrícoles valencians respecte a altres comunitats autònomes.

I per tot això, és clar, ens anem a oposar.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Muchas gracias, Señor Picher.

Procedemos a la votación de la resolución número cuatro mil doscientos sesenta y seis.

Comienza la votación.

Sesenta y seis presentes; doce votos a favor, cuarenta y uno en contra, y once abstenciones. Se rechaza la resolución.

Propuesta de resolución número cuatro mil doscientos sesenta y siete, sobre viviendas de promoción pública, del Grupo Nacionalista de Unión Valenciana.

Para su defensa, tiene la palabra el Señor Crespo.

El senyor Crespo Samper:

Señor presidente, señorías.

Hem presentat una proposta de resolució que diu literalment: «Les Corts Valencianes acorden que la tercera part de les vivendes de promoció pública que realitze la Generalitat entre 1991 i 1995 siguen destinades al lloger, per a un període almenys de deu anys.»

Estamos en un asunto complejo, que convendría meditar de alguna forma, aunque sea brevemente.

En octubre del año pasado, en Murcia, el señor Borrell, ministro de Obras Públicas, firmó con quince comunidades autónomas un plan para viviendas en todo el territorio del Estado Español. Entre las autonomías que firmaron este plan, se encuentra nuestra Comunidad Valenciana. No entró el País Vasco y Navarra, por la sencilla razón de que sus conciertos económicos imposibilitan esta ayuda, ya que sus dineros se los manejan ellos mismos, por decirlo así, de una manera sencilla.

Y en ese periodo que estoy citando, 92-95, que es el periodo propuesto, se ha elegido para nuestra comunidad la promoción de unas cuarenta y siete mil seiscientas y pico de viviendas, que serán de protección oficial en nuestra comunidad. Hay detalle —en prensa se puede leer, y en otros sitios— de cómo se piensa desarrollar este programa.

Este es, en síntesis, el acuerdo logrado con el Ministerio de Obras Públicas; es importante señalar que el noventa por cien de estas viviendas serán realizadas por la iniciativa privada, aproximadamente; y se entra en unos conceptos de viviendas que se rehabilitan, de subsidiaciones en función de los sueldos o ganancias de las familias, etcétera. No es este el caso.

El caso que nosotros presentamos ahora es la necesidad de promover, aunque sea poco, porque poco se puede hacer, pero algo se puede hacer, el dotar a nuestra comunidad de unas viviendas de promoción pública en alquiler, por pocas que sean.

La historia de esta cuestión de por qué España, en su generalidad, es un país atípico en Europa, respecto a la disponibilidad de viviendas en alquiler, se debe a motivos que vienen de muy lejos.

En primer lugar, hay motivos consustanciales con la sociedad; durante muchos años, la sociedad española ha tenido una estabilidad de empleo, y ésto incitaba, esta estabilidad, a que el trabajador, la persona que tuviera un trabajo, adquiriese una vivienda cerca, próxima al sitio de trabajo, puesto que la estabilidad de empleo prácticamente estaba asegurada.

Por otra parte, había también una acción política del régimen anterior de procurar que las personas menos pudientes incluso, tuvieran la posibilidad de una vivienda.

Por otra parte, había un desastre, por decirlo así, de tipo traumático, en nuestras necesidades de viviendas, causado por la guerra civil.

Y por otro lado, había una emigración interior muy fuerte, que aconsejaba, por todos los motivos, que se crearan nuevas viviendas.

Pero gran parte de este esquema ha cambiado; y no sólo ha cambiado el esquema, sino también ciertas leyes que desanimaban absolutamente a que se promovieran, se hicieran viviendas en alquiler, y me estoy refiriendo a la antigua Ley de Arrendamientos Urbanos.

Pero claro, ahora suceden otros nuevos factores: la movilidad de empleo se irá acentuando cada día más, por razones de crisis, que lamentamos, por supuesto, y por el acercamiento a modelos laborales más liberales y más europeos, que aconsejan estudiar medidas o disposiciones que faciliten el acceso a las viviendas en alquiler, o sea, la movilidad laboral irá en aumento, y por lo tanto, el sacrificio, el esfuerzo de una familia para comprar una vivienda, no sabiendo si siempre va a estar en ese lugar, por razones de su propio empleo, puede llegar, en algún momento, hasta a ser suicida, a un esfuerzo desmesurado.

Por otra parte, ya se ha retocado, en su momento, el famoso Decreto Boyer, el régimen de la Ley de Arrendamientos. Se anuncia ahora un cambio de régimen, y no voy a entrar en un futuro, pero indudablemente, se entrará por la vía de agilizar, de alguna manera, todo el esquema de las viviendas en alquiler. ¿Por qué? Porque, aquí mismo, si se está hablando de que entramos dentro de un contexto de leyes y de situaciones típicas en Europa, no puede quedarse el régimen de alquiler de

viviendas de forma atípica de como está en Europa. Nos faltará mucho, pero bueno, todo paso siempre es bueno, siempre que se vaya en esa dirección.

Por lo tanto, nuestra propuesta, modesta, porque hay que pensar que las viviendas de promoción pública serán las que serán, como es natural, o las que puedan ser, es que la tercera parte de ellas se dediquen a un régimen de alquiler.

Pero pensamos que tampoco la Generalidad tiene que convertirse en casero, por decirlo así, y como quiera que, dentro del contexto de los países que tienen una raíz, en cuanto a la propiedad, nacida del Derecho Romano, hay muy pocas posibilidades; en realidad está el alquiler, la venta, o bien puede haber un alquiler con un acceso a la propiedad, diferida de alguna manera, es por lo que defendemos esta propuesta, que creemos que es razonable.

Si la movilidad de los empleos cada día es mayor, si el esfuerzo, hoy ingente de un ciudadano para adquirir una vivienda es comprometerse 15 ó 16 años, o 14, con unos pagos que son importantes, retraídos de su salario, parece ser que hay que dar satisfacción a las familias jóvenes, especialmente, a los que crean un hogar, a los que de alguna manera acceden a crear una familia, para que haya una oferta, al menos pública, de viviendas en alquiler en los términos que hemos presentado.

Por esto, animamos a esta cámara a que vote favorablemente a esta proposición que puede beneficiar, no digo a todos los valencianos, pero sí, si se lleva esto de una forma razonable, a muchos que hoy están carentes de estas posibilidades.

Nada más y muchas gracias.

(Ocupa la presidència el vice-president segon, excel.lent senyor Juan Antonio Montesinos Garcia.)

El senyor vicepresident segon:

Muchas gracias, señor Crespo.

Para turno en contra tiene la palabra el señor Nebot del Grupo Socialista.

El senyor Nebot Monzonís:

Molte excel.lent president.

Senyories.

El Grup Parlamentari Socialista comparteix la preocupació de l'il.lustre senyor diputat, i en els pressupostos de la Generalitat hem donat proves evidents de la nostra preocupació pel tema. Per tant, vull recordar a les seues senyories que en l'apartat d'oferta de vivenda i per facilitar l'accés a la mateixa de tots els valencians hi ha prevists un total de recursos de 7.867 milions de pessetes.

I entrant ja a allò que seria la proposta de resolució, he de dir que entre dintre de la política que està portant a efecte la Generalitat Valenciana en matèria de vivenda, però no podem acceptar-la en la seua redacció per quant aquesta política no pot ser rígida i ha d'adaptar-se a les circumstàncies i la demanda de cada moment.

Els terminis que normalment s'estableixen en els contractes de lloguers és superior a 10 anys; no obstant això, aquesta precisió no pot aparèixer en una resolució que ens obligue perquè en ocasions és més convenient permetre la compra de la vivenda als arrendataris.

I per tant el Grup Parlamentari Socialista presenta una esmena transaccional que les seues senyories han acceptat, que diu el següent: «Que el Consell de la Generalitat Valenciana en el si de la política de vivenda promoga l'ús en lloguer per a les vivendes de promoció pública que es realitzaran en el període 1991/1995, en una proporció aproximada en 1/3 del total de les mateixes.»

El senyor vicepresident segon:

Muchas gracias, señor Nebot.

Esta Presidencia no tenía conocimiento de esta enmienda transaccional; en consecuencia procedemos a la votación, puesto que está aceptada por los grupos.

Turno en contra? (*Remors.*)

Para aceptarla, perdón, sí.

Tiene la palabra el señor Crespo.

El señor Crespo Samper:

Señor Presidente.

Señorías.

En primer lugar cumplir el rito parlamentario de retirar mi enmienda y aceptar la que acaba de leer el ilustre diputado que me ha precedido en el orden de subir a esta tribuna.

Y voy a dar brevisísimamente las razones de la aceptación. No entrábamos en una problemática de cómo y cuándo, es evidente que cualquier propuesta puede perfeccionarse, es evidente que lo que nos movía era el espíritu del anterior discurso que ya he dicho, y celebramos, por supuesto, que haya esta aceptación por parte del grupo mayoritario, que reconozco que si no hubiera sido así no hubiera progresado.

Por lo tanto, nosotros creemos que por este camino de presentar enmiendas que benefician a ciudadanos, que tal vez en estos momentos estén pendientes con intranquilidad, como me consta que ha sucedido, se van buscando impresos, se van haciendo preguntas sobre qué va a pasar con este plan.

Pues alguno de ellos, no todos, porque es imposible, dentro de unos años podrá acceder a una vivienda de alquiler, lo cual esto siempre es satisfactorio. Porque desde nuestro punto de vista, de la óptica de Unión Valenciana, la pluridad del posicionamiento económico y social de cada persona es fundamental para conseguir una sociedad vertebrada.

Los caminos cerrados, de pocas salidas, aquellas cosas que es «lo tomas o lo dejas», o «el entrar por aquí o el entrar por allá», son siempre caminos que a la larga no repercuten la vertebración social. Somos partidarios de que se liberalice en lo posible, dentro de una economía de mercado, casi todo, pero también somos partidarios de que las iniciativas públicas sean ejemplares y animen a otros estamentos para conseguir aquellas cuestiones que son necesarias, que son buenas, y que posicionan de una forma más favorable a los ciudadanos.

Muchas gracias, señor presidente.

El señor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Crespo.

Vamos a proceder a la votación de la enmienda transaccional leída por el portavoz del Grupo Socialista y aceptada por todos los grupos.

Procedamos a la votación.

70 diputados presentes. 68 a favor, ninguno en contra. Es aceptada la enmienda transaccional.

Para explicación de voto tiene la palabra el señor Martín Quirós desde su escaño.

El señor Quirós Palau:

Sí, con la venia del señor presidente.

Hemos aceptado esta transaccional porque para nosotros la dificultad de la propuesta era el período por un plazo de 10 años. O sea, el problema era cómo se despedía a unas personas después de 10 años.

Realmente es otro, como está planteado el tema de la cuestión de viviendas y de las ayudas estatales en España, pues, diferimos completamente con los planteamientos que hay en este momento, o sea, España ha destinado sólo el 0'9 de su PIB para apoyo de la vivienda cuando hacen falta otros planteamientos, unos plazos mucho más largos, 30 años al 7%, o sea, cambio de la Ley Hipotecaria... Es un planteamiento

distinto, radicalmente distinto y mucho más rico en matices y posibilidades que el que la mediana o mediocre óptica del gobierno plantea.

Pero, vamos, estamos de acuerdo con dar esa oferta de alquiler, y eliminado el plazo de los 10 años, que nos planteaba un problema a la hora del despido de los que no pudieran pagarlo, pues aceptamos la propuesta. Nos parece positiva tal como ha quedado redactada.

El señor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Quirós.

Propuesta de resolución número 4.268 del Grupo Parlamentario Nacionalista de Unión Valenciana sobre la denominación de origen del turrón.

Tiene la palabra el señor Héctor Villalba.

El señor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Simplement per a manifestar a la presidència que retirem aquesta proposta de resolució.

El señor vice-president segon:

Queda retirada la propuesta de resolución número 4.268, en consecuencia pasamos a la propuesta 4.269 del mismo Grupo Parlamentario Nacionalista de Unión Valenciana sobre la nueva Universidad de Valencia.

Para su defensa tiene la palabra el señor Giner.

El señor Giner Giner:

Gràcies, senyor president.

Senyores diputades, senyors diputats.

Per mig de la present proposta de resolució, el Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana pretén que les Corts Valencianes acorden la creació d'una nova Universitat en València, buscant com a finalitat el descongestionar l'actual universitat valenciana. Tal i com ja va indicar el nostre portaveu en el seu discurs en el debat de política general, entenem que hi ha sobrades raons que justifiquen la proposta de crear una nova Universitat.

I entre les raons cal destacar l'elevada ratio alumnes-professors a la Universitat de València, que està situada al voltant de 230, coeficient que resulta superior en un 65% a la mitjana de les universitats espanyoles.

L'elevada massificació de l'alumnat impedeix impartir una docència de qualitat, impedeix també el foment de les tasques d'investigació entre el professorat, un professorat que té una càrrega docent molt superior a la qual existeix en altres universitats espanyoles.

Però si a més a més tenint en compte que el nombre d'alumnes en el curs 90/91 ha estat de 14.933 a Alacant, de 20.173 a la Politècnica, i de 56.408 a València, podem percebre que a la província de València la concentració de l'alumnat universitari és molt elevada en terminis de població total, la qual cosa permet suposar que en el futur es produiran creixements importants en la demanda universitària procedents, entre altres, de persones majors de 25 anys, càrrecs mijants d'empreses i de l'Administració, així com de l'alumnat procedent de l'ensenyança superior i de la formació professional.

Ningú no pot negar que cada dia és major el nombre d'alumnes procedent de les comarques que accedeixen a la universitat, i que es veuen obligats a realitzar llargs i costosos viatges per assistir a classe, o es veuen obligats a sufragar un elevat lloguer per a viure a la ciutat durant el calendari acadèmic.

I és per això, per la qual cosa, el nostre grup entén que

l'emplaçament de la nova universitat hauria d'assumir un objectiu bàsic de descentralització, estudiant el lloc més idoni per a atendre les necessitats de la demanda.

És important, al nostre criteri, tenir en compte que durant el curs 89/90 el nombre d'alumnes universitaris per cada 100.000 habitants va ser de 1.009 a Alacant, de 480 a Castelló, i de 3.044 a València.

Altres aspectes importantíssims per a tenir en compte en aquest tema és el fet que les carreres que registren una major demanda per part de l'alumnat es troben en la universitat de València, i afavorisquen la creació d'una nova universitat en la qual s'impartisquen eixes disciplines. Així com les que sorgisquen de l'ampliació del nou pla de titulacions adoptat pel ministeri, es permetria donar una adequada resposta a la demanda social existent, i afrontar el nou pla de titulacions en una oferta raonable.

D'aquesta manera a València podrien iniciar-se noves titulacions com sociologia, o ciències polítiques i de l'administració, que actualment no s'imparteixen.

La previsió d'augment i de la demanda és molt alta, i tant sols cal fixar-se en els augments d'alumnats que s'han produït entre els cursos acadèmics 86/87 i 90/91. En carreres com la d'econòmiques, ha hagut un augment del 50'1%; en dret l'augment s'ha xifrat en el 28'1%; en psicologia el 35'2%; i en empresarials, per posar alguns exemples, en el 54'1%.

Al mateix temps en aquestes carreres es presenten les ratios alumne-professor més elevades, la qual cosa va en contra de la qualitat de la docència. Destacar la notable insuficiència de l'oferta existent en aules, seminaris, ofertes complementàries, com biblioteques, etcètera. Insuficiència d'una oferta per tal d'atendre una important demanda.

Aquesta situació genera una espècie de llistes d'espera d'admissió en alguns centres, números clausus en altres i, en definitiva, la pèrdua d'expectatives i il·lusió per a la majoria d'alumnes que veuen frustrades les seues esperances d'accedir a una titulació superior.

Abundant en la necessitat de crear una nova universitat, cal considerar que la major part de l'oferta universitària valenciana té actualment més de 25 anys d'antiguitat, estic referint-me a les infraestructures. Actualment en eix període s'han realitzat inversions lògicament d'ampliació, de millora, però malgrat tot el notable increment de la demanda ha fet que això siga totalment insuficient.

El nostre grup parlamentari entén que el moment actual és l'ideal per a plantejar la creació d'una nova universitat de València i, entre altres raons, per la coincidència amb l'entrada en vigor de les noves carreres i plans d'estudis. Açò facilitaria la creació d'una universitat de grandària mitjana que amb uns 20.000 alumnes podria al mateix temps reduir la congestió que existeix actualment en la universitat valenciana.

I perquè estem convençuts que no és prou una ampliació de l'oferta actual per mig de la construcció d'aules, i perquè estem convençuts que seria rendible en termes de futur construir una nova universitat en la qual —com he dit— s'integrarien els nous ensenyaments prevists en la reforma universitària, i es produiria una divisió de les carreres més congestionades existents en la Universitat de València en l'actualitat i que, previsiblement, d'acord amb les dades comparatives de què disposem van a seguir tenint un gran augment, és perquè el nostre grup hem presentat esta proposta de resolució que esperem compte amb el recolzament de la majoria d'esta Cambra.

Gràcies, senyor president.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Giner.

Para turno en contra, tiene la palabra el diputado señor Nabás, del Grupo Socialista.

El senyor Nabás Orenga:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyoras i senyors diputats.

Aquesta proposta que porta al Ple de les Corts el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana, no la puc qualificar com la d'abans en la meua intervenció que la traïen en cada període de sessions com a un esquema més dins del show parlamentari que solen presentar, sinó que és una proposta que sí que puc qualificar com a demagògica i irresponsable, i aquí mateix ha estat qualificada d'irresponsable.

Creem que és irresponsable aquesta proposta fer-la hui perquè, des de la nostra perspectiva, no es poden crear en aquest moment expectatives que difícilment es poden acomplir en aquest moment conforme ho planteja el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana.

Crear una universitat, vostés són conscients, nosaltres també, i aquí en aquesta Cambra hem parlat molt d'aquest tema, no és una broma que es pot presentar a les Corts com a una proposta de resolució al final d'un debat de l'estat de la Comunitat. Jo crec que és la intenció —i faig anàlisi o previsió d'intencions, possiblement m'equivoque— que després si en algun moment determinat les forces socials, polítiques i la possibilitat pressupostària ho permet dir, «yo la vi primero», jo vaig ser el primer que vaig aportar aquesta proposta públicament i probablement no són els primers, però ací en les Corts sí que són els primers.

No es pot portar aquesta proposta de creació d'una universitat a la Comunitat Valenciana per moltíssimes raons. La tramitació que porta la creació d'una universitat d'acord amb la Llei de Reforma Universitària, diu que poden crear universitats primer per llei de l'assemblea legislativa de la Comunitat Valenciana. Açò que vostés porten no és una llei, és més bé una proposta de resolució i, per a poder complir aquest tràmit de debat's en llei prèviament vostés saben, per la pròpia Llei de Reforma Universitària, que és necessari l'informe del Consell d'Universitats de l'Estat, l'informe del Consell Interuniversitari Valencià.

Una altra raó per la qual aquest tràmit no és en aquest moment l'oportú i aquesta proposta tampoc, i podem dir que és demagògica, és que per a crear una universitat és necessari que socialment tinguem en tota la Comunitat Valenciana els estudis necessaris per veure si això és convenient, si realment la demanda social que en un esforç tan gran, pressupostari, exigeix, és en aquest moment una realitat; hem de veure la demografia, si creix, si no creix, si potser eixa massificació que es nota en algunes franges de la població, possiblement dins de 5, de 10 anys, eixa massificació per la pròpia realitat demogràfica no es tan gran, és un element que hem d'estudiar; està en aquest moment aplicant-se la reforma d'estudis, un altre element social que hem d'analitzar; acabem de crear per aquestes Corts Valencianes una universitat, la quarta universitat de la Comunitat Valenciana ubicada a Castelló; hem dit sempre que és la quarta universitat de la Comunitat Valenciana, és una nova oferta universitària per a tots els estudiants, no solament del districte únic valencià, sinó també una oferta per a tots els estudiants que vulguen venir a estudiar a la Comunitat Valenciana, probablement de comunitats autònomes pròximes. Eixa nova oferta hem de veure quin és el resultat que dona.

Crec que seria precipitat avançar-nos a eixa proposta que vosté diu perquè ha començat a funcionar aquests cursos, hem de veure i fer el balanç d'eixa gestió, d'eix treball, d'eixa nova universitat creada per les Corts Valencianes, pel Govern valencià; i també en aquest moment eixa demanda superior que hi ha d'estudiants estan intentant implementar-se, respondre a eixa demanda, amb l'amplificació del campus universitari en Alacant, en València, en els pressupostos que fa pocs mesos

vam aprovar en aquestes Corts Valencianes i hi havia partides concretes destinades a l'ampliació d'eixos campus universitaris.

Per tant, des de la nostra perspectiva, creem que veent conforme vagen aquestes noves ofertes responen a la demanda d'estudiants i de la pròpia societat, tindrem nous criteris per a plantejar-nos seriosament si realment convé a la Comunitat Valenciana crear una nova universitat o no.

Per últim, un altre element fonamental per a crear una universitat és que hem de tenir en compte el pressupost amb el qual comptem; i, eix pressupost en la societat en la qual estem és un pressupost reduït, és un pressupost d'acord amb les nostres riqueses, i vostés són els primers que s'oposen a qualsevol intent d'implementar, d'augmentar la recaptació de recursos via impostos.

Des d'eixa perspectiva, amb els pressuposts amb què comptem, hem d'analitzar si les inversions que la Generalitat està fent per a donar més possibilitats als joves valencians i d'altres comunitats que tinguen estudis universitaris, donen resposta a eixes demandes. En aquest moment creem que la proposta que vostés fan és una proposta demagògica perquè no es pot dur a terme i no es poden crear expectatives que difícilment es poden complir.

Per tot això, votarem en contra de la seua proposta.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Nabás.

Para réplica tiene la palabra el señor Giner.

El senyor Giner Giner:

Senyor president.

Senyor Nabás, no crec que la nostra proposició siga demagògica, ni tan sols és admissible que es pugua considerar irresponsable.

El nostre Grup considera que és necessari que es portara a terme la creació d'eixa universitat, i això tampoc no significa —com vosté ha afirmat— que s'haguera de fer en aquest exercici. Nosaltres no estem plantejant la construcció de la universitat d'una manera immediata, estem plantejant que aquestes Corts prenguen l'acord de crear un nova universitat, i això és obrir un procés amb diferents ítems, amb diferents passos fins arribar a la definitiva posada en funcionament d'eixa universitat.

Es tracta, per tant, senyor Nabás, de crear-la, i no és res estrany que fem eix plantejament perquè aquestes mateixes Corts crearen en el seu dia la Universitat Jaume I de Castelló. Senyor Nabás, si fan falta informes, si cal recaptar una sèrie de dades prèviament, que les recaptin, però el que sí que és evident és que en aquesta societat valenciana s'està exigint, hi ha una necessitat objectiva de la nova construcció d'una universitat.

Senyor Nabás, els pressupostos donen resposta a unes prioritats polítiques, i si hem de fer cas a la seua intervenció és evident que no està entre eixes prioritats per al PSOE la construcció d'eixa nova universitat. No és demagògic, per tant, fer una proposta de nova creació d'una universitat. No és demagògic, senyor Nabás.

Gràcies, senyor president.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Giner.

Señor Nabás tiene la palabra.

El senyor Nabás Orenga:

Evidentment, els pressupostos de qualsevol institució fixen les prioritats. Vosté em contestarà si incrementar conforme ha incrementat el Consell de la Generalitat en els pressupostos del

92, en la partida destinada a universitats, el 37%, és tenir en compte eixa prioritat o no. Vosté digue'm alguna altra partida important que haja incrementat la Generalitat Valenciana els seus recursos en el 37%.

Segon, crec que no sabem llegir igual vosté i jo. Perquè li ha llegit l'article cinqué de la Llei de Reforma Universitària on diu, i li ho lligiré en castellà per si de cas: «la creació de universidades se llevará a cabo por ley de la asamblea legislativa de la comunidad autónoma en cuyo ámbito territorial haya de establecerse.» Vosté diu en la proposta: «acord en la creació», no sé si el seu valencià no vol dir el mateix. Crec que claríssimament vostés demanave una altra cosa que vosté ha volgut després explicar d'una altra manera.

I, per últim, dir-li, i li ho he explicat abans, que les necessitats dels estudiants en aquest moment no tan sols es poden produir a la ciutat de València i al seu àmbit més pròxim, hi ha necessitats en altres llocs, hi ha una oferta universitària important en aquest moment, descentralitzada, a Alacant, a Castelló, hi ha inversions en marxa a Alacant, a Castelló, al campus nou de la Universitat de València, per a poder respondre a eixa demanda que és una preocupació dels socialistes i del Govern respondre a eixa demanda de formació universitària per als nostres joves. És dins dels discurs i del debat que van mantenir la setmana passada dels ítems importantíssims, la formació en capital humà. Aquí, aquí estan els pressupostos, aquí estan les prioritats, i el que no podem fer és de la nit al matí com una broma dir que ara anem a crear una universitat perquè sí. Anem a veure les raons, els estudis sociològics, la demografia, els pressupostaris, i tinga vosté la seguretat que després de veure tot això el Govern de la Generalitat mentre el Partit Socialista el sustente, defensarà com a primera prioritat la inversió en formació i educació.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Nabás.

Finalizado el debate procedemos a la votación de la resolución número 4.269.

Comienza la votación.

Con 67 votos presentes; por 7 a favor y 59 en contra. Queda rechazada la propuesta de resolución.

Para explicación de voto tiene la palabra el señor Martín Quirós, del Grupo Popular.

El senyor Quirós Palau:

Con la venia, señor presidente.

A riesgo de ser objeto de un ataque demagógico, hemos votado en lo que honestamente pensamos se debe votar.

Hemos votado en contra de la creación de esa nueva universidad fantasma, que bueno, que se nos planteaba aquí de repente. Para nosotros la universidad era algo más serio que McDonald's o Don Algodón. O sea, no se puede hacer una universidad así por una ocurrencia, de repente. No se puede hacer una universidad diciendo: otra más.

Tenemos dos en Valencia, Alicante, la de Castellón, el CEU, un avance de universidad católica. Bueno, y conste que somos de los que hemos defendido la universidad. Y seré un poco más directo que el señor Nabás, porque tengo historia que contar, señor Nabás. Y quizás ha sido usted manipulado, señor Giner.

Yo tengo en mis manos el plan general de Valencia, al cual por fortuna tuve la oportunidad de participar en colaboración, desde el año 85. Y cuando hubo que defender la universidad, la defendimos, porque estábamos en la comisión de urbanismo. Y de los 250.000 metros cuadrados que proponía el Partido Socialista, en aquél momento, hacer el nuevo campus, nosotros conseguimos incrementarlo, pedíamos 500.000, para no tener la universidad como si fuera... como si fueran academias

distintas. Unir el actual campus con el futuro en una especie de zig-zag a través de la prolongación de Blasco Ibáñez. Se consideró que era oportuno.

Y la universidad surgió donde debía surgir. Y se aprobó el plan general. Y por cierto, hay una cosa muy curiosa. El plan general no se aprueba con los votos del Partido Popular —entonces Alianza Popular—, se aprueba con los votos de Unión Valenciana. Luego la universidad va donde Unión Valenciana decidió que fuera.

A partir de ese momento, viene la manipulación demagógica, en la cual no vamos a entrar ni a dejarnos coger. Un determinado sector de personas interesadas, que esperaban que sus terrenos siguieran otro camino, que no el de la expropiación para un uso público; empiezan a su movimiento de defensa legítima de sus intereses. Y entonces, Unión Valenciana, que, está pillada con el argumento de que ha decidido ella dónde va la universidad, no sabe qué hacer y entra; y es que la demagogia nos pilla al final. Es que la demagogia nos pilla al final.

Y lo más cómodo es cambiemos, hagamos una nueva universidad, y así no hacemos ésta...

El senyor vice-president segon:

Señor Quirós.
Aténgase a la explicación...

El senyor Quirós Palau:

Es que yo quiero explicar la historia, para decir que yo soy universitario, toda mi vida lo seré, porque entré por ahí y no me he retirado.

Y, señores, «hagamos una nueva universidad para no hacer esta». No, no. Lo lógico es, páguese, en su justa medida, a estas personas. Páguese en su justa medida a esas personas, porque no puede ser que un beneficio colectivo sea pagado por unos cuantos. Hágase el justiprecio adecuado, porque señores, esto es la nueva universidad que está sin empezar. ¿Para qué vamos a hacer otra?

Yo les voy a decir a ustedes, porque como me la trabajé y me la sudé, les puedo decir que son exactamente 204.500 metros para la Politécnica, 171.000 para la Literaria, total 375.000 metros cuadrados para la nueva universidad que aún no se ha empezado. ¿Y haremos otra? ¿Haremos otra, cuando tenemos...? Yo no sé si a usted lo han pillado un poco... Esta está por empezar. ¿Hagamos otra? Si hay 14.000 millones de pesetas destinados en el plan general que se están actualizando con este destino, ¿otros 14.000 millones para tampoco hacer universidad? ¿Qué es, que vamos a pintar universidades sin hacer universidades?

Cosa diferente es que estén mal dotadas. Bueno, sí. Si son 70.000 pesetas de matrícula, y cada universitario cuesta 200.000 pesetas al año —cuando hice el estudio, porque yo ya hace tiempo que no me dedico a eso, pero yo lo tengo, lo tengo—, como tengo aquí la tasa de universitarios superiores en Valencia, 2,03. No vamos tan delante. Y tenemos 178 universitarios por 10.000 estudiantes. Cuando deberíamos tener, como pasa en Canadá o en USA, 780.

De modo que está más que justificado, está más que justificado, que nosotros no nos dejemos pillar en una manipulación cómoda. Esto no puede ser, señores. Nosotros lo que queremos es una universidad buena. Que terminen las cosas con la masificación gregaria que en este momento hay. Que el tranvía que va a funcionar por allí es para algo, es para usar la universidad. Si hacemos un tranvía, vamos a hacer una nueva urbanización, y resulta que vamos a irnos luego con la música a otra parte, porque hay unos interesados que no sé qué... No nos dejamos pillar en el argumento.

La demagogia, oiga, no es buena cosa. Al final sale a la cara. Lo que tengo que decirle es que tengo los documentos

básicos de mi argumentación en la mano. Y que por ello, con toda honestidad, lamento extraordinariamente decir eso. Vamos a hacer entre todas las cosas bien hechas en lo que realmente es infraestructura. Y este pacto es natural. No hay que firmarlo. Ese pacto es espontáneo. Porque, señores, si no, no seremos honestos con nuestra profesión política.

Hacemos política para defender los intereses de un pueblo, cuando esos intereses son verdad, se imponen por sí mismos y superan las visiones partidistas o partidarias. Y la universidad no hay que tomarla en broma, ni como arma arrojadiza, ni como medida demagógica, ni que yo soy más listo que tú, y que estos...

El senyor vice-president segon:

Senyor Quirós, vaya terminando.

El senyor Quirós Palau:

No, es que hay cosas que me indignan y me mueven las células. O sea que...(remors.)

El senyor vice-president segon:

Señor Quirós, vaya terminando.

El senyor Quirós Palau:

Yo, señores, les digo, creo que está justificado...

El senyor vice-president segon:

Se lo ruego.

El senyor Quirós Palau:

Y si quieren criticarnos, nos critican. Porque eso será en realidad un honor para nosotros, que se nos critique por nuestra honestidad.

Nada más.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Quirós.
Señor... Señor Villalba, ¿para qué pide la palabra?
(Remors.)

Para una cuestión de orden tiene la palabra.

El senyor Villalba Chirivella:

Per a fer constar en acta el nostre desacord amb la presidència. Ja que ha permés que el torn d'explicació de vot del Partit Popular, s'haja convertit en un torn de rèplica a les tesis defensades per Unió Valenciana...

El senyor vice-president segon:

Señor, señor Villalba. (Remors.)

El voto era negativo, naturalmente; cuando ha explicado que el voto era negativo estaba replicándole a usted. Por lo tanto, no constará en acta (remors i rialles). No tiene usted la palabra. (Remors i rialles.)

La sesión continuará a las cinco de la tarde. Se suspende actualmente la sesión.

(Se suspén la sessió a les 13 hores i 55 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 17 hores.)

(Ocupa la presidència el vice-president primer, excel.lent senyor Vicent Soler i Marco.)

El senyor vice-president primer:

Continua la sessió.
Proposta de resolució 4.270.
Senyor Farnós.

El senyor Farnós Gauchía:

Senyor president.

Una vegada més portem a aquesta Cambra el tema de la Universitat Jaume I de Castelló. I vull fer abans de res, referència al motiu perquè portem novament el tema dels pressupostos, de les dotacions pressupostàries, per al desenrotllament del projecte o dels objectius de la Universitat Jaume I. Encara que van ser debatuts en la llei de pressupostos, i on el meu grup nacionalista va presentar unes esmenes.

Per tant, reconeixem la nostra reiteració. Però amb l'excepció que també perquè les circumstàncies han canviat. Gràcies a eix pacte de finançament autonòmic, som coneixedors doncs, que els pressupostos de la Generalitat es veuran incrementats en els tres pròxims exercicis amb 28.000 milions de pessetes, lògicament, dividits en tres anys. Doncs bé, amb càrrec precisament a eix increment pressupostari, i per tal de poder donar satisfacció al que han estat els projectes de les necessitats econòmiques per al desenrotllament del pròxim curs, concernent a inversions en edificacions, equipaments i curs acadèmic; com dic, amb càrrec a eixos 28.000 milions que es puga atendre eixa demanda de l'equip rectoral, de la Universitat Jaume I. I és normal, que així ho fem, perquè no fem més que recollir el que és una aspiració, el que ha estat una exigència econòmica de l'equip de govern i sobretot, del rector de la Universitat Jaume I.

Per tant, no som més que en aquests moments portaveus d'eix tipus de govern de la universitat de Castelló. Lògicament som portaveus, en primer lloc, perquè amb tot el respecte a l'autonomia universitària, no es volen fer des d'ací uns pressupostos. Sí que ens sentim obligats perquè som coneixedors primer, perquè era la demanda que fèiem i després perquè en saber que els pressupostos de la Generalitat es veien incrementats ens consta que també demanen una participació en eix increment, que creem que és lògica i natural.

Ja sabem que hi ha moltes necessitats, hi ha prioritats, però precisament parlant de prioritats, senyor conseller, que vostè ha sentit quan li ho estic dient, doncs creem que és una prioritat important.

S'ha fet referència, precisament en un debat anterior a aquest, en parlar també del tema de la universitat, d'una demanda una segona universitat per a València, la tercera universitat jo diria, que en el debat de política general va a eixir precisament per una intervenció del nostre portaveu, el tema greu, important, de la manca de qualitat universitària. I per tant, dins d'eix esperit, que eixa jove universitat que està naixent a Castelló, que comencem amb unes condicions on es puga oferir la millor qualitat, no solament a l'hora d'enfocar les unitats d'infraestructura, edificis, equipament, laboratoris, investigació, docència, formació integral universitària. I evitar el que ja és un mal crònic del funcionament de la universitat espanyola, i molt concretament de la universitat valenciana, perquè, com recordava el diputat Héctor Villalba, en la seua intervenció fa dos dies, no podem continuar amb eixos ratios de 230 alumnes i un professor.

Jo sé que a Castelló hem començat millor. Però hem de tenir eixa ambició, eixa aspiració, que eixa universitat faça honor al que va ser el seu esperit de la creació. I em pareix molt bé, fins i tot, el cognom, que no li vam donar nosaltres. No solament d'universitat, de Jaume I, sinó un terme que ha estat de l'ús per molts polítics del Partit Socialista, quan han vingut a Castelló o els de Castelló, fins i tot per l'equip rectoral, que han parlat d'universitat de futur.

Doncs eixa és la idea, que sustenta la nostra petició hui. Que comencem a pensar en universitats de futur i no en comportaments universitaris de passat.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Farnós.
Senyor Nabás.

El senyor Nabás i Orega:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

En aquest mateix debat que vam tenir ací no fa molts dies, vaig dir que des de la perspectiva del Grup Socialista que sustenta el Govern, i que en aquell moment ho deia com a conseqüència del debat de pressupostos, que la Jaume I comptava en l'exercici 92, i comptarà en els exercicis econòmics següents, amb els recursos financers suficients per desenvolupar el projecte singular que vol ser aquesta universitat.

Que en aquest moment la Generalitat puga comptar amb majors recursos. Serà el Govern, en una primera instància, el que distribuïska aquests recursos d'acord amb la Llei d'Hisenda Pública, article vuité, on diu que aquests ingressos nous han d'estar destinats al conjunt de les respectives obligacions que té la Generalitat.

I si férem cas de totes les propostes que s'aniran debatent en aquests dies d'aquestes propostes. Aquests 8.000 milions i escaig que toquen per a l'exercici del 92, han crescut tant que quasi són 100.000 milions ja. Perquè si totes les propostes que volen acollir-se a aquests recursos s'atengueren amb la proposta literal que es fa pels distints grups, amb 100.000 milions de pessetes no tindriem suficient.

Des de la nostra perspectiva, l'equip rectoral de la universitat té la suficient personalitat per parlar per si mateix, i crec que no necessita portaveus. I ha dit el que ha de dir en aquest tema. Va fer una proposta de pressupostos. I qualsevol institució quan fa una proposta de pressupostos, i qui ha d'atendre eixa proposta és una altra institució—en aquest cas els pressupostos generals de la Generalitat—ha de comptar quan fa eix estudi previ del que pot gastar, en el que li poden donar. Perquè tots podem fer els pressupostos per la nostra casa, però si no sabem al final de l'any el que podem guanyar o cobrar, doncs evidentment el nostre pressupost és desequilibrat.

Reitere que, en els pressupostos de la Generalitat en aquests moments per a l'exercici 92, en les partides adscrites nominativament a la Universitat Jaume I. En les partides adscrites a inversions per al nou campus de les universitats Jaume I i de València. En les distintes partides desglossades en diversos capítols, que altres vegades hem explicat que estan en els pressupostos de la Generalitat. I que la Jaume I pot acollir-se per incrementar la partida destinada prioritàriament i nominativament a la Universitat Jaume I. Pot acollir-se per a poder resoldre els problemes que té, i poder complir el projecte d'universitat moderna, innovadora, amb perspectiva de futur.

Estem totalment d'acord amb el que diu el portaveu del Grup Nacionalista d'Unió Valenciana, que allò important en aquest moment, també és la qualitat en eixa docència. I estem convençuts que en aquests pressupostos i en els que vindran per a la Jaume I eixa qualitat es tindrà amb els alumnes que pugen eixir d'allí.

Per tant, difícilment podem acceptar aquesta proposta, quan estem convençuts que en els pressupostos que la Generalitat li ha signat, comptant que hi ha altres universitats i que el Govern de la Generalitat ha de governar per a tota la Comunitat Valenciana, i que ha d'equilibrar les necessitats de totes les universitats en el capítol que estem; creiem que són suficients per desenvolupar eix projecte modern, innovador i de futur.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nabás.

Senyor Farnós.

El senyor Farnós Gauchía:

Senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Moltes gràcies senyor diputat Nabás, pel to de la seua intervenció. Jo crec que, en el fons els dos tenim, o tots tenim el mateix desig de fer d'eixa universitat com dic una universitat de futur, exemplar, que ens funcione bé. Estem orgullosos d'ella. I lògicament, doncs veem, veem que ha hagut ja, ha hagut ja almenys, un plantejament de projecte, perquè lògicament el pressupost va a estar en funció dels projectes. Un pressupost més curt per part de la Generalitat, que farà més curt o menys ambicions el que era un projecte d'eix equip rectoral.

Per tant, quan vostè em diu que en el debat dels pressupostos ja vaig dir, ja es va dir que ací es comptarà amb els recursos financers necessaris. Jo he de dir que això no coincideix, eixos recursos no coincideixen —de qualsevol forma— per a portar a bon lloc el que és el pla, el projecte de l'equip de govern d'eixa universitat. I efectivament, ningú no ens ha anomenat portaveus. No ho necessitem.

És un sentir que u arreplega quan fa política, de connectar amb la gent, de parlar amb professors. I sabem que eix equip, eix equip rectoral espera encara, té l'esperança —com nosaltres també la tenim i no la perdem, com quan demanàvem aquella universitat i se'ns deia que no. Tenim l'esperança que precisament per eixa sensibilitat que tots compartim, per a que eixa universitat que està naixent, pugua funcionar el millor possible i abans possible.

Per tant, senyor Nabás, tampoc no em val dir que el tractament pressupostari per a aquesta universitat, lògicament ha d'estar en funció o en compte d'unes altres prioritats universitaris. Però sí que m'agradaria recordar-li que no està tampoc en les mateixes condicions, perquè no és el mateix que hagen transcorregut uns quants anys, on tots sabem que els pressupostos es consoliden i després van tenint eixos augments anuals.

Aquest matí s'ha parlat d'eix important augment pressupostari del 37%. Ens pareix fantàstic, molt bé. Però sí que cal afegir, que precisament no es pot aplicar eix criteri a una universitat, que ha nascut ara mateix. I que per tant, té unes necessitats supletòries a les que tindria una universitat ja consolidada i funcionant des de fa molts anys.

I ací, ens referim sobretot que necessita de moltes inversions, en el seu campus, en el seu equipament. I sobretot, com deia abans, quant al professorat perquè eixa qualitat siga el millor possible. I no anar millorant-la —com cal fer també en les altres— de forma progressiva. Perquè no és el mateix transformar alguna cosa que va mal, aportar el millor, que fer una cosa nova. Que hem de començar per pensar que ha de nàixer amb una bona qualitat.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Farnós.
Senyor Nabás.

El senyor Nabás i Orença:

Moltes gràcies.

Evidentment una universitat comença, necessita més recursos, que una que està consolidada. Eixa proporció de més recursos estan contemplats, no vaig a recordar-li les distintes proporcions entre per exemple, professors i alumnes. És un benefici que té la Universitat Jaume I, i els alumnes de la universitat de Castelló, comparada amb altres universitats de la Comunitat Valenciana.

I per eix camí jo crec que no haguérem d'entrar. Perquè el que han de fer aquestes Corts i el Govern de la Generalitat és distribuir solidàriament els recursos per a tots. Evidentment hi ha una necessitat i s'ha posat en marxa una universitat nova. Necessita més recursos posar-la en marxa, i després una

vegada posada en marxa, hem de, solidàriament, amb les necessitats de tots els estudiants i totes les universitats, adequar els pressupostos que compta l'erari públic.

I també recordar que totes les administracions, i ho diem ací contínuament, totes les administracions hem de fer un esforç solidari també per a ajustar-nos a l'austeritat que suposa una societat com la nostra que no nada en l'abundància. I això vol dir ajustar-se també en els pressupostos quan es demana, que moltes vegades hem de moderar eixes peticions o, el que conseqüentment eixes peticions si s'acceptaren poguera portar.

I eixa línia també de reflexió jo crec que l'equip rectoral de la universitat de Castelló en aquest moment l'assumeix perfectament.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nabás.
Passem a votar aquesta proposta de resolució.
Comença la votació.

Per 30 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció, és rebutjada la proposta de resolució.

Senyora Marcos.

La senyora Marcos Martí:

Sí. Per a explicar el vot del nostre grup.

Esquerra Unida ha votat en contra d'aquesta proposta de resolució, no perquè pensem que no és necessari implementar nous pressupostos i millorar el nivell de finançament de l'ensenyament públic universitari, sinó perquè Esquerra Unida té presentada una proposició no de llei en què es demana que el Consell de la Generalitat presente davant d'aquestes Corts, un projecte de llei de crèdit extraordinari, que es pugua aplicar al pressupost del '92, precisament, on quede clar l'increment de finançament amb el qual s'ha arribat en acord amb el Govern central.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Marcos.
Proposta de resolució 4.271.
Senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats.

Al llarg del debat que portem en esta continuació de política general, hem escoltat algunes intervencions que en un to molt semblant a una xerrada o quasi quasi a una espècie d'homilia, ens han recordat que venir ací a esta tribuna —amb la intenció de qui ho recordava— a fer demagogia perquè es demanen coses que són impossibles d'acomplir. O que es ve ací —il·lusos de nosaltres— a despertar falses expectatives. Crec que en est moment són unes paraules que difícilment van a poder-se repetir des del grup que sustenta el Govern. Ja que esta proposta, que en estos moments presentem per al seu debat, si no s'aprova fàcilment, la falta de suport a eixa proposta podria representar que eixes actituds que es denuncien respecte als altres, alguns les fan com a pròpies.

Esta proposició pretén una cosa molt clara, molt concreta, i molt difícilment interpretable, com és la construcció de l'Hospital Comarcal d'Alzira, un hospital comarcal que cobrisca les necessitats de tres comarques importants de la Comunitat Valenciana, com és la Ribera Alta, la Ribera Baixa i la Valldigna, zona on aproximadament, hi ha més o menys dos-cents trenta mil habitants, i que presenten eixes tres zones, eixes tres comarques, una carència important quant al nombre

de llits per mil habitants, xifrant-se en estadístiques oficials de la pròpia conselleria de Sanitat, en 0'75 llits per mil habitants.

Ja esta proposta de hui va ser objecte, en el seu moment, d'una esmena del nostre grup parlamentari al debat pressupostari. I ho fonamentaven en esta raó de la carència d'assistència hospitalària per a estes comarques, en eix baix índex de la quantitat de llits per mil habitants, i al mateix temps també que est hospital comarcal vindria a substituir l'actual Hospital Municipal d'Alzira, que totes les seues senyories convindran, amb el nostre grup parlamentari, que és un hospital totalment obsolet per als servicis i els objectius que, des de la conselleria, es proposen a través del Servei Valencià de Salut.

I en aquell debat d'aquella proposta, llavors, malgrat que havien hagut per el mes d'abril, fins i tot el mes de maig, promeses en el sentit que la construcció de l'hospital d'Alzira anava a ser eminent, i anava a ser imminent, perquè no hi havia cap possibilitat que això no fóra així; unes promeses, que jo no sé si seran, com en la plàtica, demagògia, o alçar falses expectatives, però unes promeses que es feren per l'actual alcalde d'Alzira, per l'actual conseller de sanitat, i per l'actual president de la Generalitat, a pesar d'això, la nostra esmena va ser rebutjada, i s'adduïren com a raons que, a pesar que coincidien en la línia política de la voluntat de l'esmena, doncs no hi havia temps material en eix debat, en eixa aprovació de la Llei de Pressuposts per a acabar de concretar els estudis pertinents, i per una altra banda, tampoc no hi havia temps material per a aplegar a solucionar uns problemes d'índole urbanística, que s'havien produït en l'Ajuntament d'Alzira.

Doncs bé, si llavors no hi havia temps, perquè estàvem a finals d'any, i la Llei de Pressuposts s'havia d'aprovar, per manament legal, abans que finalitzara l'any 91, ara en esta proposició el que pretenem és plasmar, concretitzar, eixa coincidència que es va dir, per part del grup majoritari que sustenta el govern, que es tenia en l'objectiu de la nostra esmena, i és, com diu la proposta: «Les Corts Valencianes consideren prioritari la construcció d'un hospital comarcal a Alzira.»

I com també s'adduïa en eixes raons per al seu vot negatiu, que feia falta temps per a acabar de llimar eixes disfuncions que s'havien produït entre la conselleria de Sanitat i l'Ajuntament d'Alzira, ara els donem tot el temps; tenen tot l'any 92, i per això la segona part de la proposició diu que: «...dins dels projectes de l'assistència especialitzada del Servei Valencià de Salut, per a l'any 92 es contemple la construcció d'est hospital.»

Per tant, creem que no hi haurà problema en esta ocasió, ja que han desaparegut aquelles traves que es deien en el seu moment per a poder-la aprovar. Creem que no hi haurà cap inconvenient perquè esta proposta, en esta ocasió, sí reba la votació unànime de tota la Cambra.

Moltes gràcies.

(*Ocupa la presidència el molt excel·lent senyor Antoni Garcia i Miralles.*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Villalba.
Senyora Armengol...

La senyora de Armengol Criado:

Señorías, yo creo, como muy bien ha dicho el diputado señor Héctor Villalba, que la necesidad de la construcción de un hospital comarcal en la Ribera es una necesidad que todos reconocemos. La prueba de ello es que nuestro programa electoral vino con el compromiso de realizar esta obra, a lo largo de la próxima legislatura —quiero recordarle que una legislatura, en esta comunidad y en el Estado, es de cuatro

años— y así es el compromiso también, como lo ha dicho, tanto el Presidente de la Generalidad en su discurso de investidura, como lo ha manifestado en varias ocasiones el Conseller de Sanidad y Consumo.

Por lo tanto, creo que debe quedar claro que un compromiso electoral es un compromiso a cuatro años, y que por lo tanto, delante de nosotros tenemos esos cuatro años para poder realizar el hospital comarcal de la Ribera; compromiso que, por supuesto, y no le quepa la menor duda, vamos absolutamente a cumplir, estrictamente y al pie de la letra. Eso, por una parte.

Por otra parte, yo creo que las elecciones se realizaron el 26 de mayo; creo que el gobierno, de alguna forma, se formaría a principios de julio, e inmediatamente se puso, tanto el gobierno valenciano como el Ayuntamiento de Alzira, se puso en funcionamiento para dar ya cumplimiento a ese compromiso electoral que, repito, tenemos cuatro años para cumplir.

Las trabas que en su momento, se dijeron, o se manifestaron, en el debate de Presupuestos... debate de Presupuestos que, creo recordar, se ha hecho hace escasamente un mes. No se crea que hace seis meses que se han debatido los presupuestos; hace escasamente un mes. Creo que usted sabe cómo funciona generalmente la Administración.

Pues tengo que decirle y reiterarle, y así lo sabe usted, porque supongo que habrá hablado con los compañeros de su grupo municipal de Unión Valenciana del Ayuntamiento de Alzira, en estos momentos, esas trabas y esos problemas urbanísticos siguen en pie, y están en vías de solución, y creo que esa vía de solución la tiene absolutamente asumida, por supuesto, el Ayuntamiento de Alzira, y el Gobierno de la Generalidad, que cumple sus compromisos, diga lo que diga usted, que cumple sus compromisos en cuanto esté solucionado ese problema urbanístico, por supuesto que, en seguida, empezará la maquinaria para que se realicen los proyectos oportunos, y para que la obra del hospital comarcal de la Ribera sea una realidad lo más rápidamente posible.

Por lo tanto, vamos a decir que no, pero vamos a decir que no por una razón muy sencilla: porque usted sabe, de sobra, que se están realizando las gestiones para que un proyecto de la Generalidad, un compromiso electoral del Partido Socialista del País Valenciano, sea un hecho.

Yo creo que eso lo sabe usted de sobra, que por supuesto, eso es un proyecto que hemos asumido y que vamos a realizar, y que por lo tanto, es demagógico, porque usted lo sabe, el volver a pedir una cosa cuyas gestiones se están realizando, y que además usted sabe de sobra que está en el ánimo del alcalde de Alzira, del Grupo Socialista de Alzira, del Grupo Socialista de estas Cortes Valencianas y de su gobierno, llevar a cabo ese compromiso electoral que, por supuesto, vamos a cumplir.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora Armengol.
Senyor Villalba...

El senyor Villalba Chirivella:

Gràcies, senyor president.

Senyora diputada, la veritat és que queda... no sorprenent, perquè estem molt acostumats a sentir-ho de vostés: «Estem d'acord amb tot, però anem a votar que no, perquè anem a fer-ho.» Tot va a fer-se. Quasi totes les propostes de resolució que fins ara hem presentat, l'argumentació fonamental ha estat: «Està molt bé. Tenen raó en allò que diuen, però votem que no, perquè va a fer-se.»

Si vosté ara parla de quatre anys que té una legislatura, haurà de repassar un poc les declaracions que feren qui llavors era candidat a l'alcaldia, qui era candidat a la Presidència de la Generalitat, i que hui són alcalde i president, fins i tot qui era

i és conseller de Sanitat, que no parlaven d'una promesa electoral per a la legislatura. Es parlava concretament, so pena que, una vegada més, siga una mala interpretació de la premsa, que també és un argument que ja hem sentit altres vegades, es parlava que, eixa voluntat anava a plasmar-se en els pressuposts del 92. Per això nosaltres presentarem l'esmena, i per això ara tornem a parlar del 92, no de tota la legislatura. I això és qüestió de repassar les hemeroteques, i veurà vosté com no són paraules nostres, sinó que són paraules de membres del seu grup parlamentari, i del seu govern.

No es tracta que nosaltres vinguem ací a dir el que vulguem; es tracta que venim ací a recordar allò que vostés han volgut dir, i en un moment d'una pre-campanya electoral.

Per tant, el que no entenem des del nostre grup parlamentari és: si l'Ajuntament d'Alzira vol, que és del Partit Socialista; si la conselleria vol, que és del Partit Socialista; si el president de la Generalitat vol, que és del Partit Socialista... ¿Per què no s'han eliminat eixes traves?

Diu vosté que està en vies de solució. I diu vosté que pot repassar el diari de sessions, que en cap moment ha parlat de l'Hospital Comarcal d'Alzira, o en Alzira. Ha parlat de la Ribera. I tots sabem que algunes de les conversacions que ací no sabem el que diuen, però que ho sabem d'ací un moment, però altres conversacions que sí que són públiques, ja no parlen des del seu partit, o des de la Presidència de la Generalitat, ja no parlen de l'Hospital Comarcal de la Ribera en Alzira, ja parlen en Algemesí. També és la Ribera Alta; també seria un hospital comarcal. També en Algemesí hi ha una majoria municipal del Partit Socialista. Llavors, si pareixia que anava tot molt bé, si vosté en cap moment de la seua intervenció ha parlat de l'hospital d'Alzira, i ja han hagut quelcom més que contactes amb l'Ajuntament d'Algemesí per a tenir eixos terrenys, que pareix ser que des de l'Ajuntament d'Alzira són molt complicats d'obtenir, quelcom pot passar en eixa relació fluïda entre la conselleria de Sanitat i l'Ajuntament d'Alzira. I no ens correspon a nosaltres esclarir-ho, perquè per a això són dues institucions que estan governades pel mateix Partit Socialista.

Per tant, nosaltres seguim pensant que, a pesar del que vosté ha manifestat, que està d'acord amb la filosofia de la proposta, malgrat que vosté ha dit que voten que no, estant d'acord amb tot, i malgrat que vosté canvia el 92 per la tercera legislatura, amb la qual cosa guanya tres anys, el queensem és que, per una disfuncionalitat d'enteniment entre dues institucions que tenen la mateixa responsabilitat de govern, la del seu partit, doncs que els qui van a quedar-se retardats quant a l'aplicació d'eixos servicis, que vostés saben que són molt necessaris per a la comarca, per a les tres comarques, van a ser els habitants.

Per tant, jo pense, des del nostre grup pensem, que unes promeses electorals d'iniciar imminentment eixa construcció; d'unes promeses electorals que hi havia un acord fonamental entre l'ajuntament i la conselleria; des d'eixes promeses imminents que l'hospital es farà, però ja no es diu si es farà a Alzira o no es farà a Alzira, jo crec que hauria de tenir vosté la valentia suficient d'explicar si hi ha alguna cosa més enllà de problemes sols urbanístics, o sols tècnics, en l'Ajuntament d'Alzira. Perquè, si no és així, no tindrem més remei que dir-los que s'apliquen el sermó d'est matí quant a allò de la demagògia i de crear falses expectatives, amb promeses que no es poden complir.

Res més, i moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Villalba.
Senyora Armengol...

La senyora de Armengol Criado:

Bien, señor Villalba, lo de inmediatamente se lo ha puesto usted en su boca; sí, sí, no haga así. Se lo ha puesto usted en su boca, por una razón muy sencilla, porque, vuelvo a insistir, es que eso es una promesa electoral, una promesa electoral, un compromiso de la Generalidad para cuatro años.

Usted sabe de sobra, y ahí le puedo negar rotundamente lo que usted pretende —que aquí hay una disfuncionalidad entre el ayuntamiento de Alzira y la Generalitat—, no hay ningún tipo de disfuncionalidad, y usted lo sabe, hay un perfecto entendimiento. Lo que pasa ahí es que hay problemas urbanísticos de competencia estrictamente municipal que se tienen que subsanar y que una vez se hayan subsanado, pues por supuesto pondremos en funcionamiento la construcción del hospital de Alzira, que nosotros llamamos hospital comarcal. ¿Pasa algo? No pasa nada. Hospital comarcal. Y yo, cuando he hablado del tema de Alzira, creo que he hablado de un pueblo muy determinado, porque aquí en mi intervención, que yo sepa, he hablado de que había un problema con el ayuntamiento de Alzira en cuanto a la cesión de terreno, y lo llamo hospital comarcal de La Ribera. Y no vaya por ahí pensando cosas extrañas ni pensando nada.

Si hay otro ayuntamiento que quiere hacer una cesión, pues muy bien. ¿O no puede hacerlo? Claro que puede hacerlo. Pero en estos momentos se está en negociación con un determinado ayuntamiento. Un compromiso con un determinado ayuntamiento, compromiso que tiene el ayuntamiento que resolver lo más rápidamente posible y, una vez en conocimiento con nosotros, pues por supuesto nosotros nos ponemos a funcionar.

Por lo tanto, vuelvo a insistir, usted sabe de sobra que su proposición o su propuesta de resolución no aporta nada nuevo. Se están haciendo las gestiones. Lo que pasa es que, como siempre, quieren capitalizar cosas que no tienen porqué capitalizar. ¿Por qué? Porque eso es un plan de asistencia hospitalaria que tiene diseñado desde hace tiempo la Generalitat, que según las prioridades que establece la Generalitat se está realizando y que en estos momentos está prácticamente concluido, y estará concluido —seguramente habrá que ampliar a lo mejor en alguna zona más—, pero que está prácticamente concluido con el hospital comarcal de La Ribera. Lo que pasa es que a ustedes les sabe muy mal. Y yo qué quiere que le diga si les sabe muy mal. Les sabe muy mal que tengamos las ideas, y les sabe muy mal que apliquemos esas ideas, y les sabe muy mal que hagamos las cosas que las estamos haciendo bien. Es el único problema que tienen.

(Ocupa la presidència el vice-president primer, excel.lent senyor Vicent Soler i Marco.)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Armengol.

Passem a votar aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Per 35 vots a favor, 42 en contra i cap abstenció, es rebutja aquesta proposta de resolució.

Proposta de resolució...

El senyor Botella primer. El senyor Botella té la paraula.

El senyor Botella Vicent:

Gràcies, senyor president.

Senyories.

El Grup d'Esquerra Unida ha votat favorablement aquesta proposta de resolució; i no podia ser d'altra manera perquè aquest no és un tema nou, és un tema que ve plantejant-se en aquestes Corts des de fa anys.

Ja en la primera legislatura, a l'any 83, aquest diputat que

els parla va presentar una proposta de resolució, una proposició no de llei que en aquells moments el que plantejava era la transformació i ampliació de l'actual hospital municipal d'Alzira per tal de donar un millor servei al respecte. Allò va ser rebutjat després d'un llarg debat, jo crec que en algunes ocasions acalorat, però amistosos debats amb el propi conseller de Sanitat.

Després en l'any 87, després de la campanya electoral en què tots els grups parlamentaris es comprometien, o almenys prometien, en aquells moments la construcció d'un nou hospital a la comarca de La Ribera, i en concret en Alzira, immediatament en els primers debats d'aquestes Corts d'aquella legislatura, de la legislatura passada, també el Grup d'Esquerra Unida va presentar una altra proposició no de llei perquè efectivament es construïra eix hospital.

I he de dir que Esquerra Unida no ha canviat d'opinió; la mantenia en l'any 83, en el 87, en el 91, i continuem mantenint la mateixa posició. Jo m'alegre que altres grups hagen canviat d'opinió, perquè en l'any 87, quan el grup majoritari no tenia la majoria absoluta, aquest grup parlamentari d'Esquerra Unida es va quedar sol defensant la construcció de l'hospital d'Alzira. I he de dir que potser no s'haguera construït, encara que s'haguera aprovat, perquè ja tenim experiència de l'incompliment de resolucions en aquestes Corts. Però de tota manera haguera quedat constància que tots els grups estàvem majoritàriament per la construcció d'aquest hospital.

Hui, de nou, pareix ser que hi ha una promesa que efectivament en aquesta legislatura va a complir-se el tema, i nosaltres estem contents que això siga així. Però de tota manera no voldríem que es quedara novament en una promesa electoral. Fins i tot he de dir que nosaltres tal vegada haguérem votat en contra d'aquesta proposta en aquesta ocasió després del debat de pressupostos del 92. Però, mirant la proposta de resolució, tenint en compte que ha hagut un acord de finançament de les comunitats autònomes on nosaltres anem a rebre nou mil milions de pessetes, considerem que, d'aquí, una part s'hauria de tenir en compte per a la conselleria de Sanitat, i en aquest cas concret pel tema de l'hospital d'Alzira.

I, per tant, considerem que aquest és un tema important a contemplar, sobretot perquè a més a més l'augment en inversions reals de la conselleria de Sanitat en els pressupostos de l'any 92 ha estat zero, i per tant seria important que, encara que siga en el tema d'Alzira, un tema ja vell i històric en aquestes Corts, doncs fóra l'augment que se li donara a la conselleria de Sanitat al respecte.

Per aquestes raons hem votat favorablement aquesta proposta. I, en definitiva, encara que haja eixit derrotada, el que sí esperem és que en aquesta legislatura, finalment, eixes promeses electorals es complisquen i no hàgem de, en una altra, tornar a plantejar el tema de l'hospital d'Alzira.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.
Senyor Sanchis Perales.

El senyor Sanchis Perales:

Senyor president. Senyores i senyors diputats.
Nosaltres hem votat que sí per diverses raons.

La primera perquè ja ho proposàrem en el debat de pressupostos del 92, i no ha ocorregut cap esdeveniment que ens haja fet canviar d'opinió.

En segon lloc perquè el poble demana a la comarca d'Alzira, i precisament a Alzira, la instal·lació d'aquest hospital perquè, com vosté sap, el que ha hagut fins ara ha complit com ha pogut malament les seues funcions.

L'ajuntament d'Alzira per unanimitat, amb els vots del partit socialista, ha votat que vol l'hospital a Alzira i ha proposat ja uns terrenys que, al meu entendre —i vosté també que coneix el lloc sabrà que és veritat— estan en un lloc lliure de les riudes i de les pantanades i comunicats per l'autopista.

Per tant, les declaracions que es van fent... El senyor Villalba ha dit que ha sentit —i és veritat, jo també— que ha hagut insinuacions per part del conseller que no se sap encara on es va a fer l'hospital i que, a més a més, no estava decidit cert on s'anava a fer. De fer-se a Alzira, vosté sap que quan hi haja una riuada o una pantanada l'eixida a l'autopista la tenen bloquejada. Per tant el punt on es va a fer a Alzira és el punt ideal.

La senyora que m'ha precedit en l'ús de la paraula, senyora de Armengol, també ha dit que no s'ha fet encara perquè hi ha dificultats en l'adquisició dels terrenys o alguna cosa així. Jo també estic assabentat d'això, i el nostre grup està fent tot el possible i està ajudant el Partit Socialista a Alzira per tal que aquest assumpte se solvente, i porta molt bon camí.

Per tant, per aquestes raons, el nostre partit també creu que fan falta llits —com tots vostés saben— en aquesta zona, llits hospitalaris, i s'ha fet. Per si açò fóra poc, les declaracions..., clar, açò de parlar l'últim doncs passa que moltes coses ja s'han dit, però s'haurien de repetir. El president va dir en la campanya pre-electoral que, no en els quatre anys com ací s'ha dit, sinó que en el pressupost del 92 es contemplaria la construcció de l'hospital. Nosaltres férem una esmena en el debat de pressupostos, que va ser rebutjada, i nosaltres diem que es completara; votarem a favor de l'esmena d'Unió Valenciana, però la nostra era més clara, perquè nosaltres dèiem que es fera, no exactament per al 92. I ara ens diu que sí, que serà en aquests quatre anys. Serà o no serà?

Després de tot açò, després que el senyor president i vosté mateix, senyor conseller, han dit que sí que es va a fer l'hospital comarcal a Alzira, el Partit Socialista en les votacions ho ha negat ja tres vegades. Sí, han negat que es faça i han votat que no; perquè si volgueren que es fera, primer, ho haguera posat en el pressupost del 92; segon, haguera votat que sí a la moció d'Unió Valenciana i a la nostra; i ara hui també. Doncs tres vegades ha negat ja amb els seus vots que vol fer l'hospital allí. Per tant, no sabem a què atendre's.

Com que tenim por que no es faça, perquè com ja anem coneixent durant deu anys el que vostés diuen i el que vostés fan, doncs estem molt dolguts i desesperançats perquè es faça l'hospital comarcal d'Alzira.

Res més. Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Sanchis.
Proposta de resolució 4.272.
Senyora Ramón-Llin.

La senyora Ramón-Llin i Martínez:

Senyores i senyors diputats.

La proposta de resolució que anem a debatre és sobre el tema dels abocaments incontrolats de residus sòlids, que efectivament crec que consistix en aquests moments una preocupació de tota la societat o, almenys, del nostre grup parlamentari. Que efectivament aquests abocaments incontrolats cada dia són més nombrosos en la geografia valenciana i que, com tots saben, són causa de greus problemes medioambientals, es poden produir focus d'infecció amb els consegüents problemes sanitaris, incendis, etcètera.

I efectivament en juny de 1991, és a dir l'any passat, el servei de Qualitat Ambiental, d'allò que era l'antiga Agència de Medi Ambient, elaborà un informe —que a més es va fer públic— que deia que el fem generat pel 35% de la població de

la província de València, en aquest cas concret, es diposita en abocaments incontrolats, la majoria ubicats en llocs que no reunixen, efectivament, allò que comentàvem, les característiques d'impermeabilitat sanitària requerides per la legislació.

Aquest problema no és específic evidentment de la província de València, i aquests problemes són iguals o pitjors en les altres dues províncies.

En resum, aquest informe venia a dir que en el conjunt de la Comunitat Valenciana només el 31% de la població, del fem que produïx eixa població, té el seu abocament controlat, front al 69% que no té les instal·lacions adequades per a l'eliminació d'eixos residus sòlids urbans.

Creem que la situació des d'aquest informe —en juny del 91— fins al moment no ha variat substancialment, possiblement es poden haver fet algun tipus d'accions, però que no han vingut a pal·liar en la seua majoria aquest problema, que creem important des de diversos punts de vista.

Efectivament per estes raons, fonamentalment, és perquè presentem esta proposta de resolució perquè creem que s'ha d'aprovar una proposta en est sentit, per tal de clausurar i eliminar tota la sèrie d'abocaments incontrolats que hi ha a la Comunitat Valenciana, a les 3 províncies, i procedint-se com nosaltres indiquem amb caràcter d'urgència perquè considerem que és una cosa urgent del que ja s'ha parlat en altres ocasions en estes Corts i que ens agradaria no haver de tornar a parlar, perquè es crearen al mateix temps com una mida alternativa a la clausura d'estos abocaments els suficients centres de transformació, depuració i reciclatge d'eixos residus sòlids.

Creem que la proposta és clara, és un tema que està d'actualitat sempre i que, per tant, pensem que davant de la sensibilització de tota la societat i crec que també dels grups d'esta Cambra, podrà comptar amb un suport majoritari este tema concret que ara plantegem.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Senyora Ramón-Llin, moltes gràcies.

El senyor Arenas ha demanat la paraula, tanmateix la Mesa té una esmena transaccional que pot llegir, esmena transaccional que naturalment ha estat pimesa al seu tràmit per tots els grups parlamentaris i diu el següent: «El Govern valencià instarà els ajuntaments en l'àmbit de les seues competències a la creació de centres de transformació, depuració i reciclatge de residus sòlids, urbans, i el tancament dels abocadors incontrolats, per la qual cosa la Generalitat i les diputacions facilitaran recolzament tècnic i financer.»

Esta és l'esmena transaccional i, pel que veig, si el tràmit és ordenat d'acord amb la tradició de la Cambra, s'haurà de votar. Sembla que el senyor Asensi vol la paraula. Per què, senyor Asensi?

El senyor Asensi Sabater:

Gracias, señor presidente.

Para una cuestión de orden.

Independientemente de cuál será la decisión de la Mesa, que siempre actaremos, pero el hecho de que exista una enmienda transaccional y sin embargo un Grupo consume un turno a favor, creo que deja lugar, si se solicitara, a un turno en contra, aunque después existiera la posibilidad de votar esa transaccional.

Si es así, como ha ocurrido en alguna otra ocasión, el diputado podría solicitar un turno en contra en nuestra opinión.

El senyor vice-president primer:

Sobre aquest aspecte hi han comprensions diferents perquè

estem en el límit de la interpretació reglamentària. Aquesta presidència fa la seua pròpia interpretació i és que es vote això i després cadascú explique el seu vot; entre altres coses perquè qui es posicione sobre aquest text no va a posicionar-se en contra si ha proposat l'esmena transaccional.

Per tant, passem a votació el text de l'esmena transaccional. Comença la votació.

Per 59 vots a favor, cap en contra i cap abstenció, és aprovada la proposta de resolució en la versió de l'esmena transaccional.

Senyor Arenas ara és la seua oportunitat.

El senyor Arenas Ferriz:

Voy a intervenir para explicar el voto del Grupo Socialista que apoya la propuesta enmendada porque reconduce a la racionalidad a la propuesta inicial del Grupo Nacionalista de Unión Valenciana, que nosotros considerábamos que era totalmente fuera de ley y que olvidaba una vez más la normativa vigente, ya que decía textualmente que «el Gobierno valenciano clausurarà todos los vertederos incontrolados». Es decir, le daba la competencia de clausura de los vertederos al Gobierno valenciano.

Se olvidaba, por tanto, que esa competencia de recogida y tratamiento de residuos sólidos está recogida por la Ley de Bases de Régimen Local, la Ley 7/85 en su artículo veinticinco; asimismo el artículo 26.1.a la considera como un servicio mínimo que deben prestar los municipios y no solamente eso, sino que además en el artículo 85 había una expresa reserva de ley para el tema de recogida, tratamiento y aprovechamiento de los residuos de acuerdo con esta citada Ley de Bases.

Sin embargo, pensamos que la enmienda que ha sido asumida por todos los Grupos permite que el Grupo Socialista apoye la voluntad medioambiental de la Cámara que se manifiesta a través de ello. Pensamos que esta enmienda obvia cualquier ingerencia en la competencia municipal y, que es respetuosa totalmente con la autonomía municipal, considera que el problema medioambiental es un problema que debe ser tratado también por la Generalitat de acuerdo con los artículos 26 y 32 de los estatutos, y lo que hace es permitir que la Cámara se manifieste en el apoyo que se va a llevar, en el apoyo del plan cuatrienal de residuos sólidos que la conselleria está llevando adelante.

Por ello, nos parece totalmente adecuado que el Consell pueda impulsar la creación de los centros para que se pueda proceder una vez creados al cierre de los vertederos incontrolados, evitando también la incongruencia de la enmienda citada de la propuesta inicial, en la que primero se hablaba del cierre de los vertederos y luego se hablaba de la creación de los vertederos controlados.

Pensamos, además, que en esta materia es especialmente importante solicitar a la Cámara —que creo que se manifiesta también con esta votación— un especial esfuerzo de consenso para tratar de conseguir una mayor responsabilización de los ciudadanos en esta materia.

Creemos que en este campo se deben evitar situaciones que en ocasiones se han producido, donde grupos municipales aquí representados, después de apoyar determinadas propuestas de creación de vertederos, cuando ha llegado el problema porque ha habido contestación ciudadana, se han olvidado totalmente de los acuerdos tomados y han tomado una postura —a mi juicio— irracional e irresponsable de no apoyar algo que es un problema de todos nosotros.

Por eso, porque entendemos que la propuesta recoge perfectamente la voluntad socialista de llevar adelante ese cuidado del medio ambiente, apoyamos la propuesta.

Muchas gracias.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Arenas.
Proposta de resolució 4.273. Senyor Crespo.

El señor Crespo Samper:

Señor presidente.
Señorías.

Presentamos esta propuesta de resolución que atañe a la autovía en construcción Valencia-Madrid y a cierto aspecto sobre su futuro tránsito, que ya conocen sus señorías por el texto.

En realidad, este tema es viejo, manido, por decirlo así, pero claro, la oposición no puede cansarse, no puede vacilar en estos aspectos de la autovía por varias razones. Vamos a ver si centramos la cuestiones de una forma serena y objetiva. El Gobierno del Estado no ha favorecido especialmente a la ciudad de Valencia y a gran parte de su provincia, y por supuesto a la de Castellón —me refiero a la provincia—, en la cuestión de la autovía entre Madrid y Valencia o Valencia y Madrid. El trazado de la autovía, que es un desarrollo y mejora de la Nacional III, en principio era incompleto como saben sus señorías. El tramo Caudete-Honrubia aproximadamente quedaba fuera de proyecto por razones de su propio origen y trazado, buscando apoyo viario de la autovía en la construcción también de una autovía en el tramo Alicante y Valencia hacia Madrid por Albacete.

Posteriormente y ante —vamos a decir— la presión social, tal vez, o una reconsideración del propio ministerio, pero indudablemente los estamentos valencianos hicieron mucho al respecto, se decidió transformar la Nacional III toda ella en una autovía. Ya critiqué en su día, hablando de estos temas, que esto no era de recibo. Una obra de esta importancia, con una inversión de esta importancia, que se tengan dudas en cuanto a lo que se ha de hacer desde el principio, es criticable, por eso se critica ahora y lo criticaré siempre. Esta vacilación denota un criterio de trazado poco estudiado y a la postre improvisado. Cosas como esta son de poco recibo.

El caso es que en estas fechas, en las actuales, el Ministerio de Obras Públicas no ha resuelto la cuestión, lo cual es lógico; al fin y al cabo el pasado día 13 de enero —creo, aproximadamente, no importa día arriba o día abajo— se terminó el plazo de alegaciones abierto por el propio ministerio a sus sugerencias al respecto. Y es curioso, la indefinición del propio ministerio es curiosa; nada menos que ha presentado 5 trazados posibles de esa autovía entre las poblaciones antes señaladas. Es muy fácil hacer una crítica a los técnicos, yo no lo haré porque también lo soy, comprendo las dificultades, pero lo que no entiendo es esta dispersión en la propuesta. Indudablemente, hay razones políticas que son de lo que yo vengo a hablar aquí, no de razones técnicas, que hacen que esta cuestión los propios técnicos tomen decisiones o hagan propuestas tan variadas y tan poco coherentes entre sí.

Podíamos entrar, por tanto, en consideraciones sobre cuál de los 5 trazados es el más conveniente, podríamos incluso comentar las iniciativas de cierto grupo empresarial valenciano respecto a la alternativa de una autopista, pero este no es el objeto de esta cuestión. Lo que deseamos saber cuanto antes, si es posible, es cuál es la opción elegida por el Gobierno y a qué esta prisa porque el asunto se está politizando, señores diputados, politizándose de una manera escandalosa. Sólo hay que coger los recortes de prensa, que supongo que por lo abundantes ya empiezan a ser fiables, en donde aparece un día diciéndose que la solución sur —me refiero geográficamente— es la que va a adoptar el Gobierno; otras veces se dice que puede ser una vía paralela a la actual, etcétera, etcétera. Pero lo curioso es que estos días una persona que tiene un cargo importante en el Gobierno de la nación, que es don Virgilio

Zapatero, se descuelga en unas manifestaciones públicas diciendo que él considera lo más oportuno que la autovía pase lo más próximo que se pueda a Cuenca. Yo no censuro esto porque en toda España se trazaron los ferrocarriles simplemente por cacicadas de los diputados, que todos prometían que en el pueblo donde salía diputado evidentemente pasaba el tren. Y don Virgilio Zapatero está en una situación semejante y, claro, a esto le sale el señor presidente de la Comunidad de Castilla-La Mancha diciendo que le parece maravilloso, porque la parte norte de su comunidad tendrá una autovía de acceso, de incomunicación en dos ciudades importantes, como es Valencia y Madrid y, digamos, la redimirá de alguna manera de un trazado de carreteras un poco obsoleto o poco actual.

Bueno, ¿qué decimos los valencianos? Miren ustedes, señores, yo no vengo a proponer que se haga la solución sur, o la solución norte, o que pase por Cuenca, o que no pase por Cuenca. ¡Allá los políticos que carguen con esa responsabilidad! Si son unos manipuladores, que manipulen lo que quieran.

Está fuera, por supuesto, de mi grupo parlamentario, y de mi propia opción como diputado en estas Cortes manipular absolutamente nada. Lo que vengo es a que, unánimemente, estas Cortes exijan al gobierno una contestación. ¿Qué trazado? Y claro, una contestación razonada, razonada, porque estas cosas se razonan por algún motivo. Y esto en cuanto a la primera propuesta que trae la propuesta de resolución.

Y ahora, yo tengo que hablar un poco, y me gustaría entrar un poco en plan chistoso, o gracioso, cuando se dice aquí que pedimos, por favor, que esa autovía no sea de peaje; y ustedes me pueden decir: «Nadie ha dicho que va a ser de peaje.» Mire usted, nadie ha dicho que va a ser de peaje, pero el señor ministro de Obras Públicas hace manifestaciones muy preocupantes, porque habla de peajes. No habla de algo así, no. ¡De peajes! Y otras veces habla de ciertos impuestos a los automovilistas; no sé si a los que pasen por la autopista, o impuestos en general. No lo sé. No he llegado a comprender exactamente cuál era la idea del señor ministro.

Y aquí mantenemos una serenidad absoluta, estamos impávidos, y tal vez se me dan las razones que se ma han dado esta tarde, o esta mañana: que no entramos en cuestiones que son competencias de otras áreas del gobierno. Muy bien, no entren ustedes. No entren ustedes, y se encontrarán yendo a Madrid por Cuenca, porque ya advierto mi opinión personal, que podemos contrastar en otro foro, de que es una mala solución, sobre todo porque está forzada políticamente, y no se considera el tránsito de lo que se llama la vía andaluza, entre Cataluña y Andalucía, por la parte más llana de la zona de La Mancha, o de las provincias de Cuenca y Albacete, y un día nos encontraremos también con unas autovías de peaje. O podemos encontrarlas.

Yo no me invento nada, porque no acostumbro a mentir aquí, ni en absoluto, desde esta tribuna.

Señores diputados, la propuesta es muy clara: que el gobierno decida razonadamente, cuanto antes, qué solución le va a dar a eso, y que se prevenga que, cualquier solución que se dé en esa autovía, no sea de peaje, porque así se ha amenazado, entendiéndolo la amenaza como una manifestación pública del señor Borrell, que nadie negará.

Nada más, y muchas gracias.

El señor president:

Moltes gràcies, senyor Crespo.
Senyor Nebot...

El señor Nebot Monzonís:

Gràcies, senyor president.
Molt Excel.lent President, senyories.

Estem davant d'un clàssic d'esta legislatura; en poc de temps esta és la quinta vegada que ve el tema a les Corts, i com una bona simfonia, es repeteix. Cada vegada hi ha un moviment nou, a gust de l'interpret, que va introduint algunes modificacions en la partitura original.

I la partitura original li la puc contestar amb la resposta que es va donar quan les Corts vam aprovar una proposta de resolució per unanimitat de tots els grups de la cambra, en la qual s'instava el govern de la nació en la necessitat de l'acabament de les obres de l'autovia València-Madrid, i s'hi incloïa el tram de Caudete-Honrubia, tram que li vaig clarificar a vosté que estava contemplat en el Plan de Desarrollo Regional del Regne d'Espanya, que estava presentat i aprovat per les comunitats europees. Dit pla era de l'any 1989 a 1993. Allí estava ficat el tema de Caudete-Honrubia.

Fet aquest aclariment a esta variant a la proposta de resolució que vostés presenten, si la finalitat d'esta proposta és agilitar per a instar al Ministeri d'Obres Públiques i Transports, entenem que la proposta de resolució és innecessària. Doncs vostés saben que, recentment, ha finalitzat el període d'informació pública sobre els possibles traçats i el tram de tancament de l'autopista entre Caudete de las Fuentes i Honrubia. En dit període, la Generalitat ha presentat les seues al.legacions; en est sentit, després d'est tràmit, creiem que el ministeri valorarà les al.legacions presentades, i decidirà el traçat concret del tram de tancament de l'autovia.

Per tant, i sense perjudici que el govern valencià és el primer interessat en la ràpida decissió del ministeri, entenem que és suficientment important perquè tots... no s'adopti d'una manera precipitada, sinó sopesant de manera adequada les diferents parts interessades i les conseqüències de les al.legacions proposades.

I així ho vam dir nosaltres en les propostes de resolució, i així està fent-ho el govern de la Generalitat. El tema del peatge és una de les variacions noves, com possiblement d'ací una temporada també es pot demanar que perquè no l'autovia estiga il.luminada. També és una idea brillant, i millor encara seria per a tots els valencians que l'autovia conste en un projecte d'il.luminació total.

En el tema del peatge, considerem que es tracta d'una qüestió global, que afecta la financiació de les infraestructures en general, i així ho ha dit el ministre responsable del ram.

Vull dir-li també que, ja en aquell dia, li vaig fer menció que, en declaracions del ministre Borrell, ell feia referència que no era convenient que s'alarmara l'opinió pública sobre decisions que encara no s'havien pres. En eixes estem, i donem-li temps al temps, que l'autovia està en vies de solució.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Nebot.
Senyor Crespo...

El senyor Crespo Samper:

Senyor president, senyories, senyor Nebot:

Ha traïdo usted una respuesta tipo, porque esperaba usted un debate tipo. Yo también lo hubiera hecho, se lo digo, porque esto empieza a ser aburrido. Pero esto empieza a ser ya más interesante de lo que usted imagina en su respuesta.

En primer lugar, la propuesta sobre el trazado al que usted ha hecho mención, y se lo agradezco, fue una propuesta de este diputado, o sea, del Grupo de Unión Valenciana, que fue aprobada en comisión; por tanto, el interés lo demostramos nosotros, no ustedes. Ustedes apoyaron, y se lo agradezco.

Pero claro, usted ahora habla de algo que es terrible; dice: «Yo ya sé por dónde va a ir la autopista, porque hay un plan que

está aprobado, y se ha de hacer así.» Y deja usted, como se suele decir, en calzoncillos, a dos ministros del gobierno de la nación, y de su propio partido político; y deja usted en calzoncillos al señor Virgilio Zapatero, que se manifiesta diciendo que desea que esa autovía vaya por Cuenca, y hace buen valedor, como viejo cacique de estas cuestiones, porque claro, sabe usted, señor Nebot, que el señor Virgilio Zapatero es de Cuenca, lo cual no es un insulto para nadie, pero tiene intereses, por lo visto, allí; entonces, sería mucho peor.

Y por otra parte, desautoriza usted públicamente al señor Borrell, diciendo que bien, que eso no es una amenaza; eso es que dice el señor Borrell que las autovías pueden ser de peaje; entonces, usted podía haber salido aquí y decir: «Es mejor que el señor Borrell esté callado, por la sencilla razón de que está alarmando a toda una posibilidad de usuarios de esas autovías...» que todo el mundo había pensado, y ustedes lo han manifestado aquí, en su propia ideología de las autovías, que preferían una vía libre, aunque más modesta, que no una vía de peaje, como tradicionalmente se achaca a las autopistas.

Mire usted, señor Nebot, esto no se sostiene. Ustedes no tienen contestación ninguna válida, ni técnicamente, de por qué estas vacilaciones, y por qué estos desafueros del trazado, y por qué históricamente no se ha sabido qué hacer con eso, ni tienen ustedes, ahora en este momento, solución absolutamente cierta de nada.

Porque, si usted está tan seguro, por las razones que fuera, que yo desconozco, de por dónde va a ir la autovía, y que esa autovía no va a ser de peaje, pues usted me lo dice, y yo me quedo tan satisfecho, y además descansaré. Y le hago a usted una promesa formal, y que la hago públicamente: no volveré a hablar del tema.

Pero mientras usted me siga diciendo que esa autovía usted sabe por dónde va, lo cual dudo, y me diga usted que el señor Borrell amenaza, pero simplemente porque no sabe qué hacer por las tardes, cuando se decide a hablar delante de un foro, o sea, me está usted diciendo que mejor que se calle. Y el señor Virgilio Zapatero, bueno, dicen que por su pueblo, o por donde tiene sus parientes, o donde tiene sus intereses, es mejor que pase esta autovía, bueno, pues aquí estamos muy intranquilos.

Mire usted, señor Nebot, y señores diputados, las cosas salen bien o mal, y hay que ser humildes, y hay que ser muy tranquilos, especialmente en estas cuestiones, que no son fáciles de acertar, yo concedo, y lo primero que hay que reconocer desde un grupo político que sustenta la mayoría y al propio gobierno, es decir: «Pues mire usted, señor diputado, tal vez tenga usted razón. Esto no se estudió en su día suficientemente, ha habido indecisiones, incluso el gobierno valenciano ha sido sorprendido por estas declaraciones del señor Borrell; estamos muy interesados en que la autovía pase por arriba o por abajo; hemos hecho la gestión así, o la gestión así...»

Esto es lo que es una buena práctica democrática. Pero usted viene con la práctica democrática vieja, obsoleta, de «lo hacemos todo muy bien, e incluso los que se equivocan saben más que usted.»

Señor Nebot, las cuestiones técnicas se disimulan una vez, se disimulan dos, se disimulan tres, pero lo que es vino es vino, lo que es cerveza es cerveza, y lo que es un desastre de trazado y de gestión, lo estamos viendo todos.

Nada más, y muchas gracias.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Crespo.
Senyor Nebot...

El senyor Nebot Monzonís:

Gràcies, senyor president.

Señor Crespo, su imaginación en cuanto a interpretar mis palabras me deja atónito. Yo no he dicho nada de lo que usted acaba de decir ahí; yo he dicho que el Gobierno de la Generalidad, en tiempo, ha presentado las alegaciones a las propuestas del ministerio; no he dicho que sepa por dónde va el trazado; he dicho que el Gobierno de la Generalidad ha presentado las propuestas, lo mismo que le he dicho a usted que está haciendo continuamente variaciones sobre la misma partitura musical.

Y le he dicho otra vez que lo que pueda decir el señor Borrell es lo que recoge la prensa y lo que yo le dije aquí. Recorte de prensa por recorte de prensa, yo le dije a usted que no se alarmara a la población, hasta que no suceda lo que tenga que suceder, y eso lo dijo el señor Borrell, no lo dije yo. Usted coge el ascua que más le conviene, y yo intento explicarle que lo que usted hace es una variación sobre la misma partitura.

Le he dicho también que el proyecto de Caudete-Honrubia estaba recogido en el Plan de Desarrollo Regional del 89-93; tampoco le he dicho el trazado, pero que la Generalidad, en tiempo y forma, ha presentado las alegaciones que consideraba oportunas, y le he dicho que esperemos que el ministerio decida. Entonces sabremos qué variación o qué trazado se va a elegir.

Nada más, y muchas gracias.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Nebot.

Passem a votar esta proposta de resolució. Comença la votació.

Per trenta-quatre vots a favor, trenta-vuit en contra, i cap abstenció, és rebutjada esta proposta.

Proposta de registre d'entrada quatre mil dos-cents setanta-quatre. Senyor Crespo...

El senyor Crespo Samper:

Señor presidente, señorías, aunque se me acuse de hacer variaciones sobre un mismo tema, no me importa. Anoche estuve oyendo, creo que son siete u ocho, o diez variaciones de un tema de Haydn, de Brahms, muy interesantes por ciento, y precisamente, quien es capaz de hacer variaciones, acaba entendiendo muy bien las partituras. Quien las interpreta siempre con el mismo ritmo, el mismo tempus, pues posiblemente sólo sabe una cuestión.

Con lo cual no estoy alabando mi formación musical, porque es nula, lo reconozco también; simplemente, me gusta escuchar música, no soy un experto. Pero en fin, creo que tengo derecho a eso.

Bien, estamos ante un tema que puede manifestarse, por sí se dice que es una variación más, pero que empieza a ser cada vez más preocupante. Y es el tema dels Ports de Morella, y la central térmica de Andorra.

Y traemos una resolución, para que el gobierno valenciano empiece a tomar parte activa en este tema —no veo difícil que ustedes tomen esta parte activa—, en el sentido de solicitar del gobierno central el cierre de esa central. Así de maximalista. Mientras no se arbitren las medidas para evitar la contaminación, que están causando tan graves problemas ecológicos o daños en la comarca dels Ports.

Yo acostumbro a hacer primero un resumen, y perdonen si lo consideran de tipo técnico, pero no es así, es sencillamente explicativo de lo que está sucediendo. Lo que está sucediendo, no es que lo sepa yo, es lo que sabe ya... es «vox pópuli»... incluso hay publicaciones y revistas que hacen tratados bastante fiables de lo que sucede, no sólo en esta térmica, sino en otras.

Señores diputados, la capacidad de los carbones naturales extraídos de la naturaleza en carbono, pues es variable. Y

clásicamente, y para no entrar en ninguna disquisición que sería inoportuna, la antracita, la hulla, el lignito y la turba, tienen de menor a mayor cantidad de azufre en su composición natural. Por lo tanto, quemar turba es mucho más tóxico y más contaminante que quemar antracita.

Desgraciadamente, España —las regiones españolas— no tienen antracita. Prácticamente es un mineral de carbón que no existe en España, existe muy poco. La hulla y el lignito, es más natural. Quemar turba en una central no se le ocurre a nadie. La turba la quemaban los irlandeses en los años del hambre, y bastante hacían con calentarse con turba y comer patatas. Bien. Pues bien, la central de Andorra quema hulla y lignito, porque no hay otra cosa que quemar. Y claro, es lógico que sea contaminante.

Ustedes me pueden decir: es que tienen unas medidas correctoras y tal. Bueno, las medidas correctoras cada vez son más difíciles cuando la incorrección es mayor. Y este es el fondo del problema. Podría hablarles que en la isla de Cerdeña se ha notado ya los efectos de esa disfunción de la térmica. Otros hablan de la parte de la Camarga en Francia. Pero esto son publicaciones de tipo técnico que no vienen a cuento. No sólo se perjudica la comarca dels Ports. Hay otras contaminaciones.

Porque el efecto de esta contaminación no se hace de tipo horizontal por la atmósfera, sino, por decirlo de alguna manera gráfica y entendible, de tipo parábola. Luego puede haber una región próxima que no tenga esa contaminación, y otra lejanísima y en otro país que se esté contaminando.

Este tema empieza a ser grave. Y empieza a ser grave por dos vertientes. Por esta razón que digo de tipo técnico, que no se le da una solución. Y por otra razón. Porque nos hemos metido como valencianos en un lío jurídico de mucho cuidado. Y aquí, con permiso de ustedes, y no acostumbro a hacerlo, pero traigo unos periódicos que son alarmantes.

Y usted me dirá, ¿es que usted se fía de la prensa? Pues mire usted, yo me fío de la prensa lo mismo que se fían ustedes. Pero no tengo porqué no fiarme. Y aparecen una serie de noticias que empiezan a ser muy preocupantes. El señor fiscal de Castellón solicita un año de cárcel, en el pleito que hay al respecto, al presidente de Endesa por delito ecológico. Y, claro, aparece el fiscal general del Estado, que parece ser le presiona al señor fiscal de Castellón. E incluso el propio fiscal de Castellón discrepa de la decisión de paralizar las acciones legales contra Ensidesa. Bien, leo sólo los titulares porque con eso está dicho todo.

Entonces la confusión empieza a ser ya terrible, señores diputados. No sólo se puede poner en duda si la central de Andorra contamina o no. En mi opinión, y yo no soy un experto, pero algo me he querido preocupar de eso, no tengo dudas al respecto, puedo variar de opinión cuando me lo demuestre. Hasta ahora eso es posible que sea lo contaminante, la contaminación dels Ports no la han achacado a otro agente contaminante. Y ahora entramos ya en una fase muy delicada.

Claro, el sistema jurídico español, que se supone independiente del político, del legislativo; bueno, tiene algunas cuestiones que —a mi juicio, es una opinión personal— son algo obsoletas en una... no en una democracia, sino en un sistema más avanzado, y es la dependencia de las fiscalías del Gobierno del Estado. O sea, esto empieza a ser preocupante que un señor Fiscal General del Estado, pues empieza a decirle a su inferior, métete o no te metas en esta cuestión. Cuando la cuestión o bien es técnica y entonces no se entiende, no se entiende por qué el señor Fiscal del Estado se mete en esto. Porque es una cuestión entre una empresa y una comunidad o una serie de municipios. O bien es política. Y si es política es terrible que el señor Fiscal del Estado, eche —como vulgarmente

se dice en términos toreros— un mantazo para que eso no siga adelante con la dureza que lo ha presentado, si así se entiende como dureza, el señor fiscal de Castellón.

Yo no voy a ser más largo en mi intervención. Esto es una confusión terrible. Aquí pasa algo que empieza a ser anormal. Los cauces jurídicos parece que se están interfiriendo, de alguna manera, no digo de forma ilegal. De ilegalidad no acuso. De alguna manera. Y las causas técnicas jamás se desmienten. Porque si la propia Fiscalía de Castellón propone una sanción a... incluso de tipo personal al presidente de Endesa, habrá indicios de racionalidad. Porque si no lo hubiera pues, estaríamos aún ante un disparate jurídico fenomenal, que evidentemente aquí sería muy difícil de no saltar y decir que ha habido algo absolutamente irreal. O el señor fiscal de Castellón ha perdido el «oremus» en esta cuestión.

Yo creo que nadie ha perdido el «oremus» aquí, ni siquiera yo con todos los respetos. Cuando insisto una vez más, que hay que hacer una opción valiente, hay que solicitar, aunque ustedes crean que esto es vejatorio o que no es propio de su opción de gobierno. A mí solicitar, y cuando creo que tengo razón no me duele nunca, porque además el ejercicio de la solicitud, es el ejercicio de mi libertad. Y cuando no solicito de aquello que creo que tengo razón, que creo que tengo razón, estoy haciendo un uso, un uso muy poco digno de mi propia libertad. Y si hablo en términos políticos de la propia libertad que le conceden a las comunidades autónomas nuestra Constitución, si podemos solicitar, solicitemos.

Nada más, señor presidente. Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Crespo.
Senyor Roca.

El senyor Roca i Albert:

Senyor president.
Senyores i senyors diputats.

El Grup Socialista va a votar en contra de la resolució del Grup Nacionalista d'Unió Valenciana, que demana el tancament de la central tèrmica d'Andorra. I com molt bé deia el senyor Crespo, molts són els qui parlen, però pocs jo crec que són els qui ho entenen.

És un tema de per si, complicat. Perquè en principi ningú no pot demostrar exactament el que està passant allí. Tots d'alguna manera sospitem que allí existeix una contaminació. Però el que passa que fins la data i desgraciadament, és molt difícil d'alguna manera demostrar clarament que la contaminació la produeix la central tèrmica d'Andorra.

I encara que, bé, pareix que tots o a alguns els agradaria que fóra així, però és que científicament és, ara com ara, indemostrable. Perquè per una banda, doncs, uns diuen una cosa, hi ha informes contradictoris sobre això. I clar, en aquest moment no hi ha res. I per aclarir aquest tema la conselleria de Medi Ambient, a través del Centre d'Estudis Ambientals del Mediterrani. Ha iniciat un estudi per aconseguir una xarxa de vigilància més àmplia, una xarxa que no només arribi fins els 30 kilòmetres de la central, sinó que arribi si pot ser fins el Mediterrani. I deixa manera s'evitaran els cims d'emissió, que pareix que en definitiva i en condicions atmosfèriques desfavorables, són els que possiblement puguen causar la contaminació en alguns punts concrets.

També, la conselleria a través del Centre d'Estudis Ambientals del Mediterrani, està portant altres estudis per a valorar la possible importància que altres contaminants de tipus oxidant puguen també tenir alguna cosa a veure amb aquesta contaminació. I per altra banda, jo li he de dir que aquest estiu en companyia dels alcaldes de la comarca, vaig

estar visitant la central tèrmica d'Andorra. I allí es veu clarament com les mesures correctores estan posades en marxa. Allí es veu perfectament com en la xemeneia central existeixen uns electrofiltres, que ja estan funcionant. I allí vam veure com està el parc de llavat de carbons en marxa, un parc que ha costat vora els 5.000 milions de pessetes.

Després es combina també el carbó autòcton d'allí de la zona, es combina amb l'hulla i el gas quan la contaminació és alta. I després s'està investigant en la central d'Escatron, sobre una nova tècnica que es diu *lecho fluidizado*. I jo crec que és aquest el camí a seguir. O siga, és profunditzar en les mesures correctores. És, de moment, l'únic camí a seguir. I per això que creiem que és eix el camí a seguir, doncs de moment, demanar el tancament de la central creiem que és inadequat.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Roca.
Senyor Crespo.

El senyor Crespo Samper:

Senyor president.
Senyories.
Senyor Roca.

Li agraiïc molt les referències que em dona, que no desconeixia totalment. I comprenc el seu entusiasme quan en la central d'Andorra analitzen el fum que ix pel fumeral i li diuen: «Mire, no contamina.»

Bé. Això és... una forma molt elegant de dir mitja veritat. L'efecte de contaminació pot no produir-se en el fumeral a l'eixida. Però clar, ¿vosté sap a quina altura apleguen els fums de la central d'Andorra? Doncs hi ha un problema de tipus químic —que no m'estendré perquè jo no sóc qui, però curios lector sí— que quan aplega a uns llocs on l'aire no és exactament el del fumeral, sinó que té un altre tipus de composició, i en l'oxigen de l'aire, el que passa és que es produeix la contaminació. I d'ací el fet paraigües o parabòlic que jo li deia.

Ix el fum en una situació perfecta o admissible, i quan arriba a un altre ambient —perquè aplega a més de 10.000 metres d'alçària— es produeix una altra qüestió. Per a posar-li una comparança, el fet que en els pols de la terra, es comença a dir que la capa d'ozó, està caient, no és perquè en els pols hi haja fumerals, o hi haja fàbriques, que poden estar a Amèrica o a la conca del Rin. El fet és parabòlic. ¿On es dona eixa sensació, científicament comprovada, que l'ozó disminueix? En els pols, diga'm vosté en els pols quin treball hi ha o quina contaminació es produeix en la vertical. Eixa trampa la coneixem tots.

I els senyors tècnics de la central d'Andorra també, clar que ho saben, si ho sé jo. I ho sap qualsevol químic que tinga l'amabilitat de llegir-se o l'atenció un llibre d'ecologia i de contaminació pels fets del sofre quan aplega a eixa altura.

Mire, jo no vaig a portar ací una discussió tècnica, però hi ha un fet que és per ara incontrastable. No estava la central tèrmica d'Andorra, i els Ports, no dic jo que foren un paradís, però un tros de la nostra terra, doncs com una muntanya en tot allò que té el Maestrat natural de per si.

Està la central tèrmica d'Andorra i comencen a notar-se algunes coses. I sap vosté que es nota molt clar que per una conca de cert riu i quan en el poble de Morella es diu: «ja es veu el fumet» —i el fumet és perquè bufa l'aire des de la central— comença a veure's eixa contaminació. I les genebres la cara que presenten cara a la central és la que està contaminada, la que presenta en altre lloc no ho és. I no, amb això no dic que siga la prova fonamental. Però és sospitós, absolutament sospitós, que siga eixa central la que contamine.

Per tant, la proposta que posem nosaltres no és que tanquen

la central, sinó dir: «creiem que la contaminació és la central d'Andorra—implícitament—i desitgem que el govern prengui una decisió perquè tanque eixa central». Perquè nosaltres, si poguérem tancar-la, supose que l'hauríem tancat. Però clar, està sempre el problema de sempre, vostés reconsideren certes qüestions—que no vaig a comentar ací perquè són de tots sabudes—i no s'animen a fer una gestió valenta, decidida, de donar un colp d'atenció al govern, dels sentiments d'un grup de valencians que estan en eixes muntanyes i veuen que el que sempre han vist cada volta ho veuen pitjor, i que estan en una situació, no dic econòmica, ni dic de falta de recursos, sinó que veuen que l'entorn d'ells s'està deteriorant.

I això és evident. I els alcaldes d'allí uns diran blanc i altres diran negre, i un enginyer dirà una cosa i altre dirà una altra. I jo no vaig a tenir ací la paraula màgica per a dir: «jo sé el que passa allí». Però sí que sé una cosa en termes polítics, que de fet alguna cosa ha de veure la central d'Andorra, perquè sinó, vosté sap la quantitat de voltes que han fet depuracions d'eixos fums que tiren? No eixirà la central en eix sistema. Clar, vosté em dirà: «cada dia s'inventa una cosa». Clar que cada dia s'inventa una cosa, però cada dia els Ports de Morella van enrre, i per molt que s'invente, per molt que s'invente, les coses no van bé. I clar, a mi m'agradaria decisions polítiques, decisions valentes, opinions clares sobre açò.

I no m'ha parlat vosté res—i amb açò acabe—de l'embolic jurídic o fiscal, i això comença ja a ser un riu que porta pedres. Y, *cuando el río suena, agua lleva*. I no és que jo faça culpable a ningú, ni faça un perjudici de ningú, però les notícies són alarmants. Hí ha una intervenció de la fiscalia general de l'Estat que recomana al fiscal de Castelló, que no es pose tan fort en eix tema.

Mire, si el fiscal no es posa fort, si vostés passen de la qüestió, nosaltres no anem a passar. I si Brahms—i el disc el tinc en casa—pot fer vuit variacions sobre un tema de Haidin, a la millor nosaltres arribem a setze.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Crespo.
Senyor Roca.

El senyor Roca i Albert:

Gràcies, senyor president.

Mire, senyor Crespo, en aquest tema jo crec que només hi ha dos camins a seguir, i són, per una part, o aprofundir les mesures correctores—que nosaltres creiem que és el més correcte—o tancar la central. Si tanquem la central, que en allò que pareix que el seu grup està més d'acord, jo voldria saber què és el que farem amb eixos treballadors? Perquè, clar, eixos treballadors són persones, i perquè no siguin valencians, són de Terol i també tenen uns drets que jo supose que s'ha de tenir en compte.

Per altra banda, jo voldria saber que dirà el Partit Regionalista Aragonés, un partit que és com vostés, o paregut, i que fins la data no ha dit res; a ells els va la mar de bé i ells el tancament no el demanen. Jo crec que, ja que vostés tenen encontres amb ells, ens farien un bon favor si parlaren amb ells i demanaren que ells mateixos demanen el tancament.

I, per altra banda, en els temes jurídic que vosté estava dient. Jo el que li he de dir és que el que hagen de fer jutges, que ho facen; i no anem a ficar-nos en eixa tasca i en eixa feina que no és cosa nostra, i hem de ser respectuosos. Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Roca.
Passem a votar aquesta proposta de resolució.
Comença la votació.

Per 30 vots a favor, 45 en contra i cap abstenció, es rebutjada la proposta de resolució.

Senyor Vives.

El senyor Vives Borrás:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Aquest tema, que és un tema, com molt diu el portaveu del grup socialista, ranci, vell. Perquè creiem que poques coses més es poden dir de les que s'han dit ací durant deu anys, perquè crec que és el tema més vell tenim en aquestes Corts. Crec que és un tema perquè tots vostés, i molt especialment tots vostés, es pregunten què fan uns xics com vostés en un lloc com aquest. I que s'ho pregunten per una senzilla raó, perquè crec que els responsables polítics són vostés, i crec que ja és hora, d'una vegada per totes, que un tema que afecta a la nostra Comunitat vostés estiguen en capçalera...

El senyor vice-president primer:

Senyor Vives, senyor Vives. Portem ja quasi dos dies de debat i sap vosté que li toca fer ara.

El senyor Vives Borrás:

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

D'acord.

El senyor Vives Borrás:

Aleshores el meu grup ha votat que sí perquè creiem que és una cosa que està clara, que és—la proposta de resolució ho diu—: «El Govern valencià instarà i exigirà del Govern central el tancament de la central tèrmica d'Andorra mentre no s'arbitren mesures per a evitar la contaminació que està causant tan greus danys ecològics en la comarca dels Ports.»

I crec que és una cosa coherent haver fet l'activa per passiva; que siga la pròpia central la que tanque i la que haja de demostrar d'una vegada per totes que ella no contamina. En compte de ser moltes institucions les que hi ha volent demostrar que això està contaminant, que això està causant un mal molt greu a amples terres de la Comunitat, que siga la central la que diga: «nosaltres tenim aquests estudis, tenim aquestes proves, i en aquestes proves i en aquests estudis no contaminarem». Però mentre eixes probes no estiguen, que la central estiga tancada, que ja està bé de sofrir les conseqüències d'uns altres.

Crec que és una cosa molt important que d'una vegada per totes es s'aclearca. I el que no pot ser al cap d'ací deu anys que portem en aquest tema és que aquest tema estiga encara venint ací dia a dia, setmana a setmana i legislatura per legislatura sense haver-se solucionat.

Crec que és molt greu, molt greu, que en aquesta conselleria que tenim de Medi Ambient u exigeix informacions i diu: «una granja de Bellús condemnada a un any de presó»; i quan la fiscalia de Castelló demane un any de presó per al director general d'Endesa, qui isca un senyor, que és el fiscal general del regne—que, en compte de fiscal general del regne, pareix que siga fiscal general d'algun partit polític—ha defensar que no s'encause a eix home, quan ell és el principal responsable del que està ocorrent.

El nostre grup ha votat que sí perquè creiem que d'una vegada per totes aquest tema s'ha acabar i ja no valen tants draps calents com algú ha volgut donar.

Creiem que si aquest fiscal general, en la diligència que ha actuat per a poder, per a evitar que es processe el director d'Endesa, haguera actuat en la mateixa diligència per a evitar

la contaminació, avui no parlariem d'aquest tema i avui aquest problema estaria solucionat d'una vegada per totes.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Vives.

Senyor Asensi, per a què vol la paraula?

El senyor Asensi Sabater:

Para una cuestión de orden, señor presidente.

El senyor vice-president primer:

Quina qüestió d'ordre?

El senyor Asensi Sabater:

Muy sencilla. Aceptamos, como es natural, siempre, como grupo, cualquier decisión de la Mesa. Pero como resulta que se utilizan con frecuencia los turnos de explicación de voto para abrir de nuevo una réplica posible hacia el grupo socialista, porque se remiten a él, mi grupo tiene naturalmente que pedir, cada vez que esto ocurra, la palabra, y me creo con derecho suficiente para que se la conceda al presidente y replicar los argumentos del señor diputado.

El senyor vice-president primer:

Senyor Asensi, dins de les dificultats que porta aquest tipus de debat, perquè efectivament és un torn en què la presidència ha iniciat des del primer moment i ha impedit la contradicció entre ell, aquesta presidència està fent esforços per evitar que això s'origini. Ho aconseguix en la mida que pot. Nosaltres, tots, hem de col·laborar perquè el debat siga lleugeret i que no es complique més la vida.

Senyor Asensi, ocupe el seu escó.

El senyor Asensi Sabater:

Gracias, señor presidente.

El senyor vice-president primer:

De tota manera aquesta presidència vol advertir, una vegada més, i crec que és una ocasió per a fer-ho, que els torns per a explicació són torns d'explicació de vot. Hem fet un conveni entre tots, un conveni, una interpretació perquè aquest debat és un debat molt especial, no està recollit singularment en el Reglament perquè les explicacions de vot siguen això. Ja sé que és molt fàcil conculcar l'acord, l'acord tàcit entre nosaltres.

Aquesta presidència cada vegada serà més rígida perquè no es pot relaxar, perquè açò podria ser interminable.

Senyories, se suspén el ple que continuarà a les set menys 5 minuts.

(Se suspén la sessió a les 18 hores i 40 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 19 hores i 7 minuts.)

(Ocupa la presidència el molt excel·lent senyor Antoni Garcia i Miralles.)

El senyor president:

Continua la sessió.

Per a la defensa de la proposta de resolució 4.275, té la paraula el senyor Artagoitia.

El senyor Artagoita Calabuig:

Señoras y señores diputados.

Con esta propuesta de resolución planteamos aquí y pedimos una mayor financiación para la formación profesional. En aras a la brevedad de la intervención no vamos a repetir aquí las carencias y necesidades de la formación profesional en nuestra Comunidad, ya que las cifras y estadísticas las dio el portavoz

de nuestro grupo en su intervención del pasado día doce porque aquí sólo queremos resaltar la importancia y necesidad de la formación profesional; necesidad que nuestro grupo vienen defendiendo continuamente de forma reiterada...

El senyor president:

Senyor Rodríguez, senyor Rodríguez...

Senyor Artagoitia, tiene la palabra.

El senyor Artagoita Calabuig:

... que nuestro grupo viene defendiendo de forma continuada, viendo más y mejores centros de formación profesional, con menos ratio de alumnos por profesor y mayor conexión con las empresas para las prácticas y la elaboración de los programas de estudio, para evitar lo que ocurre en la enseñanza de materias en formación profesional que se suelen enseñar cosas que después están obsoletas en el mundo del trabajo.

Y éste es uno de los problemas que ya señalaba en mi anterior intervención como necesario para dar soluciones a los problemas de tipo industrial, donde las empresas suelen estar faltos de cuadros medios suficientemente formados.

Como ya dije en el debate de presupuestos, faltaban fondos para la formación profesional, al igual que también dije que desgraciadamente se le hurtaría el debate de la aplicación de los fondos que se iban a recibir como mayores transferencias para el presente ejercicio, algo más de 9.000 millones de pesetas. Y eso es lo que intenta en parte evitar esta propuesta, que defina una prioridad de nuestro grupo intentando igualmente obtener la definición del gobierno en esta Cámara con claridad de, si está a favor de la formación profesional, cuál ese programa para la FP y cuánto quiere destinar de formación adicional a esta materia que ya tuvo una modificación en los presupuestos, en el punto 9, del apartado l), del artículo 37 de la ley de Presupuestos para este ejercicio. Y que no quede en una mera indicación de que los fondos adicionales obtenidos irán fundamentalmente a servicios sociales y formación profesional, como se reconoció en el debate por el presidente de la Generalitat.

Esta propuesta no sólo la venimos defendiendo nosotros, sino que, como he dicho, de forma expresa la defendió también el presidente de la Generalitat Valenciana en sus intervenciones pasadas, tanto en el debate de investidura, donde expresamente reconoció la necesidad y el grave déficit que tenemos en formación profesional, como cuando habló de la necesidad de la formación en su intervención del pasado día 12; por lo tanto no creo que aquí nadie le enmiende la plana, ni tampoco a lo dicho por el señor Nabás esta mañana cuando hablábamos de la segunda universidad.

Al fin y al cabo lo que traemos aquí está en esa línea de colaboración, como grupo de la oposición, que planteó nuestro portavoz en el debate del pasado día 12, donde ya argumentó la defensa de estas necesidades y las carencias de la formación profesional.

Esperamos que sea votado a favor.

Nada más y muchas gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias, señor Artagoitia.

Pasamos a votación la propuesta de Unión Valenciana.

Comienza la votación.

Votos a favor, 24; en contra, 45, queda rechazada la propuesta de resolución.

Para explicación de voto, señor Nabás.

Advierto una cosa: la explicación de voto es de menor a mayor. Quiero decir que, el que no la ha pedido, no la tiene. Señor Nabás.

¿Desea algún Grupo intervenir en explicación de voto?
(Remors.)

No hi ha cap de desordre. Sí, sí, però és que jo no veig el desordre enlloc. Doncs, explique-ho vosté.

El senyor Villalba Chirivella:

Considere que sobre la base de la resolució de la presidència que regula est debat.... (inoible) ... l'explicació de vots aquells que no tinguen ocasió d'intervenir en el debat, i considera el Grup Parlamentari d'Unió Valenciana que el Grup Socialista s'ha oposat i per tant havia d'haver utilitzat el torn en contra, no l'explicació de vot.

El senyor president:

Senyor Villalba, sega's que va a sentir la resposta.

Mire vosté, la resolució de presidència el que diu és que el president pot —cosa que vol dir que és possible o no— donar un torn en contra. Com és el criteri de la presidència no donar ja torn en contra, anem a l'explicació de vots a la vista del que jo entenc que és un abús que s'està produint per a utilització de l'explicació de vot.

Per tant, el que vulga explicar el vot té ocasió. Si hi havia alguna distracció en aquest tema, la resta de Grups si volen explicar el vot de menor a major tenen la paraula per a explicar-ho.

Senyor Nabás té la paraula.

El senyor Nabás Orenga:

El Grup Socialista ha votat en contra d'aquesta proposta de resolució perquè formalment la considerem inadequada, el nou sistema de financiació ha de regular-se a través de crèdits extraordinaris que és la llei...

El senyor president:

Per favor, senyor Nabás. Jo pregue que presten atenció a l'orador.

Senyor Nabás, té la paraula.

El senyor Nabás Orenga:

Dic que hem votat en contra —si algun diputat no ho ha pogut escoltar— perquè formalment és inadequada la proposta per dues raons: primera, perquè el nou sistema de financiació i els possibles nous ingressos com a conseqüència d'allò ha de regular-se d'acord amb la Llei de la Hisenda Pública; segon, perquè mai seran suficients els recursos que es destinen a la millora de la Formació Professional i, entenem, que des de la Generalitat s'estan fent i és la política de la Generalitat, del Consell de la Generalitat, tots els esforços pressupostàriament necessaris per a millorar eixa Formació Professional. I està aquí el desenvolupament de la LOGSE, està els impulsos a noves especialitats i graus en la Formació Professional i la voluntat política expressada no solament pel Grup Parlamentari, sinó pel propi Govern de la Generalitat.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Passem a la següent proposta de resolució, també del Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana, 4.276. Té la paraula el senyor Crespo.

El senyor Crespo Samper:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyories.

Esta proposta de resolució que portem ara és un detall que dins del que estem parlant estos dies pot ser que no tinga molta importància, però possiblement per com de prop està de València o pel fet històric que el barranc que al.ludim en la

proposta de resolució ha fet moltes desfetes, estem preocupats per la seua situació.

Creiem que seria convenient que per part del Govern valencià s'acostara al Govern de l'Estat —supose que ho estan fent— amb més diligència per a complir el que s'ha previst en eix barranc, que és la neteja, l'aconduïment i, fer una solució acomodada.

Poc més he de dir i no vaig a abusar de l'amabilitat de les seues senyories sobre açò perquè es podia fer una història de les desfetes que ha tingut el barranc de Carraixet. Es podia parlar que eix barranc ha estat en cert moment qüestionant per una raó de viaris i de carreteres que s'havien de fer als costats o no s'havien de fer, podíem parlar de la mota com té les aigües, fins i tot, podíem parlar d'una cosa que és més greu —crec en el meu concepte, puc equivocar-me—, que és la desembocadura que té el barranc respecte a la mar Mediterrània, que està en una situació pràcticament molt perillosa. Encara que he de dir que evidentment en les zones de platja del mar Mediterrani a la nostra Comunitat, fer barrancs que desaigien amb facilitat costa més perquè cal fer esculleres, les esculleres després diuen que les arenes les porten cap ací i cap allà, tot és una complicació. Però hem nascut ací i hem de donar solucions a les qüestions d'ací.

Jo supose que vostés tindran una bona contestació per a oposar-se o per a entrar pel camí que jo propose, no importa. El que la resolució d'esta proposta m'agradaria que fóra en el sentit, com és natural, del que el Grup Parlamentari d'Unió Valenciana demana, però si no fóra així tampoc em preocupa molt perquè això una vegada o una altra s'ha de fer, perquè deixar-ho així abandonat no té cap trellat.

Si vostés ajornen esta qüestió, la deixen per a més tard, doncs, no m'agrada tant. Crec que hi ha un perill, especialment a octubre quan entrem a l'hivern per les pluges. Ara no és el moment, i sobretot és un tema que el seu traçat agarra diversos pobles molt típics i molt consubstancials al que és la població valenciana de l'Horta. Crec que fa falta treballar i, per suposat, estem disposats a treballar junts —a nosaltres no ens importen estes qüestions— en la resolució d'eix problema. S'ha dit moltes vegades que és el Govern que no aporta encara, que hi ha un termini més endavant, tot això és possible, però el barranc de Carraixet és una amenaça. Si hui se'n fa ressò la premsa o vostés mateixa prenen una situació de consciència d'esta qüestió, doncs, jo els quedaré molt agraïts, i molt més agraït naturalment, no en nom meu que no represente res, sinó el que represente és una inquietud de moltes persones si s'aprovara esta proposta de resolució.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Crespo.

Passem a votació la proposta de resolució d'Unió Valenciana.

Comença la votació.

Vots a favor, 26; en contra, 44; cap abstenció.

Algun Grup desitja explicar el vot?

Senyor Nebot.

El senyor Nebot Monzonís:

Gràcies, senyor president.

Breument per a dir-li que hem votat que no perquè senzillament el Ministeri d'Obres Públiques ja ha solucionat l'obra, i per tant garanteix la seua financiació.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Proposta de resolució 4.277 del Grup Parlamentari

Nacionalista d'Unió Valenciana. Per a la seua paraula té la defensa el senyor Giner.

El senyor Giner Giner:

Gràcies, senyor president.
Senyores i senyors diputats.

La proposta de resolució que presenta el nostre Grup Parlamentari pretén que el Govern valencià articule i presente a aquestes Corts Valencianes, en el termini de 3 mesos, un programa a nivell estatal i internacional de l'idioma valencià. En esta mateixa proposta pretenem que s'inste al Senat perquè arbitre les mides necessàries per a la seua utilització.

En la línia de defensa de l'idioma valencià que ja hem fet en una anterior proposta de resolució en què hem intentat que per part del Govern valencià es respecte i es faça respectar l'Estatut d'Autonomia i concretament el seu article seté, presentem aquesta nova proposta de resolució. Pretenem que el Govern valencià duga a terme una política de difusió de l'idioma valencià, de la llengua valenciana, donant-li una projecció internacional. Creiem que al Govern valencià li falta iniciativa i que podia haver pres exemple de com des d'altres comunitats els seus governs fan polítiques carregades de forta projecció internacional, i apostant per una clara i inequívoca defensa i difusió de la llengua.

Estem demanant, senyores i senyors diputats, que en conseqüència les actuacions en matèria lingüística del Govern valencià no se circumscriguen únicament a l'àmbit territorial de la nostra Comunitat Valenciana, del nostre Regne de València.

Ben al contrari entenem que han d'aprofitar-se totes les circumstàncies, tots els esdeveniments per a aconseguir expandir el nostre idioma valencià tant a la resta de l'Estat espanyol com a l'estranger, en tots els fòrums internacionals on podem tenir la possibilitat de fer conèixer la nostra llengua.

Notícies com que la Generalitat diu per boca del director general de política lingüística que no ha donat temps de muntar un estant valencià en el saló de llengües, cultures i de llibres en versió original Expo Llengües '92 de París, són les notícies que confirmen la política que creiem que cal desterrar. Eixa falta de vocació per fer conèixer la nostra llengua valenciana, de donar-li l'oportuna projecció internacional és el que al nostre judici cal canviar.

No és suficient que es diga que un cap de departament de coordinació lingüística vaja a l'exposició o participe en un debat que, a més a més, va versar sobre un nou impuls en el procés de normalització lingüística i que, a més, està organitzat per la Generalitat Catalana en col.laboració amb el Govern balear. Açò no només no és suficient, a més no és convenient i al nostre criteri no ha d'anar. El que no té explicació és que a estes altures encara s'estiguen mantenint contactes amb el Ministeri d'Exteriors perquè en pròxims certàmens la Comunitat Valenciana pugua comptar amb un apartat específicament valencià.

En definitiva, mentre la Generalitat catalana, per ficar un exemple, tindrà el seu estant, la nostra Comunitat no estarà present. En est exemple recent tenim una prova palpable de les diferents sensibilitats davant un mateix fet, desaprovechar circumstàncies que permeten difondre l'idioma valencià a la resta de l'Estat espanyol i fora d'Espanya, creiem que és lamentable. El Consell hauria de comptar amb un programa a nivell nacional i internacional per a l'idioma valencià.

En estos moments, senyores i senyors diputats, s'està discutint una reforma en el reglament del Senat, una reforma que podria tenir com a resultat el reconeixement d'un mini-senat en funció de les representacions de les comunitats autònomes. Es discuteix la utilització dels diferents idiomes i

se sembla que s'admetrà que els presidents de les autonomies puguen utilitzar en les seues compareixences la llengua de la corresponent comunitat.

El nostre Grup entén que s'hauria d'instar al Senat perquè es preguen les mesures necessàries per a la utilització de l'idioma valencià.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Passem a votació la proposta defensada pel senyor Giner. Comença la votació.

Vots a favor, 6; en contra, 45; abstencions, 18.

La senyora Marcos té la paraula per explicar el seu vot. El vot del seu grup, perdó.

La senyora Marcos Martí:

Molt breument. Solament per manifestar que el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida ha votat en contra d'aquesta proposta, perquè si sembla greu fer el ridícul a nivell casolà, fer el ridícul davant les instàncies internacionals és com a mínim molt més dolent.

Gràcies.

El senyor president:

Senyor Calomarde.

El senyor Calomarde Gramage:

Gracias, señor presidente.

Lo más brevemente posible para explicar el voto de mi grupo parlamentario en el sentido de su abstención. Dos consideraciones.

La propuesta de resolución presentada por el Grupo Nacionalista Unión Valenciana dice: «que el Gobierno valenciano articule y presente en estas Cortes, en el plazo de tres meses, un programa a nivel estatal internacional del idioma valencià».

Nuestro grupo en principio ni se opone ni se opondrá nunca a programas de ese tipo que relancen el valenciano como lengua oficial de esta comunidad.

Ahora bien, en este sentido subrayar que dicho programa, que tendría que desarrollar en su caso la conselleria de Cultura, debería de tener dos vertientes distintas: por una parte, el que el valenciano como tal estuviese presente en los certámenes internacionales pertinentes; pero, sobre todo, que el valenciano estuviera presente en el ámbito básico que como lengua culta le corresponde, que es justamente el ámbito universitario.

En consecuencia esta extensión del valenciano, desde el punto de vista internacional y nacional, sólo podría producirse desde el ámbito que les enuncio. Esto es, con conciertos con las universidades valencianas españolas, y me permito sugerir, europeas y americanas al respecto.

En segundo lugar, su propuesta de instar al Senado para que arbitre las medidas necesarias para su utilización, bueno, solamente una consideración. Y es que, como el señor Giner ha dicho hace un minuto, hay pendiente una reforma del Senado que está en trámite de tal reforma. Y, en consecuencia, el Grupo Parlamentario Popular estima lo más conveniente y pragmático esperar en cualquier caso los resultados de esa reforma.

Por otra parte, entendemos que el valenciano como lengua tiene un nivel de oficialidad circunscrito a la Comunidad Valenciana según reza el Estatuto. Y, consiguientemente, nuestro grupo estima que posiblemente creará mayores problemas de carácter y de orden especialmente pragmático, esto que ustedes proponen con respecto al Senado.

En cualquier caso no vamos a pronunciarnos con respecto a la creación de ese mini senado, por la sencilla razón que todavía y en cualquier caso es un trámite parlamentario.

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias, señor Calomarde.
Señor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

Nos oponemos a esta propuesta de resolución por los siguientes motivos.

En la primera parte de la propuesta, y sin entrar a analizar lo que podría suponer un plan o la petición de un plan que yo creo nadie lo está demandando. Puesto que la propia Generalitat, a través de su departamento de la dirección general de Política Lingüística, está realizando ya de hecho, pues una serie de actuaciones en el ámbito internacional y también en el ámbito español, que se concretan en las siguientes cuestiones:

Primero. Presencia del valenciano en libros y literatura en valenciano en los foros internacionales: Frankfurt, Bolonia, Buenos Aires; exposiciones como Tirant Lo Blanc, en el Alguer, Perpignan, Amsterdam, Dallas, Utrech, París, etcétera. Cursos de enseñanza y posibilidad de acreditarse ante las juntas calificadoras para valencianos fuera de la Comunidad Valenciana, es algo que se está realizando con toda normalidad y sin ninguna alaraca, sino como cosa de actividad normal de la Administración valenciana. La Generalitat está en contacto con todas las agrupaciones lingüísticas europeas adheridas a la CEE, con intercambio de acciones conjuntas, etcétera. Todos sabemos como se denominan en las sociedades europeas, se ha hecho alusión aquí, pues el tema de la lengua que nos concierne. Ayudas a la traducción del valenciano a otras lenguas. Todo esto son actuaciones realizadas que no consideramos conveniente que se agrupen en un plan.

En cuanto a la segunda parte de esta propuesta de proposición, creemos que es algo absolutamente descabellado. Porque consideramos que todo lo que concierne a una cámara parlamentaria, como es el caso del Senado, entra dentro de lo que son sus competencias propias.

Si se está produciendo en estos momentos una reforma en el Senado español, como de todos es conocido, creo que una mínima sensibilidad por parte nuestra nos obliga a dejar que sea la propia cámara del Senado la que lleve a cabo su reforma, tanto en ese tema de las lenguas como en cualquier otro.

De igual modo que nos parecería bastante abusivo que una Cámara parlamentaria de cualquier autonomía o del propio Parlamento del Estado se ingiriera en lo que podrían ser competencias propias de la nuestra.

En consecuencia, por lo descabellado y absurdo de esa propuesta, nos oponemos totalmente.

El senyor president:

Muchas gracias, señor Asensi.
Propuesta de resolución 4.278, del Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana.
La senyora Ramón-Llin té la paraula.

La senyora Ramón-Llin Martínez:

Senyores i senyors diputats.

El debat d' esta pròxima proposta sobre un tema que ja s'ha debatut també com a proposta de resolució a conseqüència d' altres debats de l' estat de la comunitat. Efectivament açò ve des del setembre del 89 que presentàrem aquella primera proposta de resolució que obligava al Consell a presentar a estes Corts Valencianes un projecte de llei de comarcalització

de la Comunitat Valenciana dins de l' anualitat 89/90. I aquella primera proposta de resolució va comptar amb el recolzament unànime d' esta Cambra.

Posteriorment en el següent debat d' octubre del 90, i davant de l' incompliment d' esta proposta de resolució, perquè efectivament eixe projecte de llei no s' havia presentat, vam fer una altra proposta en este mateix sentit tornant a incidir en el mateix tema perquè es fera esta llei de comarcalització.

En aquella ocasió, efectivament, ja no comptàrem amb el recolzament del Grup Parlamentari Socialista. I ara hem tornat a plantejar esta iniciativa, però d' una forma diferent.

Efectivament, com per aquella línia clara i directa d' exigir al Consell que presentara este projecte de llei, pensem que no hi havia ninguna intenció de fer-ho. Hem pensat que hi havia una altra fórmula per la qual no podrien plantejar-se obstacles per part dels grups parlamentaris a recolzar esta proposta.

Efectivament la proposta que presentem a votació i a debat diu: «que les Corts Valencianes manifesten la seua voluntat d' iniciar el procés de comarcalització de la Comunitat Valenciana —entenem esta primera frase com una declaració d' intencions—. En est sentit —i continua esta proposta— insten al Govern valencià per tal que potèncie al màxim la creació i funcionament de les mancomunitats de municipis, com a punt de partida per arribar amb posterioritat a un consens que faça possible una llei de comarcalització de la Comunitat Valenciana durant esta tercera legislatura, desenrotllant així l' article 46 de l' Estatut d' Autonomia».

Efectivament, nosaltres hem volgut manifestar amb esta proposta, i volem que així ho entenguen tots els grups, que és un tema tant important que no ha de capitalitzar ningú, i que indubtablement no pretenem això. És tan important que ha de ser des de la mateixa base, des del mateix sentit dels municipis i, efectivament, producte d' un consens.

En el debat que tinguérem la setmana passada el president Lerma al contestar al nostre portaveu, al senyor Villalba, quant al tema puntual de la comarcalització que així va expressar, discrepava o no confiava en la nostra bona voluntat en este tema dient que nosaltres s' anàvem a oposar, si eixe procés s' iniciava, s' anàvem a oposar des dels propis ajuntaments a què es creara la delimitació comarcal, a ficar problemes i a discutir si un poble o un altre perteneixia a alguna altra comarca.

La veritat és que res més lluny de la nostra intenció, ni de la intenció en el nostre discurs, ni en la nostra proposta. I, efectivament, ací està reflexat que la intenció nostra és arribar per una via segura, per una via efectivament de consens i per una via de sensibilitat i que els pobles senten la comarca a la que van a perteneixer.

Per tant, jo crec que amb aquest text que presentem no poden haver les mateixes discrepàncies que hi hagueren en anteriors debats, en anteriors propostes de resolució. Perquè, efectivament, la via de consens, la via és que tots els municipis sàpiguen què és el que van a tenir i quins beneficis van a tenir.

Creiem que és una qüestió molt clara i que, efectivament, no és un tema per fer una guerra, ni que plantegem açò d' una forma hipòcrita per després, quan el Govern comence des dels municipis o des de les nostres possibilitats polítiques, començar a oposar-se a tot perquè si.

I crec que la demostració més fefaent de la nostra bona voluntat i del nostre interès en que la comunitat es pugua vertebrar en un futur pròxim en comarques, està en el text d' esta proposta que esperem, des del Grup d' Unió Valenciana, es pugua recolzar per la majoria o amb la unanimitat de tota esta Cambra.

I que a partir d' ara el debat que es tinga sobre la comarcalització siga ja sobre una base legal, sobre una base d' un projecte de llei sobre el que ja puguem plantear les discrepàncies i les inquietuds de cada un dels grups polítics.

Per tant, pensem que és un tema important en la vertebració de futur d'esta comunitat. I crec que així ho entendran tots els grups, perquè així ho han manifestat en diverses ocasions, incluint el president de la Generalitat que en moltes ocasions ha dit que això seria una realitat.

Esperant la confiança de tots els grups, res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora diputada.

Passem a votació la proposta de defensa pel Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana.

Comença la votació.

Vots a favor, 29; en contra, 44. Queda rebutjada la proposta.

Algun grup desitja explicar el vot?

Senyor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

Gracias, señor presidente.

Mi grupo ha votado en contra de esta propuesta de resolución por las siguientes razones:

Primero, porque consideramos que esta es una propuesta que no se deduce de lo que ha sido, por parte del presidente del Consell, el debate que inició con ocasión del estado de la comunidad.

En segundo lugar, porque consideramos que es una propuesta que no está entre las prioridades de este Gobierno, porque a su vez no es una demanda que hoy plantee la sociedad.

En tercer lugar, porque estamos por verificar y experimentar hasta que punto los esfuerzos por lograr una mayor mancomunidad de servicios es un esfuerzo que realmente tiene sus resultados.

Y, en cuarto lugar, junto con todo ello, sin despreciar la posibilidad que en el futuro se pueda instalar, porque consideramos que en estos momentos sería introducir una administración intermedia que encarecería, en definitiva, en estos momentos lo que serían los presupuestos públicos.

En consecuencia, nos hemos opuesto a esta propuesta de resolución.

El senyor president:

Muchas gracias.

Propuesta de resolución 4.281, del Grupo Parlamentario Popular.

Señor Maluenda, tiene la palabra.

El senyor Maluenda Verdú:

Gràcies, senyor president.

Senyories.

Aquesta proposta de resolució sol·licita que el Govern valencià, que el Consell de la Generalitat presente davant la Mesa de les Corts Valencianes, en el termini màxim de 90 dies, un projecte de llei que regule la iniciativa legislativa popular que preveu l'article 87 de la Constitució Espanyola i que també es contempla en l'article 14 del nostre Estatut d'Autonomia.

Entén el Grup Parlamentari Popular, al que honre representar en aquest moment, que és necessari que el cos electoral de la Comunitat Valenciana tinga la possibilitat de presentar iniciatives parlamentàries que, d'aconseguir amb la tramitació parlamentària el recolzament de la Cambra la presa en consideració, pogueren ser traslladats a comissió i debatudes mitjançant la presentació de les pertinents esmenes.

I entenem que donada la configuració actual de la Cambra és el grup parlamentari majoritari, el grup que sustenta al govern, aquell que té majoria absoluta, el que hauria de possibilitar esta participació que marca la Constitució i reconeix

l'Estatut d'Autonomia, en favor de ciutadans de la nostra comunitat per tal que puguen presentar eixes iniciatives.

Per tant, senyories, recabem el recolzament de tots els grups parlamentaris i esperem que siga una realitat que el Consell presente eix text legal que estem sol·licitant. I que del debat, de la discussió, de la participació i col·laboració de tots els grups puguem promulgar una llei de la Generalitat que faça possible la possibilitat que el cos electoral puga presentar les seues iniciatives parlamentàries davant la Mesa de les Corts.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Muchas gracias,

Pasemos a votación la propuesta defendida por el senyor Maluenda.

Comienza la votación.

Votos a favor, 22; en contra, 48; abstenciones, 6; queda rechazada la propuesta.

Señor Botella, tiene la palabra.

El senyor Botella Vicent:

Breument, per explicar que el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida hem votat no a esta proposta de resolució, i ho hem fet per la raó següent. Nosaltres entenem que aquests tipus de lleis són positives si realment tenen un contingut que aprofite perquè aquestes iniciatives realment es puguen portar des de la iniciativa popular, i també des dels ajuntaments que són, lògicament, la institució més propera a ciutadans i a les ciutadanes.

Com tots vostés saben, en la legislatura que ha finalitzat fa poc aquest grup parlamentari va presentar un avantprojecte d'iniciativa popular i dels ajuntaments, que ha estat entrebancat durant molt de temps, fonamentalment per la posició dels dos grups majoritaris d'aquesta Cambra. I que per tant, des d'eixa perspectiva nosaltres considerem que a allò que s'ha d'anar és lògicament a una llei que arplegue la iniciativa popular, però també la iniciativa dels ajuntaments.

És per això, per les raons que hem votat contrariament a aquesta proposta.

Moltes gràcies.

(Remors.)

El senyor president:

Senyor Maluenda, jo li done per reproduïdes les mateixes paraules que li he dit al senyor Asensi, que li diré a tots els que han intervingut. (Remors.)

No, no hi ha torn de rèplica. Jo li pregue que se sente, i la senyora Ramón-Llin té la paraula.

La senyora Ramón-Llin i Martínez:

Molt breument per a explicar la nostra abstenció a aquesta proposta, perquè efectivament encara que coincidim en el plantejament de fons de la qüestió, i estant d'acord amb que es regule la iniciativa legislativa popular, hem pensat que per a evitar allò que es va produir en la segona legislatura.

Que efectivament, els dos grups majoritaris d'aquesta Cambra van obstaculitzar reiteradament la tramitació d'esta llei, i per a evitar que eixa situació es tornara a produir en un moment donat en aquesta tercera legislatura, pensem que en lloc de plantejar una proposta de resolució. Allò més interessant i important per tal que açò isca abant seria primer tindre unes reunions entre tots els grups, i poder traure abant un text entre tots que ens pareguera correcte, però evitar-se les situacions de l'anterior legislatura, que efectivament va ser produïda pels dos grups majoritaris.

Per això, encara que estant d'acord amb la proposta, però

no en la forma de portar abant esta iniciativa legislativa, ens hem abstés en esta votació.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.
Senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Senyor president.

Per els mateixos motius que anteriorment li he exposat, sol·licite un torn de rèplica a la senyora diputada, perquè entén que en la seua intervenció està, d'alguna forma, afectant a l'honorabilitat d'aquest grup que en cap moment ha bloquejat res en la Cambra.

El senyor president:

Senyor Maluenda.
Per els mateixos motius no té la paraula.

El senyor Maluenda Verdú:

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor president:

Senyor Callao.

El senyor Callao Capdevila:

Muchas gracias, señor presidente.

Muy brevemente, en primer lugar para recordar que como en otras ocasiones hemos dicho, esto es una, o podía haber sido, debería ser una iniciativa legislativa, que contara con el consenso unánime de la Cámara. Y en ese sentido hay que recordar que en efecto, como decía el señor Botella, hubo ya un intento de que prosperara una proposición de ley por parte de su grupo en la legislatura anterior, y también deben de conocer el resto de los grupos que en esta legislatura se ha trabajado en este sentido.

Si no se ha conseguido, pues, estábamos cerca de conseguirlo, por tanto no nos ha parecido oportuno apoyar la propuesta del Grupo Popular, porque rompía con esta dinámica que se había iniciado, a nuestro juicio, con acierto.

Por tanto, démonos tiempo, como decía la señora Ramón-Llin, démonos tiempo, y posiblemente pueda surgir de la Cámara este consenso que nos permita seguir adelante con esta iniciativa.

Nada más.

El senyor president:

Señor Maluenda. (*Remors.*)

Vamos a suspender por cinco minutos el pleno, y la presidencia no tiene ningún inconveniente en aclarar...

El senyor Maluenda Verdú:

...(inoible) pels mateixos motius expressats, i donat més que és el Grup Socialista el responsable de què aquell projecte es bloquejara...

El senyor president:

Senyor Maluenda, no té la paraula per la mateixes raons.

El senyor Maluenda Verdú:

Gràcies, senyor president.

El senyor president:

Cinc minuts i cride als portaveus, per favor.

Se suspén la sessió.

(*Se suspen la sessió a les 19 hores i 45 minuts.*)

(*Es repren la sessió a les 20 hores i 6 minuts.*)

El senyor president:

Il·lustres senyors diputats, continua la sessió amb la defensa de la proposta de resolució 4.282 per part del Grup Parlamentari Popular, i té la paraula el senyor Aparisi.

El senyor Aparisi i Moya:

Gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Una vegada més portem ací a estes Corts un tema que, com es deia este matí, ja comença a ser clàssic en esta Cambra, i ens referim, concretament, al tema de la problemàtica d'IMEPIEL.

Jo pense que encara el portarem alguna vegada més, donat almenys per la lentitud i la certa incapacitat que s'està veent per a resoldre-ho.

Encara no fa un any el nostre president de la Generalitat, el senyor Lerma, deia a la Vall, i vaig a citar textualment el que diu el periòdic, no ho dic jo, «18 de maig de 1991.—estava en castellà, ho llig en castellà— El presidente de la Generalitat se entrevistará con Solchaga. Joan Lerma se compromete a garantizar el futuro de IMEPIEL».

Evidentment el senyor Lerma estava en campanya electoral, perquè si donem un repàs als fets ocorrits des d'aleshores no tenen res a veure amb esta promesa, ni fins l'altre dia el president havia fet un mínim gest en esta direcció.

Hem tingut que esperar a situacions molt desagradables que començaren en la recepció ací a València dels treballadors d'IMEPIEL d'una forma una mica rara, i que han acabat en un dia tris, inolvidable, per al poble de la Vall, i que recordava els moments més durs de repressió i violència als treballadors de la història del poble. Im'atrevisc a dir que un succés desconegut per al poble de la Vall, en un dia, ja li diuen el "7-F", on la policia va prendre la Vall i el seu ajuntament davant l'absència dels seus responsables polítics.

En el debat de l'estat de la comunitat, el senyor Lerma deia en el torn de rèplica, «todos tienen su responsabilidad, y el Gobierno está dispuesto a asumir la suya». Jo dic, senyor Lerma, ací té vosté una responsabilitat, ací té vosté un compromís agafat per vosté mateix a la Vall, acomplisca amb ell i faça que els seus companys ací i a Madrid ho assumisquen. I no permetisca que es continue destruint ocupacions a la Vall, i accelere, si és possible, el procés per a facilitar la creació de nous llocs de treball.

En esta proposició que avui presentem es posa a l'abast del seu govern la possibilitat d'un punt d'eixida per a començar a veure una llum en el problema d'IMEPIEL i de la comarca de la Vall. La lentitud de les solucions no pot portar a res bo. Un govern no ha d'anar a remolc de la situació, sinó posar-se al cap del problema i reivindicar les solucions o les accions adients per a caminar cap a una solució.

Els punts que ací presentem són el resum d'un pla d'actuació ben pensat, però que de segur es pot millorar, i que el Partit Popular posa en consideració buscant l'aprovació de tots els grups i el consens de tota la Cambra.

I no vull que ningú es porte a engany, però tot el pla d'actuació a IMEPIEL i a la Vall passa per un punt que sempre serà el primer per a nosaltres, i és concretament el pas transitori d'IMEPIEL per patrimoni de l'estat, que junt al cobrament de les nòmines que es deuen als treballadors són els elements indiscutibles per a conseguir la pau social necessària per a poder dialogar. Al temps que es compliria per part del patrimoni en la seua responsabilitat subsidiària, i crearia, després d'un aclariment de la situació de l'empresa i dels acords amb els treballadors plasmats en un pla de viabilitat, l'ambient necessari per a que molts empresaris s'interessaren per la inversió en el complex d'IMEPIEL, en tot o en part, en tot o en part.

Perquè a més podem treure profit des de les administracions

de la resta dels terrenys que quedaren sense reprivatitzar. Tenint sol i creant línies d'ajuda per a la inversió en ell podia donar-se una via de solució a Imepiel, creant llocs de treballs en el mateix complex on s'està hui destruint. Estem parlant ací d'activar un ja existent polígon industrial a les mateixes instal·lacions i terrenys d'Imepiel, i això només es pot fer des de la titularitat pública de les mateixes en aquest moment.

Si a partir d'ací accelerem la construcció del polígon industrial promés a la Vall, i del que també hauríem de parlar en algun moment, som capaços d'elaborar un pla industrial per a la Vall i així com dotar al poble d'un centre suficient per a donar resposta a la demanda de formació i reconversió professional de desocupats, i mà d'obra excedent de la comarca i d'altres del voltant, estarem en condicions d'avançar i progressar a la zona.

El pacte que reclamem ací és de veritat un pacte polític, social i econòmic de progrés —ho he dit bé—, de progrés. Si la Cambra així ho veu, esperem l'aprovació de la Cambra. Si el partit socialista, que en definitiva significa la majoria parlamentària, ho rebutja, espere tan sols que presente ací una iniciativa millor, pel contrari haurem de seguir insistint en què la idea de diàleg i pacte només són paraules buides sense cap significat; i el senyor Lerma haurà faltat una vegada més als compromisos que ell mateix s'imposa, que no li'ls hem posat ningú, se'ls imposa ell mateix.

Per acabar també voldria dir que aquest diputat del Grup Parlamentari Popular de les Corts Valencianes considera insuficient l'acord adoptat ahir a Madrid, imposit, sens dubte, a la resta dels grups per la majoria socialista, utilitzant el tòpic «o el que és meu o res».

En tot cas, senyores i senyors diputats, continuarem treballant per un millor acord al respecte. Les propostes concretes de resolució són les següents:

«1. Que el Consell inste al Govern de la nació perquè la direcció general de patrimoni assumisca transitòriament la gestió d'Imepiel i garantezca el pagament de les nòmines pendents, d'acord amb la seua responsabilitat subsidiària.

2. Que el Consell inste al Govern de la nació perquè confeccione un pla de viabilitat per a l'empresa Imepiel, d'acord amb el comitè d'empresa, i on es contemple tant la situació actual com les possibles situacions de futur i es garantitzen les indemnitzacions en el seu cas, d'acord amb allò que marca l'Estatut dels Treballadors.

3. Que el Consell adopte les mesures oportunes per accelerar al màxim el desenvolupament i posterior promoció del polígon industrial que s'ha promés a la Vall.

4. Que el Consell elabore d'inmediat un pla industrial per a la Vall i la seua comarca, partint de l'estudi de la realitat industrial de la zona i de la seua possible readaptació i relançament en funció de les necessitats actuals de mercat.

5. Que el Consell cree un centre de formació professional ocupacional en la ciutat de la Vall per a donar resposta a la demanda de formació i reconversió professional de desocupats i ma d'obra en excedència, tant en la zona com en les zones pròximes, i en concret en la zona rural de l'Alt Palància».

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Aparici.
Senyor Fenollosa, per a què vol la paraula?

El senyor Fenollosa Ten:

Per a torn en contra.

El senyor president:

Té la paraula.

El senyor Fenollosa Ten:

Molt excel·lent senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Vull primer que tot, en una breu referència, parlar dels fets ocorreguts el dia 7 de febrer a la Vall d'Uixó i dir que els principis de l'estat de dret democràtic que una resolució, presa per unanimitat dels 21 concejals de l'ajuntament de la Vall d'Uixó una setmana abans dels fet del 7 dia, en què es demanava i es condemnava, primer, uns fets passats precisament per haver ocupat uns treballadors de l'empresa Imepiel el saló de plens; eixa resolució deia «que es condemnem els fets atemptatoris contra el normal funcionament de la institució municipal i dels representants públics», i després es feia una crida a la reflexió i a la serenitat.

Torne a dir, els principis de l'estat de dret, la resolució presa per unanimitat del consistori i a més el fet que per algun mitjà de comunicació local es va dir que s'anava eix dia 7 de febrer a assaltar l'edifici de l'ajuntament de la Vall d'Uixó, va fer que es prengueren mesures, per qui entenc des del meu punt de vista de diputat autònom que correspon prendre mesures, que són al governador civil i a l'alcalde d'eixa localitat, a prendre les mesures oportunes perquè s'evitara que en prenguera o assaltara l'ajuntament, i això és el que entenc que els 21 concejals de l'ajuntament de la Vall d'Uixó —dels quals, per alguna raó circumstancial, hi ha dos en aquesta sala— volien.

Atenent-me ja a allò que fa referència a la proposta que ací ha presentat el Partit Popular. En primer lloc, vull dir que s'ha fet referència a unes declaracions que el Partit Popular està per allò que ací es diu «que s'inste al Govern de la nació, per part del Consell, perquè la direcció General de Patrimoni assumisca transitòriament la gestió d'Imepiel».

Ahir en el Congrés dels Diputats s'adoptà una resolució per unanimitat, a proposta del Grup Parlamentari Socialista en el Congrés del Diputats, i com a esmena a la totalitat de tres proposicions no de llei, presentades per Esquerra Unida, pel Centre Democràtic i Social i pel Grup Mixt, que deien eixes esmenes «que s'adopten les mesures encaminades a reasumir de forma transitòria de las Industrias Mediterráneas de la Piel».

I he de dir-li al diputat que m'ha precedit en el torn de la paraula que el diputat del Grup Popular que va intervenir en eix debat, el senyor Escuin Monfort, deia «vamos a apoyar la enmienda del Grupo Socialista porque consideramos que subsume de una forma más adecuada las proposiciones no de ley presentadas por los grupos parlamentarios».

És a dir, si les propostes que havien presentat els grups parlamentaris en Madrid tenen un text similar al que es proposa en aquesta proposta de resolució, si per part del Grup Socialista es presenta una esmena a la totalitat que tots els grups parlamentaris en el Congrés dels Diputats accepten i si, a més, el representant del Grup Popular, senyor Escuin Monfort, allí deia les frases que acabe de dir. Entenc que ací estem fent o estan fent, millor dit, vostés, els representants del Grup Popular, un doble llenguatge inadequat per a realment estar manifestant a la societat que estan de veritat per una cohesió econòmica i social per contribuir que hi hagen uns plantejaments que ajuden a aclarir dubtes a uns treballadors i a una societat concreta i que estan per afavorir la solució del problemes.

I no serà perquè en dues vegades no han anat de la ma d'algun diputat autònom que viu en aquella localitat, una representació del comitè d'empresa d'Imepiel, a parlar en el president nacional del Partit Popular, senyor Aznar, i les conseqüències, que per referències m'han dit, que eix diputat li ha dit després al comitè que no havia apretat prou al senyor Aznar perquè aprovara la proposta que ell volia que feren, la resolució ha estat que el senyor Aznar en Madrid, almenys, on es veu que allí té autoritat —ací és possible que no la tinga, i

a l'inrevés o viceversa—, doncs allí en Madrid no ha fet eixa proposta i, per tant, em permetisc a dir-li això del doble llenguatge i que és inadequat.

Jo, des de la tranquil·litat que crec que hem de contemplar aquesta proposta de resolució, li vaig a dir que entenia que, per eixa lògica que ha d'haver, hauria d'haver sigut retirada després d'haver aprovat en el Congrés dels Diputats el que es va aprovar ahir. Això, en allò que fa referència a una cosa que vostés proposen i que ni tan sols ja cap grup parlamentari en el Congrés dels Diputats, que és on es tenen les competències per instar al Govern de la nació d'una manera més directa, ja estan desestimant això que retorne al patrimoni per tal que la gestione.

I després dir-li que, no obstant això, allò que fa referència als altres tres punts següents, és innecessari que ací es prenguen propostes de resolucions d'allò que qui té la responsabilitat i ha assumit eixa responsabilitat, no de hui ni de fa un mes, sinó de fa ja bastant temps pel que és la promoció, reindustrialització de la Vall i la seua comarca, que és la Generalitat Valenciana, el Consell de la Generalitat Valenciana; doncs tot això ja ho està fent.

Quan ací es parla que s'adopten mesures per al desenvolupament d'un polígon industrial, doncs ha sigut precisament gràcies a la Generalitat Valenciana que, des de fa aproximadament quatre mesos, s'ha iniciat eix procés, que està seguint el seu tràmit normal, des del punt de vista administratiu, prenent-se les resolucions que es prenen en conveni inclusiu, que ja ha estat aprovat pel Consell i va ser pròximament aprovat per l'ajuntament de la Vall d'Uixò, per a continuar el que farà realitat en un pròxim futur eix parc industrial.

Si estem parlant d'un pla industrial per a la Vall d'Uixò i la seua comarca, doncs dir-li que des del Consell de la Generalitat, en col·laboració amb l'ajuntament de la Vall d'Uixò, doncs hi ha posada en marxa una agència de desenvolupament local, que en eixa agència hi ha una participació i ha hagut unes jornades en les que ha hagut participació dels qui han volgut, agents econòmics i socials. Jo lamente que algun representant, o millor dit, que no haguera hagut presència en eixes jornades on s'estava debatint eix pla i eix desenvolupament que s'havia de fer per aquella zona, que no hi haguera representació del Grup Popular que ací està fent aquesta proposta.

I ho he de dir des del coneixement que tinc d'aquelles referències. Si tenim una agència que està debatint entre els agents econòmics i socials quin és el pla a desenvolupar, si tenim un parc industrial en marxa des del procés que hi ha, si a més d'això tenim una escola taller que ve a suplir eixos aspectes que es parla de la formació professional ocupacional, entenc que estan suficientment recollides, posades en pràctica—diria jo— les propostes que ací se'ns fan.

Per totes aquestes raons nosaltres ens anem a oposar a la presa en consideració d'aquesta proposta de resolució i, tanmateix, des de la tranquil·litat i des de la reflexió que m'agradaria fer a tots els diputats d'aquesta Cambra, la responsabilitat es té des de qui té la legitimitat per a portar endavant els compromisos assumits pel Govern municipal de l'ajuntament de la Vall d'Uixò i per la Generalitat Valenciana.

El que fa falta és la tranquil·litat en eixa reflexió, en eix treball continu perquè les coses es facen, tanmateix amb la necessitat que s'estan fent i en la racionalitat amb que s'estan fent, que li sobren protagonismes d'altres que volen aparèixer com els que són els impulsors de la solució d'IMEPIEL i de l'atur en aquella localitat i en aquella comarca. I que, tanmateix, açò si hi ha corresponsabilitat de tots eixirà avant i l'important és que hi haja tranquil·litat i que es deixe que qui tenen la responsabilitat política per a fer-ho, per la voluntat del poble de la Vall i per la voluntat de la majoria dels ciutadans de la

Comunitat Valenciana, puguen desenvolupar la seua funció i el seu treball.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Fenollosa.

Senyor Aparici, té la paraula.

El senyor Aparici i Moya:

Gràcies, senyor president.

En primer lloc voldria agrair la brevetat en l'exposició i el to que s'ha intentat mantenir en el debat, sinzerament ho dic, ho voldria agrair.

Però, he deixar en aquest moment per a aclarir un parell de qüestions que, almenys per a mi, que em considere prou autonomista, són fonamentals. A mi això de traure els debats de la Comunitat Valenciana a altres instàncies, doncs, bé, si volem anar per eixe camí, doncs, avant.

Jo, en tot cas, voldria aclarir—perquè possiblement algú desconeix o no ho sap— que Vicent Aparici es parlamentari del Parlament valencià, i que defén les propostes al Parlament valencià i que defén sempre en tot moment el que considera que és el millor per a la Comunitat Valenciana. No sé si és que tenia vosté—que podia ser— la rèplica preparada, però es veu que el final de la meua intervenció no l'ha sentida. Si li dic molt clarament que el que s'aprova en Madrid és el que s'ha aprovat en Madrid, però jo continue estant en desacord amb el que s'ha aprovat en Madrid i que continuaré treballant perquè es pugui aprovar una altra cosa distinta.

Mire vosté—com veig que el senyor president se sonriu— vaig a dir-ho d'una altra manera. He dit una altra cosa més, el que s'ha aprovat en Madrid s'ha aprovat en Madrid per la presió del Partit Socialista, per imposar una majoria al Partit Socialista perquè—si no recorde mal— la proposta que es presentava concretament s'instava al Govern a prendre les mesures necessàries perquè IMEPIEL fóra gestionada transitòriament per l'executiu. Eixa era la proposta inicial que es presentava. Clar, si hi ha un majoria i diuen *o la meua transaccional o la meua esmena o res*, doncs, la resta pensen que per a res més val alguna cosa i, així entrem. Això és el que ens passa ací un muntó de vegades. No es riguen vostés que tristament és així.

També volia dir-li una altra cosa. Quan es ve ací a aquesta trona jo considere que no es pot venir en el parlar del diuen, que m'han dit; això no causa bon efecte, ni tampoc es pot venir a parlar d'inexactituds. A vosté se li ha permés parlar en un discurs des de l'ajuntament, se li permet fer un discurs des de fora d'aquesta Comunitat, però hem de centrar-nos en la Comunitat i parlem concretament dels problemes de la Comunitat. El que ací s'ha plantejat són mesures per a intentar resoldre problemes d'aquesta Comunitat i d'una part important d'aquesta Comunitat i, si vosté, el final del seu discurs es conforme realment vosté hauria de votar a favor. El que no entenc és conforme vosté ha acabat el discurs, com pot acabar el discurs de la forma que vosté l'ha acabat i dir que està en contra, perquè de la forma que ha acabat el discurs havien clarament de votar a favor.

En quant al tema que si ací s'entera o no s'entera. Mire vosté, senyor Alcalde, jo en les jornades que vosté comenta li he de dir que possiblement el que no estava era vosté, perquè allí hi havien dos concejals del Partit Popular: Enrique Segarra i Juana Gómez, concretament dos concejals del Partit Popular, probablement estic mal informat jo, ho dubte.

Mire, quan ací parlem—i també en aquest tema vosté s'ha equivocat perquè com ja vol dir que no, no llig bé les propostes— del tema del Polígon Industrial ací no demanem un polígon,

hem demanat que s'accelere el desenvolupament del polígon industrial, que no fa 4 mesos que s'ha promés, ens fa alguns més. Si vol, buscarem els dossiers de premsa i veurem de quines dates data quan el senyor conseller va dir que s'iniciava ja un polígon. Podríem veure també quins acords concrets s'han adoptat en aquest moment per a desenvolupar eixe polígon; on estan els terrenys, quins acords s'han pres, si eixe tema està clar, si iniciem o no iniciem expropiació, etcètera, etcètera.

Per tant, crec que estem encara, sinzeraament, estem tots oberts al tema del polígon, i el que ací es demana és accelerar el procés, no iniciar el polígon, no és això el que es demana, és accelerar el procés.

Per tant, jo crec que amb tota honestitat, en aquest tema —que sap molt bé el senyor diputat i sap molt bé el nostre president senyor Lerma— que és un tema que clarament les peticions que comporta havien de ser aprovades, es diu que no simplement pel no, o simplement per no acceptar que en algunes coses, no en totes, però en algunes el Partit Popular va per davant del Partit Socialista.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Aparici.
Senyor Fenollosa.

El senyor Fenollosa Ten:

Molt excel·lent president.

Té tota la raó del món. Va en alguna cosa molt concreta, és que tanmateix vostés són una gàbia de grillets, vostés tenen la característica fonamental de no tenir cap tipus de disciplina, de no tenir cap tipus de coherència, que són capaços d'estar dient ací una cosa, en Madrid una altra i, si tanmateix vostés pensem que així els ciutadans d'aquest País, siga Espanya, siga la Comunitat o siga un poble, han de confiar en vostés, estan tanmateix molt equivocats.

Perquè, indubtablement, incoherències moltes. I tantes incoherències que, tanmateix, si un poquet d'incoherència hi haguera només el que representa l'agrupació —no sé si ho diuen vostés així— del Partit Popular en eixe poble de la Vall d'Uixò s'haguera dissolt, perquè resulta que un diputat...

El senyor president:

Senyor Fenollosa.

El senyor Fenollosa Ten:

M'atenc a la qüestió, senyor president. Estic parlant d'una qüestió molt clara.

Si precisament s'argumenta que si el Partit Popular en el Congrés dels Diputats que és on es té competència per a instar al Govern de la Nació en eixe aspecte específic, no és capaç de presentar una proposició no de llei que parle de què el patrimoni torne a gestionar l'empresa IMEPIEL es dissoldrà l'agrupació —o conforme vostés li diguen— del Partit de la Vall d'Uixò, el que havien d'estar fent indubtablement ara és haver-la dissolt, perquè indubtablement eixa haguera estat la coherència...

El senyor president:

Senyor Fenollosa, no cal introduir més temes que ja hi han prou. Acabe.

El senyor Fenollosa Ten:

Pense que només estic introduint elements...

El senyor president:

Estem en torn de rèplica.

El senyor Fenollosa Ten:

Exactament, de coherència o incoherència que ací s'apunten.

Mire, som, tanmateix, tant el Govern autonòmic, Govern de l'Estat, el Govern en eix poble concretament que hi ha, en qui els ciutadans han confiat perquè tracten de resoldre els problemes que tenen, i des del que és la tenacitat en un treball racional, en un treball sense pausa indubtablement, treballant en eixa racionalitat, en eixa coordinació entre els 3 estaments de l'Administració, és conforme farem possible l'anar avant.

Si vostés estan en una actitud positiva, en eixa actitud és conforme nosaltres podem recollir les suggerències que facen. Si estan en una actitud com la que solen demostrar i en una incoherència com la que solen demostrar, és difícil que pugam saber quin és el sentit verdader del Partit Popular quan estem parlant en un Govern local, autonòmic o central, i en les decisions que en eixos llocs es puguen recollir.

Jo crec que són arguments suficients a part dels que altres li han dit, que tot els que vostés proposen o ja està resolt en el Congrés dels Diputats d'una altra manera o ja està posat en marxa per quins tenen la responsabilitat, i indubtablement en aquest cas per la Generalitat Valenciana al Consell que ja està actuant en tots eixos sentits en el ritme i en la tenacitat que correspon, per totes eixes qüestions ens oposem a la presa en consideració d'aquesta proposta de resolució.

El senyor president:

Passem a votació la proposta.
Comença la votació.

Vots favor, 25; en contra, 43; cap abstenció. Queda rebutjada la proposta.

Senyor Botella té la paraula per a explicar el seu vot.

El senyor Botella Vicent:

Gràcies, senyor president.

Li havia demanat la paraula abans de la votació per una qüestió d'ordre, perquè...

El senyor president:

Perdone, senyor Botella, no m'ha adonat i ho lamento molt.

El senyor Botella Vicent:

Molt bè, senyor president.

De totes formes, gràcies. Era simplement perquè en l'últim punt de la resolució hi ha una redacció que el senyor diputat del Grup Popular, senyor Aparici, quan ha fet menció a ella ha parlat també que aquest centre de formació ocupacional serviria per a la Vall d'Uixò i ací no apareix. No si és una errada de transcripció o simplement és una cosa que ell ha afegit al respecte, per això volia que es plantejara abans de la votació.

El senyor president:

Senyor Botella, és un problema d'actes.

Senyor Aparici, reconeix l'errada. Que es tinga em compte pels serveis de la Cambra.

Té la paraula el senyor Botella.

El senyor Botella Vicent:

Moltes gràcies.

Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Esquerra Unia hem votat favorablement aquesta resolució independentment del que ahir al parlament de l'Estat es votara. I dic independentment, perquè qualsevol proposta de resolució i qualsevol tema que es plantege per tractar de donar solucions a una comarca, tant depauperada en el tema de l'ocupació com és la Vall d'Uixò, jo pense que qualsevol tema és insuficient en aquests moments. Per tant, tot allò que vinga a recolçar

realment la creació d'ocupació i la solució a la problemàtica d'aquesta comarca, benvingut siga al respecte.

I hem de dir que aquest és un tema efectivament que ha vingut en moltes ocasions a aquestes Corts. I nosaltres hem presentat infinitat de propostes al respecte i hem tractat també que les solucions vingueren des d'aquestes pròpies Corts. Jo el que voldria és que aquest tema no haguera de parlar-se mai més, en aquestes Corts, perquè definitivament donàrem solució al tema d'Imepiel i de la Vall d'Uixó. Però jo crec que açò també pot servir com a lliçó per a altres comarques del País Valencià.

Perquè al llarg de les propostes que fem, i en aquesta en concret, plantejem tota una sèrie de mesures que venen condicionades, precisament, perquè els temes van deixant-se morir. I en definitiva, unes vegades les propostes es voten en contra, altres es voten a favor i després no s'acomplixen, i finalment hem d'anar un poc «a salto de mata» en funció dels esdeveniments.

Jo crec que una reflexió que deuríem fer tots els diputats que estem en aquesta Cambra, dels distints grups, i lògicament en primer lloc els qui sustenten el Govern; és que la problemàtica industrial a aquest País Valencià és greu. I que el que cal fer és una anàlisi global de quina és la situació en què ens trobem, quines són les solucions que cal donar. I per tant, que tots els grups parlamentaris puguem comprometre'ns en eix aspecte. I tenir que evitar resolucions d'aquests tipus, que en definitiva el que venen a demostrar és que hem aplegat tard en moltes qüestions, i per tant pensem que des d'eix punt de vista seria important que abordàrem els temes amb major concreció i també veent una realitat més global al respecte.

Per aquestes raons hem votat favorablement aquesta resolució, ja dic, qualsevol tema que vinguera a aportar idees i llums a l'eixida laboral de la Vall d'Uixó, benvinguts siguen al respecte.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Botella.
El senyor Artagoitia, té la paraula.

El senyor Artagoitia Calabuig:

Moltes gràcies, senyor president.

Per a explicar el vot del nostre Grup d'Unió Valenciana, el vot afirmatiu. Per una part doncs, subscriure la gran part de les paraules que ha dit el diputat que m'ha precedit. I per afegir que hem votat a favor per coherència amb el que hem vingut defenent en el tema d'Imepiel i la problemàtica de la Vall. No sols est matí sinó al llarg dels debats que ha hagut ací i en les comissions on s'ha tractat el tema.

Al cap i a la fi, el tema d'Imepiel i de la Vall d'Uixó no és més que un tema de sensibilitat per a la problemàtica dels treballadors i de la Vall i de la crisi que hi ha ací. Deiem est matí, i és el mateix que es pot dir ara, que no es pot esperar que l'empresa es trobe en situació de, bé, de... lapsus de RIP que deiem, que estiga morta perquè així s'ha acaba el problema.

Al cap i a la fi, el que plantejava aquestes propostes de resolució del Grup Popular, entronquen també amb algunes propostes que va presentar el nostre grup, que no s'ha pogut tractar ací perquè no van ser admeses i que està en la línia del que hem vingut mantenint, tant ací com va mantenir el nostre diputat amb el Govern a Madrid, l'altre dia en el debat de la comissió corresponent.

Estem d'acord que s'assumisca transitòriament el tema de la gestió de l'empresa. Encara que, com ja vaig dir, i torne a repetir ací i he dit est matí, no estem d'acord en les empreses públiques. Ho vaig dir ja en la comissió i repetisc ací, però sí que estem d'acord que es corregisquen els errors que s'han comés. L'empresa Imepiel es va privatitzar malament, d'una

forma errònia. I la responsabilitat subsidiària que ho va fer, obliga que ho recupere, sanege i la torne a l'empresa privada. Per tant, no és qüestió de malbaratament de diners públics. És qüestió de gastar el que fa falta gastar quan fa falta gastar-ho.

Igualment estem d'acord que es faça un pla de viabilitat, faltava més! Si volem recuperar l'empresa i els llocs de treball s'haurà de fer un pla de viabilitat en què actuen tots els qui tenen alguna cosa a dir ací.

De la mateixa mesura, ho hem dit i ho tornem a repetir, que fa falta el desenvolupament del polígon industrial de la Vall d'Uixó. Normal. El mateix que fa falta que es desenvolupe tota la comarca. Per això, i entronque també amb el que deiem abans. Efectivament el centre de formació professional, és una cosa que abans hem parlat d'ell. No hem tingut el suport necessari. Hi ha diners, que es gasten que per a això estan, en temes que fan falta com és el tema de formació professional de «cuadros medios» necessaris per a la indústria d'esta comunitat.

I pel demés com no anem a entrar en cap tipus més d'argumentació, que crec que est matí hem parlat llarg d'est assumpte. I naturalment en el to de moderació que pensem que han de tenir els debats en esta Cambra, acabem la nostra intervenció dient les raons per les que hem votat a favor del tema est.

El senyor president:

Muchas gracias.
Propuesta de resolución 4.283.
Señor Lamparero, tiene la palabra.

El senyor Lamparero Lázaro:

Gracias, señor presidente.

Para justificar la propuesta a la que existe una enmienda transaccional firmada por los portavoces de todos los grupos parlamentarios, en donde lo que se modifica es sobre la propuesta original, que dice: Las Cortes Valencianas instan al Consell para que antes de que dé comienzo el curso 92-93 se implante el registro de personal docente. La transaccional dice: Las Cortes Valencianas instan al Consell para que antes de que finalice el año 1992 se implante el registro de personal docente.

Lo único que hay entre la propuesta original y la transaccional, es marcar una fecha fija. Y en cierto modo para justificar esta propuesta de resolución, yo creo que sería suficiente con leer tres documentos. De un lado lo que dice el artículo 13 de la ley 30/84, que no es de ahora, que es del año 84. Y dice el artículo 13 de la ley 30/84, básica para todas las comunidades autónomas, que las comunidades autónomas constituirán registros de personal.

Y dice que los registros de personal estarán coordinados de todas las administraciones públicas. Y dice también este artículo 13, que en ningún caso. Atención. En ningún caso podrán incluirse en nómina nuevas remuneraciones sin que previamente se haya comunicado al registro de personal correspondiente la resolución o acto por el cual hubieran sido reconocidas.

Ahora entenderán sus señorías, porque la Sindicatura de Cuentas les da semejantes varapalos al Gobierno en todos sus informes. Pues efectivamente, al no estar constituido el registro de personal, no se anotan oportunamente los correspondientes actos administrativos. Y dice la Sindicatura, como ustedes bien conocen, que hay complementos específicos donde no consta documentación acreditativa, existen expedientes donde por no estar no está ni el título de funcionario. En fin. Algunas guindas más que tendremos ocasión en esta Cámara seguramente de discutir en algún momento.

El segundo documento es el artículo 27 de la ley de la Función Pública Valenciana, que es del 85, no es de ayer, y dice que el registro de personal de la Generalitat Valenciana se inscribirá a todo el personal a su servicio, y se anotarán todos

los actos que afecten a su vida administrativa. Entiende mi grupo, si no entienden otros grupos lo contrario, que el personal docente es personal al servicio de la Generalitat. Creo que debe de ser así. Y después digo que el tercer documento es el informe de la Sindicatura de Cuentas, que año tras año insiste en los mismos términos diciendo que el registro de personal docente al servicio de la Generalitat no ha sido implantado. Lo dice en el ejercicio del 88. Lo dice para el ejercicio del 89. Lo dice para el ejercicio del 90. Y además advierte que hay un retraso muy significativo. Y tanto que lo hay, porque desde la ley 30/84, pues, ha corrido ya el tiempo.

Yo creo que además de estos tres documentos...

El senyor president:

Señor, señor Lamparero. Está defendiendo el acuerdo unánime...

El senyor Lamparero Lázaro:

Estoy defendiendo...

El senyor president:

El acuerdo unánime.

El senyor Lamparero Lázaro:

La propuesta de resolución de mi grupo, y a continuación naturalmente retiraré la propuesta para aceptar la transaccional, señor presidente.... (*Remors*) de la cual he dado lectura para que todo el mundo entienda que no existe mayor diferencia que un cambio de fechas.

Y ahora he guardado silencio...

El senyor president:

No es ese el objeto de su debate un cambio de fechas.

El senyor Lamparero Lázaro:

El objeto de mi debate es defender una propuesta que ha hecho mi grupo y he advertido que existe una transaccional (*remors*) y que entre la propuesta original y la transaccional (*remors*.)

El senyor president:

Sí, pero que quiero decir que...

El senyor Lamparero Lázaro:

Entre la propuesta original y la transaccional, señor presidente, hay muy poca diferencia. Entonces este diputado está defendiendo la propuesta original para entender, entre la propuesta original...

El senyor president:

Siga, siga, sí.

El senyor Lamparero Lázaro:

...y he silenciado, por cuanto que hay señores diputados que están interrumpiendo mi discurso señor presidente (*remors*) Se nota...

El senyor president:

Señor Lamparero, el único que le ha interrumpido ha sido la presidencia, que está facultada para ello. Y que con mucho gusto le devuelve la palabra para que siga usándola según su libre albedrío y criterio.

El senyor Lamparero Lázaro:

Gracias, señor presidente.

Insisto que además de estos tres documentos que les acabo de comentar a ustedes, hay otras razones no menos importantes,

no menos importantes. Yo creo que el registro de personal, es el instrumento fundamental. Y sin este instrumento, es difícil que se pueda entender algo que se llama gestión de personal. La pregunta que hago en voz alta en esta Cámara es, cómo pueden preverse las necesidades de personal, si se carece de información. Si no se tiene, si no está anotada. Si no está agregada suficientemente, como para poder utilizarla. Cómo puede hacerse política de personal, sin tener este registro de personal.

Pues lo hemos denunciado, y esta propuesta venía un poco también a denunciar esta situación. La política de personal y en el caso de personal docente con mucho más motivo, del Consell se basa muy mucho en la improvisación. Y naturalmente, con esa improvisación es difícil tener una dirección de personal adecuada. Que es de alguna manera de lo que se trata con la implantación de este registro, tener la oportunidad, el conocimiento y la base suficiente para poder adecuar la política de personal a los grandes objetivos que en materia de personal haga esta administración hoy, u otra administración dentro de poco.

Gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias, señor Lamparero.
Señor Asensi, para?

El senyor Asensi Sabater:

Señor presidente, para intervenir en contra...

El senyor president:

Salga, salga, vamos.

El senyor Asensi Sabater:

Gracias, señor presidente.

A la vista de la intervención del señor diputado en la que no ha defendido la transaccional, sino su punto de vista. Y al ser radicalmente en contra nuestra opinión de la suya, nos dirigimos a la mesa con el fin de retirar la transaccional si fuera posible, y poder votar en contra de esta resolución.

(*Remors*.)

El senyor president:

Señor, señor Asensi, lo que su señoría quiere manifestar es que se opone a la tramitación de la transaccional, a la tramitación, no a la transaccional, sino a la tramitación, porque lo que ha firmado su grupo es la tramitación. (*Remors*.)

Que no apoya que se tramite. O sea lo que se vota es la original.

Señor Lamparero.

El senyor Lamparero Lázaro:

Gracias, señor presidente.

... me corresponde un turno de réplica por... (*remors*.)

El senyor president:

No, no, lo único que ha hecho es retirarla, y usted ya ha defendido la suya que...

Bueno, vamos a pasar la votación, señor Lamparero, con su permiso.

Se vota la propuesta original del Grupo Parlamentario Popular.

Comienza la votación.

Votos a favor, 30; en contra, 45; queda rechazada la propuesta.

Si les parece suspendemos el pleno hasta mañana a las nueve y media.

(*Se suspén la sessió a les 20 hores i 55 minuts.*)

CONDICIONES PARA LA SUSCRIPCIÓN

1. La suscripción es anual. El período de suscripción finaliza el 31 de diciembre de cada año. Las altas que se produzcan durante el año se contarán, a efectos de cobro, desde la primera semana de cada trimestrenatural, sea cual sea la fecha de suscripción dentro del trimestre.
2. El envío de los boletines comenzará una vez se haya recibido el importe correspondiente y la tarjeta de suscripción debidamente cumplimentada.
3. El suscriptor que no renueve la suscripción antes del 31 de diciembre será dado de baja.
4. La administración del Boletín puede modificar en cualquier momento el precio de la suscripción, el qual tendrá efectos para los suscriptores dados de alta, a partir de la siguiente renovación de la suscripción.

TARJETA DE SUSCRIPCIÓN

Nombre

Calle Núm.

Teléfono Población

Distrito postal

Desea suscribirse al «Boletín Oficial de las Cortes Valencianas», SÍ/NO y al «Diario de Sesiones» SÍ/NO (táchese aquello que no proceda), de acuerdo con las condiciones adjuntas, a partir del día de..... de

Con esta finalidad el día de..... de, ingresa en la C/C núm. 31/80 de las Cortes Valencianas en el Banco Central Sucursal 29, plaza de la Virgen, 8 (Valencia) la cantidad de pesetas mediante ingreso o transferencia.

..... de de

PRECIO DE LA SUSCRIPCIÓN ANUAL

1. Al Boletín y Diario de Sesiones: 11.750 pesetas
2. Al Boletín Oficial: 7.000 pesetas
3. Al Diario de Sesiones: 5.600 pesetas
4. Números sueltos: 100 pesetas

**DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS
VALENCIANES**

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts, Palau de Benicarló, plaça de Sant Llorenç, 4. 46003 València. Ap. 22088. Telèfon 387 61 00.

Imprimeix: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4. 46014 València.

Dip. Leg.: V-1.013-1983.

**DIARIO DE SESIONES DE LAS CORTES
VALENCIANAS**

Edición y suscripciones: Servicio de Publicaciones de las Cortes, Palacio de Benicarló, plaza de San Lorenzo, 4. 46003 Valencia. Ap. 22088. Teléfono 387 61 00.

Imprime: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4. 46014 Valencia.

Dep. Leg.: V-1.013-1983.

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

Número 28

III Legislatura

Any 1992

Sessió plenària
celebrada el dia 20 de febrer de 1992

Cinquena reunió

Presidència del Molt Excel.lent Senyor
Antoni Garcia i Miralles

SUMARI

(Comença la sessió a les 9 hores i 45 minuts.)

— Intervenció dels senyors diputats Calomarde Gramage, Nabás Orenge, Botella Vicent, Gómez Guarner, Garcés Ramón, Quirós Palau, Puig Noguera, Crespo Samper, Asensi Sabeter, Botella Crespo, De Armengol Criado, Ripoll Serrano, Nebot Monzonís, Vives Borrás, Roca i Albert, Arenas Ferriz, Marcos Martí, Villalba Chirivella, Ramírez Valentín, Picher Buenaventura, Castellano Gómez, Callao Capdevila, Monzonís Rey, Ramón-Llin Martínez, Maluenda Verdú, Agramunt Font de Mora i Sanz Monlleó.

(Se suspén la sessió a les 13 hores i 35 minuts.)

+

Ple de les Corts Valencianes celebrat el dia 20 de febrer de 1992. Comença la sessió sota la presidència del molt excel·lent senyor Antoni Garcia i Miralles. Sessió Plenària número 18.

El senyor president:

Senyories, continua la sessió.

Proposta de resolució 4.284, del Grup Parlamentari Popular. Per a la seua defensa té la paraula el senyor Calomarde.

El senyor Calomarde Gramage:

Gracias, señor presidente.

La propuesta de resolución que el Grupo Parlamentario Popular trae en este momento a las Cortes quiere incidir, como todas las referidas al ámbito educativo, que esta mañana tendremos ocasión—espera este diputado—de debatir, quiere incidir en una idea fundamental que me permito exponer a sus señorías, y es la siguiente: en estas Cortes se ha venido hablando estos últimos días, desde la exposición que hizo el presidente Lerma, de una idea, que es la idea de convergencia europea. El Grupo Parlamentario Popular entiende que esta idea de convergencia, si la redujéramos única y exclusivamente a los ámbitos mercantilistas, monetaristas o en general economicistas, —digo exclusivamente— difícilmente sería posible su acometimiento por parte de la comunidad autónoma si le restamos la necesaria infraestructura e inversión económica en los temas educativos y culturales. Mal puede una comunidad autónoma circunscribirse al ámbito de las instituciones europeas si no converge con ellas en lo que se refiere a todo el tejido infraestructural, educativo y cultural, del que desgraciadamente este país y esta comunidad todavía están relativamente lejanos de los principales países europeos.

Así pues, la propuesta de resolución plantea que la conselleria de Cultura, Educación y Ciencia, con el fin de desarrollar en esta comunidad el ciclo de la educación infantil establecido por la LOGSE, acometa la construcción de centros dedicados a este nivel educativo en toda la Comunidad Valenciana.

Este diputado no ignora que el Consell de la Generalidad aprobó recientemente el decreto que establece los contenidos curriculares en materia de educación infantil y también en materia de educación primaria. Quisiera, a efectos de defender esta proposición, recordar a sus señorías lo que establece la LOGSE a este respecto en su capítulo primero de la educación infantil y en su artículo séptimo, punto primero. Este artículo y este punto concretamente establecen: «la educación infantil, que comprenderá hasta los seis años de edad, contribuirá al desarrollo físico, intelectual, afectivo, social y moral de los niños. Los centros docentes de educación infantil cooperarán estrechamente con los padres o tutores a fin de tener en cuenta la responsabilidad fundamental de éstos en dicha etapa educativa».

Este diputado, y el grupo al que estoy representando en esta tribuna, entiendo mal, entiendo mal que la aplicación en la Comunidad Valenciana de este artículo de la LOGSE, que al parecer y afortunadamente va a ser acometido por el Consell, no implique de una manera necesaria y presupuestariamente registrada el establecimiento de un plan—a mí me gustaría que fuera, naturalmente, lo más ambicioso posible—de construcción de centros dedicados, como he dicho antes, a este nivel educativo. A no confundir los centros de educación infantil con los centros guarderías. No tiene ni por qué ser lo mismo ni por qué tener las mismas finalidades. Sobre todo si

se trata de cumplir los objetivos educativos propuestos por la propia LOGSE en el artículo que he tenido oportunidad de recordar a sus señorías.

Este es el objeto de la propuesta y naturalmente, en tanto que es una propuesta de resolución, como su nombre indica, no entra este diputado a debatir las modificaciones presupuestarias que serían necesarias para tal fin, pero sí me permito recordar, especialmente al Gobierno, que el partido popular presentó en el reciente debate de presupuestos tenido en esta Cámara una propuesta, que fue como tantas otras rechazada, en el sentido de que se invirtiesen 1.000 millones de pesetas en el presente ejercicio económico a fin de construir la red de centros de educación infantil que se estimara pertinente.

Nada más por mi parte. Gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias, señor Calomarde.

Turno en contra. Señor Nabàs, tiene la palabra.

El senyor Nabàs i Orega:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats, la resposta seria fàcil, però vaig a intentar no dir només això. La resposta seria que votarem no perquè la proposta, tal i com està presentada, «que escometa la construcció de centres»... L'administració educativa de la comunitat autònoma està treballant en això. Per tant, si està treballant ja, sobra la proposta.

Però, des de la nostra perspectiva, ens alegra que el Grup Popular aparega en aquest moment defensor del desenvolupament a la Comunitat Valenciana de la LOGSE, grup parlamentari que a nivell d'Estat es va oposar radicalment a aquest projecte progressista presentat pel Govern socialista. I ens alegra que ara espanten el desenvolupament d'aquest projecte. Creem que és bo i és un punt de convergència en aquests temes. Perquè algunes de les coses que van dir —en aquest tema concret d'educació infantil— alguns representants del Grup Popular era que crear l'educació infantil era una barbaritat, perquè estaven pel model que els xiquets es quedaren a casa, que la primera educació, quasi fins als sis anys, la desenvoluparen les famílies.

Per tant, des d'eixa perspectiva, creem que estem convergent, és un punt positiu des de l'anàlisi que fem el partit socialista, com és positiu veure que vostès contemplen les guarderies com a un element més d'aquesta educació infantil. És importantíssim, és una tasca que s'ha estat fent des de fa molts anys. Perquè normalment les guarderies es van crear per a aquelles famílies on les mares no podien tenir els xiquets en casa i la majoria o moltes d'aquestes guarderies eren guarderies laborals i l'origen d'aquestes guarderies és important que el recordem.

Des de la nostra perspectiva, està treballant-se perquè aquestes construccions per a l'educació infantil siguen una realitat i prompte, recordant també no solament l'apartat primer de l'article setè de la LOGSE que vostè a dut a la trona, sinó el següent apartat, que diu que l'educació infantil tindrà caràcter voluntari, i el tercer, que diu que les administracions educatives coordinaran l'oferta de llocs escolars en educació infantil, les diferents administracions educatives. I aquí la llei contempla també el compromís dels ajuntaments, concretíssimament, junt amb l'administració autònoma, per tal que aquest projecte d'educació infantil que contempla la LOGSE siga una realitat.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Senyor Calomarde.

El senyor Calomarde Gramage:

Gracias, señor presidente.

Señor Nabàs, con respecto a lo que usted me dice, yo ya he expuesto en reiteradas ocasiones en esta tribuna los motivos por los que el Partido Popular en su momento en el Congreso de los Diputados se opuso a esta ley. Se los vuelvo a recordar y naturalmente no entro en ellos porque no es ni el momento ni la oportunidad para ello.

El Partido Popular se opuso a la LOGSE por tres motivos fundamentales. El primero, porque ustedes se negaron a que la mencionada ley tuviese una ley de financiación de la reforma educativa. Este diputado sigue sin entender, primero, por qué se opusieron; segundo, cómo piensan desarrollarla. Y he tenido —repito— ocasión de comentar este tema. No es el momento de este debate, obviamente, pero cuando usted quiera lo tenemos. Segundo, ustedes se opusieron a que, acompañando en este caso a la propia LOGSE, se estableciera una ley de la función docente. ¡Usted me dirá! En tercer lugar, el Partido Popular disiente de la concepción de la educación básica que ustedes mantienen en esa ley fundamentalmente por cuanto que amplían la educación básica, la educación secundaria, —y eso no lo digo yo, lo dice la LOGSE— y, en segundo lugar, por el modelo de bachillerato y formación profesional que la propia LOGSE establece. Por lo tanto, no es una oposición gratuita y en modo alguno demagógica.

Ahora bien, señor Nabàs, como usted no ignora, el que un grupo político se oponga políticamente a la formulación de una ley no excluye, porque esto sí sería absolutamente demagógico, el que este grupo político esté de acuerdo con algunos puntos de la misma. El que una ley de educación general en España regule el ciclo de educación infantil sin duda alguna es positivo. Segundo, el Partido Popular ha defendido y defiende la educación infantil comprendida de los cero a los seis años. También se permite defender, y es perfectamente legítimo el que lo haga, que le parece relativamente oportuno la voluntariedad de la educación infantil y el que los padres elijan el modelo y el ciclo educativo infantil. Lo cual no obsta para que solicitemos de la Administración y del Gobierno que, justamente porque en este punto sí estamos de acuerdo con el desarrollo de ese ciclo educativo, arbitre las medidas oportunas.

Y, en último lugar, señor Nabàs, el hecho de que usted me diga —y me parece muy bien que me lo diga— que se está iniciando o que se está desarrollando por parte del Gobierno de la Generalidad este ciclo educativo no excluye para que este diputado vuelva a reiterarles a ustedes que le parece espléndido que se desarrolle, pero que en las partidas presupuestarias que terminamos de aprobar en estas Cortes y que este diputado cree conocer en el ámbito de la educación con suficiente profundidad, porque así lo ha estudiado, no ve reflejada la necesaria cantidad económica para que se creen —repito— centro de educación infantil que necesariamente, señor Nabàs, no se confundan con centros llamados guarderías, que no tienen por qué ser convergentes en este caso ni tener las mismas funciones educativas.

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias. Señor Nabàs.

El senyor Nabàs i Orença:

Moltes gràcies, senyor president.

Dir-li el que he començat dient-li, que s'està treballant en eixa línia, que no apareixen nominativament destinades a això, però sí que apareix en els pressupostos de la Generalitat una partida importantíssima en construccions escolars i, dins d'eixa partida de construccions escolars, evidentment a la millor no

s'han de fer noves construccions escolars, sinó habilitar les que n'hi ha per a implementar aquesta línia concreta d'educació. Vosté ha reconegut que dilluns passat el Consell va aprovar el decret de currículum de l'educació infantil, és un pas més del desenvolupament d'aquesta llei en la Comunitat Valenciana que ens alegra totalment que vostés també compartisquen, almenys alguns aspectes del caràcter progressista d'aquesta llei. Moltes gràcies.

El senyor president:

Passem a votació la proposta de resolució. Comença la votació.

Vots a favor, 18; en contra, 42; una abstenció. Queda rebutjada la proposta.

Senyor Botella.

El senyor Botella i Vicent:

Gràcies, senyor president.

Esquerra Unida s'ha abstingut en aquesta resolució per una raó. En primer lloc dir que estem d'acord amb la filosofia de la pròpia resolució, entre altres coses perquè fins i tot agraïm que el grup conservador doncs plantege un tema per a nosaltres important com és el de l'educació infantil i el desenvolupament de la LOGSE.

Però, com vostés hauran pogut observar, nosaltres tenim una altra proposta al respecte, en la qual parlem de l'elaboració d'un mapa escolar en el tema de l'educació infantil, considerem que sense eix mapa és difícil plantejar la construcció dels centres necessaris i, al mateix temps, també parlem no solament de l'exigència de terminis concrets per al compliment d'aquesta resolució, sinó també de la demanda que pot haver al llarg d'aquests dos cicles, de zero a tres anys i de tres a sis anys.

Per tant, considerem més completa la nostra proposta i per eixes raons ens hem abstingut en la proposta presentada pel Grup Popular. Gràcies.

El senyor president:

Passem a la següent proposta de resolució, la 4.285, del Grup Parlamentari Popular.

El senyor Gómez Guarner té la paraula.

El senyor Gómez Guarner:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados, el real decreto 1.887/91, relativo a la mejora de las estructuras agrarias, ha venido recientemente a sustituir al anterior real decreto 808, que, como saben sus señorías, fue dejado en suspenso por la Administración central en junio del pasado año, y ello por no poder hacer frente con las disponibilidades presupuestadas a las ayudas que cubría o que se solicitaban para este fin.

Este nuevo real decreto ya ha merecido la atención de esta Cámara y por ello no voy a extenderme en cuanto a su contenido, aunque sí en lo relativo a las importantes carencias observadas para su aplicación en esta comunidad autónoma.

Dijimos en su día, y volvemos a repetirlo, que se trata de una norma muy restrictiva en cuanto a la accesibilidad por parte de los agricultores valencianos a las ayudas que contempla. Al predeterminar que los beneficiarios obligatoriamente tienen que ser agricultores a título principal, y además estar afiliados al régimen especial agrario de la seguridad social, viene a impedir el acceso a más del 60% de nuestros agricultores, al ejercer éstos fundamentalmente la agricultura a tiempo parcial.

Por otra parte, señorías, líneas de ayuda con una clara especificidad valenciana tampoco se contemplan, como también considero que es lógico que no se contemplen en un real decreto. Pero, precisamente porque no se contemplan, el

propio real decreto da instrumentos, en su disposición adicional primera prevé para estas contingencias de las que estamos hablando, al especificar que cada comunidad autónoma especifique, sin perjuicio de las líneas de ayudas que sí que contempla el real decreto, y dice textualmente «podrán establecerse», otras ayudas de carácter específico reguladas en normativa propia autonómica.

En base a ello, en la propuesta de resolución que hemos presentado solicitamos que la conselleria de Agricultura y Pesca establezca y regule mediante la normativa oportuna líneas de ayudas que con carácter específico interesen a esta Comunidad Valenciana, y en especial hacemos referencia a los agricultores a tiempo parcial, a la reconversión varietal cítrica, a la lucha contra la «tristeza» de los cítricos y contra la «sharka» de los frutales, así como contra la virosis que ataca a nuestras producciones hortícolas.

Esperamos, señorías, en este caso que la conselleria de Agricultura «barra» un poco para casa y pueda extender tanto el número de ayudas como el de sus beneficiarios posibles en este programa de mejora de estructuras agrarias básico y fundamental para la agricultura valenciana.

Muchas gracias, señor presidente.

(L'excel.lent senyor Vicent Soler i Marco substitueix en la presidència al molt excel.lent senyor Antoni Garcia i Miralles.)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Gómez.
Senyor Garcés.

El senyor Garcés i Ramón:

Gràcies, senyor president.

Senyores diputades, senyors diputats, la proposta de resolució que ens porta a debat el Partit Popular, com ja ha estat esmentat, fa referència a l'aplicació per part de la conselleria d'Agricultura i Pesca de la Generalitat Valenciana de les possibilitats que atorga la disposició adicional primera del Reial Decret 1.887, de 1991, de 30 de desembre.

Això és el que demana la proposta de resolució i en principi no n'hi hauria cap argument en contra d'eixa resolució, perquè és obvi que eixa facultat real que atorga el reial decret va a ser utilitzada per la conselleria d'Agricultura i Pesca. I va a ser utilitzada no sols perquè és una facultat legal, sinó perquè, a més a més, és una atribució jurídica que ve determinada per la necessitat de l'especificitat que té l'agricultura valenciana de donar una resposta a aquests tipus d'ajudes.

De tal manera que en el conveni redactat de comú acord, el conveni bilateral que preveu la disposició adicional primera del reial decret que estem comentant, el conveni redactat entre la conselleria d'Agricultura i Pesca de la Generalitat Valenciana i el ministeri d'Agricultura i Pesca d'Espanya, conveni que he d'informar des d'ací hui que va ser aprovat ja pel nostre Consell en la reunió del dia 17 de febrer, en eix conveni s'especifica perfectament la utilització d'eixa clàusula legal de la disposició adicional primera. Amb una quantitat de diners prevista al voltant de 2.000 milions de pessetes, com a inversió, i afectant concretament els agricultors inscrits en el règim especial agrari per compte alié, els agricultors autònoms agraris i altres casos que no contemplen aquestes dues situacions anteriors. Per tant, podran accedir perfectament a aquesta línia específica prevista llauradors valencians professionals no dedicats principalment a l'agricultura.

Això sí, contemplant quatre modalitats de demanda. És a dir, caldrà presentar plans de millora en relació a la reconversió varietal de cítrics, en relació a la millora del sistema de reg, en relació a la intensificació de les explotacions o en relació a la millora higiènic-sanitària de les explotacions ramaderes.

Per tant, la proposta de resolució que hui se'ns presenta d'alguna manera he de dir, en primer lloc, que no té una deducció nítida, més bé al contrari, del debat de política general. Estem davant novament d'una resolució que podia haver-se presentat abans del debat de política general o després del debat de política general, però no necessàriament com a deducció del debat de política general, en el qual aquesta qüestió tan específica i concreta no entrava. I a més he de dir que és una proposta de resolució que demana una cosa que ja està essent practicada i ha estat aprovada pel nostre Consell.

I, a més a més, l'últim argument que vaig a donar ja és que aquesta proposta de resolució cau en un error, que jo entenc possiblement de precipitació de redacció, que és el següent: en la proposta de resolució es parla de dotar de fons per a la lluita contra la tristesa i contra la sharka dels fruiters. I tots els senyors diputats i senyores diputades saben que eixes dues línies en concret formen part d'una previsió pressupostària aprovada en els pressupostos de la Generalitat de l'any 1992 ací el mes de desembre passat, que en el programa 714.20, relatiu a ordenació i millora de les produccions agràries, contempla una línia, la línia 705, per un valor de 575 milions de pessetes aproximadament, que van destinats a la lluita contra la tristesa, la sharka dels fruiters i altres malalties de la nostra producció vegetal. Per tant, no entraria aquest capítol de la tristesa i la sharka en el que contempla el Reial Decret 1.887, sinó que té una línia específica ja contemplada en els pressupostos de la conselleria d'Agricultura i Pesca per a l'any 1992.

Per totes eixes raons entenem que la proposta de resolució cau fora de l'oportunitat, més bé podríem qualificar-la fins i tot des d'algun punt de vista d'oportunista, i per tot això ens anem a oposar.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Garcés.
Senyor Gómez.

El senyor Gómez Guarner:

Gracias, señor presidente.

Señor Garcés, empieza diciéndome, las primera palabras que ha dicho usted aquí: «no hay argumentos para oponerme a la propuesta de resolución que se presenta». Es lo primero que ha dicho, que no hay argumentos. Y luego se pasa casi los diez minutos diciéndome argumentos en contra, pero que encima no tiene ninguna base sustancial para que sea así.

Mire usted, también me dice que esta propuesta de resolución no tiene —palabras suyas— «una deducción nítida». Aparte de que su lenguaje me extraña un poco, «deducción nítida», yo me he asustado cuando me lo ha dicho, pero luego dice: no, es que no tiene relación con el debate de política general. Si usted cree que hablar de estructuras agrarias, con todo lo que conlleva estructuras agrarias no es política general, no sé qué vamos a poder tratar en este debate de política general de ahora en adelante. Es decir, cuando estamos hablando de un programa de estructuras agrarias importantísimo y fundamental, el primer para la Comunidad Valenciana en materia agraria, usted dice que eso no es motivo de debate de política general.

Y volvamos con sus palabras. Dice que lo que pedimos, parte de lo que pedimos —parte, no todo— dice que ya está presupuestado. Están presupuestadas unas cantidades que pueden aplicarse, señor Garcés, para un programa determinado o para otro. Si yo pido que se aplique para este programa es porque considero que pueden tener más beneficio esos agricultores con este programa que con otro. El que estén presupuestadas —y vuelvo a repetir— dos de las cinco cosas

que pedimos no quiere decir que no se pueda pedir que esté presupuestado en una dirección y con unas condiciones y bajo un programa determinado. Que es lo que yo pido. Que, puesto que este real decreto es beneficioso para el agricultor, eso que está presupuestado se dirija a través de ese real decreto. Luego, por mucho que esté presupuestado, no quiere decir que esté contemplado.

Y, por último, yo le pregunto: ¿es que ya lo hemos hecho?, ¿dónde está publicado lo que ustedes han hecho?, ¿dónde está publicado? A mí no me sirve que me digan: es que ya lo hemos tratado en reuniones. Me da lo mismo reuniones de café que no reuniones de café. Lo que quiero es que esté publicado, y no lo está.

Mire, señor Garcés, una vez más ustedes son «más papistas que el Papa» y prefieren no utilizar los propios instrumentos que proporciona el real decreto para mejorar su aplicación en esta Comunidad Valenciana y encima, encima, señor Garcés, se revisten de un falso y pernicioso quijotismo que a nada conduce salvo a que, como ya ocurrió en la aplicación del real decreto 808, seamos la penúltima comunidad autónoma, con todo el peso que entraña la agricultura para la Comunidad Valenciana, la penúltima comunidad autónoma en tener beneficios de la aplicación de aquel real decreto 808. Y tenemos comunidades autónomas como Extremadura, como Aragón, como Cataluña, como Galicia, como Castilla-León, como Castilla-La Mancha, —digo que somos la penúltima— que se beneficiaron más de aquel real decreto 808 que nosotros. Y ahora, por el camino que me está demostrando usted, quiere que vayamos a lo mismo.

Mire usted, yo me ratifico en que el real decreto 1.887, a pesar de lo que usted diga, tal como está redactado —y, vuelvo a decir, es un real decreto que está publicado; demuéstreme otro que me diga lo contrario a éste— tal como está redactado, señor Garcés, no es accesible para más del 60% de nuestros agricultores, digan ustedes lo que digan. Está redactado y publicado. Díganme qué otra norma anula ésa. Más del 60% de nuestros agricultores no van a tener derecho.

También dicen que las líneas que nosotros hemos solicitado que se contemplen en una normativa específica ya están en el propio real decreto. Bueno, quizá yo me equivoque, quizá me puedo equivocar yo, pero es que desde que se promulgó, y estoy hablando tan sólo de un par de meses, hasta el momento han sido múltiples y variadas las voces, múltiples y variadas, que también dicen: ¿dónde puedo acceder yo para estas ayudas? Es decir, no encuentran el fundamento de sus ansias, de sus necesidades en ese real decreto, no lo encuentran. No soy yo, todas —y recalco— todas las organizaciones profesionales agrarias. Somos muchos, pues, los que al parecer nos equivocamos y, como siempre suele suceder, señor Garcés, son ustedes los que siempre estarán en posesión de la verdad. (*Remors.*) Y sin embargo, y sin embargo hace pocos días, muy pocos días, mintieron a una organización agraria de la mayor implantación en la comunidad, cuando al reunirse representantes de la misma con responsables del PSPV llegan al acuerdo siguiente, y lo leo textualmente: «el nuevo decreto que sustituye al 808 deja de lado a la agricultura a tiempo parcial» y se acuerda abrir líneas de ayuda para ella, así como para la reconversión varietal citrícola y la racionalización del agua para el riego. Acuerdo firmado por representantes agrícolas del PSPV con una organización agraria hace doce días. Y usted aquí me dice todo lo contrario. Yo le pregunto hoy públicamente: diga si esto que yo acabo de leer es cierto o no; dígalo. A no ser que usted, señor Garcés, o bien no participara en aquella reunión, con lo cual yo no le llamo mentiroso y me olvido —si no participó, no le puedo acusar de nada— o bien no se enteró, asistió y no se enteró de lo que se trató en la reunión, o

lo que es más grave: en aquel momento se trataba de quedar bien, de pasar el trago y de «luego, papel mojado y, si te he visto, no me acuerdo», señor Garcés. Pero lo que le acabo de leer está firmado por ustedes con una organización agraria hace doce días.

Acabo. Una vez más, señor Garcés, vamos de quijotes por la vida, hasta el punto de tener que oír las tropelías que se han cometido al calor del real decreto 808 en esta comunidad, con cientos, cientos de agricultores que tienen con la firma del señor conseller de Agricultura las ayudas y que no las han concedido. Y las tenían aprobadas por el señor conseller.

El senyor vice-president primer:

Señor Gómez, es fa càrrec de l'hora?

El senyor Gómez Guarner:

Acabo, señor presidente. Tan es así que acabo que digo que también produce sonrojo y estupefacción que leamos en los medios de comunicación que la conselleria de Agricultura está devolviendo expedientes por el mero hecho de estar firmados por mujeres. Da vergüenza, da vergüenza. Y solamente les digo que sigan por ese camino, sigan por ese camino, señores socialistas, que las quijotadas las hemos pagado, las estamos pagando y las pagaremos muy caras.

Gracias, señor presidente.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Gómez.
Senyor Garcés.

El senyor Garcés i Ramón:

Gràcies, senyor president.

Mire, senyor Gómez Guarner, per a aclarir algunes qüestions, que val la pena fer-ho en la mesura que vosté —li ho vaig dir un dia, li ho repetisc— té una pràctica molt habitual des d'ací que és la de «marejar la perdiu». Vosté fa un totum revolutum, ho barreja tot, jo crec que vosté mateix es confón i sens dubte aconseguix confondre qui l'escolta.

Vosté afirma que el 60% dels llauradors valencians no podran acollir-se al Reial Decret 1.887 de 1991. Vosté mateix entra en contradicció amb eixa afirmació perquè la proposta de resolució que vosté porta ací hui és per a facilitar l'accés a eix real decret d'eix 60% de llauradors que vosté diu. I jo li estic dient que el vosté diu en eixa proposta de resolució ja està contemplat en el conveni bilateral aprovat dilluns passat pel Consell de la Generalitat i que serà publicat eix conveni bilateral, i l'ordre consegüent de la conselleria d'Agricultura, els propers dies en els butlletins. Vosté no pot suplir l'executiu ni la conselleria d'Agricultura. Ni és la tasca de vosté ni la d'aquest Parlament. Per tant, cal deixar que l'executiu, que està desplegant, que està desenvolupant les normes legals corresponents a eix real decret, actue. I està fent-ho. El conveni està redactat des del mes de gener, s'ha aprovat dilluns passat i ara es publicarà junt amb l'ordre consegüent. Per tant, el 60% de llauradors que vosté afirma que no podran acollir-se a aquest real decret vosté mateix sap que podran acollir-se. Ho sap perfectament. Per tant, no continue per eixa línia perquè és una línia de confusió que no porta enlloc.

Segona qüestió. El que estem discutint ací en aquest moment és si els llauradors no dedicats a l'agricultura a temps principal poden accedir al real decret o no. Eix és un tema concret. Una altra cosa és parlar de política general d'estructures agràries en el País Valencià. Eix debat general sobre política d'estructures agràries l'hem tingut en aquestes Corts, en l'anterior període de sessions a iniciativa de vosté. Per tant, ho hem debatut, se sap perfectament quina és la política general

d'estructures agràries que està desenvolupant el Govern de la Generalitat i la conselleria d'Agricultura i Pesca. No diga vosté hui ací que no podem dicuir eixos temes, si els hem discutit fa unes setmanes.

Tercera qüestió: la sharka la tristesa. La sharka i la tristesa tenen una línia pròpia de finançament prevista en els pressupostos del 92 i que es va a desenvolupar. Naturalment que sí. N'hi ha quasi 600 milions de pessetes previstos per a ajudar a la lluita contra la tristesa i la sharka. La conselleria, naturalment, dins de les seues funcions i capacitats, farà l'ordre corresponent perquè els llauradors afectats puguen accedir a eixa línia d'ajuda. I vosté cau en un error al contemplar eixes línies d'ajuda dins del Reial Decret 1.887, cosa que no és la previsió.

El Reial Decret 1.887 contempla —li vaig a refrescar la memòria, jo sé que vosté ho sap, però no li convé reconèixer-ho— els plans de millora dedicats a sistemes de protecció de cultius, a reconversió varietal en cítrics, vella i antiga reivindicació de vosté que s'està posant en la pràctica i vosté ara ho nega, reconversió varietal de cítrics, implantació de sistemes de reg, vivendes per a turisme rural, locals per a l'agroindústria, utilització d'energies alternatives, millores sanitàries en ramaderia, protecció del medi ambient i maquinària de reposició. Tot això són línies d'ajuda previstes en el Reial Decret 1.887, que he de dir a més, per a màxima claredat, que el conveni aprovat pel Consell dilluns passat preveu un volum aproximat d'inversió de 6.000 milions de pessetes per a aquests plans de millora i qüestions ja de menor envergadura però tan importants, com poden ser la primera instal·lació de joves, com podem ser les inversions forestals en superfícies agràries, com pot ser l'adquisició de terra, com pot ser la introducció de la comptabilitat en les explotacions agràries, les ajudes a la capacitació, les ajudes a les agrupacions. Tot això està contemplat en eix reial decret, està essent desenvolupat en eix conveni aprovat dilluns passat pel Govern de la Generalitat i té unes línies de finançament perfectament contemplades en eix mateix conveni i que s'especificaran en l'ordre que molt prompte va a publicar la conselleria d'Agricultura.

Per tant, insistisc que no podem aprovar aquesta proposta de resolució per inoportuna o més bé oportunista. Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Garcés. Passem a votar aquesta proposta de resolució. Comença la votació.

Per 24 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció queda rebutjada aquesta proposta de resolució.

Següent proposta de resolució, la que té registre d'entrada 4.286. Senyor Quirós.

El senyor Quirós Palau:

Con la venia, señor presidente.

Señoras y señores diputados, la propuesta dice simplemente que la conselleria de Medio Ambiente, que en este momento tiene las competencias para ello, establezca las medidas adecuadas para la urgente regeneración del lago de la Albufera. Historia que comienza exactamente el día 19 de noviembre del año 83, cuando el entonces grupo comunista en el ayuntamiento de Valencia presenta una propuesta al pleno pidiendo que se establezca la normativa y la declaración de parque natural de la Albufera. Testigos hay de ello en este Parlamento.

Naturalmente la práctica habitual del partido socialista es apagar el fuego y mantenerlo vivo, pero naturalmente cuando lo traiga él. Deja dormir la propuesta durante un año, la rechaza en aquel momento, y el día 22 de noviembre del año 84 nos trae, debidamente descafeinada, debidamente pactada con el

Gobierno de la Generalidad, se nos trae una propuesta en donde se decía poco más o menos que el ayuntamiento de Valencia ofrecía lo que tenía, que se declaraba parque natural la Albufera y su marjal circundante, o sea ni un centímetro más, su marjal circundante. Curiosamente el decreto —me parece que es— 89/86 de esta Generalidad, del mes de junio del año 86, supera esa petición y, sin meterse en consideraciones ni consultar, como ya es habitual en la Generalidad, a los interesados: ayuntamientos que afecta, —todos los que se pueda usted imaginar, en torno a los trece que están alrededor de la Albufera—, declara parque natural desde la acequia de San Lorenzo, prácticamente en Cullera, hasta la desembocadura del cauce y todas las partes de municipios, aún sin contar con los interesados, concretamente hay oposición del ayuntamiento de Sueca, etcétera, etcétera.

Y desde entonces hemos visto... Bueno, nosotros tuvimos unas alegaciones, unos escritos del grupo popular del ayuntamiento de Valencia, se presentaron ante la conselleria que merecieron como respuesta el más absoluto silencio administrativo y la respuesta pública diciendo que éramos unos «fascistas». Lo cual pues es un buen modo de argumentar, de discutir, de debatir, saber si es buena o no para Valencia una cosa. «¡Usted es un fascista!» Y se fuma un puro y nos quedamos tan contentos. Muy bien. «Fascista» que escribió una serie de cosas que tienen plena vigencia, porque desde entonces hasta ahora se han escrito montones de papeles, yo he pertenecido a la junta del parque natural, me han inundado la biblioteca, no me caben más —papeles, estudios, no sé qué— hay 30 toneladas de cosas muy grandes que repiten el mismo dibujo y lo vuelven a repetir, la segunda, la mejoran, la amplifican, lo diluyen, lo pintan en color, lo pintan en blanco y negro y la Albufera sigue igual. Bueno, igual no, la Albufera sigue peor, porque de las 14.000 hectáreas que tenía antiguamente ahora hay una dimensión que oscila entre las 1.900 hectáreas a las 2.100, según esté lleno o vacío. O sea que la cosa no está para bromas.

La altura media en estos momentos es ya de 87 centímetros, la batimetría es ya de 87 centímetros de altura media. O sea, caminamos hacia la «pantanzación», en el sentido de pantano no de agua que es para regar o que es para generar electricidad, sino de pantano como aguas pantanosas. Agárrense ustedes porque eso cerca de una serie de ciudades producirá un entorno muy atractivo para hacer «el Miami de Europa», del Maastricht ese que hablamos. ¡Es que estamos organizadísimos cara al futuro! Bueno, hay que oír lo que decía el señor Gil Corell, que no repito aquí por respeto a la Cámara porque son frases muy duras, muy rotundas y además muy valientes, en el libro El cas de l'Albufera lo pueden ustedes leer, aquí no son para repetir... Hoy en día el señor Gil Corell tiene la responsabilidad del parque natural y hay que ver qué calladito y qué sentadito está, porque está sentado en un sillón, por eso está sentado y callado. Y, bueno, creo que el subsecretario o secretario de Estado para el Medio Ambiente, también valenciano, pues ha dicho que la Albufera se resolverá en muy pocos años, pero que esto es culpa de treinta años pasados. ¡Qué pronto se dicen las cosas sin tener memoria histórica, porque el tiempo corre muy deprisa! De esos treinta años, diecisiete serán de quien sean, pero trece son del ayuntamiento de Valencia que en el 79 tomó posesión de las responsabilidades de la conservación, recuperación, etcétera, etcétera.

Como un detalle simplemente les diré que, de los 300.000 habitantes que lanzan sus residuos hacia la Albufera, y que del célebre colector oeste, que lleva de número de expediente el 6/76, quiere decir que empezó en la Diputación en el año 76 y se ha inaugurado en el 91 (¿ven ustedes cómo funciona el asunto?) pues de ese célebre proyecto solamente se vierte parte de los

municipios y en la parte industrial muchas de las industrias no vierten a él, con lo cual ahí está mercurio, zinc, cobre, estaño, plomo y hasta cianuro en sus aguas, hasta cianuro en sus aguas. Eso son en estos momentos las aguas de la Albufera.

Como decía muy bien el señor Solbes, esto es cuestión de poco tiempo. Vamos a verlo, vamos a verlo. Solamente les diré que de los doscientos millones de agua que recibe la Albufera... (*rialles*) Se ríen ustedes porque no saben las cifras, se extrañan, se creen que yo digo bromas. Porque yo tengo la suerte de que esto queda en acta y naturalmente uno ha de tener mucho cuidadito en lo que dice porque luego el acta le sale a la cara... de los doscientos millones de metros cúbicos que recibe la Albufera anualmente, de cuando en cuando viene una pantanada como la de Tous, o vienen los problemas de los incendios forestales que dejan completamente desprotegido el suelo, y todo el aterramiento de las tierras sueltas van a parar a la Albufera. Fueron 350.000 toneladas, cuando la pantanada de Tous, lo que subió el suelo de la Albufera en dos centímetros y acortó su vida, acortó su vida en cuatro años. Así, como suena. Tiene la vida calculada para el año 2030.

Yo he visto la evolución del interés —porque esto se ve en detalles— del interés de la Generalidad por la Albufera. Como he sido miembro, en representación del ayuntamiento, del parque natural, he visto que en principio nos recibía el señor presidente de la Generalidad, en el palacio de la Generalidad, en el gran salón de la Generalidad, a todos los representantes sentaditos allí, y hablábamos muy serios, se daban cuatro principios y nos íbamos pensando que aquello estaba resuelto. Al cabo de poco tiempo desapareció el presidente y vino el conseller de Obras Públicas —ya íbamos a otro salón menos importante, con menos boato y decíamos otra serie de cosas. Poco tiempo más tarde pasamos a otro lado y ya venía me parece que era el de Administración Territorial, señor Bono. Y finalmente íbamos ya a la escuela, me parece que era la Universidad Menéndez y Pelayo, ahí en la calle Hospital, y en un saloncito de cualquier modo nos atendía el ciudadano Gil Corell y punto y aparte. Ha dado más saltos eso que una codorniz. Ha ido pasando de la presidencia, por Administración Territorial, Obras Públicas, etcétera. La consigna es «quítate de encima este asunto, que esto es una patata caliente que no hay quien la arregle, por lo visto». Y el drenaje de la Albufera, los 4 millones de metros cúbicos que el ayuntamiento de Valencia tenía previsto retirar en su día, y 200.000 cada año —quitar con 4 millones los aterramientos históricos de no sé cuántos años— y 200.000 que tenía previsto cada año, que si es malo, que si es bueno, que si será regular, pero en la Albufera 36.000 kilos diarios de residuos sólidos que le mandan sus 31 ayuntamientos que van a verter allí, 31 ayuntamientos y que, gracias a no contestar a esto, pues mire usted: solamente hay 13 ayuntamientos representados en esa especie de comisión que es el parque natural de la Albufera y 18 no están representados. Con lo cual se escapan completamente de la normativa, a la capacidad de control o a las exigencias de unas decisiones colectivas tomadas. O sea de 31 ayuntamientos. De los 941 kilómetros cuadrados que coge la Albufera, que es una cuenca importantísima ya hidrográfica, desde 1.040 metros de altura, que son la zonas de Cheste, Chiva y Buñol, que recoge las aguas, hay 31 ayuntamientos. Y nosotros mandamos esta alegación: oiga, hagan ustedes una asociación de organismos, de municipios que viertan en la cuenca de la Albufera y entonces se pondrán todos de acuerdo. No, no, solamente están los trece que se encuentran a su alrededor. Y los que contaminan desde fuera se quedan tan campantes. Las consecuencias de no leer, de no contestar o por lo menos de no debatir están en el resultado actual.

Yo espero que me diga alguien, aparte de que ya está el plan

especial redactado, aprobado, etcétera, que lo pongan en marcha, y espero que alguien me diga para cuándo vamos a tener la Albufera recuperada, cuándo podemos tener la tranquilidad los valencianos de que el devenir de la Albufera no va a ser en el sentido que estamos presenciando día a día. Y que realmente el proyecto significa algo más que palabras, realmente seriedad y compromiso con el pueblo de Valencia. Porque yo me acuerdo de ustedes cuando iban por ahí diciendo no sé qué de la Albufera, no sé qué del Saler. Y en este momento real están más callados que un muerto. Aquí no dice nadie nada de la Albufera, aquí no dice nadie nada. Se lo quitan de encima, de presidencia a vicepresidencia, de vicepresidencia a la comisaría, de la comisaría a no sé quién... Bueno, el señor Gil Corell el silencioso, el que cuando estaba en AGRO había que oírlo y ahora «no dice ni pío». Además se lo dije en la cara en la reunión última del parque de la Albufera: «usted da gusto... se ve que le han cortado las cuerdas y no dice usted ni pío». El recurrente, me parece que le han cortado el recurrente a este señor.

De modo que, señores, escuchemos su respuesta, porque aquí lo importante no es la votación, que está perdida, ya sabemos que ustedes dirán que no hace falta ninguna medida correctora para la Albufera, y esto es lo bonito, vamos a votar y ustedes en contra, esto será precioso diciendo que no hay nada urgente que hacer. La votación sabemos que ustedes no la van a apoyar, pero la argumentación explicando por qué no la van a apoyar será tan importante de escuchar, tan bonita de oír —que quede reflejado en el librito— que dará gusto leerla el día de mañana. Porque, claro, la Albufera no la terminan. La Albufera irá y vendrá hasta que la arreglen. Esto pasa como con lo de IMEPIEL, con lo que ustedes tienen dando vueltas ahí como una pelota inmensa que les tritura con el tiempo. Pues vamos a ver qué votan, pero sobre todo vamos a ver qué explican.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Quirós.
Senyor Puig.

El senyor Puig Noguera:

Senyor president, senyories, evidentment resulta sorprenent, si més no, la proposta de resolució, no tant les argücies argumentals del proponent que l'ha defensada. Sorprenent perquè s'intenta fabricar, crear o elaborar una proposta de resolució *ex nihilo*, és a dir, a partir de «la nada», com si res no s'hagués fet, com si cap determinació no s'hagués adoptat, com si cap actuació s'hagués encetat en aquest camp. I diguem-ho prompte i clar, ja que així ho volia ell, anem a votar en contra de la proposta de resolució. I anem a votar en contra perquè, com és ben sabut per banda del grup proponent, les mesures adequades per a la regeneració del llac de l'Albufera ja estan establertes. Unes s'han executat ja, altres estan en vies de realització i les restants estan perfectament planificades.

D'altra banda, no ignoren les senyores diputades i els senyors diputats que hi ha una fita important en tot aquest tràmit, que arranca evidentment de 1986, data a la qual el proponent ha fet al·lusió, en la qual es declara parc natural el llac de l'Albufera. I es declara parc natural amb una declaració que pretén aconseguir dos objectius clarament definits: d'una banda frenar la regressió de la zona humida i d'altra controlar la cotaminació hídrica del llac. Paral·lelament, s'inicien, com també ha assenyalat, uns treballs referits a la redacció d'un pla especial del parc natural i, col·lateralment amb aquesta decisió política i en coordinació amb aquest pla, es du a terme un pla director de sanejament que contempla el sanejament i depuració de tots els abocadors urbans i industrials, havent-se executat

fins ara bastants realitzacions. En eix sentit hauríem d'atendre, per exemple, només al capítol de les inversions realitzades que, entre les estacions depuradores i el col·lector, ascendeixen a la xifra de 7.650 milions de pessetes, restant per executar en la suma d'inversions 4.400 milions de pessetes. És a dir, la xifra total d'inversió d'aquest pla de sanejament ultrapassarà el 12.000 milions de pessetes, 12.000 milions de pessetes.

I a eixes tres accions que acabe d'assenyalar s'afegeix una última, que està perfectament planificada, i que consisteix en un programa de qualitat de l'aigua del parc com a procediment preventiu i de control. I, com que el proponent no ignora, evidentment, tot açò —ell ha referit la seua història, però evidentment no ho ignora— hem de concloure que la seua proposta de resolució és d'una certa miopia no exempta de malignitat, de manera que no ens ha estranyat que haja utilitzat ací arguments reblits de raons pobres i poques, dicteris molts i tòpics tots.

I és que en les accions en aquest camp o altres camps, tant siga de política mèdio-ambiental com d'altres tipus de polítiques, evidentment el Govern valencià té els seus enemics: aquells que no la coneixen o aquells que, com el grup parlamentari proponent, no la volen entendre o, com en el cas que ens ocupa —i és pitjor— pretenen ignorar-la. Eixa ja seria raó més que suficient —pretendre ignorar allò que s'ha fet— perquè retirara aquesta proposta de resolució.

I com que les actuacions en aquest camp són significatives, realistes i concretes —allò que demanava el proponent— conseqüentment amb això anem a votar en contra de la proposta de resolució, vot en contra que està més que suficientment justificat. Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Puig.
Senyor Quirós.

El senyor Quirós Palau:

Con la venia, señor presidente.

Le agradezco la brillante y aclarativa intervención del señor Puig, porque muy bien ha dicho que hay unas medidas realizadas, otras en camino y otras en previsión. Y yo me permito preguntarle: ¿cuáles, cuáles y cuáles? ¿Cuáles realizadas, cuáles en camino y cuáles en previsión? Porque, claro, usted viene aquí, hace una soflamita, dice que yo soy miope... Yo me alegro. La miopía no es estar ciego. Lo suyo es ceguera. la miopía es mirar muy de cerca, acercarse más a los problemas, muy cerquita, concentrarse mucho. No desprecie usted al miope, porque el miope no busca él ser miope. Es que los defectos físicos... Me parece una estupidez que un tío se burle de un miope. Un miope ve mejor que una persona normal. Se tendrá que acercar más al problema, cosa que a ustedes les hace falta: quizá más miopía, no la ceguera, el menosprecio, la indiferencia, el pasarse el «toro por la faja» porque «tenemos más votos». «Y votamos que no y, oiga, la Albufera me importa un comino, porque lo que usted dice... no sé qué.» «Ni una gota más a la Albufera —decía— porque “per al poble” y tal, ni una gota más.» No una gota más, todos los vertidos de una cárcel, la de Picasent, con un hospital de 300 camas, quizá como el de Xàtiva. Una población de reclusos que tiene unos problemas sanitarios muy graves, que no los desprecio por ello, pero que no es como para echar un vertido así a la Albufera, como «ni una gota más» decían por la derecha, porque son industrias, los empresarios, no sé qué. No, no, no una gota, todos los vertidos de la cárcel tienen una depuradora. Hay que leer el informe, que lo he leído, el informe de sanidad de la conselleria, lleno de «siendo deseable», «exigiéndose», «siempre que contemple», «siempre considerando», «siempre

que cumpla no sé qué», «teniendo en cuenta que funcione», «en función a no sé cuántos»... No se opondrá, no se opondrá. Pero, fíjense ustedes, esa depuradora funciona como un sistema de by-pass para que, cuando hay una sobrecarga, no se quede parada la depuradora. Y por aquel by-pass: agua va. Y eso pasa por una acequia que va por delante de la Ford, donde están los comedores, y, como no hay casi fluido, porque de cuando en cuando va una descarga, se quedan estancaditas, y ahí están las aguas, hepatitis, SIDA... ¡Ni una gota más a la Albufera! ¡Ni una gota más a la Albufera! ¡Qué bonita es la demagogia cuando están paseándose por el mundo una serie de señores...! ¡Qué bonita es la demagogia cuando ustedes tienen que cortar...! ¡Hombre, claro, si es que la faena es de ustedes! ¡Qué quieren, que arregle yo la Albufera además? ¿Lo votan ustedes en contra?

Se ha hecho el colector célebre 6/76, empezó el año 76, se ha terminado en el 91, ha habido tiempo para planificar, tienen ustedes 13 años de responsabilidad en diputación y ayuntamiento, y no han planificado ustedes la depuración de esos vertidos que había de llevar ese colector. Y solamente mandamos depurados al mar 55 millones de metros cúbicos, que no son ni siquiera lo que la ciudad de Valencia vierte hacia el mar. Y encima del colector oeste ustedes dicen: bueno, lo dirigimos hacia el mar, el mar da igual, el mar Mediterráneo, como fácilmente por Gibraltar cambia rápidamente al Atlántico y suele tardar 150 años en renovarse, pues lo mandamos al Mediterráneo que eso al fin y al cabo nos importa poco. (Remors.) ¿Le molesta, señor Asensi? (Remors) No, como usted hace unas caras y no sé qué. Por mí puede usted contestar. La tribuna la tiene... Si yo esto loco...

El senyor vice-president primer:

Senyor Quirós, senyor Quirós.

El senyor Quirós Palau:

Es que, ¡hombre! me hace un señor así... Yo es que lo señalo.

El senyor vice-president primer:

Senyor Quirós, senyor Quirós, atenga la presidència, vol fer el favor?

El senyor Quirós Palau:

Sí, con mucho gusto, señor presidente. Usted es la persona... (Remors.)

El senyor vice-president primer:

Senyor Quirós, tot diputat que usa de la trona es dirigeix al conjunt de la trona, mai individualment a cap diputat. Faça el favor de mantenir la tradició parlamentària.

El senyor Quirós Palau:

Muchas gracias.

Bueno, pues sigamos echando vertidos de la cárcel, sigamos haciendo promesas de realización, unas cosas en camino, otras en previsión, y a mí me hubiera gustado oír algún compromiso concreto cara al pueblo valenciano de que en el plazo de seis años, en el plazo de nueve años, en el plazo de quince años, en el plazo de treinta años, la Albufera estará recuperada. Me hubiera gustado una intervención más rica, más comprometida, más de gobierno.

Ustedes no se dan cuenta y ustedes tienen un error fundamental, y es que se creen que están hablando con la oposición, y ése es el problema, y, claro, la desprecian, la menosprecian y les «pasan la franela». Pero están ustedes hablando con el pueblo que representa la oposición, que son en

Valencia cientos de miles de votantes. Representamos a cientos de miles de personas y ustedes no se han enterado. Se están ustedes burlando de cientos de miles de personas representadas aquí. Y, ¡va, la oposición! La oposición son cientos de miles de valencianos que esperaban de ustedes por este motivo una respuesta más comprometida, con un proyecto, no con, como dice el señor —en fin, no puedo decir el nombre porque, si no, se enfada— «un brindis al sol», «un brindis al sol». Unas, realizadas; otras en camino y otras en previsión. Y yo espero, tengo la esperanza de que en la nueva intervención del partido socialista me digan cuáles, cuáles y cuáles; y cuándo, cuándo y cuándo. O sea, plazos y concreciones. Y lo demás, señores, es echar balones fuera y burlarse de la oposición, en definitiva burlarse del pueblo que está representado por la oposición. Nada más.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Quirós.
Senyor Puig.

El senyor Puig Noguera:

Senyor president, senyories.

Jo tenia entès que la professió del senyor Quirós era la d'anestèsista i no la d'oftalmòleg. De tota manera, no fa honor a la professió perquè no ens adorm, que sempre és d'agrair. Demana un compromís, però seria un compromís a partir de 1992. El compromís s'inicia en 1986 amb la declaració del llac de l'Albufera com a parc natural. I parlarem de compromisos, encara que després d'escoltar-lo en el seu torn de rèplica «riu-te dels peixos de coloret», que diria un amic meu. I és que, com assenyalava en la meua primera intervenció, les polítiques del Govern valencià tenen un enemic evidents, persistents i fins i tot dolents. I és que hi ha un gegantesc malentès en tota aquesta qüestió i és que hi ha certes persones o certs grups que tenen una certa tendència a considerar que allò que ells no han fet o allò que a ells no els agrada no hauria d'existir mai.

Mire, senyor Quirós, la seua proposta de resolució és un equívoc. I és un equívoc sobretot quan intenta fer-nos pagar els socialistes els vidres trencats de la contaminació del llac. Extreure d'ací i d'allà, com ha fet vosté, arguments desajuntats per a anar pegant-los després enganyosament doncs passa com quan es trenca un gerro, que s'ajunten molts trocets: quan més juntes, pitjor, més es nota la trencadura. En aquest cas més es nota el desgavell de la proposta. I és un equívoc i li citaré una nota de premsa perquè durant les últimes reunions de la junta rectora del parc natural s'havia pogut constatar per banda de les persones i entitats més relacionades directament amb el parc, com són col·lectius de pescadors o de llauradors, l'opinió majoritària ja que la qualitat hídrica del llac ha millorat substancialment l'últim any. En termes generals, amb independència, com és evident, de vessaments accidentals, localitzats en el temps i l'espai. En concret se citen per part de les confraries de pescadors punts concrets de pesca que, abans de les actuacions de sanejament, no permetien la vida dels peixos.

Lamente no haver-lo convençut, encara que no sé si vosté ho esperava. Tampoc jo no esperava que en escoltar-me sofrira cap tipus de levitació o cap tipus d'al·lucinació sinestètica. He escoltat amb notable interès les dues intervencions seues i pense que no s'ha fet un plantejament seriós i, com que no s'ha fet un plantejament seriós, difícilment podia contestar-se a les accions puntuals que podien demandar-se. Hem estat comentant les qüestions i cal arribar al fons. I arribar al fons suposa mossegar totes les capes, tapes i etapes, és a dir, mossegar-les profundament, com es mossega una ceba, que serveix per a fer-nos plorar, com la seua intervenció. Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Puig.

Passem a votar aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Per 28 vots a favor, 39 en contra i cap abstenció, es rebutja la proposta de resolució.

Passem a la següent proposició. Registre d'entrada 4.287.
Senyor Quirós.

El senyor Quirós Palau:

Con la venia, señor presidente.

Esto es como la continuación de la anterior, porque, claro, si se votó aquello en contra, vamos a ver ahora qué se vota. La propuesta es que el Consell de la Generalidad inicie expediente por posible delito ecológico contra los responsables del vertido de escombros en el cauce del barranco de Torrent y que se proceda a su limpieza.

Como muy bien se nos han dicho aquí una serie de cosas respecto a la Albufera, estamos ya ante las consecuencias. A la Albufera no había que darle ni una gota de agua más. La historia es la siguiente. El barranco... Esto es como la historia de un país subdesarrollado, o sea que las cosas no funcionan como si estuviéramos mejorando. No, no, esto es... Vamos como el cangrejo. El asunto es el siguiente. En la ciudad de Paiporta se producen vertidos de aguas negras al barranco de Torrent a su paso por el entorno de la ciudad. Y esas aguas negras pues en invierno con las lluvias pasan y no ocurre nada, pero cuando llega el verano y no hay paso de aguas se estancan, generan malos olores y, naturalmente, mosquitos a mansalva.

La solución que este ayuntamiento tiene, y la Generalidad y las autoridades, todo el sistema sanitario de la comunidad, es muy sencillo: se tapa con tierra —no es que se conduzca, no— se tapa con tierra y se espera a que aquello vuelva a salir y se vuelve a tapar con tierra. Pero finalmente parece ser que el ayuntamiento o el alcalde, quien sea, tomó una decisión brillantísima: ya que tapamos con tierra, vamos a poner tierra de verdad. Y le meten al barranco de Torrent, que es el que lleva todas las aguas, precisamente es el más largo, unos 17 kilómetros —es el que lleva más cauce de agua, porque recoge lo de Buñol, lo de Chiva, lo de Cheste— y le meten durante dos o tres semanas una serie de camiones echándole vertidos y hacen una montaña de escombros que mide lo siguiente: altura, espesor medio, 1,20 metros, 1,20 metros de altura; longitud, 1 kilómetro; anchura, 40 metros. Son medidas tomadas por personas responsables y capaces. Y se calculan en 50.000 toneladas los escombros que han echado al barranco que va a parar a la Albufera. Y aquí nadie dice nada, aquí no se ha enterado nadie. O sea, en todas esas medidas de futuro que iban a tomar —el presente, el futuro, no sé qué— le meten mano a un labrador porque mete —qué sé yo— un cuartón lo rellena de tierra, pero aquí meten 50.000 toneladas, un kilómetro y...

Además, según el informe que tenemos en nuestras manos, que no es que sea del partido popular, es un informe de la Universidad de Oviedo, departamento de Geología, somete a grave riesgo de inundación al propio municipio para el cual ellos están tapando las aguas negras. Esto es una historia de película italiana. Aguas negras las tapan con tierra y entonces el alcalde dice: esto está muy sencillo, lo hacemos desaparecer. Y qué hace la Agencia de Medio Ambiente, quisiera yo saber. Guarda absoluto silencio. O sea, si las 50.000 toneladas, naturalmente, se las lleva el agua a la Albufera pues ése es el cuidado que el parque natural que hemos diseñado, con tanto papelito de colores, a la hora de la verdad cómo se lleva a la práctica. Porque aquí no se trata de declaraciones, esto es que a los socialistas les pasa como a los estudiantes malos, que se pasan el tiempo: «vamos a ver, aquí la luz por la izquierda, el

sillón, que no haya aire, papel por si he de escribir, no sé cuantos, agua por si acaso, una pastilla para el dolor de cabeza; bueno, las seis, la hora del café, empezaré a las siete; a las siete vuelve, bueno, un momento, es que me he olvidado de bajar a comprar sellos. Bueno, pero ¿usted cuándo se pone a estudiar? Mañana, mañana, porque lo tengo todo preparado». Pero al día siguiente se le han perdido las aspirinas, se le ha perdido el agua y vuelve a empezar la historia. Esto es la misma historia, es la historia del mal estudiante que se pasa la vida encargando maquetas. Eso de las maquetas lo domina el PSOE como nadie. Los reyes de la maqueta. Una maqueta para lo que sea. Te la presentan, la venden, la exportan, la llevan a Nueva York, etcétera. Y la maqueta de la Albufera, la maqueta de no sé qué plan. A mí me han inundado la casa, yo me lo guardo todo, pero es que llega un momento en que ya crea problemas de peso.

Bueno, ¿qué van a hacer ustedes con una situación como ésta? No solamente en la cárcel de Picasent, es que un señor les ha metido 50.000 toneladas en el abocador natural más importante. Y no se han enterado. La gente de Medio Ambiente no se ha enterado, no se ha enterado. O sea, estos señores van por la mañana: vamos a ver, ¿alguna denuncia? No. Pues adiós. De las 26 denuncias que hay ante el fiscal —de las 26 que hay solamente— la Agencia del Medio Ambiente solamente ha tramitado el 0,2 de las denuncias presentadas. De las 26, 18 proceden de particulares y 8 de la Agencia del Medio Ambiente. O sea, el índice de eficacia es... Esto es de maravilla. Mucha maqueta, mucha moqueta, mucho palacio, obra exterior, despacho, tresillo, tal, pero la cosa no funciona. Hay 50.000 toneladas en sus narices. Y además a siete u ocho kilómetros de Valencia. No se han enterado. Y aquí lo que decimos es que se abra un expediente, que se busquen las responsabilidades. Si es delito ecológico, que se lleve donde se tenga que llevar y que se limpie el barranco de Torrent, porque eso es lo que hay que hacer para proteger la Albufera.

También esperamos con cierto interés la votación. Porque, señores, si votan «no», si votan «no», desde luego que no se atrean a meterse con nadie que haga aterramientos, no se atrean ustedes, porque esto significa que hay un precedente de tolerancia y discriminación en favor de determinados colores políticos. Y hay una cosa que en política es muy importante y es el precedente. Hay un precedente favorable a un señor que pone 50.000 toneladas y se marcha de excursión. Y somete a su pueblo a un riesgo y somete la Albufera a un deterioro. ¡Si no hacen ustedes nada y votan «no», o sea que tampoco se inicie, haya películas! Crean ustedes el ambiente adecuado para que esto vaya a más. Si, por el contrario, deciden sorprendernos aprobando una propuesta lógica, pues, oiga, bienvenida sea la mañana y aprovechada está, porque será en beneficio real de la Albufera, no del papel, del dibujo, del diseño o del programa. Proyecto es su especialidad: hablar sin realizar nada. Vamos a ver ahora qué nos dicen, vamos a ver ahora qué nos votan.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Quirós.

Passem a votació aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Per 22 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció, es rebutja la proposta de resolució.

Senyor Crespo.

El senyor Crespo Samper:

Señor presidente, señorías.

Hemos votado favorablemente a esta propuesta de resolución porque creemos que el tema del barranco a su paso por Torrent no sólo crea los problema antedichos, sino otros que son los causantes de este estado de cosas. Precisamente en

dicha población hay una partida que se llama Xenillet, que, por razones que ignoro, tiene un urbanismo muy complejo y muy conflictivo con respecto al barranco, ya que prácticamente se ha ocupado la ladera del barranco con edificaciones. Esto no es de ahora, posiblemente fue una decisión tomada en el plan de urbanización del pueblo hace muchísimos años. Lo cual crea dos problemas: el posible vertido de aguas sucias al propio barranco por la imposibilidad de verter esas aguas al propio alcantarillado del pueblo, ya que las cotas de esas viviendas en planta baja, en su suelo, están en algunos sitios, no digo en todos, están más bajas que el propio alcantarillado; y, segundo, por la indefinición del cauce —me refiero de una forma física— en esa zona de la población, que prácticamente son como vertederos de basuras o márgenes de cierta profundidad, en donde ni crece la vegetación ni crece el río o el barranco, sino lo único que crece son los desperdicios o el desecho de lo que hay allí.

Evidentemente, hemos votado «sí» porque esto merece no sólo que se apruebe esta propuesta, que no se ha podido aprobar, pero no importa. Lo importante es denunciar este estado de cosas, que viene de muy antiguo, no de ahora —esto no es una cuestión de hace cuatro años o tres, ni siete ni nueve— sino es una indefinición de ese barranco y especialmente de sus márgenes, y más especialmente de la margen que recae hacia el pueblo. Aunque bien ahora ya se está urbanizando al otro lado de dicho barranco y las márgenes quedan inconclusas, no hay petriles, no hay calles perimetrales, discontinuas, simplemente hay algún camino de labor agrícola, y el barranco presenta una situación muy propicia, muy propicia para que sucedan los hechos aquí denunciados.

Nada más y muchísimas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Crespo.

Senyor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

Muchas gracias, señor presidente.

Quisiera explicar el voto muy rápidamente. En torno a dos o tres ideas. Primero, mi grupo, como todo el mundo ha podido contemplar y oír en estos dos días de discusión, tiene una paciencia infinita y trata, naturalmente, de entrar en todo tipo de debate político que suponga contrastar ideas, información, extraer conclusiones y fundamentar una posición. Pero en modo alguno mi grupo va a entrar en discusión —sí en votación, pero no en discusión— en aquellas cuestiones que ni siquiera indirecta ni incidentalmente tienen nada que ver, a nuestro juicio, con el debate de política general que ya se ha realizado en esta Cámara.

Por otro lado, como nos parece además que esta propuesta... Y tampoco queremos entrar en debates que puedan simplemente estar basados en el lucimiento personal de ninguna señoría, con todos los respetos a todas las señorías. Como además entendemos que esta es una cuestión cuya competencia la ostenta la confederación del Júcar, y además no se trata de establecer ningún tipo de intervención por el Consell, en cuanto que cualquier posibilidad de delito ecológico ha de ser denunciado por los cauces judiciales oportunos, nos parece que no tiene nada que ver esta cuestión con el debate que aquí se ha traído y que, en todo caso, en sí misma la resolución tampoco es en absoluto competencia del Consell.

En consecuencia, nuestro voto ha sido negativo por las razones que he anunciado.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Asensi.

Següent proposta de resolució, la 4.288. Senyor Botella.

El senyor Botella Crespo:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados, mi grupo entiende que está hablando sobre el debate de política general y sobre el debate de política general tiene algunas ideas en algunos temas como es el que represento. Y además, para darnos cuenta que estamos hablando de este debate y del cual nosotros somos conscientes, lo único que hacemos es dar cumplimiento a este trámite, para lo cual voy a leer en qué me baso para hacer la propuesta de resolución.

Simplemente nos basamos en algo que el presidente de la Generalitat dijo aquí hace muy poco tiempo, concretamente el día 12 de febrero, que recuerdo a sus señorías por si acaso quisieran oponerse, entendiéndolo que a lo único que se opondría el Grupo Socialista sería a las exigencias del presidente de la Generalitat. Decía el presidente en su momento: «Realmente ahorramos poco para lo que necesitamos invertir. Nuestro mayor consumo en relación con el ahorro ha significado en la práctica la necesidad de adoptar unas tasas de intereses altas para financiarlo.» (Remors.) ¿Sigo, señor presidente? (Remors.)

El senyor vice-president primer:

Aquesta presidència té l'obligació d'emparar, així ho ha demanat, el senyor diputat que està utilitzant el seu torn, perquè té tot el dret a fer-ho, perquè és veritat. L'ambient que hi ha en els bancs dels diversos grups parlamentaris no és l'adequat per a poder concentrar l'atenció en qui està parlant. Jo demanaria al conjunt de la Cambra que prestara atenció al senyor Botella en aquest cas. Moltes gràcies.

Senyor Botella, pot continuar.

El senyor Botella Crespo:

Muchas gracias, señor presidente.

Por último decía el señor presidente de la Generalitat: «debemos además de controlar los beneficios especulativos y que se producen en determinados servicios que son hoy, y no los precios industriales, la fuente principal de la tensión inflacionista».

Como consecuencia de esto, el Partido Popular presenta una propuesta de resolución que dice que las Cortes Valencianas, esta Cámara, insten al Consell para que tome las medidas oportunas con el fin de homogeneizar y controlar la compra de material sanitario en los centros dependientes del Servicio Valenciano de Salud. Creo que es una obligación de esta Cámara el ayudar, cuando hay una denuncia tan grave, como que se están —dice él— «produciendo beneficios especulativos». Y entonces el Grupo Popular lo único que hace con esta proposición es decir: señores de la Cámara, si el presidente de la Generalitat dice esto, ayudémosle.

¿En qué se ha podido basar el presidente de la Generalitat para decir esto? Y ¿por qué nosotros entendemos que se refería a materia sanitaria? Pues porque hay una auditoría de cuentas, que espero no tenga la imprudencia quien conteste del partido socialista de decir que se refiere al año 90, porque concretamente en este capítulo la comparación es del 89, 90 y 91. Y dice, entre otras lindezas, que se ha comprobado que, cuando el mismo proveedor sirve a varios hospitales, lo hace a precios diferentes, dependiendo del volumen de compra y el tipo de expediente de contratación que se haya realizado. Da unas recomendaciones la auditoría de cuentas, que no es del Partido Popular, diciendo que, con objeto de conseguir un aprovisionamiento de material sanitario en unas condiciones homologables en todos los centros, debe realizarse una planificación adecuada de las compras, evitando en la medida de lo posible las compras urgentes o directas, siempre que éstas no sean necesarias, y ampliar en mayor medida el ámbito de la aplicación de las compras mediante concursos.

Vuelvo a reiterar, creo que es obligación de todos los grupos políticos, cuando se denuncia en esta tribuna y por parte del presidente de la Generalitat que hay indicios de especulación, y la auditoría de cuentas así lo dice, el que apoyemos todos los grupos al unísono el que se homogeneicen y controlen estas compras.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.

Senyora De Armengol.

La senyora De Armengol Criado:

Señorías.

Como podrá usted imaginar, para mi grupo lo que dice el presidente es absolutamente palabra de ley. Y es palabra de ley por muchas razones. Entre otras porque estamos absolutamente de acuerdo y convencidos de lo que él está diciendo. Y la prueba de que estamos absolutamente convencidos de lo que él está diciendo es porque precisamente estamos tomando todas las medidas adecuadas y necesarias para evitar precisamente lo que se está denunciando.

¿Medidas? Usted sabe y debería saber —y si no, debería pedir las informaciones adecuadas— que la conselleria está realizando en todo lo que es compra de material sanitario toda una serie de medidas encaminadas precisamente a evitar esos abusos que en unos tiempos se hicieron y se cometieron.

Las medidas se están tomando en tres frentes concretos. El primer frente sería el de bienes de uso común. Para ello se dictó la orden de 22 de marzo del 90, por la cual se creaba la junta central de contratación, cuya finalidad es centralizar la compra de bienes de uso común, como por ejemplo son las jeringuillas, el algodón, las vendas, placas de rayos equis, los DIU, vacunas, toda una serie de compras que son de uso común en los hospitales y que la intención de la conselleria es que, si en estos momentos esa compra se reduce a determinados productos, sea ampliada esa gama de productos según la conveniencia. Como sabrá también, esta comisión de contratación está compuesta por un presidente, un secretario y cinco vocales que son nombrados cada uno de ellos por el consejo de administración del Servicio Valenciano de Salud. Entonces, lo que son bienes de uso común está regulada su forma de contratación con la intención clara de ampliar, digamos, esos bienes de uso común que en estos momentos está restringido a una serie de bienes única y exclusivamente.

En cuanto a lo que es material ortoprotésico también existe la orden de 23 de noviembre del 83. Mediante esa orden se establece un catálogo de material ortoprotésico, un catálogo general que viene recogido en el anexo de esta orden, y que está actualizado —puesto que esta orden es del año 83— está actualizado el 2 de abril de 91. Y usted sabe muy bien que por medio de esa orden y gracias a ese catálogo no es posible por parte de los facultativos especialistas prescribir otro material que no sea el que esté en ese catálogo. Por lo tanto, en lo que se refiere al material ortoprotésico tampoco hay ninguna posibilidad de que pueda haber algún abuso en estos temas. No sólo eso, sino que además usted sabrá que en este tema hemos hecho también un gran esfuerzo en el sentido de que a partir del 1 de enero —antes los enfermos estaban «obligados» a pagar ese material— ya hemos solucionado ese problema para el usuario y a partir del 1 de enero ya no tendrá que adelantar ese dinero para adquirir ese material ortoprotésico.

Y en lo que se refiere al material endoprotésico ahí también estamos regulando la compra de estos materiales. Hay en estos momentos un catálogo de precios único para toda la Comunidad Valenciana de cada uno de esos materiales endoprotésicos. Por

lo tanto, el médico especialista que utiliza ese material para su implantación está obligado por medio de un vale de petición de material a reseñar perfectamente qué material utiliza, a quién va destinado ese material —está perfectamente identificada la persona— y por lo tanto está también sujeto a poder utilizar ese material única y exclusivamente con una persona muy concreta. Y ese vale debe de estar lógicamente debidamente autorizado.

Que el sistema sanitario es un sistema muy complejo en cuanto a todo lo que son suministros, compras, etcétera, yo creo que es evidente y todos compartimos esa dificultad. Que en estos momentos estamos tomando medidas para que toda una serie de abusos que se cometieron en otros tiempos, muchas veces por descontrol, otras veces por mala fe, en estos momentos se están tomando todas aquellas medidas necesarias para controlar el gasto, es obsesión nuestra el controlar el gasto sanitario y estamos tomando toda esta serie de medidas.

Seguramente usted me podrá sacar algún fallo ¿cómo no? Vuelvo a insistir, en un sistema sanitario como el nuestro público, de esa complejidad y de esa importancia siempre nos podrán encontrar algún fallo, algún error y alguna equivocación. Nosotros estamos abiertos absolutamente a cualquier sugerencia que sea positiva para sanear todos estos problemas. Pero en estos momentos, vuelvo a insistir, lo que usted está pidiendo en su propuesta de resolución son unas medidas que en estos momentos están ya en funcionamiento, que están ya generando un beneficio en el sentido de que ya se está controlando muy de cerca toda esa compra y contratación de material sanitario, y que por lo tanto, en el sentido de que ya lo estamos realizando, no vemos la utilidad de aceptar su propuesta, puesto que lo estamos haciendo.

Y vuelvo a insistir para demostrar el ánimo que siempre tenemos de informar y de colaborar. Porque quiero que quede muy clara una cosa: que las consellerías son sitios que están abiertos absolutamente a todos los ciudadanos. Aunque sean miembros del partido socialista, son educados generalmente, suelen atender muy bien al personal y pueden dar toda la información adecuada. Eso por una parte. Y, por otra parte, no hay ningún problema por parte del conseller, como tiene perfecta costumbre, en informar en todas aquellas comparecencias que ustedes deseen, para tener una información puntual de lo que ya se está realizando. Porque muchas veces lo que aquí se pide en estas Cortes en propuestas de resolución —por ello la mayoría de ellas son rechazadas— es porque precisamente son medidas que ya se están tomando, que se están ejecutando y que muchas veces, en algunos casos, ya están hechas. Por lo tanto, yo creo que es un tema de información, vuelvo a insistir. Mi partido y el gobierno al cual sustenta nunca jamás se va a negar a ello y muchas veces nos evitaríamos muchas discusiones si con una información adecuada y suficiente se saliese a la tribuna.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora De Armengol.
Senyor Botella.

El señor Botella Crespo:

Gracias, señor presidente.

Bueno, me ha echado usted una reprimenda. Y, acordándose de aquello de la reprimenda, me acuerdo también de un escritor que imagino que para usted también es conocido, que es Voltaire, que decía que con los ejemplos se corrige mucho mejor que con las reprimendas. Entonces, vamos a pasar a los ejemplos, si quiere.

Indudablemente, antes de esto he de decirle una cosa que es clara: comprendemos desde el Partido Popular la complejidad de las compras, comprendemos la complejidad de este tema y

que hay que adecuarlo, y además el gran esfuerzo que están haciendo. Ahora bien, no comprendemos por qué entonces el presidente de la Generalitat decía esto. Me satisface escuchar que no ha sido hacia la conselleria de Sanidad hacia donde iban dirigidas estas críticas. Por una razón muy sencilla, porque en el Partido Popular yo soy el que me hago cargo de esto. Pero también he de recordarlo una cosa: si el presidente no se refería a las compras, al ahorro, a la inversión, a lo que es el primer presupuesto de la Generalitat, pues ya no sé a qué otra partida se debía de referir en este debate. Pero, bueno, imagino que tendremos ocasión de preguntárselo después de su intervención.

Indudablemente decimos que se han cometido —y lo reconoce usted— abusos en otros tiempos. En otros tiempos no, en otros tiempos no. Y además no estaba el partido popular en esos otros tiempos, imagino. Entonces, yo aquí lo único que digo en la proposición es que, miren ustedes, qué necesitan. Controlen. Pero, si se han cometido abusos, también me alegra por los que me han precedido en este escaño desde el partido popular que ahora, aunque sea tarde, se reconozcan estos abusos en las compras, cuando en la legislatura anterior ya se denunciaron y no se reconocían. «Nunca es tarde si la dicha es buena.»

Mire usted, me ha hecho referencia —indudablemente dentro de las medidas— al tema de la ortoprótesis y que ya tienen las leyes hechas y que ya se están haciendo. es cierto, es cierto. Pero, además de que es cierto, por ejemplo dicen: en 21 facturas de prótesis se han facturado y pagado 6 tipos de productos ortopédicos con un importe superior al señalado en la orden 2311/89, por valor esa facturación superior en 117 millones de pesetas. Y se han pagado por la conselleria. Y en siete facturas, también en la misma orden, se han facturado y pagado dos tipos de productos no relacionados o no autorizados. Que ¿se va a hacer? Muy bien. Que ¿el presidente de la Generalitat tenía razón cuando esto lo anunciaba? Estamos de acuerdo. Que ¿ustedes quieren ahora decir que ya se está haciendo y que su presidente no tiene razón? Oiga, díganlo. Pero que ¿la auditoría de cuentas le ha dado la razón a él y se la ha quitado a ustedes? Eso creo que durante este debate ha quedado bastante de manifiesto.

Y yo sigo reiterando, porque es bueno a veces rectificar la propuesta. Y leo, por si ha quedado alguna duda, qué es lo que nosotros decimos. En la propuesta de resolución simplemente decimos que las Cortes Valencianas insten al Consell, porque queda demostrado que existe todavía esa «falta de», todavía habrá que hacer algo más, que inste al Consell para que tome las medidas oportunas con el fin de homogeneizar y controlar la compra de material sanitario en los centros dependientes del Servicio Valenciano de Salud. No hemos entrado directamente en los centros, donde usted sabe muy bien —y no quiero entrar ahí— que a los proveedores se les dice: oye, como no te puedo pagar, súbeme el precio del producto en la próxima compra y así lo compensamos. No quiero entrar ahí. Quiero simplemente instarles a que lo hagan mejor. Y ustedes no quieren. Yo no les digo cómo, simplemente que lo hagan mejor. Que ¿ustedes no quieren hacerlo mejor? Votan en contra. Que ¿quieren hacerlo mejor? Voten a favor.

Muchas gracias.

(Ocupa la presidència el molt excel.lent senyor Antoni Garcia i Miralles.)

El señor presidente:

Muchas gracias, señor Botella.
Senyora De Armengol.

La senyora De Armengol Criado:

Mire, señor Botella, yo creo que está mezclando muchas cosas con el fin de intentar confundir en una cosa que usted

sabe perfectamente que se está realizando bien, se está realizando bien. Mire, usted me ha citado unos abusos, según dice la auditoría de cuentas. Vuelvo a insistir, en el volumen de lo que estamos hablando hablar de 21 expedientes creo que es bastante triste. Bastante triste en el sentido de que eso quiere decir precisamente que la orden de 23 de noviembre del año 89 funciona perfectamente bien. Errores —vuelvo a insistir—, abusos —vuelvo a insistir— siempre habrá, aunque existan las leyes que sea. ¿Por qué? Porque hay de todo en esta viña. «En la viña del Señor —como se dice— hay de todo.» Y hay personas más honestas y personas menos honestas. Que estamos intentando controlar a tope ese gasto usted sabe que es cierto, que es cierto. Ahora bien, el detectar que haya en ese volumen de compra un error o un desvío de 21 expedientes yo creo que lo único que demuestra es que se están tomando las medidas necesarias y adecuadas para controlar el gasto sanitario.

Y vuelvo a insistir. ¡Es que usted es muy listo, porque interpretar como interpreta al presidente de la Generalidad...! Yo desde luego no me sentí aludida y el conseller de Sanidad tampoco se sintió aludido en absoluto, en absoluto. Porque en lo que es tema sanitario el control que se está realizando a todos los niveles —y usted lo sabe— y hay muchísimas quejas en este tema... Muchísimas quejas precisamente porque se está apretando, se está afinando muchísimo en todo lo que es el gasto sanitario. Y de las quejas contrarias yo le podría sacar un montón, precisamente porque se está encima y precisamente porque estamos atajando y cortando muchísimos de los problemas que existían en estos temas.

Yo a ustedes no les he echado ninguna culpa, ninguna. Yo he dicho que anteriormente se hacían cosas así. Anteriormente. Que en estos momentos quizás se hagan, pero cada vez va a ser más difícil, porque cada vez queremos precisamente cumplir lo que el presidente dice o ha dicho en su discurso: controlar el gasto y evitar cualquier tipo de abuso. Eso ha sido y es nuestra política no sólo en temas sanitarios, sino en todos los temas que atañen a este gobierno valenciano. Y, vuelvo a insistir, se puede demostrar en cualquier momento, por muchas sonrisas que hagan por ahí. Muchas gracias.

El senyor president:

Pasamos a votación la propuesta de resolución del Grupo Popular.

Comienza la votación.

Queda rechazada la propuesta de resolución por 38 votos en contra, 26 a favor y 6 abstenciones.

El señor Botella tiene la palabra para explicar el voto de Izquierda Unida.

El senyor Botella Vicent:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyories, el Grup d'Esquerra Unida ha votat favorablement aquesta proposta de resolució perquè efectivament qualsevol mesura que es prenga per tractar d'evitar problemes com els que ací s'han indicat jo crec que en aquest aspecte són poques les que encara s'han pres al respecte. Però a més a més hem de dir que, encara que hem votat a favor d'aquesta proposta de resolució, considerem que la seua redacció fins i tot és incompleta. Perquè, si és veritat que el tema del material sanitari és un tema que potser és espectacular quant al volum de diners que representa, i el fet que determinada compra es faça per contractació directa i no per concurs públic doncs pot generar una sèrie de possibles especulacions al respecte, el que està clar és que també n'hi ha tota una sèrie d'actuacions des del Servei Valencià de Salut, i directament des dels propis hospitals, que poden significar una quantitat de diners més important, que és més difícil de controlar i que aquí sí que caldria tractar de prendre mesures al respecte.

I estic plantejant el tema de la contractació del material de manteniment, de la compra de roba en els hospitals, dels subministraments alimentaris, etcètera. És a dir, tot allò que en definitiva són diners diaris que estan eixint dels propis hospitals, i per tant del propi Servei Valencià de Salut, i sobre els quals n'hi ha menys control al respecte. I caldrien lògicament eixes mesures respecte a la contractació, amb concurs públic general o amb unes mesures homogènies al respecte. Perquè és evident que n'hi ha una pràctica quotidiana desgraciadament en aquest País Valencià, i supose que al conjunt de l'Estat, perquè és una cosa que s'ha heretat també —eixa pràctica— des que tenim les competències, de contractar directament qualsevol tipus de material respecte a allò que conforma el Servei Valencià de Salut. I, per tant, des d'eix punt de vista hem cregut convenient recolzar aquesta resolució, matisant que considerem que caldria anar més enllà per part del Servei Valencià de Salut i, encara que no estiga en la proposta de resolució, confiem que, en la mesura que han començat ja a prendre actituds interessants per part del Servei, per part de la conselleria, en la contractació a nivell de concurs públic de determinat material sanitari, també es faça en els altres aspectes, perquè, del contrari, tractarem de pal·liar un aspecte que és important, que potser siga el més vistós, però que els altres que realment són quantitats xicotetes però, si al final de l'any ho comptabilitzarem, podria ser una quantitat molt més gran que el material sanitari, doncs en eix aspecte també que es prenguen les mesures oportunes.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Señor Giner Miralles.

El senyor Giner Miralles:

Gracias, señor presidente.

Mi grupo se ha abstenido en esta propuesta y he de reconocer que, al leer la propuesta, nuestra intención era votar afirmativamente a la misma. Entendemos que es necesario lo que se pide en la propuesta. Una administración que no homogeneizase y controlase la compra de material —yo suprimiría lo de «sanitario»— de todo el material de los centros dependientes no sería una administración, sería un caos. Pero después de oír el debate nos hemos abstenido porque hemos oído las explicaciones que ha hecho la portavoz del Grupo Socialista en cuanto a medidas que se están tomando, en cuanto a intencionalidad de resolver todos estos problemas, incluso el reconocimiento de posibles deficiencias que también existen en cualquier administración.

Y nos ha decidido también el hecho de que el mismo proponente reconozca la complejidad y el esfuerzo que se está realizando. Si ya se está realizando el esfuerzo, si ya se están tomando las medidas, entendemos que nuestro objeto es encarecer a que se persiga en esta línea, a que se continúe y se intensifique este control, pero que no proceda una aprobación de una medida que va a hacer algo que ya se está haciendo.

Muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.

Se suspende el Pleno hasta las doce menos cuarto.

(Se suspén la sessió a les 11 hores i 30 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 11 hores i 46 minuts.)

El senyor president:

Continúa la sesión.

Propuesta 4.289, sobre dotación presupuestaria a Universidades. Para la defensa de la misma tiene la palabra el señor Calomarde.

El senyor Calomarde Gramage:

Gracias, señor presidente.

Como anuncié en mi intervención inmediatamente anterior, las propuestas de resolución en materia educativa que el Partido Popular ha presentado a este debate están todas ellas en una muy parecida línea. No exactamente la misma, pero ésta en concreto sí con respecto a la propuesta anterior.

Vuelvo a insistir en la misma idea que ya expuse con anterioridad referida a la convergencia europea, y no voy a hacer desde luego una exposición tendente a decir de nuevo que nos faltan infraestructuras.

En relación con la propuesta, que, como ustedes ya conocen, se refiere a la solicitud de mayores dotaciones presupuestarias para las Universidades valencianas, éste es un tema perfectamente recurrido y perfectamente recurrible. Perfectamente recurrido si uno deseara exclusivamente con él estar solicitando más dinero. Y el debate se podría circunscribir en este caso a algo tan simple como que desde los bancos de la oposición se pida más dinero y desde los bancos del Gobierno se diga igualmente algo tan simple como que hay el que hay y poquito más.

Como yo no quisiera reducir el debate estrictamente a esto, intentaré dar mayores argumentos que avalen la propuesta de resolución. Entiendo que invertir, invertir en dotaciones universitarias es estar haciéndolo necesariamente en competitividad posible, tanto en el terreno estrictamente económico como en un terreno habitualmente desatendido y parejo al primero, que es el terreno investigador y el terreno estrictamente cultural. Difícilmente, difícilmente se puede sostener un discurso de corte europeo —no voy a decir europeísta, porque al parecer no era ésa la intención del presidente Lerma, según sus propias palabras, cuando aquí pronunció su discurso sobre el estado de la comunidad— digo que difícilmente se puede sostener ese discurso sin hacer referencia a que el sistema universitario español, y concretamente valenciano, se homologue, se homologue a los sistemas universitarios europeos, con los que sin duda tendrá necesariamente que competir si esa convergencia se produce. Y, como resulta que esa convergencia se producirá lo queramos o no lo queramos, este diputado opina que sería favorable y beneficioso para esta comunidad quererlo de modo activo, y esto supone sin duda mayores dotaciones presupuestarias para el conjunto de las Universidades valencianas.

La propuesta de resolución, como ustedes ven, lo que pide es esto y se insta a la conselleria de Economía y Hacienda a un punto muy concreto, muy concreto y además limitado en el tiempo. Y explicaré brevísimamente por qué. Se dice que de cara a este curso académico 92-93 se establezcan las modificaciones oportunas, modificaciones presupuestarias, que hagan posible arbitrar mayores dotaciones presupuestarias para las Universidades. Aquí se ha hablado repetidas veces de la Universidad Jaume I de Castellón —yo no voy a insistir más en ese tema, por cuanto que ayer mismo creo recordar que se debatió en la Cámara—, pero sí me voy a permitir insistir en las otras Universidades valencianas.

Por ejemplo, el problema de la ampliación del campus de la Universidad de Alicante. Yo estimo que problema bastante grave. Por una razón fundamental: por cuanto que está suscitando hacia Murcia y hacia Valencia traslados de alumnos que incrementan de una manera gravosa el número de alumnos por aula en las Universidades valencianas. Y, en segundo lugar y fundamentalmente, el problema —yo creo que acuciante— que aquí sí tiene la Universidad Literaria de Valencia en concreto, con problemas de masificación universitaria verdaderamente graves, y no creo estar en modo alguno utilizando un adjetivo inadecuado, por cuanto que las propias estadísticas de la Universidad —el rector tuvo ocasión de

comentarlo, si no recuerda este diputado mal, en la Comisión de Educación de estas Cortes— está aproximadamente entre un 6-7 por ciento de crecimiento anual del alumnado, situándonos —como ustedes no ignoran— en unos primeros cursos normalmente muy sobrecargados y con graves dificultades.

Este año ha habido problemas con el alumnado en parte por estos temas, y previsiblemente —y sin que por mi parte quiera en modo alguno hacer catastrofismo— es lógico pensar que los siga habiendo y que éstos se incrementen si no se subsana de algún modo la situación.

El campus de la Universidad Literaria de Valencia yo creo que es absolutamente perentorio su ampliación y para ello serían necesarias medidas económicas del tipo posible de la concesión de una modificación presupuestaria aproximadamente de unos mil millones para este mismo curso. Por eso digo que es una propuesta bien concreta y bien sencilla de defender, a efectos de que esa ampliación, que evidentemente tendría plazos mayores que los que estoy diciendo, se pudiera realizar, primero, de modo ordenado, y segundo de modo —por eso la propuesta habla de urgencia— lo más urgentemente posible.

Y sería muy injusto por mi parte no referirme —vuelvo a insistir en el tema— a la Universidad de Alicante por cuanto que allí la situación es todavía más urgente. E insistir en que ese trasvase de alumnos, amén de injusto en el sentido de que no se produce de un modo voluntario, sino de un modo forzoso, restaría alumnado a las Universidades valencianas, que creo que en principio vendría bastante bien en función de atender a la calidad de la enseñanza.

Para terminar, con la mayor brevedad, que reparen ustedes, señoras y señores diputados, en que la propuesta de resolución hace hincapié en que esas dotaciones presupuestarias tengan como objetivo prioritario atender necesidades de personal de las Universidades y lógicamente —ya lo he dicho— de ampliación de los respectivos campus universitarios.

Ustedes votarán que sí o votarán que no. En cualquier caso, yo espero las razones, si es a la contra, las razones a la contra de lo que estimo una propuesta enormemente racional y que sospecho que el mundo universitario no creo que esté muy en desacuerdo con lo que este diputado en este momento está expresando.

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias, señor Calomarde.
Señor Nabàs.

El senyor Nabàs i Orenga:

Senyor president, senyories.

Voldria dir-li que m'ha convençut amb les seues exposicions, si no haguera estat ja prèviament convençut amb els motius. Totalment convençut. Crec que estem arribant, i en l'anterior debat que hem tingut vostè i jo en aquests temes d'incrementar l'esforç pressupostari per a allò que és la formació, és una de les línies fonamentals del discurs del president de la Generalitat de política general. Dues línies eren fonamentals: hem de fer l'esforç de competitivitat amb les indústries, etcètera, i hem de fer l'esforç —i estem fent-lo— en la formació de capital humà, i les universitats són un instrument fonamental.

Per tant, estem en aquest tema totalment d'acord. Ara bé, lamentablement no podem donar suport a la proposta, perquè la proposta en sí té una trampa, té una trampa. Aquesta proposta ja la vam discutir fa un mes en el debat de pressupostos de la Generalitat i la trampa és que diu: augmenten les dotacions econòmiques i financeres per a les universitats. En el debat de

pressupostos sí hem de dir d'on ho llevem, ací vostés no diuen d'on traiem eixos diners. I no em diga del nou finançament, tal i qual, perquè jo fa ja molts anys que no crec en els miracles, fa molts anys. Per tant, eix nou finançament no pot ser el sac d'on tirem mà per a tot. Per tant, eixa trampa és la que ens impedeix donar suport a eixa proposta, que està molt bé, que s'incrementen les dotacions financeres per a totes les universitats de la Comunitat Valenciana.

Encara que no em resistisc a recordar-li, i vostés ho saben, que l'increment de dotacions financeres a les universitats valencianes en els últims anys, s'ha discutit i s'està discutint, pareix que una universitat diu que només l'han incrementat el 140 %, l'altra el 200 %, però realment en l'exercici 92, i els pressupostos estan clars, l'increment global a les universitats valencianes és del 36 %. Cap altre capítol dels pressupostos de la Generalitat ha tingut aquest increment i, si baixem a coses concretes com inversions reals, l'increment és del 207 %.

Per tant, en eixa línia convergim en la necessitat que la universitat tinga majors dotacions per a poder complir la seua funció. Ara bé, també recordar que, dins de les línies d'aportació de capital, de finançament per part de la Generalitat, i que les pròpies universitats tenen les seues possibilitats de redistribuir, dins d'eixes possibilitats de redistribuir les dues línies —subvencions en operacions corrents o transferències de capital— si tenen alguna mancança concreta per a arribar a algun dels objectius que s'han plantejat cadascuna de les universitats, tenen la possibilitat de fer-ho.

Per tot això, entén vosté que, acceptant-li el principi, la forma i el contingut concret, d'on després podíem traure els diners, no podem votar-li a favor aquesta proposta.

El senyor president:

Señor Calomarde.

El senyor Calomarde Gramage:

Gracias, señor presidente.

Señor Nabàs, pues, mire usted, ¿qué quiere que le diga? Vamos a ver. Usted me dice que estamos de acuerdo en muchas cosas. Dice que estamos de acuerdo en la forma. Me dice que estamos de acuerdo en el contenido —lo cual es muy de agradecer— y me dice usted que estamos de acuerdo encima en los tonos, lo cual es —insisto— muy de agradecer.

Ahora bien, mire, vamos a ver. Usted me dice que yo no le venga con trampas económicas del tipo que le diga —lo que lógicamente le puedo decir desde la oposición, claro—, y decirle a usted que con los nueve mil millones, etcétera, sobre financiación —si usted quiere llamarlo así— añadida para el presente ejercicio, perfectamente pueden ustedes —me refiero al Consell, lógicamente, al Gobierno— disponer de los mecanismos que considere oportuno para incrementar esas partidas a las que usted se refiere.

Si usted no quiere hacerlo, si el Gobierno no desea hacerlo, pues es sencillamente por un argumento tan simple como el que le voy a exponer y que usted con seguridad me va a entender perfectamente. Mire, no quiere. Y no quiere por una razón que le voy a exponer también. Este diputado le ha sugerido una cifra. Hombre, si usted quiere, me puede decir: mire usted, es emblemática, pone usted los ceros donde le da la gana, porque usted no tiene la responsabilidad del Gobierno. Pues, hombre, naturalmente yo no tengo la responsabilidad del Gobierno, pero —mire— la frivolidad de este diputado a la hora de poner ceros le aseguro que es baja. En consecuencia, mil millones, de pesetas de esos nueve mil millones de pesetas añadidos, que afortunadamente esta comunidad puede manejar en el presente ejercicio, no le parecen a este diputado nada del otro mundo para el problema que estábamos debatiendo.

Pero, mire, si usted pone una sola peseta, es decir, si usted quiere, no ponga mil millones, ponga menos. En cualquier caso, la propuesta no entra en eso para nada. Y usted lo que no me puede decir es que el Gobierno no tiene mecanismos presupuestarios que hicieran posible el estudio que llevara a buen puerto la propuesta que este diputado le plantea.

Pero sobre todo, señor Nabàs, usted me puede decir... Insisto y es que me lo ha dicho, y de una manera clara y con cierta contundencia. Mire, cuando a alguien se le dice que está de acuerdo otra persona —en este caso usted, en este caso su grupo parlamentario— con la propuesta que hace y simplemente no lo apoya —es decir, va a votar que no— porque parece ser que hay un grave problema de índole presupuestaria que este diputado desconoce, y que al parecer usted sí conoce como para decirme que es imposible lo que yo estoy planteando, comprenderá usted que el mecanismo —en este caso dialéctico— que me deja en las manos es muy sencillo: señor Nabàs, si estamos de acuerdo, dígame usted por qué estamos en desacuerdo.

Bueno, ya sé que es un pequeño juego, pero usted me invita gentilmente a él y yo lo acepto encantado. En consecuencia, vuelvo a insistir en el tema. No me diga otra vez, que ya lo sé, que también me he leído los presupuestos y he estado en el debate al que usted hace mención, que los presupuestos universitarios se han incrementado. ¡Hombre, faltaría más, faltaría más! Cualquier Gobierno con un mínimo de sensatez, y no dudo que el suyo en esto sí lo tenga, incrementaría los presupuestos universitarios. Lo que le digo —insisto, señor Nabàs, usted está en la misma Comisión que yo, en Educación— es que esos presupuestos son manifiestamente mejorables y sustancialmente insuficientes. Y a las palabras de los rectores de las Universidades valencianas me remito. Esto no es un invento mío.

Pero vuelvo a insistir, señor Nabàs, que en su turno le agradecería me explicara en qué radica nuestra diametral contradicción, por cuanto que usted me dice que estamos de acuerdo y a la vez me dice, votando que no a mi propuesta, que no estamos de acuerdo. Y sobre todo me aclare por qué el Consell y en qué sentido no tiene mecanismos presupuestarios de ningún tipo que permitan llevar a cabo en parte o en su totalidad lo que en mi propuesta les expresaba a ustedes.

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor president:

Señor Nabàs.

El senyor Nabàs i Orenga:

Moltes gràcies.

Senzillíssimament, els pressupostos estan aprovats i, una vegada aprovats els pressupostos, han d'executar-se i difícilment podem llevar d'altres partides per a incrementar-ne una.

El senyor president:

Pasamos a votación la propuesta defendida por el señor Calomarde.

Comienza la votación.

Votos a favor, 28; en contra, 42; ninguna abstención. Queda rechazada la propuesta.

Pasamos al debate de la propuesta siguiente. Propuesta número 4.290. El señor Gómez Guarner tiene la palabra.

El senyor Gómez Guarner:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados, el pasado mes de noviembre el Boletín Oficial del Estado publicaba una Orden del ministerio de Agricultura, Pesca y Alimentación por la que se aprobaba

el reglamento de la denominación del «cava», en donde se especifican los municipios susceptibles de poder utilizar la denominación genérica de «cava» para los vinos espumosos producidos en dichos municipios.

Dicho reglamento reconoce con ese derecho a un total de 157 municipios, pertenecientes a las provincias de Alava, Barcelona, Girona, La Rioja, Lérida, Navarra, Tarragona y Zaragoza, no mencionándose ninguno de aquellos de la Comunidad Valenciana que se dedican a la elaboración de este producto, sufriendo por ello un trato discriminatorio grave respecto a otros vinos y respecto a otras comunidades autónomas.

La historia de esta discriminación, señorías, es antigua, puesto que ya en 1986 el ministerio de Agricultura publicó también una Orden que establecía la reserva de la denominación del «cava» para una serie también de municipios, entre los que tampoco se encontraba ninguno valenciano.

Recurrida dicha Orden por dos firmas valencianas productoras de vinos espumosos, y también por la propia Generalitat, en abril de 1989 el Tribunal Supremo falla unos de los recursos planteados por una de esas dos empresas y la sentencia de carácter plenamente ejecutivo reconoce lo siguiente: «El ministerio de Agricultura tendrá que revisar las normas seguidas para la inclusión de los municipios en la denominación del "cava", puesto que los criterios que se han seguido para dejar fuera a determinadas zonas, como es el caso de Valencia, resultan cuanto menos arbitrarios.» Sentencia del Tribunal Supremo. La misma sentencia también reconoce que en Valencia se utiliza el mismo método de elaboración tradicional que el seguido en otras zonas productoras de cava.

Tanto, pues, el tema en sí como la sentencia a la que se alude fueron motivo de tratamiento y debate en estas Cortes en la anterior legislatura, contándose siempre con la opinión favorable del conseller de Agricultura y Pesca, quien se comprometió en diversas ocasiones a intentar solucionar este agravio comparativo, agravio sufrido por el sector de vinos espumosos, y se comprometió a efectuar las oportunas gestiones ante el ministerio de Agricultura.

Transcurridos, señorías, dos años y medio desde la promulgación de la sentencia por el Tribunal Supremo, no sólo no se ha solucionado el agravio comparativo, sino que, desoyendo a la administración de justicia, el ministerio de Agricultura vuelve a apoyar un nuevo reglamento sobre la denominación del cava y vuelve a excluir a los municipios valencianos.

Encontrándonos, pues, señorías, ante una situación no sólo lesiva para las empresas valencianas que actualmente fabrican vinos espumosos, sino de total y grave discriminación de nuestra propia comunidad autónoma, es por lo que hemos presentado la propuesta de resolución que nos ocupa, en el sentido de exigir, por cuanto que no cabe ya otra postura que ésa, que la exigencia, del ministro de Agricultura la reconsideración de la Orden que aprueba el reglamento de la denominación del cava y que proceda con urgencia a incluir en ella, como base territorial de producción de cava, a los municipios valencianos, a todos ellos, productores actuales de vinos espumosos.

Esperamos, por la entidad del tema, por la discriminación política y económica de nuestras empresas productoras, esperamos —como digo— que sus señorías tengan a bien aprobar por unanimidad esta propuesta de resolución.

Gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias, señor Gómez Guarner.
Turno en contra. Señor Garcés.

El senyor Garcés i Ramon:

Gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats, el tema plantejat també és un tema que a les seues senyories els sonarà com a molt freqüent, i en aquest cas d'una freqüència unànime. Unànimement en repetides ocasions els grups parlamentaris d'aquestes Corts s'han pronunciat sistemàticament per l'exigència de la consideració del dret legal que tenim els valencians a produir el cava. I produir el cava en la mesura que som productors històrics i amb volum considerable de raïm, i també considerant el cava com un producte, com un mètode d'elaboració.

Des d'eixa doble perspectiva els grups parlamentaris, i el grup socialista igual que tots els altres, hem estat exigint, demanant, en pronunciaments d'aquestes Corts, que en les ordres i els reglaments del ministeri d'Agricultura, que té competència al respecte, considere aquestes realitats de la nostra producció agrària.

També és cert, i ja s'ha dit des d'aquesta trona, que el nostre èxit ha estat parcial. Si el primer reglament de l'any 86 ja va ser objecte de consideració i també de recurs per part del govern de la Generalitat, novament el segon reglament, el que acaba de sortir en novembre de l'any 91, ha estat també objecte de recurs pel govern de la Generalitat. Objecte de recurs com a conseqüència d'una decisió presa pel govern valencià el dia 23 de desembre passat. Immediatament es va tenir coneixement del contingut de l'ordre del ministeri d'Agricultura d'Espanya, automàticament el govern de la Generalitat acordà el passat 23 de desembre interposar recurs contenciós administratiu contra l'Ordre del MAPA de 14 de novembre del 91 per la qual s'aprova el reglament de denominació «cava» i del seu consell regulador.

Per tant, ja ha hagut una primera manifestació explícita del govern valencià de tornar a utilitzar els mecanismes jurídics convencionals per a tractar de fer rectificar el ministeri d'Agricultura en relació a l'Ordre del 14 de novembre del 91. Per tant, no sols hi ha hagut pronunciaments de les Corts Valencianes i dels seus grups parlamentaris, sinó que hi ha hagut una actuació sostinguda en el temps des de l'any 86 del govern de la Generalitat en el mateix sentit.

He d'informar també a la Cambra que aquest recurs contenciós administratiu ha estat objecte d'una providència de l'Audiència Nacional admetent a tràmit el recurs i reclamant l'expedient en la seua totalitat, fet que s'ha produït el passat dia 22 de gener.

Per tant, estem ja en la via jurídica que correspon a publicacions del BOE. No sols s'està fent l'actuació jurídica, sinó que s'està intervenint també a altres nivells, per la via de les reunions periòdiques que sosté el conseller d'Agricultura amb el ministre d'Agricultura, on s'està tractant també per la via, diguem-ne, de la conversa, del diàleg, de fer possible aquesta vella reivindicació d'aquestes Corts, que és també una reivindicació de tot el sector vitivinícola valencià. El fet que ja hi haja dues marques valencianes que estiguen produint el cava no elimina la realitat que no hem aconseguit encara una base territorial per a seguir produint el cava.

En eixa mesura, per tant, la proposta de resolució que se'ns porta avui coincideix plenament amb la posició del Grup Parlamentari Socialista, que, a la llum d'eixa coincidència, hem proposat una esmena transaccional que recull —entenen— millor els fets històrics que hem vingut narrant, esmena transaccional que, amb el permís de la presidència, passaria a llegir per a coneixement del conjunt de la Cambra.

L'esmena transaccional diu així: «Que el Consell continue insistint per totes les vies possibles davant el ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació d'Espanya per a aconseguir que aquest declare zona adient per a l'elaboració de cava els

municipis productors de la Comunitat Valenciana». Esmena transaccional que espere siga atesa pels grups parlamentaris i en eixa mesura propicie una acord unànime d'aquesta Cambra.
Moltes gràcies.

El senyor president:

Señor Gómez.

El senyor Gómez Guarner:

Gracias, señor presidente.

Señor Garcés, antes que nada ya entro diciéndole que mi grupo no sólo ha aceptado la tramitación de la enmienda transaccional a la que usted acaba de hacer referencia, sino que la hace suya, por cuanto en bien poco difiere de la redacción de la propuesta de resolución presentada por mi grupo.

Mientras en su redacción original se exige al ministro de Agricultura que proceda a incluir en el Reglamento de la denominación del cava los municipios valencianos productores de vinos espumosos, usted ha propuesto en esta redacción alternativa que el Consell continue insistiendo. Bueno, el continuar insistiendo no deja de ser una exigencia. Y quisiera hacer hincapié, no obstante, en dos cosas, en dos aspectos de esa enmienda transaccional, que considero que es importante hacerlo.

El primero de ellos es cuando dice: continuará insistiendo por todas, por todas las vías posibles. Señor Garcés, todas las vías posibles es eso, todas. Y lo digo porque no sólo de recursos vive el productor de cavas valenciano. Y usted ha hecho mucha insistencia a los recursos, como lo ha hecho, o como lo hace el señor conseller de Agricultura. Y yo simplemente le digo una cosa: se hizo un recurso en el año 86; cinco años después todavía no se ha sustanciado. Ahora me dice que se ha vuelto a recurrir. Me parece muy bien y es el papel de la Generalitat. Pero ¿cuándo se sustanciará, si el anterior de hace cinco años no se ha hecho?

Quiero decir con eso que por todos los caminos posibles. En definitiva, no sólo recursos, sino que además el tema requiere de buena dosis de voluntad política, de acabar con cierto doble lenguaje que se utiliza en los medios de comunicación, o desde esta misma tribuna, o desde otra tribuna, como ahora enseguida lo verán. Y sobre todo, sobre todo requiere una decidida labor de presión y de reivindicación política del Consell ante las instancias de la Administración central.

Y decía antes otras tribunas porque tan lejos como ayer, señor Garcés, tan lejos como ayer, en el Congreso de los Diputados el ministro de Agricultura, el valenciano Pedro Solbes, valenciano yo creo de nacimiento, pero dudo ya que lo sea de corazón, decía sobre este mismo tema lo siguiente, y cito textualmente: «Que la ampliación de la denominación de origen cava a los vinos producidos en la Comunidad Valenciana puede desvirtuar el concepto de vino de calidad.» El señor Solbes —valenciano, vuelvo a repetir— descalifica por completo a los vinos espumosos valencianos.

Quiero decir con ello, señor Garcés, que hay que volver, que hay que insistir no sólo con recursos, sino también con presiones políticas y también con reivindicaciones políticas.

Por último, el segundo aspecto de la enmienda transaccional que quería resaltar es cuando textualmente también especifica que la denominación cava se extiende para todos, para todos los municipios productores de la Comunidad Valenciana. Y digo esto, y lo recalco, para alejar ciertas tentaciones que se han argüido públicamente, en el sentido de lograr la denominación «cava» para un solo municipio o para una zona muy reducida de la Comunidad Valenciana, y usted me entiende.

Con esta resolución pedimos que dicha denominación sea para todos los municipios productores, tanto los actuales como para aquéllos que en su día puedan fabricar este tipo de vinos.

Aunque estamos de acuerdo con el señor conseller de Agricultura, y así lo entendemos, que el cava es un método de elaboración, y creo que en eso estará usted como técnico de acuerdo conmigo. No debe estar sujeto a una ordenación ni a una base territorial. Pero también creo que estará conmigo de acuerdo que ahora mismo lo prioritario es salvar la situación dramática de algunas empresas valencianas y la situación de discriminación política que tienen nuestros pueblos productores de vinos espumosos.

Ya veremos más adelante aquello de dotarlo, de dotarlo de contenido, en cuanto que el cava sea un método de elaboración y no un sitio donde se produzca. Ya lo veremos más adelante.

En definitiva, señor Garcés, señores socialistas, mi grupo acepta la enmienda transaccional presentada, la hace suya —como decía—. Nos alegramos de este gran proceso de convergencia y estaremos, no obstante, atentos a la labor solicitada, que solicitamos al Consell de presión y de reivindicación, esperando que esa presión, esa reivindicación dé pronto el fruto apetecido por todos.

Gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias.

Señor Garcés.

El senyor Garcés i Ramón:

Gràcies, senyor president.

Acceptada l'esmena transaccional ens queda votar-la. Però jo no voldria no desmentir dues o tres de les afirmacions fetes en aquesta ocasió pel diputat Gómez Guarner.

La primera, la del doble llenguatge. No utilitzem el doble llenguatge, no és la nostra pràctica. En tot cas, hauríem d'analitzar si no és la contrària. La nostra és la del llenguatge únic i en aquest cas és un dels punts més rellevants, on estem mantenint una mateixa posició des de fa anys públicament i privadament. Això vol dir a través dels mecanismes jurídics convencionals i a través del que són els diàlegs polítics en totes les esferes on es produeixen eixos diàlegs polítics.

La segona cosa és que no és l'objectiu exclusiu del grup socialista, en fer aquestes propostes, salvar a cap empresa. No és així l'objectiu central que proposem els socialistes. L'objectiu central que estem proposant és fer possible que la pràctica de promoció, en aquest cas, de cava s'adeqüe al que és la realitat possible potencial valenciana en aquest camp. És a dir, no estem amb la voluntat de perdre cap de les nostres potencialitats productives. Contràriament, en aquest camp, com en tots els altres, estem per defensar-les, propiciar-les i desenvolupar-les.

I per últim, que no és sempre fàcil, i això ho dic perquè és una reflexió global genèrica, en matèries tan delicades com són les qualificacions, siguen de denominació d'origen, siguen de determinades categories jurídiques de connotació, de qualificació de produccions agro-pecuàries, i no és sempre fàcil arribar al punt just. I el senyor Gómez Guarner sap igual que jo com està farcida la història de les qualificacions de les produccions agràries de conflictes d'àmbits jurisdiccionals precisament per eixa dificultat: la dificultat que té conciliar la voluntat de la producció amb el que són les exigències dels mercats. Eixes dificultats jo crec que estan presents en aquest cas i per la nostra part anem a intentar per totes les vies possibles superar-les i fer possible que eixa potencialitat productiva valenciana no es perda.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Passem a votació la proposta de resolució amb els termes transaccionals.

Comença la votació.

Vots a favor, 72; en contra, 1; cap abstenció. Queda aprovada la proposta de resolució.

Passem a la següent proposta de resolució, del Grup Parlamentari Popular, proposta 4.291. Per a la defensa de la proposta té la paraula, ¿no era Martín Quirós? Perdó, és que hi havia un error, posava Martín Ripoll i jo no ho sabia.

El senyor Ripoll té la paraula. (*Remors.*)

El senyor Ripoll Serrano:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados, el tema que traemos aquí con esta propuesta de resolución tiene por desgracia una gran actualidad. Voy a recordar, a hacer un pequeño recordatorio de hechos desagradables que han ocurrido en el sector de la construcción no sólo en la comunidad, sino en España.

Hace poco todos tuvimos constancia del derrumbamiento parcial del hotel «Bahía» de Santander, donde se produjeron cinco víctimas mortales y donde se conjugaron una serie de circunstancias. Porque no era una obra de nueva planta, sino un proyecto de rehabilitación de una obra hecha hacía tiempo y donde se conjugan una serie de responsabilidades de difícil delimitación.

Podemos mencionar también el derrumbamiento de las viviendas producido en Reus. Y, ya centrándonos en la comunidad, el hundimiento de viviendas producido en la ciudad de Ademuz, y la existencia de fenómenos como la aluminosis en bastantes viviendas no de la ciudad, sino de la provincia de Valencia y la provincia de Castellón.

Estos son sólo unos hechos recientes, pero nos podemos remontar a situaciones anteriores, donde el sector de la construcción presenta un alto grado de siniestrabilidad. Son múltiples los defectos producidos en promociones no sólo de tipo privado, sino en promociones públicas. Recordando el tema de la edificación de los palmarales de Elche, como algunos problemas que están surgiendo en algunas promociones sociales en Alcoy, tanto en acabados como en calidades.

Por otro lado, es una constante dentro de la colectividad de agentes sociales que intervienen en el proceso edificatorio, en que todos reclaman prácticamente lo mismo. Desde los promotores de viviendas muchas de sus asociaciones han reclamado que se promulgue una ley que delimite las responsabilidades y que evite posibles competencias desleales que se están produciendo por medio de cooperativas más o menos oficialistas y que producen una serie de fenómenos extraños al proceso constructivo. Los propios técnicos y facultativos intervinientes en el proceso, que tampoco tienen muy claramente definidas sus funciones, porque se mezclan las de unos colectivos con las de los otros. Los contratistas y constructores, a quienes casi siempre se les achaca todos los defectos que se producen en la construcción, y que quieren que se delimiten sus funciones y también las garantías que deben conceder a esas construcciones.

Los trabajadores de la construcción, que, dentro de su legítimo derecho, exigen que la siniestrabilidad del sector, que se acabe sería lo ideal, pero por lo menos que disminuya bastante. Y, por supuesto, los usuarios. Los compradores y arrendatarios de las viviendas, que quieren exactamente saber qué están comprando, qué calidad debe tener lo que compran y sobre todo qué garantías tienen de que lo que compran coincide exactamente con lo que les han ofrecido.

Y tampoco podemos olvidar un tema que en la construcción se está empezando a tratar ahora y que está un poco no olvidado, sino aislado, que es el tema del mantenimiento y conservación de edificios. Tampoco se dice a los usuarios que, una vez que lo han comprado, deben realizar un mantenimiento y una conservación, y quién es el encargado de realizarla.

Para cerrar el arco de la exposición, hasta es la propia Administración la que también está de acuerdo en ello. Porque no hace mucho el director general de la Vivienda, Luis Casado, comentaba a un medio de comunicación la frase que voy a leer textualmente: «Es necesario una ley que regule quiénes participan en la construcción y sus competencias.»

Yo ante esto me pregunto: ¿qué se ha hecho en esta situación? Se han hecho cosas, ciertamente se han hecho cosas. Pero siempre de una manera sectorial. Nunca se abarca completamente el problema. No se tiene una coordinación de todos los decretos y disposiciones que se promulgan sobre ella. Y ocurre siempre que, cuando se delimita una responsabilidad, aparece por otro lado el agujero para escaparse. Yo creo que aquí habría que actuar con una cabeza despejada y poner un poco todos de su parte para promulgar un proyecto de ley que, por un lado, dé garantías a los usuarios y, por otro, delimite las funciones, responsabilidades, garantías de cada uno de los agentes intervinientes en el proceso edificatorio; que eleve y garantice la calidad de las obras; que evite competencias desleales y que permita que exista una verdadera formación profesional en el sector. En definitiva, que convierta a la construcción en un verdadero sector industrial moderno. Y sobre todo, y al hilo de la intervención del señor Lerma, que sea un sector industrial equiparable con los sectores europeos.

Nada más y muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.

Señor Nebot, tiene la palabra.

El senyor Nebot Monzonís:

Gràcies, senyor president.

Molt excel·lent president.

Il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats.

La llei que vosté proposa a la Cambra serà una llei interessant. Serà una llei interessant en el sentit que vosté ha fet una enumeració de tota la problemàtica del sector de l'edificació, que és molt descentralitzada. No hi ha una normativa que regule tots els elements de l'edificació. Vull recordar, i vosté ho ha tocat en una lleugera pinzellada, la responsabilitat dels professionals del sector —col·legi d'arquitectes, col·legi d'aparelladors—, i moltes vegades es dilueix eixa responsabilitat. La mateixa responsabilitat de l'administració, ajuntaments, en controlar les llicències, en controlar la qualitat de l'edificació. Serà una llei interessant.

Vull dir-li que actualment, com vosté sap millor que jo, la normativa existent és dispersa. Hi ha unes normes de qualitat d'edificació per sectors. Per tant, no hi ha una globalitat que pugui dir, que siga aquella que regule el sistema. I, estant d'acord amb la filosofia de la seua proposta, entenem que, per la importància d'aquesta llei, per la importància d'aquesta llei, ha de ser l'estat qui primer regule la llei de l'edificació. I així ho ha fet constar en l'entrevista que el conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports va tenir recentment, quan es va signar el conveni de la vivenda amb el ministre Borrell, amb el ministre del ram, i ho va fer constar així. El ministre va acceptar desbloquejar aquest projecte de llei i tractar-lo en la pròxima conferència sectorial de la vivenda.

He de dir que únicament Catalunya té una llei semblant al que podríem denominar el que és el nostre reglament. Nosaltres estem regulant aquest tema per decrets. I la llei que té Catalunya no regula la situació dels elements implicats en el procés de l'edificació. Nosaltres actualment ho fem a través d'un decret.

En conseqüència, ens oposem a la proposta de resolució perquè entenem que hem d'esperar que siga l'estat el que regule la matèria i, una vegada regulada la matèria per l'estat, nosaltres podem elaborar una llei complementària.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Muchas gracias.
Señor Ripoll.

El senyor Ripoll Serrano:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados, aquí ocurre un poco como lo que está ocurriendo hasta ahora, que nos dan la razón en todo, pero luego votan en contra. Pero la argumentación que se ha dado aquí es la primera vez que se da. Se dice que no se hace porque es tan importante que la tiene que hacer el Estado. ¿Qué pasa? Que ¿las cosas importantes las tiene que hacer el Estado y las poco importantes las tenemos que hacer nosotros?

Y luego suceden casos contradictorios. Porque luego resulta que estamos elaborando, y espero que su señoría estará estudiando con cuidado y con detalle, la Ley del Suelo no Urbanizable. No existe Ley del Suelo no Urbanizable en el Estado. Y nosotros no sólo estamos haciendo una nueva ley, sino que estamos derogando artículos de la ley del Estado. ¿Por qué para unas cosas sí y para otras no? ¿O simplemente se trata de tumbar una enmienda?

Nada más y muchas gracias.

El senyor president:

Señor Nebot.

El senyor Nebot Monzonís:

Gràcies, senyor president.

Existe y he intentado explicárselo, existe —y usted lo sabe muy bien porque es un profesional del tema— una legislación dispersa. Una legislación dispersa que los técnicos intentan aplicar al proceso de la edificación. Al decir técnicos me refiero a los técnicos municipales y a los profesionales del ramo —arquitectos y aparejadores—, que son los que deben de cumplir la normativa de calidad de edificación y hacerla cumplir y vigilar que se cumpla. Usted sabe tan bien como yo que pocas veces se ven arquitectos en los bloques de viviendas, muy pocas veces van los señores arquitectos a vigilar las viviendas. Quiere decir que cada uno debe de asumir su responsabilidad, debe de asumir su responsabilidad.

Entendemos, y se lo vuelvo a repetir, que es una ley importante. Debe de hacerse una recopilación de toda la ley. No he querido entrar en los temas diversos que usted ha tratado del proceso de la aluminosis. El proceso de la aluminosis la Generalitat Valenciana está vigilándolo. Tiene un programa de vigilancia y de control de todo su parque. Se están atendiendo las denuncias que a través de los ayuntamientos se están canalizando a las comisiones territoriales. Usted lo sabe tan bien como yo y hay un proceso de vigilancia y de control.

Luego usted ha dicho: ¿quién es el que debe, quién es el que debe de vigilar el mantenimiento? Bueno, el reglamento de disciplina urbanística lo dice. El deber de conservar es del propietario, sea público o sea privado.

Quiero decirle que debe de ser una ley del Estado la que regule toda la materia dispersa y, cuando ésta esté regulada, la Generalitat dictará la suya.

El senyor president:

Pasamos a votación la propuesta de resolución.
Comienza la votación.

Votos a favor, 23; en contra, 34; ninguna abstención.
Queda rechazada.

Señor Crespo, tiene la palabra.

El senyor Crespo Samper:

Señor presidente, señorías.

Hemos votado favorablemente esta propuesta y la hemos acogido —por decirlo así— con un cierto entusiasmo. Por la sencilla razón de que un proyecto de ley de edificación se lleva hablando de ello ya más de quince años a nivel estatal. Y a nivel estatal nuestras autoridades de esta situación política y la anterior no han sabido nunca resolverla. Lo que se ha propuesto tiene una coherencia y tiene una coherencia, por ejemplo, como en Italia, que hay un ley Edilizia, en donde, contrariamente a lo que se ha dicho aquí, no se habla de ningún tecnicismo, sino se trata de regular los deberes y derechos de los agentes sociales que intervienen en el proceso edificatorio. No es una ley que habla de ninguna cuestión técnica, sino que es una ley eminentemente jurídica, que se refiere a regular esos procesos.

Nosotros desgraciadamente, y a nivel estatal, tenemos una ley por ejemplo de propiedad horizontal absolutamente obsoleta, débil, sin grandes explicaciones, en comparación como son las leyes de otros países. Nosotros no tenemos nada tipo francés o tipo suizo que regule el seguro obligatorio de la edificación en todo el territorio. Nosotros no tenemos ninguna ley, como la francesa, en donde, cuando hay un siniestro, paga primero la compañía y luego se averigua quién es el responsable. Aquí el proceso es al revés. Nosotros no tenemos ningún reglamento que obligue al propietario al mantenimiento del inmueble. No se sabe los derecho y deberes un inquilino en cuanto a esos aspectos. No hay una función clara entre el promotor y el propietario. E incluso en las carreras técnicas —y me refiero a una que yo poseo, y a otra con la que colabora constantemente— hay zonas de penumbra donde no se delimitan claramente las responsabilidades. Y, por supuesto, tampoco tenemos una ley que obligue a los ayuntamientos a una inspección de esos inmuebles en el sentido que fuere, no digo sólo técnico. Y estamos muy atrasados sobre estas cuestiones.

Hemos votado favorablemente porque sabemos algo muy importante: que lo que no vamos haciendo los españoles o lo que no vamos haciendo los valencianos las directivas europeas nos obligarán a ello. Pero no tenemos ninguna fe en que el Gobierno del Estado vaya a resolver esto. Y saludamos desde nuestro grupo parlamentario con mucho gozo el momento en que la Generalitat de Cataluña se decidió a sacar una ley de este estilo. Con sus imperfecciones, por supuesto, con sus imperfecciones. Y deseáramos que esta Comunidad Valenciana entrara por una ley de la edificación, como aquí estoy explicando o como ha explicado el diputado que la ha propuesto. No se trata de llevar cuestiones técnicas, sino de cuestiones eminentemente jurídicas, que buena falta nos hacen.

Por eso hemos dado el voto favorable y celebramos, y felicitamos esta propuesta, porque creo que al sector le hace muchísima falta. Y hemos dado, por supuesto, nuestro voto afirmativo.

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias, señor Crespo.

Pasamos a la siguiente propuesta de resolución, sobre contaminación de la comarca de Els Ports, presentada por el Grupo Parlamentario Popular, propuesta 4.292, y para cuya defensa tiene la palabra el señor Vives Borrás.

El senyor Vives Borrás:

Muchas gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados, una vez más me trae a esta tribuna a hablar de un problema que no porque sea ya viejo en esta Cámara tiene la menor importancia.

Y uno sale con el convencimiento de lo que va a ocurrir aquí. Así, va a ocurrir que els diputats socialistes votaran en contra, no per una sèrie de raons en què ells puguen planificar

i dir que efectivament eixa és la solució, sinó perquè és un proposta que...

El senyor president:

Señor Borrás, explique por qué va a votar usted a favor.

El senyor Vives Borrás:

Per a després.
Gràcies, senyor president.

El senyor president:

No, no. Para después no. Ese es su turno.

El senyor Vives Borrás:

Per què el meu grup porta esta proposta de resolució és una qüestió que està clara: que la conselleria de Medi Ambient adopte les mesures pertinents per a pal·liar els danys de la contaminació que s'està produint a les comarques dels Ports i Maestrat.

I diem que adopte les mesures en una qüestió que és clara. No que adopte un tipus de mesures, sinó que adopte les mesures que considere oportunes. Creiem que est tema, que és un tema que, com molt bé veurem, i s'ha dit, i direm, en certa forma ha de donar resposta, i estes Corts han d'estar a l'altura ja que uns ciutadans, unes terres valencianes pateixen una agressió i cal donar-li una solució.

A tot açò, si tenim en compte que declaracions d'alts càrrecs de l'administració en estos anys enrere, on es deia «la Administración invertirá cinco mil millones de pesetas en la reforestación de la comarca de Els Ports», «la Administración hará una serie de investigaciones para demostrar la contaminación de Els Ports», «la Administración hará, hará, hará». I després, avui, ens trobem, l'any 92, que l'administració diu que ha fet i la realitat ens diu que és una cosa molt diferent.

I demanem el vot de tota la Cambra per a una proposta que ve en certa mesura a donar suport a unes terres que estan sofrint una agressió medioambiental.

Creiem que est vot, amb una proposta de resolució que no diu que es faça una cosa o que es faça una altra, que adopte les mesures que considere oportunes per tal de pal·liar eixa contaminació, creiem que és deure de tota esta Cambra i de tots els diputats, molt especialment del grup majoritari que, quan vagen a votar, pensen que eix vot és simplement en defensa d'unues terres i en defensa de la Comunitat Valenciana.

Res més.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Vives.
Senyor Roca, té la paraula.

El senyor Roca i Albert:

Gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats, el grup socialista va a oposar-se a la resolució que presenta el senyor Vives i va a oposar-se perquè considerem que el que es demana ja està fent-se. I perquè creiem que l'únic que busca ací és l'oportunisme polític i d'alguna manera deixar-se veure. Perquè, si l'il·lustre diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula anara a la conselleria i s'informara, i s'informara, veuria que la conselleria de Medi Ambient en aquest tema està actuant.

I està actuant prenent diferents mesures, com alhir jo també vaig explicar des d'aquesta trona. Mesures com són les que està fent a través del centre d'estudis ambientals del mediterrani, per tal d'ampliar la xarxa de vigilància i d'aquesta manera evitar els cims d'emissió que en algun moment i en condicions atmosfèriques adverses es produeixen.

El CEAM també està fent altre tipus d'estudis, com tenir en compte altres contaminants que en aquest cas tal vegada podrien entrar pel Mediterrani. Com també està treballant en el tema de la neteja dels boscos, dels arbres malalts, arbres que s'estan talant, arbres que allí fan que es propaguen algunes plagues. I el que està fent-se és netejar-los.

I també el grup socialista vota en contra perquè el seu proponent, diputat i a la vegada ex-alcalde de Morella, davant del nostre grup i en qüestions medioambientals la veritat és que no té massa credibilitat. I tampoc crec que tinga en qüestions medioambientals credibilitat en aquells pobles d'aquella comarca, i així s'ha demostrat en les últimes eleccions, que, de disset pobles, catorze han votat alcalde socialista i tres alcalde del PP.
Gràcies.

El senyor president:

Señor Vives.

El senyor Vives Borrás:

Gracias, señorías.

Efectivamente, efectivamente, han votado partido socialista muchos pueblos de allí. Quizá hayan votado partido socialista para ver si de una forma clara les hacían caso, porque hasta el momento la solución no se ha visto por ningún lado.

Miren, señores diputados socialistas, tienen que tener presente una cosa: quan u ve ací i diu que vaja a la conselleria, que veja els informes que han fet, jo puc dir-li que fa nou anys que estan fent informes. Nou anys en què s'han fet molts informes i s'han escrit moltes coses. Fa nou anys que la conselleria d'Agricultura i ara la de Medi Ambient estan dient que faran estos informes per a poder demostrar açò.

Ara contractarem l'institut norueg, perquè ara sí determinarem clarament quins són els problemes i quina és la solució. ¿En vuit anys no han tingut temps de fer cap informe, ni saber la solució, ni quina és la problemàtica? L'únic que passa és que aquí hi ha una qüestió que és clara i és la permissibilitat amb la qual moltes administracions socialistes estan fent en esta qüestió.

Crec que esta Cambra va aprovar la passada legislatura una proposició presentada pel meu grup, perquè un membre de la Comissió d'Agricultura formara part de la comissió de seguiment. S'han presentat dues, tres o quatre resolucions ací insistint que es nomenara eix representant. Encara no s'ha fet. Eixa és la informació que vostés han volgut donar fins ara. Perquè almenys membres directes d'eixa Comissió d'Agricultura estigueren dins d'eixa comissió de seguiment, per veure què és el que passava allí, quins informes es tenien i per a què servien eixos informes. Que, com es va dir des d'esta trona, allò pareixia una reunió d'amics del grup socialista.

Crec recordar —i recorde bastant bé— les promeses que s'han fet a aquelles terres, les promeses de solució d'una vegada per totes per a fer i solucionar els problemes. I també va haver declaracions d'alts càrrecs de la conselleria d'Agricultura dient que, mentre la situació no fóra normal, la conselleria no invertiria un duro per a arreglar el tema de repoblació de la comarca.

Si vostè diu que s'estan netejant els arbres malalts, que s'estan fent obres de servicultura, ha de tenir present una cosa: que, si hi ha arbres malalts, és perquè hi ha un problema. Solucionen el problema i no els farà falta netejar eixos arbres.

Crec que es recull més amb el cor que amb el cap. I, parlant amb el cor, u pot expressar ací el que crega convenient i el que li puga paréixer que pot ser la solució. Hem dit sempre que el problema és difícil, que no érem ecologistes —i consta en el diari de sessions— intransigents, però que això mereixia una atenció primordial.

I, si jo, sabent l'actuació del partit socialista durant vuit o nou anys, aquella que han fet, el que vostés han fet amb totes les propostes nostres que hem presentat, quina haguera estat la solució, jo puc assegurar que les propostes que nosaltres vam presentar, que les hem presentat quasi totes, vostés hagueren votat en contra des del primer moment. Quan est diputat va treure en la primera comissió d'estes Corts est tema i del qual el conseller d'Agricultura en aquell moment no en sabia res. Després em va dir que tenia la raó. I va haver membres del partit socialista que em van dir que el que jo demanava fa nou anys estava tot fet. El temps, que ho cura tot i dóna la raó a qui la té, ens l'està donant a nosaltres.

Com he dit abans, no és qüestió que el senyor Vives vinga a plantejar ací. Ací ho planteja un grup polític. No apareix el meu nom. El meu grup m'ha dit que defense jo esta proposta de resolució. I la propose des del convenciment que tinc tota la raó, que tinc tota la força moral per a poder defensar-la, perquè he lluitat com el qui més. No vaig a dir més, però com el qui més. Quan membres d'eix grup en la mateixa comissió deien que tot el que demanava estava fet i fins el moment el temps demostra que no està fet. Que el problema existeix i que la conselleria i totes les institucions públiques dominades fins el moment pel partit socialista han donat llargues a la solució, llargues a les qüestions i llargues com que ja s'arreglarà poquet a poquet. Però no perquè el temps passe nosaltres deixarem d'incidir en est tema.

I, com vosté diu que s'estan prenent totes les mesures, u es planteja ja ací si vostés ja són sastres. I, si són sastres, perquè sempre estan prenent mesures, i resulta que el que es veu per allí és que cada dia hi ha més pins morts, més problemes medioambientals i que la solució no arriba per cap lloc.

L'única paraula que va dir de veritat va ser la del director general, el senyor Marraco, que va dir que «lluvia ácida terminará en la comarca en el 2007, cuando la central térmica sea obsoleta y haya que cerrarla». I eix és el camí que portem fins ací, i eix camí ens portarà a que no hi haja solució i, quan s'hagen acabat les solucions, eixes mesures que han pres vostés, veurem per a què serveixen i com serveixen.

Crec que esta proposta de resolució, que no implica cap matisació política, ni una ni mitja, simplement que la conselleria de Medi Ambient adopte les mesures que considere oportunes. No unes específiques. Però la qüestió és que vostés, el partit socialista, amb tota la prepotència, amb tota... —i, perquè no es revoltin com ahir, no vull dir-ho— ...creuen que qualsevol proposta que porte l'oposició cal votar-la en contra. Vostés han ficat la forma i vostés han ficat els modes.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Senyor Roca.

El senyor Roca i Albert:

Senyor president, senyores i senyors diputats.

Mire, senyor Vives, en aquella comarca els qui han fet més contra la contaminació han estat les persones progressistes i les persones del partit socialista. Això per suposat. Perquè, abans que vosté portara cap resolució a aquesta Cambra, Rogelio Tena i altres persones d'aquella comarca ja lluitaven en contra de la possible contaminació que n'hi ha en aquella comarca.

A vosté la veritat és que —jo ho vaig dir i ho torne a dir— no li interessa la contaminació. El que passa és que vosté utilitza aquest tema perquè va bé. Com que açò és una arma contra el govern, doncs val. I, si haguera eixit un altre tema, doncs un altre utilitzaria.

I jo crec això perquè ja li vaig recordar que allí a la comarca s'han fet diferents accions per part de molts alcaldes, inclús

—també cal dir-ho— per alcaldes del PP. I aquest estiu vam ser convidats per la central tèrmica d'Andorra, a visitar-la, i vosté en eix viatge no va venir. I allí n'hi havia alcaldes del partit socialista i hi havia alcaldes del partit popular. I vam ser convidats tots.

Després, quan era alcalde de Morella, quan tots els ajuntaments es van adherir a la querella, vosté eixa querella va tardar més d'un mes a presentar-la. No va venir mai a les reunions de seguiment que s'estaven fent en l'ajuntament de Vilafranca. I una cosa que això sí que mai li ho he escoltat dir ací en aquesta trona, i és que vosté es queixa de la contaminació de la tèrmica d'Andorra, però mai ha dit què passa amb la contaminació de la tèrmica del Serrallo o què passa amb la fàbrica Foret de Vinaròs. Clar, eixes, com són privades, deuen tenir butlla ¿no?

El senyor president:

Passem a votació la proposta de resolució.

Comença la votació.

Vots a favor, 21; en contra, 37; abstencions, 5. Queda rebutjada la proposta.

Passem al següent punt, que és la proposta de resolució 4.293, proposta del Grup Parlamentari Popular.

El senyor Martín Quirós té la paraula.

El senyor Quirós Palau:

Vamos a ver si esta vez también toman el olivo, como antes, o si se esperan.

Con la venia. Señor presidente, señorías, la propuesta que traemos para someter a la aprobación de esta Cámara es que el Consell de la Generalitat establezca la adecuada normativa acerca de la recogida, destino y tratamiento de los vertidos tóxicos e industriales en nuestra Comunidad.

La Cámara de Comercio de Valencia hizo una encuesta recientemente en la cual preguntaba a los comerciantes y fabricantes qué hacían con los productos tóxicos o residuos de productos tóxicos que manejaban. Y la respuesta fue realmente ilustrativa. El 12% las somete a tratamiento o a un cuidado especial. El 76% no hace absolutamente nada, nada. Y el 16% no sabe o no contesta. A esto la importancia que se le pueda dar es relativa en función de la gravedad o la cantidad de los productos que aquí manejamos.

La Comunidad Valenciana es la cuarta comunidad a nivel de España en cuanto a volumen de residuos tóxicos de España. Y no crean que es por orden de demografía, sino que lo es por orden de importancia industrial. La primera es Barcelona, con cuatrocientos sesenta y tantas mil. La segunda es el País Vasco, con doscientos sesenta y tantas mil toneladas. La tercera es Andalucía. Y la cuarta es Valencia, con ciento cincuenta y seis mil toneladas.

Naturalmente, aquellas comunidades que tienen el problema más grave, como es la comunidad catalana, la vasca y la madrileña, ya han iniciado en cierto modo —la andaluza también; la madrileña es la que nos sigue— un proceso de recogida, un proceso de tratamiento, de almacenamiento, de recuperación, de reciclado de estos productos. En cambio en la Comunidad Valenciana todavía no hemos hecho nada en este asunto.

Se hablaba de Maastricht. Hay que decir que el año 93 nos exigirán a nuestros productos la llamada etiqueta ecológica y que naturalmente no se permitirá que haya un precio de competencia en aquellas industrias que no se tomen las molestias de descontaminar los productos de desecho. ¿Por qué? Porque en el extranjero, en la Comunidad Económica les obligan a absorber los costes de descontaminación, de tratamiento y reciclado de los productos tóxicos. O sea que, si se nos va a pedir un compromiso con Maastricht, sepan ustedes que este

compromiso hay que asumirlo ya desde ahora y hay que hacerlo también con la absorción de este tipo de riesgos.

Uno de los problemas que parece que no tiene importancia, pero que más gravedad puede dar a la ecología, al medio ambiente, son las célebres pilas botón de mercurio. Hay que decir simplemente que una pila de éstas, una pila de mercurio para reloj de pulsera, echada así de cualquier modo, como se hace normalmente, va usted a la tienda, le cambian la pila y la tiran a la papelera, contamina dos millones de litros de agua potable. Una pila. O sea, si consumimos cien litros diarios cada persona, pues viene a hacer, a eliminar ya del consumo lo que sería durante toda la vida de cinco personas. El consumo de agua de cinco personas durante toda su vida es lo que con una simple pila se inutiliza. Aparte de otros efectos: la alta tensión del vapor del mercurio o el ciclo a través de moluscos, etcétera, etcétera.

O sea que en este momento el tirarlo al río, el tirarlo al mar o el quemarlo, como realmente se está haciendo con las ciento cincuenta y seis mil toneladas de residuos sólidos, menos el 12% que hemos dicho que se controla, no es la solución ni que tiene futuro, ni que va a poder tener competitividad, ni que realmente nos conviene tener para la conservación del medio ambiente.

Yo quiero aquí en este momento hacer una significativa muestra de agradecimiento al conseller Escarré por la atención que ha demostrado a lo largo de todo el debate. Ha sido un conseller que no se ha movido de su escaño y ha atendido todos los debates en su integridad. O sea, es una prueba de respeto que yo quiero señalar aquí. Ha habido otros que han ido y han venido. Pero realmente el conseller Escarré ha mantenido una actitud de permanente atención y seguimiento, y esto por lo que afecta a nuestro grupo se lo agradecemos, y que quede como una actitud ejemplar que hay que señalar.

¿Por qué? Porque la mayoría de los problemas que están surgiendo aquí en esta tribuna tienen, la mayoría de ellos, un contenido ecológico, una preferente atención afortunadamente. La atención colectiva está yendo en favor del mantenimiento del medio ambiente. Y es bueno que esta conselleria con escasos medios, naciendo ahora, pues por lo menos tenga conciencia de los problemas que se plantean en su auténtica dimensión y la atención que los grupos políticos a ella le dirigen.

Yo supongo, yo no sé, aquí no se ha hablado de ningún tipo de transaccional. Me extrañaría que se votara en contra. Que se dieran normativas para la recogida, tratamiento y reciclado. Ya se hace en Madrid. O sea, la Cámara de Comercio ha hecho una bolsa de residuos sólidos para intercambiar las distintas empresas entre sí, aquellas que les puedan interesar a unos por otros, y en cierto modo disminuir o atenuar, porque también hemos hablado de los aceites minerales, no hemos hablado aquí todavía de ellos, ya hablamos en otra ocasión. Y también el SEPIVA creo que lleva un proyecto en torno a este tratamiento y seguimiento o lo que sea.

Yo espero que ustedes me digan, si tienen a bien contestar, porque ahora está de moda guardar un correctivo con determinados políticos, o eliminar el debate, porque pueden reservar para el turno que no hay respuesta. O sea lo del gallo: tomar el olivo y la «espantà». O sea, la política de la «espantà». Muy bien. Ustedes hacen la «espantà» cara al pueblo, no la hacen cara a mí. A mí me han de aguantar cuatro años, hagan lo que hagan. O sea que vamos a ver si ustedes apoyan esto, hacen la «espantà» o dicen alguna cosa o no dicen nada. O sea, esto es un asunto que, levantando la mano, se dice todo en definitiva.

Yo estoy esperanzado en que me den alguna orientación con respecto a una medida cara al futuro, porque esto no tiene espera. En el 93 viene la etiqueta ecológica y cada pilita que vamos tirando por ahí son dos millones de litros que

incapacitamos, inutilizamos para el consumo humano. Y, si aquí se pone mucho énfasis en el medio ambiente, sobre todo en el agua dulce y todo el problema que tenemos en la defensa del agua, bueno, sepan que estas pilas se tiran a montones. O sea, ya no es el reloj. Hay muchos más usos y se tiran diariamente, y asuste. Y no es poner un contenedor para pilas de no sé qué, es llevar, concienciar al comerciante de que aquello que está haciendo es una barbaridad cara al medio ambiente, y concienciar a las personas que echan la pila en cualquier lado que realmente están eliminándole el agua de cinco personas para el consumo humano durante toda su vida. Y estas magnitudes, estas expresiones son las que hacen darse cuenta de la actitud de una persona o de lo que debe hacer. Le educan, le educan en definitiva.

No sé, no sé ustedes qué camino tomarán, si el de la respuesta, el del silencio, el del correctivo, el de «tomar el olivo», no lo sé. Voy a verlo con mucho gusto, pero en definitiva vamos a votar una cosa que me parecería un contrasentido que una institución, el Consell, que crea con su atención una conselleria de Medio Ambiente, le importara un bledo lo que se hace con los productos tóxicos. Me parece que eso también sería una prueba de coherencia política, de las que estoy acostumbrado a que den habitualmente ejercicio cotidiano.

Nos mantenemos en el suspense. Vamos a ver.

Gracias, señor presidente.

El señor president:

Muchas gracias.

Señor Arenas.

El señor Arenas Ferriz:

Gracias, señor presidente.

Leeré la propuesta de resolución que ha hecho el Grupo Parlamentario Popular, porque no tiene mucho que ver con alguna de las cosas que se han dicho. Lo digo para recordarlo. Dice esa propuesta de resolución: «Que el Consell de la Generalitat establezca una adecuada normativa acerca de la recogida, destino y tratamiento de los vertidos tóxicos e industriales de nuestra comunidad.» Luego yo lo que entiendo es que lo que pretende la propuesta es que el Consell haga una normativa sobre esta materia.

Nos vamos a oponer sencillamente porque esa normativa ya existe. Existe una normativa legal, vigente a distintos ámbitos, de la cual le voy a dar cuenta, para que la conozca y, en su caso, pues con su conocimiento pueda poner en marcha una serie de mecanismos que usted mismo puede llevar a cabo.

En primer lugar, en el ámbito comunitario hay varias directivas, de las cuales les citaré solamente, de las siete directivas que hay, más otros tres reglamentos posteriores, las cuatro más importantes.

La directiva 78/319 sobre residuos tóxicos y peligrosos. La directiva 75/439 de gestión de aceites usados. La directiva 76/403 de gestión de los cloroglicenilos. Y la directiva 84/631 sobre seguimiento y control de la comunidad de los traslados transfronterizos de los residuos peligrosos.

Estas directivas, con la entrada de España en el Mercado Común, han tenido su aplicación en el derecho interno y hay a su vez una serie de órdenes, leyes y reglamentos, de las cuales también les citaré las más importantes. La ley básica de Residuos Sólidos, Tóxicos e Industriales de 14 de mayo de 1986. El real decreto de aprobación del reglamento de Residuos Tóxicos y Peligrosos de 20 de julio. Y el Plan Nacional de Residuos Tóxicos, Industriales y Peligrosos. Es decir, hay directiva. Y además dentro de la Comunidad Valenciana existe la ley 3/89, de 2 de mayo, de Actividades Calificadas.

Luego si estábamos hablando de normativa, hay normativa

más que suficiente para tratar el tema de los residuos industriales y peligrosos. Pero es más, en las dos puntualizaciones que ha hecho sobre dos asuntos concretos, los aceites usados y las pilas usadas, le diré qué normativa existe y qué es lo que se está haciendo dentro de la comunidad para resolver ese problema. En lo referido a los aceites usados efectivamente, como bien ha apuntado, el SEPIVA está de acuerdo con los talleres y están llevando a cabo unas tareas de recogida para poner en marcha una planta próximamente de reciclaje. Y, en cuanto a las pilas usadas, existe un convenio hecho a nivel de todo el Estado con determinadas marcas de pilas —me estoy refiriendo a las pilas más contaminantes, que son las de mercurio—, en virtud del cual se comprometen a, si el consumidor una vez las ha utilizado la pone en manos del comerciante que las ha vendido, recogerlas y a través de correos enviarlas a determinados depósitos.

Es decir, que existe una normativa, que ahí está. Por lo tanto, creemos que no hace falta que haya una normativa específica para nuestra comunidad realizada por el Consell.

Muchas gracias.

El señor president:

Señor Martín.

El señor Quirós Palau:

Gracias, señor presidente.

No ignoramos que existen estas normativas. Lo que nos extraña es que, existiendo esas normativas, se estén llevando a cabo en la práctica con el abandono o con la negligencia. O sin llevarlas a la práctica, como realmente se están llevando a la práctica.

O sea, ¿usted cree que se está protegiendo realmente el agua de las pilas de mercurio, etcétera? No señor. Usted mismo sabe perfectamente lo que está ocurriendo, porque además la Comunidad Valenciana podía hacer perfectamente una normativa. El problema es el que se ha dicho antes respecto a la Ley de Edificación. Que nosotros, cuando tenemos una autonomía, es para mejorar, para controlar mejor, para adecuar a nuestras necesidades o a nuestros problemas la normativa glogal. Porque la Comunidad Económica naturalmente que nos va a exigir. Claro que sí. Pero los tratamientos de los residuos sólidos... Aquí no hay plantas de incineración, aquí no hay plantas de tratamiento físico-químico. ¿Es que usted no sabe que no hay estructura para tratar esto? ¿Usted no sabe que se han llevado residuos biológicos de hospital, por orden del director del Consell Metropolità de l'Horta, a Baseta Blanca?

Es que aquí lo que falla... Es que la normativa estará, pero los instrumentos para llevar esa normativa, para recuperar el mercurio con hornos de quinientos grados, todo eso no existe. Y la normativa es que además ha de haber normativa e infraestructura. Como realmente ustedes desconocen lo que es la aplicación de esa normativa, nos encontramos que la gente dice que sí y la pilas van a parar a la basura.

Y lo que nos interesa a nosotros es conservar nuestro medio ambiente. No hay plantas de tratamiento físico-químico. No hay plantas de incineración. No hay sistemas, ni siquiera en la normativa, para control, empaquetamiento y separación con la debida señalización de los diferentes grupos. Porque además hay que recuperar ese tipo de metales, que son valiosos, y se acabó que trabajen en el tercer mundo para que nos hagan el televisor barato. O sea que trabajen en el tercer mundo cobrando poquito, porque así el plomo, el estaño, el cobre, el zinc del televisor nos permite que el televisor salga baratito. O sea, vamos a reciclar, vamos a recuperar.

Ustedes son las personas que se comprometen a que haya una serie de normas, que las conocen o no las conocen, y después la aplicación ya da igual. Hágase la norma, no. Hágase

el sistema y hágase la infraestructura para que esas normas se puedan aplicar.

Señor Arenas, yo le tengo a usted por persona muy respetada en el ambiente ecológico. Que usted me diga que está satisfecho de cómo van las cosas en esta comunidad en ese aspecto, cuando usted sabe que no se puede recuperar ni un gramo de mercurio... ¿Qué clase de compromiso puede tener una empresa que lo que le interesa es vender muchísimo? ¡Sí, en Navidad, y cuando llegue Reyes van a estar cogiendo las pilas y empaquetándolas! Sí, yo estoy de acuerdo en que son unos compromisos muy válidos, pero primero el «negoci» y después, cuando haya tiempo, haremos todo lo demás. Cuando la normativa sea lo suficientemente fuerte, pero tengamos además las infraestructuras adecuadas para la recuperación, el tratamiento... Usted sabe que con los aceites minales hay mucho en marcha, pero hasta ahora ¿qué hemos hecho con ellos? Tirarlos al río, tirarlos al río. Y son muchísimos miles de litros al año los que estamos tirando al río o quemándolos. No me diga usted, por favor, que está usted contentísimo, porque esto a usted el prestigio de ecologista se lo está usted mismo —pues qué sé yo— dándole unos bocados inmensos. Sí, sí. Oiga, si usted está satisfecho con eso, ¡que venga Dios y lo vea!

El señor president:

Muchas gracias.

Señor Arenas.

El señor Arenas Ferriz:

Gracias, señor presidente.

No creo que sea conveniente leer otra vez la propuesta que hace el grupo popular, pero aquí habla de que se establezca la adecuada normativa. Y ¿qué es lo que dice el representante del partido popular? Que hágase el sistema, háganse las infraestructuras, pero no se habla para nada de la normativa, que es lo que propone. Oiga usted, usted ha presentado una propuesta de resolución relativa a que se haga una normativa. Y yo, con base a esta propuesta, he dicho que la normativa existe. Luego no hace falta una normativa específica porque ya existe.

Si ustedes quieren hacer otra propuesta distinta, háganla. Pero no jueguen aquí a hacer una propuesta, presentarla aquí, y luego venir a la tribuna a decir cosas que no tienen absolutamente nada que ver con la propuesta que ustedes proponen. Porque eso demuestra una absoluta incoherencia entre lo que escriben, entre lo que se formulan, entre el debate riguroso, racional y serio que se pretende en esta Cámara, y entre lo que viene aquí el representante del grupo popular a hablar, que tiene poco que ver con lo que él mismo propone.

Porque, si hay una normativa, entonces ¿para qué —como usted ha reconocido en su intervención—, para qué pide que halla una nueva normativa, si ya reconoce que existe? Lo único que está diciendo es que se aplique. Pero eso es algo absolutamente distinto a lo que usted ha propuesto. Y ya le digo que además se está aplicando, pero eso es un debate distinto.

En cualquier caso, lo que sí que se plantea aquí y lo que sí que aparece claro es que el partido popular carece de ideas en materia de medio ambiente. El partido popular lo que pasa es que no tiene política propia general en materia de medio ambiente. El partido popular lo que viene aquí a decir con esta propuesta que ha traído, y otras que ya se han discutido, es que no tiene una alternativa medio ambiental propia. Y entonces lo que viene aquí es a decir cosas que tienen poco que ver con realmente una política medioambiental seria, rigurosa y progresista, que es la que estamos haciendo lo socialistas.

Pero es más, si el partido popular cree que la normativa no es la adecuada, como dice en su propuesta, ¿por qué no hace él una propuesta de normativa? ¿Por qué no hace como otros

grupos de esta Cámara, que son minoritarios, con muchos menos responsables políticos, con muchos menos diputados que él, que traen propuestas que las trabajan y la semana que viene posiblemente vamos a ver una ley que ha propuesto un grupo que es minoritario? ¿Es verdad que usted cree que hace falta otra normativa? Propóngala y la debatiremos. Pero no venga aquí a decir que hace falta una normativa, cuando realmente, como usted reconoce luego, esa normativa ya existe.

Muchas gracias.

El senyor president:

Vamos a pasar a votación la propuesta defendida por el señor Quirós.

Comienza la votación.

Votos a favor, 23; en contra, 42; y ninguna abstención. Queda rechazada la propuesta de resolución.

Pasamos al siguiente punto, que es la propuesta de resolución 4.294, también del Grupo Parlamentario Popular, para cuya defensa tiene la palabra el señor Calomarde.

El senyor Calomarde Gramage:

Gracias, señor presidente.

Me van a permitir ustedes que trate de enmarcar la propuesta de resolución presentada por mi grupo en relación con los textos escolares de esta comunidad, a efectos de que la discusión se centrara en el estricto sentido de esta propuesta.

El senyor president:

Señor Calomarde, perdone. Es un problema puramente técnico. Si bajara un poco el micro ese, seguramente todos le oírían mejor.

El senyor Calomarde Gramage:

Muchas gracias, señor presidente.

Decía a efectos de que la discusión, al menos por mi parte, se centrara básicamente en el problema de política cultural y educativa que se plantea, y no en otros ámbitos.

Las consideraciones generales a las que hacía referencia son cinco. Serían las siguientes. En primer lugar, sin duda la cumbre de Maastricht supone el inicio, por muy prematuro que este inicio sea, de la futura unidad política de Europa. Dentro de esa unidad europea, las regiones y las diversas comunidades autónomas deberían tener un papel predominante. Obviamente utilizo el tiempo «deberían» porque ésa es una cuestión aquí sí eminentemente política y no de otro tipo y, por lo tanto, dependerá del tipo de política que en este sentido se realice para que la afirmación carezca o no se sentido.

Una tercera consideración que quisiera exponerles es que entendemos, y entiende en particular este diputado, que habría que incrementar las políticas que profundicen los respectivos hechos diferenciales autónomos como la mejor forma de compartir económica y culturalmente en el futuro el desarrollo de la unidad europea. Subrayar de nuevo, y por tercera vez esta mañana, siendo quizá un tanto reiterativo por mi parte, el hecho de que cualquier desarrollo económico que no lleve adjunto prioritariamente un desarrollo de carácter cultural, de carácter educativo y de carácter investigador, difícilmente será desarrollo económico. Será otra cosa.

En siguiente lugar, entender que la sociedad valenciana —y quisiera que esto que voy a decir se entendiera exactamente como lo voy a decir— que la sociedad valenciana es una sociedad no tanto esencialmente en el sentido clásico de esa palabra diferente, sino, lo que a juicio de este diputado es más importante, es una sociedad históricamente diferenciada. Si en el debate hay ocasión, entraríamos en ese matiz que juzgo de cierto interés político en este caso.

Entiende este diputado que nuestro sistema de enseñanza tiene y debe recoger, por lo tanto, esa diferenciación histórica que sí acoge el Estatuto, comenzando por el más nítido respeto a la legalidad estatutaria. Por este conjunto de consideraciones previas a la propuesta es por lo que el partido popular presenta la misma, en la cual se insta a que la conselleria de Cultura, Educación y Ciencia utilice en todos los libros de texto de la Comunidad Valenciana la estricta denominación geográfica y política que el Estatuto establece para la misma, así como la de su lengua propia, el valenciano, supervisando a tal efecto los mencionados textos docentes, los textos escolares, con los que se imparte la enseñanza en todo el conjunto de nuestro sistema educativo.

Subrayar, a la espera de un debate que me agradaría fructífero, dos consideraciones que estimo deberían ser tomadas en cuenta en ese debate, que son las siguientes: Primero, esta propuesta es escrupulosamente estatutaria. Segundo, esta propuesta en modo alguno atenta contra el principio de libertad de cátedra recogido, afortunadamente, en la Constitución Española de 1978. Y, en tercer lugar, intenta comprometer a la conselleria de Cultura en una política, que supongo que se me va a decir que se mantiene, pero que en determinados casos puntuales y concretos suele producir en sectores sociales representativos de esta sociedad, de esta sociedad valenciana, suficientes grados de crispaciones innecesarias, por cuanto es perfectamente corregible y perfectamente asumible por parte de la conselleria el que se cumplan las propias disposiciones del Estatuto.

Anticipo también que esperaré en ese debate que se puedan decir cosas semejantes a que la conselleria de Cultura tiene o no tiene los mecanismos administrativamente procedentes y oportunos para supervisar los textos y, naturalmente, aclarar, por si acaso alguna de sus señorías tiene confusión en este sentido, —y, por Dios, no lo estoy diciendo en tono peyorativo, sino estrictamente matizando mi propuesta— que la supervisión de un texto supone algo tan simple y tan elemental como instar a las propias editoriales nacionales. Porque, naturalmente, habría que diferenciar en el problema que planteo dos aspectos que, si ha lugar, diferenciaremos. A que recojan estrictamente —vuelvo a insistir— lo que el Estatuto de Autonomía en su artículo, en este caso, 7.1 y la Ley de Uso en su artículo 2, del título preliminar, principios generales, con referencia a la denominación de valenciano como lengua propia, establece. Esa es la intención de la propuesta y espero con mucho gusto el debate.

Muchas gracias, señor presidente.

(L'excel.lent senyor Vicent Soler i Marco substitueix en la presidència el molt excel.lent senyor Antoni Garcia i Miralles.)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Calomarde.

Senyor Nabàs.

El senyor Nabàs i Orenga:

Moltes gràcies.

Senyores diputades, senyors diputats, aquesta vegada sí que no he entès absolutament res. Aquesta vegada sí que no he entès absolutament res. Jo estava llegint la proposta i era quasi exactament igual que la 4.264, aquesta en castellà, aquella en valencià, amb alguna peculiaritat. I, si no m'explica després en la rèplica a quina cosa es refereix, només puc dir-li que votarem que no, perquè la conselleria de Cultura, la Generalitat, utilitza en tots els textos que edita, reparteix, i és respectuosa amb l'Estatut, amb la Constitució i, si vol afegir més, amb la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià.

Per tant, des d'eixa perspectiva hem de votar que no, perquè es fa conforme marquen les lleis. I els llibres de text concretament no són editats per la conselleria, els editen empreses

particulars normalment. Eixos llibres de text que s'utilitzen en l'ensenyament a tots els nivells, sense entrar en la discussió de la llibertat de càtedra o no. No cal entrar. Doncs els llibres de text estan normalment homologats per les autoritats competents. Per tant, crec que no fa falta, per no entrar en una altra vessant del debat, ja que podríem entrar en aquesta qüestió.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nabàs.
Senyor Calomarde.

El senyor Calomarde Gramage:

Gracias, señor presidente.

Señor Nabàs, mire, yo es que no sé muy bien si usted quiere, por alguna especie de conmiseración especial que le agradezco, eludir los debates que le planteo. En cualquier caso, yo estoy encantado de entrar en el suyo. Usted me ha dicho lo siguiente: que no sabe a lo que me refiero. Pues yo se lo digo enseguida.

Mire usted, la conselleria de Cultura ha tenido suficientes problemas en este sentido, ha tenido problemas en este sentido, y sospecho que los pudiera seguir teniendo. En cualquier caso, usted me dice lo siguiente, me dice: mire, no entiendo su propuesta. Yo no voy a entrar en absoluto si está redactada en castellano o en valenciano. Solamente recordarle a ese nivel, como usted sabe muy bien, que son lenguas oficiales. En consecuencia, no entraré para nada en ese debate.

Me dice usted que se parece a otra propuesta. Bueno, si usted lo estima así. Yo estimo que no es exactamente la misma propuesta. Pero, en fin, no entremos tampoco, si usted no quiere, en los matices exactos que las diferencian.

En cualquier caso, usted me dice que la conselleria de Cultura cumple escrupulosamente con lo que marca, en el sentido de denominación de la comunidad autónoma y de la lengua de la misma en los libros de texto escolares, escrupulosamente con el Estatuto y la Ley de Uso y Enseñanza del Valenciano. Y añade usted, añade usted que lo hace con los libros que edita. Naturalmente. Lógicamente esto es lo que tiene que hacer la conselleria de Cultura de una comunidad autónoma con aquellos libros —supongo que se refiere usted a los de la enseñanza del valenciano— que dependen de una manera —aquí sí, directa— de la conselleria.

Lo que este diputado le decía es que no es exactamente lo mismo con aquellos otros textos que para su edición no dependen necesariamente de la conselleria de Cultura. Usted me dice, y tiene usted ahí toda la razón, que los libros de texto que en este país se imparten, obviamente, tienen los vistos buenos adecuados del ministerio de Educación y Ciencia. Y lo que yo le decía —y usted no ha querido atenderme, no ha querido escuchar eso— es que la conselleria de Cultura, lo mismo que puede hacer en ésta y otras materias, yo creo que le he dicho recomendase o informase adecuadamente a las propias casas editoriales que editan libros de texto —yo le puedo decir algunas, si usted quiere— de determinados contenidos que en algunos casos concretos de esos libros no se ajustan de modo estricto, como le ha sugerido este diputado, a la propias normativa del Estatuto.

Si usted quiere entrar en eso, de acuerdo, y, si no, también. Pero ése es el estricto tema que le estoy planteando.

Siguiendo punto. Usted me dice que mi propuesta carece de sentido, por lo que yo acabo de entenderle, por cuanto que la conselleria cumple con lo que la propuesta dice, con lo que la propuesta menciona. Pues, mire usted, señor Nabàs, si usted quiere, vóteme que sí. Yo se lo voy a agradecer mucho. En cualquier caso, porque, si estamos en esta tercera ocasión en que interviene este diputado de acuerdo en ese caso, pues le agradecería su voto positivo. En cualquier caso, permítame que le diga que no me parece excesivamente de recibo no entrar

en un debate y le recuerdo que el debate que este diputado plantea cree haberlo planteado en los justos términos del mismo. Y le rogaría en su réplica que, si quiere entrar, entre a mi debate en los términos que yo le he planteado. No entre en otros debates que este diputado no ha planteado.

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Calomarde.
Senyor Nabàs.

El senyor Nabàs i Orenga:

És molt difícil entrar a un no debat i tan sols puc eixir dient allò que he reiterat abans. La conselleria no edita llibres de text. Els llibres de text són homologats per les autoritats competents. I estic totalment en contra amb allò que diu vosté: que açò és un problema de la societat. Jo crec que no és cap problema de la societat, en absolut. Ni tampoc no és el nostre problema, dels qui estem en aquestes bancades. A la millor és un altre problema. És un problema de cambra, i no d'aquesta, sinó de cambra matrimonial que potser s'han d'entendre d'una forma o d'una altra. Nosaltres no volem entrar en eixos problemes matrimonials. Vostés arreglen els seus pactes i, si tenen problemes, els resolen vostés.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nabàs.
Passem a votar la proposta de resolució.
Comença la votació.

Per 23 vots a favor, 42 en contra i cap abstenció, es rebutja aquesta proposta de resolució.

Senyories, se suspén... No se suspén, perquè la senyora Marcos vol parlar. Senyora Marcos, té la paraula.

La senyora Marcos Martí:

Gràcies, senyor president.

El Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, evidentment, ha votat que no a aquesta proposta. Ens ha semblat un exercici curiós la vinculació de la «cumbre de Maastricht» i de la construcció de l'Europa de les regions a la qüestió de la supervisió o fiscalització dels llibres de text del País Valencià, entre altres coses perquè pensem que el fet diferencial polític administratiu vincular-lo al fet lingüístic ja és un poquet d'atreuiment. Vull dir, no sé com es podran diferenciar lingüísticament la Comunitat de Castella-Lleó amb la de Sevilla o amb la d'Andalusia, quan efectivament són dues comunitats amb un fet diferencial suficientment matísat.

És evident que vostés estan parlant sempre de la definició jurídica de l'Estatut. Supose que el pròleg mai el tenen en compte, perquè també és matèria estatutària, i també es parla del País Valencià, i es diu i s'explicita expressament.

Jo el que voldria dir és que em sembla prou atrevit dir a la Generalitat Valenciana que inste les editorials precisament en matèria científica, perquè, pel mateix exemple, caldria instar les editorials perquè no posaren la «franja de la pintura levantino-capsense», quan en aquests moments està qüestionat pels experts, o haurien de plantejar-se si han de supervisar o no el concepte «revolució burgesa» i si ha existit o no a l'Estat espanyol i al País Valencià.

Aleshores, pense que açò és un camí altament perillós, que suposa fer comissariat polític dels llibres de text. I que evidentment el nostre grup, partint precisament del concepte de llibertat de càtedra i de respecte a la veritat o a l'avanç de la ciència, pense que efectivament no hauríem d'anar, la Generalitat no hauria d'anar per aquest camí.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Senyories, se suspén el Ple, que continuarà aquesta vesprada a les quatre i mitja.

(*Se suspén la sessió a les 13 hores i 26 minuts.*)

(*Es reprén la sessió a les 16 hores i 35 minuts.*)

(*Ocupa la presidència el molt excel.lent senyor Antoni Garcia i Miralles.*)

El senyor president:

Il.lustres senyors diputats, continua la sessió amb la defensa de la proposta de resolució 4.295, per don Enrique Gómez Guarner, en representació del Grup Parlamentari Popular.

El senyor Gómez Guarner:

Señoras y señores diputados, el tema de la finalización del período transitorio para nuestras frutas y hortalizas ha sido objeto de atención por esta Cámara en diversas ocasiones. La última de ellas tan lejos como el pasado día 27 de noviembre, cuando presenté una pregunta ante este mismo Pleno solicitando del señor conseller de Agricultura su opinión sobre si dicha finalización lo sería antes del 1 de enero de 1993.

La pregunta, señorías, venía motivada por unas manifestaciones realizadas poco antes y aquí en Valencia por parte del ministro de Agricultura, y que textualmente decían: «España es favorable a acelerar el período transitorio de integración, aunque esto podría plantear problemas a nuestra agricultura.» Las tesis que nosotros defendemos es que no se pueden suprimir las fronteras si no se revisan previamente determinados aspectos y se solucionan problemas que afectan a sectores tales como el lácteo, el vacuno, el de la remolacha azucarera, etcétera, etcétera.

En definitiva, las manifestaciones del señor ministro apuntaban a un sí a la integración, pero cuando puedan adaptarse a la Comunidad Económica Europea otros sectores que hoy no están en condiciones de hacerlo. El señor conseller en aquel entonces, y como respuesta a esta pregunta, como resumen de su intervención, en el diario de sesiones número 16, página 543, podemos leer: «Yo creo que a pesar de esos problemas se van a encontrar mecanismos de cierto proteccionismo a los sectores que están en dificultades y que en 1993 vamos a estar con todas las condiciones en Europa.»

A pesar de todas estas buenas intenciones del señor conseller de Agricultura, ya por entonces denunciemos, y con pruebas, que el Gobierno español en dicha fecha todavía no había demandado la aceleración del período transitorio. Ni en Bruselas ni en Estrasburgo existía entonces papel alguno firmado por el Gobierno español en ese sentido.

Pues bien, señorías, si ello ocurría en noviembre, meses después, ahora, todo ocurre igual. Y es más, en una publicación oficial de la propia conselleria de Agricultura, Noticias Agrarias Semanales, en el número correspondiente a la semana del 22 al 27 de enero de este mismo año, es decir, hace menos de un mes, se lee como titular: «El ministerio de Agricultura estudia las ventajas e inconvenientes que llevaría consigo solicitar una reducción del período transitorio para España.» Titular de ese artículo aparecido en la publicación oficial de la conselleria de Agricultura.

En la información, señorías, se pone en evidencia una vez más las ventajas que el proceso reportará o puede reportar para los sectores de frutas y hortalizas, para el aceite y para el vino. Y no obstante también una vez más se describen los inconvenientes que la medida puede acarrear para el sector lácteo, el vacuno, la remolacha y el azúcar.

El informe al que hacía referencia acaba de tal guisa: «La Administración española no parece tener un excesivo interés en que se logre una reducción del período transitorio, dado que

considera mayores inconvenientes globalmente que beneficios.»

Señorías, de no remediarlo, nuevamente nos encontraremos con la triste realidad de que nuestros principales sectores agrarios, y todos ellos los más competitivos, dejarán de poder percibir sustanciosas ventajas en la Comunidad Económica Europea porque otros sectores del sector agrario en general de España no estén preparados para poder competir en Europa.

Hora es, pues, que el Consell exija al Gobierno de la nación que se persone de una vez ante las instituciones oportunas de la Comunidad Económica Europea para que con firmeza solicite la finalización del período transitorio para nuestras producciones más representativas. Y en ese sentido, y sólo en ése, señorías, va dirigida la propuesta de resolución que en nombre de mi grupo estoy defendiendo.

Gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias.

Pasamos a votación la propuesta de resolución del Grupo Parlamentario Popular (*remors*). ¿Qué dice, señor Gómez?

El senyor Gómez Guarner:

Que creo que existe una transaccional del grupo socialista.

El senyor president:

Pues ha tenido una magnífica oportunidad para contárnoslo. Han habido diez minutos (*remors*). Aquí por actos de fe no nos movemos.

Señor Garcés (*remors*). ¿Qué? (*rialles*). Però demana la paraula ¿no? La té. (*Remors i rialles*.)

El senyor Garcés i Ramón:

Gràcies, senyor president. (*Remors i rialles*.)

Demane excuses, però han hagut imponderables. I el tema que es planteja és un tema que tampoc no és nou. Per això els punts que jo plantejava com a exposició fan referència al que han estat avanços en allò que és una històrica demanda nostra, que fa referència a avançar els terminis d'integració plena de la nostra agricultura en la Comunitat Econòmica Europea.

Avanç que s'ha aconseguit en alguns casos, com és conegut per tots, i en particular en matèria de cítrics, en particular en matèria de cítrics, on s'ha produït una igualació en la pràctica del que són els interessos cítricoles valencians amb els interessos cítricoles d'altres zones productores d'Europa. En realitat, més enllà de la taxa compensatòria que afecta el preu d'oferta i les ajudes a la restitució per a la taronja, pràcticament en la resta dels grans elements d'equilibri econòmic s'ha aconseguit la igualació. Fonamentalment en allò que fa referència als aranzels, fonamentalment en allò que fa referència a les ajudes a la industrialització, a l'absència de mecanismes complementaris, etcètera.

En allò que fa referència al sector vitivinícola i al sector oleícola, que són produccions importants valencianes, però no són les més rellevants des del punt de vista del comerç exterior, la situació és un poc diferent, encara que també s'ha avançat en el sector vitivinícola d'una manera important. Allí el període d'integració no és de deu anys, d'integració plena, sinó és de set anys. Els preus d'orientació pràcticament estan ja igualats al 94, 95%. En les destil.lacions, en allò que afecta els preus de garantia, ja s'han igualat pràcticament també. I així és en cadascun dels aspectes que fan referència a la integració d'eix sector vitivinícola, en ajudes a la utilització de mostos per a la fabricació de sucs, ajudes derivades del règim de regulació del mercat. Els aranzels pasaran a zero l'1 de gener del 93. Estarem amb aranzels zero. Les ajudes a la restitució en el cas vitivinícola està molt pròxim també a les xifres europees.

I en el sector oleícola passa un poc igual. Queden alguns aspectes importants, com són els d'ajuda a la producció o ajuda al consum, on encara no s'està al cent per cent de les possibilitats que permeten les normatives comunitàries. Però s'està en xifres, per exemple, en ajuda al consum del 85%; en ajuda a la producció en un 70%, etcètera.

És a dir, en realitat en el sector més important, que és el cítricol, des d'un punt de vista quantitatiu, que afecta l'exportació, s'han anticipat alguns terminis dels que inicialment estaven previstos en el tractat d'adhesió de l'any 86.

Per tot això, i considerant que la proposta inicial que presentava el partit popular feia referència bàsicament a acords ja presos també per aquestes Corts —jo recorde un famós decàleg referit als cítrics, que en el mandat últim, en el període legislatiu últim aprovarem per unanimitat de tots els grups parlamentaris— per tot això hem arribat doncs a proposar una esmena transaccional. Esmena transaccional que diu el següent, si em permet el president llegir-la: «Que el Consell inste novament el Govern de la nació perquè aquest continue insistint davant les institucions pertinents de la Comunitat Econòmica Europea perquè el període transitori d'integració per a les fruites i hortalisses, l'oli i el vi, finalitze l'1 de gener de 1993.» Esmena transaccional que jo crec recull l'esperit de tot allò sobre el que ens hem pronunciat en diferents ocasions els grups parlamentaris d'aquesta Cambra i que espere siga ben acollida i, en eixa mesura, aprovada per unanimitat.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Señor Gómez Guarner, tiene la palabra.

El senyor Gómez Guarner:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Señor Garcés, yo sé el ejercicio tan difícil que acaba usted de hacer, al no haberme oído en mi primera intervención y tener que hablar algo sobre el tema sin haberme oído. Yo de todas las maneras se lo agradezco, (*remors*) pero no se ha ajustado prácticamente en nada a mi primera intervención. Pero, en fin, no pasa nada.

Mire, de nuevo a instancias de su grupo se ha presentado una enmienda transaccional, a la que ningún otro se ha opuesto, ningún otro grupo se ha opuesto, y de nuevo, como hacíamos esta mañana, también mi grupo ni se ha opuesto a su tramitación y encima la va a hacer suya. ¿Por qué? Porque su redacción, muy similar a la de esta mañana, sustituye la palabra «exigencia» por la de «continuar insistiendo». Es decir, todo lo demás es igual y es «exigencia» por «continuar insistiendo». Entendemos que el significado es o puede ser muy similar, por no decir idéntico, al que hemos redactado nosotros.

No obstante, y puesto que no estaba usted en la primera intervención, y como sí que lo ha dicho esto, vuelvo a repetir que hasta la fecha, hasta el día de hoy, por mucho que haya continuado o vaya a continuar insistiendo el Gobierno de la nación ante las instituciones de la Comunidad Económica Europea, a fecha de hoy no hay ni un solo papel escrito, ni en Bruselas ni en Estrasburgo, solicitando el acortamiento del período transitorio. Ni uno. Lo dije en noviembre, lo demostré —acababa de llegar de Estrasburgo— y demostré en esta misma tribuna que no había ninguno. Y nos lo había comentado en Estrasburgo el propio comisario Mac Sherry a una delegación del partido popular que fuimos allí. No había ningún papel.

Pero es que también he dicho que en las notas agrarias semanales —usted lo conoce bien— correspondiente a la semana del 22 al 27 de septiembre, la propia conselleria de

Agricultura reconoce que el Gobierno de la nación todavía no lo ha pedido y que se estaba haciendo el balance de las ventajas e inconvenientes para solicitarlo. Pues bien, en ese sentido habrá, señor Garcés, que continuar presionando al Gobierno de la nación desde el Consell para reivindicar esto que sabe usted que es justo y necesario.

Yo quisiera hacerle una breve acotación. Cuando usted hablaba de que el sector cítricol, por ejemplo, ya ha logrado alguna integración. Hombre, yo no me refería, esto no se refiere sólo a aranceles, ni mucho menos. Faltaría más, señor Garcés, que, después de estar integrados de pleno derecho —el «pleno» entre comillas— en la Comunidad Económica Europea seis años, y viendo que hay países terceros —y usted lo sabe— que ya no pagan aranceles, faltaría menos que España —Valencia en este caso— continuara pagándolos.

El tema no va por los aranceles, va por los precios institucionales. Usted dice: precios de intervención, por ejemplo. Bueno, usted sabe que en este momento Grecia e Italia están acaparando las ayudas de la Comunidad Económica Europea para estas ayudas, pero además a un nivel de cuantía el doble, justo el doble, de los precios que actualmente tiene España. Usted sabe también que esos países tiene unas ayudas para reconversión que no tiene España. Usted sabe que esos países tienen unas ayudas, que se llaman de penetración, para poder exportar a países de la propia Comunidad Económica Europea, de los que no goza España. Es decir, no me refiero a aranceles, sino a cuestiones, otras cuestiones que son tan o más importantes que los propios aranceles.

Y, en cuanto al aceite de oliva, creo recordar que en estos momentos para esta campaña la prima de producción al productor español está situada —creo recordar— en 68 pesetas por kilo y que en este mismo momento a un productos griego o italiano se le está pagando 106 pesetas por kilo. Es decir, 38 pesetas por kilo más a un griego o a un italiano que a un español. Eso es a lo que me refiero. Que solicitemos esa integración cuanto antes para que a esos precios institucionales tengan también derecho los productores españoles y en concreto los valencianos.

Yo voy a acabar, señor Garcés, manifestándole una duda personal. Una duda personal que la formulo en forma de pregunta. ¿Qué pasaría si la Comunidad Valenciana fuera la pariente pobre de la agricultura española y no estuviera preparada para competir en Europa? Tengo la seria duda, señor Garcés, si no estaríamos también ahora lamentando la falta de apoyo y ayudas de la Administración central ante una inclusión, en aquel caso seguro que sería a la fuerza en Europa, tengo mis dudas si no estaríamos en el mismo sitio que ahora estamos, pero a la inversa. Lo dejo sobre la mesa.

Y termino repitiendo, señor Garcés, que mi grupo acepta la enmienda transaccional y desea que el tema de la finalización del período transitorio para nuestras frutas, hortalizas, aceite y vino, este tema sea la última vez, la última vez que aparece en esta tribuna. Queda cerca ya el 1 de enero de 1993. Espero que se solucione antes del 1 de enero de 1993, porque sabe usted que se lo juega mucho el sector en esa ya mítica fecha, se juega mucho el sector agrario, y en concreto mucho el sector agrario valenciano.

Gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias.

Señor Garcés.

El senyor Garcés i Ramón:

Gràcies, senyor president.

Demane novament excuses per no haver pogut escoltar el

senyor Gómez Guarner, cosa que haguera estat la meua intenció. No obstant això, el tema, com no és la primera vegada que el debatim i les posicions no s'han modificat substancialment, estic segur que conec l'argument central defensat pel senyor Gómez Guarner. I en eixa mesura m'he atrevit a fer la intervenció que he fet abans, sense haver-lo escoltat.

I estic segur de conèixer l'argument central perquè és un argument central més de caràcter polític que de caràcter tècnic. I en la part política no coincidim. I per això és que hi ha una discrepància de fons, que és sobre el valor del tractat d'adhesió de l'any 86 i els seus efectes sobre l'agricultura valenciana.

La nostra tesi ha sostingut en reiterades ocasions que el valor del tractat d'adhesió i els seus efectes sobre l'agricultura valenciana han estat positius. Que la dificultat més gran ha estat el retard en què ens hem incorporat a la Comunitat Econòmica Europea, però que és un retard històric, del qual no podem ja desprendre'ns.

Dit això, insistir que el Govern de la Generalitat i el Govern d'Espanya des de l'any 86 cap ací han estat en reiterades ocasions en la mateixa sintonia, tractant d'avançar els terminis de la integració de l'agricultura amb els productes que afecten la Comunitat Valenciana.

Que això pot estar escrit o no escrit, d'una manera, d'una altra manera? Possiblement. Però no cap cap dubte que les converses del Govern d'Espanya amb les instàncies corresponents de la Comunitat Econòmica Europea són converses dilatades en el temps, que entren factors no exclusivament propis de la Comunitat Valenciana, ni tan sols de l'agricultura valenciana. Que eixos equilibris, eixes compensacions, eixes negociacions és sabut per tots que són en més d'una ocasió molt difícils —hi ha molts sectors en joc— i això fa que no sempre puguem arribar al cent per cent del que serien les nostre apetències.

En el cas dels cítrics, l'oliva i el sector vitivinícola, insistir que no estem tan lluny de la igualtat. En el cas cítricola, molt a prop. Quantificant en termes econòmics el que ens separa en aquests moments de la igualtat al cent per cent, serien xifres pràcticament despreciables.

I en el cas de l'oliva i el sector vitivinícola molt paregut. Per exemple, la xifra que vosté ha mencionat de l'ajuda a la producció, jo li puc dir que en la campanya 91-92 l'ajuda a la producció en el sector oleícola en Espanya era de 68,69 pessetes el quilo, i en la CEE era de 70,83 el quilo, per a productors majors de cinc-cents quilos. I per a productors menors de cinc-cents quilos era per a Espanya de 76,62 i per a Europa 81,62. Per tant, són diferències que encara existeixen, però mínimes.

Dit això, recolzar l'esmena transaccional tal com s'ha plantejat i demanar-los a tots el vot unànime, si és possible.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Passem a votació la proposta amb el termes transaccionals. Comença la votació.

Vots a favor, 68; cap en contra; cap abstenció. Queda aprovada la proposta.

Senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Per a dir que hem votat el Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana a favor, perquè no sols estàvem d'acord amb el contingut de la proposta, sinó que també estem d'acord amb el contingut de l'esmena transaccional, que no difereix absolutament en res de la proposta inicial i que no difereix absolutament en res de la proposta de resolució que el nostre

grup parlamentari va presentar com a conseqüència del debat i que, per raons de forma, la Mesa no va admetre a tràmit.

Així que agraïm que puguem manifestar el nostre vot, quan la nostra intenció haguera estat manifestar els arguments. Però, de totes formes, ja que no poguérem una cosa, sí que hem pogut l'altra.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Passem a la següent proposta del Grup Parlamentari Popular. Proposta 4.296, sobre residències per a la tercera edat.

El senyor Ramírez té la paraula.

El senyor Ramírez Valentín:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados, presentamos esta propuesta con la intención de que sean incrementadas las plazas en las residencias para la tercera edad. Recordando el discurso del 12 de febrero, y al hilo de lo que afirmó el señor presidente del Consell respecto al hecho de que los objetivos del Gobierno confluyen en el mantenimiento de la calidad de vida de los valencianos, mi grupo no quiere dejar de hacer patente una vez más que en ese empeño coincidimos con el Gobierno valenciano y por ello le animamos a que procure el bien de la sociedad manteniendo, respetando e impulsando la calidad de vida que por propio esfuerzo y a lo largo de toda una vida de trabajo se han ganado entregando sus aportaciones a las arcas del Estado los mayores de 65 años.

El Gobierno valenciano debe cumplir los compromisos que la sociedad contrajo con las personas que aportaron todo, su propia economía e hijos formados a su cargo. Y ahora que la evolución de la familia descuida progresivamente la atención de sus mayores, la sociedad solidariamente debería tomar conciencia de sus responsabilidades y tener preparadas las instituciones adecuadas para garantizar que los últimos años de quienes nos han transportado hasta aquí puedan discurrir con dignidad y no sentirse como un objeto de usar y tirar.

A la hora de establecer prioridades en el campo de las prestaciones sociales parece que en uno de los primeros lugares, si no es el primero, debería estar la protección, la asistencia y tutela de los mayores por las siguientes razones, aunque no enunciadas de forma exhaustiva.

Primero, porque es un servicio que se pagaron por anticipado. Porque además lo van a pagar de nuevo. Porque pueden esperar poco, menos que los aspirantes a otros servicios por ley natural. Por ello ha de abandonarse lo antes posible los bajos niveles de equipamiento en plazas de residencias para la tercera edad.

Según datos de la conselleria de Trabajo y Asuntos Sociales, la población estimada de más de 65 años es de 506.553 personas. Y para ser atendida la demanda que puedan originar existen únicamente 3.154 plazas de carácter público, 6.999 de carácter privado y 1.791 de carácter público en proyecto de ejecución que tenían que estar finalizadas en 1991. Dando por puestas en funcionamiento estas plazas que se proyectaron para el pasado año, y obviando el hecho de que ocupar una plaza privada no está al alcance de las tres cuartas partes de los jubilados, contamos en la Comunidad Valenciana con 11.944 plazas, que apenas proporcionan un índice del 2,36 por cada cien personas de más de sesenta y cinco años.

Si consideramos que la población de más de ochenta años actualmente supone ya el 20% de los mayores, el déficit de plazas es francamente grave.

Nuestra situación con respecto a lo que en este terreno ocurre en el resto de España es de franca inferioridad. Pues ya

en 1989 el Senado, con fecha 22 de junio, emitió un informe en el que señalaba que la media española era entonces de 2,49 plazas por cada cien personas de más de sesenta y cinco años. Si actualizáramos estos datos, como hemos actualizado hasta 1992 los de la Comunidad Valenciana, con toda seguridad la diferencia todavía sería más acusada.

Por otra parte, la distribución del equipamiento de residencias por comarcas no está proporcionada, pues comarcas con el mayor índice de envejecimiento carecen absolutamente de plazas.

Pero nuestra dotación en este tipo de servicios para la tercera edad todavía desmerece más al compararla con el marco europeo, tan de moda últimamente, que fija como idónea la ratio de 3,5 plazas por cada cien personas mayores.

En fin, espero haber acertado en la justificación de la necesidad de atender con mayor energía las obligaciones con nuestros mayores y, confiando en ello, el Grupo Parlamentario Popular propone la siguiente resolución:

Primero, una racionalización en la dotación de residencias de tercera edad que corrija los desequilibrios comarcales dentro de la Comunidad Valenciana y que se corresponda con los índices de envejecimiento, a ser posible.

Segundo, crear la red de residencias de tercera edad de modo que se alcance en el plazo de tres años la proporción de 3,5 plazas por cada cien personas de más de sesenta y cinco años.

Nada más. Muchas gracias.

(L'excel.lent senyor Juan Antonio Montesinos García substitueix en la presidència al molt excel.lent senyor Antoni García i Miralles.)

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Ramírez.

Para turno en contra tiene la palabra, por el Grupo Parlamentario Socialista, el señor Picher.

El senyor Picher i Buenaventura:

Senyores i senyors diputats.

En primer lloc vull agrair-li al diputat senyor Ramírez, que m'ha precedit en l'ús de la paraula, el to i el plantejament d'un problema que tots compartim, que és la creació de residències i d'assistència diversa a totes aquelles persones de més de seixanta-cinc anys. I, en definitiva, també compartisc els criteris que ell ha dit, que coincideixen amb els del Govern valencià i amb els seus objectius.

Jo, abans de passar a exposar els meus arguments, voldria dir a la Cambra diverses coses. Respecte al primer punt que ha plantejat en la seua proposta de resolució, on diu que cal racionalitzar la dotació de residències per a la tercera edat, el senyor diputat sap i està enterat que hi ha un llibre sobre desmassificació de totes les residències i els recursos que té la Comunitat Valenciana, tant públics com privats, que és un estudi exhaustiu de tot allò que disposem i de tot allò que necessitem. I, per tant, dins d'eix llibre jo crec que ja es fixen uns objectius i unes prioritats en base a les carències que tenim.

Passant després al segon punt, on parla de crear la xarxa de residència, que no especifica el senyor diputat si seria eixa xarxa de residències públiques i privades, perquè i encara que s'ha parlat de ratio de les residències públiques i les residències privades, aquest objectiu que ell marca en el segon punt, doncs no especifica si eix esforç de 3,5 que marca l'Organització Mundial de la Salut ha de ser només per part del Govern valencià o ha de ser el conjunt de la societat valenciana. Perquè això és un matis important. I a mi m'agradaria que per part del partit popular aquesta qüestió s'especificara, si eixa ratio de 3,5 vol que l'assolim sols nosaltres o hem també de comptar amb la iniciativa privada.

Per tant, i continuant un poc amb l'argumentació, jo li diria que la Llei de Serveis Socials de la Comunitat Valenciana del 89 ja regula un model coherent, no sols dels principis i dels criteris, sinó també dels nivells organitzatius i competencials en l'àmbit de la Comunitat Valenciana. Fixa uns criteris molt clars d'on ha d'anar en els futurs anys, en els futurs mesos, tot allò pel que fa a les residències.

Nosaltres evidentment considerem el territori com la unitat organitzativa on s'han de plantejar les residències i les assistències geriàtriques. Considerem la unitat important perquè entenem que eixes dotacions, eixos mitjans, han d'estar en el lloc més adequat i, si és possible, en la comarca, en la població, on més prop, per a no desarrelar aquestes persones majors del lloc on viuen. Per tant, jo crec que és important i en el llibre que jo li he mencionat de massificació doncs ja ho explica prou bé.

Però jo també voldria dir-li que coincidisc amb vosté que hem de corregir els desequilibris territorials quant a places residencials per a la tercera edat. I és un criteri clar que nosaltres tenim. I l'Institut Valencià de Serveis Socials en eixa labor està i estem aplicant-ho. No hi ha dubte que a nosaltres ens preocupen no solament els desequilibris territorials, sinó també les migracions que es produeixen dins de la Comunitat Valenciana entre unes comarques que generen migració cap a altres comarques més desenvolupades o cap a les grans zones urbanes, produint desequilibris. Tal vegada les zones més deprimides, en base a la població que tenen, tal vegada tenen menys necessitat de residències que les grans àrees urbanes.

Per això nosaltres entenem, i per això li he dit jo que eix estudi detallat està fet, on en totes les comarques de la nostra comunitat es relacionen una sèrie de variables, que serien, i resumint-ho el més ràpid possible: primer, quin índex de població de majors de seixanta-cinc anys en cada comarca n'hi ha; l'índex d'envelliment comarcal; el total de places públiques; les places existents en residències privades; les places necessàries també considerant com a un objectiu idoni assolir efectivament la ratio del 3,5; les diferències a cobrir; i la cobertura total assolida per les places públiques i privades.

Per tant, jo crec que, a l'ajuntar totes aquestes relacions, a l'ajuntar aquestes variables, indica quines són les relacions que hem de portar i quines són les variables que hem d'aplicar.

Jo crec que també hauríem de fer una xicoteta menció en aquesta primera intervenció a tot allò que significa la iniciativa privada, que és lloable que la conselleria convenie sense cap problema i sense cap dubte aquelles residències que així s'ajusten als paràmetres que ha marcat la pròpia conselleria i l'Institut Valencià de Serveis Socials. Però que també tenim les dificultats i el perill que determinades residències privades —i això no fa falta que ho especifique, perquè ja apareix en els mitjans de comunicació— doncs moltes vegades no ofereixen ni garanties d'assistència ni garanties de solidaritat, i es produeixen de vegades dins de les residències privades algunes situacions desagradables, que són les mínimes. Però que també caldrà tindre en compte per a assolir eixes ratios que nosaltres considerem interessants.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Picher.

Señor Ramírez, tiene la palabra.

El senyor Ramírez Valentín:

Señoras y señores diputados, la verdad es que con la intervención del señor Picher no sé si ha dicho que iba a aceptar la propuesta, no la iba a aceptar, no se pronunciaba o simplemente que me pedía más información y más aclaraciones. Y además me las pedía en función de que me tenía que pronunciar o me debía

pronunciar acerca de si considerábamos nosotros que la política a seguir en la creación de la red o de ampliación de la red de residencias para la tercera edad debía contemplar, y en qué proporción, la iniciativa privada y la pública. Y si los porcentajes que había dado se referían a una u otra.

Pues, mire usted, los porcentajes que he dado sabe usted muy bien, mejor que yo, que están tomados exactamente de la información de la conselleria de Trabajo y Asuntos Sociales y que se refieren a que contemplan conjuntamente la aportación privada y pública. Y que, por consiguiente, toda la línea del planteamiento que yo he hecho sigue exactamente, porque en esta cuestión coincidimos, sigue exactamente la línea trazada por la conselleria de Trabajo y Asuntos Sociales en su programa y en las orientaciones, y en la propuesta y objetivos que se propone, a través del documento del proyecto 93.

En este sentido, por consiguiente, ese índice del 3,5 contempla la iniciativa que pueda tener desde el punto de vista privado y desde el punto de vista público. Naturalmente, y en otra propuesta de resolución que vendrá dentro de cuatro o cinco, en el lugar cuarto o quinto, hay una propuesta de resolución acerca de la necesidad de esa normativa que debe de alguna manera dirigir, enmarcar la actuación del campo privado en las residencias de tercera edad. Porque, efectivamente, hay una carencia bastante grande sobre el funcionamiento, control y garantías que este tipo de centros deben de tener. En consecuencia, nuestra posición en este terreno sigue, lo que acabo de decir, en el mismo planteamiento de la conselleria de Asuntos Sociales.

En cuanto a la racionalización comarcal, pues es un hecho que efectivamente en algunas zonas urbanas hay un mayor índice, mejor dicho, cuantitativamente hay más mayores de sesenta y cinco años que en otras rurales. Pero lo que es un hecho claro también es que estas zonas rurales hoy están desertizadas en cuanto a juventud, en cuanto a elementos jóvenes o familias jóvenes que tradicionalmente se encargaban de la atención de los mayores de sesenta y cinco años. Y, desde este punto de vista, quizá estén más necesitados de ubicar allí residencias o por lo menos tanto, o con el mismo criterio de igualdad, que en las zonas urbanas.

Espero que esto le haya aclarado la información que me ha planteado con anterioridad y en la réplica podamos saber si se va a apoyar o no se va a apoyar la propuesta que hemos presentado.

Nada más, muchas gracias.

El señor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Ramírez.
Señor Picher.

El señor Picher i Buenaventura:

Senyores i senyors diputats.

Mire, senyor Valentín, jo no li vaig a rebatre les xifres que vosté ha donat perquè, com vosté molt bé ha dit, són xifres de la conselleria. Aleshores, jo no vaig a rebatre les xifres que la conselleria li ha donat a vosté. Seria absurd.

Quan jo li he plantejat, i eixos objectius que vostés fixen, els del Partit Popular, la ratio que fixa l'Organització Mundial de la Salut de 3'5, és important preguntar si vostés sols comptaven per a eixa ratio amb els esforços del Govern valencià o si també volien incloure la iniciativa privada. Perquè, clar, en el discurs de forma permanent que sempre està plantejant el Partit Popular de menys Estat i massa despesa, inflació, malbarat, etcètera, etcètera, doncs jo crec que és un matís important que jo li pregunte si eix esforç vol que el fem l'Estat només, en aquest cas el Govern valencià, o si hem de comptar amb algú més.

Mire, jo li vaig a dir a vosté que les xifres que ha donat són

vertaderes. Hi ha 506.553 persones en la Comunitat Valenciana majors de seixanta-cinc anys. Però és que hi ha quasi 100.000 de més de vuitanta anys. Perquè vosté es vaja adonant de quin és el problema. I el problema és que cadascuna d'aquestes places se situa el seu cost al voltant de cinc milions de pessetes. I cadascuna d'aquestes places que es crea, cadascuna d'aquestes places que es crea té una despesa de manteniment diari de quatre mil pessetes.

Per tant, jo crec que els esforços són molt considerables, que estan previstos, i l'esforç que està fent la Generalitat Valenciana i la conselleria va per eix camí. Però és que totes eixes previsions que estem parlant significarien a curt termini una inversió de 37.000 milions de pessetes. Aleshores, jo crec que són xifres considerables. Que nosaltres no renunciem a eix projecte, a eixes execucions. I jo crec que tot el territori, tot el territori de la Comunitat Valenciana està prou cobert en aquests moments de residències i quant a la demanda, perquè no totes aquelles persones majors de seixanta-cinc anys estan ara disposades a anar a les residències. Ni estan disposades ni és convenient per a la salut mental i de sanitat —valga la redundància— de les persones que hagem d'anar emmagatzemant-les en determinades residències. Aquí hi ha un índex que està clar, que és l'índex de pobresa. La falta de mitjans fa que s'haja d'anar a la residència de tercera edat perquè no es cree un estat de necessitat en les persones majors.

Per tant, no li càpia a vosté el menor dubte que nosaltres estem amb el projecte, que estem en unes quotes molt importants de creació de residències i que no renunciem a eixos paràmetres i a eixes ratios que marca l'Organització Mundial de la Salut de 3,5; i que estem molt a prop; i que estem molt a prop del que significa la mitjana nacional quant a la ratio de residències respecte a les persones majors de seixanta-cinc anys.

Vosté volia que li diguera perquè no li havia dit jo el que anàvem a fer. Obviament, jo necessitava més explicació. I a la primera de canvi, sense escoltar els seus arguments, no anava a dir-li que anava a votar en contra. Necessitava escoltar l'argumentació. Jo no puc entrar ací en gelat i dir-li: «diga el que diga, anem a votar en contra».

Per tant, per tot això que hem explicat, anem a votar en contra.

El señor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Picher.

Vamos a proceder a la votación de la propuesta de resolución debatida.

Comienza la votación.

Por 39 votos en contra, 30 votos a favor y ninguna abstención, queda rechazada la propuesta de resolución.

Debate de la propuesta de resolución número 4.297, sobre infraestructuras del aeropuerto de Valencia. Para su defensa tiene la palabra el señor Martín Quirós, del Grupo Parlamentario Popular.

El señor Quirós Palau:

Con la venia.

Señorías, hace tan sólo quizá un par de días hemos asistido al anuncio de la inauguración de la reestructuración del aeropuerto, del nuevo aeropuerto de la ciudad condal, de Barcelona, con una inversión de 27.000 millones y con una... (Remors.)

El señor vice-president segon:

Perdón, señor Quirós.

Señorías, ruego... Puede seguir, señor Quirós.

El señor Quirós Palau:

...con una inversión de 27.000 millones y una previsión de

gastos de mantenimiento de 2.300 de millones de pesetas anuales.

Nos parece muy bien ese avance, porque en realidad es un avance de toda España. Es un nudo importante de conexión con Europa. Pero, al llegar a esta situación, interesaría hacer un poco de reflexión sobre la situación de lo que es uno de los puntos de apoyo del desarrollo valenciano para el futuro, que es el aeropuerto de Manises de Valencia. Y el aeropuerto de Manises de Valencia tiene una serie de problemas estructurales que se pueden ver, que son fáciles de detectar, y una serie de problemas que no se conocen, pero que se padecen. Y consideraríamos importante que en este repaso, que quizá le estamos dando la importancia que tiene a lo largo de estos días, y ya van a ser basantes, en donde estamos analizando con detenimiento el estado de la Comunidad, caso a caso y sector a sector, que le prestáramos un poco de atención a lo que es el aeropuerto de Manises y cómo se encuentra en este momento.

El aeropuerto de Manises saben ustedes —todos lo saben, porque lo han utilizado muchas veces— que consta de dos pistas transversales: la que se usa habitualmente, la más larga, de 2.700 metros de larga, 45 metros de ancha; y otra transversal, muy corta, de 1.700 metros de longitud, también de 45 metros de ancha, pero tiene menos capacidad de soportar peso. Una creo que son 95 toneladas por rueda, la otra son 65.

El problema que tienen es que, cuando se usa la habitual y en el sentido que es desde el mar hacia la parte noroeste de la ciudad, se encuentra incompleto en su trazado. Es decir, una vez se aterriza —esto es el edificio del aeropuerto—, una vez se aterriza (remors) —»como puedas», como usted muy bien ha dicho—, la maniobra normal es que llegue el avión al final de la pista, gire a su izquierda y vuelva de nuevo a buscar, a través de cruzar la pista de aterrizaje, el edificio del aeropuerto. Quiere decirse que esta maniobra de intersección con la pista de aterrizaje la realizan todos los aviones todas las veces que aterrizan. Y ¿por qué hacen esto? Porque hay una demora de diez años tan sólo de hacer lo que realmente haría falta: la pista de rodadura, que, girando en su sentido de aterrizaje hacia la derecha, le comunicaría rápidamente con el edificio de la terminal. Y esto que es una obra... (Remors.) Yo se lo pasaré, si usted quiere señoría, directamente. (Remors.)

El senyor vice-president segon:

Señor Nabàs, señor Nabàs.

El senyor Quirós Palau:

Lo estoy enseñando a la totalidad, pero yo lo he discutido con ellos previamente.

El senyor vice-president segon:

Señor Quirós, la presidencia ya le ha amparado. Siga usted su disertación.

El senyor Quirós Palau:

Bueno, yo creo que esta obra, de absoluta necesidad y de seguridad precisa para las maniobras habituales del aeropuerto, bien podría haberse exigido a través del Gobierno de la Generalitat o de las instituciones valencianas, porque las maniobras de atrevesar las pistas de aterrizaje lentifican normalmente lo que es el funcionamiento o la función del aeropuerto y someten a innecesarios riesgos a los pasajeros.

Recientemente hemos tenido dos conatos de accidente, que afortunadamente se han saldado sin más problemas que la anécdota. No son los primeros. Ya hay, y yo tengo detectados inclusive con los nombres de las personas que los sufrieron, uno en el año 75 y otro en el año 82.

Pero, aparte de esta demanda estructural, existe un problema

de función. El aeropuerto de Valencia no puede utilizarse por los aviones a plena carga. Así de sencillo. Para salir un jumbo de Valencia, una gran aeronave de Valencia ocurre como en Méjico: ha de salir a media carga de combustible y tiene que para en otro aeropuerto próximo, sea Madrid, sea Barcelona, sea Lisboa, para repostar nuevamente, porque, si el avión saliera a plena carga de combustible, no podría despegar. Con 2.600 metros y tal como se encuentra enfrente la montaña, le impide tener la suficiente superficie de fricción con el aire y no podría despegar. Esto, que a fin de cuentas para un pasajero no crea más problemas que el tener que hacer otra escala y cargar combustible, cuando se trata de exportar nuestras mercancías, significa que hemos de utilizar turbo-hélice y que el incremento de precios por la cabida es un incremento del cien por cien. Exactamente del cien por cien.

Consideramos que solamente por estas dos cosas sería suficiente y necesario que nos planteáramos las estructuras del aeropuerto si son las adecuadas o si tendríamos en este momento ya, cara al año 93, que plantear las exigencias necesarias al Gobierno de la nación para que se adaptaran a las necesidades de mentalización nueva. O sea, pensaremos de otro modo y utilizaremos el avión para otras cosas que para lo que actualmente lo utilizamos. No es para ir a Barcelona, sino que para eso estará el ferrocarril, que es para lo que debe estar.

Si a ello añadimos que hay un proyecto curiosísimo, que es una torre de 380 metros de altura, precisamente en la misma línea de prolongación de la pista de aterrizaje, y teniendo en cuenta que los aviones en Valencia vienen a entrar a unos ciento cincuenta o doscientos metros de altura, las complicaciones de entrada y salida de nuestro aeropuerto, al usarlo conjuntamente con una base militar, en donde se sale siempre con grandes premuras de tiempo y sin ningún tipo de previsión, porque es la necesidad urgente lo que fuerza ese viaje, nos hemos de dar cuenta que estamos planteando, se quiera o no se quiera, una serie de dificultades a las líneas aéreas que solicitarían o plantearían crear líneas de enlace con España.

Por todo ello consideramos oportuno que se inste al Gobierno de la nación, y en este plan de —por lo visto— modernización de aeropuertos, tenga en consideración estas demandas que tiene el aeropuerto de Valencia de estructuras sin acabar, o por lo menos incompletas, de necesidad de mayores pistas y realmente, con las justificaciones que aquí se han dicho y otras que se podían añadir, si es que hace falta, se dirigiera al Gobierno de la nación y consiguiéramos la mejora de esta base estructural que Valencia tiene y Valencia necesita.

Nada más.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Quirós.

Para el turno en contra tiene la palabra, en nombre del Grupo Parlamentario Socialista, el señor Nebot.

El senyor Nebot Monzonís:

Molt excel.lent president, senyories.

Bé, després d'assistir a allò que és el repàs de l'estat de la nació, perquè, vistos els temes que estan portant-se per part del Grup Popular, açò és l'estat de la nació. Perquè el nostre Estatut és ampli, però amb les propostes de resolució que el Grup Parlamentari Popular ha presentat encara és més ampli. Abracem tot l'estat de la nació i, per tant, estem fent-li un repàs a allò que és l'estat de la nació.

Jo vaig a permetre'm ampliar les competències del nostre Estatut i el nostre grup va a recomanar al Grup Parlamentari Socialista del Congrés dels Diputats que inste el Govern de la nació perquè a la seua vegada inste l'Ajuntament de València, perquè millore, per exemple, la línia d'autobusos de l'EMT o

que demane explicacions a l'Ajuntament de València per la firma del conveni i una sèrie de circumstàncies que estan donant-se en l'Ajuntament de València. És una manera més d'ampliar el que seran les competències estatutàries i podem entrar per aquesta via.

Vaig a dir-li allò de l'aeroport, efectivament. En relació a l'aeroport he de dir-li que les infraestructures de l'aeroport són relativament recents, suporten una activitat per baix del que la seua capacitat permet, vull dir-li que en aquest moment estan infrautilitzades, i, per tant, com les seues instal·lacions són pràcticament noves i la qualitat dels serveis prestats està molt per damunt de la mitjana nacional, anem a votar en contra de la seua proposta de resolució.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Nebot.

Para réplica tiene la palabra el señor Martín Quirós.

El senyor Quirós Palau:

Con la venia.

Le voy a contestar a usted como merece, o sea, con el tono coloquial de frivolidad con que usted ha subido a esta tribuna. Cuando estuve el otro día en Madrid y —habíamos tenido el debate del estado de la comunidad— me preguntaron de qué se habló, y contesté de Maastricht, me contestaron: Quirós, no sabíamos que eras holandés. Se creían que yo vivía en Holanda, la comunidad de Holanda. O sea que no ridiculice usted al presidente Lerma. Porque, oiga, él habla de Maastricht y yo hablo de Valencia.

Yo hablo de una infraestructura que está en Valencia. Y la competencia de arreglarla no está transferida, es del Gobierno de la nación. Por consiguiente, usted tendrá que instar al Gobierno de la nación. Ahora, si usted no entiende esas cosas, lo que no se puede es ponerme enfrente a discutir una persona que tiene un nivel cultural para no entender lo que se le dice. Si ese partido no tiene personas de ese nivel, que los busque. (*Remors.*)

El senyor vice-president segon:

Señor Quirós, no entre en temas personales.

El senyor Quirós Palau:

Porque, claro, lo que no puede ser es que usted le pregunta a un señor por qué no se solicita que le pongan un aeropuerto como Dios manda y diga: oiga, ¿qué me pide usted? En España no sé qué. Pero esto son cosas, esto es de un absurdo tal... (*Remors.*) Yo no entiendo nada. (*Remors.*) Tengo afectada la voz.

«Sin embargo, el acuerdo tomado en Maastricht por los socios comunitarios a mediados de diciembre nos sitúa frente a un programa concreto de trabajo y ante un conjunto de decisiones que condicionan ya el presente y el futuro de la Comunidad Valenciana.» Estas decisiones condicionan el presente y el futuro de la Comunidad Valenciana, amigos míos. Porque, si no tenemos un aeropuerto adecuado, si no tenemos unas infraestructuras de ferrocarril adecuadas, si no tenemos unas carreteras adecuadas, si no tenemos unos medios estructurales para ponernos en contacto con Europa, oiga, no hay nada que hacer. Ya podemos hablar de grandes discursos como el que pronunció aquí el presidente Lerma, de quien he sacado estas palabras.

Ahora, si ustedes no quieren un buen aeropuerto, no pasa nada. Aquí se vota en contra, como se ha votado en contra de muchísimas cosas. Y esto queda en las actas. Y luego hay memoria histórica. Y luego habrá oportunidad de sacarlo a relucir y lo debatiremos nuevamente. Pero que quede bien claro que el aeropuerto de Valencia tiene deficiencias, que ustedes podían haberse plantado ante Madrid y pedir las, cosa que no han hecho nunca, que no harán nunca, porque lo del

sucursalismo está demostrado que es verdad. Y en una ocasión como ésta ustedes votan en contra. Y esto es importante. Que me digan lo que quieran, que hagan una respuesta absurda, una como la que se ha hecho, vamos. Esto es el antiparlamentarismo. Es el absurdo defendido por el absurdo. Y la broma. A mí me gusta realmente verles a ustedes llegar a esta situación, que se prolonga durante tres días, porque, cuantas más situaciones de éstas lleguen, la erosión para este prestigio que ustedes tenían, falsamente conseguido, vaya saliendo poco a poco a la verdad. Y eso a la larga se nota.

Nada más.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Quirós.

Para turno de réplica tiene la palabra el señor Nebot desde su escaño.

El senyor Nebot Monzonís:

Gracias, señor presidente.

Recentment li vaig dir en el debat de pressupostos que mai no estaré a la seua altura intel·lectual. Prova d'això és que ha tingut el mal gust d'eixir a la trona mastegant xiclet. Ja li vaig dir en el debat de pressupostos que no puc, reconec la meua incapacitat intel·lectual per a arribar a la seua altura quant a insults i a parlar de temes que no són competència de la nostra comunitat. L'Estatut ens dóna unes competències i, si vostés tingueren capacitat, allí és on parlariem.

El president de la Generalitat els va fer a vostés l'oferta de tractar el tema de Maastricht perquè és un tema que afecta els interessos de la Comunitat Valenciana, cosa que vostés no han estat capaços d'entrar per eixa via que el president va fer, l'oferta que el president va fer en aquesta trona.

El senyor vice-president segon:

Vamos a proceder a la votación.

Comienza la votación.

Por 26 votos a favor, 38 en contra y ninguna abstención, queda rechazada la propuesta de resolución número 4.297.

Pasamos a la propuesta de resolución... Perdón, para explicación de voto tiene la palabra el señor Crespo, en representación del Grupo Nacionalista Unión Valenciana.

El senyor Crespo Samper:

Señor presidente, señorías.

Hemos votado sí a esta propuesta de resolución. Pero no crean sus señorías que no hemos tenido que deliberar en cierto modo para saber lo que teníamos que votar. Por la sencilla razón de que en este debate, que creo que ha sido un debate de altura sin duda alguna, se han citado diversas cuestiones que son muy importantes. Altura de edificios, alturas culturales, alturas de montañas, altura intelectual, incluso altura de una torre. Por lo tanto, señores diputados, en este debate de altura nos hemos quedado un poco perplejos. Incluso se ha citado si esto era una cuestión del estado de la nación. Por no citar otras cuestiones sobre maniobras de aterrizaje y rupturas o pasos por pista, sin indicar si el aterrizaje —apostillo yo— era de levante a poniente o de poniente a levante.

Por lo tanto, ante la perplejidad de qué votar a esto y de la confusión en que nos hemos encontrado, hemos dado una solución que parece razonable, y es apoyar todo aquello que con altura o sin ella pueda beneficiar las instalaciones de nuestra comunidad.

Nada más y muchas gracias.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Crespo.

Pasamos a la defensa de la propuesta de resolución número 4.298, sobre prevención de riadas. Tiene la palabra para su defensa, en nombre del Grupo Popular, el señor Castellano.

El senyor Castellano Gómez:

Gràcies, senyor president.

Senyories, presentem esta proposta de resolució perquè, per desgràcia, en la nostra Comunitat Valenciana, i sobretot en alguna de les seues comarques, com és la de les Riberes, es viu en una situació d'inseguretat contínua i preocupant. Esta situació està plenament justificada perquè des de fa molt de temps rar és l'any que en determinades dates no es pateixen inundacions o avingudes o danys d'aigües. Així, per citar alguna d'estes avingudes o d'estos danys, caldria mencionar les dels anys 1982, 1987 o les més recents del passat 4 d'octubre de 1991.

Per a solucionar en la mesura del que és humanament possible estos riscos naturals fa falta millorar les infraestructures i fer una planificació general i global. Cal fer un pla que no sols tinga actuacions estructurals, sinó també que actue i estudeie amb mesures d'informació preventiva, que tinga actuacions legislatives i que, davant una situació de risc, previnga les mesures d'evacuació, d'ajuda, de protecció i d'emergència necessàries. És a dir, no sols cal fer estudis hidrològics i hidràulics, que són evidentment bàsics en est assumpte, sinó que també cal arbitrar mesures legislatives en matèria d'ordenació urbanística, ofertar mesures financeres adequades als perjudicats, establir un bon sistema d'assegurances especials i altres moltes mesures que ací podríem citar.

També caldria estudiar tota una sèrie de mesures, de normes d'actuació o de comportament perquè, en els casos de risc, la població afectada actue en la forma més correcta o racional possible. Cal actuar amb més intensitat en la canalització dels barrancs, en l'estudi de la ubicació d'algunes vies de comunicació que poden servir de murs de contenció, l'estudi de canalitzacions i de pla de defensa d'avinguda dels rius, etcètera. I tot això cal realitzar-ho sol·licitant la coordinació i les ajudes necessàries de les institucions estatals.

Per altra banda, és evident també que en les zones castigades de forma reiterada per les inundacions comença a existir una desconfiança, que de fet ja està començant a minvar el desenvolupament normal de la zona, tant a nivell de l'agricultura com a nivell econòmic i industrial. Aspecte est que caldrà tallar ofertant les garanties necessàries de seguretat.

Les mesures que existeixen actualment, però que ho estan de forma descoordinada i inconnexa, cal agrupar-les, ampliar-les i millorar-les en un pla general i global de la Comunitat Valenciana que siga un pla de previsió i que siga un pla de control i de protecció.

Però jo he de dir que, com s'ha presentat pel grup majoritari d'esta Cambra una esmena transaccional a esta proposta de resolució que el meu grup presentava, que jo, amb la vènia del senyor president vaig a passar a llegir, anuncie prèviament que el meu grup parlamentari va a recolzar-la. I va a recolzar-la perquè en part ve a dir el mateix que el que estava jo defensant i perquè pot servir també per a solucionar la situació i els problemes abans esmentats.

L'esmena transaccional diu textualment el següent: «Que las Cortes Valencianas insten al Consell para que impulse la ejecución del plan de riesgos de la Comunidad Valenciana a través de los diversos planes sectoriales municipales necesarios, así como su desarrollo y ejecución.»

Moltes gràcies.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Castellano.

Procedemos a la votación de la enmienda transaccional aceptada por los cuatro grupos.

Comienza la votación.

Por 57 votos a favor, ninguno en contra y ninguna abstención, queda aprobada dicha enmienda transaccional.

No habiendo explicaciones de voto, pasamos a la defensa de... (*remors*). Perdone, señor Callao. Tenía anotado al señor Nebot y es a quien miraba. Tiene la palabra para explicación de voto el señor Callao. (*Remors*.) Perdón, perdón. Tiene la palabra.

El senyor Callao Capdevila:

Para explicar, en primer lugar, como ya ha anunciado el diputado señor Castellano, que me ha precedido en el uso de la palabra, por qué mi grupo ha sido el mentor de la enmienda transaccional que acabamos de aprobar. Y fundamentalmente porque, en los términos con que venía redactada la propuesta inicial, había un inconveniente de tipo técnico, en el sentido de que, refiriéndose a un plan de prevención de las inundaciones, no se tenía en cuenta que este tipo de planes que afectaban a cuencas hidrológicas excedía en muchas ocasiones de una planificación que pudiera realizarse a nivel de la comunidad.

Esta dificultad ha sido entendida y aceptada por el grupo proponente, y esto es lo que puede explicar que se sustituya la preocupación que compartimos conjuntamente por los riesgos previsibles en el devenir de nuestra Comunidad Valenciana, y que por tanto se vaya a vehicular a través de este plan general de riesgos de la comunidad, que tratará de incidir a través de los diversos planes sectoriales municipales. Y esperamos que este unánime consenso de toda la Cámara ayude a fomentar una mejor colaboración con estos municipios, precisamente en este campo.

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Callao.

Pasamos entonces al debate de la propuesta de resolución número 4.299, sobre el plan autonómico de lucha contra la droga. Para su defensa tiene la palabra, por el Grupo Popular, el señor Monzonís.

El senyor Monzonís Rey:

Muchas gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados, hay un pequeño error mecanográfico. Donde dice «la nueva actuación de la política valenciana sobre este tema» debe de decir «la nueva actuación de la política del Gobierno valenciano sobre este tema». Es lógico puesto que la política valenciana es un tema amplio y difícilmente podríamos requerir a la política valenciana.

Señoras y señores diputados, éste es un tema en el cual no vengo con ánimo demagógico, no vengo con ánimo de introducir un factor de polémica, un factor de enfrentamiento, sino con un ánimo abierto al diálogo, abierto al razonamiento y abierto al consenso.

Nosotros hemos detectado y hemos observado cómo la situación de la actuación política sobre la lucha contra las drogas ha ido modificándose desde el año 85, en que se creó la primera comisión de lucha contra la droga, por una modificación posterior, a los pocos meses, y vemos con cierta sorpresa que este año pasado, a últimos de año, se modifican sustancialmente los planteamientos del Gobierno valenciano.

Por otra parte, el aumento de los presupuestos relacionados con este tema, del 90 al 91... Bueno, 158 millones en el 90; 202 en el 91, y este año sube a 395, concretamente un 95% de aumento. Eso nos hace abrigar esperanzas. Vemos que realmente estas modificaciones importantes de planteamiento

—hay otras modificaciones en los decretos, por ejemplo, la sustitución del presidente de la Generalitat al frente de la comisión, que estaba en la anterior comisión y ahora es el conseller de Treball, la desaparición de los presidentes de las diputaciones provinciales, que son sustituidos por un representante de la federación valenciana de municipios y provincias— suponen grandes e importantes cambios—suponemos— en la política del Gobierno valenciano en cómo abordar el problema de la lucha contra las drogas.

Y es por ello que consideramos necesario e imprescindible, primero, que tantos cambios deben suponer alguna modificación de planteamiento. Y, por tanto, deberá, puesto que la comisión atribuciones las tiene para ello, modificar sustancialmente el plan autonómico de lucha contra las drogodependencias. Si no, no se explicarían tantos e importantes cambios y tan gran aumento presupuestario.

Pero es que además nuestro grupo considera que, siendo esto prioritario, deben estas Cortes, debe esta Cámara entrar en este tema, conocer profundamente este tema, puesto que es algo que está afectando a la sociedad en pleno. Está afectando a la convivencia de todos los ciudadanos, está afectando a miles de jóvenes que ven deteriorada su vida y su salud y a miles de familias que ven erosionada su convivencia, por cuanto estos jóvenes sufren la intoxicación o la dependencia de las drogas. Y además supone también el gran deterioro de la convivencia que supone la inseguridad ciudadana causada por esto adictos, desgraciados, pobres enfermos, abocados a la delincuencia y al robo para conseguir unas miserables pesetas con las cuales pagar su adicción.

Es por todo ello que éste es un debate que consideramos no se debe hurtar a esta Cámara. Consideramos que el Gobierno valenciano debe venir aquí a explicar todo ello. Y es necesario un nuevo plan con variaciones importantes. Y por eso hemos planteado esta propuesta de resolución, sin volver a entrar en quién tuvo la culpa, quién no la tuvo, quién es el causante, quién no lo es. No queremos «echar los muertos encima de la mesa de nadie». No pretendemos eso, pretendemos abordar estos temas con toda la prudencia, toda la sensatez que el tema requiere. Y es por ello que les pedimos que apoyen esta propuesta de resolución.

Muchas gracias.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Monzonís.

Para turno en contra tiene la palabra, por el Grupo Socialista, el señor Picher.

El senyor Picher i Buenaventura:

Senyores i senyors diputats, jo crec que al llarg dels debats que s'han produït en els últims mesos o en els últims anys sobre el tema de la droga, per la intervenció de qui m'ha precedit en l'ús de la paraula, jo crec que ja hem avançat un poc, sobretot allò de no tirar els morts damunt de la taula i no culpabilitzar cap institució de l'Estat d'aquest problema endèmic que té la societat espanyola, la societat europea i a nivell mundial.

Per tant, jo agraiïc el to de dir que no anem a entrar en demagògia, que no anem a entrar en polèmica. Però, clar, jo he de fer alguns plantejaments en base a la proposta de resolució que s'ha presentat ací. Perquè la proposta de resolució del partit popular diu el següent: «Que les Corts Valencianes insten el Consell perquè elabore i presente a la major brevetat possible davant aquestes Corts el pla autonòmic de lluita contra la droga per al present any».

Després l'il.lustre senyor diputat li dona la volta dient que bé, que en l'any 85 ja hi hagué un pla nacional contra la droga i en el 86 n'hi hagué un a la Comunitat Valenciana. Però, clar,

com que ha hagut un increment tan important en la partida pressupostària de la lluita contra la droga en els pressupostos del 92, doncs que açò significa un canvi qualitatiu important i no s'explica massa bé perquè eix increment i si és que ha d'haver un nou pla. I realment el que vosté està dient ací és que es plantege un nou pla autonòmic de lluita contra la droga per al present any.

Bé, jo volia dir-li el següent, i jo supose que vosté ho sap. El pla autonòmic de la lluita contra la droga, com li he dit abans, és de l'any 86 i té caràcter permanent. Jo crec que, davant d'un problema d'eixa importància i d'eixa magnitud, no podem estar fent plans anuals o trimestrals o semestrals de lluita contra la droga perquè no és una cosa transitòria. És un problema que les institucions, la societat detecta que no és d'avui per a demà, i no podem estar fent plans any sí, any no o tots els anys.

Per tant, vosté sap que eix pla de lluita contra la droga té un caràcter permanent, programàtic i de voluntat plurianual. I que s'anirà incrementat, com vosté ha dit, en base a les dotacions pressupostàries, als ingressos, al capítol de despeses, etcètera, etcètera.

Per tant, explicar ací que ha d'haver un nou pla perquè ha hagut un increment pressupostari del noranta i escaig per cent, doncs jo crec que això no és sostenible. Per tant, jo crec que ací en la proposta n'hi ha un error de concepte important. N'hi ha un error. Per tant, jo crec que eixa intervenció o eixa proposta de resolució que vosté planteja ací ara és un debat que s'hauria d'haver plantejat en les esmenes pressupostàries a la partida corresponent, i en concret a la 313.20, que fa específicament referència i parla de la lluita contra la droga. Aquí el Grup Popular hauria d'haver dit: què significa aquest increment tan important? Per què es fa açò? ¿Açò significa algun canvi qualitatiu o no respecte al pla de la lluita contra la droga de l'any 86? Doncs jo crec que era aquell el moment. Però presentar una proposta de resolució dient que es presente un pla autonòmic per a aquest any, quan vosté sap que és programàtic i plurianual, no té massa sentit.

Per tant, nosaltres compartim el problema i jo crec que ja en el debat pressupostari es digueren coses importants. Es fixa un pressupost de 395 milions de pessetes. Es fixen tota una sèrie d'actuacions que vosté coneix, el programa de reclusos toxicòmans, l'equipament general del comissionat, sistema estatal d'informació de toxicomanies, programes autonòmics d'alt risc i després, finalment, dins del mateix apartat 313.20, estan les principals línies d'actuació per tal d'assolir l'objectiu que ens hem fixat en base als pressuposts.

Per tant, senyor diputat, amb tota senzillesa li dic que no té massa sentit que vostés presenten un pla contra la droga en aquest any 1992, perquè vosté sap que les premisses estan fixades, que el pla està fet i que nosaltres som conscients del problema i no anem a deixar de lluitar i treballar per tal de tallar una lacra que afecta tota la societat i que tot el món coneix les conseqüències que té.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Picher.

Para turno de réplica tiene la palabra el señor Monzonís.

El senyor Monzonís Rey:

El senyor Picher diu: «vostés presenten...» No, no, nosaltres demanem que ho presente el govern. Ha hagut un error potser a la fi de la seua intervenció, quan diu que nosaltres presentem. Crec que no ha entès la meua proposta de resolució. El que jo he dit és que presenten el pla autonòmic de lluita contra la droga per al present any, considerant que ha hagut modificacions importants en la política del govern valencià sobre aquest

tema. La primera modificació és que ja no és el president de la Generalitat el president de la Comissió ni el conseller de Sanitat, ara és el conseller de Treball. Que la figura del comissionat desapareix i es crea una direcció general, que és la mateixa persona. Però ja no és un tècnic al servei de l'assumpte per a assessorament i execució, sinó que és un director general en una nova direcció general. I aquest nou decret i aquest gir copernicà es produeix en un decret del 9 de desembre del Consell de la Generalitat Valenciana, abans del debat de pressuposts, però apareix el 31 de desembre al Diari Oficial de la Generalitat Valenciana.

Era el moment, en els pressuposts del 92, on podien vostés haver desenvolupat tota aquesta situació perquè coneguérem el seus nous plantejaments. Presentàrem esmenes, clar que presentàrem esmenes. I vosté les té i ha vist les conclusions que vam dir al diari de sessions: totes les esmenes presentades pel meu grup en relació amb el tema de la drogodependència van ser rebutjades per vostés. Per vostés, per ningú més. Doncs torne a dir-li que em sembla a mi que ací hi ha el que es diu doble llenguatge, o siga, quan pareix que no passa res, no passa res, però quan resulta que a València, a la Malva-rosa, al Port de Sagunt, als barris de Castelló comença a haver protestes ciutadanes, sembla que la cosa s'alarmi i diu: «eh! que es mou el carro, anem a doblar els «duros» i anem a fer una nova remodelació». I aleshores apareix una direcció general, passa a serveis socials... Que no entre en si està bé o mal, però —evidentment— ha suposat una gran modificació en la seua política.

Això haurà de repercutir en el pla autonòmic, perquè, si és per a fer el mateix, per què es canvia tota l'estructura? Per què es fan desaparèixer els presidents de les diputacions de València, Castelló i Alacant, substituïts per una persona de les corporacions locals? ¡Mire si s'ha modificat! Pot ser perquè tots volem fugir de la crema. I el més bonic és no estar en aquesta comissió, perquè així les galdades no t'arriben. Però a mi estan arribant-me contínuament informes, queixes, protestes de ciutadans, com a vostés també els n'arriben. Mire, hui n'he portat una de les diverses que tinc a casa. Ací hi ha una federació d'associacions ciutadanes de Torrent que envia un comunicat al Molt Excel·lent President de les Corts Valencianes i a tots els grups polítics, i entre ells al meu, on ens diu —com una de les conclusions—: «menos palo y más pela». Que cal invertir, que cal lluitar, que cal anar corregint les desigualtats socials que són la base de l'existència de les drogodependències, que cal lluitar contra els grans traficants. I tot això és una cosa que tots diem.

Algunes modificacions s'hauran produït als plantejaments perquè es modifique tot l'organigrama i tota l'organització, i perquè es doble el pressupost en aquest capítol. Vostés ho sabien —si no vostés, almenys el govern al qual vostés sustenten— perquè el dia 9 de desembre ja ho va fer, i no crec que fóra un decret que de la nit al matí s'assegueren i digueren: «Bé, anem a crear una nova direcció general, anem a modificar tota l'estructura, anem a passar-ho de sanitat a treball, perquè anit tinguérem una aparició de l'arcàngel i ens ho va dir». No, seria una decisió meditada, estudiada i analitzada. I ara resulta que ens diuen que al debat de pressuposts... Escolte, si aparegué tota esta modificació el dia 31 de desembre, la cosa més normal és que nosaltres vulguem que se'ns explique, que se'ns reta compte, que es modifique en les línies que calga modificar el pla autonòmic de lluita contra la droga i que s'explique a aquesta cambra. Que torne a recordar sempre, i no és la primera vegada que ho dic ni és l'última que ho diré, que és el màxim òrgan de la sobirania popular, i és a qui cal retre comptes i qui ha de fiscalitzar totes les accions del Govern valencià.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Monzonís.

Turno de réplica. Tiene la palabra el señor Picher.

El senyor Picher i Buenaventura:

Senyor president. Senyores i senyors diputats.

Mire, senyor diputat, tal vegada presentar no sé quantes propostes de resolució fa que es facen de forma molt lleugera. I el que diu la seua proposta de resolució està molt clar. Ho diu molt clar: «Que se elabore y se presente ante estas Cortes el plan autonómico de lucha contra la droga.» Això és el que diuen vostés. I el pla autonòmic de lluita contra la droga està fet l'any 86 i té caràcter programàtic i plurianual. Per tant, que augmenten els pressuposts o que hi haja diverses funcions dins l'àmbit de les conselleries de la Generalitat Valenciana crec que això no té res a veure amb el que vostés demanen, que es presente un nou pla.

El conseller respectiu vindrà a aquestes Corts i explicarà quins són els criteris i perquè n'hi ha modificacions o perquè hi ha transvasament de responsabilitats. Però això no significa que el pla canvie, perquè és un pla que enllaça amb el que és el pla nacional contra la droga i que té una continuïtat l'any següent ací. Per tant, no diga vosté eixes coses.

Però aquest pla —vaig a dir-li a vosté també— afecta no sols la Generalitat Valenciana i el Consell, sinó afecta totes i cadascuna de les institucions de la nostra comunitat, fins i tot els ajuntaments. Perquè en un dels quadres que hi ha i que vosté coneix, on es parla de recursos de la Comunitat Valenciana per a combatre els problemes derivats de la droga, diu que estan els programes d'atenció municipal a drogodependents, els centres de dia per al tractament, els programes de manteniment de metadona, els dispensaris d'atenció, les unitats de desintoxicació, les comunitats terapèutiques, etcètera, etcètera. Tot això és una cosa que afecta tota la societat i afecta també algunes institucions —i importants— que vostés estan governant. I que també tenen alguna cosa a dir. I que també tenen alguna cosa a pressupostar. I que també han de fer alguna cosa al respecte. I no diga vosté les protestes que a vosté li arriben tots els dies de caràcter anecdòtic, perquè algunes que tenen més repercusió als mitjans de comunicació han sigut animades per vostés sense donar-los solució. Des de la prevenció fins la rehabilitació. I parle dels dispensaris de metadona. I parle dels centres de rehabilitació de malalts terminals drogodependents. Per tant, no vinga vosté a dir ací totes eixes coses que no són de veres. No són de veres. Per tant, jo crec que els recursos són importants. I vaig a dir-li quin és el problema global i quins són els recursos dels quals nosaltres disposem: vaig a dir-li que l'any 89 en la despesa global de les comunitats autònomes a Espanya nosaltres estem al quart lloc quant a recursos, perquè està el País Basc amb 3.854 milions, Catalunya amb 994 i Andalusia amb 938; Madrid amb 822 i nosaltres amb 741 milions. Cinqué lloc, perdó.

Pertant, són recursos importants, recursos que estan coordinats i que necessiten la solidaritat de les institucions privades, públiques i polítiques, i no fer-se el desentès i fer demagogia i populisme amb un problema tan important com aquest.

I per totes aquestes raons anem a oposar-nos.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Picher.

Señor Botella.

El senyor Botella Crespo:

Sí, señor presidente.

Me he sentido, como diputado del Grupo Popular, aludido y además querría que se quitasen...

El senyor vice-president segon:

No hay turno de alusiones. Y está acordado así en la junta de portavoces.

El senyor Botella Crespo:

Aquí se han vertido...

El senyor vice-president segon:

Lo lamento, pero le retiro la palabra.

El senyor Botella Crespo:

Usted me puede retirar la palabra... (*Inoible.*)

El senyor vice-president segon:

Vamos a proceder a la votación de la propuesta de resolución 4.299 sobre lucha contra la droga.

Comienza la votación. (*Remors.*) Perdonen, retiramos el comienzo de la votación. Tiene la palabra el señor Héctor Villalba... (*Remors.*) Que ¿no va? ¿Cómo? (*Remors.*) Que ¿no va el sistema de votación? (*Remors.*)

Comienza la votación. (*Remors.*)

Por 27 votos a favor y 42 votos en contra, queda rechazada la propuesta de resolución.

Como no hay explicación de voto, pasamos a la defensa de la propuesta de resolución número 4.300, sobre algas tropicales.

Para su defensa, en nombre del Grupo Parlamentario Popular, tiene la palabra el señor Martín Quirós.

El senyor Quirós Palau:

Muchas gracias, señor presidente.

Señorías, a través de informaciones de prensa, porque —por desgracia— no tenemos otro tipo de información, hemos tenido conocimiento de la existencia de una amenaza para las costas de la Comunidad Valenciana, del crecimiento de una alga venenosa que está azotando ya parte de la costa francesa y parte de la costa italiana, y está preocupando a la comunidad autónoma catalana.

Nosotros creemos que una comunidad como la nuestra, de 470 kilómetros de costa, que tiene una de sus principales fuentes de ingresos en el turismo, la pesca —una pesca singular, específica y excepcional en determinados puntos de este litoral—. Muchas comidas de trabajo se hacen gracias a ese molusco. Entonces me parece oportuno que por la conselleria de Medio Ambiente se inicie un proceso de investigación o por lo menos de valoración de riesgos que representa para nuestra pesca, para nuestro turismo, la existencia, la evolución, el seguimiento de ese peligro, de las algas tropicales venenosas, que no sabemos con claridad si está evolucionando hacia nuestras costas, si son realmente tan peligrosas como se dice, si por el contrario son mucho más peligrosas de lo que se dice. La autonomía catalana ha iniciado ya un estudio. Nosotros desconocemos si esto se está haciendo en la Comunidad Valenciana. Evidentemente, tiene un indudable interés y la propuesta nuestra —así, escuetamente— es que se inicie un estudio y que se informe a la opinión pública de la trascendencia y de los riesgos que su existencia comportaría. Si no existe riesgo, mejor todavía. Pero creo que tenemos un instituto de oceanografía en Alicante y que tenemos los medios suficientes y, si no los tuviéramos, se podrían dotar, para estudiar, para acometer un análisis y buscar soluciones para algo que sería un riesgo muy serio para las fuentes de ingresos de nuestra comunidad.

Esta es nuestra propuesta y esperamos que sea aceptada favorablemente. Nada más.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Quirós.

No hay turno en contra. En consecuencia, procedemos a la votación.

Comienza la votación.

Por 19 votos a favor, 38 en contra y 3 abstenciones, queda rechazada la propuesta de resolución.

Para explicación de voto tiene la palabra la señora Ramón-Llin, del Grupo Parlamentario Nacionalista de Unión Valenciana.

La senyora Ramón-Llin i Martínez:

Molt breument per a explicar l'abstenció del nostre grup parlamentari perquè, efectivament, encara que pel text de la proposta podíem haver votat favorablement, l'explicació del ponent no ens ha satisfet perquè considere que les Corts Valencianes no han de pronunciar-se sobre una qüestió de la qual tenim informació exclusivament a través dels mitjans de comunicació.

Jo crec que per a fer una declaració les Corts, per a aprovar una proposta, haurem de tenir una informació contrastada o bé demanar primer una informació a la Conselleria del Medi Ambient. Per tant, considerant que no és el camí més correcte per indagar si existeix aqueixa situació o no, i com que creem que hi ha altres fórmules parlamentàries per a assegurar primer l'adopció per part de les Corts Valencianes d'una proposta de resolució, ens reservem efectivament investigar per altres mitjans si existeix eixe perill. I en eix moment serà quan demanarem que la Conselleria de Medi Ambient o qui corresponga actue. Però no prèviament, amb el perill que aquestes Corts Valencianes puguen cometre un error important i crec que vital.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señora Ramón-Llin.

Para explicación de voto tiene la palabra el señor Arenas, del Grupo Parlamentario Socialista.

El senyor Arenas Ferriz:

Muchas gracias, señor presidente.

Coincidiendo con la postura mantenida por el Grupo Parlamentario Nacionalista de Unión Valenciana, creemos que los parlamentarios tenemos la posibilidad de acceso a las consellerías para cualquier información en la que estemos interesados, acudir a ellas, informarnos previamente y, en todo caso, si no se está de acuerdo con la respuesta que se nos da, utilizar los mecanismos parlamentarios de pregunta, comparecencia e interpelación, etcétera, que son los adecuados para entender de los asuntos que aparecen solamente en la prensa.

Es, por tanto, inadecuado e improcedente en un debate de política general tocar un tema tan puntual como se pretende en la propuesta de resolución del Grupo Parlamentario Popular. Por esa razón nos hemos opuesto.

Muchas gracias.

El senyor vice-president segon:

Propuesta de resolución con número de registro 4.301, sobre los expresos Madrid-Alicante y Alicante-Madrid. Para su defensa tiene la palabra, en nombre del Grupo Parlamentario Popular, el señor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyories, la proposta de resolució que vaig a defensar diu que el Consell sol·licite formalment que es reprenga el servei diari de Renfe de l'express Madrid-Alacant i Alacant-Madrid, avui suprimit, i que el conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports informe a aquestes Corts en el termini de trenta dies de les gestions realitzades i dels seus resultats.

Senyories, la supressió d'aquest servei, de l'express Madrid-

Alacant i Alacant-Madrid, ha creat un doble problema a la província d'Alacant. Un problema social, perquè aquest servei era utilitzat en la província d'Alacant, des de Villena i Elda, per a acudir al treball aquelles persones que havien de desplaçar-se fora de la seua població i, també, pels estudiants que han de desplaçar-se a la Universitat d'Alacant. Avui l'únic servei diari que hi ha és un tren regional que parteix de Villena a les vuit i deu del matí i que arriba a Alacant quasi a les nou i mitja. És evident que eixa no és hora d'iniciar ni la jornada laboral ni tan sols que els estudiants puguen acudir puntualment a les classes de la universitat.

A més, crea un problema de comunicacions, problema de comunicacions que està relacionat amb el que acabe d'explicar i, a la vegada, amb la comunicació que les poblacions de la província d'Alacant tenen amb la capital de l'Estat, amb Madrid. Han de saber que l'únic servei que queda per la vesprada des d'Alacant fins a Madrid és el talgo que ix d'Alacant cap a Madrid a les vuit de la vesprada, però no para fins Albacete. Senyor conseller, vosté sap que no para fins Albacete. Per tant, és evident que no pot utilitzar-se ni tan sols per a la comunicació entre la província i molt menys encara per a viatjar fins a Madrid. I cal admetre que tot açò afecta molt directament l'economia d'una província que està necessitada d'atencions.

Però és que és totalment inexplicable per què s'ha suprimit aquest servei. Només des de Madrid fins a Alacant l'express ha tingut quaranta mil viatgers en un any: vint-i-cinc mil que han utilitzat bitllet de segona, deu mil que han utilitzat vagó-llit, lliteres, i cinc mil que han utilitzat llit. O siga que quaranta mil persones han utilitzat aquest servei des de Madrid fins a Alacant. Això suposa una facturació de Renfe de més de tres-cents cinquanta milions de pessetes. I ara caldrà afegir a aquestes xifres l'últim servei de la nit de l'express des d'Alacant fins a Madrid que es pot pensar que fa una facturació semblant.

Per tant, és un servei rendible que, al mateix temps que complia una necessitat social de la província d'Alacant i permetia uns mitjans de comunicació que són imprescindibles, era rendible per a Renfe, que en tants llocs és deficitària. A més, recentment ha dit un executiu de Renfe que precisament les línies de València-Barcelona i d'Alacant-Madrid són les més rendibles que Renfe té en l'actualitat. No entenem com, si això és així, se suprimeix aquest servei.

I nosaltres el que demanen, únicament el que demanem és que el Consell demane formalment que aquest servei que s'estava prestant siga restituint, que aquest servei es continue prestant de forma diària. Perquè, repetesc, no solament estarem complint una necessitat social de la província d'Alacant —que avui està molt necessitada de mesures de recolzament— sinó que també estarem procurant una solució de comunicació no solament interna de la província, sinó també quant al possible viatge a Madrid i viceversa.

No hem d'oblidar que moltíssima gent de la tercera edat es trasllada des de Madrid fins a Alacant —es traslladava, millor dit— utilitzant aquest servei. Ara queda reduït, ja no és diari i pensem que pot perjudicar, a més, al sector turístic de la província d'Alacant.

Esperem, per tant, que el que demanen, és a dir, que el Consell gestione, sol·licite formalment que aquest servei siga restituint, compte amb el recolzament de tots els grups parlamentaris i prompte el conseller ens pugua informar que s'ha aconseguit o almenys s'ha intentat aconseguir el que pretenem.

Moltes gràcies.

(Ocupa la presidència el molt excel·lent senyor Antoni Garcia i Miralles.)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Maluenda.
Senyor Nebot.

El senyor Nebot Monzonís:

Moltes gràcies, senyor president. Senyories.

En primer lloc he d'agrair-li el to al senyor diputat i dir-li que, segons les notícies que el Grup Parlamentari Socialista té, la suspensió és temporal per raons de l'aplicació del Pla de Renfe, derivat de la mateixa empresa, previst per a l'any 1992-93. I, amb paraules del director adjunt de Renfe, Alberto García, té previst reprendre'ls per a Setmana Santa i l'estiu i al més d'octubre s'incrementarà el servei diari d'aquestes dues línies.

Per tant, vull dir-li que les nostres notícies són que va a augmentar-se el servei d'Intercity en les tres línies fonamentals, que, com vosté molt bé ha dit, són de les més rendibles de Renfe. Seran Madrid-Barcelona, València-Madrid i Alacant-Madrid.

És tot el que li puc dir. Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Moltes gràcies, senyor president.

Mire vosté, què fan els estudiants? Què fan els treballadors que utilitzen aquest servei fins Setmana Santa i fins l'estiu? Mentre que estan, de vacances? És hora ja que ens interessem pels problemes de la província d'Alacant. La província d'Alacant està sofrint una constant espoliació des de Madrid i cal dir-ho ací i cal solucionar-ho.

Vam perdre la línia d'Alacant a Balears, vam perdre determinades inversions a l'aeroport i el desviament dels vols charter a l'aeroport de l'Altet. Vam perdre el projecte de l'autovia a Madrid que anava des d'Alacant i es va desviar. Hem perdut moltes coses i ara perdem fins i tot l'express. Que, clar que funcionarà l'estiu, clar que funcionarà per Setmana Santa, però no acompleix la missió social que ara està acomplint, perquè açò només és en època de vacances. I és hora ja de que ací ens preocupem dels interessos d'Alacant. ¿Fins a quan ha d'estar consentint la província d'Alacant aquesta espoliació a la qual estic referint-me? ¿Què haurà de passar, que hauran d'arrabassar la província d'Alacant perquè el Consell es fixe en eixos problemes i denfense davant Madrid les necessitats d'aquesta província?

Això és el que vull que em diga el senyor diputat. ¿Fins quan han de suportar els alacantins que no es faça una política de contemplar la problemàtica que hi ha i procurar d'aplicar-ne les solucions? ¿Tant es demana en la resolució? Si tan sols demanem, senyories, que el Consell demane formalment... L'única cosa que pretenem és que el poble alacantí se n'adone que ací es contemplen els seus problemes i es tracten de solucionar. Una altra cosa és que des de Madrid no vulguen atendre'ls. Però el Govern valencià té l'obligació de contemplar aquest problema i de buscar-ne la solució. El que no pot és estar creuat de braços. El que no pot és estar d'esquena a una realitat. No és possible que el Consell de tots els valencians consenta que a la província d'Alacant cada vegada tinguem menys serveis. Els serveis són un dret que tenen tots els ciutadans i el Govern valencià té l'obligació de contemplar aquesta problemàtica i procurar almenys, —ja no dic aconseguir que se solucione— procurar almenys que es puguen solucionar. ¿Fins quan cal esperar, senyors diputats de les Corts Valencianes, fins quan cal consentir que s'arrabassen serveis a la província d'Alacant perquè el Consell de la Generalitat reaccione?

Jo crec que és hora ja de dir: «d'ací no es passa». I que el Govern valencià gestione, procure que la província d'Alacant no continue essent espoliada des de Madrid, com en tantes i tantes coses està ocorrent. I l'última prova es aquesta, a la qual m'he referit, de l'express.

Senyories, jo crec que han de reconsiderar el seu plantejament, malgrat que hagen exercitat el torn en contra, i

votar afirmativament aquesta resolució, que l'única cosa que demana és una gestió, que no hi ha problema de pressuposts. Només es dir: «Sí, senyor, hi ha un problema a la província d'Alacant i el govern valencià va a preocupar-se almenys d'intentar que se solucionen aquest problema».

Jo sé que en el fons els diputats de la província d'Alacant, de qualsevol grup, saben que tenim raó, saben que és una preocupació i saben que el govern valencià hauria de preocupar-se pel tema i intentar solucionar-lo. Per tant, senyories, crec que ja està bé, que no s'ha de continuar consentint que la província d'Alacant es quede desmantellada de serveis i que aquesta espoliació ha d'acabar ja d'una vegada per a sempre.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Maluenda.
Senyor Nebot. (*Remors.*)

El senyor Nebot Monzonís:

Gràcies, senyor president.

Senyor Maluenda, li he agraït el to en la primera intervenció, però —com és habitual en vosté— practica la política de víctima i els ciutadans d'Alacant saben que el Consell de la Generalitat no utilitza el que vosté està predicant ací. Ho saben perfectament. I als resultats i a les urnes el remet.

Vull dir que no anem a entrar en el to que utilitza vosté de víctima, de greuges comparatius entre València, Castelló i Alacant. No anem a entrar.

Vull dir-li que Renfe és una empresa pública i, com a empresa pública, fa els seus estudis de viabilitat econòmics i financers. I està remodelant el pla de serveis 92-93. Jo, en un esforç de bona voluntat, he tractat de clarificar-li que en el pla es considera que aquesta línia és prioritària i van a primar-la. Si vosté considera que per part de Renfe —que va a primar aquesta línia, perquè és de les més rendibles que té— això és ser víctima, això és discriminar la ciutat d'Alacant, això és totes les catàstrofes que vosté acaba de denunciar ací, li dic que no. Li dic que no. I molt menys la discriminació que vosté està venent sempre d'enfrontar la província d'Alacant amb València i Castelló. Aquest no és el camí, senyor diputat. (*Remors.*)

El senyor president:

Senyor Maluenda, no té cap torn de paraula en aquests moments. Anem a votar.

Comença la votació de la proposta de resolució.

Per 22 vots a favor i 41 en contra, queda rebutjada la resolució.

El senyor Botella té la paraula.

El senyor Botella Vicent:

Gràcies, senyor president.

Senyories, pel Grup d'Esquerra Unida hem votat a favor d'aquesta proposta de resolució no perquè considerem que Alacant estiga discriminada, ni les comarques del sud en el seu conjunt respecte d'altres del País Valencià, sinó simplement perquè considerem que és un servei públic que cal prestar a unes comarques —que en aquest cas tenen un problema concret— i votariem d'igual forma si foren unes altres comarques del País Valencià. Perquè —en definitiva— jo pense que el que cal fer en aquesta cambra i en tot l'àmbit autonòmic és acabar de tractar d'enfrontar valencians front a alacantins o castellanencs. Perquè crec que fem un flac servei al conjunt de ciutadans i, per tant, a l'autonomia del País Valencià. I Alacant també és País Valencià i les comarques del sud són País Valencià. I per això plantejem aquest tema en aquesta cambra i no els plantejem en altres llocs.

Però jo crec que el grup majoritari —i en aquest el govern, que és a qui va dirigida aquesta proposta de resolució— hauria de reflexionar respecte de quin és el servei que està donant-se en aquests moments, quin és el que hi havia abans i quin és el que, previsiblement, va a donar-se. Perquè —efectivament— la decisió de Renfe és una decisió temporal, que fins i tot es planteja que a Setmana Santa i a l'estiu van a augmentar-se els serveis. Però el que és clar també és que ja havia hagut l'any passat un tall d'aquests serveis per part de Renfe, que es va reivindicar per les poblacions afectades i que —en definitiva— es va tornar a reprendre el servei, fins i tot els trens Talgo i Intercity. Però que —a més a més— pense que el problema fonamental que planteja aquesta resolució —i per això hem votat favorablement— no és simplement el fet que es reprenga el trajecte Madrid-Alacant per al servei concret entre les dues poblacions, sinó que també cal tenir en compte que aquests trens tenien parada en totes les poblacions que van des d'Alacant fins a Villena i que lògicament prestaven un servei d'intercomunicació entre unes i altres, però fins i tot també als mateixos ciutadans que no són, diríem, habitants d'Alacant, però sí d'altres poblacions, els resultava molt més còmode agafar el tren a la seua població per a anar a Madrid i, per tant, des d'aquest punt de vista, considerem que és un servei que no hauria d'haver-se tallat.

De tota manera, el que sí esperem nosaltres és que per les gestions que s'han fet per tal d'informar-se, finalment Renfe el que decidisca siga reprendre el servei, però amb una continuïtat, no sols per a Setmana Santa i l'estiu, sinó que —en definitiva— es done un bon servei als habitants de totes aquestes comarques.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Botella.

Anem a suspendre el Ple fins les set menys quart.

La presidència voldria advertir als senyors diputats que, en tot cas, el Ple continuarà, una vegada acabem aquesta vesprada, demà a les deu i mitja, tenint en compte les circumstàncies climatològiques, perquè cadascú puga resoldre millor els seus problemes.

Suspenem el Ple fins les set menys quart.

(*Se suspén la sessió a les 18 hores i 28 minuts.*)

(*Es reprén la sessió a les 18 hores i 51 minuts.*)

El senyor president:

Proposta 4.302, presentada pel Grup Parlamentari Popular.
Té la paraula, per a la seua defensa, el senyor Monzonís.

El senyor Monzonís Rey:

Gracias, señor presidente.

La propuesta de resolución que vengo a defender dice lo siguiente: «Las Cortes Valencianas instan al Consell a que en el año 1992 quede ultimado el proceso de transferencia de servicios e instituciones sanitarias dependientes de las corporaciones locales y dé cuenta a esta Cámara mediante la remisión de un informe a estas Cortes a primeros de diciembre.»

Bueno, el tema este es ya viejo en esta Cámara porque, recordando la evolución del proceso en la ley general de Sanidad del 86, en su disposición transitoria primera se establecía la transferencia de los bienes y servicios de las corporaciones locales en materia de sanidad a las comunidades autónomas que sobrellevasen estas transferencias, estableciendo una serie de puntos donde desarrollaba esta disposición.

La ley del Servicio Valenciano de la Salud, en el 87, en su disposición transitoria tercera establecía tres años de plazo para que esto se llevase a cabo. Todos ustedes saben que la ley de presupuestos del 91 en su disposición transitoria tercera

alargó este plazo. Todos ustedes saben que la ley de presupuestos del 92, en su disposición transitoria tercera —copiada literalmente de la del 91— alargó este plazo y ha habido debates en esta Cámara al respecto instando al Consell para que —de una vez por todas— solucione, realice y deje zanjado este tema de las transferencias de las corporaciones locales.

Nosotros tampoco queremos... —como ha habido otras propuestas de darle tres meses al Consell— ...nosotros consideramos que el año 92 debe dar el suficiente tiempo como para que estas negociaciones se cierren, se terminen y se zanje de una vez esta situación, que crea unas disfunciones en el funcionamiento de estas instituciones, puesto que toda transitoriedad no es buena para un sistema. Y saber que hoy se depende de uno y no se sabe cuándo se va a depender de otro crea esa situación de provisionalidad que, aunque se ha afirmado por miembros del Grupo Socialista de esta Cámara que no afecta al servicio, a la asistencia sanitaria, nosotros creemos que, si estas transferencias se ultimasen, la planificación, la gestión, la financiación, la modernización, las inversiones serían mucho más planificadas si fuera la conselleria de Sanidad la que las llevase a término.

Es por ello que pedimos o instamos a que el Consell —a lo largo de todo el año 92— las ultime. Y decimos que a primeros de diciembre estén terminadas y se informe a esta Cámara para evitar que coincida con la ley de presupuestos del 93 y que no vuelva a aparecer una nueva disposición tercera en la que nos remitan a otro año más allá. Eso es algo que nosotros consideramos que no es presionar ni atosigar, ni obligar. Consideramos que la voluntad política del partido que sustenta al Gobierno es que esas transferencias se produzcan. Es por ello que nosotros nos sumamos a esa voluntad y consideramos que el año 92 las instituciones que tienen que hacerlas... Fundamentalmente los dos hospitales provinciales que quedan, puesto que los otros pequeños dispensarios y algunos servicios y dependencias que pueda haber de las corporaciones locales no creo que sean un tema fundamental, pero sí los dos hospitales provinciales —Valencia y Castellón— deben serlo. Y entendiéndolo —como ya hemos expuesto en una Comisión donde el tema se debatió— que el gobierno del partido socialista en la diputación provincial de Castellón, en la diputación provincial de Valencia y a través de este grupo en el Gobierno valenciano y la conselleria de Sanidad, debe facilitar estas relaciones. Si fueran otros quienes gobernarán las diputaciones quizá podrían ustedes decirme: «no, es que otro partido no nos deja, es que es otro partido el que en la diputación tal o cual nos obstaculiza, nos pone trabas». Pero son ustedes mismos los que tienen que entenderse. Yo creo que entre miembros insignes del partido socialista en la diputación de Castellón, la de Valencia y la conselleria les será fácil llegar a este entendimiento. Y esperamos todos —por el bien del funcionamiento de estos hospitales— que en diciembre venga el señor conseller y nos diga que esto ya está zanjado.

Muchas gracias.

El señor president:

Muchas gracias.

Pasamos a votación la propuesta de resolución del Grupo Parlamentario Popular.

Comienza la votación. (*Remors.*) Comienza la votación.

Votos a favor, 26; en contra, 39; ninguna abstención.

Queda rechazada la propuesta.

Señor Botella, tiene la palabra.

El señor Botella Vicent:

Gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats, el Grup d'Esquerra Unida ha

votat favorablement aquesta proposta de resolució per diverses raons. Primera perquè és una proposta de resolució que el que ve és a obligar a complir —finalment— la Llei del Servei Valencià de Salut. En segon lloc perquè s'acompleixa també la Llei de Pressuposts de l'any 1992, que preveu que en aquest any va a transferir-se —finalment— la sanitat local. En tercer lloc perquè aquest és un tema que des d'Esquerra Unida hem plantejat en infinitat d'ocasions, però recentment —el dia 17 de desembre de l'any 91— vam presentar una proposició no de llei en aquests termes —més amples fins i tot, perquè plantejàvem terminis concrets, no per a la transferència, sinó perquè el conseller retia comptes de l'acompliment d'aquella resolució— donat que el conseller i les administracions afectades —en aquest cas les diputacions provincials— havien anunciat que a gener o febrer d'aquest any 92 estarien ultimades les negociacions. I, per tant, des d'eixa perspectiva de resolució nosaltres plantejàvem el tema que en tres mesos es vinguera a explicar l'acompliment de la resolució.

I, a més a més, perquè pensem que no tan sols cal transferir la sanitat local, sinó al mateix temps també ha de comportar la negociació corresponent per a transferir el personal que en aquests moments pertany a eixos àmbits locals, a la conselleria de Sanitat, al Servei Valencià de Salut, en les condicions més òptimes.

I la quarta raó és perquè —lògicament— el conseller de Sanitat s'ha compromès, mitjançant la Llei de Pressuposts de l'any 92, a complir aquest tràmit per a transferir la sanitat local, com no podia ser d'altra manera. Nosaltres també recolzem aquesta resolució perquè en definitiva és recolzar el conseller de Sanitat en la seua gestió perquè realment negocie i porte a bon terme la transferència de la sanitat local.

Jo crec que cal tenir en compte, a més a més, que a la sanitat local hi ha un tema molt important —jo diria que en alguns aspectes dramàtic— com és la situació de la salut mental, que també cal transferir-la, que també correspon a la sanitat local en alguns casos i que cal tenir —des del nostre punt de vista— una qüestió present i és que per a fer possible una sanitat o una política de salut mental eficaç —com s'ha plantejat en infinitat d'ocasions en aquesta cambra— cal tenir els mitjans adequats i per tant cal tenir, en primer lloc, la transferència, cal tenir els diners adequats per a dur a terme eixa política i acabar d'una vegada per totes amb els magatzems de malalts mentals que en aquests moments existeixen al llarg i ample del País Valencià.

Per aquestes raons hem recolzat aquesta resolució.

Moltes gràcies.

(*L'excel·lent senyor Vicent Soler i Marco substitueix en la presidència al molt excel·lent senyor Antoni Garcia i Miralles.*)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.

Senyora De Armengol.

La senyora De Armengol Criado:

Hemos votado en contra de esta resolución por una razón muy sencilla, razón que —por supuesto— han empleado los grupos parlamentarios que anteriormente han intervenido en el sentido de que en la ley de presupuestos se ha establecido una moratoria para el 92, moratoria durante la cual se puede perfectamente acabar de transferir lo que es la sanidad local en nuestra Comunidad Valenciana, que no sólo es —como ha dicho muy bien el señor diputado del grupo de Izquierda Unida— los dos hospitales provinciales, sino también los hospitales psiquiátricos que existen en nuestra comunidad. Eso por una parte.

Segunda motivación. Creo que precisamente porque lo han citado los grupos anteriormente, se ha debatido a lo largo de los

dos último años muy ampliamente el porqué se está retrasando la negociación en las transferencias. Y yo creo que hay que centrarse en que precisamente estas transferencias tienen que ser el fruto de un acuerdo entre dos instituciones —acuerdo difícil, acuerdo complejo— y acuerdo que eminentemente tiene que ser satisfactorio para las dos partes, en el cual nosotros no queremos que ninguna de las instituciones afectadas pueda, de alguna forma, ver mermada su situación por tal transferencia. Por lo tanto, esas transferencias necesitan un gran trabajo, un gran acuerdo y se harán con la menor merma posible para las instituciones.

Y —por fin— yo lo que quisiera dejar muy claro es que este tema de las transferencias es un tema que no afecta a los usuarios en el sentido que me cabe —sin duda alguna— que la atención que se da en los hospitales tanto provinciales como psiquiátricos es muy adecuada y que da absolutamente amplia satisfacción a los usuarios, que al fin y al cabo son las personas que nos deben de preocupar... si en efecto esa asistencia es adecuada o si esa falta de transferencia —porque no hay un acuerdo satisfactorio— les afecta en algo. Y tengo que decir que no les afecta para nada esta situación de no transferencia de la sanidad local a la Generalitat. Por lo tanto, queda clara nuestra postura y queda claro, por supuesto, en esta disposición transitoria de la ley de presupuestos que es voluntad de ambas instituciones el llegar durante este año a un acuerdo satisfactorio para que esa transferencia se realice durante este año.

Muchas gracias.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora De Armengol.

La proposta de resolució 4.303 ja ha estat debatuda i votada i, per tant, passem a la 4.304.

Senyor Ramírez, té la paraula.

El señor Ramírez Valentín:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados, la propuesta de resolución que presenta el Grupo Popular sobre la necesidad de completar la normativa relativa a las residencias de tercera edad privadas se justifica simplemente por eso: porque es incompleta, a pesar de que el decreto 40 de 1990 y la Orden de 9 de abril del mismo año regulan algunos aspectos fundamentales. Y esta propuesta no implicará costes. Esperemos que eso se tendrá en cuenta a la hora de decidir el voto del grupo mayoritario.

La atención social a las personas mayores ha adquirido una importancia considerable debido a las modificaciones sociológicas que han tenido lugar en el último tercio de siglo. El aumento de la población anciana como consecuencia de la esperanza de vida —que pasa de 35 años en 1900 a 73 años para el hombre en 1980 y 79 años para la mujer— genera una serie de problemas específicos para los que se ha de encontrar soluciones. Debido a los adelantos de la medicina y en general a la mejora de las condiciones de vida existe un gran colectivo de personas que superan barreras de edad que eran infranqueables hasta hace pocos años. Es el caso de los 100.000 mayores de 80 años. Y todos sabemos que en el proceso natural de envejecimiento, a partir de un determinado momento, el grado de dependencia personal aumenta y ello determina —por tanto— una mayor demanda de atención social, médica y de otros sistemas de apoyo y control.

En la sociedad rural la familia tenía encomendada la atención y tutela del anciano. Por otra parte, en ese tipo de sociedad, colaboraban en múltiples actividades, prácticamente casi hasta los últimos años e incluso meses de su vida.

La amplitud de la vivienda y la permanencia de la mujer en el hogar facilitaba el cuidado de los ancianos, pero la incorporación de la mujer al mundo laboral, la urbanización de la sociedad

donde la vida y las relaciones personales han variado de forma significativa y —sobre todo— la mínima expresión a la que han quedado reducidas las viviendas actuales, todo ello se ha confabulado para que los ancianos no tengan un lugar para ellos y se hayan convertido en algo que no es fácil de atender en la vida moderna.

Y así, la sociedad y la administración, han tenido que organizar la labor de tutela y asistencia de las personas mayores, que van quedando abandonadas y marginadas y que por algún tipo de incapacidad se ven obligado a recurrir al ingreso en una residencia.

Como quiera que la oferta de plazas dependientes de la administración pública es mínima —ya lo hemos repasado en otra propuesta anterior— y asciende a 3.154 de hecho, más las 1.791 en proceso de ejecución, han proliferado alrededor de 7.000 plazas en la oferta privada. Este hecho requiere la necesidad de adoptar medidas que eviten la indefensión de algunas de estas personas, puesto que la prolongación de la vida va muchas veces aparejada de un deterioro psíquico o un proceso de demencia senil que incapacita a quien lo sufre.

Por ello el Grupo Popular propone que el Consell elabore una normativa que asegure el acceso de las personas de la tercera edad a las prestaciones que precisen, priorizando criterios de edad, economía y biomédicos. Que asimismo contemple mecanismos de control de calidad, sistemas de ingresos, admisiones, bajas, precios y categorías de los centros privados.

Y nada más, señorías.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Ramírez.

Passem a votar aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Per 21 vots a favor, 37 en contra i cap abstenció, es rebutja aquesta proposta de resolució.

Senyor Picher. (*Remors.*) Un moment, senyor Picher. No és possible parlar amb aquesta alteració de l'ordre. Per favor, tanque la porta. Ja pot, senyor Picher.

El señor Picher i Buenaventura:

Senyor president, per a explicació del vot del meu grup.

Després d'escoltar atentament el diputat que ha presentat la proposta de resolució, el Grup Socialista ha decidit votar en contra simplement perquè era una repetició de l'apartat anterior i perquè a més la normativa que es demanda ja està feta en una circular de la direcció general sobre criteris d'administració a les residències de tercera edat dependents de la Generalitat Valenciana.

Lamentem que no se'ns vulga escoltar. Nosaltres escoltem molt atentament els arguments que fan altres grups parlamentaris en les seues propostes de resolució.

Res més i moltes gràcies.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies.

Proposta de resolució 4.305. (*Remors.*)

Per a la seua defensa, senyor Quirós. La 4.306.

El señor Quirós Palau:

Con la venia del señor presidente.

Señoras y señores diputados, esta propuesta que traemos aquí, que el Consell de la Generalitat inste al Gobierno de la nación para que Renfe proceda al enterramiento de la línea de ferrocarril Silla-Valencia, y que se realice el proyectado tercer carril entre Silla y Valencia, tiene precedente —y precedente de aprobación por esta Cámara— me parece que fue hace año y medio o dos años. No sé si ha podido cambiar de opinión el

partido socialista que en esta Cámara dió su aprobación. Curiosamente cuando se propuso en Madrid —por el portavoz nuestro, señor Agramunt— votó en contra. No tiene nada que ver, son cosas de coherencia política y de beneficio a nuestra comunidad que —evidentemente— ahora pueden quedar también aclaradas, porque, si no, se hurta el debate y se prefiere intervenir cuando no hay posibilidad de turno posterior, pues cada cual es libre de hurtarle al debate cuando se está equivocado. Si cuando se está equivocado no se pueden defender las cosas, pues naturalmente no se puede debatir. Es evidente.

Nosotros creemos que es la oportunidad para garantizar el desarrollo del área metropolitana. Valencia es una ciudad que ha tenido la experiencia durante muchos años de ver frenado su desarrollo precisamente por la división que significaba el paso entre el este y el oeste del ferrocarril, y esta misma problemática se traslada, se repite en lo que es el área metropolitana y tiene una columna vertebral que la divide y que impide —realmente— su cohesión, su relación. Y que, en este momento en que los ferrocarriles —como posteriormente veremos al hablar de las pasos a nivel— pasan por esos sitios a unas velocidades realmente alarmantes, nos parece que el costo, que estaba estimado cuando se estudió este proyecto, era 28.000 millones de pesetas, no es un costo «destarifado» para lo que se está invirtiendo en otras áreas geográficas, sin saber si esto es mejor o peor empleado. No voy a meterme en este tipo de análisis.

Lo que sí que es verdad es que es un beneficio indudable, es una demanda de los ciudadanos que viven en lo que significa el eje viario desde Valencia hasta Silla y que, si era lógico y coherente apoyarlo por estas Cortes en la anterior formación distinta —algunos habrán repetido, otros no— pues si entonces era una cosa beneficiosa para la comunidad, entonces era necesario u oportuno reclamar al Gobierno de la nación que hiciera esta mejora, nos parece que nada ha cambiado —es más, si ha habido algo, se ha empeorado, naturalmente, porque las velocidades se han incrementado, y también hay un número mayor... Y la tercera vía tiene una importancia decisiva puesto que a las velocidades que se van a incorporar los convoys cuando se haga la siguiente vía a través de Fuente La Higuera —se duplique— ... habrá un mayor número de convoys y esto creará conflictos para los trenes de cercanías en lo que significa Sueca, Gandía, Sollana, etcétera. Entonces, quizá el momento de acometer este proyecto sería cuando se hiciera el tercer carril: hacerlo directamente enterrado, poco a poco hacer el siguiente y finalmente enterrar los tres. Con lo cual tendríamos un proyecto que daría el desarrollo, la seguridad y —bueno— la modernidad que la Comunidad Valenciana tenía cuando se aprobó esto. Necesidad, tiene en este momento necesidad.

No sé si cuando viene una propuesta positiva de los bancos de la oposición quizá por esto se contamina y carece de validez para ser apoyada, no lo sé. De todos modos los ciudadanos son los mismos defiendan sus intereses unos u otros. Y los ciudadanos valoran este tipo de respuestas y, naturalmente, nosotros pensamos que es bueno para los ciudadanos que están viviendo en el área metropolitana, pensamos que es buena esta propuesta, la sometemos a la consideración de la Cámara y esperamos el refuerzo de los votos de la mayoría que son necesarios para que se apruebe. Y, en caso contrario, bueno, pues no pasa nada. Cada cual que asuma su responsabilidad, histórica o personal que quiera.

En definitiva, ésta es la propuesta que traemos a votación o a debate, según se quiera, según el talante de las personas que estén hoy. Y eso es lo que piensa el Partido Popular. Nada más.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Quirós.
Passem a votació aquesta proposta de resolució.
Comença la votació.

Per 22 vots a favor, 40 en contra i cap abstenció, es rebutja aquesta proposta de resolució.

Senyor Nebot.

El senyor Nebot Monzonís:

Gràcies, senyor president.

Breument. Hem votat que no a aquesta proposta de resolució simplement perquè el govern central ja està estudiant els projectes oportuns per a l'establiment de la tercera via i la solució al traçat que en aquests moments existeix.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nebot.
Senyor Quirós, per a què vol la paraula?

El senyor Quirós Palau:

Al amparo del artículo 65, solicito el turno de réplica.

El senyor vice-president primer:

Molt bé, la presidència no el concedeix.

El senyor Quirós Palau:

¿El reglamento está vigente? (*Remors.*)

El senyor vice-president primer:

Sí, sí. Per suposat que està vigent. (*Remors i rialles.*)
Senyor Quirós, sega.
Senyor Agramunt.

El senyor Agramunt Font de Mora:

Senyor presidente, para pedir la aplicación, como tiene derecho todo diputado, al artículo 64 y por tanto la aplicación... (*Remors.*)

El senyor vice-president primer:

Senyor Quirós, li he demanat que sega.

El senyor Agramunt Font de Mora:

... pidiendo la aplicación del reglamento y, por tanto, el derecho de réplica al diputado que ha utilizado la palabra.

El senyor vice-president primer:

Molt bé. Aquesta presidència entén que no ha hagut rèplica i, com que qui interpreta el reglament és la presidència, no n'hi ha dret de rèplica, perquè així ho entén la presidència. En altra situació és possible que la presidència entenga que sí hi ha dret de rèplica. No és aquest el cas i per tant la presidència ha actuat en consciència com creu convenient. No hi ha rèplica i no s'aplica.

Següent proposta de resolució. (*Remors.*)

Proposta de resolució 4.307. Per a la seua defensa té la paraula el senyor Quirós.

El senyor Quirós Palau:

Este debate es un debate sobre infraestructuras o demandas infraestructurales de la Comunidad Valenciana, que es bueno que se sepa o al menos que se exponga ante la Cámara la situación, la opinión de la oposición. No queremos compartir con ustedes porque, realmente, están llevando una idea triunfalista de lo que es la situación de la Comunidad Valenciana, y allá ustedes. Esto es un problema que nosotros no queremos compartir.

Pero lo que es evidente es que hay que hacer un pequeño análisis. La ciudad de Valencia que analizó, cuando se estudió el Plan General, varias posibilidades de desarrollo, tenía la posibilidad de ser ciudad marítima —como se dijo aquí el otro

día— y por necesidades de crecimiento escogió ser una ciudad portuaria. ¿Ciudad portuaria de quién? El hinterland natural del puerto de Valencia es, naturalmente, Madrid, la ciudad de Madrid y sus alrededores. El área de consumo o el área a suministrar, a atender, es el área de Madrid.

¿Qué cosa más lógica que buscar el punto de contacto o el punto de unión entre la distancia más corta? Sería lo lógico y lo razonable. Sin embargo, sin darse cuenta que esto incide directamente sobre los costes económicos, que encarece los precios de nuestro puerto y que encarece los precios de los productos que se llevan hasta Madrid, el Gobierno de la nación se encasqueta en ir debilitando poco a poco, —ayer tuvimos un accidente, descarriló un ferrocarril— en ir dándole mucho más vigor a la vuelta que nos fuerzan a dar por la Mancha e ir cortando lo que significa la distancia más corta. Exactamente Valencia-Madrid por Cuenca son 404 km; por Albacete son 490 km.

Y, simplemente, para un viajero el ir en ferrocarril por uno u otro sitio significa de 4.705 pesetas a 3.860 pesetas. O sea, exactamente mil pesetas más por ir por una u otra vía. Imagínense ustedes extrapolando estos precios a lo que significa el transporte de los miles de millones de toneladas que van a suministrar lo que son las necesidades de Madrid, lo que significaría para nuestro puerto y para la ciudad de Madrid.

Quizás ocurra ahí —y no quiero ver manos negras— la polémica permanente de la primacía del puerto de Barcelona y del puerto de Valencia disputándose el hinterland de Madrid. Y cuanto más lejos se encuentre Valencia mejor, porque no pienso que, en buena lógica, nosotros pensemos en suministrar al hinterland de Albacete. Me parece que el consumo del área de Albacete y alrededores es bastante escaso. Lo natural sería seguir por la línea recta que significa la ciudad de Cuenca o, por lo menos, la línea recta Valencia-Madrid.

Desde hace tiempo venimos viendo desatención en cuanto a electrificación, desatención en cuanto a lo que significa mantenimiento en la vía, en cuanto a los horarios, en cuanto a los convoys y ya empiezan a darse noticias de que se masca en el aire la idea de que va a desaparecer o por lo menos se va a interrumpir el tráfico diario de Valencia a Madrid y se va a dar hasta Camporrobles desde Valencia y hasta Cuenca desde Madrid, y alguno pasará, de vez en cuando, para unir las poblaciones intermedias.

El problema del futuro es problema de comunicaciones. El problema del futuro es, además, problema de proximidades. Las distancias cortas son las que primarán y las comunidades mejor atendidas son las que darán el desarrollo.

Valencia, por lo menos como ciudad, supo hacer su sacrificio. Para siempre será una ciudad portuaria en donde se le ha dado un crecimiento tan desorbitado, hasta tan monstruoso a lo que es un puerto, que tiene la razón suficiente para exigir ante el poder central que se le corresponda con unas infraestructuras que la aproximen a la ciudad de Madrid con preferencia. Con la preferencia lógica que la misma geografía la ha dotado. No vamos a pedir algo que signifique situaciones de favor o situaciones de esfuerzo. Aquí parece que es la historia la que... No vamos a hablar ahora aquí de que si el puerto de Alicante tuvo unas ventajas por ser el que se clasificó como puerto de Américas en el año 1700 o las dificultades que significaba el paso de Contreras en cuanto a la carretera.

Nosotros consideramos que se debe exigir. Y aquí, en cierto modo, hay intereses importantes de desarrollo para nuestra área autonómica. Y no hablemos de Requena y no hablemos de Utiel, de las zonas que están sirviendo ese ferrocarril, que entrarían en declive porque sus productos tendrían que dar una vuelta forzada o un tránsito lentificado o, quizás, por camión cuando todo el mundo sabe que en los diez años que se acerca el próximo año 2000, en los diez años que

nos separan y la integración de la Comunidad Económica Europea, significará una duplicación del transporte de productos entre los distintos países. Y en el caso concreto de España se espera una multiplicación por cuatro. Porque nuestro infra-desarrollo, en la medida que vaya acercándose a lo que es el desarrollo de los otros países de la Comunidad Económica Europea, se incrementará tanto en vehículos como en trasiego de mercancías.

En ese momento, una de dos: o drenamos nuestro tráfico a través de los ferrocarriles —cosa que, por ahora, España es una de las últimas en Europa en preferencia de transportes—. Se hace todo por carretera y de ahí el deterioro de las carreteras y, en parte, los riesgos de accidente y la lentitud de nuestro tráfico. Porque se está optando por la carretera porque hay una mala opción de ferrocarril. Y el futuro nuestro pasa por un tráfico a través del ferrocarril con la suficiente rapidez, con la suficiente modernidad y con la agilidad que le quite el protagonismo al transporte por carretera. O, señores, esto lo podemos pagar porque en esta agresividad brutal del nuevo mercado, que es un mercado que va a disputarse los precios al céntimo, el que vaya y pague cien pesetas más por kilómetro y tonelada a través de Albacete o vaya y pague diez pesetas menos por Cuenca, esto va a significar mucho en el desarrollo de nuestra ciudad, en el desarrollo de los puertos, en el desarrollo de los productos que fabriquemos aquí y que tendrán que entrar en competencia con los alemanes, con los italianos, con lo que sea.

O sea que esto es importante. No es una ocurrencia que se pueda decir: «bueno, tal...» No, no. En este momento las infraestructuras valencianas están en crisis, están en deterioro o —por lo menos— están en un estado de insuficiencia. Y hemos de prestar una especial atención en estos 7 años, que vamos a entrar en el pleno desarrollo de Europa, a tener las necesidades infraestructurales de comunicaciones, y hablábamos antes del aeropuerto, y hemos hablado del puerto y ahora estamos hablando de comunicaciones por carretera y del ferrocarril —luego hablaremos de las áreas de Francia y Zaragoza— o esto se paga. Son problemas que no nos hemos de quedar mirando el conducto onfalomesentérico. Aquí esto se paga. Son cosas que se toman con seriedad y en el momento oportuno o un retraso será una gran suerte para otras comunidades o para otros países que estarán muy contentos de ver que no hemos sabido reaccionar a tiempo.

¿Dependemos de Madrid? Exijamos a Madrid. Hagamos un esfuerzo serio, con los cálculos adecuados, pero en este momento hemos de dar la respuesta adecuada a los ciudadanos que van a esforzarse ellos con la productividad que les pedía el presidente Lerma. Y que van a esforzarse con el diseño que les pedía el presidente Lerma. Y con la competitividad que les pedía el presidente Lerma. Pero el Estado ha de poner lo que necesita poner el Estado, porque eso la comunidad, si no lo hace a través de las entidades estatales o comunitarias, no puede hacer sus carreteras, no puede hacer sus ferrocarriles. En esto hay que darle la respuesta que sea suplementaria a ese esfuerzo que se le va a pedir al individuo o a la iniciativa privada. La iniciativa pública ha de estar a la altura de las circunstancias históricas que estos 7 años nos van a exigir.

Nada más.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Quirós.
Senyor Nebot.

El senyor Nebot Monzonís:

Gràcies, senyor president.
Molt excel.lent president, il.lustres senyores diputades, il.lustres senyors diputats. Sense perjudici que totes les actuacions

que es realitzen en la millora de les nostres comunicacions són positives, no s'ha d'oblidar que, front a uns recursos limitats, hem d'establir unes prioritats a l'hora de sol·licitar de l'administració competent les realitzacions d'inversions a la nostra comunitat.

Sembla raonable prestar atenció prioritària al projecte que està realitzant el Ministeri d'Obres Públiques i Transports, a la línia fèrria València-Madrid per Albacete. Les obres de millora d'aquesta línia estan en marxa i en un breu termini reduirà considerablement el temps del recorregut entre València i Madrid.

Cal recordar que hem votat o votarem que no, anem a oposar-nos, en primer lloc perquè és un tema que escapa de les nostres competències i, en segon lloc, perquè creem que el recorregut València-Madrid per Conca que es proposa no està clar que siga la millor decisió ni la inversió més eficaç. És indiscutible que amb les obres que estan realitzant-se per Albacete es millorarà la línia Alacant-València, Alacant-Madrid i València-Alacant, directes a Andalusia.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nebot.
Senyor Quirós.

El senyor Quirós Palau:

Gracias, señor presidente.

Le agradezco la respuesta que me ha dado y me asalta un poco la duda. Vamos a ver: ¿aceptamos el paternalismo del Estado? ¿Aceptamos que las decisiones del Estado son las que están bien tomadas, definitivamente bien tomadas? ¿Gobierne quien gobierne?

Pero, claro, el problema es: ¿a nosotros alguien nos ha preguntado si queremos la vía por aquí o por allá? ¿En algún momento las Cortes o nuestro pueblo le ha contestado al gobierno de Madrid «sí, queremos por Albacete»? Porque, claro, esta respuesta está pendiente de darse. En cambio nosotros estamos —y las fuerzas vivas de Valencia— están diciendo todo lo contrario. Lo que es peligroso es que todo es bueno en cuanto que lo diga el Estado y que el centralismo sea la decisión definitiva. En fin, ¿qué sé yo? que hay que aceptar fatalmente. O sea, aquí hace falta —de una vez para siempre— que nos demos cuenta de que ese tremendo sofisma que va dando vueltas por ahí: «que no es competencia nuestra, que no sé qué, que no sé cuántos» debemos —de un modo definitivo— quitárnoslo de encima y que, por lo menos, se nos oiga o se sepa qué opinión tenemos. Esto es como aquel que dice: «Yo no voy al juzgado, porque ¿para qué tengo que denunciar?» Pues, mire usted, el problema es que, si no se denuncian los casos, no hay ni siquiera estadística. Y, cuando hay unos números que imponen una decisión, no es lo mismo que ponerla alegremente. No es lo mismo decir se modifica una ley porque hay un millón de delitos que porque hay tres delitos.

Por lo menos nosotros hacemos oír nuestra voz. Y esto es una obligación moral, una obligación política que tenemos: expresar lo que sería bueno para nuestra comunidad. Y el Estado que haga lo que quiera. Pero es curioso que, cuando yo pago mis impuestos al Estado, el Estado hace lo que le da la gana, que además va en contra de los intereses de la mayoría de los valencianos que pagan sus impuestos.

Me parece muy bien que se haga un eje. Pero, bueno, ¿un eje qué significa? ¿Valencia-Murcia-Almería-Alicante? Esto es muy peligroso, hacer ese tipo... Yo, cuando dicen que las cantidades económicas están limitadas, digo 470 millones por kilómetro del Tren de Alta Velocidad, ahí se debía haber mirado. Cuando ustedes saben el rendimiento que va a tener

esa inversión de 500.000 millones, el año estrella —que es éste— va a tener 12.000 millones de recaudación. Imagínense ustedes lo que es una inversión de 500.000 millones para tener una recaudación —que no es beneficio— de 12.000 millones. Ahí es donde antes se tiene que sentar uno y reunirse con los presidentes de las comunidades y trazar unos planes solidarios, y sobre todo equilibrados y rentables. Porque, si la política es algo —el otro día lo dijimos— que era prudencia, también es equilibrio. No se puede decantar la voluntad de inversión hacia un sector determinado del país en detrimento de todos los demás. Y se nos deja ahora sin la línea de ferrocarril que ha sido tradicionalmente la más rentable.

¿Usted cree que es lógico que para ir a Madrid yo dé la vuelta por Albacete —y me compre queso, que es muy bueno— cuando realmente lo que yo quiero es ir antes, cuanto antes a Madrid, y que sobre todo mis productos vayan antes, cuanto antes a Madrid?

Es verdad que los recursos son limitados y por eso precisamente debíamos reflexionar muy bien cómo los gastamos. Cuando se dice que son recursos limitados y no se reflexiona es cuando eso sí que está mal. Precisamente porque son limitados, porque somos un pueblo pobre, antes de gastar un duro tendríamos que ponernos de acuerdo en dónde es mejor gastarlo. Y la voz de la Comunidad Valenciana debía emplearse en algún lado o debía de oírse en algún lado. Que alguna vez se ha oído y ha sido bueno. Cuando se ha oído o se ha hecho oír, aquí ha habido resultados, y hay ejemplos clarísimos.

Ahora, en el ferrocarril, yo pregunto: ¿Quién dijo de la Comunidad Valenciana, demos la vuelta por Albacete? Me gustaría que alguien me lo dijera. Y entonces, dos orejas y rabo porque este señor metió la pata hasta el cuello. Es así, porque lo vamos a pagar en siete años. Cuando se duplique y se nos embocen las carreteras y el ferrocarril no nos sirva, entonces, señores, tendremos la respuesta económica, y además la respuesta que será deterioro para nuestro pueblo. Iremos a parar a hacer servicio de los demás.

Los valencianos del futuro es... El futuro es la cabeza, o sea, se salvará el que haga algo mejor que nadie y algo que no haga nadie. Pero los que sean mas-media serán eso, camareros... servicio de los demás. Aquí vendrán los señoritos a veranear. ¿Por qué? Porque el nivel económico irá imponiendo unos niveles. Y todo es cuestión de planteemos la economía para ser de un nivel económico alto o, por lo menos, competitivo con el resto de Europa.

No es que yo menosprecie a los camareros, pero todo el mundo quiere trabajar con el aire acondicionado, nadie quiere ir por el andamio, nadie quiere estar ahí sudando, no, no, todo el mundo quiere las comidas de trabajo.

Por consiguiente, me ratifico en mi petición y solicito que me diga alguien quién ha tenido la idea de que Valencia quería dar la vuelta por Albacete.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Quirós.
Senyor Nebot.

El senyor Nebot Monzonís:

Gràcies, senyor president.

Jo, la veritat és que escoltant-lo cada vegada aprenc més. A la fi el meu nivell cultural quasi serà semblant al seu.

Im'astore perquè ahir, fixant posició veste mateix en el seu grup, va qualificar don Virgilio Zapatero... Vaja, li va dir de tot menys bonic. Li va dir quasi que... Li va dir de tot. Simplement perquè una de les cinc propostes de l'autovia València-Madrid s'apropava a la ciutat de Conca. Va dir quasi que... Li va dir de tot, vaja. I ara no sé si és que ha canviat el criteri o és que vostés

s'han afiliat al senyor Zapatero, perquè vostes estan ara, descaradament, lluitant per una de les propostes que allí es deia.

Per tant, vull dir-li el que li he comentat abans. Primer punt, l'Estat som tots i la responsabilitat de l'administració dels recursos escassos és competència de tots. Segon, «las fuerzas vivas». Doncs no sé. Nosaltres tenim majoria i, és clar, els morts no ens voten. Supose que les forces vives serem tots, no és patrimoni de vostè. I en la resta dir-li que ens mantenim en votar-li que no perquè l'Estat va a destinar 108.000 milions de pessetes per a la millora de totes les infraestructures ferroviàries.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nebot.

Passem a votar aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Per 24 vots a favor, 38 en contra i cap abstenció, és rebutjada la proposta de resolució.

Següent proposta de resolució. La 4.308.

Senyor Castellano.

El senyor Castellano Gómez:

Gràcies, senyor president.

Senyories, és evident que les noves obres que s'estan realitzant en la presa de Tous mantenen a la població dels municipis afectats en una sensació d'inseguretat i de dubte preocupant, com així es desprén de les declaracions i de les diverses manifestacions realitzades per les associacions de veïns, associacions de damnificats, partits polítics i sindicats.

Davant els fets ocorreguts recentment, com van ser l'enfonsament de part de la nova escullera de la presa, les desconcertants manifestacions de la seua ubicació, ha portat a tots els agents socials abans citats—fins i tot els ajuntaments— a denunciar la manca d'informació en estos assumptes, sembrant així el dubte i la confusió entre la població de la Ribera.

Cal tenir en compte que en aquest assumpte plou sobre banyat i que aquestes situacions no beneficien ningú. Per tant, vaig a recaptar la informació necessària de la Confederació Hidrogràfica del Xúquer i les demés institucions de l'Estat per tal de realitzar una campanya d'informació oberta, decidida i absolutament clarificadora que dissipe tot tipus de dubte respecte a la seguretat i el perill de l'obra i la idoneïtat de la seua ubicació, perquè cal pensar—lògicament— que aquestes manifestacions no tenen fonament, perquè són lògics els criteris sobre la seguretat de la ubicació i que les obres estiguen totalment contrastades.

Ja sé que hi hagué una visita el passat 14 de febrer del 91 per part dels parlamentaris nacionals a les obres. També se sap que la Confederació Hidrogràfica del Xúquer ha fet algun tipus d'actuació al respecte, però jo, coincidint amb el que els parlamentaris nacionals de diferents grups polítics apuntaren després de la seua visita a les obres, i cite textualment alguna d'aquelles manifestacions: «Esto tiene sentido si se abre un proceso de comunicación e intercambio de información entre las instituciones públicas, en este caso la Confederación, los partidos políticos y asociaciones.» O per exemple: «Lo recomendable sería extender estas entrevistas y visitas a otro tipo de entidades como las asociaciones de damnificados, a través de sus equipos directivos», etcètera, etcètera. Crec que coincidim amb aquestes manifestacions per a tancar definitivament la qüestió. Creem que des del Consell cal realitzar una campanya clarificadora i decidida per tal d'acabar amb la incertesa, l'alarma i el dubte d'una gran part de valencians que, havent ja patit en les seues carns la dramàtica situació de l'enfonsament—precisament— de la presa de Tous, no sols creem que és important, sinó també necessari.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Castellano.

Senyor Callao.

El senyor Callao Capdevila:

Muchas gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados, sin perjuicio y al margen de las razones esgrimidas por el señor diputado que me ha precedido en el uso de la palabra, mi grupo ha decidido votar negativamente la presente propuesta de resolución fundamentalmente porque el terreno afectado por la presa de Tous, la elección de este lugar, la contratación de las obras, el control de las mismas y la responsabilidad de su normal funcionamiento es atribución del ministerio de Obras Públicas y Transportes de la administración del Estado.

Partiendo de esta idea básica, entenderá su señoría que en un orden de prioridades y ante los recursos limitados—como son los que disponen normalmente las administraciones— la Generalidad ha de destinarlos—sus recursos— a otras finalidades que sí que son propias de su responsabilidad.

Y por tanto, por esta razón, quizás muy sencilla de explicar, pero creo que tiene la enjundia suficiente para justificar nuestra postura—repito— mi grupo se va a oponer a esa proposición.

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Callao.

Senyor Castellano.

El senyor Castellano Gómez:

Gràcies, senyor president.

Evidentment, senyor Callao, jo en la meua exposició em pareix que havia deixat ben clar—evidentment— que tant el control, la responsabilitat i les decisions sobre les obres, sobre la ubicació i sobre el control i vigilància d'eixes obres, pertany, evidentment, a l'Estat. Això ningú no ho ha posat en dubte.

Però a mi m'astora un poquet la posició que vostés han pres en aquest tema, perquè jo he de dir-los que crec que la informació es un dels drets fonamentals de tot sistema democràtic i crec que els agents socials estan demanant i han demanat contínuament informació sobre el tema. És més, vosté sap, igual que jo, que s'ha arribat a demanar plataformes i comissions de control i de vigilància per al seguiment de les obres, la qual cosa significa o que no tenen informació o que la informació que tenen no és l'adequada o no és suficient.

I nosaltres l'única cosa que demanem és que el Consell demane eixa informació i actue i informe. Perquè, a la fi, els afectats són veïns valencians, que pateixen una ombra de dubte i crec que es demana ben poc, es demana simplement que s'informe, que crec que és un deure fonamental. I si les institucions de l'Estat—perquè pel que es veu agents socials estan demanant— no ens informa suficientment, l'única cosa que es demana en aquesta proposta de resolució és que s'informe, que es dissipe el dubte i crec que serà un benefici i acabarem amb una situació en la que, com he dit abans, plou sobre banyat i que no beneficia absolutament a ningú que tinga aquesta inseguretat i aquesta preocupació sobre el dubte d'aquestes obres.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Castellano.

Senyor Callao.

El senyor Callao Capdevila:

Muchas gracias, señor presidente.

En mi intervención anterior había comenzado diciendo

que, al margen y sin perjuicio de sus argumentos... Pero, ya que usted los reitera en turno de réplica, voy a tener que decirle que, si usted me reconoce y sabe que es un tema que pertenece a la responsabilidad de la Administración del Estado —como le he dicho— si usted mismo ha dicho que hay en marcha un sistema o al menos unas actuaciones informativas que han comenzado por la visita de los propios parlamentarios del Congreso, de los diputados del Congreso a las obras. Si usted sabe —o al menos debe saber— que todo ciudadano y, por supuesto, cualquier asociación de afectados tiene unos canales de información, un deber de solicitar información a la Administración correspondiente, yo, la verdad es que no entiendo este empeño en confundir las cosas. No entiendo este empeño y tendré que referirme de nuevo a esta visión magmática que tienen sus señorías de lo que es la estructura del Estado cuando no acaban de comprender que nosotros somos unos representantes soberanos —si usted quiere— del pueblo valenciano, pero que hay otros representantes que también comparten esa soberanía y que tienen también, correlativamente, una responsabilidad. Y una Administración central que también es de los valencianos, Como decía un compañero mío, nosotros también somos Estado.

Y para concluir, señor Castellano, le voy a recordar —yo creo que lo he dicho en mi intervención— unas palabras de un compañero de banco de su grupo que decía, hace unos minutos, lo siguiente: antes de gastarnos un duro debíamos pensar en qué lugar lo vamos a gastar. Pues bien, si usted está proponiendo una campaña —que son duros— y si no puede usted dejar de reconocerme que la Generalidad tiene otras responsabilidades y otras prioridades, déjenos usted que nos gastemos los duros valencianos en estas responsabilidades valencianas y que las Cortes Generales, la Administración central se cuide de otros intereses de los valencianos que no nos corresponden a nosotros. Enténdalo de una vez.

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Callao.

Passem a votar aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Per 19 vots a favor, 33 en contra i cap abstenció, és rebutjada la proposta de resolució.

Següent proposta de resolució: 4.309. Senyor Quirós.

El senyor Quirós Palau:

Con la venia, señor presidente.

Señorías, en este repaso a las infraestructuras valencianas, al estado en que se encuentran, nos cabe llegar ahora a analizar la situación de los pasos a nivel.

Evidentemente no vamos a pretender eliminar todos los pasos a nivel de la Comunidad Valenciana. Muy pocos países han llegado a eso, solamente los trenes de alta velocidad —y conste que no intento enseñarle a nadie más de lo que pueda aprender él por su lado—. Los trenes de alta velocidad son los únicos que tienen esta eliminación total. Pero, bien, en un momento en que los ferrocarriles han alcanzado velocidades peligrosas de 160, 150 ó 140km./hora, el paso de esos ferrocarriles por lugares habitados, además, densamente habitados —y estoy hablando aquí de Catarroja, de Silla, de Albal, de Massanassa, de Beniparrell— plantean riesgos de una colisión y riesgos de un accidente con un nivel ya bastante alto.

Se hablaba de que reclamaban los vecinos un guardabarreras en la calle de Gómez Ferrer, en Alfafar, o en Benetússer —aquí al lado—. Y pude constatar en el último viaje que hice de Madrid —voy bastante en el Intercity— que en seis minutos hizo el recorrido Silla-Valencia; en dieciocho, Alcira-Valencia;

y en veintinueve, Játiva-Valencia. Bien es verdad que veníamos un poco atrasados, pero a esa velocidad pasábamos por zonas densamente pobladas.

Creo que, por lo menos en esos sitios, exigir al Gobierno central —que parece que está prohibido exigir al Gobierno central— que haga cosas por nuestra autonomía, por Valencia —como en cierto modo está haciendo el autonómico, en lo que es competencia suya, en ferrocarriles valencianos o ferrocarriles de vía estrecha o de la Generalidad— es lo menos que podemos hacer. Salvo que seamos un grupo de gente satisfecha, contenta y conformada porque todo lo que le dan le viene sin merecerlo o porque ya es su hora o bueno... Es un modo de ver la vida: mendicante, conformista, cómodo o por lo menos carente de proyecto.

Nosotros planteamos ese grave riesgo para una zona densamente habitada. Hay 500.000 habitantes en el área metropolitana concretamente y en muchos sitios por donde pasa este ferrocarril que va a velocidades ya altamente peligrosas.

Nosotros planteamos aquí, donde debe ser, nuestro problema y esperamos y solicitamos que el Gobierno de la Generalidad transmita al Gobierno central, y sobre todo a Renfe —que parece que tiene intereses por otros lados, preferentemente sobre los de Valencia— que solucione algo que está yugulando, que está interrumpiendo, que lentifica las comunicaciones y que da multitud de riesgos a los habitantes de la Comunidad Valenciana.

Suponemos que tendrán la suficiente sensibilidad para acoger favorablemente y votar esto —que es muy poco lo que se pide—, para que el Gobierno central corresponda al esfuerzo financiero, o por lo menos fiscal, de la ciudad de Valencia. Y de la Comunidad Valenciana, porque esto va por toda la comunidad en realidad.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Quirós.

Passem a votar aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Per 17 vots a favor, 30 en contra i 2 abstencions, és rebutjada la proposta de resolució.

Senyor Nebot.

El senyor Nebot Monzoáis:

Gràcies, senyor president.

Hem votat que no per la senzilla raó que totes les seues senyories saben —perquè s'ha comentat moltes vegades— que existeix un conveni entre la Generalitat Valenciana i Renfe, signat el 30 de març de 1989, per a la supressió dels passos a nivell i permeabilització del traçat de la xarxa ferroviària de Renfe a la Comunitat Valenciana.

El citat conveni contempla l'execució de passos a distint nivell en els punts més conflictius i necessaris. El termini d'execució i calendari previst en les clàusules del conveni comprén el període de vigència dels programes econòmics valencians i, per tant, lligats a ells. Va començar en 1988-91 i finalitzarà en 1992-95.

I aquesta és la raó per la qual hem votat en contra de la proposta de resolució.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nebot

Passem a la proposta de resolució 4310. Senyor Sanz.

El senyor Sanz Monlleó:

Señor presidente, señoras, señores diputados.

La propuesta de Resolución que el Grupo Parlamentario

Popular lleva hoy a esta Cámara responde a las oscuras perspectivas que se ciernen sobre la transferencia de la Formación Profesional Ocupacional a la conselleria de Trabajo y Asuntos Sociales. Y digo oscuras perspectivas no porque crea que no se va a realizar, sino porque están sumidas en la nocturnidad, en la desinformación y en el poco conocimiento que hoy tenemos en esta Cámara.

En la sesión de investidura, en la que cada grupo parlamentario presentaba sus candidatos a la Generalitat y éstos exponían sus programas, todos los grupos políticos coincidíamos en un tema muy importante: que el paro es un problema dentro de esta comunidad y que había que atajar decididamente.

Posteriormente, el president Lerma, en su discurso de investidura del 9 de junio decía textualmente: «La Generalidad Valenciana va a potenciar un sistema valenciano de Formación Profesional cuando reciba las competencias del INEM.»

Hace pocos días, en el debate de política general volvía a insistir sobre el tema y manifestaba: «Hemos de invertir en nuestro propio futuro. Lo que implica, entre otras cosas, realizar por parte de todos un esfuerzo de formación, con el fin de que las empresas tengan trabajadores bien preparados y empresarios y directivos con una formación adecuada y contar con profesionales capaces de competir en el ámbito europeo.»

No es nuevo, pues, que el señor Lerma manifieste una honda preocupación por este tema. Y exactamente igual su conseller de Trabajo y Asuntos Sociales situaba el tema de la transferencia del INEM como uno de los estandartes de la presente legislatura.

Sin embargo, yo creo que no basta con prometer que se negociará, no basta con prometer y decir que se está negociando, sino que hay que bajar y venir al foro apropiado y adecuado, como es esta Cámara, para informar de aquello que se está realizando.

Yo ya hice, en su día, una oferta al conseller de Trabajo —que implicaba todo mi grupo parlamentario—, de trabajar codo con codo en estas transferencias para no quedarnos atrás en un tema de vital importancia como es la Formación Profesional, tanto del personal activo como de los desempleados con escasa especialización.

Porque ningún parlamentario negará que éste es un problema crucial. Yo, cuando carecemos de esta información, me pregunto —y me pregunto seriamente— si es que esta negociación no se está realizando o es que no sabemos qué hacer con ella.

Y no quisiera convertir —porque no es mi estilo— un problema tan serio, un problema de estas características, en una arma arrojadiza. Pero no olviden ustedes, señores de la mayoría, señores socialistas, que son ustedes quienes la están templando.

Yo entiendo, y mi grupo parlamentario aboga por ello, que hay que tener mucha mayor agilidad en problemáticas de perentoria necesidad, en problemáticas que pueden dar auténticas soluciones a problemas cruciales y reales de esta comunidad. Y uno de ellos es la Formación Profesional. La Formación Profesional puede dar una mayor cualificación a la población activa; a una población activa que tiene que soportar mutaciones constantes y continuas debido a los procesos tecnológicos, a las variaciones ocupacionales que se producen día a día.

Y este reto, señores, hay que afrontarlo con una gran responsabilidad. Una gran responsabilidad que viene basada en la promoción de la gestión de la Formación Profesional Ocupacional.

Por esto yo me pregunto —y creo que estoy en lo cierto— que muchas veces hay una contradicción entre lo que ustedes

dicen y presumen y lo que los hechos y las realidades me manifiestan. Yo me pregunto si no serán manifestaciones hechas para la galería y exentas de toda responsabilidad política.

Con todo esto, ¿saben ustedes lo que está pasando? Pues que el empleo en esta comunidad se está deteriorando y cada día hay menos especialización. El paro sigue creciendo y la especialización cada vez es menor.

Por eso, yo creo que hay que agilizar al máximo lo que son estas transferencias. Y sólo así se podrá hacer realidad la formación de los operarios en su triple vertiente de iniciación, perfeccionamiento, reconversión o reciclaje. Y sólo así podemos atender, con mucha tranquilidad, a ese reto tan importante —como decía el president Lerma, y que le preocupaba tanto— como son las exigencias de Maastricht.

Por esto —y termino—, lo que planteo es e insisto, que, ante una problemática de estas características, es insoportable la lentitud demostrada en estas negociaciones de la Formación Profesional Ocupacional. Porque cada vez, a medida que avanzamos, se va deteriorando, desgraciadamente, y se van alejando, se van haciendo más divergentes dos temas muy importantes como son la oferta y la demanda de empleo.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Sanz.

Passem a votar... Perdó, senyor Picher, té la paraula.

El senyor Picher i Buenaventura:

Senyores i senyors diputats, el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula jo crec que ha utilitzat les paraules adequades per a realitzar o per a realçar la importància del que és la formació. I nosaltres estem d'acord completament amb això.

Però al mateix temps introduïa una sèrie de paraules on parlava d'obscura tramitació o que no estava clar el procés que havia iniciat el Govern de la Generalitat Valenciana per a les transferències de l'INEM.

Jo li puc dir, senyor diputat —i estiga vosté tranquil— que la situació està pel bon camí. Vosté ha de saber que el 23 de desembre de l'any 91 el Consell elevà acord de proposta a l'Administració central perquè s'iniciés les transferències de l'INEM. Vosté sap també que la ponència està nomenada i que el proper dia 28 de febrer es reunirà la comissió conjunta per a iniciar, tot seguit, eixes transferències.

Jo crec que és important. I el conseller, en el moment hi haja acords concrets de les transferències, no tindrà cap problema a venir a aquesta cambra i informar detingudament de tot allò que al senyor diputat li preocupa i a mi també.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Picher.

Senyor Sanz.

El senyor Sanz Monlleó:

Señor presidente, señoras y señores diputados.

Señor Picher, sospechaba lo que me iba usted a manifestar. No porque tenga ninguna bola que me permita ver las palabras que me iba a decir, pero, como siempre suelen repetir lo mismo, a veces uno acierta.

Pero lo que más me ha preocupado del tema es la gran desinformación que usted posee sobre este asunto. Usted me dice que el primer borrador que se ha elaborado es del 23 de diciembre del año 91. En una pregunta oral que yo le hice, y posteriormente una interpelación a su conseller, decía que se habían elaborado muchísimos borradores y que empezaron a hacerse en el año 90. También le dije en aquel momento que

eso no era cierto. ¿Sabe usted de cuándo son los primeros borradores? Del año 84. Los primeros borradores de transferencias de la Formación Profesional Ocupacional, señor Picher, son del año 84. LLevamos ocho años y la pelota de la Formación Profesional la seguimos teniendo en el tejado. Y ¿sabe, cuando hay una pelota en un tejado, lo que pasa? Que los accidentes climatológicos la deterioran.

Me preocupa esta Formación Profesional que usted dice que estamos negociando ahora y que lleva tanto tiempo intentando negociarse. Lo que pasa es que a nuestro Gobierno, a su Gobierno socialista, en su momento, cuando se creó el Fondo Social Europeo, no le interesaba transferirlo. Le empieza a preocupar ahora que se transfiera, pero los borradores son del 84. Entonces, me parece que es una desinformación muy preocupante para una persona que sale a esta tribuna a informar de algo que, desgraciadamente, desconoce.

Yo, además, cuando oigo hablar de esta Formación Profesional, de la transferencia de la Formación Profesional, me preocupa muchísimo y, después de oírle a usted, todavía más. Porque creo que estamos muy lejos de que se haga esta transferencia. Porque me da la impresión de que usted no conoce nada de lo que se está haciendo, no me ha comentado nada, no me ha bajado a decir si hay centros colaboradores, si la aplicación 322 de los expertos existe, cómo se va a negociar.

Porque no olvide una cosa, señor Picher. Hay una comunidad que, con estas dificultades que dice usted que hay, ya tiene la transferencia de la Formación Profesional Ocupacional. Y, a medida que nosotros tardemos en hacer esta Formación Profesional, ¿sabe usted lo que va a pasar?. Pues lo que está pasando este año con el INEM, que hasta el propio ministro Solchaga reconoce que la Formación Profesional funciona muy mal y que se gasta mal. Y, como se gasta mal, cada vez están asignando menos dinero para la contratación de expertos, están asignando menos dinero para los centros colaboradores. ¿Y sabe usted cómo se hace la transferencia, señor Picher? Se hace con unos coeficientes sobre estas cantidades que le estoy diciendo. Luego, si estas cantidades van a estar bajando —y están bajando— me da la impresión que vamos a quedarnos en esta comunidad con las migajas del pan.

Por eso no quisiera entrar en más discusión de si son galgos o podencos en el tema de la transferencia. Lo que sí que le digo es que, sean lo que sean, nos están mordiendo la pantorrilla de nuestro mercado laboral. Creo que ustedes deben de agilizar esta transferencia y que no sigan siendo tan preocupantes para esta comunidad los niveles de paro. Los niveles de paro que han aumentado —sin ir muy lejos— en el mes de enero 0,44%, lo que representa 1.109 parados, y con una cifra de 254.546.

Por favor, agilicen ustedes esta transferencia. Agilícenla y vengan a informar a esta Cámara. Y en aquellas ideas que podamos aportarles a mi Grupo y a mi persona nos tendrán a su disposición.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Sanz.
Senyor Picher.

El senyor Picher i Buenaventura:

Gràcies, senyor president.
Senyores i senyors diputats.

Mire, jo li vaig a contestar la proposta que vosté ha fet. És ja una vella argücia parlamentària en tres línies presentar una proposta de resolució i després començar a parlar de tota una sèrie de coses que en realitat no corresponen a la proposta de resolució que vosté ha presentat.

Vosté diu que s'inicien les negociacions per a les transferències

de l'INEM en matèria de formació professional. Eixa és la proposta de resolució que vosté presenta. Quan hagem de parlar de la qualitat, de la quantitat, de la formació que s'imparteix, de les universitats laborals, dels convenis, etcètera, serà un altre dia. Però la proposta de resolució que vosté presenta és això el que diu. (*Remors.*) Si em permet que jo expresse el meu criteri, com jo he respectat el seu criteri. Permetem, senyor diputat, per cortesia parlamentària.

Per tant, jo li he dit molt clar que el 23 de desembre de l'any 91 es féu un acord amb el Consell per a elevar una proposta a l'administració central per a iniciar el procés de transferències a la Comunitat Valenciana; que la ponència està feta; que la primera reunió es farà el 28 d'aquest mes. I jo li dic a vosté que nosaltres eixes transferències, les anem a assumir el més ràpidament possible.

Possiblement, si les haguérem fet tan ràpides com vosté vol, potser diria que s'havien fet de pressa i corrent, que no estan dotades, que no hi ha suficient partida pressupostària, que l'administració central ens ha enganyat, etcètera. Però, clar, com que resulta que hi ha un plantejament correcte, hi ha un plantejament seriós i les coses s'han de fer com calen, doncs, vosté està un poc despistat respecte d'això.

No estic desinformat. Si vosté té millor informació que jo, que el Govern valencià, si vosté té millor informació que el conseller de Treball, doncs, escolte ... no sé si serà així. Jo no sé a vosté d'on li arriben les fonts d'informació. Potser vosté despaxte tots els dies la informació del ministre de Treball, del conseller de Treball... Jo no ho sé. Jo el que li dic, a vosté —i són dades, no d'obscurantisme, no per a enganyar— que eix és el procés que tenim en aquest moment respecte de les transferències de l'INEM en matèria de formació professional. I anem a fer unes transferències ben fetes, ben dotades i que servequen als valencians.

I no isca vosté ací de capdavanter dels defensors de la formació professional perquè no ha sigut així. Vosté m'ha parlat de l'any 84, jo li parlaria dels plantejaments que ha tingut el Partit Popular l'any 88, quan el Govern presentà el pla d'ocupació juvenil que comportava la formació dels joves i la modificació de la formació professional i dels instituts de l'INEM, i que vostés radicalment s'enfrontaren i estigueren en contra alineant-se amb altres partits que no tenien res a veure amb els plantejaments ideològics que planteja el Partit Popular.

I per tot això anem a oposar-nos.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Picher.
Passem a votar aquesta proposta de resolució.
Comença la votació.

Per 21 vots a favor, 43 en contra i cap abstenció es rebutja la proposta de resolució.

Següent proposta de resolució: 4.311. Senyor Quirós.

El senyor Quirós Palau:

Con la venia del señor presidente.

La línea internacional Zaragoza-Pau fue puesta en servicio en 1928, siendo cerrada al tráfico internacional en 1970. Poco antes del cierre se registraron volúmenes de transporte del orden de 20.000 viajeros y de 100.000 toneladas año. La empresa de ferrocarriles franceses consideró que este volumen de tráfico no justificaba las inversiones necesarias para reanudar el servicio y, en consecuencia, quedó interrumpido desde hace 18 años.

Actualmente está en explotación todo el tramo español —desde Zaragoza a Canfranc— pero en Francia sólo se mantiene el servicio desde Pau a Oloron, y las secciones centrales de la línea Jaca-Canfranc y Canfranc-Vedú tienen las

características de una línea de montaña, con fuertes pendientes y numerosas obras, especialmente en la vertiente francesa.

Tras el cierre de Canfranc sólo quedan abiertos 3 pasos pirenaicos: Irún, Puigcerdà y Port-Bou, de los que únicamente el primero y el tercero tienen relevancia en los tráficos internacionales. En consecuencia, se produce una concentración de los tráficos en estos dos puntos, de los que Irún tiene una mayor participación en los tráficos de viajeros —un 60%— y Port-Bou en los de mercancías —un 55%—. A esta concentración en sólo dos puntos se une la fuerte estacionalidad de muchos de estos tráficos —viajeros de vacaciones, exportaciones de productos hortofrutícolas, etcétera— lo que sobrecarga las instalaciones existentes.

El paso de Canfranc permitirá un encaminamiento de menor longitud para diversas relaciones entre España y otros países europeos, en especial pueden señalarse los transportes entre Aragón y todos los países del norte del Pirineo y entre el centro de la península y el sudeste de Francia, Italia, Suiza y Austria. Entre la Comunidad Valenciana y el resto de Francia, Benelux, Gran Bretaña y Escandinavia.

En conjunto estas relaciones pueden suponer un 37% de los tráficos ferroviarios a través del Pirineo. Por otra parte, en caso de cierre de alguno de los dos pasos actualmente utilizados, la posibilidad de emplear el de Canfranc permitiría una reducción del coste del transporte, ya que todos los tráficos afectados por el cierre tendrían una mejor ruta alternativa por Canfranc que por el otro paso abierto.

Se han realizado entrevistas con diversas empresas y organismos aragoneses y valencianos que mueven volúmenes importantes de tráficos internacionales para conocer sus opiniones sobre las posibilidades de atracción de tráficos por el ferrocarril de Canfranc. Sus opiniones y los datos disponibles sobre tráficos actuales permiten avanzar las siguientes estimaciones: los principales tráficos ferroviarios actuales que podrían ser atraídos por el paso de Canfranc serían los de automóviles —fábricas de «General Motors» en Figueruelas y de «Ford» en Almussafes— y los de cítricos valencianos a los que habría que añadir otros con origen o destino en Aragón.

En conjunto estos tráficos podrían generar unas 470.000 toneladas anuales. Otros tráficos con origen-destino en Aragón —que actualmente se transportan por carretera o vía marítima— encontrarían un transporte más económico a través Canfranc por vía férrea. Se puede estimar que sería posible generar así un volumen anual de 144.000 toneladas más.

La reanudación del servicio internacional por Canfranc permitiría una disminución de los costes de transporte entre Aragón y el sur de Francia. Como consecuencia se abrirían nuevos mercados para productos aragoneses en Francia y franceses en Aragón que utilizarían el ferrocarril de Canfranc.

Entre los principales tráficos detectados en las entrevistas se pueden señalar: exportaciones aragonesas de cemento y productos agrícolas y exportaciones francesas de granos. El volumen de estos movimientos es —lógicamente— difícil de precisar pero, según las informaciones recogidas, se podría estimar en 400.000 toneladas métricas/año. Las estimaciones anteriores llevarían a suponer que el tráfico total anual por este paso podría acercarse al millón de toneladas. En las entrevistas realizadas para desarrollar el potencial de tráficos que se ha estimado anteriormente, el ferrocarril de Canfranc debería ofrecer un alto nivel de servicio como mínimo comparable al de las líneas internacionales actuales. Será preciso que el problema que plantea el diferente ancho de vía se resuelva en forma rápida y eficaz; y en este sentido se ha apuntado que la mejor forma de potenciar el Canfranc sería construir una línea de ancho internacional Canfranc-Zaragoza o Canfranc-Valencia.

Por todo ello, supongo que ustedes no se opondrán a esta

propuesta, aprobada por el ayuntamiento de Valencia, presentada por el Partido Socialista, firmada por don Ricardo Pérez Casado —que la tengo en la mano— el día 14 de julio de 1980, igual que se han opuesto al de los pasos a nivel que estaban pidiendo sus diputados de Castellón: pasos a nivel por Vila-real, estaban pidiendo esto.

Supongo que ustedes no se opondrán —¿verdad?— a tantos partidos socialistas. Que con lo que han aprobado por unanimidad todos los concejales y concejalas —y concejalas— del ayuntamiento de Valencia, y por aquí hay algún otro que también lo votó conmigo —esto era interesante para Valencia— se podía pedir del gobierno central, era interesante para la comunidad, se podía instar a que fuera algo más complicado: que el gobierno central obligara al gobierno de Francia, lo cual implica más trámite todavía. Y sin embargo a los socialistas les parecía que sí se podía hacer. Lo proponen con este estudio que —además— lo apoyan en los intereses de Aragón, casi preferentemente sobre los de Valencia y sí que se puede hacer. Se insta al gobierno de la nación para que hable con el de Francia y se potencie el ferrocarril de Canfranc a Aragón y Valencia.

Yo no sé si lo que se apoya y se presenta, firmado por don Ricardo Pérez Casado —esta firma puede que la conozcan ustedes— y aprobado por unanimidad en el ayuntamiento de Valencia en la fecha que le he indicado —en julio del 88— ahora carece de interés, de vigencia; y el millón de toneladas ya no es importante, y los automóviles de Figueruelas y de la «Ford» pueden dar la vuelta por Albacete. O sea que lo que a ustedes les parezca. Yo no sé si tendrán turno de explicación si votarán y luego harán... no sé lo que harán porque como es una cesión atípica, original y —¿cómo diría yo?— huyendo como da gloria, pues no sé. Pero vótenlo porque será maravilloso ver la coherencia, la congruencia de lo que ustedes han propuesto hace dos años en Valencia, y lo que ustedes votaron en el ayuntamiento por unanimidad. Y se marcha el señor Emèrit Bono en representación del ayuntamiento de Valencia a la reunión de ayuntamientos interesados y de comunidades interesadas; y se marchó el señor Bono muy serio en representación de la comunidad y fue a apoyar esto en persona —lástima que no esté aquí el señor don Emèrit Bono, conseller— y todo esto que aprobó él ahora le van a decir ustedes que no. Y todo esto es coherencia, y todo esto es interés y todo esto es política de alto nivel. Esto —desde luego— es arrollador. Yo no he visto una cosa más reflexiva y más interesada para un pueblo; y los votos... no blasonen tanto los votos, porque cada día se les están marchando más. Yo he visto ya un par de ayuntamientos, de cuando yo entré a cuando yo me fui. Algún voto que otro se fue porque resulta que la alcaldesa ha cambiado y el alcalde ha cambiado. O sea que ustedes blasonen que, mientras van ustedes blasonando, el voto se les va marchando. Adelante.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Quirós.

Passem a votar aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Per 23 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció es rebutja aquesta proposta de resolució.

Senyor Nebot. (Remors.)

(Els senyors diputats del Grup Parlamentari Popular abandonen l'hemicicle.)

El senyor Nebot Monzonís:

Gràcies, senyor president. (Remors.)

El senyor vice-president primer:

Un moment, senyor Nebot, que sembla que hi ha una miqueta de soroll a l'hemicicle.

El senyor Nebot Monzonís:

Per deferència... (*Remors.*)

El senyor vice-president primer:

Un moment, senyor Nebot. Ara estan tancant les portes i ja s'està amb més tranquil·litat.

Ara, senyor Nebot.

El senyor Nebot Monzonís:

Per deferència als il·lustres diputats que m'estan escoltant, el Grup Socialista va a explicar la seua posició i per què hem votat en contra d'aquesta proposta de resolució.

Hem votat en contra perquè considerem que —com hem dit abans— els recursos de l'Estat són escassos i, com que l'Estat som tots, doncs, el qui té la responsabilitat de governar ha de saber-los administrar. Per tant, amb els 108.000 milions de pessetes que l'Estat dedique a la millora de les infraestructures ferroviàries de la Comunitat Valenciana, la Comunitat Autònoma Valenciana —i així ho considera també l'Estat espanyol— creu que cal donar prioritat al que serà el primer

ferrocarril d'amplària europea que és València-Alacant-la frontera i després la connexió amb Madrid, amb l'amplària de via europea, i per eix motiu estem recolzant la política que el Govern de l'Estat ha decidit portar endavant per a la millora de la infraestructura ferroviària.

I com que aquesta és l'última proposta que anem a parlar de Renfe i del ferrocarril, vull recordar al membre del Grup Parlamentari Popular i al qui està eixint que en aquesta cambra s'han debatut temes molt interessants de la ciutat de València, temes molt importants per a la ciutat de València, però paradoxalment la senyora alcaldessa de València no ha estat present en cap moment del debat.

Res més i moltes gràcies. (*Remors.*)

El senyor vice-president primer:

Següent proposta de resolució: la 4.312. (*Remors.*)

Decau la proposta de resolució 4.312.

Senyories, se suspén el Ple, que continuarà demà a les 10 hores i 30 minuts.

(*Se suspén la sessió a les 20 hores i 20 minuts.*)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1. La subscripció és anual. El període de subscripció finalitza el 31 de desembre de cada any. Les altes que es produeixen durant l'any, es comptaran, a efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre-natural, qualsevulla que siga la data de subscripció dins del trimestre.
2. L'enviament dels butlletins començarà una vegada s'haja rebut l'import corresponent i la targeta de subscripció degudament complimentada.
3. El subscriptor que no renove la subscripció abans del 31 de desembre serà donat de baixa.
4. L'administració del Butlletí pot modificar en qualsevol moment el preu de la subscripció, el qual tindrà efectes per als subscriptors donats d'alta, a partir de la següent renovació de la subscripció.

TARGETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Carrer Núm.

Telèfon Població

Districte postal.....

Desitja subscriure's al «Butlletí Oficial de les Corts Valencianes», SÍ/NO i al «Diari de Sessions» SÍ/NO (esborre's allò que no procedesca), d'acord amb les condicions adjuntes, a partir del dia de de

Amb aquesta finalitat el dia de de, ingressa al C/C núm. 31/80 de les Corts Valencianes en el Banc Central Sucursal 29, plaça de la Mare de Déu, 8 (València) la quantitat de pessetes mitjançant ingrés o transferència.

..... de de

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ ANUAL

1. Al Butlletí i Diari de Sessions:	11.750 pessetes
2. Al Butlletí Oficial:	7.000 pessetes
3. Al Diari de Sessions:	5.600 pessetes
4. Números solts:	100 pessetes

CONDICIONES PARA LA SUSCRIPCIÓN

1. La suscripción es anual. El período de suscripción finaliza el 31 de diciembre de cada año. Las altas que se produzcan durante el año se contarán, a efectos de cobro, desde la primera semana de cada trimestrenatural, sea cual sea la fecha de suscripción dentro del trimestre.
2. El envío de los boletines comenzará una vez se haya recibido el importe correspondiente y la tarjeta de suscripción debidamente cumplimentada.
3. El suscriptor que no renueve la suscripción antes del 31 de diciembre será dado de baja.
4. La administración del Boletín puede modificar en cualquier momento el precio de la suscripción, el qual tendrá efectos para los suscriptores dados de alta, a partir de la siguiente renovación de la suscripción.

TARJETA DE SUSCRIPCIÓN

Nombre

Calle Núm.

Teléfono Población

Distrito postal

Desea suscribirse al «Boletín Oficial de las Cortes Valencianas», SÍ/NO y al «Diario de Sesiones» SÍ/NO (táchese aquello que no proceda), de acuerdo con las condiciones adjuntas, a partir del día de..... de

Con esta finalidad el día de de, ingresa en la C/C núm. 31/80 de las Cortes Valencianas en el Banco Central Sucursal 29, plaza de la Virgen, 8 (Valencia) la cantidad de pesetas mediante ingreso o transferencia.

..... de de

PRECIO DE LA SUSCRIPCIÓN ANUAL

1. Al Boletín y Diario de Sesiones: 11.750 pesetas
2. Al Boletín Oficial: 7.000 pesetas
3. Al Diario de Sesiones: 5.600 pesetas
4. Números sueltos: 100 pesetas

**DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS
VALENCIANES**

Subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts, Palau de Benicarló, plaça de Sant Llorenç, 4. 46003 València. Ap. 22088. Telèfon 387 61 00.

Imprimeix: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4. 46014 València.
Dip. Leg.: V-1.013-1983.

**DIARIO DE SESIONES DE LAS CORTES
VALENCIANAS**

Suscripciones: Servicio de Publicaciones de las Cortes, Palacio de Benicarló, plaza de San Lorenzo, 4. 46003 Valencia. Ap. 22088. Teléfono 387 61 00.

Imprime: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4. 46014 Valencia.
Dep. Leg.: V-1.013-1983.

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

Número 29

III Legislatura

Any 1992

Sessió plenària
celebrada el dia 21 de febrer de 1992
Sisena reunió

Presidència del Molt Excel.lent Senyor
Antoni Garcia i Miralles

SUMARI

(Comença la sessió a les 10 hores i 35 minuts.)

— Intervenció dels senyors diputats Monzonís Rey, De Armengol Criado, Castelló Boronat, Nebot Monzonís, Pérez Devesa, Fenollosa Ten, Maluenda Verdú, Hernández Mateo, Mollá Martínez, Quirós Pascual, Almenar Palau, Artagoitiá Calabuig, Botella Crespo, Fuentes Prósper, Zamora Suárez, Botella Vicent.

(Se suspén la sessió a les 13 hores i 35 minuts.)

Ple de les Corts Valencianes celebrat el dia 21 de febrer de 1992. Continuació del dia 12 de febrer. Comença la sessió a les 10 hores i 35 minuts, sota la presidència del Molt Excel·lent Senyor President Antoni Garcia i Miralles. Sessió Plenària número 18.

El senyor president:

Continua la sessió.

Per a la defensa de la proposta de resolució 4.313, té la paraula el senyor Mozonís.

El senyor Mozonís Rey:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

La propuesta de resolución que vengo a defender dice lo siguiente: «Las Cortes Valencianas instan al Consell para que en el plazo de tres meses presente un plan de urgencias destinado prioritariamente al medio rural, con mayor hincapié en los municipios inferiores a mil habitantes, e independiente de los recursos asistenciales habituales. De la situación y aplicación de este plan deberá darse cuenta a estas Cortes antes del mes de diciembre de este año.»

En estos momentos, si el sistema sanitario público presenta deficiencias, donde más son notorias éstas es en el medio rural y, sobre todo, en aquellos pequeños municipios cuya distancia a los centros hospitalarios es mayor, cuya red de comunicaciones es más deficiente y cuya problemática, a la hora de acceder en un caso de necesidad o grave urgencia a estos centros hospitalarios, es más dramática.

Si consideramos que todos los ciudadanos españoles, por el hecho de serlo, tienen entre sus derechos constitucionales el derecho a la salud, es idea e ilusión y programa también de mi partido el que esta asistencia sanitaria se logre para evitar las deficiencias que en estos momentos presenta, para evitar el despoblamiento y el abandono de las pequeñas localidades con siglos de existencia y que en estos momentos van despoblándose dado que sus habitantes tienen que marchar, tienen que emigrar, tienen que abandonar sus pequeños pueblos buscando, entre otras coberturas de servicios, la asistencia sanitaria.

Sabemos que en estos momentos la situación real es que en los lugares, en las localidades, donde no existe centro de salud, los médicos rurales se tienen que turnar para cubrir la asistencia a varios pueblos. Y en las zonas de salud, los pueblos atendidos a partir del fin de la jornada laboral ordinaria por los médicos de urgencia de los centros de salud o el médico que se queda de guardia en los centros de salud, tienen que acudir a ese centro de salud muchas veces duplicando los traslados desde su localidad al centro de salud, volver otras veces a su localidad, otra vez volver al centro de salud y al final terminan acudiendo al hospital.

Esto crea una disfunción y crea un problema serio, puesto que los medios para trasladarse a veces no son fáciles. Son poblaciones envejecidas, son personas de bastantes años —sobre todo en los meses de invierno— y no les es fácil el desplazamiento.

Por ello, nosotros consideramos que si velamos por esa igualdad en la asistencia sanitaria, si velamos porque todos los ciudadanos puedan acceder fácilmente y de forma igualitaria a los recursos del sistema público de salud que, no olvidemos, financiamos y pagamos entre todos los españoles, ni los de las grandes ciudades pagan más, ni los de los pequeños pueblos pagan menos, todos pagamos por un estilo; por tanto, para todos debería ser el disfrute de esos recursos sanitarios.

Por ello, considerando nuevamente que los pueblos pequeños y distantes están más desfavorecidos y con mayores problemas de asistencia, hemos presentado esta propuesta de resolución.

Muchas gracias y espero que la voten favorablemente.

El senyor president:

Muchas gracias, señor Mozonís.

Señora De Armengol, tiene la palabra.

La senyora De Armengol Criado:

Señorías.

En abril del año pasado, de 1991, el Consell de la Generalitat, a propuesta del conseller de Sanidad y Consumo, presentó el plan director del sistema de atención sanitaria de urgencia, llamado SASU.

Este plan es un plan muy completo que aborda la problemática de las grandes ciudades y que aborda también la problemática de las zonas rurales.

Como en su proposición no de ley usted se centra en la problemática rural, voy a entrar en lo que le interesa única y exclusivamente a usted, que es el tema de las zonas rurales.

Ese plan, en lo que se refiere, vuelvo a insistir, a zonas rurales, a los municipios pequeños que están en la zona montañosa de nuestra comunidad, hay dos acciones muy concretas que más les interesa a ellos, que es el tema del transporte sanitario y que es el tema de los centros de atención sanitaria urgente, llamados CASUS.

En cuanto al transporte sanitario, están previstas, y algunas de estas acciones previstas cuando se aprobaron en abril del 91 ya están en funcionamiento, pero las acciones más importantes que están previstas para poder solucionar el problema del transporte sanitario constan, primero, de un decreto de regulación normativa de las características tecnosanitarias de los vehículos que se van a emplear. Está previsto y se está hablando ya de un convenio con la Cruz Roja para poder utilizar las ambulancias de la Cruz Roja para los temas de urgencias también; está prevista, y ahí se está haciendo un gran esfuerzo de inversión, para la renovación del parque de ambulancias asistidas, es decir las UVIS móviles; se está hablando ya con algunos municipios de zonas de salud para poder en esas zonas de salud hacer helisuperficies para poder los helicópteros, que están previstos para ese transporte muy urgente, tener sitio para poder aterrizar fácilmente, así como en los centros hospitalarios también se está procurando ubicar zonas para estos helicópteros poder aterrizar; también, como usted sabrá, está prevista la compra de tres helicópteros, uno para la provincia de Valencia, otro para la provincia de Castellón y otro para la provincia de... Alicante (*rialles*) —es que no sabía el orden que había empleado— y por lo tanto ahí también estamos haciendo un gran esfuerzo inversor.

Y estamos también realizando un grandísimo esfuerzo, porque eso es fundamental también, en reforzar la red de comunicación sanitaria, que coordine toda la información de urgencia y las emergencias sanitarias.

Eso con lo que respecta al transporte sanitario.

En lo que respecta a los CASUS. Los CASUS serán, digamos, el espacio físico de atención continuada durante las 24 horas del día, y donde se hará todo lo que es la asistencia en urgencia y la asistencia en emergencias sanitarias.

En el medio rural, por lo tanto, está previsto al menos un CASU por zona de salud, que dispondrá del material sanitario necesario para casos de urgencia, y que como mínimo tendrá un personal siempre de un médico y una enfermera. Todos los CASUS, lógicamente estarán perfectamente comunicados y coordinados con el transporte sanitario y con todo el resto, lógicamente, de los dispositivos de urgencia.

Las actuaciones dentro de los CASUS serán tanto en los CASUS, es decir en el espacio físico previsto para ello, como por supuesto en el domicilio de la persona que debe de ser atendida, como en la vía pública, si es necesario.

Por supuesto todo el personal que trabajará en el CASU, es decir, el médico, eminentemente, tendrá vehículo debidamente coordinado, es decir, con el equipo de comunicación necesaria para que en cualquier momento el médico en desplazamiento pueda estar comunicado para cualquier emergencia o cualquier otra urgencia.

Y lo que es importante, a lo que tendemos y lo que se pretende es que el tiempo que se emplee en el trayecto del médico hasta la persona que necesita la urgencia sea de un máximo de 15 minutos. Yo lo que creo es que es importante tener en cuenta esta pretensión también, puesto que es una pretensión muy importante, el intentar, vuelvo a insistir, el que ese tiempo de transporte sea lo mínimo posible.

Luego, como usted ha insistido mucho en los municipios rurales, preocupación que, por supuesto, compartimos con usted, quiero que sepa también que está previsto un plan de consultorios rurales a lo largo de los tres próximos años, donde se va a pretender hacer toda una serie de inversiones en todos los municipios para que exista un local sanitario para que los enfermos puedan acudir, digamos, a este local.

En estos momentos todos tenemos claro que es un problema estos municipios; quiero que se tenga muy claro también que en estos momentos la planificación sanitaria no puede tener previsto, como antiguamente la gente quería, o tenía, un médico en cada pueblo; yo creo que eso en estos momentos es una situación impensable, desde un punto de vista económico, evidentemente.

Lo que antiguamente se hacía, tener el médico las 24 horas del día, son situaciones que en estos momentos ya no se pueden consentir, y que por lo tanto la planificación sanitaria debe de ir por otros derroteros, pero, por supuesto, y eso es preocupación nuestra, por supuesto estos derroteros deben de garantizar absolutamente la asistencia a todos los municipios y a todos los habitantes de la Comunidad Valenciana, y como dice usted, sin ningún tipo de discriminación.

Esa es la idea que llevamos; por lo tanto, cuando usted en su proposición no de ley nos pide que en el plazo de tres meses presentemos un plan de urgencia, yo le tengo que rechazar la proposición de ley por una razón muy sencilla, porque ese plan de urgencia está ya presentado, y en estos momentos se están acometiendo ya las acciones para que se realice en un plazo breve de tiempo.

El señor president:

Muy bien. Señor Monzonís.

El señor Monzonís Rey:

Señor presidente, muchas gracias.

Para réplica. Bueno, señora ilustre diputada Armengol, le agradezco que me conteste permitiéndome el derecho a réplica. También, vamos, hay unos pequeños errores que usted en la fogsidad o en el discurso no se ha dado cuenta. No es una proposición no de ley, ni siquiera una proposición de ley, es una propuesta de resolución.

Bueno, esto son pequeñas matizaciones. También le quiero agradecer que, posteriormente, ahora, podríamos decir casi que aprueben las enmiendas que en el debate de presupuestos ustedes nos rechazaron, porque nosotros habíamos pedido un helicóptero por provincia, habíamos pedido una dotación de UVIS móviles, y habíamos pedido una adquisición de ambulancias para los pequeños municipios.

Eramos, quizás, más parcos en nuestras aspiraciones, y ya

no pedíamos que fuera el Servicio Valenciano de Salud quien las asumiera, sino simplemente que las ambulancias fueran a cargo de los presupuestos del Servicio Valenciano de Salud, pero su utilización o su mantenimiento a cargo de los municipios. Ustedes ahora están dispuestos a asumirlo todo, mejor, mejor, o sea, nos parece muy bien.

Entonces, bueno, en el debate de presupuestos tuvimos toda esta discusión y no había forma de que ustedes lo aceptaran, ahora nos lo aceptan, bueno, pues muchas gracias. Demos por aprobadas aquellas enmiendas con posterioridad al debate de presupuestos.

También hay otra pequeña matización: he leído los informes que ustedes tienen, y, bueno, no hable de enfermeras, hable de ATS, porque usted que es mujer debería saber que hay enfermeras y enfermeros, o ATS mujeres, o ATS hombres. Y no solamente es usted la que lo dice, lo dicen los informes del Servicio Valenciano de Salud. Y yo soy médico, y hay médicos hombres y médicos mujeres, o médicas. Bien, entonces, nada más, tengo que agradecerle nuevamente el tema de la aceptación de nuestras enmiendas.

Por otra parte, su aspiración del tiempo máximo de 15 minutos yo la comparto y le deseo que sea posible, lo veo difícil con el mapa sanitario en la mano, porque las zonas de salud a veces hay caminos que son verdaderos vericuetos, hay masías que verdaderamente son lugares difíciles de acceso, ojalá a esto se pueda llegar.

Las cotas de los 15 minutos, ya nos gustaría a todos. Bien, esperamos que esto se produzca.

Respecto al tema de los consultorios rurales, los vamos a ir contando, los vamos a ir contando y nos alegrará que en 3 años esto se produzca, porque viendo las inversiones para este año, para el 92 solamente he leído yo que hay presupuestados 8. Si se está hablando de 400, por lo menos en las declaraciones del conseller, bueno, en 2 años más tendrán que ser 392. Cuando llegue el presupuesto para el 93 y 94 los volveremos a contar.

Aunque fueran 390 en tres años, también nos conformaríamos, le perdonaríamos 10. No se preocupe, nosotros haremos el seguimiento, y nos alegramos de estar en la misma sintonía, y vuelvo a repetirle, que con posterioridad usted vaya a aceptar nuestras propuestas que en su día ustedes votaron en contra.

Muchas gracias.

El señor president:

Sí, senyora de Armengol.

La senyora De Armengol Criado:

Mire, señor Monzonís, primero tengo que decirle que, en fin, su contestación, pues, lógicamente me ha alegrado porque ha puesto de manifiesto que desde luego lo estamos haciendo bien y vamos por buen camino. Eso por una parte.

Por otra parte tengo que decirle que los ATS es una cosa que está a extinguir, y que en estos momentos hablamos de diplomados en enfermería; por lo tanto, no estoy tan desencaminada.

Por otro lado, siempre estamos con lo mismo, y yo siempre estoy repitiendo lo mismo: el programa electoral, el compromiso del gobierno del cual hablamos es un compromiso a cuatro años. Por lo tanto, si usted en el presupuesto del año 1992 quiere que ya compremos absolutamente todo lo que hemos dicho, que, en efecto, íbamos a comprar para poder dar la atención suficiente, lógicamente se lo tenemos que rechazar, lógicamente.

¿Por qué?, porque, vuelvo a insistir, lo que aquí venimos a plantear en la mayoría de los casos es un programa a cuatro años, y ustedes quieren que ese programa a cuatro años en los presupuestos del año 92, cuando ni tan siquiera hace tres meses que se terminaron las elecciones, usted pretende ya que

realicemos en cuatro años el programa. Como comprenderá es absolutamente imposible.

Y nada más.

El señor president:

Pasamos a votación la propuesta.

Comienza la votación.

33 votos a favor, 36 votos en contra, ninguna abstención, queda rechazada la propuesta.

Pasamos a la siguiente propuesta. Propuesta número 4.314, el señor Castelló tiene la palabra.

El señor Castelló Boronat:

Ilustres diputados.

Durante las ya muchas horas de debate que llevamos se han oído en esta Cámara muchas cosas, y ciertamente creo que alguna de ellas muy interesantes.

De las intervenciones de los turnos en contra o en la explicación de voto realizadas por el partido socialista se desprende, desde mi punto de vista, dos grandes líneas argumentales por las que el grupo mayoritario se viene oponiendo sistemáticamente a todas y cada una de las propuestas de resolución...

El señor president:

Señor Castelló, explique su posición, no haga balance de la gestión de los demás grupos, explique su posición, por favor.

El señor Castelló Boronat:

Pero es necesario para explicar la propuesta y explicar lo que estoy diciendo.

El señor president:

La propuesta es anterior al debate.

El señor Castelló Boronat:

Gracias, señor presidente.

En nuestra propuesta de resolución, en la que proponemos que el Consell de la Generalitat haga las previsiones necesarias para consignar en los próximos presupuestos del año 93 y sucesivos la dotación suficiente para financiar la prolongación de la llamada ronda sur de circunvalación de Castellón, viene motivada porque, señorías, en Castellón nos preguntamos, y hoy más que nunca, después de los discursos en esta Cámara del partido socialista sobre Europa, sobre la competitividad en Europa, sobre lo que necesitamos para estar en Europa, y en lo que todos convenimos de que es fundamental las infraestructuras, la mejora de las infraestructuras para poder competir en Europa, señorías, los castellanenses nos preguntamos: con las infraestructuras que tenemos en Castellón, infraestructuras que son del siglo pasado, porque no sé si ustedes saben que en Castellón no se ha hecho ningún vial nuevo desde el siglo XIX, que su estructura viaria es la misma, y que la única obra de los últimos 50 años es precisamente la famosa nacional 340, sobre la que no voy a hablar porque ya se ha tratado aquí, reivindicación, yo diría que legendaria de todos, y que en su momento no se hizo para servir a Castellón, sino para que la circulación del tráfico desde Barcelona a Andalucía fuera más viable, y que ahora es una barrera importante, o el tema de la vía férrea, también reivindicación histórica de Castellón, todo lo demás, o por no decir, no se ha hecho absolutamente nada más que esto, en Castellón, el ayuntamiento de Castellón tiene un estudio general de tráfico en donde, posiblemente algunos de ustedes me imaginan que no conocen, por supuesto no tienen la obligación de conocerlo, pero yo le voy a dar algún dato a ustedes que creo que sería suficiente para que reflexionaran su voto en la propuesta que nosotros hacemos.

Señorías, en ese estudio de tráfico se dice que el 40% de los 164.000 viajes diarios que pasan por pleno centro de la ciudad no tienen su destino ni su origen en él, es decir, 66.000 viajes diarios son viajes que van de paso, de sur a norte o de este a oeste, y deben de pasar por ese centro obligatoriamente.

Nos cuesta atravesar Castellón en situación normal, sólo 5 kilómetros en su distancia de norte a sur, alrededor de 45 minutos. En estos momentos se están utilizando los caminos del término municipal, camino de donación, o camino antigua vía romana, como carreteras, porque no hay otra solución con el riesgo que ello implica, el tráfico este-oeste o viceversa discurre aún forzosamente por el mismo sitio que en el siglo XIX, por la calle Colón, calle estrecha con graves problemas de tráfico y peligro para los ciudadanos.

Señorías, nuestra propuesta es que la Administración de la Generalitat, el Consell, tome conciencia de esto a través del planteamiento que hacemos de esta propuesta de resolución de la Cámara, y en los próximos presupuestos se dote financieramente para resolver, en parte, porque esto resolvería en parte la problemática de Castellón, de la provincia y que incide en toda la Comunidad Valenciana, que de una vez por todas o circunstancialmente hagamos caso a ese discurso en el que todos estamos de acuerdo, de esa mejora de las infraestructuras para poder competir en Europa, porque los castellanenses —le repito— nos preguntamos lo que antes acabo de decir: ¿cómo vamos a estar en Europa de la forma que estamos? Y les voy a decir otra cosa: el ciudadano de a pie solamente encuentra una respuesta a ese —llamemos— olvido histórico de la Administración central, de la Administración autonómica sobre las infraestructuras y, fundamentalmente, las viarias en Castellón. Es que parece ser que por ser menos los problemas que tenemos no vayan a ser los mismos de todos los valencianos.

Muchas gracias.

El señor president:

Muchísimas gracias, señor Castelló.

Señor Nebot, tiene la palabra.

El señor Nebot Monzonís:

Gràcies.

Molt excel·lent president, il·lustres senyors diputats.

Les actuacions que la Generalitat està portant a efecte dins del pla de carreteres en l'àmbit de la ciutat de Castelló, és mostra de la clara voluntat d'intervenir en la solució dels problemes que se susciten en l'àrea urbana de Castelló. No obstant això, respecte a la prolongació de la ronda sud de Castelló proposada per vostés, cal tenir en compte el següent: en l'any 92-93 hi ha programades importants obres en accessos a Castelló, Castelló-Almassora, l'accés oest actual en la carretera Castelló-Borriol que serà l'accés a la Universitat Jaume I, el nou accés oest contempla la carretera Borriol-Betxí i la ronda sud. L'obra proposada és d'indole urbana, ha estat decidida unilateralment per l'ajuntament sense que haja estat estudiada per la Generalitat Valenciana.

Per tot açò i sense que es negue una possible col·laboració en el futur, hem de rebutjar-la perquè no és el moment oportú de plantejar-la ja que s'han discutit i aprovat els pressupostos del 92, i no té sentit comprometre el pressupost del 93 i del 94.

Res més i moltes gràcies.

El señor president:

Señor Castelló.

El señor Castelló Boronat:

Señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Señor Nebot, yo creo que de la lectura de la propuesta

queda clara la voluntad por lo menos del Partido Popular. No he dicho que no se haya hecho absolutamente nada; es cierto que algunas cuestiones que usted ha nombrado están ahí; en la propuesta habla exclusivamente de la circunvalación. En estos momentos está en ejecución una parte de esa circunvalación, el ayuntamiento de Castellón va a realizar otra parte a iniciativa propia del ayuntamiento y en la propuesta lo que se dice es que se hagan las previsiones para que se puedan incluir, considerar en los presupuestos y ni siquiera se dice que sean del año que viene exclusivamente, sino en los presupuestos del 93 o años sucesivos, y se dice eso por una sencilla razón, porque en el debate de presupuestos se vió como —llamémosle— excusa en situaciones o en plantamientos similares a éste, el que el Consell, la conselleria de Obras Públicas u otra conselleria no podía a bote pronto incluir o consignar los presupuestos un tema que no hubiera estudiado, que no hubiera preparado informes, que no hubiera hecho ciertas previsiones.

Yo ya le anuncio que en los próximos presupuestos una de las enmiendas, en el caso de que no estuviera previsto por el Consell y por el Partido Popular, va a ser ésta. Y creo que tienen tiempo más que suficiente para que esas previsiones o esos informes que la conselleria debe en su caso de realizar, se hagan. También le traslado la voluntad como representante del pueblo de Castellón por lo menos de lo que concierne al Partido Popular, a este representante y a este diputado, digo por lo menos porque no me negará que la tengo, por lo menos el porcentaje de votos que nos corresponde a nosotros porque parece ser que los señores socialistas se lo asumen todo, lo intentan de alguna manera desvirtuar, las cosas como son, y por tanto, yo creo que es un buen momento para reflexionar porque la propuesta tampoco creo que obliga al Consell a nada más de lo que dice, y es a prever esto.

Sería un logro importante que durante el tiempo que queda para los próximos presupuestos se pudieran preparar estos informes. Que con la respuesta del señor Nebot en cuanto a esa posible colaboración yo estoy seguro que se pueden desarrollar esas conversaciones para esto, y que la parte que quedaría en el tema de la circunvalación de Castellón pendiente, que es la que se propone aquí, es decir, la que va desde la carretera de Almazora enlazando por la avenida Hermanos Bou y avenida del Mar hasta coger la nacional 340, pudiera realizarse; porque tampoco es presupuestariamente y por los datos que yo en este momento tengo un inversión extraordinaria; por los datos que nosotros tenemos podía costar en torno a los 1.500 millones de pesetas en realizar esa inversión, que, con participación de la Generalitat y por supuesto del ayuntamiento de Castellón, sería una forma de aumentar la calidad de vida de los castellonenses y de los valencianos en general.

Muchas gracias.

El señor president:

Muchas gracias, señor Castelló.
Señor Nebot.

El señor Nebot Monzonís:

Gràcies, senyor president.

En la meua rèplica anterior he intentat no entrar, he fet l'esforç de no entrar, vosté ho ha dit molt lleument, el victimisme que fa moltes vegades el Grup Parlamentari Popular, la certa discriminació que hi ha sempre entre València sobre Alacant o sobre Castelló. He de dir-li que en aquestos 5 últims anys el Pla de Carreteres de la Comunitat Valenciana ha estat una inversió de 78.000 milions de pessetes, una part importantíssima s'ha fet a la província de Castelló. Això que vosté ha dit que des dels romans no s'havia fet cap via, entenem que l'autopista no la van fer ells i hi ha moltes més obres.

Després, el que sí que vull dir-li és que no se li oblide que les comarques de l'interior de la província de Castelló, l'esforç impulsor que està realitzant la conselleria d'Obres Públiques, jo li pregaria que pujara, puje vosté al Maestrat, puje vosté a la Serra Espadà i veurà el que està fent-se. És cert que des de l'any 25 no s'havia fet cap carretera, però també és cert que està tota en obres actualment. Està fent-se un traçat nou importantíssim per a les comarques del nord de la província de Castelló que és la carretera que parteix des de Onda a Montanejos en una inversió superior als 1.000 milions de pessetes, tota la inversió que està fent-se cap al Maestrat vosté ha dit que no es fa res, ni un cert victimisme.

Ara entraré en la qüestió del que vosté ha dit de la prolongació de la ronda sud. La prolongació de la ronda sud —li he dit abans que la Generalitat està oberta a estudiar la col.laboració— vostés han posat en el pressupost de l'Ajuntament de Castelló la participació de la Generalitat en eix aspecte, però vaig a dir-li més; en el Pla General d'Ordenació Urbana existeix un estudi econòmic-financer i un programa d'actuacions, aquí estan les partides destinades a fer eix viial que vostés, el que pot passar és que els diners que dedique l'estudi econòmic-financer per a fer urbanitzacions, vostés es dediquen a contractar assessors.

El señor president:

Passem a votació la proposta.

Comença la votació.

Vots a favor 28; 45 en contra; cap abstenció. Queda rebutjada la proposta.

Passem a la següent proposta 4.315.

El señor Monzonís té la paraula per a defensar-la.

El señor Monzonís Rey:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

La propuesta de resolución que vengo a defender dice lo siguiente: «las Cortes Valencianas instan al Consell para que antes del mes de junio presente un plan de actuación sanitaria sobre los municipios turísticos durante los meses de verano, en base a la mayor eficacia y coordinación de los medios humanos y materiales asistenciales, ir reforzándolos en la medida necesaria para dar una cobertura digna a todos los municipios».

¿Por qué presentamos esta propuesta de resolución? Consideramos que otro de los problemas importantes con los que se enfrenta la asistencia en el sistema sanitario público es la gran afluencia de personas que vienen a esta Comunidad en los meses de verano fundamentalmente. En esos momentos toda esa población flotante, en cuanto que no residen habitualmente aquí, población turística, producen una gran avalancha, producen una gran plétora en todos los municipios turísticos. El esfuerzo que realiza el Servicio Valenciano de Salud, aún siendo importante, consideramos que adolece de algunas deficiencias que se deben ir subsanando paulatinamente.

Por ello, consideramos que se debería revisar al alza y presentar ante estas Cortes, puesto que, como máxima expresión del pueblo estamos aquí sus representantes y queremos conocer y mejorar la asistencia sanitaria a estos pueblos turísticos.

En estos momentos la situación es que cuando llegan todos los veranos empiezan a aflorar problemas que todos conocemos, que hemos leído en la prensa y los que trabajábamos en el medio de la sanidad pública vivíamos directamente; eran los problemas que causan en los municipios turísticos ese aumento brusco e importante de población. Consideramos que los recursos que se le destinan no son del todo suficientes y que, en algunos casos, se produce inclusive restricciones en los servicios sanitarios que durante todo el año están funcionando, y en esos momentos llegan los meses de verano y en algunos

casos disminuyen esos servicios y produce bloqueos y situaciones cuanto menos conflictivas.

Es por ello que instamos a que el Gobierno valenciano nos presente el Plan de Actuación sobre esos municipios haciendo hincapié en los municipios turísticos en los meses de verano. Y esperamos que todos ustedes voten favorablemente esta propuesta de resolución.

Muchas gracias.

El señor president:

Muchas gracias.

Señora De Armengol.

La senyora De Armengol Criado:

Señorías.

Mire, señor Monzonís, desde que la conselleria de Sanidad y Consumo asumió las transferencias existe, desde el año 88, existe cada año un plan especial para asistencia a los municipios turísticos.

Yo es que, no sé, en todas las intervenciones que me han tocado, yo pienso que en la mayoría de ellas pues hubiésemos perfectamente podido ahorrarnos este debate; y creo que nos hubiésemos podido ahorrar este debate con un mínimo de conocimiento de las cosas y de la situación.

De verdad, vuelvo a insistir, y eso se lo dije ayer al señor Botella: las consellerias, todo el personal, los directores generales que, vuelvo a insistir, es gente educada, gente que trata bien a la gente, que no muere; pues ¡oiga! que usted con todas las posibilidades del mundo, con la autoridad que le da una acta de diputado, yo pienso que usted puede pedir toda la información posible e imaginable y nos evitaríamos muchísimas cosas.

Volviendo al plan. En el año 91 se contrataron para esa asistencia, el verano pasado, 254 facultativos más, 192 de personal de enfermería y 48 personal de apoyo, que refuerzan todos los consultorios que ya dan asistencia y donde se ponen para el verano algún otro consultorio más en todos esos municipios.

Además, además, como usted sabrá, si yo supongo sigue o vive de cerca esa problemática, se le da toda la publicidad posible o imaginable para todas las personas que vienen de fuera que desconocen el terreno y que desconocen cómo es la asistencia sanitaria en el municipio donde van a veranear, tienen absolutamente toda la información en folletos, en posters; y dónde pueden recoger toda esa información en todos los centros públicos que existen dentro de esos municipios.

Por lo tanto, vuelvo a insistir, está ya ese plan. En estos momentos en la conselleria están ya elaborando el plan para el año 92, se están ya haciendo las contrataciones adecuadas. Además esa plan se realiza siempre contando, por supuesto, con los municipios turísticos y se hace de acuerdo con los municipios turísticos. Por lo tanto, usted está pidiendo aquí una cosa que ya se está realizando desde que la conselleria de Sanidad y Consumo tiene las transferencias del Insalud. Claro, usted ahora me saldrá en que ¿con eso es suficiente? Claro, en esta vida nada es suficiente; por supuesto que nada es suficiente y por supuesto que cada año hay que mejorar, y para eso estamos aquí; y cada año solemos mejorar absolutamente todos los servicios sanitarios. Y ahí está la demostración, que son los presupuestos; porque si no, le recuerdo todo el esfuerzo que ha hecho esta conselleria desde el año 88 con números.

Por lo tanto, se han hecho muchísimos esfuerzos, se está dando toda la atención adecuada y posible en los municipios turísticos. Pero no me venga ahora saliendo a decir que eso es poco. En esta vida todo es poco.

El señor president:

El señor Monzonís.

El señor Monzonís Rey:

Señora Armengol, evidentemente lo que no puede hacer este diputado es ponerse en una postura maximalista, porque el maximalismo evidentemente siempre es inalcanzable. Yo nunca voy a hablar del cien por cien o del mil por mil, pero sí que debemos todos, nosotros y ustedes, tender paulatinamente hacia la mejora, y mi obligación como diputado perteneciente a un grupo de la oposición es señalarles a ustedes las deficiencias que se producen en su política. No está en mi mano corregirlas porque no pertenezco al gobierno; el día que pertenezca al gobierno por supuesto las corregiré.

Y le recuerdo que todos los años, yo, que lo he vivido desde las juntas de personal de los trabajadores sanitarios, nos hemos manifestado cuando se han cerrado plantas hospitalarias. No me digan que no se cierran plantas hospitalarias. Y hemos protestado el personal sanitario cuando hay deficiencias en la dotación de sangre en los meses de verano cuando más falta hacen. No me diga que eso no ocurre.

Y después hágame usted los cálculos y dígame si realmente la población valenciana aumenta o disminuye en los meses de verano, y si la ratio enfermos/personal sanitario aumenta o disminuye en los meses de verano. Yo, por lo datos que tengo, pienso que disminuyen.

Entonces, los esfuerzos que ustedes hacen son importantes, se lo he dicho al principio. Pero hay cosas, hay cosas, que son tan prioritarias para los ciudadanos, tan prioritarias como la salud y la vida, y que los planes de cuatro años..., mire, el que hoy se muere y de aquí a tres años se soluciona el problema, y de aquí tres años no se hubiera muerto, a ese no le consuela, a ese no le consuela nada saber que de aquí a tres años quizá no se hubiera muerto. Entonces, quizá, y vuelvo a repetirlo, yo no voy a pedir nunca el cien por cien, pero en los temas de asistencia sanitaria, en los temas en los cuales está en juego la vida y la salud de los ciudadanos, voy a serle mucho más exigente que en el resto de las cuestiones, porque no es otra cosa más que eso, la salud y la vida de nuestros conciudadanos la que está en juego. Sé que ustedes harán un esfuerzo, bien, pero aquí es prioritario.

Usted nos dice que todo ya lo tienen hecho, que todo lo están haciendo. Si funcionase perfectamente, y fuera todo bien y no hubiesen los problemas que le he señalado, diríamos: bueno, es que los planes que hace la conselleria van bien, no hace falta modificarlo, no hace falta mejorarlo, no hace falta revisarlo; ya van bien, para qué lo vamos a tocar. Nosotros no hemos tocado otros temas porque de momento creemos que estos son los más prioritarios y hemos señalado donde existen más deficiencias.

Luego me dice usted que es que no me entero, que no sabemos, que los tal son muy amables. Mire, hay otro tema, que ya llegará en su momento, en el cual yo he pedido unos informes al conseller y no me los ha dado. O sea, que no siempre ocurre así, no siempre se nos facilita toda la información que pedimos por el conducto reglamentario. Están los papeles ahí y ya saldrán.

Entonces dicen: «no tienen ustedes toda la información»; si la pedimos y no se nos da, difícilmente tendremos toda la información. Espero que la próxima vez que pida informaciones se me faciliten todos los informes, todos los estudios y todos los trabajos que se hagan por funcionarios públicos, con dinero público y que los pide un representante de los ciudadanos elegido por el voto libre de los mismos.

Muchas gracias.

El señor president:

Muchas gracias.

Señora Armengol.

La senyora De Armengol Criado:

Mire, señor Monzonís, usted habla de muchas deficiencias, pero yo no le he oído ni una sola, ni una. No ha dicho ni una. Entonces, claro, hablar en esos términos, pues yo también puedo hablar de muchas cosas. No ha dicho ni una deficiencia. Nada más me ha dicho que hay que mejorar. Por supuesto que hay que mejorar, ¿que aquí alguien le ha negado que hay que mejorar? Por supuesto. Y seguramente el año que viene invertiremos más y seguramente el año que viene haremos más cosas.

Luego usted, precisamente en esta intervención, lo que pasa es que traba las intervenciones. Le estoy hablando de que este plan lo estamos realizando para este verano, no lo estamos realizando a cuatro años. Por lo tanto no traba las intervenciones porque en este caso concreto he sido muy clarita, en el sentido de que le estamos diciendo que en estos momentos estamos realizando el plan para el verano 92. Por lo tanto, no venga aquí sacando —como tiene tendencia a hacer— muertos y a sacar cosas así que no vienen al caso. Que la asistencia sanitaria en esta Comunidad, en estos momentos —y si no viaje y salga y verá la diferencia— en estos momentos la asistencia sanitaria en esta Comunidad es absolutamente de primera calidad, que la demanda cada día es mayor y cada día se pide más calidad, por supuesto; y que esta conselleria, desde luego, de acuerdo con esta demanda y este aumento de la calidad que la gente exige, va a responder adecuadamente.

El senyor president:

(Inoïble) la proposta 4.317.

El señor Devesa tiene la palabra para su defensa.

El senyor Pérez Devesa:

La meua intervenció, en nom del Grup Parlamentari Popular, és per a sol·licitar en aquesta proposta de resolució que les Corts Valencianes insten el Consell perquè la conselleria d'Indústria, Comerç i Turisme, i en concret l'Institut Turístic Valencià, promoga accions promocionals de la Comunitat aprofitant la difusió inercial de la imatge d'Espanya des dels esdeveniments esportius culturals que es faran en el 92.

Eixos esdeveniments estem totalment convençuts que poden afectar seriosament i negativament el sector turístic de la Comunitat Valenciana quan a les previsions d'ocupació de la present temporada.

No és de rebut, pensem, quedar-nos creuats de braços davant l'oferta i el protagonisme de la Barcelona olímpica, de la Sevilla expo-centenària i del Madrid cultural.

La Comunitat Valenciana, centre receptor turístic de primer ordre, ha de contrarestar en imaginació la dura competència que es produirà enguany, i suposem d'aquests esdeveniments, sumar-se i complementar-los, no lluitar contra ells, perquè això seria una lluita impossible; i complementar-los des d'accions promocionals concretes, específiques que divulguen els nostres atractius naturals, artístics, històrics, turístics i infraestructurals. Concretament el cas de la infraestructura esportiva pot ser un motiu concret que podria oferir-se a aquells països en delegació olímpica i d'alguna forma provocar que la Comunitat Valenciana estiguera present en els moments importants que faran d'Espanya un centre d'atenció mundial.

L'IVAM concretament, centre cultural valencià, en les seues activitats està fent una bona labor, en les últimes exposicions de Pinazo i Sorolla. Pensem que l'Institut Turístic Valencià no està a eixa altura, i nosaltres el que volem és, des d'ací, impulsar aquesta acció. I hi ha un muntó de coses que es poden perfectament vendre turísticament. I jo ahir pensava i llegia que tenim un valencià que possiblement la gent no coneix bé, però que va ser en 1492 l'esponsor dels Reis Catòlics el viatge de Colom a Amèrica, i és concretament Lluís

de Santangel que té una xicoteta estàtua en l'Alameda, prop del Túria. Això possiblement no se sap si no s'aprofita en 1992 per a divulgar la imatge d'aquesta persona; possiblement ja mai es faça perquè en qualsevol obra pot volar la seua estàtua també.

La qüestió és que totes aquestes qüestions, totes aquestes coses poden servir per a tenir una presència valenciana en eixos esdeveniments. Torne a subratllar allò que abans he dit, que no s'entenga aquesta proposta com a una promoció que lluite contra eixos esdeveniments perquè això no és possible, però sí que els complimente i que faça i tinga una activitat difusora dels atractius de la nostra comunitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Pérez Devesa.

Per favor, prenguen seient.

Anem a passar a votació la proposta de resolució defensada pel senyor Pérez Devesa.

Comença la votació.

Vots a favor, 63; 1, en contra. Queda aprovada la proposta de resolució.

Per explicar el vot té la paraula el senyor Fenollosa.

El senyor Fenollosa Ten:

Moltes gràcies, senyor president.

Per explicació de vot d'aquesta proposta de resolució que ha presentat el Grup Parlamentari Popular en què tanmateix no és tan sols pel contingut, perquè indubtablement aquestes propostes que ací es plantegen la conselleria d'Indústria, Comerç i Turisme, a través de l'Institut Turístic Valencià, ho està fent, tant en el pavelló de l'Expo de Sevilla com de l'oferta que a través de les distintes xarxes que s'ha dispostat per a l'Olimpiada de Barcelona.

Jo crec que si alguna explicació amb més contingut i més força té és perquè ens congratulem perquè la racionalitat estiga entrant ja en el Partit Popular. I que, jo no sé si per qüestions d'imposició o per qüestions d'evolució en els seus plantejaments, però que vinguen ja a reconèixer que l'Institut Turístic Valencià és un organisme adequat i que, és clar, d'eixa manera han estat ja canviat de criteri i vénen a les tesis del Consell. I d'aquesta manera, a més a més, estan recolzant el que és la política turística del Consell.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Se suspende el Pleno hasta las doce menos cuarto.

(Se suspén la sessió a les 11 hores i 29 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 11 hores i 49 minuts.)

El senyor president:

Il.lustres Senyors Diputats, continua la sessió.

Per a la defensa de la proposta de resolució 4.319, té la paraula el senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Gràcies, senyor president.

Molt Excel·lent President. Senyories.

La proposta de resolució que presenta el meu grup i que defense en aquests moments diu: «Que el Consell de la Generalitat inste el Govern de la nació que s'adopten les mesures oportunes tendents que es realitzen en inversions en l'aeroport d'Alacant que pal·lien la pèrdua de tràfic aeri sorgit en els últims anys, així com la posada en vigor d'una terminal de càrrega sumament necessària per al desenvolupament econòmic de la província. Igualment que es realitzen les gestions oportunes tendents que la companyia Iberia reprenga el servei en l'aeroport d'Alacant.»

Totes les seues senyories saben el sentiment de subestima i discriminació que ciutadans d'Alacant tenen respecte al Govern socialista de la Generalitat. I un dels problemes que últimament i amb major vinculació han influït en la susceptibilitat dels alacantins ha estat, sense cap dubte, l'aeroport de L'Altet, l'aeroport d'Alacant.

Ja en 1988 es va establir un pla triennal d'inversions pels aeroports de la comunitat. I respecte del d'Alacant s'adjudicaven obres per valor de 200 milions de pessetes amb un objectiu material de revisió, reparació i manteniment dels llums de senyalització de les pistes.

A continuació va haver un altre pla triennal d'inversions de 1991 a 1993 i s'han tornat a pressupostar 600 milions de pessetes per obres de manteniment de l'aeroport alacantí.

Aquest és el moment en què, segons les nostres notícies, ni s'han efectuat les inversions del trienni 88/90, ni s'han començat, ni tanmateix tampoc no les del 91/93.

Això, com a una desatenció altament perjudicial per a l'aeroport de la nostra comunitat que fins 1991 havia estat considerat el número quatre d'Espanya, entenem que suposa un greu perjudici que pot i de fet està deteriorant les comunicacions de la Comunitat Valenciana amb una incidència especial a la província d'Alacant.

En qualsevol cas el mal ja està fet, no sols per incompliment de la inversió prevista sinó pel fet, que crec que totes les seues senyories coneixen, de la suspensió dels vols de la companyia Iberia en l'aeroport d'Alacant.

Efectivament, com vostés saben, la companyia Iberia va decidir al final del passat any la suspensió dels seus vols des d'aquell aeroport o cap a aquell aeroport, i va deixar com a responsable de la comunicació aèria del sud de la nostra comunitat la seua filial o segona marca, Aviaco, amb menys de la meitat dels vols.

Dos problemes han sorgit immediatament: primer, la comunicació que suposa la suspensió d'una quantitat de vols que, combinats amb vols nacionals i estrangers, comunicava diàriament la província d'Alacant amb quasi tota Europa. La conseqüència de la comunicació a mig termini és pobresa.

Segon, tenint en compte que la terminal de càrrega era un servici a càrrec d'Iberia, al desaparèixer la companyia s'ha fet patent la urgència del muntatge de l'oportuna terminal de càrrega que es necessita per atendre les 11.000 tones de mercaderia que a l'any traficaven per eix aeroport i que, segons les últimes notícies, van baixar a 6.000 tones a l'any.

Vostés saben l'econòmic que significa desplaçar dels centres d'embarcament de productes de les nostres empreses i els nostres indústries, per no parlar encara del perjudici que ocasiona desplaçar al sector turístic de la província d'Alacant. Així es fa necessari una nova torre de control i la reestructuració de la zona d'aplegada dels passatgers.

Aquestes obres que estan previstes han de ser reclamades pel Consell per tal que l'aeroport alacantí pugua complir els objectius a què s'ha destinat.

Ha de ser el Consell de la Generalitat el que s'interessa per aquests problemes, i uns més que té la província d'Alacant, per tal que exigesca del Govern de la nació i que això es pose prompte a funcionar i que es pugua recuperar el tràfic que tenia l'aeroport d'Alacant.

I, per últim, en la nostra proposta demanem també que s'inste el Govern central per tal que gestione la tornada dels vols d'Iberia a l'aeroport de L'Altet.

Aquest punt és de capital importància per evitar la desbandada general i això no ho diem de forma gratuïta. Un exemple, la companyia KLM ja ha anunciat el tancament dels seus vols en l'aeroport d'Alacant per al pròxim mes d'octubre. Per què? Doncs, senzillament l'absència de vols oficials, que

en un moment poden servir d'ajuda a altres companyies, fan que aquestes busquen terminals amb més servicis, amb millors servicis, en el cas que tingueren la necessitat de sofrir incompliments de la seua pròpia línia poder trobar el recolzament adequat.

Afegeixen a aquest tema el gran inconvenient de la dificultat d'enllaços des d'altres aeroports. I la conclusió seria que poc a poc l'aeroport afectat, l'aeroport d'Alacant una volta més, anirà sent condemnat a l'ostracisme. —Això és la peix que es mossega la cua. És el mateix, van deixant de fer unes coses i ja de forma encadenada van fallant en altres. Calculen el mal que es va causar al turisme de la zona, que per ser província d'Alacant indubtablement és Comunitat Valenciana.

Entenem que demanem un bé per a la nostra comunitat i que no és necessari argumentar més coses sinó demanar que siguen vostés Govern valencià, Consell de la Generalitat, més sensibles als problemes de la província d'Alacant, perquè tenen l'obligació de defensar davant de Madrid i de buscar-li solucions més idònies per tal que els alacantins se senten vertebrats, se senten identificats, se senten recolzats per la Generalitat que fins ara poc o res està fet per defensar tots eixos servicis, als quals ahir ja ens referíem amb el tema del ferrocarril, tots eixos servicis que la província d'Alacant està perdent. I que des d'ací no es reacciona, des d'ací, s'ha de reconèixer per les seues senyories, el Consell no reacciona davant aquests problemes de la província d'Alacant. I no som nosaltres els qui creem eix enfrontament de què se'ns acusava ahir amb eixa discriminació sinó vostés amb la seua actitud de passar dels problemes de la província d'Alacant. Són els qui estan aconseguint que l'alacantí cada volta se senta més discriminat, cada volta se senta més abandonat i cada volta se senta més lluny, en compte de vertebrat, de la Generalitat.

Per tant, senyories, jo demane que reconsideren aquesta proposta que els presentem i que la recolzem entre tots. I siga el Consell de la Generalitat, com correspon, el que gestione davant Madrid que totes aquestes coses es realitzen ja d'una volta per sempre. I estarem procurant un bé no solament per a la província d'Alacant, sinó un bé per a tota la Comunitat Valenciana.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Maluenda.

Passem a votació la proposta de resolució defensada pel senyor Maluenda.

Comença la votació.

Vots a favor, 28; en contra, 39; cap abstenció. Queda rebutjada la proposta.

Passem a la següent proposta... Perdó.

Senyor Mollà, té la paraula.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.

El Grup Parlamentari d'Esquerra Unida ha votat favorablement aquesta proposta de resolució. I l'hem votat favorablement perquè compartim la necessitat perquè s'adopten una sèrie de mesures per millorar la infraestructura de l'aeroport de L'Altet que, efectivament, des de fa algun temps compta amb alguna sèrie de problemes que diferents estudis indiquen que es podrien resoldre amb unes inversions, tampoc no excessivament quantioses però sí necessàries.

Però volem explicar el vot precisament perquè nosaltres el que compartim és això. Però no compartim tota una altra sèrie de plantejaments que pensem que poden fer-se al voltant d'aquella situació i que considerem que són absolutament impropedents.

Nosaltres no ens considerem discriminats, en eix sentit no reivindicuem que també l'aeroport de L'Altet es convertesca o pugua convertir-se en una base de l'OTAN, no reivindicuem això, en absolut. I, en tot cas, està clar que per exemple a Castelló

tampoc no hi ha aeroport, potser a Castelló els done una idea, i es podria reivindicar un aeroport i parlar de la gran discriminació que hi ha respecte a València i a Alacant. Però, en tot cas, ahir també teníem l'oportunitat de veure ací uns plànols sobre un altre aeroport que existeix al País Valencià i que també estava molt mal, també tenia moltes necessitats, segurament és també cert, jo el conec menys, —he de dir-ho—, però que no dubte que efectivament tinga eixes necessitats.

Però això és una qüestió absolutament diferent. Nosaltres expliquem el vot precisament per això, volem que quede clar que nosaltres quan veiem que existeixen una sèrie de necessitats el nostre recolzament va a estar per a la superació d'eixos elements negatius, però no per a entrar en cap joc de victimisme que a més a més no ho recomane a ningú, perquè finalment potser que acaben a bufetades en el mateix lloc on es practica el victimisme, perquè ja no se sap qui és el que vol ser millor, o qui és el que vol ser més víctima.

Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.
Senyor Nebot.

El senyor Nebot Monzonís:

Gràcies, senyor president.

El Grup Socialista en l'explicació de vot vol deixar ben clar que la postura del Govern i del grup majoritari de la Cambra és recolzar, com ha dit el president de la Generalitat repetides vegades, recolzar tot el que faça falta l'aeroport de L'Altet.

I dit això hem votat que no perquè no estem disposats a recolzar la postura de victimisme i de catastrofisme que habitualment fa l'apòstol d'aquella província. No volem entrar aquí perquè ell sap perfectament en quina situació es troba el tema, hi ha multitud de preguntes contestades, el dimarts es va contestar una proposta de resolució, i així estem.

Ell té perfectament, i jo ho recordaré a la Cambra, que les inversions previstes per l'estat en l'any 1992/1995 suposen 3.200 milions de pessetes, i en ells es contempla un nou edifici en una terminal que entrarà en servei l'any 1995 de 2.500 milions de pessetes. El grup de la Cambra que ha presentat la proposta de resolució ho sap perfectament, el que passa és que li convé més continuar fent el paper d'apòstol quan és crear el sentiment de desplaçament dels alacantins als ciutadans de la Comunitat Valenciana.

Eix és el problema que ell té.

El senyor president:

Senyor Maluenda. ¿Per? (Remors) Perdó, un moment. No ix, no està en pantalla. Ara sí.

El senyor Maluenda Verdú:

Bo, senyor president.

És obvi per què m'he alçat, per a demanar-li a vosté un torn de rèplica al diputat del Grup Socialista que no ha explicat el seu vot. I en el supòsit que vosté no me la concedisca, sol·licitar en base a l'article 64 l'observança del Reglament, i com a conseqüència demanar-li a la seua digna presidència que llisca l'article 65.

El senyor president:

Senyor Maluenda, vosté sap que hem fixat amb tota claredat el criteri que no hi hauria torn de rèplica en l'explicació de vot.

El senyor Maluenda Verdú:

Senyor president, però li estic demanat l'observància del reglament en base a l'article 64.

El senyor president:

Que vosté el coneix molt bé.

El senyor Maluenda Verdú:

Perfectament, però volguera que la seua digna presidència il·lustre a les seues senyories.

El senyor president:

Hi ha un criteri fixat que no hi ha torn de rèplica.

El senyor Maluenda Verdú:

Moltes gràcies, senyor president. Una vegada més.

El senyor president:

Senyor Agramunt.

El senyor Agramunt Font de Mora:

Señor presidente, para rogarle también la observancia del reglamento y pedir la lectura del artículo 65 del reglamento de las Cortes Valencianas por la manifiesta indefensión que ante las alusiones realizadas por el diputado del Grupo Socialista, incluso de tipo personal, pedir que el diputado Maluenda pueda defenderse.

El senyor president:

Senyor Agramunt, separe usted un poco el micro, es que no le oigo bien, separe usted un poco el micro.

El senyor Agramunt Font de Mora:

Se lo vuelvo a repetir, señor presidente.

El senyor president:

Comprendo la fogosidad, pero no lo oigo bien.

El senyor Agramunt Font de Mora:

Para pedir la observancia del reglamento de estas Cortes Valencianas y al presidente, con sumo respeto, que lea el artículo 65 del reglamento de las Cortes Valencianas para dar la oportunidad al diputado, senyor Maluenda, de defenderse de las, incluso, alusiones personales y ofensivas vertidas por el diputado del Grupo Socialista.

El senyor president:

Mire usted, el turno por alusiones, que es el que usted está pidiendo, siempre le corresponde al presunto aludido, nunca al portavoz del grupo. Le ruego se siente, señor Agramunt, que estoy en el uso de la palabra y no he terminado. Déjeme usted que termine, o sea, que el turno por alusiones, y en todo caso, y usted conoce muy bien el criterio de esta presidencia, yo la verdad, es decir, si a mí me llamasen «apóstol de Alicante» no me sentiría en ningún momento ofendido. (Rialles.)

Vamos a pasar al siguiente punto del orden del día.

El senyor Agramunt Font de Mora:

Es increíble.

El senyor president:

Eliminación de... sí, exactamente, 4.320, el señor Hernández tiene la palabra.

El senyor Hernández Mateo:

Muchas gracias, señor presidente.
Señoras y Señores Diputados.

Sin ánimo de hacer apostolado, eso es evidente, pero sí con el interés de mi grupo por uno de los temas que afectan a la

provincia de Alicante, presentamos la propuesta de resolución que es del tenor literal siguiente: «Que el Consell de la Generalitat inste al gobierno de la nación para que se agilicen los trámites previos a la realización de la autopista de Alicante-Cartagena».

Este es un asunto que evidentemente ha corrido muchas líneas de tinta en toda la prensa, tanto provincial de Alicante como de la Comunidad Valenciana. Es un asunto que nos preocupa tremendamente porque no sabemos la indecisión que en este momento tiene el gobierno central para su ejecución.

Sabemos que tenemos una problemática al sur de la provincia de Alicante, y por tanto al sur de la Comunidad Valenciana en cuanto a su desarrollo infraestructural. Nos alegramos de que el plan de carreteras en la Comunidad Valenciana se ponga en marcha y ese eje vertebrador de Crevillente-Torrevieja sea importante para el flujo que podamos recibir, tanto de la autovía actual como vía Madrid.

Pero es evidente que eso no es suficiente para las aspiraciones del sur de la provincia de Alicante, no es suficiente para la conexión con nuestra vecina comunidad murciana, y por tanto con Cartagena, y también es cierto que al hablar de todos y cada uno de los municipios que componen ese sur de la provincia de Alicante, los gobierne quien los gobierne, estamos unánimemente de acuerdo en que eso es una gran obra que hay que realizar.

Pero viene transcurriendo el tiempo y las noticias son confusas y nos agradaría, de alguna forma, que se diera esa respuesta, y esa respuesta definitiva para la agilización de estas obras, considero que es el Consell en este momento el que debería instar para su próxima ejecución a la mayor brevedad posible.

Muchas gracias.

El señor president:

Muchas gracias.
Señor Nebot.

El señor Nebot Monzonís:

Gràcies, senyor president.
Senyories.

El Grupo Socialista va a explicar su posición para votar en contra de la propuesta de resolución, y tengo que añadir que sería fácil remitirme a las dos preguntas, ya contestadas por el conseller de Obras Públicas, la 597/91, y la 633/91, referente al tema de la autopista Alicante-Cartagena.

En estas dos respuestas del conseller, publicadas en el Boletín número 28 de las Cortes Valencianas, da cumplida explicación de qué situación se encuentra el tema de la autopista.

Para recordarle a su señoría tengo que decir que en primer lugar el MOPU ya ha realizado una serie de trámites previos a lo que es la relación de la autopista Alicante-Cartagena. Ha hecho, ha sometido en dos ocasiones el proyecto a exposición e información pública, y la Generalitat ha expuesto las alegaciones que ha creído convenientes, en el sentido de que en esa zona transcurren circunstancias excepcionales, como es los parajes naturales, la conexión con la red viaria, etcétera.

Todas estas circunstancias han sido hechas por consellería, frente a los proyectos que el Ministerio de Obras Públicas y Transportes ha presentado en cuanto a la variante, o a la autovía de Alicante-Cartagena. Le reitero que las respuestas del conseller están por dos veces en el Boletín de las Cortes, y eso es todo lo que tengo que decir.

El señor president:

Señor Hernández.

El señor Hernández Mateo:

Muchas gracias, señor presidente.

Muy brevemente, para manifestar una vez más nuestra incertidumbre ante lo que no comprendemos en ningún momento cuál es la situación del grupo socialista en esta Cámara, y cuál es la situación del gobierno de la nación.

No entiendo en ningún momento cómo después de las respuestas del señor conseller, cómo después de decir que ha estado dos veces expuesto, ustedes votan en contra. Jamás lo entenderé, mi grupo tampoco, y creo que esa es la confusión en que están metiendo ustedes a todo el sur de la provincia de Alicante a través, precisamente, de esa incertidumbre, de esa indecisión.

Con eso creo que lo han dicho ustedes todo.
Muchas gracias.

El señor president:

Muchas gracias.
Señor Nebot.

El señor Nebot Monzonís:

Gràcies, senyor president.

Señoría, le he dicho, yo creo que usted no ha leído las respuestas del conseller. Cita perfectamente la postura del gobierno de la Generalitat frente al tema de la autopista Alicante-Cartagena; en dos preguntas, claramente, le dice que se han presentado alegaciones al proyecto, y esa es la posición. En esas alegaciones está la posición del Gobierno de la Generalitat, frente al proyecto que el Ministerio de Obras Públicas y Transportes ha de realizar.

Usted sabe muy bien que la competencia es estatal y la Generalitat ha presentado lo que tenía que presentar en tiempo y forma.

El señor president:

Pasamos a votación la propuesta de resolución.
Comienza la votación.

Votos a favor, 24; en contra, 48; ninguna abstención.
Queda rechazada la propuesta.
Señor Mollà tiene la palabra.

El señor Mollà i Martínez:

Sí. Gràcies, senyor president.

Simplement per a dir que nosaltres hem votat en contra d'aquesta proposta de resolució, no perquè el senyor conseller haja contestat un parell de preguntes, sinó perquè aquest és un projecte que no és en absolut considerat com a positiu en les comarques del sud del País Valencià. Tot al contrari, és un projecte que ha motivat que bon nombre de persones s'hagen, fins i tot, desplaçat a Madrid per a protestar en contra d'un projecte que és tècnicament irracional, econòmicament improductiu, i destructor del medi ambient.

I que, nosaltres, el nostre vot en contra és clarament perquè estem en contra que s'agilitze qualsevol mesura respecte a l'autopista Alacant-Cartagena. Que, en tot cas, donaria un servei que està plenament cobert en l'A-7 fins a Múrcia i l'autovía de Múrcia a Cartagena, que representaria vuit minuts en un trajecte de cent i escaig quilòmetres. El que és una cosa que dóna un poc la mesura de la im procedència d'eix projecte.

Gràcies.

El señor president:

Propuesta de resolución 4.321.

Tiene la palabra el... perdón, el señor Botella la había pedido. Pero yo creo que es el señor Quirós el que la tiene, ¿no? ¿La pide? Pues la tiene.

El señor Quirós Palau:

Con la venia, señor presidente.

La propuesta inicial que presentó el Partido Popular, referida a la mejora, a la obtención y mejora de los problemas planteados

por los puntos negros en las carreteras provinciales autonómicas y nacionales de nuestra comunidad, ha dado lugar a—suponemos que se mantendrá— a una propuesta transaccional que realmente ha enriquecido la propuesta inicial nuestra, que si se quiere hay que reconocer que era más corta de miras y de perspectivas que la que se puede dotar cuando se tienen unos instrumentos de conocimiento y de gobierno y de estructura de gobierno; con la perspectiva y la experiencia del gobierno se pueden enriquecer mucho mejor las propuestas que cuando no se tiene esa experiencia y no se está en esa estructura.

Esto viene, se dice a cuento, porque es una buena oportunidad y una buena experiencia para demostrar que en muchas otras ocasiones hubiéramos podido adoptar posturas semejantes a esta. Podíamos haber llegado a posturas positivas en beneficio de los intereses y del desarrollo de nuestra comunidad y de los ciudadanos por nosotros representados. Y pensamos que habría sido un buen ejemplo. Y hubiera prestigiado esta institución mucho más que un debate degenerado en pelea en muchas circunstancias; y con un voto negativo, de incompreensión o de ostentamiento —o qué se yo!— de desconocimiento de la realidad.

Reconocemos que es mejor esta propuesta que la que presentamos nosotros, y nos hubiera gustado enriquecer en otras ocasiones las propuestas presentadas por nosotros. Y lamentablemente solamente hemos podido llegar a consensuar en lo que a nosotros respecta, ésta y la de los forestales; la propuesta de forestales que creo que ni se llegó a votar por la ausencia nuestra. Da igual. Hay una oportunidad para debatirlo en posterior oportunidad. Hay una propuesta, proposición no de ley. O una pregunta—en fin, no sé— hay un trámite parlamentario pendiente para ello.

De modo que esperamos que se mantenga este consenso general de la Cámara en defensa de un problema grave. Y que, bueno, nosotros con nuestra perspectiva quizá... se nos dijo miope... bueno, aceptamos el calificativo de miope en lo que respecta a este asunto, porque lo planteamos con los conocimientos de los datos solamente de la provincia de Valencia; en 3.450 kilómetros solamente hay 10 de puntos negros. Desconocíamos lo que tenía Alicante y Castellón. La premura del tiempo no nos ha dado lugar a ese largo trámite de la pregunta a través de la institución, que cuesta mucho de recoger el dato en retorno.

Y en esta ocasión, pues sí que es verdad que se puede ampliar a toda la comunidad el beneficio de esta propuesta. Estamos satisfechos de que nuestra proposición haya generado ese consenso, y un beneficio a la comunidad que en muchos otros sectores se hubiera podido también, en fin, aportar. Y que conste que este debate, a nuestro entender, ha tenido la oportunidad de que, con torpeza o como ustedes quieran, ha habido un esfuerzo tremendo de los representantes del pueblo de traer a esta Cámara, lo que cada cual cree que es una situación real de necesidad para nuestra comunidad.

Se habrá hecho mejor o peor, pero por lo menos aquí se ha expuesto lo que cada sector o cada diputado creía que era necesario para su comarca, para su ciudad, o para su provincia, o para su comunidad. Y esto es importante. Quizá, si no lo hemos hecho bien, lo haremos mejor otra vez. Pero aquí ha sido cámara de resonancia y de opinión de unos grupos con respecto a otros, de problemas vivos de nuestra comunidad. Y seguro que en la vez que viene se tratarán con mucho más acierto y quizá con mucha más cohesión, que parece que es la palabra que está de moda.

Muchas gracias, nada más.

El señor presidente:

Muchas gracias, señor Quirós.
Señor Nebot.

El señor Nebot Monzonís:

Molt excel.lent president.

Il.lustres senyors diputats.

He demanat la paraula per a llegir la transaccional, que diu així: «Enmienda transaccional. Las Cortes Valencianas instan al Consell para que continúe y profundice sus esfuerzos en el tratamiento de los puntos negros en las carreteras de la Comunidad Valenciana, llevando a cabo las gestiones que en cada caso resulten precisas. Realizar el oportuno seguimiento de la solución de los puntos negros de la red de carreteras del Estado en el seno de la comisión de tráfico y seguridad de la circulación vial en la Comunidad Valenciana. Acelerar la redacción del plan de seguridad vial de la Comunidad Valenciana, estableciendo los criterios de actuación en los puntos negros de la red autonómica y provincial de carreteras. Acelerar al máximo las actuaciones en las carreteras dependientes de la Generalitat».

Brevemente, explicar... no pienso consumir el turno de explicación de voto. Simplemente reafirmarnos que si en este tema hemos podido llegar a un entendimiento con el grupo popular, simplemente porque lean su propia propuesta de resolución, y es que las Cortes insten al Consell. Este tema es competencia de la Generalitat Valenciana, y en esto estamos dispuestos a llegar a mejorar todas las propuestas de resolución que sus señorías presenten.

El señor presidente:

Pasamos a votación la propuesta de resolución en los términos que ha dado lectura el señor Nebot.

Comienza la votación.

Votos a favor, 73; ninguno en contra, ninguna abstención. Queda aprobada la resolución.

Para la defensa de la propuesta 4.322, tiene la palabra el señor Pérez Devesa.

El señor Pérez Devesa:

Moltes gràcies, senyor president.

Il.lustres senyores i senyors diputats.

Parlar de municipis turístics és obrir l'endèmic contenció que unes poblacions concretes i específiques de la nostra comunitat en concret tenen amb l'Administració. Parlar de municipis turístics suposa destapar un dels més importants greuges comparatius que tenen eixos pobles. Parlar de municipis turístics hui significa, sense cap dubte, reconèixer una realitat socio-econòmica que afecta quasi exclusivament unes localitats que alberguen, temporal o permanentment, un número indeterminat de persones que res tenen a veure amb la població de dret. I que, no obstant això, requereixen el mateix nivell de prestació de servicis que aquelles que resideixen habitualment en eix municipi.

El fonamental problema a què s'enfronta el nomenat municipi turístic, és precisament el de les prestacions d'eixos serveis durant tot l'any, sense que siguin els habitants de dret els qui sofrisquen impositivament o fiscalment les càrregues econòmiques preceptives.

Aprofundim en els antecedents. En 1963 els actuals municipis turístics o anomenats així o entesos així, reivindicaren la seua pròpia carta econòmica, document que serviria per al finançament dels serveis que donaven no sols als seus habitants sinó a aquelles persones que els visitaven i que pernoctaven en els seus establiments. Deu anys després, els participants a la segona assemblea de turisme, insistiren en eix aspecte i fixen tres requisits bàsics per a obtenir la qualificació de municipi turístic: valor turístic, increment poblacional i capacitat d'hostatge. Un any després, la primera reunió espanyola de municipis turístics ressalta la necessitat de crear el fons de compensació que compulsa la població real amb la censada, sota el criteri de la relació places d'hostatge/habitants.

És precisament en el 84, quan la federació espanyola de municipis i províncies decideix i defineix el que actualment es coneix com a municipi turístic. Aquest mateix organisme denuncia els greus desajustaments entre l'actuació municipal i les necessitats que s'originen; tant pel creixement de la població en determinades èpoques de l'any, com per les exigències de prestació i dotació infraestructural idònies en tots els ordres.

La federació espanyola de municipis i províncies defineix els municipis turístics com els que, junt a un grup social permanent i estable constituït pels veïns i residents, existeix un altre grup humà, inestable, variable o estacional, format per persones que no tenen la seua residència habitual, però que, ocasionalment habiten en el poble i als qui l'Administració municipal ha de donar tota classe de serveis. Junt a aquesta irrevocable realitat, la FEMP afegeix que un dels aspectes que la defineixen és la falta de recursos econòmics. Així, en el sentit més ample té la consideració de municipi turístic aquell en què el sector turisme constitueix l'activitat fonamental, quan no l'única, pel seu desenvolupament sòcio-econòmic.

En aquest sentit, en definir el municipi eminentment turístic, cal afegir que la seua fonamental font d'ingressos és el sector turístic, base de la seua activitat econòmica. La seua capacitat extrahotelera, quan menys, duplica o ha de duplicar la seua població de dret durant tot l'any. Això és el que pensa el Grup Popular.

La situació actual, s'ha de dir al respecte que la promulgació d'una llei de municipis turístics sempre ha tingut els seus detractors. Això cal dir-ho, encara que el sector turístic representa una de les fonts de riquesa més importants de la nostra comunitat. Eixes dificultats es reconeixen obertament quan s'observa que en les transferències en matèria de turisme, a les comunitats autònomes s'ha retrocedit i no s'ha avançat en l'elaboració del citat text normatiu. Catalunya o Canàries, per exemple, han avançat en qüestions tènues com les taxes d'estància, que només han servit per a desviar l'atenció del fonamental problema. Eixa —al nostre criteri— no és la solució. Crear un model que genere una major pressió fiscal i no donar una major participació a aquests municipis en els pressupostos de la Generalitat, és, sense cap dubte, un plantejament desafortunat que el Grup Popular no comparteix.

El desequilibri pressupostari entre els recursos generals i els serveis que es donen, constitueixen la principal característica i problemàtica dels ajuntaments on el turisme és predominant entre els diversos sectors econòmics. Dit siga de pas, cal fer una incidència puntual que els municipis turístics ...és difícil complementar una altra activitat econòmica que no siga la que es maneja dins de l'àmbit de la indústria més artesanal o, possiblement, ja s'ha dit en aquesta trona, la didàctica o ensenyament.

Davant aquesta situació és necessari impulsar accions legislatives que corregeixen aquestes anomalies i garanteixen, amb les aportacions econòmiques del Govern autonòmic als pressupostos dels municipis, una major eficàcia en la prestació dels serveis bàsics d'infraestructura.

I, per concloure, senyories, vull dir que urgeix una llei de municipis turístics. Aquesta llei ha de ser un text molt concret que definisca concisament i clarament els municipis que entren en tal classificació. Ha de ser, igualment, de suma concreció quant als mecanismes legals de finançament i en les indicacions de les competències municipals per descentralitzar serveis i donar més autonomia als municipis.

El Grup Parlamentari Popular pretén, des d'aquesta normativa, que la Comunitat Valenciana segueixa sent líder en la matèria de turisme buscant, des d'inversions racionals, un augment del factor qualitat, des de l'increment de la millora de serveis públics. En definitiva, la llei haurà de posar fi al

desequilibri referit i indiscutit del municipi turístic amb relació amb els altres municipis.

El municipi turístic ha contribuït decididament a l'entrada de divises en el nostre país i, per tant, a equilibrar la balança de pagaments. I ara que està en una situació de pre-crisi, per l'abandonament a què ha estat sotmés, és imprescindible una regulació normativa que dote de recursos propis suficients complementats per una inversió pública de l'Administració autonòmica destinada a infraestructures i serveis que permeten remuntar la situació i tornar a tenir el liderat turístic que requereix la Comunitat Valenciana.

La llei de municipis turístics ha de fer viable una línia de millores en la prestació dels serveis públics que permeten superar les denúncies i problemes dels visitants d'aquest tipus de municipis.

La llei de municipis turístics ha de fer possible la transformació de l'actual crisi de creixement amb la reconversió del sector i aprofitant la demanda que es preveu en els pròxims anys ha de ser així.

És per tant que el Grup Popular proposa la resolució perquè des d'aquest Parlament s'insti el Govern valencià per tal que en un temps, que entenem pot ser suficient, de sis mesos presente per a debat i aprovació un projecte de llei sobre municipis turístics. Per a aquesta iniciativa demane el vot favorable de tota la Cambra.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies.
Senyor Almenar.

El senyor Almenar Palau:

Senyor president.
Senyories.

Intentaré començar la meua intervenció per les paraules primeres de l'Il.lustre Senyor Diputat Pérez Devesa: «parlar de municipis turístics és parlar d'un contenciós», deia el senyor diputat.

El meu grup pensa, pel contrari, que parlar de municipis turístics a la Comunitat Valenciana és parlar sobretot de col.laboració institucional, no parlar d'una confrontació sinó parlar de col.laboració institucional, per tal de millorar el que és l'oferta turística de la Comunitat Valenciana.

I és en eix sentit bàsicament de col.laboració institucional en el que el Govern de la Generalitat ha treballat i continua pensant treballar en el futur.

El problema que planteja la proposta de resolució presentada pel Grup Popular de regular per llei els municipis turístics, té no poques dificultats, des del punt de vista tal com està plantejada, no poques dificultats normatives.

És tracta, en primer lloc, d'un tema d'una complexitat que qualsevol persona, no solament d'aquesta Cambra sinó de fora de la Cambra, serà normal que entenga que quin municipi de la Comunitat Valenciana no és turístic. I, per tant, dir la regulació del que és turístic o no és turístic, des del punt de vista d'una classificació municipal, no és un tema que siga tècnicament fàcil i sobretot políticament fàcil.

El conjunt de pressions de classificació d'aquesta normativa seria fins i tot basat en arguments tècnics, perquè la generalització del fet turístic a la Comunitat Valenciana està molt estesa.

A més a més, afegiria una dificultat addicional. Ens trobem en una matèria en la qual podríem topar amb l'autonomia local consagrada per la Constitució. I, per tant, el fet de regular els municipis turístics sense afectar eixa autonomia local ens du segurament que del que es tracta, pense, deduït de la intenció

del Grup Popular, és de regular segurament actuacions en eixos municipis turístics, actuacions de l'Administració autonòmica en els municipis turístics. I això és el que s'està fent, senyor Pérez Devesa.

Per tant, si li lleven a la proposta del Grup Popular tota la càrrega de control o de normativa que poguera restar autonomia municipal, el que queden són actuacions, són ajudes. I això és el que està fent-se.

Es tracta, per tant, de reconèixer per la seua banda que dins dels dos programes que afecten l'activitat turística a la Comunitat Valenciana, bàsicament des del punt de vista del programa d'ordenació turística i del programa de competitivitat, arreglen un conjunt d'activitats que estan desplegant-se a través del pla d'infraestructures higièniques del litoral de la Comunitat Valenciana que suposen, bàsicament l'eix bàsic, una dotació global de més de 400 milions de pessetes.

I per això parlava que, des del punt de vista del nostre grup, no tant és parlar de municipis turístics, no és també parlar d'un contenciós, com d'una col.laboració institucional per a dur a terme el desplegament d'eix pla i d'algunes altres activitats que no són estrictament d'higiene del litoral.

Bàsicament es tracta, per tant, la proposta del partit popular, d'una proposta que des d'un punt de vista més general es podria generalitzar a municipis de serveis, industrials, etcètera.

En el fons de la qüestió, senyor Pérez Devesa, es tracta d'un tema que ha de veure molt, d'una manera general, amb el finançament dels municipis, amb el finançament de les hisendes locals. I aquest és un tema, evidentment, que s'escapa de la competència i del contingut d'aquesta Cambra. No tant en allò que respecta a la col.laboració institucional en activitats que són pròpies de la Comunitat Valenciana, en això és evident i li he reconegut que no, però sí en el que significaria normal, regular per llei eixes activitats.

I és per això que entenem que la seua proposició no de llei, compartim, és més, més que compartim la preocupació que el Consell té per l'activitat turística desplegada pels municipis de la Comunitat Valenciana, entenem que no és el vehicle adequat per a dur a terme eixa finalitat que compartim, que és la de promoure i expansionar l'activitat turística valenciana.

Segurament, a través d'altres programes concrets de la col.laboració institucional, no del contenciós, a través d'eixos plans que estableixen col.laboracions entre institucions amb Consell i municipis, segurament serà més efectiva la finalitat que vosté persegueix o que el seu grup persegueix, no tant a través d'una normativa que podria restar competències als municipis o, en tot cas, invadir autonomia municipal. I, en tot cas, no s'entén massa fins i tot també el termini tan estricte que posa, per davant de la seua proposició, de sis mesos.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Almenar.
Senyor Pérez Devesa.

El senyor Pérez Devesa:

Gràcies, senyor president.

Senyor Almenar, he de dir-li que la veritat és que moltes coses que vosté diu ací jo les compartisc, perquè no deixen de ser raonables. I li agraija el to, és clar, també. Però jo vull puntualitzar-li unes qüestions.

Primer que tot, mire vosté, el contenciós existeix i si aquesta llei no es du endavant, si això no es regula, continuarà existint. Jo no sé com s'ha de fer això.

Vosté diu que més que una llei fa falta la intensificació, jo entenc això, d'una col.laboració institucional per poder solucionar eixes disfuncionalitats que existeixen en eixa

prestació de serveis, en eixos pressupostos, que quasi sempre acaben en un endeutament tremend que fa inviable l'exercici d'una gestió municipal competent, seriosa i, tanmateix, en uns serveis que són fonamentals en l'aspecte de la prestació de servei de vacances. Fonamentals, perquè és on es denota la qualitat, on està la vertadera competència en els municipis turístics. On està, en la prestació de serveis? L'exigència cada vegada és millor; el sostre competencial és cada vegada tremend, més difícil; són més cada vegada els països competidors amb els quals Espanya ha de lluitar i, concretament, la Comunitat Valenciana.

Mire vosté, dificultats normatives, evidentment que sí. Una prova d'això és que aquesta qüestió ve arrossegant-se des de fa molt de temps i que arribarà a aquestes Corts, jo supose, que arribarà més vegades, perquè açò ja no és patrimoni exclusiu de cap grup concret. Jo pense que el seu també té açò entre una de les seues prioritats a dur a terme.

Greuge comparatiu, existeix, evidentment que existeix. En altres qüestions... Mire vosté, jo li he fet una reflexió puntual: és molt difícil complementar cap altra activitat econòmica en un municipi, molt complicat. Només possiblement l'artesanía, perquè l'activitat de vacances, l'activitat turística està molt relacionada amb el món ecològic. I és molt difícil i hi ha certa incompetència, incompatibilitat, entre l'activitat industrial i el món de l'ecologia. És difícil donar-li una altra via d'ingressos a una comunitat que està duent a terme una activitat turística, molt complicat. Només possiblement l'artesanía i alguna cosa més, l'ensenyament. Difícil, molt complicat.

Jo, senyor Almenar, amb tots els meus respectes, jo pense que vosté encerta. I jo compartisc la idea fonamental que és un assumpte de finançament, naturalment que sí. Qui li posa el qualificatiu al municipi turístic no és l'Administració, són aquells que la utilitzen, aquells que ho elegeixen per a destí de les seues vacances, nosaltres no. Nosaltres el que fem, lògicament l'Administració el que fa, és aprofitar-se lògicament de l'impuls econòmic d'eixa activitat per a l'ingrés de les divises corresponents. Però el qualificatiu, mire vosté, el qualificatiu s'ho posa qui elegeix el lloc per a passar les seues vacances, que exigeix cada vegada millors prestacions de serveis.

I això o ho soluciona aquesta Cambra o difícilment podrà retirar-se un sector que, vosté i jo compartim la idea, que està en una crisi cada vegada més profunda.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Pérez Devesa.
Senyor Almenar.

El senyor Almenar Palau:

Senyor president.
Senyories.

També per intentar, dins del conjunt d'idees o de l'intercanvi d'idees que s'han debatut respecte dels instruments per a promoure el turisme a la Comunitat Valenciana, si són a través d'una llei o és a través d'activitats, que és bàsicament un poc el contingut del debat que tenim.

Nosaltres entenem que hi ha un conjunt de matèries que efectivament estan i han de ser regulades per les Corts Valencianes directament.

De fet vosté parlava fa uns moments d'una de les grans atencions que han de tenir els municipis pel medi ambient, pel medi ecològic. Aquí està i esperem alguna col.laboració en el desplegament, primer l'aprovació i després el desplegament, de la Llei de Sanejament de la Comunitat Valenciana i la Llei d'Ordenació del Sòl no Urbanitzable en el seu desplegament.

Per tant, diguem-ne que sí que hi ha activitats, i hi ha normes emanades de la Cambra que estan fent possible que l'entorn d'eixos municipis turístics es conserve d'una manera adequada i siga el més adequat per a l'atracció de més competència turística.

Hi ha dues o tres coses en què no coincidim, i és en qualificar la crisi turística de molt greu. El nostre grup entén que la crisi turística no és tan greu com vosté l'ha pintat. Amb independència que estiguen fent-se accions per tal de fer front al que són incerteses i incertituds de la demanda turística que sempre està, a més a més, influïda per variables que no són controlades des de l'interior. Però no qualificariem la crisi com de molt greu.

Hi ha, a més a més, dos o tres elements que sí que són d'enteniment entre el que vosté ha dit, que és el problema de l'endeutament municipal. Em dona vosté la raó al que jo havia dit, el tema és de caràcter més general. És un tema de finançament de les hisendes locals. No és un tema que afecte únicament els municipis turístics. I, per tant, seria donar una prioritat absoluta en aquest tema als municipis turístics, seria un tractament diferenciat i injust amb els altres municipis que siguen industrials o de serveis o d'una altra naturalesa.

Acabaré dient-li, senyor Pérez Devesa, que vosté ha parlat de competitivitat, i que entén que una de les maneres de promoure la competitivitat de la llei de municipis turístics, nosaltres entenem que bàsicament, i a més a més, amb això no fem una altra cosa més que seguir exemples internacionals.

No hi ha... vosté no ha pogut argumentar una gran riquesa d'exemples estrangers sobre regulació de municipis turístics, ni tan sols a Espanya. Per què? Perquè és un tema en el qual no es donen exemples. No es donen exemples i no és per casualitat, perquè tècnicament és molt difícil dur endavant una política turística a través d'una llei de municipis turístics. És millor fer-la a través de plans específics horitzontals o de convenis institucionals. Eixa és la discrepància que tenim, senyor Pérez Devesa, per la qual el nostre grup no va a votar la seua proposta.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Almenar.

Passem a votar aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

Per 23 vots a favor, 43 en contra i 5 abstencions; és rebutjada la proposta de resolució.

Senyor Mollà.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

El Grup Parlamentari d'Esquerra Unida ha votat negativament aquesta proposta de resolució. I el que volem explicar és en primer lloc que això no és a causa en absolut, sinó probablement tot el contrari, de no tenir una actitud municipalista molt clara i molt definida. I que ho trac a col·lació perquè precisament ha estat únicament Esquerra Unida i Izquierda Unida, els qui s'han oposat a eixa il·limitació de les dotacions pressupostàries del fons municipal que s'ha tingut en el Ministeri d'Hisenda. I que els altres grups que ací estan representats, no van fer ni tan sols eix plantejament de vot particular en la federació espanyola de municipis i províncies per tal de reclamar un major finançament per a tots els municipis de l'Estat espanyol.

I això, efectivament és un problema que afecta aquesta proposició perquè efectivament on està el problema és en el finançament en general dels municipis. Crec que tampoc no se'ns podria interpretar la nostra negativa perquè no estiguem

d'acord que s'ha de millorar l'oferta turística, i que el turisme és un dels elements fonamentals del desenvolupament econòmic del País Valencià. Però també és cert que s'ha de canviar d'alguna manera el model turístic. I s'ha de canviar el model turístic també en un dels aspectes, i és que el que no es pot fer és tenir un model de desenvolupament turístic, que el que fa és sustentar el propi creixement de l'ajuntament i el manteniment dels seus serveis corrents en les recaptacions que es fan en les llicències de construcció. I això és un element important. I cal entrar en eix tema.

El que no es pot fer és carregar finançament un ajuntament turístic —i eix és el model turístic actual— a base que per un altre lloc aniré ampliant les urbanitzacions i aniré cobrant llicències per construcció. Perquè el que passa és que, efectivament, o quan s'acaba el municipi, o quan —com en aquest moment— hi ha un problema de demanda de noves, segones residències o habitatges en els municipis turístics; la cosa es paralitza i no entren diners per llicències de construcció.

S'haurà de gravar la propietat. I no és que nosaltres siguem partidaris d'ampliar els impostos. Però sí que som partidaris també de canviar eix model. Haurà que gravar la propietat, perquè la propietat sí que està allí tot l'any, encara que els turistes no estiguen tot l'any. La propietat sí que està allí. I serà a partir de l'existència de la propietat que s'hagen d'intentar finançar els serveis. Que efectivament han de ser uns serveis punta en determinades qüestions, encara que no hem d'oblidar que tampoc no s'ha de suportar per exemple, unes mateixes despeses en manteniment de col·legis, etcètera. Perquè efectivament és una població flotant que no —encara que això també està modificant-se en certa manera— que no genera l'obligació de tota una sèrie de serveis permanents.

És a dir, hi ha moltes coses que tractar ací. I cal tractar-les amb la suficient delicadesa, perquè clar, quan s'està veent també una realitat. Desgraciada realitat, segons el nostre plantejament; i és que hi ha una despoblació de les zones interiors del País Valencià menys desenvolupades turísticament cap a les zones del litoral més desenvolupades turísticament.

O plantejem el tema amb la suficient prudència, o no sé que pensaran a la Vall d'Uixó, Morella, Muro d'Alcoi o Requena. Però tindriem a la millor problemes de comprensió. I aquí moltes vegades en aquest debat s'està fent exercici de dificultats de comprensió de tota una sèrie de coses.

Per tant, el nostre plantejament és negatiu; en el sentit que nosaltres el que sí que pensem és que, primera, s'ha d'aconseguir eix major finançament municipal dels fons estatals —acabe immediatament, senyor president— i per altra banda sí que és necessari que es faça una regulació del règim local valencià, que ací integre els municipis turístics amb les seues característiques especials i particulars.

Però que siga en una regulació del règim local valencià globalment, que integre també la resta dels municipis amb les caracteritzacions que tinguen i que parle també d'àrees econòmiques i socio-culturals més àmplies —que no són les províncies— però sí que podrien anar en un terreny comarcal on eixa diversificació que té dificultats potser en els àmbits municipals, sí que pot tenir una vessant més possible dins d'eixes àrees comarcals. Eixa és l'explicació del nostre vot contrari.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Mollà.

Senyor Artagoitia.

El senyor Artagoitia Calabuig:

Moltes gràcies, senyor president.

El nostre grup s'ha abstingut en esta proposta de resolució, perquè de tota l'argumentació donada no hem acabat de veure de forma concreta i clara la necessitat de la llei de municipis turístics que se'ns ha plantejat. Ací s'ha comentat de la necessitat que hi haguera mecanismes legals de participació, una descentralització de competències, millora de serveis públics, etcètera, etcètera.

Al final el que està clar —que jo crec que tots estem d'acord— és la necessitat de recolzar els municipis turístics, per la necessitat que tenim de fomentar el turisme i ajudar-lo a eixir de la crisi en què està. El que està clar és que no acabem de veure esta llei; potser si esta llei haguera vingut amb un projecte de llei complet haguérem pogut estudiar i definir més què és el que es volia dir. Perquè per la mateixa qüestió que estem parlant, podríem trobar-nos que després haguérem de fer una llei de municipis industrials, o una llei de municipis de l'interior, o una llei d'assumpes de tema rural o qualsevol cosa, o agrícola; o per ací podríem anar, i cadascú voldria anar demanant una llei específica. La qual cosa podia posar-nos en una contradicció.

Potser que, a la millor, dins d'una llei d'ordenació del territori poguérem posar coses i explicar-les per ací. Al final, el que crec que està clar és que nosaltres estem d'acord que els municipis turístics han de tenir unes ajudes. Es tracta de fer unes mesures concretes; siga bé financeres o siga bé per exempcions, o siga bé el que es puga fer. Però realment no acabem de veure la necessitat d'esta llei, i de tota l'explicació que ha hagut pel grup que l'ha defensat, no hem acabat de veure la necessitat o almenys el contingut d'eixa llei.

Per tant, nosaltres continuem disposats a parlar d'est assumpte, però d'una forma molt més concreta.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Següent proposta de resolució, 4.323.
Senyor Botella.

El senyor Botella Crespo:

Gracias, señor presidente.

Nuestro grupo ha detectado en la redacción de esta propuesta de resolución algunos errores mecanográficos que podrían llevar a la conclusión de que lo que pedíamos era una propuesta monetarista, siendo nuestra intención inicial que fuese en unas condiciones de calidad. Por lo tanto, para no llevar a estos malos entendidos y evitar que el Partido Socialista pudiera votarnos a favor, retiramos la propuesta de resolución.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.
Següent proposta de resolució, 4.324.
Senyor Castelló.

El senyor Castelló Boronat:

Gracias, señor presidente.
Señoras y señores diputados.

En la propuesta que nos ocupa pedimos que el Consell remita a estas Cortes un proyecto de ley de presupuesto extraordinario para debatir cuál va a ser el destino de los más de 9.000 millones de pesetas que, como consecuencia de la firma del nuevo acuerdo del sistema de financiación autonómico, se van a ingresar en este ejercicio del 92. Desde un punto de vista objetivo, y del más puro sentido político de vocación democrática, no debería ni tratarse; pero no por inadecuada, sino porque no tendrían que haberse dado las circunstancias que hubieran provocado su presentación. Y su presentación por dos grupos parlamentarios, con una diferente reacción, pero que al fin y al cabo lo que pretenden es lo mismo.

No tendría que existir la duda, en estos momentos casi casi la seguridad absoluta, de que el Consell no quiere darle el mismo tratamiento político a estos nuevos ingresos que al resto del presupuesto. Es decir, el debate por el pleno de estas Cortes, de cuáles van a ser las políticas de gastos afectadas por dichos nuevos ingresos.

Desde nuestro punto de vista, la cantidad, la cuantificación en más o menos de estos ingresos no es en estos momentos lo fundamental ni lo que pretendemos traer a debate. Lo que consideramos importante es precisamente la voluntad política de hurtar a estas Cortes la discusión de unos nuevos ingresos que consiguientemente, y consiguientemente de su contrapartida en el estado de gastos, que no son producidos por circunstancias habituales en el trascurso de la ejecución de los presupuestos de la Generalitat, y que es para lo que entendemos deben de utilizarse las modificaciones de crédito, pero no en este caso.

No es en este caso, porque además lo que motiva estos nuevos ingresos es, ni más ni menos, uno de los asuntos fundamentales de la estructura autonómica, el sistema de financiación. Y cuando en este asunto que ha sido tratado en esta Cámara, tanto en Pleno como en la Comisión de Economía, incluso con la convocatoria de una Diputación Permanente, los grupos parlamentarios hemos dado pruebas sobradas de responsabilidad política apoyando las reivindicaciones que entendíamos y entendemos son justas de la Comunidad Valenciana, para que la voz valenciana fuera unánime en esta cuestión, nosotros en estos momentos apelamos a esa misma responsabilidad política, pero en este caso por parte del Consell y del grupo que lo apoya, para que de acuerdo con la propuesta podamos tratar con la importancia debida, y mediante el mismo mecanismo parlamentario previsto para el presupuesto ordinario, estos nuevos ingresos, que, repito, y quiero hacer hincapié en ello, lo fundamental en estos momentos no es la cantidad sino a qué se deben los mismos.

Y por ello solicitamos el apoyo unánime de la Cámara a la propuesta de resolución que textualmente dice: «Que el Consell de la Generalitat remita a las Cortes Valencianas, en un plazo máximo de 30 días, un proyecto de ley de presupuesto extraordinario para debatir y aprobar las políticas de gasto afectadas con motivo de los nuevos ingresos derivados de la firma del acuerdo del nuevo sistema de financiación en lo referente al ejercicio de 1.992.»

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Castelló.
Senyor Fuentes.

El senyor Fuentes Prosper:

Senyor president.
Senyores diputats, senyors diputats.

He escoltat amb atenció les paraules del diputat, senyor Castelló, que tractaven de justificar la seua petició d'esta proposta. I ha entrat en un camp no estrictament, com ell diu, o com s'ha dit en algun moment, monetarista, no un camp econòmic, sinó més enllà, perquè ha parlat de sentit democràtic.

Esta discussió podria allargar-se molt, i no és el cas per la duració del debat, respecte a una discussió doctrinal oberta, i que continuarà molt de temps oberta, sobre el paper del parlament i de l'executiu, l'evolució al llarg del segle XIX i XX. No vull tirar arrere en quan naixen els pressupostos i quan es disvirtua el sentit del patrimoni, de les monarquies absolutes i de l'aparició de la voluntat popular. Deixem la història, però recentment la discussió doctrinal sobre el paper del parlament, del paper de l'executiu, és una cosa que està en discussió, tant respecte al problema de l'elaboració, l'aprovació, i fins i tot la modificació dels pressupostos.

Més encara, la gran preocupació del parlament respecte al control de l'execució, el gran punt clau del debat pressupostari. També faria falta recórrer a molts autors, per no dir a la gran majoria, on tots han advertit el reconeixement constitucional, quan parlem de sentit democràtic, el reconeixement constitucional de les limitacions que té el legislatiu en matèria pressupostària. Reconeixement constitucional, i alerta, no sols la Constitució Espanyola, sinó de la gran majoria de les constitucions democràtiques europees de postguerra. Primer punt.

No tant i sols respecte al procés d'elaboració i execució, sinó al procés de modificació. En nostre cas, qualsevol de vostés poden tenir la constitució davant i pot llegir l'article 134 de la Constitució, o pot llegir l'article 55 del nostre Estatut.

Fins i tot, Constitució en mà, la iniciativa, l'elaboració pressupostària, i tot el que és la iniciativa de la despesa queda en mans del Govern, Constitució en mà, llegim l'article 88 de la Constitució en relació al 134. Però deixant est apartat que seria la base jurídica per la qual jo crec que tinc raons perquè vosté no diga que no té sentit democràtic, es refereix a la base jurídica respecte del que és la Constitució i l'Estatut, bàsica. Hi hauria que tenir em compte el fet que qui més directament regula els pressupostos de la Generalitat, és la nostra Llei d'Hisenda Pública.

Jo crec que vostés ací també tècnicament han confós en la seua proposta el coneixement del que és la Llei Pressupostària, perquè vostés han confós el que és un crèdit extraordinari, i han demanat crèdit extraordinari, —article 32 de la Llei d'Hisenda Pública, text refós—, que vostés poden tots tenir al seu abast, amb el que preveu l'article 37 d'esta mateixa Llei d'Hisenda Pública.

Per què? Perquè l'article 32 de la Llei d'Hisenda Pública parla del crèdit extraordinari que és on el defineix, i diu «que quan haja de dur-se a terme una despesa que no puga demorar-se i que siga de l'exercici següent i no existira crèdit...», —si llegim la Llei d'Hisenda Pública—. Mentre que l'article 37 diu: «es podran generar crèdits...», —no estem parlant de crèdit extraordinari, sinó de generació de crèdits—. Quan? Quan hi haja més ingressos sobre els totals previstos.

I els pressupostos estan presentats pel govern a primers de novembre, estan discutits al llarg de novembre i desembre, i aprovats abans que hi haja cap tipus d'acord ni certificació, i no sabem exactament què podria passar, i totes les discussions i l'incertesa de saber si s'aprovaria o no s'aprovaria.

Per tant, reconeixem el que diuen els textos constitucionals, reconeixem que tècnicament no és correcte demanar una llei de crèdit extraordinari, com vosté està demanant, sinó que ja està previst en la mateixa llei eixa generació de crèdits. I en tercer lloc, jo li diria també que hi ha una tercera part que m'agradaria contestar-li en est primer torn, per tal que vosté no diga que diuen coses i ací no es dignem a contestar, sobretot per a tractar d'evitar una excusa que a la millor vostés s'han posat massa endavant.

Vosté sap, i li ho dic si no per al seu coneixement, el que diu l'article 68 de la Llei d'Hisenda Pública, li la puc deixar després si vol exactament consultar-ho, i diu: «que l'executiu..., —i en est cas el conseller d'Hisenda responsable—, ... informará trimestralment les Corts de totes aquelles modificacions, operacions, del pressupost», per tant, la informació es dona.

I segon, no hi ha cap tipus de problema qu s'aplique l'article específic i corresponent de totes les lleis anuals de pressupostos, i ho torne a repetir ací, som l'autonomia...—i demane si vol que algú faça estudi de dret comparatiu—, ...l'autonomia que més informació preveu i dona en la llei de tota la resta d'autonomies, en la pròpia llei pressupostària. El conseller d'Economia dona informació de tot el que és l'execució pressupostària. Està arreglat no sols en la Llei d'Hisenda Pública, sinó en l'article específic de la llei pressupostària que tots els anys aprovem. I aquest any sense cap esmena, de la qual cosa m'alegre.

I hem d'alegrar-nos tots, perquè havent estat ponent de moltes lleis pressupostàries han hagut propostes del Grup Popular i dels altres grups de l'oposició, que al llarg dels anys han anat demanat més informació, i en totes les hem acceptat, i en totes les hem incorporat. Eix article diguem que ací és el més llarg de tot el debat pressupostari.

Per totes eixes raons, i tenint en compte que vosté deia que la xifra no era important, estime que la previsió del que diu, tant la Llei General Pressupostària, el decret legislatiu, text refós de 23 de setembre del 88, BOE del dia 29 de setembre, com el que diu la nostra Llei d'Hisenda Pública, text refós, com el que diu la nostra Llei de Pressupostos. És, crec, suficient com perquè vosté, crec, en este segon torn, tinguera la possibilitat de reconèixer que tècnicament la seua proposta no és correcta.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fuentes.
Senyor Castelló.

El senyor Castelló Boronat:

Gracias, señor presidente.

Señor Fuentes, creo que nadie duda en esta Cámara de sus habilidades dialécticas, y aunque recientemente le hayan dado un premio periodístico un poquito... un poquito en broma, pero bueno... yo no he planteado en absoluto el debate por donde usted ha querido llevarlo, es decir, que si técnicamente era o no correcta la propuesta. En absoluto, ni en términos económicos, lo he planteado exclusivamente en términos políticos.

Usted ha empezado diciendo y haciendo alusión a la discusión doctrinal, al papel del ejecutivo y al legislativo. En eso podemos estar totalmente de acuerdo, que constitucionalmente está reconocido y que la Ley de Hacienda Pública Valenciana también en ese sentido es clara, es decir, la iniciativa es, por supuesto, del gobierno, es del ejecutivo, y el legislativo tiene una función de control. Y en el caso de los presupuestos, de debate y aprobación de los mismos.

Yo no estoy diciendo, en absoluto, y en la propuesta, vamos, quien lo quiera entender así o lo quiera ver es que se debe haber puesto usted unas gafas oscuras, muy oscuras —que por cierto, estos últimos días usted llevaba—, de que sean las Cortes las que tengan la iniciativa en este sentido.

O sea, reconociendo eso, que es claro y evidente, y sobre lo que estamos de acuerdo, lo que estamos planteando aquí, y lo que yo le estoy diciendo al Gobierno de la Generalitat es que, dado que esos nuevos ingresos se producen por una circunstancia que no es habitual en los procesos de desarrollo de ejecución del presupuesto, que se producen como consecuencia de ese nuevo acuerdo de sistema de financiación, entendemos que eso es la suficientemente importante para que el Gobierno, para que el grupo mayoritario que sustenta al Gobierno, políticamente considere que esa partida, esos nuevos ingresos que vamos a tener este año, tengan el mismo tratamiento que han tenido los presupuestos de la Generalitat, y que van a tener en el año 93 y sucesivos esos ingresos que provienen de ese nuevo acuerdo, porque vendrán, porque van a venir, al debate de presupuestos del 93, 94 y 95.

Eso es lo que estamos diciendo, y usted sabe perfectamente que eso técnicamente es posible mediante la remisión a estas Cortes por parte del Gobierno de una Ley en ese sentido. No conculca en absoluto la Ley de Hacienda Pública Valenciana, no conculca, y lo sabe perfectamente, podrá decir que no porque le interesa decir que no y porque le interesa argumentar algo en contra, porque, vamos, si no no tiene en absoluto ningún argumento para oponerse a los mismos.

Yo creo que ha quedado muy claro qué es lo que el Grupo

Parlamentario Popular pretende con esta propuesta de resolución, y creo que también queda muy claro que no hay absolutamente ninguna razón, ni técnica ni política, bueno, ni técnica, sí política, sí política, para que el partido socialista se oponga a esta propuesta de resolución del partido popular, que, repito, reitero lo que pretendía, lo que pretende es el debate de esas partidas, de esos nuevos ingresos considerando la importancia que tienen por la calidad de donde viene y no por la cantidad; porque eso creo que se debate en otro foro, en otro momento, que supongo que también volveremos a tratar.

Muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.
Señor Fuentes.

El senyor Fuentes Prosper:

Senyor president.
Senyores diputades i senyors diputats.

Respecte del tema purament marginal del premi, no li vaig a esmentar com han dit els companys la pàgina del *Bulletí Oficial de l'Estat* per no repetir l'any que ve el premi mateix, d'eixa manera espere que no em tornen a donar el premi però podria dir-li la pàgina del BOE, així no tindrà vosté motius. El tema de les ulleres supose que ha estat un lapse perquè vosté sap per quina raó porte jo les ulleres, no per un caràcter estètic ni de cap moda postmoderna. Tenint clar que era un simple lapse, no entre més per aquí.

M'alegre que vosté no haja entrat ja a discutir o a replicar a la meua intervenció i dir que ja no parlava en termes de sentit democràtic. M'alegre perquè almenys no ha posat en dubte si en la posició del Partit Socialista, del grup socialista poguera faltar sentit democràtic. En la meua explicació, Constitució en mà, Estatut en mà, crec que no ha entrar i em sembla correcte. També m'ha paregut molt correcte per la seua banda el que s'haja refugiat i diu que vosté no volia parlar en termes tècnics, estem parlant de pressupostos, estem parlant de diners. Si en termes de diners, en termes de pressupostos i en termes de llei, de demanar una llei no anem a parlar amb un mínim de rigor, quan ací en algun moment es diu que si tenim bons tècnics o mals tècnics, que hi hauria de dir en aquest moment davant de la seua proposta, ja no parles dels seus tècnics, dels seus diputats, d'un; vosté mateix, ja no és posar en discussió si els tècnics que té un determinat grup polític que preparen esborranys de projectes de llei, és que ací vosté com a diputat tècnicament no vol acceptar la falta de rigor de la seua proposta perquè cal veure el que diu la llei, què és crèdit extraordinari.

Quan es parla en termes polítics, també li vaig a contestar. Fa menys de dos mesos hem tingut ací un gran debat sobre els pressupostos de la Generalitat, hem tingut un tràmit llarg on s'ha debatut la política global de la Generalitat, en esmenes a la totalitat, s'ha debatut després moltes esmenes, s'ha parlat de la política del Govern, l'acció del Govern, han hagut programes, recursos, objectius, un debat de dos mesos, només que fa més i mig. Creu vosté, parlant de temes purament polítics que no s'ha produït ja aquest debat? No té el Govern més objectius? No té el Govern més programes? I, no hem reconegut tots ací que si hagueren més recursos hi hauria que dotar més a eixos programes, però el problema és l'escassetat de recursos —cosa que vostés no han volgut escoltar— i de vegades cal decidir que és prioritari?

Només acabaria dient-li quan vosté diu que si es furta el debat o no es fa ús correcte del debat per part del Govern al no acceptar la seua proposta, és que creem que no podem sota cap concepte acceptar el que vostés demanen tècnicament. Quant a furtar el debat o no furtar el debat, els he dit que la política de

control i decisió d'aquestes Corts està suficientment recollida en tota la normativa legal.

Quant a l'ús del Reglament, deixem passar aquests dos dies que han estat molt moguts respecte a l'ús del Reglament en aquesta Cambra per part de tots els grups.

I, per acabar, respecte a la seua proposta jo li diria que si no li l'accepte és perquè no vull que es desvirtue el sentit d'un crèdit extraordinari. Vosté ha dit «circumstància no habitual», clar, si una cosa és habitual pràcticament entra a formar part ja del cos pressupostari, justament hi ha una generació de crèdit, l'article 37 de la Llei d'Hisenda Pública, per a les circumstàncies que no estan previstes, claríssimament, és que la llei ha de preveure fins i tot la possible imprevisió, justament per eixa raó més encara.

No vull desvirtuar el sentit de crèdit extraordinari perquè jo també he estat ponent de totes les lleis de crèdit extraordinari en aquesta Cambra des de fa temps, i en totes ha estat per motius que volguera que no es repetiren mai, és a dir, preferiria que quan s'ha donat un crèdit extraordinari normalment ha estat per alguna malifeta de caràcter meteorològic, podríem dir d'una tronada meteorològica. No vull en aquest cas, per una tronada política del seu grup, fer un crèdit extraordinari.

El senyor president:

Passem a votació la proposta.

Comença la votació.

26 votos a favor, 39 en contra, queda rechazada la propuesta de resolución.

El señor Zamora tiene la palabra para explicar su voto.

El senyor Zamora Suárez:

Gracias, señor presidente.

El Grupo de Esquerra Unida ha votado que sí a esta proposición, efectivamente para intentar evitar que no se hurte el debate a las Cortes, no sólo porque teníamos una resolución similar, sino porque en el debate presupuestario, que no puede decirse ahora que en aquél momento no se sabía, cuando en el momento del debate presupuestario se decía que no íbamos a tener no sólo 9.000 millones, sino 28.000 millones, o 27.000 millones, y además dejando la ambigüedad si era para el presupuesto del 92 o para 3 ó 4 presupuestos. En aquél momento planteamos con toda claridad que había una parte del presupuesto que, de haberse realizado las conversiones en el tiempo que se debía, no permitiendo el rechazo que a Solchaga le interesaba, naturalmente que se hubiera debatido en el debate presupuestario.

Hemos votado que sí porque no nos convencen ninguna de las razones de técnica-jurídica que no tienen absolutamente nada que ver con el debate, es decir, lo que ocurre es que hay —como se ha demostrado en el propio debate del estado de la Comunidad— unas posiciones contrarias, diferentes, entre legislativo y una parte del parlamento, sobre qué debe hacerse con ese dinero adicional. Y mi Grupo considera que ese dinero adicional debe dedicarse fundamentalmente a inversiones, y ese es el debate en el que hay que entrar, porque en el momento en que se debatieron los presupuestos se dijo que para determinadas partidas, para determinadas inversiones no se podrían incrementar porque no había más dinero; ahora hay más dinero y, probablemente, lo que quiera hacer el ejecutivo es dedicarlo a la disminución de deuda. Y ese es el debate que se quiere evitar. Y nosotros hemos votado que sí a esta proposición porque evitar ese debate es hurtar la opinión a esta Cámara y es disminuir, de alguna manera, el funcionamiento democrático de las relaciones del ejecutivo con el legislativo.

Nosotros seguiremos insistiendo en la necesidad de que la inversión de esos 9.000 millones se debatan en las Cortes,

como seguramente espero que lo vayan a hacer para los presupuestos del 93. Espero que cuando llegue el 93 no se diga que como es financiación adicional, pues ya hará el ejecutivo lo que le parezca con ello. Yo creo que es de justicia, es democrático traer aquí ese debate para que efectivamente las Cortes, en éstos como en los demás créditos, puedan decir qué quiere hacerse con ese dinero que es un dinero público.

Muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.

Propuesta 4.325, el señor Monzonís tiene la palabra.

El senyor Monzonís Rey:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Esta propuesta de resolución —entiendo— no va a poner entre la espada y la pared a ningún Grupo Político, sino todo lo contrario. Tras la aprobación de la Ley General de Sanidad, mejor dicho, empezando un poquito antes, tras la aprobación del Decreto de 21 de marzo del 86 de atención primaria a la salud de la Comunidad Valenciana en la cual se crea el consejo de salud, el consejo de dirección, el gerente de área; tras la aprobación de la Ley General de Sanidad del 25 de abril en la que se desarrolla o se modifica lógicamente, cambia algunos pequeños conceptos, se establece el consejo de salud, el consejo de dirección y el gerente de área; tras la aprobación por estas Cortes de la Ley del Servicio Valenciano de Salud en 1987, del 4 de diciembre, el centro de salud, el centro de dirección y el gerente de área, quizá en estos momentos, 4 de diciembre del 87, 88, 89, 90, 91, estamos en el 92, ya es momento de acabar, de ir completando el funcionamiento, gestión, y sobre todo la representación popular en el control, la gestión de la sanidad pública.

Esta medida no es quizás una crítica, sino un recordatorio al Consell, al Gobierno de esta Comunidad Valenciana, para que haga lo que la ley dice que haga, y la ley sustentada y apoyada por el Grupo del Gobierno. No estamos pidiendo que se revoque, ni que se cambie, ni que se destruya, ni hacemos catastrofismo, ni hacemos enfrentamiento, le recordamos que hay una ley aprobada en estas Cortes, que hace años se aprobó, y que quisiéramos que se llevase a cabo; ¿por qué?, porque entendemos que es bueno y necesario que exista una participación de las corporaciones locales, porque es bueno que exista una participación de los usuarios, porque es bueno que exista la participación de las organizaciones sindicales y empresariales, porque es bueno que los ciudadanos participen de una forma activa en la gestión y el control en las áreas sanitarias en nuestra Comunidad.

Por ello, esperamos que todos los Grupos voten a favor de esta propuesta de resolución que ni siquiera, fíjense, le hemos puesto plazo. Podríamos haber dicho que en 3 meses, que en 6 meses, que en un año, lo que sea, ni siquiera le hemos puesto plazos. Sabemos que los años van pasando, que están ahí, pero ya ni ponemos plazo. Señores, háganlo, señores, desarróllenlo. Es una llama de atención, un recordatorio de estas Cortes autonómica que deben hacer al Gobierno de esta Comunidad que hay una ley está ahí un poco sin cumplir, un poco sin acabar de ejecutar, y para algo se hacen las leyes. Pensamos todos que las leyes se deben hacer para cumplirlas y para acatarlas; si se han y no se ponen en práctica flaco favor le estamos haciendo a los ciudadanos.

Muchas gracias.

El senyor president:

Señora De Armengol.

La senyora De Armengol Criado:

Señorías.

Yo hay una cosa que no entiendo de su propuesta de resolución. Es que —perdóneme que se lo diga, puesto que usted se permite el rectificarme, pues yo también me permito el rectificarle— legislamos nosotros, no legislan las leyes, las leyes regulan situaciones. Y, luego, lo que no entiendo es que usted nos pida que pongan en funcionamiento los consejos de salud que esta ley indica; yo pregunto por qué usted no me pide que se pongan en funcionamiento todos los órganos, porque el consejo de salud de un área es lo menos importante; yo no le quito importancia política al tema de que haya participación comunitaria, lo que pasa es que aquí como si no fuera importante para usted el consejo de dirección y el gerente de área. Eso no acabo yo de entenderlo, porque esa especificación de lo que es el consejo de salud. En fin, yo entro a explicarle la posición nuestra.

En estos momentos se cumple la ley en cuanto a la creación del consejo de salud en aquellas áreas que están constituídas. Es decir, que en estos momentos por Orden de —la fecha exacta— 10 de febrero del 89 se crea la única área de salud que en estos momentos existe, que es el área de salud de Alcoy, y que en esa área de salud sí que están establecidos los órganos de dirección y los órganos de participación que está previsto en la ley. A nivel autonómico existe, también regulado, perfectamente regulado, lo que es el consejo de salud y lo que es el consejo de administración y, digamos, lo que falta por regular es el resto de las áreas que tienen que componer el mapa sanitario de la Comunidad Valenciana.

Este mapa no está completado —yo en eso coincido con usted—, y no está completado porque, vuelvo a insistir, es muy sencillo coger un lápiz y delimitar áreas. Eso es muy sencillo. Es como antiguamente se hacían las cosas, se cogía un lápiz, se cogía el mapa de la región correspondiente o del país correspondiente, se trazaban líneas y rápidamente se hacía una demarcación territorial.

Las demarcaciones territoriales no deben de depender de un lápiz y de un mapa, sino deben de depender de los recursos que existen en esta Comunidad y delimitar bien esos recursos y delimitar bien cual puede ser la mejor forma de gestionar esos recursos dentro de lo que es una circunscripción geográfica.

Por lo tanto, no es un tema que está en absoluto en olvido. Es un tema que está perfectamente presente en la consellería. Es un tema que a nosotros nos preocupa muchísimo, de ahí, de ahí que hicimos esa área de Alcoy piloto para que, en base a lo que ahí se desarrolle y en base a cómo funciona esa área, esa área, precisamente porque es piloto, nos puede indicar cuáles pueden ser los errores que se pueden cometer o cuáles pueden ser precisamente las vías adecuadas por las que se puede trabajar.

Yo supongo que este año, sin prácticamente ser un compromiso, este año ya, en vista de las experiencias que se han generado en el área de Alcoy, este año se pueda delimitar ya definitivamente lo que puede ser el mapa sanitario en cuanto a área de salud dentro de esta Comunidad.

Por lo tanto, nosotros nos oponemos a esa propuesta: primero, porque en todas aquellas áreas de salud que están creadas se cumple escrupulosamente lo que dice la legalidad; en el resto no están creadas y, por lo tanto, no podemos organizar el área tal como está prevista en la ley. Pero es que además lo que yo no entiendo es por qué usted única y exclusivamente se centra en el órgano que es el consejo de salud, que sería el último órgano que tendría que crearse, porque lógicamente primero habría que crear el consejo de dirección, luego elegir el gerente y luego constituir el consejo de salud; y por qué usted se centra única y exclusivamente en el último órgano que tendría que constituirse. Pero, entre otras cosas, vuelvo a insistir, en las áreas que funciona están

constituidos los órganos y, por lo tanto, no entendemos en absoluto el porqué esa fijación.

El senyor president:

Muchas gracias.
Señor Monzonís.

El senyor Monzonís Rey:

Señora diputada Armengol, le voy a explicar por qué he empezado por los consejos de salud, y no por el gerente de área y consejo de dirección del área. Pues mire, es por la representación. El gerente del área es uno y pertenecerá a la administración. El consejo de dirección del área el 60% lo compone la administración sanitaria, el 30% las corporaciones locales, usuarios, empresarios y representación sindical, el 10% el personal sanitario del área. Entonces ahí está en minoría la representación, podríamos llamarle, popular.

Y el consejo de salud es al revés. Es el 20% la administración sanitaria, el 30% organizaciones sindicales y empresariales, el 20% los usuarios y el 30% las corporaciones locales.

Entonces, a mí lo que realmente me preocupa, y por ahí va el sentido de mi propuesta de resolución, es que haya una mayor participación, que haya una participación del ciudadano en la acción, la gestión, en el control, la coordinación, la propuesta, en fin, todo lo que dice la Ley del Servicio Valenciano de Salud respecto a este tema.

Ya sabemos que realmente están las áreas experimentales, porque hay una comisión del mapa sanitario de esta Comunidad que le da vueltas y revueltas. Yo aquí tengo, vamos, el libro blanco—que se hizo aquí la propuesta en estas Cortes— donde hay unos mapas, unos índices demográficos. La mitad del libro o el 60% del libro son la descripción de nuestra Comunidad, área por área. Pero se ve que no acaba de cuadrar el tema, se ve que no acaba de cuajar el tema; lo que no sé es por qué, lo que no sé es por qué.

Si yo hago caso a los libros que edita la conselleria de Sanidad, pues tendría que pensar que ya está todo claro y todo hecho. Si me leo el DOGV y lo que realmente se aprueba, pues todo está en trámite y todo está en mantillas. Y si la oigo a usted, pues todo se está haciendo y no hace falta aquí pedir nada ni hacer ninguna propuesta de resolución porque ya está todo previsto, y ya está todo planificado y ya está todo en marcha. Y luego vemos, y luego vemos, que nuestras enmiendas en los presupuestos se aprueban soterradamente después. Entonces, la otra opción sería: «no hagamos propuestas de resolución, no hagamos enmiendas a nada; ya se va haciendo todo, todo se va haciendo». Bueno pues, oiga, no hace falta oposición, no hace falta otros grupos políticos, con uno sólo basta.

Esa no es mi visión, ni creo que la de muchos, de lo que deben ser unas Cortes. Pero, en fin, no quiero agriar el debate porque no quisiera llevar este tema al terreno del enfrentamiento.

¿Usted dice que van a hacer este año ya, por fin, el mapa sanitario? Estupendo, el año que viene se lo preguntaré. Muchas gracias.

El senyor president:

Señora De Armengol.

La senyora de Armengol Criado:

Usted tiene un concepto extraño de la gestión y de la dirección porque, claro, un consejo de salud de área... su competencia es —se lo voy a leer—: «los consejos de salud de área son órganos colegiados de participación comunitaria para la consulta y seguimiento de la gestión y estarán constituidos por...». Entonces, según usted, vamos a hacer primero el consejo de salud para la consulta y el seguimiento de la gestión, y luego haremos la dirección de área. ¿Verdad que sí? Muy bien. Veo que

tiene usted las ideas muy claras en cuanto a las formas de gestionar. Eso por una parte. Y claro, pobres de nosotros o pobres de los valencianos con ese concepto de la gestión si, desde luego, a ustedes les toca —como ustedes pretenden— gobernar pronto en nuestra Comunidad.

Por otra parte, vuelvo a insistir, sí, yo pienso que es importante pensar en esta vida y yo pienso que es importante darle vueltas a las cosas en esta vida, es otra forma de gestionar bien.

Vuelvo a insistir. Estamos absolutamente en contra de la forma de gestionar que antiguamente se hacía, que era coger un lápiz y hacer un mapa. Eso es muy sencillo. Yo creo que hay que hacer las cosas seriamente, que hay que pensarlas, que hay que darle muchas vueltas y que por fin hay que tomar la decisión.

Y en estos momentos se han dado, como usted dice, las suficientes vueltas ya, se ha reflexionado lo suficiente y este año se va a constituir el mapa sanitario.

El senyor president:

Pasamos a votación la propuesta de resolución defendida por el señor Monzonís.

Comienza la votación.

Por 26 votos a favor, 43 en contra y ninguna abstención queda rechazada la resolución.

El señor Botella tiene la palabra.

El senyor Botella Vicent:

Gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Esquerra Unida, que està perquè els òrgans de participació en un tema tan important com és la salut estiguen conformats el més ràpidament possible i —de fet aquest va ser un dels cavalls de batalla en l'elaboració de la pròpia Llei del Servei Valencià de Salut per part d'Esquerra Unida— i tractar que aquests consells de salut i tots els òrgans de participació, poguera tenir l'Administració minoria en tots aquests òrgans —cal recordar que Esquerra Unida en aquella ocasió es va quedar sola defensant aquesta postura—, hem votat hui contràriament a aquesta proposta de resolució; i ho hem fet per una raó senzilla, simplement perquè no es poden posar en pràctica aquests tipus de consells de salut sense crear les àrees de salut. Jo pense que eixa és una altra de les reivindicacions constants que ha tingut Esquerra Unida i que hauríem de tenir tots els grups, inclòs el del propi govern, la creació de les àrees de salut.

Efectivament en aquests moments existeix el Consell de Salut del País Valencià i el consell de salut de l'àrea 19, que és l'única que funciona, l'única. Perquè jo crec que el que cal deixar clar és que no una cosa que està funcionant al llarg i ample del País Valencià a algunes àrees, sinó que en definitiva és l'única que funciona.

Per tant, nosaltres estem perquè s'ulti definitivament aquest procés de creació de les àrees de salut, de tots els òrgans de participació i, lògicament també, dels consells de salut d'àrea. Però creem que cal anar per passos, s'han de crear primer eixes àrees, que per tant s'ha de fer força al respecte, que s'ha de tractar que les àrees responguen des del nostre punt de vista a allò que són les comarques del País Valencià, i per tant, d'eixa manera, descentralitzar més la sanitat i que la participació siga més directa.

Per aquestes raons hem votat en contra d'aquesta proposició. Moltes gràcies.

El senyor president:

El pleno continuará el próximo martes a las diez y media de la mañana.

Se suspende la sesión.

(*Se suspén la sessió a les 13 hores i 35 minuts.*)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1. La subscripció és anual. El període de subscripció finalitza el 31 de desembre de cada any. Les altes que es produeixen durant l'any, es comptaran, a efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre-natural, qualsevulla que siga la data de subscripció dins del trimestre.
2. L'enviament dels butlletins començarà una vegada s'haja rebut l'import corresponent i la targeta de subscripció degudament complimentada.
3. El subscriptor que no renove la subscripció abans del 31 de desembre serà donat de baixa.
4. L'administració del Butlletí pot modificar en qualsevol moment el preu de la subscripció, el qual tindrà efectes per als subscriptors donats d'alta, a partir de la següent renovació de la subscripció.

TARGETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Carrer Núm.

Telèfon Població

Districte postal

Desitja subscriure's al «Butlletí Oficial de les Corts Valencianes», SÍ/NO i al «Diari de Sessions» SÍ/NO (esborre's allò que no procedesca), d'acord amb les condicions adjuntes, a partir del dia de de

Amb aquesta finalitat el dia de de, ingressa al C/C núm. 31/80 de les Corts Valencianes en el Banc Central Sucursal 29, plaça de la Mare de Déu, 8 (València) la quantitat de pessetes mitjançant ingrés o transferència.

..... de de

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ ANUAL

1. Al Butlletí i Diari de Sessions:	11.750 pessetes
2. Al Butlletí Oficial:	7.000 pessetes
3. Al Diari de Sessions:	5.600 pessetes
4. Números solts:	100 pessetes

CONDICIONES PARA LA SUSCRIPCIÓN

1. La suscripción es anual. El período de suscripción finaliza el 31 de diciembre de cada año. Las altas que se produzcan durante el año se contarán, a efectos de cobro, desde la primera semana de cada trimestrenatural, sea cual sea la fecha de suscripción dentro del trimestre.
2. El envío de los boletines comenzará una vez se haya recibido el importe correspondiente y la tarjeta de suscripción debidamente cumplimentada.
3. El suscriptor que no renueve la suscripción antes del 31 de diciembre será dado de baja.
4. La administración del Boletín puede modificar en cualquier momento el precio de la suscripción, el qual tendrá efectos para los suscriptores dados de alta, a partir de la siguiente renovación de la suscripción.

TARJETA DE SUSCRIPCIÓN

Nombre

Calle Núm.

Teléfono Población

Distrito postal

Desea suscribirse al «Boletín Oficial de las Cortes Valencianas», SÍ/NO y al «Diario de Sesiones» SÍ/NO (táchese aquello que no proceda), de acuerdo con las condiciones adjuntas, a partir del día de..... de

Con esta finalidad el día de de, ingresa en la C/C núm. 31/80 de las Cortes Valencianas en el Banco Central Sucursal 29, plaza de la Virgen, 8 (Valencia) la cantidad de pesetas mediante ingreso o transferencia.

..... de de

PRECIO DE LA SUSCRIPCIÓN ANUAL

1. Al Boletín y Diario de Sesiones: 11.750 pesetas
2. Al Boletín Oficial: 7.000 pesetas
3. Al Diario de Sesiones: 5.600 pesetas
4. Números sueltos: 100 pesetas

**DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS
VALENCIANES**

Subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts,
Palau de Benicarló, plaça de Sant Llorenç, 4. 46003
València. Ap. 22088. Telèfon 387 61 00.

Imprimeix: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4.
46014 València.

Dip. Leg.: V-1.013-1983.

**DIARIO DE SESIONES DE LAS CORTES
VALENCIANAS**

Suscripciones: Servicio de Publicaciones de las Cortes,
Palacio de Benicarló, plaza de San Lorenzo, 4. 46003
Valencia. Ap. 22088. Teléfono 387 61 00.

Imprime: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4.
46014 Valencia.

Dep. Leg.: V-1.013-1983.

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

Número 30

III Legislatura

Any 1992

Sessió plenària
celebrada el dia 25 de febrer de 1992

Setena i darrera reunió

Presidència del Molt Excel.lent Senyor
Antoni Garcia i Miralles

SUMARI

(Comença la sessió a les 10 hores i 35 minuts.)

— Intervenció dels senyors diputats Gómez Guarnier, Garcés Ramón, Villalba Chirivella, Agramunt Font de Mora, Nebot Monzonís, Botella Vicent, Fenollosa Ten, Pérez Devesa, Picher Buenaventura, Sanz Monlleó, Bru Parra, Botella Crespo, De Armengol Criado, Mollá Martínez, Nabás Orenga, Calomarde Gramage, Ramírez Valentín, Taberner y Ferrer, Arenas Ferriz, Zamora Suárez, Asensi Sabater, Fuentes Prósper, Quirós Palau, Ortuño Cerdá.

(Se suspén la sessió a les 18 hores.)

Ple de les Corts Valencianes celebrat el dia 25 de febrer de 1992. Continuació del dia 12 de febrer. Comença la sessió a les 10 hores i 35 minuts, sota la presidència del Molt Excel·lent Senyor Antoni Garcia i Miralles. Sessió plenària número 18.

El senyor president:

Il·lustres Senyors Diputats, continua la sessió.
Proposta de resolució 4.326.

Té la paraula, per a la seua defensa, l'Il·lustre Senyor Diputat Enrique Gómez Guarner.

El senyor Gómez Guarner:

Gracias, señor presidente.
Señoras y señores diputados.

Al tema de las cámaras agrarias locales se le ha prestado atención por esta otra Cámara en múltiples ocasiones; sin ir más lejos la semana pasada, aunque quizá no en la medida y forma que la importancia del tema requiere.

Que el Consell tiene capacidad plena para poder legislar sobre cámaras agrarias, creo que a nadie le cabe la menor duda. Tanto la Ley de Bases del Régimen Jurídico de las Cámaras, de diciembre de 1986, como la reciente de octubre pasado, que modifica ciertos aspectos concretos de aquella, atribuyen competencialmente a las comunidades autónomas la potestad de legislar sobre cámaras agrarias en el ámbito local, así como la capacidad de suprimir, refundir o decidir sobre su continuidad.

Estando ello claro, señorías, no lo está menos la desidia en legislar a lo largo de los últimos cinco años, a pesar del continuo recuerdo ejercido por el Grupo Parlamentario Popular.

La desidia, traducida hoy en negativa a legislar, ha dado paso últimamente al intento de suplantación de las cámaras por otros entes todavía hoy desregularizados, que son los consejos agrarios municipales, y que han producido allí donde se han creado más distorsiones que beneficios.

Se han argüido mil y un argumentos intentando justificar lo injustificable y explicar lo inexplicable, para avalar simplemente el acoso y derribo al que se ha sometido a las cámaras agrarias. Se han utilizado argumentos pueriles y peregrinos, connotaciones peyorativas de tiempos felizmente pasados, a la vez que jamás se han brindado razones que justifiquen las pretensiones de hacer desaparecer a las cámaras agrarias locales.

Con la propuesta de resolución que mi grupo presenta se pretende clarificar el tema en muy pocas líneas, porque entendemos que tan sólo con esas pocas líneas se debería tener claro el tema de las cámaras agrarias.

Leemos, pues, la propuesta de resolución presentada: «Que el Consell, en el ámbito de competencias que tiene atribuidas, legisle sobre cámaras agrarias locales valencianas, en el sentido de permitir su supervivencia como órganos de prestación de servicios al agricultor y de colaboración con la Administración, compatibilizándolas con las funciones de representación y reivindicación de los agricultores, propias de las organizaciones profesionales agrarias, así como, si se quiere y se legisla en ese sentido, con aquellas otras de asesoramiento y consulta de los ayuntamientos en materia agraria, funciones éstas específicas de los consejos agrarios municipales a crear.»

Señorías, ¿qué son las cámaras agrarias locales? Simple y llanamente unos órganos de prestación de servicios a los agricultores en los municipios y también de colaboración con la propia Administración, funciones éstas que ni encierran, ni deben encerrar, falsos dobles sentidos, ni mucho menos querer ver lo que no son.

Estas funciones para nada interfieren, como alguna vez se ha dicho desde esta misma tribuna, con las que tienen asignadas las organizaciones profesionales agrarias que, como toda organización sindical que se precie, son funciones de representación y reivindicación socioeconómica de los propios agricultores perfectamente compatibles con las propias de las cámaras agrarias locales.

¿Por qué, pues, señorías, se intenta confundir? ¿Qué intereses ocultos priman para contraponer tan ferozmente cámaras con organizaciones agrarias, cuando jamás coincidirán sus distintas funciones? A esto tendrían que responder ciertos profesionales del embrollo y la mentira.

Para más inri, las funciones de las cámaras tampoco son, ni siquiera rozan, las propias de los consejos agrarios municipales, tal y como están configurados actualmente, que no son otra cosa que órganos no vinculantes de asesoramiento y consulta de las corporaciones locales en materia agraria.

Señorías, ni hay que tener miedo a nada, ni hay que ver visiones raras allá donde no hay. Los tres órganos, los tres estamentos a los que hemos hecho referencia, cámaras agrarias, organizaciones profesionales y consejos agrarios, son perfectamente compatibles entre sí, si se quiere y prima la racionalidad. Otra cosa muy distinta son las desviaciones en sus respectivas funciones que puedan darse, en virtud de una más que probable legislación acomodaticia a deseos sectarios y partidistas.

Y, precisamente, porque todavía esperamos que prive la racionalidad política en beneficio de nuestros municipios y de nuestros agricultores, es por lo que hemos presentado la propuesta de resolución que les he presentado sin perder la esperanza, señorías, de que la misma tenga la consideración unánime por todos ustedes.

Gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias, señor Gómez.
El señor Garcés tiene la palabra.

El senyor Garcés i Ramón:

Gràcies, senyor president.
Senyores diputades i senyors diputats.

No més lluny de la setmana passada estàvem debatent un tema semblant, si no igual, al que ara ens proposa el Grup Popular. En aquella ocasió el debat va ser amb el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana. Hui anem a tenir ocasió de cansar novament ses senyories amb arguments semblants.

Em fa la impressió que el Partit Popular, el Grup Popular de la Cambra que acaba d'expressar-se, no ha afegit ni un sol argument més als que ja va mencionar davant la Cambra el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana. I la resposta, per part del Grup Parlamentari Socialista, va a ser pràcticament també en els mateixos termes.

Ara bé, en aquest cas, i novament, ens trobem davant una sèrie d'acusacions infundades per part del Grup Popular, acusacions que crec que són greus si no fos perquè per la reiteració d'elles queden devaluades. Les acusacions de desídia, d'interessos ocults, de desitjos sectaris i partidistes, de professionals de l'embrolla i la mentida, acoïssament i enderroc, són un tipus d'acusacions reiteradament fetes pel Grup Popular i que en realitat el que fan és emmascarar la realitat, en realitat aixes acusacions emmascaren la realitat.

I la realitat quina és? Doncs, que el Grup Popular no acaba d'explicar exactament perquè vol la continuïtat de les cambres agràries locals. Quina és la raó profunda? En què se sustenta eixa petició?

Nosaltres hem insistit una i altra vegada que les cambres

agràries sorgeixen amb la història del camp en moments molt determinats, finals del segle passat; es desenvolupen durant el segle XX; travessen situacions polítiques molt distintes i també situacions econòmiques i socials molt distintes, fins arribar a una llarga etapa de la nostra història política i econòmica en la qual les cambres agràries, dites germandats agràries, foren totalment i absolutament controlades i manipulades políticament, i van distorsionar d'una manera total el que era inicialment en els seus orígens l'essència de les cambres agràries, que era una essència de representació corporativa del camp, de representació dels interessos generals del camp, encara que moltes vegades es confonien els interessos generals del camp amb els interessos dels propietaris.

Per tant, eix llarg període polític i econòmic de distorsió del mateix origen de les cambres agràries, sumant al fet que estem a finals de segle XX; que el camp valencià en termes socials, sociològics, en termes econòmics, no és el mateix; i en el marc de l'actual legislació democràtica que vivim i que tenim a Espanya. Sumant a eixos factors el fet que queden perfectament delimitades les competències en prestació de serveis per part de les administracions públiques, nosaltres hem arribat a la conclusió, amb tota la prudència, amb tota la sensibilitat, amb tota la tranquil·litat, que les cambres agràries locals han arribat al final del seu interès, al final de la seua necessitat.

Per tant, estem en una etapa, ja un poc prolongada en el temps, uns quants anys en què estem donant pas entre tots, en tots vull dir entre totes les administracions públiques, des de l'Administració de l'Estat fins a l'Administració local, passant per l'Administració autonòmica, estem donant pas al naixement d'una nova configuració, d'una nova articulació del que seria la representació, en el sentit noble del terme, dels interessos agraris en l'àmbit dels municipis.

I eixa nova representació és la que hem insistit una i altra vegada que per primera vegada en l'any 92 estem en perfectes condicions de donar-li terme, de prendre les iniciatives necessàries de caràcter legislatiu com per arribar a configurar eixa nova articulació en el camp valencià. I estem per primera vegada en condicions de fer això perquè, com és sabut per tots vostès, el Tribunal Constitucional per un costat i el Govern d'Espanya per l'altre, durant els últims dos o tres anys, han acabat de tancar la definició del marc jurídic i legal dins del qual el Govern valencià, el Parlament i les Corts Valencianes podem i hem de legislar.

Dit això, i en la mesura que molts d'aquests arguments són coneguts i reiterats, jo m'atreisc a demanar-li al Grup Popular que retiere la seua proposta de resolució. Que la retiere, perquè no està fonamentada.

Torne a preguntar-li al Grup Popular, quina és la raó de fons per mantenir les cambres agràries locals? Què hi ha darrere d'eix interès? No estarà el Grup Popular recordant etapes anteriors on les cambres agràries locals eren un contrapoder polític real en el món rural?

I amb el text de la proposta de resolució el que es ve a dir és que es permeta la supervivència com a òrgans de prestació de serveis. Quins serveis, senyor Gómez Guarner, quins serveis vostè vol que tinguen les cambres agràries locals, diga-ho?

Insistisc, crec que allò més prudent seria la retirada de la proposta de resolució i donar pas, això sí amb la participació de tots, tots els grups polítics, tots els grups parlamentaris, les organitzacions professionals agràries, els ajuntaments, els sindicats agraris, donar pas a eixa nova iniciativa que hem de portar a terme per acabar de configurar la nova articulació del camp valencià al voltant d'uns instruments realment operatius i que tinguen en compte l'actual realitat social, econòmica i política del camp valencià.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.
Senyor Gómez.

El senyor Gómez Guarner:

Gracias, señor presidente.
Señoras y señores diputados.

Señor Garcés, me acusa usted de intentar cansar a sus señorías. Yo no le voy a hacer caso, puesto que merece la pena que los representantes del pueblo valenciano se cansen de vez en cuando por temas importantes. Y no le quepa la menor duda que éste es un tema importante.

Cuando usted se hace suyas mis palabras de desidia, de intereses ocultos, de aquellos que profieren embrollos y mentiras, usted se ha hecho partícipe. Yo solamente digo el famoso refrán de: «quien ajos come se pica». Yo no he dicho que sea usted, ni siquiera he dicho los socialistas. Si quiere le vuelvo a repetir lo que he dicho, pero si se ha apropiado de mis palabras por algo será.

¿Por qué queremos las cámaras? ¿Por qué queremos las cámaras? Porque creemos que son convenientes para el campo valenciano. Y usted me dice: ¿qué servicios prestan las cámaras?, ¿qué servicios han prestado?, ¿qué servicios prestan y qué servicios continuarían prestando si ustedes quisieran?

Señor Garcés, habla de manipulación política. Y mayor muestra de manipulación política que la que ustedes están haciendo con las cámaras no existe muestra alguna, no existe muestra alguna, señor Garcés.

Habla también de que desde enero del 92 podemos legislar, mejor dicho, puede la comunidad autónoma legislar, cuando sabe que eso no es cierto. En diciembre del 86 la ley de Bases del Régimen Jurídico de las Cámaras ya facultó a la comunidad autónoma a legislar. Ese Decreto del Tribunal Constitucional, esa sentencia del Tribunal Constitucional de julio del año 89 vuelve a insistir en que legisla la comunidad autónoma.

Y, por último, la ley de octubre pasado vuelve a insistir en que se puede legislar por la comunidad autónoma; no diga que es a partir de enero del 92. Desde diciembre del 86 la comunidad autónoma ha podido legislar en estos temas, lo que pasa es que no han querido legislar.

Y, como me temía, señor Garcés, una vez más ha primado la irracionalidad, el no por el no —y hay que decirlo muy claro—, el no por el no sin apuntar argumento válido alguno, señor Garcés. Una vez más ha primado su profundo deseo de desvertebrar la sociedad a base de eliminar aquellos estamentos o células en las que las mismas organiza. Una vez más.

En el fondo, señores socialistas, ¡tienen miedo a la libertad, aunque se llenen la boca con esa palabra, tienen miedo a la libertad, miedo a concurrir a unas elecciones libres y democráticas en el campo, a unas elecciones a cámaras agrarias que desde hace más de ocho años tenían ustedes que haber convocado y no se han atrevido! Tienen miedo al revolcón, señor Garcés, por mucho que se ría. Son conscientes de que no tienen fuerza sindical en el campo para concurrir a esas elecciones, y prefieren llana y simplemente eliminar las cámaras y legislar sobre algo que se han sacado como un conejo de una chistera de un prestidigitador, que son esos consejos agrarios municipales, a quien estoy seguro, completamente seguro, señor Garcés, y ello sin ver el anteproyecto que tan celosamente esconden, que les atribuirán competencias excepcionales que harán enterrar a las cámaras agrarias.

Pero piénselo muy bien, señor Garcés, piénselo muy bien, señores socialistas, piensen muy bien lo que van a hacer, porque tarde o temprano serán los propios agricultores quienes van a obligar a recrear las cámaras agrarias, y quedará en el Diario de Sesiones lo que le acabo de decir; serán los propios

agricultores los que van a obligar a recrear las cámaras agrarias. Piensen que su sectarismo y odio, sectarismo y odio desmedido hacia las cámaras agrarias puede producir el efecto boomerang no deseado por ustedes mismos. Y sobre todo, señor Garcés, piensen, ustedes que se creen siempre en posesión de la verdad, por qué, y díganlo, por qué tan solo en esta comunidad autónoma, de las diecisiete del Estado español, se va a obrar con la irresponsabilidad que van a hacer ustedes, tan solo en esta comunidad autónoma. Dígallo bien claro, señor Garcés.

Gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias.
Señor Garcés.

El senyor Garcés i Ramón:

Gràcies, senyor president.
Senyores diputades, senyors diputats.

En la intervenció que acabem d'escoltar crec que ha quedat suficientment explicada la raó profunda per la qual s'haurien de mantenir les cambres agràries locals. S'haurien de mantenir, segons el que s'acaba de dir, perquè han de fer el que han fet sempre i continuar complint el paper que sempre han tingut. Eixa és una afirmació clara, rotunda i contundent; una afirmació clara de conservadorisme, és una opinió conservadora, diria més, reaccionària, en la mesura que a finals del segle XX s'està defensant el que es defensà a finals del segle XIX, quan la població agrària, per exemple, representava en el País Valencià el 60/70% de la població activa, quan el sector primari era el sector econòmic més important i quan el poder rural era un dels poders més significatius en el món social del País Valencià.

A finals del segle XX ja la realitat ja no és eixa. La realitat és que estem vivint una etapa on el camp valencià exigix unes altres coses, no hi ha una reivindicació seriosa, rigorosa, profunda en el camp valencià per les cambres agràries locals, això no existix, i és el Partit Popular o uns altres partits de dretes els que estan tractant de polititzar novament les cambres agràries, com habitualment ho han fet, per tal de portar les aigües al seu riu.

Jo estic convençut que eix intent polític estricte no va a tenir cap èxit perquè novament ha estat incapaç el senyor Gómez Guarner d'explicar-nos ací què vol que facen les cambres agràries locals. Em diu, el de sempre. El de sempre és obligatorietat. Tots els llauradors obligatòriament en les cambres agràries o en *las hermandades*, si se'n recorda bé, i això ha estat negat pel Tribunal Constitucional i per les lleis de l'Estat. El de sempre vol dir cambres agràries com a representació corporativa dels interessos generals agraris. Això és impossible hui. Això hui és impossible, senyor Gómez Guarner. Estan els ajuntaments, estan les organitzacions professionals agràries, estan els sindicats, estan les cooperatives, estan els respectius governs, està tot l'entramat democràtic dins del qual vivim i al qual no volem destruir ni buscar-li contrapesos. I crec que això és el que vosté vol, buscar-li contrapesos a l'entramat democràtic, a la societat vertebrada democràticament que estem construint des de fa anys.

Està, des de fa temps, vosté i el seu grup, tractant de fer una creuada en el camp valencià a favor de les cambres agràries contra els socialistes. I eixa creuada no té èxit. Insistisquen vostés per eix camí, insistisquen i veuran com segueixen sense tenir èxit. No coneixen ja la realitat agrària valenciana.

Afirme que l'any 92 estem en les condicions jurídiques i legals millors per a poder prendre iniciatives, que hi havia uns marges d'incertesa prou considerables com per atacar amb prudència aquest problema, i ho hem fet. No se'ns acuse de

retard, sinó d'excés de prudència. Perquè la realitat de l'any 92 és molt pareguda a la del 86, no canvia tant; però en canvi sí que està perfectament determinada per les sentències del Tribunal Constitucional, de juliol del 89, i per la Llei Reformada de Cambres Agràries Provincials de l'any passat, està perfectament establert en aquest moment el marc dins del qual el govern autonòmic valencià pot legislar. I anem a legislar, anem a prendre iniciatives no pensant en desvertebrar el camp valencià, sinó tot el contrari. No considerant o no intentant fer coincidir els interessos d'uns pocs, com són els interessos que vostés representen, amb els interessos de la majoria del camp valencià, que són els interessos que representem nosaltres. Eixa és la diferència notable a l'hora d'enfocar aquest problema de les cambres agràries locals, al comptar amb alguns problemes que fan referència al camp valencià.

El senyor president:

Acabe, senyor Garcés.

El senyor Garcés i Ramón:

Acabe ja, senyor president, reiterant al senyor Gómez Guarner que seria prudent que retirara la proposta de resolució, que no ens situara novament en el disparador d'estar polititzant en els termes sectaris que vostés ho fan aspectes substancials del que és la vida social del camp valencià.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Passem a votació la proposta de resolució.

Comença la votació.

Vots a favor, 24; en contra, 43; abstencions, 3. Queda rebutjada.

El senyor Villalba té la paraula.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Per a manifestar que el Grup Parlamentari d'Unió Valenciana, Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana, s'ha abstingut en aquesta votació perquè, com molt bé s'ha recordat des de la trona, ja hi hagué una proposta de resolució en aquest sentit, i encara que, com també s'ha reconegut pel proponent el contingut de la mateixa, no anava en el mateix sentit que la que ell anava a proposar, però nosaltres creem que a pesar de la negativa en aquella ocasió del Grup Socialista sí que va eixir des de la trona el compromís formal —reivindicat després pel propi conseller— que poc de temps va tardar a presentar-se en aquesta Cambra una llei on es regulen les funcions i continguts que podien tenir en el seu moment les cambres agràries i que possiblement ara puguen tenir els consells agraris municipals. És perquè ens hem abstingut, confiant que eixa voluntat expressada pel grup majoritari es farà realitat a no molt tardar i tenint en compté també que si no ho fan així seguirem demandant el seu incompliment, perquè, des del punt de vista del que és el desenvolupament estatutari, creem que és una obligació d'aquesta cambra avançar per eix camí.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Villalba.

Proposta de resolució 4.327. El senyor Gómez Guarner té la paraula.

El senyor Gómez Guarner:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Prácticamente tomada la irresponsable decisión por parte

del Consell de no querer legislar sobre cámaras agrarias locales, lo que viene a suponer de facto su desaparición y más que probable sustitución por eso, al que anteriormente calificué como conejo sacado de una chistera de un prestidigitador, queda un punto importante, diría que vital a solucionar, y por el que todos los agricultores —y que no se me acuse de abrogarme la representación de todos los agricultores, antes se me acusaba de que solamente mi grupo defendía a unos pocos—, ahora me atrevo a decir, por el que todos los agricultores sin excepción alguna se muestran preocupados y altamente sensibilizados. Me refiero al destino a dar al patrimonio de las cámaras agrarias; un patrimonio, señorías, que en la Comunidad Valenciana asciende a miles de millones de pesetas, miles de millones de pesetas; un patrimonio que me apresuro a afirmar que tiene como únicos e inalienables dueños a los agricultores valencianos, un patrimonio, señores socialistas, creado año tras año, peseta tras peseta, aportada por todos y cada uno de los agricultores a través de las correspondientes derramas y un patrimonio que seguro que será configurado, tanto material como sentimentalmente, como un patrimonio complementario de cada uno de los agricultores, y no tengan ninguna duda —y de eso estamos convencidos— que lucharán como si de sus propias casas y bienes se tratara.

Por ello, no es sorprendente y hasta me atrevería a calificar de aberrantes ciertas declaraciones y manifestaciones que últimamente y sobre este mismo tema están apareciendo en los medios de comunicación. Que se diga que existe un patrimonio importante en torno a las cámaras agrarias que debe ser utilizado por los propios agricultores, se tiene toda la razón. Pero que se diga, como textualmente se ha dicho en los medios de comunicación, que su futuro, el del patrimonio, habrá que negociarlo con la administración central, con las organizaciones agrarias, y tratar de perfilar un modelo en el que también participen los ayuntamientos, eso es sacar los pies de la realidad; y no solamente de la realidad, sino de lo que está preceptuado legalmente, de lo que está preceptuado legalmente.

Veamos, señorías, la disposición adicional segunda de la recientemente aprobada ley que viene a modificar ciertos aspectos concretos de la Ley de Régimen Jurídico de las Cámaras Agrarias de diciembre del 86 dice taxativamente: «El patrimonio y medios de aquellas Cámaras que resulten legalmente extinguidas se adscribirán a fines y servicios de interés general agrario del municipio, atendiendo a los intereses específicos que se relacionen con los colectivos de agricultores representados en aquéllas, debiendo ser consultadas, en su caso, las organizaciones profesionales agrarias más representativas en dicho ámbito territorial.» Disposición adicional segunda. Muy bien.

¿Quién creemos que pueden ser los que mejor adscriban el patrimonio y los medios de las Cámaras que resulten legalmente extinguidas a los fines y servicios acorde con el interés general agrario del municipio, y a la vez con los específicos de los agricultores integrantes del mismo? ¿Quién creemos que puede ser?

Lógicamente, y sin lugar a dudas, esos serán los propios agricultores, que a su vez son los propios propietarios de ese patrimonio y de esos medios. En eso mismo, señorías, reside la propuesta de resolución que mi grupo ha presentado: que sean los propios agricultores, a través precisamente de los correspondientes plenos o asambleas generales de las Cámaras a extinguir, los que decidan sobre el destino a dar a su propio patrimonio, oídas las Organizaciones Profesionales Agrarias más representativas, que actúan como elemento de estudio, de consulta y de propuesta a elevar a esos plenos, a esas asambleas generales, que deben tener el verdadero poder decisorio.

Señorías, si el sistema democrático requiere la participa-

ción ciudadana a través del voto libre para configurar las múltiples facetas de nuestro propio vivir en dicho sistema, eso mismo, solamente eso, es lo que solicitamos en este tema, que resida en el voto libre de todos y cada uno de nuestros agricultores, a la vez propietarios únicos del patrimonio de las Cámaras Agrarias, la decisión del destino del mismo.

Gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias, señor Gómez Guarner.
Señor Garcés, tiene la palabra.

El senyor Garcés i Ramón:

Gràcies, senyor president.

Senyories, poc a poc anem descobrint la totalitat del pensament del Partit Popular, del Grup Popular, al voltant de les cambres agràries.

Si en el punt anterior hem descobert que del que es tractava era de recolzar i defensar el vell contingut de les cambres agràries, i en eix vell contingut entra de manera considerable el que era la instrumentalització política de les cambres agràries en cada moment, els sectors dominants en el camp, en est moment ens trobem davant d'una reivindicació curiosa, si més no, que és la de dir que el patrimoni de les cambres agràries no sols és dels llauradors, cosa que estem d'acord, sinó que a més a més els llauradors estan disposats a lluitar com si foren les seues pròpies cases, per la defensa del seu patrimoni.

És un tipus de plantejament, senyor Gómez Guarner, perdone'm que li ho diga, que a mi em recorda molt un debat que estan tenint ara en França, un debat que està tenint ara lloc a França, al voltant de la lletra de *La marselesa*. *La marselesa* vosté sap que és una lletra que els socialistes hem volgut i volem molt, els republicans de tota la història també, i que en una part del seu contingut fa un crit als xiquets, als hòmens i a les dones de la pàtria, a alçar-se i defensar els seus interessos, les seues propietats contra els invasors, contra els agressors, contra aquells que els volen furar.

En estos moments que a França estan discutint si eixes paraules hauria de llevar-les o no de la lletra de la marselesa, em trobe a vosté ací fent un clan paregut. Està cridant, vosté està cridant des de la tribuna de les Corts Valencianes pràcticament a la insurrecció, i està cridant-los a defensar allò que és seu, i que encara vosté no sap què es va a fer d'això. I ja està cridant els llauradors valencians que agafen la corbella, o el que tinguen a mà per a defensar el patrimoni de les cambres agràries locals.

Jo crec, senyor Gómez Guarner, que vosté novament està caient en el camí de la demagògia, i per a demostrar-li-ho em vaig a detindre mínimament en allò que és la disposició adicional segona de la Llei de bases del règim jurídic de les cambres agràries, que en redacció donada per la Llei 23/1991 de 15 d'octubre modifica la Llei de cambres agràries del 86.

Vosté ha fet referència a eixa disposició adicional segona, i curiosament ens l'ha llegida, però votant-se el principi d'eixa disposició adicional segona, curiosament vosté ens ha llegit la meitat de la disposició i el final, però no ha llegit el principi. Li pregunte per què, per què no l'ha llegida completa eixa disposició. Jo li diré per què, senyor Gómez Guarner, perquè en la primera part d'eixa disposició adicional segona el que es diu és el següent: «L'administració competent realitzarà les atribucions patrimonials i l'adscripció dels mitjans de les cambres agràries que resulten extingides...». I a partir d'aquí ve «...garantir l'aplicació d'aquests mitjans a fins i serveis d'interessos generals agraris del municipi», i acaba «...escollint, en el seu cas, les organitzacions professionals agràries més representatives...».

Per tant, és molt clara eixa disposició addicional segona, sobre qui té competències legals que són les que manen en un estat de dret per a atribuir el patrimoni de les cambres agràries locals. Vosté es bota l'estat de dret, es bota el marc jurídic, i fa una crida a la insurrecció. Ens amenaça de tenir por a la llibertat, de tenir por a les eleccions, quan vosté el que està és precisament defensant el contrari de les eleccions i la llibertat.

I és més, i acabe ja, el Tribunal Constitucional que vosté sap exactament que representa en l'estat de dret, assenyala en la seua sentència de l'any 89: «que a la llum de la naturalesa de les cambres agràries com a incorporacions de dret públic, per tant creades com a conseqüència d'una decisió del poder públic, i dissoltes també per una decisió del poder públic. La determinació de les seues fonts d'ingressos, el règim del seu patrimoni i el destí d'aquest, en l'hipòtesi de desaparició de les cambres agràries, queda sotmés a la decisió del poder públic». Doctrina del Tribunal Constitucional, doctrina de la Llei de l'Estat que vosté, per molt que cride des d'esta trona no va a poder botar-se.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Señor Gómez.

El senyor Gómez Guarner:

Gracias, señor presidente.

Señor Garcés, me acusa de hacer una reivindicación curiosa, y usted empieza yendo por los «cerros de Marsella»; eso sí que es una reivindicación curiosa.

Me acusa también de «agarrar la corbella», quan el que ha agarrat l'aixada ha sigut vosté per a soterrar les Cambres Agràries. Vosté.

La irracionalidad, señor Garcés, no se para en hacer desaparecer a las Cámaras Agrarias, sino que todavía se va más lejos, señor Garcés. Decía anteriormente, y usted aquí lo ha sacado otra vez, decía anteriormente que tienen miedo a la libertad, miedo a enfrentarse a unas elecciones democráticas a Cámaras Agrarias. Ahora no sólo me ratifico en ello, sino también en que su miedo les lleva a negar la propia esencia de la democracia queriendo quitar el voto a unos ciudadanos, para ustedes de tercera categoría, que no lo podrán ejercer, ni tan siquiera para defender aquello que es suyo, señor Garcés.

Vuelvo a repetir, señor Garcés, de quién es el patrimonio de las Cámaras Agrarias, dígalo claro aquí, de quién es. Es de la administración central, es de la administración autonómica o quieren que sean de la administración autonómica. Esa es otra cosa muy distinta, señor Garcés.

Pero tenga muy claro que el patrimonio de las Cámaras es sólo y exclusivamente de los propios agricultores, no me cansaré de repetirlo, sólo y exclusivamente, señor Garcés. Y me asusta, señor Garcés, ciertos indicios que se desprenden tanto de sus palabras como de las pronunciadas por otros socialistas sobre este mismo tema, y créame, no quisiera que fuera así, pero están muy claras, están empezando a ser muy claras ciertas connotaciones, propias no ya de sistemas expropiatorios ¡sino connotaciones incautadoras y expoliadoras de pura y simple confiscación de bienes! (*Remors.*)

Vayan con cuidado ustedes que tanto están riéndose, vayan con cuidado, señores socialistas, que ya hay algún precedente que otro en esa dirección, y más de una sentencia en ese sentido. Vayan con cuidado, y vayan con cuidado porque fácilmente se puede comprender el que hagan desaparecer ustedes las Cámaras Agrarias, pero otra cosa muy distinta es que se juegue con el bolsillo, con el patrimonio de todos nuestros agricultores. Vayan con cuidado, ¡y cuando digo «nuestro», señor Picher, cuando digo «nuestro», son nuestros, de usted y de todos!

La cierta pasividad que hasta el momento, y en espera de que ustedes legislen sobre este tema, impera en nuestros pueblos acerca de la desaparición o no de las Cámaras Agrarias, no les haga confundir, no piensen que puede ocurrir lo mismo en cuanto al patrimonio de las Cámaras. ¡Ojito al canto! Allí, y vuelvo a repetírselo, señor Garcés, estarán todos, todos nuestros agricultores codo con codo, independientemente de la ideología que se tenga.

Se estará para defender aquello que es exclusivamente suyo, y entonces, señor Garcés, solo entonces, se darán cuenta ustedes de la irresponsabilidad con la que han obrado, y entonces, solamente entonces, verán y sabrán que ya puede haber sido tarde.

Gracias, señor Garcés.

Gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias.

Señor Garcés.

El senyor Garcés i Ramón:

Gràcies, senyor president.

Jo vaig a recuperar el to posat davant de la proclama o crit que ens ha fet ací el senyor Gómez Guarner, i vaig a insistir en el que són els arguments d'un estat de dret, d'un estat democràtic, i no en els arguments de la demagògia, de... (*remors*) Dic, senyor Guarner, que vaig a insistir en els arguments d'un estat de dret, en els arguments de la democràcia, en els arguments de la llibertat, si vosté vol, i no en els arguments de l'amenaça, dels xantatges, de la proclama, de l'exigència, pràcticament exigència que vosté està fent als llaurador valencians per tal que traguen la corbella.

I per això vaig a fer ús d'un text legal que tinc ací davant, i que vosté segurament coneix i una vegada més amaga a la Cambra. El text legal és el següent. Quan el Govern d'Espanya legisla sobre cambres agràries provincials l'any 86, a aquella llei es presentaren distints recursos, diversos recursos de comunitats autonòmiques per un costat. També de la pròpia confederació nacional de cambres agràries, hui dissolta, hui dissolta. I també un recurs presentat per 69 diputats encapçalats pel senyor Trillo Figueroa... I a aquell recurs dels 69 diputats encapçalats pel senyor Trillo Figueroa, respongué el Tribunal Constitucional.

Què demanava el senyor Trillo Figueroa? Demanava que el patrimoni de les cambres agràries passara als llauradors, passara a ser propietat col·lectiva dels llauradors. Què contesta el Tribunal Constitucional? Contesta que... el següent, i ho llegesc tal com ho escriu el Tribunal Constitucional:

«Ahora bien, a la luz de la naturaleza de las cámaras agrarias como corporaciones de derecho público, no procede admitir esa argumentación —la que defensa el senyor Trillo Figueroa— como entidades cuya creación y disolución se producen como consecuencia de la decisión del poder público; tanto la determinación de sus fuentes de ingresos como el régimen de su patrimonio y el destino de éste en los supuestos de desaparición, quedan también sometidos a esa decisión.

Y concretamente, y de acuerdo con lo dispuesto en el artículo 52 de la Constitución —Constitució espanyola— a lo que prevé la ley que regule este tipo de organizaciones profesionales, en el presente caso y ante la eventual desaparición por ministerio de la ley de un conjunto de cámaras agrarias, de nivel inferior o superior al provincial, se hace preciso precisar el destino de su patrimonio. Y eso es precisamente lo que la disposición adicional segunda efectúa.

No hay pues, privación de propiedad alguna. Ni por otra parte puede aceptarse que los bienes de las cámaras a extinguir

constituyen una propiedad colectiva. Ni el recurso de los 69 diputados, comisionado el señor Trillo Figueroa, se explica en qué puede consistir esta figura, quién sería el titular colectivo beneficiario y en qué norma jurídica se basa tal calificación. Ha de rechazarse, pues, la inconstitucionalidad por vulneración del artículo 33 de la Constitución española.»

Més clar l'aigua, senyor Gómez Guarner. Vosté amb tot el seu al·legat de fa uns minuts està anant contra el Tribunal Constitucional. Està anant contra l'estat de dret, està defensat el que el senyor Trillo Figueroa ja defensà i ha segut revocat pel Tribunal Constitucional. Queda clar per tant —i acabe ja, senyor president— que la disposició addicional segona de la Llei de bases del règim jurídic de cambres agràries en la seua redacció actual, té caràcter de norma bàsica de l'article 149.1.18 de la Constitució. És el poder públic i precisament la Generalitat Valenciana, la que ha de realitzar les atribucions patrimonials d'acord amb les restants condicions que estableix dita disposició.

Qualsevol regulació autonòmica no ajustada a eixes bases, suposaria una frontal vulneració del bloc legal vigent. Una vulneració de la Constitució espanyola. Pertant, senyor Gómez Guarner, no seguisca pel camí pel que va; perquè novament està demostrant que el que vol vosté és l'agitació en el camp valencià i no la solució dels problemes dels llauradors valencians.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Passem a votació la proposta.

Comença la votació.

Vots a favor, 27; en contra, 43. Queda rebutjada.

Següent proposta de resolució, la 4.328.

El senyor Agramunt té la paraula.

El senyor Agramunt Font de Mora:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Señores de la mayoría. Esta es la última propuesta de resolución del Grupo Parlamentario Popular. Eso engarza dentro de dos grandes temas que han sido objeto de debate durante estas largas sesiones del debate de política general. Se engarza dentro del tema de la competitividad y dentro de lo que sería ese gran debate de infraestructuras que, parcialmente, se ha ido sosteniendo durante estos días, donde se habla de trenes, de carreteras, de aeropuertos. Hasta incluso del servicio de correos.

Por ello, creo que en este momento no es ocioso insistir, de nuevo, en la caótica situación de esa carretera nacional III. Y no lo es pese a que esta Cámara ya se ha pronunciado bastantes veces al respecto. Decía el otro día el portavoz de la mayoría, que era la quinta vez —por si acaso ya lo advierto yo que esta es la sexta, según su propia contabilidad— y espero, espero que sea la última. Ojalá, sería muy buena señal. Ojalá sea la última vez que nos tenemos que ocupar de la nacional III en esta Cámara. Porque decía que, pese a que esta Cámara ya se ha pronunciado al respecto, el marco dibujado por el señor Lerma en su reciente discurso exige darle un nuevo planteamiento a esta cuestión.

La primera premisa es que la Europa de Maastricht es la Europa de las comunicaciones. Y con semejante vía de unión entre Valencia y Madrid, es poco más que jocoso hablar de una Comunidad Valenciana en vanguardia de Europa.

La segunda premisa, es que hablar de la Europa de Maastricht, es hablar del siglo XXI. Y hablar desgraciadamente de nuestras carreteras, es hablar de principios de siglo. No sé si del XX o del XIX. Es partir de posiciones por tanto erróneas

para alcanzar tan deseables objetivos como aquí han sido planteados estos días.

No estaría de más que el Consell insistiera de nuevo, si es que lo hizo antes ante el «Gobierno González», para que resuelva por fin el problema de nuestra vía de acceso a la capital cultural de Europa. Ustedes dirán, probablemente me van a decir, que ese tema ya está resuelto. Que ese tema ya se ha debatido, y que hay decisiones tomadas por el Gobierno de la nación, por el Gobierno de la Generalitat, para resolver esa cuestión. Yo voy a leerles la propuesta que hemos presentado que creo que es absolutamente racional, y trata de situar las cosas en su justo término.

Dice la propuesta que el trazado de la autovía, entre Caudete de las Fuentes y Valencia —al lado de Utiel—, por tanto, todo a través de la provincia de Valencia, la Comunidad Valenciana, sea por una ruta alternativa a la actual nacional III, de modo que existan ambas vías desde la ciudad de Valencia hasta al menos esta población de Caudete de las Fuentes. Y en su segundo punto, que el Gobierno central informe al de la Generalitat sobre la situación concreta del tramo de Caudete de las Fuentes a Montalbo —cerca de Tarancón— y sobre su trazado. Aclarando si se trata de una ruta alternativa, como así se dijo a la nacional III; y así como los plazos previstos para su ejecución.

En definitiva, ¿qué se está buscando, señorías? Es muy simple. Se está buscando que existan dos, dos, la nacional III actual, tal como está, sin tocarla. Y en lugar de hacer tantos parches y tantas historias como se están realizando en esa carretera, se haga definitivamente una sola autopista o autovía —llámenla como quieran— distinta y alternativa a la actual nacional III.

En definitiva se ha dicho muchas veces, se ha repetido muchas veces, pero voy a insistir en ello, lo más importante de las vías modernas de comunicación por carretera, es que sean, por supuesto, con doble sentido en cada dirección, con dos carriles al menos en cada dirección, con accesos de aceleración y desaceleración, con los cruces a distinto nivel. Todas esas cosas están claras.

Pero además, la característica más importante, lo que define una carretera del siglo XXI, una autopista, lo que la distingue de lo que serían las autopistas del subdesarrollo, las autovías diseñadas por el gobierno socialista; lo que lo define es la existencia de una vía alternativa, de una vía distinta, por donde pueda pasar todo el tráfico de aluvión, todo el tráfico de pequeño recorrido que de otro modo impide y de otro modo dificulta el tráfico en esa autopista o en esa autovía que se ha construido.

En definitiva, ustedes optaron, señores de la mayoría, señores socialistas, en su día optaron por esas, que ustedes llamaron autovías, que ni siquiera es así. Que es un plan de desdoblamiento de carreteras nacionales, ni siquiera son autovías. Ustedes optaron, por tanto, por las autopistas del subdesarrollo. Y encima ahora, cuando ustedes decían entonces que la diferencia estaba en pagar o no pagar peaje —recuerden al ministro Cosculluela, señor Sáenz de Cosculluela, cuando inauguraba la autopista Almansa, la autovía, Almansa-Alicante diciendo la única diferencia es que no hay cabinas de peaje— ahora, encima, a esas autopistas del subdesarrollo, ustedes les quieren poner peaje. Y yo les digo, si es muy simple, es muy sencillo. Hagan dos, mantengan la nacional III y hagan una autovía. Y luego, en esa autovía distinta de la nacional III, si quieren poner peaje es un problema de ustedes.

Pero ustedes lo que no pueden pretender, encima, es poner peaje a la única vía entre Madrid y Valencia, como parece ser que están pretendiendo. Y eso, de verdad, me parece una enorme barbaridad. Por tanto, en lugar de parcheos, en lugar de

chapucitas hagan ustedes lo que hay que hacer, que al final incluso, va a ser más barato. Eso es lo que estamos pidiendo desde el Grupo Popular. Creo que es razonable, creo que no es ningún planteamiento que en este momento pueda ser acusado de ningún tipo más que de apostar por el desarrollo, apostar por tanto por la Comunidad Valenciana. Y esperemos que sean ustedes también sensibles a eso.

Muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias, señor Agramunt.
El señor Nebot tiene la palabra.

El senyor Nebot Monzonís:

Molt excel.lent president.

Il.lustres senyores diputades, il.lustres senyors diputats.

Señor Agramunt, su presentación a la propuesta de resolución ha sido magnífica para hacerla en las Cortes Generales del Estado, que es donde usted la debería de haber hecho cuando estaba allí de diputado. Volviendo a la propuesta de resolución, quiero recordar que en la primera de las veces que se debatió este tema aquí, los grupos parlamentarios por unanimidad —incluido el suyo, el minoritario— instó al Gobierno de la nación, a través del Gobierno valenciano, la necesidad de terminar las obras de la autovía Valencia-Madrid, incluido el tramo Caudete-Honrubia, a la mayor brevedad posible. A la mayor brevedad posible.

¿Qué pretenden ustedes ahora con esta propuesta de resolución? Pretenden simplemente que el Gobierno del Estado modifique los proyectos en curso, que paralice las obras que esta propia Cámara y su Grupo Parlamentario instó a que se realizara a la mayor brevedad posible. Y ahora ustedes pretenden con una propuesta de resolución, que se paralice con las compensaciones e indemnizaciones correspondientes a las empresas que están realizando los tramos ya subastados. Que se paralice todo, y otra variación sobre el mismo tema, que se realice por vía alternativa a la nacional III.

Pues mire, no vamos a entrar ahí. Y no vamos a entrar ahí, porque la primera parte de su propuesta de resolución es imposible de realizar. Por los motivos que le acabo de decir. Y porque fundamentalmente los tramos entre Valencia y Chiva están a punto de finalizar, y el tramo Chiva-Requena estará finalizado este próximo verano.

¿La segunda parte de su propuesta de resolución? Pues es innecesaria. Lo dije aquí la semana pasada y lo vuelvo a repetir. El gobierno de la Generalitat ha expuesto sus puntos de vista y sus opiniones sobre el trazado previsto dentro del plazo de información pública. Y cuando el gobierno del Estado resuelva las alegaciones que se han presentado a la propuesta, entonces fijará los plazos de ejecución y los plazos de realización. Por tanto, usted ha hablado de Maastricht. Pero se ha olvidado el camino a seguir.

El senyor president:

Señor Agramunt.

El senyor Agramunt Font de Mora:

Muchas gracias, señor presidente.

Yo no me he olvidado del camino. Lo que pasa es que por el camino que ustedes están planteando no llegamos ni a Madrid, ni a Maastricht, ni a ninguna parte.

Usted dice que no entrarán ahí, pues mire, no van a entrar ahí y además nos van a cobrar a todos los valencianos por ir a Madrid por una carretera parcheada y llena de chapucitas, pues ya sabemos cuál es la posición, yo se lo agradezco. Es bueno, de vez en cuando, dejar las cuestiones absolutamente claras, porque en estos temas siempre ha habido muchas ambigüedades.

Yo, como es nuestra última intervención, voy a volver a sacar un tema curioso, y es el tema de la excusa de competencia. Es habitual, muy habitual; «es que esto no es cuestión de estas Cortes Valencianas», «es que esto no es cuestión del gobierno valenciano»; yo no sé si ha leído usted la propuesta; dice que «el Consell inste al Gobierno central. Mire, el señor Lerma en su primera intervención en este ya largo debate de política general no habló de nada que fuera competencia de la Comunidad Valenciana, de nada, porque hablar de la inflación, hablar del déficit, son cuestiones que no son competencia del gobierno valenciano. Por tanto, se limitó a hablar de Europa, hablar de Maastricht, pero no habló de cuestiones que eran competencia del Consell o de la Comunidad Valenciana. Por tanto, es sorprendente, sorprende muchísimo que ustedes se excusen siempre con que eso no es competencia de la Generalidad, que eso no es competencia de la Comunidad Valenciana. Pues mire, todo aquello que afecta a los valencianos es competencia de esta Cámara, y esta Cámara ha de ser sensible a ello.

Ustedes siguen durante todo este debate y continuamente oponiéndose por oponerse, oponiéndose porque tienen que oponerse. Están ustedes entrenándose para ejercer la oposición en la cual yo les deseo muchos éxitos en el futuro.

Muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.
Señor Nebot.

El senyor Nebot Monzonís:

Per a rèplica, senyor Agramunt.

Vull dir-li que el Grup Parlamentari Socialista creu que el paper del president del grup majoritari, però dins del minoritari de l'oposició, ha desaprofitat una ocasió o tal vegada ha volgut aprofitar l'última oportunitat que li quedava en l'última proposta de resolució, per a parlar del que ha estat l'eix fonamental del debat que en aquesta Cambra va ofertar el president de la Generalitat.

Vosté s'ha limitat a parlar de Maastricht en l'última oportunitat que tenia el seu Grup, i ha obviat totes les oportunitats que en les propostes de resolució i en el discurs del president de la Generalitat li va fer una oferta perquè entrara a debatre aquestos temes, vosté els ha obviat i en la proposta de resolució que anem a parlar de la nacional III, tantes vegades parlades ací en aquesta Cambra, vosté ha aprofitat per a dir ací i parlar de Maastricht, s'ha deixat 32 oportunitats per a parlar de Maastricht. Senyor Agramunt, flux paper el seu.

El senyor president:

Passem a votació la proposta de resolució.
Comença la votació.

Vots a favor 23; en contra, 43; cap abstenció. Queda rebutjada la proposta.

Se suspén el ple que continuarà a les 12 menys 5.

(*Se suspén la sessió a les 11 hores i 35 minuts.*)

(*Es reprén la sessió a les 12 hores.*)

(*Ocupa la presidència el Vice-president primer, Excel.lent Senyor Soler i Marco.*)

El senyor vice-president primer:

Senyories, continua la sessió.
Proposta de resolució 4.329.
Senyor Botella.

El senyor Botella Vicent:

Molt excel.lent president.
Senyores i senyors diputats.

Tots hem escoltat o vamescoltar amb la tensió, les reflexions que el Molt Honorable President de la Generalitat ens feia respecte al tema de l'atur i les perspectives de la indústria al nostre País Valencià en el discurs de l'estat de la Comunitat.

S'ha parlat de xifres que no sempre tenen relació amb la realitat, es barallen tant les de l'enquesta de població activa com les del registre de l'INEM, es fa segons interessa el moment, s'utilitzen unes o altres.

Malgrat açò estem situats, senyories, per damunt de la mitjana de l'Estat. Continuem estant situats per damunt de la mitjana de l'Estat, ja que aquestes valoracions sempre es fan sense tenir en compte que al País Valencià existeix un alt grau de treball submergit que, en definitiva, és una forma d'atur encobert.

A més a més, el monocultiu industrial existent a les nostres comarques, a molts pobles del País Valencià, fa que qualsevol crisi que es produïska en un sector concret faça entrar també en crisi eix poble o eixa comarca. Exemples en tenim; la juguina a la foia de Castalla i l'Alcoià; el calcer al Vinalopó i a la Vall d'Uixò; el tèxtil a la Vall d'Albaida, el Comtat, a l'Alcoià; la ceràmica a València, Castelló. És a dir, no hi ha una diversificació industrial a les nostres comarques i als nostres pobles.

Existeixen tota una sèrie de sectors en crisi —abans he esmentat— inclòs el del paper, les tecnologies que es van introduint al llarg i ample de les diferents indústries fa que sobre mà d'obra, la qual cosa ve a redundar en més atur sense cap perspectiva perquè no hi ha plans de reindustrialització concrets, no hi ha un estudi detallat de quina és la situació de les comarques, quin tipus d'indústria és el que hi ha, en quina situació es troba, i per tant, quines són les alternatives a realitzar al respecte.

És de veres que s'han creat tota una sèrie d'instituts tecnològics que —com ja he dit abans— tenen repercussió en la tecnologia, però cal tenir en compte que davant del que també ací en els debats que hem tingut s'ha esmentat respecte a la cimera de Maastricht i el que va a representar l'any 93 significa que va a haver una alta competitivitat en la indústria, va a haver reconversions també encara en alguns sectors i, per tant, el que va a significar és, per part de la Generalitat, des del nostre punt de vista, un estudi real d'eixes comarques, d'eixos sectors, i com reindustrialitzar les nostres comarques. És per aquestes raons per les que presentem aquesta proposta de resolució.

En primer lloc. «Les Corts Valencianes acorden que el Consell mitjançant les conselleries de Treball i Afers Socials per una part i la d'Indústria, Comerç i Turisme per altra, elaboren en un termini de 6 mesos un mapa comarcal d'atur, el que s'ha comentat i s'ha anomenat com a borses d'atur, i de sectors industrials en crisi concentrats en comarques que depenen fonamentalment d'aquells sectors.»

En segon lloc. «El Consell una vegada elaborat aquest mapa i en base a ell, determinarà quines mesures són necessàries per a la reindustrialització d'aquestes comarques.»

En tercer lloc. «El Consell mitjançant les conselleries —abans esmentades— informará almenys una vegada cada any aquestes Corts de les mesures que estiguen aplicant-se i del seguiment de les mateixes.»

En quart lloc. «El Consell donará compte del compliment del primer i segon punt d'aquesta resolució abans de finalitzar l'any 1992.»

Com vostés poden veure, en els dos punts primers estan relacionats l'explicació que abans ha fet i en els dos següents el que es tracta és que aquestes Corts tinguen coneixement puntual de quines són les mesures concretes que estan portant-se a cap i puguem opinar, puguem aportar idees i, en definitiva,

puguem entre tots donar solució a un tema tan greu com és el de l'atur i la reindustrialització de les nostres comarques.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.
Senyor Fenollosa.

El senyor Fenollosa Ten:

Molt excel·lent president.
Senyores i senyors diputats.

Vull agrair el to utilitzat pel diputat que m'ha precedit en la defensa de la seua proposta de resolució que feia referència a les reflexions que el president de la Generalitat en el debat ja de la setmana passada va exposar i que, fins i tot, després vam comprovar que el portaveu d'Esquerra Unida, en la seua exposició, no feia un discurs alternatiu quant al que és el diagnòstic, encara que descendia després a aspectes molt particularitzats dins d'eix debat. D'alguna manera venia clarament a demostrar que no es presentaven, per part del Grup d'Esquerra Unida, alternatives clares al que és l'acció del Govern de la Generalitat en aplicar les mesures pertinents per a donar solució als problemes que puguem tenir a la nostra Comunitat.

En un altre aspecte, s'han esmenat una sèrie de xifres, d'atur a la Comunitat Valenciana, i jo li he de dir al senyor diputat que no coincidisc en el criteri que vosté ha apuntat quan fa referència que estem per dalt de la mitjana nacional de l'Estat quant a les xifres d'atur, jo tan sols vull fer referència d'una aparició la setmana passada en premsa, en un article de premsa que està al seu abast per a poder comprovar, indubtablement, que dins de totes les xifres d'atur estem per baix de la mitjana nacional en l'enquesta de població activa.

I ja centrant-me en el que fa referència a la seua proposta de resolució, venir a dir que reafirmant amb les paraules que abans he comentat que vosté en aquesta proposta de resolució, el seu grup, no ve a proposar cap alternativa d'allò que ja siga l'acció que el Consell, que el Govern valencià estiga portant a efecte.

En el primer punt vostés ens proposen que s'elabore un mapa comarcal d'atur, i a eix efecte li he de dir que ja la Generalitat mitjançant la conselleria de Treball i Afers Socials, ja porta la realització d'un seguiment territorial de l'atur tenint en compte l'impacte de les diferents activitats industrials, de serveis, agrícola, construcció, i que naturalment és per a anar aplicant criteris de foment d'ocupació des d'eixes accions que ja s'estan fent. L'enquesta ja en l'any 88 va començar a fer-se mitjançant un conveni amb la Universitat de València, s'estan recollint els estudis pertinents que vénen d'eixa enquesta i el que vénen a demostrar, més o menys, és que el que és l'enquesta de població activa i el que és aquesta enquesta de situació socio-demogràfica, vénen a demostrar que hi ha uns criteris molt pareguts a allò que fa referència a les seues conclusions.

Per altra banda, quan vostés en el segon punt fan referència que el Consell determinarà quines mesures són necessàries a aplicar per la reindustrialització, realment vostés amb això el que estan dient no són alternatives a aplicar, sinó estan dient simplement que el Consell governe, que és el que ja està fent. I, en el tercer i quart punt, que informará a les Corts sobre els resultats d'aquestes enquestes o de les mesures que pensa aplicar.

Indubtablement, això està clarament recollit en el Reglament d'aquestes Corts i no és més allà que una cosa perfectament regulada en la cambra. I que seria, si aplegàrem a aprovar totes estes propostes de resolució, dictaminar ja i llevar un poc o un

molt la iniciativa dels grups, perquè en un moment determinat, doncs feren ús d'eixa iniciativa que poden tenir, però en el moment oportú demanar la compareixença, interpel·lació o pregunta, perquè ja ho tindríem tot absolutament encotillat per un tipus de proposta de resolució com esta que li acabe de dir.

Jo crec que totes aquestes raons que li he comentat són les suficients per a dir-li que la proposta de resolució que vosté proposa no diu res diferent del que ja s'estiga fent. Les enquestes estan fetes, estan amb estudis també comparatius, amb convenis de la Universitat de València.

I el que fa referència als altres punts, l'acció de govern, el Consell la realitza indubtablement, i el que puga ser compareixences per explicar el que s'està fent, ho farà el Consell. I a banda vosté també té les oportunes disposicions reglamentàries en el Reglament de les Corts per tal que es puga fer en qualsevol moment.

Per tant, per tota aquesta innecessarietat en l'aprovació d'aquesta proposta de resolució, ens anem a oposar.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fenollosa.
Senyor Botella.

El senyor Botella Vicent:

Gràcies, senyor president.
Senyories.

Senyor Fenollosa, vosté ha començat agraint-me el to i jo vaig a començar agraint-li el recordatori que vosté em fa dels drets que jo tinc en aquesta cambra per a poder presentar preguntes i resolucions. De totes maneres se'ls podia haver estalviat, perquè simplement llegint-s'ho en el Reglament i tenint un poc d'experiència no fa falta més.

Però jo crec que al llarg de la seua intervenció, senyor Fenollosa, el que ha quedat evident és que ni per a vosté, ni per al seu grup, el tema de l'atur i el tema de la desindustrialització a les nostres comarques pareix que siga un tema que els preocupe.

Vosté m'ha dit que agraija el to de la meua intervenció per les reflexions o per haver citat les reflexions del president de la Generalitat respecte a aquesta qüestió. Però a mi em fa la impressió, després de la seua intervenció, que hi ha algunes qüestions, com aquesta en concret, que es posen en un discurs —en el cas del president de la Generalitat— perquè s'han de posar, però no perquè es vulga donar cap solució.

Jo crec que tenim, durant tota la història d'aquestes Corts i de la pròpia Generalitat, tota una sèrie de problemes que han vingut sorgint a les distintes comarques i als distintes sectors que la pròpia Generalitat ha fet cas omís d'elles, que s'han discutit infinitat d'ocasions en aquestes Corts, però que tan sols s'han posat a donar-li alguna solució, algun tipus de solució o almenys abordar el problema, quan s'han vist que realment el problema estava ja en el carrer. Però abans d'ací absolutament res.

Jo crec que la seua intervenció posa de manifest eix tipus de política, és a dir, no fent cas absolutament de la situació en què ens trobem fins que el sector concret, els treballadors de tal empresa, el poble tal, no tinga una mobilització concreta, no es preocupe lògicament de la seua problemàtica.

La Generalitat i el Grup Socialista que sustenta a aquest Govern no té una política que realment segueisca aquests problemes. Perquè vosté diu que la Conselleria de Treball i Afers Socials porta un control del tema de l'atur.

Mire, jo crec que si vosté coneix una miqueta quin és el funcionament de la pròpia conselleria i de la Direcció de Treball, sabrà que les dades que hi ha en la pròpia conselleria

no són les reals. Perquè fa ben poquet, fa quinze dies, aquest diputat ha fet una sèrie de preguntes al conseller de Treball per tal que donara per escrit el nombre de treballadors que havien passat a l'atur per expedients amb acord i per expedients sense acord. I hi ha una de les preguntes que la conselleria contesta que aquells expedients en els que no hi ha acord no poden saber el nombre de treballadors que realment han passat a l'atur. Amb la qual cosa, senyor Fenollosa, posa fins i tot en dubte les pròpies xifres d'atur al País Valencià. I això és una cosa que està escrita, que està ja en el propi Diari d'aquestes Corts. I, per tant, jo pense que si eix és el tipus de seguiment que vosté diu que es fa del tema de l'atur, apanyats anem.

Jo crec que realment el que s'ha de tenir és un coneixement més exhaustiu del tema de l'atur al País Valencià i, per tant, també de quina és la situació dels diferents sectors, que tampoc no es coneix, que tampoc no es coneix. I que es va corrents. En funció del problema que sorgeix en una comarca, en funció del problema que sorgeix en un poble, en funció del problema que sorgeix en una empresa, vostés és quan responen a eixes qüestions, la majoria de les vegades tard i mal.

Jo crec que, en definitiva, vosté no té raons per oposar-se a aquesta resolució. Diu que el que demanem ací és que el Govern governe i ja esta fent-ho. El que en definitiva estem dient és que governe d'una altra manera, que governe d'una altra manera. I d'una altra manera significa, en primer lloc, tenir relació amb les centrals sindicals, amb els problemes concrets dels sectors i de les poblacions. I per a això demanem eix estudi i que aquestes Corts tinguen accés, lògicament, a eixos estudis sense necessitat de fer preguntes ni compareixences, ni tot aquest tipus d'actuacions que en definitiva el que fan és a allargar el tema.

Jo crec que si hi haguera bona voluntat perquè tot el món, poguérem conèixer la realitat existent, per part de vostés si hi haguera bona voluntat, vosté facilitaria aquestes qüestions amb aquesta pròpia resolució. Però el que demostra és que tampoc no hi ha bona voluntat perquè aquestes Corts coneixen la realitat industrial i la realitat de l'atur a les distintes comarques.

I acabe, senyor Fenollosa, dient-li que votant en contra d'aquesta resolució vostés fan un flac servei al que és una problemàtica tan important, com és la de l'atur i la falta d'industrialització en moltes de les nostres comarques. Perquè, en definitiva, jo crec que parlar o oblidar que hi ha problemes tan greus com el de La Ribera, com el de la pròpia Vall d'Uixó, com el de comarques senceres del calcer i del tèxtil en crisi, senyor Fenollosa, doncs, és oblidar en definitiva i obviar la pròpia realitat.

Per tant, jo li demanaria que, encara que vostés vagen a votar en contra, reflexionen sobre quina és la política que estan duent a terme. I després, quan es troben amb els problemes que es troben en moltes ocasions, no hagen de lamentar-se, perquè en definitiva són vostés els que condueixen a situacions d'eix tipus.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.
Senyor Fenollosa.

El senyor Fenollosa Ten:

Gràcies, senyor president.
Senyores i senyors diputats.

Perdone el diputat senyor Botella si l'he ofés per haver-li recordat el Reglament de les Corts. No era eixa la meua intenció i, per tant, li demane perdó en eix aspecte.

Mire, senyor Botella, sol ser habitual que d'un text d'una proposta de resolució quan s'ix ací a defensar-ho no s'estiga dient absolutament res del contingut d'eix text. I ací el que

anem a aprovar amb la votació no són les paraules que ha dit el senyor diputat o les que jo puga dir, sinó el text proposat.

I crec que d'eix text proposat, el que jo li he dit del seu contingut, em reafirme absolutament en tot. Perquè no està portant cap tipus d'iniciativa, ni alternativa al que puga ser l'acció de govern, que ja s'està fent, i les úniques mesures que està proposant perquè es comparega ací per explicar el que s'està fent, això ja té altres vies clarament, tant les que fa per iniciativa pròpia el Consell com les que vosté pot exercir des del seu grup i tots els altres grups.

Ara, que vosté siga capaç de dir ací que no es vol donar cap tipus de solució, que és que no hi ha cap tipus de política per part de la Generalitat, no és això ni molt menys allò que pensen els ciutadans d'aquesta comunitat quan fa ben poc de temps han tingut ocasió d'expressar en les urnes on pensen que hi ha accions de política per portar, per governar, aquesta comunitat i clarament han optat per una opció, que és la que hui en dia està representada en el Consell de la Generalitat i que ve fent-ho durant els últims vuit anys.

Per tant, alguna cosa hi haurà en el seu discurs que no aplega a la gent, que no s'ho creuen els ciutadans, perquè no confien els ciutadans en el seu discurs i sí en l'experiència i en el que puga estar fent el Consell de la Generalitat.

Perquè allò que està clar és que s'estan aplicant polítiques i mesures, tant des del punt de vista del control de l'atur com des del punt de vista de política industrial, per a tractar de solucionar els problemes que puguen haver-hi, des dels problemes d'ocupació als problemes de l'activitat. I tanmateix hi ha organismes, com clarament estan actuant des de la pròpia conselleria d'Indústria en actuacions horitzontals, que demostren tot això. I en eixos organismes, com l'IMPIVA, com els instituts tecnològics, com els CEI, en definitiva, moltes actuacions que així s'estan fent.

I, tanmateix, vostés sembla que basen tota la seua activitat política en aportar uns problemes, moltes de les vegades magnificats en les seues conseqüències, parlant de sectors complets. Quan jo crec que hui en dia no és tan fàcil parlar de sectors complets, perquè vosté m'apuntarà algunes empreses d'alguns sectors, com els que ha parlat, amb vertadera crisi i jo li podré parlar a vosté d'empreses, també dins d'eixos sectors, que no tenen crisi sinó tot el contrari, i vosté també les coneix.

Per tant, no és possible parlar de sectors en crisi, sí possiblement d'empreses en crisi, quan no estan adaptant les seues circumstàncies organitzatives, productives, comercials, al que hui en dia està el repte de competitivitat, del que també es va parlar en el debat de política general i que es van dir moltes coses i propostes concretes per part del president de la Generalitat en eix aspecte.

Per tant, política sí, tant des del punt de vista de la Conselleria de Treball i Afers Socials, per a posar mesures de foment d'ocupació; sí, des de la Conselleria d'Indústria, quant a l'activitat industrial—tant industrial, com de serveis, com de turisme i altres aspectes de l'activitat econòmica— per poder dinamitzar i crear riquesa a la nostra comunitat.

Per tant, vostés l'única cosa que solen fer en propostes que no diuen absolutament res, que no són cap alternativa, és aprofitar per a denunciar algunes qüestions que existeixen, moltes vegades magnificades, però no aporten cap alternativa, i indubtablement cap alternativa distinta de la qual s'està fent des de l'acció de govern del Consell.

Per totes estes qüestions li torne a dir que m'oposaré a la presa en consideració de la seua proposta de resolució.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fenollosa.

Passem a votar la proposta de resolució, registre d'entrada 4.329.

Comença la votació.

Per 28 vots a favor, 40 en contra i cap abstenció, és rebutjada la proposta de resolució.

Senyor Pérez Devesa.

El senyor Pérez Devesa:

Moltes gràcies, senyor president.

Per a fixar la posició del meu grup respecte a la proposició que ha presentat Esquerra Unida.

Ens pareix que la proposició tenia molt de sentit, dissecar la política de treball i deixar-la, és deixar-la a les comarques, possiblement haguérem pogut obtenir informació molt bona per a poder lluitar contra l'atur. Pensem que la proposta tenia sentit, l'hem votat favorablement i en el rebuig del grup majoritari de la Cambra s'impedeix que esta informació es puga avaluat d'eixa forma.

Obtenir major informació haguera pogut ser una actitud positiva de cara a la bona voluntat per la lluita en aquest sentit. Pense que s'ha perdut una bona oportunitat, i creiem que, bo, el Consell, com diria algun il·lustre diputat del sud de la província: «Abans les figueres donaran transistors que solucionem el problema de l'atur a la Comunitat.»

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Pérez Devesa.

Següent proposta de resolució, 4.330. Senyor Botella.

El senyor Botella Vicent:

Gràcies, senyor president.

Senyories, la resolució, la proposta de resolució que es presenta en nom d'Esquerra Unida, és referent a sol·licitar les competències de l'INEM en matèria de formació. I també és un tema que ha sorgit durant tot el debat, tant en el discurs del propi president de la Generalitat com en el discurs del nostre portaveu d'Esquerra Unida, senyor Taberner, com en el d'altres grups de la cambra.

Jo pense que efectivament est és un tema que preocupa a tots, que la situació actual del mercat de treball i la evolució dels nivells d'ocupació a la Comunitat Valenciana reclamen amb urgència la solució dels instruments i mitjans precisos per a incrementar el nivell de qualificació dels treballadors, connectar les actuacions formatives amb els processos de col·locació i disposar dels mecanismes de prospecció del mercat de treball.

I per això és necessari, efectivament, que un tema tan important com la formació, que estiga en mans de la pròpia Generalitat. I nosaltres el que en esta proposta de resolució, a diferència d'altres que s'han discutit, el que plantejem és que sol·licitem les competències, però al mateix temps marquem un termini.

I tenim coneixement que efectivament per part del Govern Valencià s'ha acordat la ràpida iniciació de les negociacions. El que creiem és que de totes les maneres parlar de ràpida negociació amb l'experiència que tenim en aquest parlament és el mateix que dir en moltes ocasions, en algunes propostes de resolució quan es planteja que en un termini breu, doncs tenim experiència que resolucions que s'han aprovat ací, el 'termini breu' ha sigut d'un any per a complir-ho, i algunes han passat els anys i ni tan sols s'han complit.

Per tant, el que plantejem és que en primer lloc les Corts Valencianes insten el Govern Valencià perquè faça les gestions oportunes davant de l'administració central per tal de sol·licitar les competències de l'INEM en matèria de formació. I en

segon lloc, el conseller de Treball i Afers Socials en el termini de sis mesos done compte davant d'aquestes Corts del compliment d'aquesta resolució. I no vol dir de les gestions solament, sinó de tenir sol·licitades aquestes competències i quin és el pla ja efectiu dels cursos del propi INEM en mans de la conselleria de Treball, tal i com es duran a terme.

Per aquestes raons presentem aquesta resolució i demanem el vot favorable de la cambra.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.
Senyor Picher.

El senyor Picher i Buenaventura:

Senyor president.
Senyores i senyors diputats.

Procuraré ser el més breu possible, ja que encara que en redaccions distintes, doncs, pràcticament la proposta que se'ns ha presentat de resolució, i la proposta 4.310 del partit popular, doncs, són molt semblants, i no crec que les seues senyories estiguen per escoltar altra vegada la reproducció de les mateixes controvèrsies.

Per tant, jo crec, senyor Botella, que la proposta 4.310, dic que és pràcticament la mateixa, perquè deia «que s'agilitaren les negociacions amb el govern central per tal que es transferiren les competències de l'INEM amb la finalitat de crear el Sistema Valencià de Formació Professional Ocupacional». La de vosté té una redacció distinta però pràcticament diu el mateix, «que les Corts Valencianes insten el Govern Valencià perquè faça les gestions oportunes davant de l'administració central per tal de sol·licitar les competències de l'INEM en matèria de formació».

Per tant, senyor Botella, com ja vaig dir en el debat passat, vosté sap que hi ha un acord del Consell de desembre del 91, vosté sap que està nomenada la ponència, i vosté sap també que el pròxim dia 28 d'est mes és farà la primera reunió per tal d'iniciar les negociacions de transferències de les competències de l'INEM en matèria de Formació Professional.

Per tant, i per tot el que vaig dir en el debat de la setmana passada i açò de hui, ens anem a oposar a la proposta de resolució que vosté presenta.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Picher.
Senyor Botella.

El senyor Botella Vicent:

Gràcies, senyor president.
Senyories.

Senyor Picher, efectivament vosté ja anuncià al seu dia que el dia 28 d'est mes es faria la primera reunió sobre aquesta qüestió. També és veritat que esta proposta de resolució està presentada el dia 13 i segurament si est debat dura molts dies més, doncs, a la millor eixa reunió s'ha fet, les competències les tenim, i nosaltres estaríem contentíssims què açò fóra així.

Però jo crec que quan en algunes resolucions es parla d'agilitar, i en esta de sol·licitar les competències, i parlem d'un termini concret de 6 mesos, senyor Picher, el que tractem de posar en evidència és, en primer lloc, que els grups parlamentaris estem reclamant en definitiva que temes tan importants com aquest, lògicament es porten a efecte de manera ràpida. I de manera ràpida no significa atropellada, perquè també és de veritat que hi ha qüestions que cal matisar en les negociacions.

Però jo pense que en definitiva vostés han tingut ja suficient temps per a estudiar el tema, i que a més a més la comissió mixta de transferències, on estan vostés sols, on estan vostés sols, si realment tingueren participació tots els grups d'esta cambra, com ocorre en altres comunitats autònomes, tal vegada s'estalviarem debats d'esta mena en estes Corts. Perquè tots tindríem la informació puntual, sabríem realment com estan duent-se a terme les qüestions, i per tant, en definitiva, podríem opinar-hi també. I podríem, en definitiva, ajudar tal vegada que les coses anaren més de pressa, o almenys que hi hagueren diferents criteris que es pogueren tenir en compte al llarg d'eixes negociacions.

Però com vostés tenen una pràctica que no condueix en absolut a la participació d'altres grups d'esta Cambra, doncs lògicament hem d'anar a propostes de resolució, que en definitiva demanem agilitar i després controlar realment l'adquisició d'eixes competències. Perquè no ens queda altre camí als grups de l'oposició.

Jo pense que vosté comprén perfectament les raons per les quals hem presentat eixa proposta, entre altres, perquè, i la fonamental, perquè considerem que esta qüestió és de suma importància, tenint en compte que el 93 el tenim ací, que hi ha sectors industrials, que s'ha reconegut en debats d'estes Corts, on el nivell de la pròpia indústria i dels propis treballadors, qualitativament és molt baix, com en sectors, per exemple, el de la fusta. I que tal vegada apleguem tard en sectors tan importants com aquest per a l'economia valenciana, com és el del propi moble i de la fusta al País Valencià.

Per tant, senyor Picher, jo crec que en definitiva esta proposta de resolució el que demana és una cosa que si vosté diu que està fent-se ja, doncs el que fa és reiterar-ho, i per tant no hauria d'oposar-s'hi. Però quan vosté s'oposa a açò és que tal vegada el que no vol és que hi haja un control en els terminis que ací es marquen.

Jo pense que això, en definitiva, és perillós. Perquè és anar allargant el tema i arribar, una vegada més, tard a un tema tan important com és la formació dels treballadors.

Res més i moltes gràcies.

(Ocupa la presidència el Molt Excel·lent Senyor Antoni Garcia i Miralles.)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Botella.
Senyor Picher.

El senyor Picher i Buenaventura:

Senyor president.
Senyores i senyors diputats.

Mire, senyor Botella, en allò últim coincidim, que és de suma importància, i dit açò jo li voldria comentar el següent, en un debat normal, que no és el que estem fent hui, ni el que es féu la setmana passada, respecte al debat de política general. Allò normal haguera sigut que vostés hagueren retirat eixa proposta de resolució, atés que ja s'havia debatut, i atés que vostés ja saben quin és el criteri del Govern i què és el que s'està fent.

Però com en est debat la cosa més normal no és això, sinó que vinguen sis propostes de resolució de diferents grups del mateix tema per a rebatre els mateixos arguments, doncs, ací estem, repetint el mateix que la setmana passada.

Mire, vosté no tracta de buscar informació, la informació ja la té la setmana passada. Vosté el que tracta és d'instar el Govern que complisca una proposta de resolució seua en el termini de sis mesos i es converteixi vosté —que és el legislatiu, igual que jo— en un executiu. I emplaça que en sis mesos el Govern complisca eixa proposta de resolució.

Poden ser-ne sis, o poden ser-ne tres, o pot ser-ne un. Això

depèn del criteri de vosté en el moment de presentar la proposta de resolució. Diu: «s'ha de fer i de manera ràpida». Bé, doncs, com diuen els italians, *piano, piano, si va lontano*. Nosaltres estem en la feina, tenim la responsabilitat, està la ponència nomenada; i el dia 28 a negociar com cal les coses de govern i les coses d'estat. Amb responsabilitat.

Mire, vosté diu que en la comissió de transferències està sol. Que no fomentem la participació. Jo li dic a vosté que aquest Govern, el Govern valencià i el Govern de la nació els ha invitat a vostés, al grup polític que representen, als sindicats que representen, a la participació, a la col·laboració en tots els aspectes. El que passa és que vostés no han volgut mai. I li recorde el pla d'ocupació juvenil que presentà el Govern en l'any 88, i la resposta que vostés donaren. És que vosté, d'això, ja no se'n recorda i demana participació quan li interessa.

Evidentment, aquest Govern els ha cridat moltíssimes vegades a seure's en la taula i a estar en els òrgans que corresponen per a assessorar i participar, perquè representen a un col·lectiu. El que passa és que vostés volen la participació quan els interessa, quan no els interessa, no. Per tant, no diga vosté això i no diga que no està informat i que aquest Govern, naturalment, que en el moment que estiguen acabades les negociacions i les transferències, retrà compte a aquesta cambra. Sense cap dubte. I per tot això ens anem a oposar.

El senyor president:

Passem a votació la proposta de resolució d'Esquerra Unida.

Comença la votació.

Vots a favor, 25; en contra, 37; cap abstenció. Queda rebutjada.

Señor Sanz, tiene la palabra.

El senyor Sanz Monlleó:

Señor presidente.

Señoras y señores diputados.

El Grupo Parlamentario Popular ha votado que sí a esta propuesta de resolución, porque no podía ser de otra forma. Porque aparte de la semántica, creo que la propuesta de resolución que presenta el Grupo Parlamentario de Izquierda Unida, y el que presentó en su día el Grupo Parlamentario Popular era el mismo. Creo que es de una vital importancia la asunción de las competencias de formación profesional ocupacional por esta Generalitat Valenciana, y que pasen ya de una vez por todas del Inem a la conselleria de Trabajo y Asuntos Sociales.

Ahora, esto también me va a permitir que en estos días, en estos pocos días, el ilustre diputado señor Picher ha aprendido a leer, lo cual es maravilloso. Ha aprendido a leer porque...

El senyor president:

Señor Sanz, por favor.

El senyor Sanz Monlleó:

Dígame.

El senyor president:

Explique su voto.

El senyor Sanz Monlleó:

Muy bien.

El senyor president:

Su voto.

El senyor Sanz Monlleó:

Mi voto es que está claro que la propuesta de resolución

nuestra decía que se agilicen, y no que se inicien. Se estuvo diciendo que se inicien, cuando era agilizar. Y decimos que se agilicen porque iniciar lo que se dice el 28 próximo, no es cierto.

Las negociaciones de la transferencia de la formación profesional ocupacional al Inem, se iniciaron en el año 1984, y no en el 1991. ¿Porque saben lo que va a pasar cuando se inicie en 1991? Lo que ya se está viendo ahora y como dice el ministro Solchaga, la formación profesional ocupacional va mal porque se gasta mal. ¿Y saben qué es lo que va a pasar? Pues que cada vez va a haber menos dinero para la contratación de expertos, va a haber menos dinero para la contratación de centros colaboradores. Y como la transferencia se realiza sobre coeficientes aplicados a estos capítulos, van a transferirse en estos momentos unos montantes de dinero mucho menores que los que estaban previstos en su época. Pero en su época, el Consell y el Gobierno les interesaba que permanecieran en el ministerio de Trabajo; y hoy, que nos interesa, a lo mejor sólo cogemos migajas del pan para esta Comunidad Valenciana.

Muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.

Señor... Pasamos a la siguiente... Señor Bru.

El senyor Bru Parra:

Sí. Señor presidente. Gracias.

Para lamentar como presidente del Grupo Socialista que se utilice la explicación de voto para insultar impunemente a los diputados...

El senyor president:

Señor, señor Bru. Por favor, tome asiento. La presidencia...

El senyor Bru Parra:

Señor presidente, le rogaría que no constara en acta...

El senyor president:

Ya le he recordado al señor Sanz...

El senyor Bru Parra:

...las palabras proferidas por el señor Sanz. Muchas gracias.

El senyor president:

Señor Bru, tome asiento.

Pasamos al siguiente punto del orden del día. La siguiente propuesta mejor dicho, propuesta del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida.

El señor Botella tiene la palabra.

El senyor Botella Vicent:

Gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

El tema de les llistes d'espera a la sanitat valenciana, crec que és un tema que ha vingut en infinitat d'ocasions a aquestes Corts, que hem tingut resposta puntual de l'honorable conseller de Sanitat. Des del nostre punt de vista unes vegades més encertada i altres menys. Però que de totes maneres, el que és evident és que, en tots els hospitals de la sanitat pública valenciana, existeixen unes llargues llistes d'espera, que, en alguns casos, fins i tot són d'intervencions greus de malalties greus, que cal resoldre d'immediat des del nostre parer.

Creiem que durant aquestes discussions que hem tingut, el que s'ha posat també en evidència, és que, en funció de les denúncies que s'han produït en un determinat hospital, en una determinada comarca, efectivament s'han pres mesures con-

cretes; unes vegades concertant amb la medicina privada, altres vegades contractant més metges en eix hospital. Però en definitiva, fins i tot en eixos casos, les llistes d'espera continuen estant ací. Perquè és més gent la que va apuntant-se, i per tant es nota en poc la rebaixa en algunes comarques i en alguns hospitals. És per aquestes raons, per les que presentem aquesta proposta de resolució.

En primer lloc que les Corts Valencianes insten el Consell perquè, mitjançant la conselleria de Sanitat i Consum, presente en el termini de tres mesos davant aquestes Corts, una relació detallada —i puntualitze això de detallada— de les llistes d'espera en la sanitat valenciana, i un pla elaborat per tal d'acabar amb aquestes. I en segon lloc, el conseller de Sanitat i Consum retia compte, cada període de sessions davant les Corts, del compliment d'aquesta resolució.

¿I per què plantegem un termini de tres mesos? Entre altres coses perquè confiem, confiem en aquest cas, en la bona voluntat de la conselleria. Jo diria que, fins i tot, tenint en compte la gravetat que representa aquest problema per a, no solament la imatge de la sanitat pública, sinó també per al que representa per al conjunt dels usuaris que estan en aquestes llistes d'espera. Lògicament que la conselleria de Sanitat tinga la suficient sensibilitat per a, fins i tot, no solament els tres mesos, sinó abans, complir aquesta resolució.

Jo estic segur que en esta ocasió el senyor conseller farà esforços i podrà complir aquesta resolució. És per això que demane el vot favorable dels distints grups.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Botella.

Anem a passar a votació la proposta de resolució d'Esquerra Unida.

Comença la votació.

Per 61 vots a favor, 2 en contra i cap abstenció; queda aprovada la proposta de resolució.

El senyor... El senyor Botella, té la paraula en representació del Grup Parlamentari Popular.

El senyor Botella Crespo:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Nuestro grupo no ha tenido más remedio que votar que sí (*remors i rialles*) porque estamos hablando de un tema que afecta a todos los ciudadanos y ciudadanas de la Comunidad Valenciana; y por primera vez además se ha introducido un factor creo que muy importante y que a nadie nos puede pasar desapercibido.

Por un lado, la voluntad del proponente de que se dé solución a un tema que tenemos todos vocación de que se solucione. Por otro lado, propone las listas pormenorizadas haciendo hincapié en ese tema, que nosotros es el que hemos estado valorando, y porqué de esa pormenorización.

Las soluciones globales a una sanidad o unos principios únicos, en estos momentos y en este caso de urgencia, no valen para solucionar el problema. Hay que dar soluciones específicas, soluciones específicas y donde el problema realmente exista. Además, el proponente también nos dice que hay que usar de todo el dispositivo asistencial de la Comunidad Valenciana. Con lo cual también estamos de acuerdo. Y creo que todos los partidos políticos de esta Cámara.

Indudablemente se podría decir que hay otros medios para pedir esas listas de espera pormenorizadas. Y esas comparencias voluntarias del conseller que sería nuestra propia actividad parlamentaria, pidiéndolo, puesto que tenemos derecho. Pero el simple hecho de esa buena voluntad, que tanto

Izquierda Unida, que tanto el Partido Popular, y que entiendo que todos los grupos de esta Cámara tenemos que dar para la solución de un problema que es real, un problema que afecta a la salud, y un problema por lo tanto, que no puede tener bajo ningún punto de vista para nuestro partido protagonismos políticos más que el de la solución.

Nosotros antes de los presupuestos fuimos al Servicio Valenciano de la Salud a ofertarnos como partido político, en una negociación para solucionar este tema. Hoy, desde esta tribuna, y aprovechando lo que dice el proponente, volvemos a hacer lo mismo.

No queremos hacer bandera política de los enfermos, sobre todo cuando están necesitados de asistencia.

Muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.

Señora Armengol.

La senyora de Armengol Criado:

Sí, gracias.

Nosotros hemos votado a favor de esta propuesta de resolución presentada por Izquierda Unida por varios motivos. Primero porque ha sido preocupación constante de la conselleria el tema de las listas de espera. Y así ya se está trabajando en este tema, hace ya algún tiempo. De hecho, en estos momentos las listas de espera, con respecto al año pasado, ha bajado. Y en estos momentos, digamos se está trabajando reduciendo las listas de espera como mínimo en un 25% cada trimestre.

Por otro lado, tengo que decir que los objetivos del año 92, con respecto a rebajar estas listas de espera, está en la previsión de que sea alrededor de un mes de demora a final de año. Por otro lado, quisiera insistir en que estas listas de espera son, por supuesto públicas, en el sentido de que no hay absolutamente, por supuesto, ningún problema en venir a estas Cortes para dar cuenta de ellas. Al margen de que en cualquier momento podrían los grupos parlamentarios tener estas listas de espera en cualquier momento.

En cuanto al plan de elaboración, vuelvo a insistir: es que la conselleria hace tiempo que está trabajando ya en este tema. Ha obtenido resultados importantes en cuanto a mejorar el tiempo de demora de esas listas de espera. Y por lo tanto, dentro de los objetivos del año 92, está también este objetivo y por supuesto no hay ningún inconveniente por parte del conseller de Sanidad en la semana mismo que viene en informar y en hacer público esas listas de espera. Y por supuesto en informar a los grupos parlamentarios sobre el plan de reducción de listas de espera.

Al margen de que me gustaría insistir que, desde luego, el conseller de Sanidad y Consumo, ha intervenido y ha comparecido ya en numerosas ocasiones para tratar este tema.

Muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.

Pasamos a debate la propuesta de resolución 4.332, del Grupo Parlamentario de Esquerra Unida.

El senyor Mollà tiene la palabra.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Després d'uns quants dies de debat sobre propostes de resolució, a partir del debat de política general, nosaltres seguim insistint que efectivament quan es planteja un debat de política general s'ha de parlar dels problemes generals; però

que si un debat de política general i que parla dels problemes generals no acaba tenint algunes conclusions respecte als problemes als quals són més sensibles els ciutadans, l'únic que fem és contribuir que el personal pense que, efectivament, els polítics —eixa fauna de persones que es dediquen a aquestes coses— resulta que l'únic que fan és parlar de coses entre ells que difícilment o que quasi mai afecten al seus problemes concrets.

I nosaltres per això hem presentat algunes de les propostes de resolució que s'han debatut fins ara, i aquesta també. Però no perquè únicament siguem aspectes concrets, sinó perquè, per nosaltres també, es dedueixen molt clarament d'eix debat general que hem tingut en aquesta cambra.

Quan es parla de la convergència en la situació europea, nosaltres pensem que s'ha de convertir en tots els aspectes. Així va quedar manifestat en el discurs del nostre portaveu, i no només convergir que el dèficit públic siga només d'una determinada quantitat, sinó també que l'atur siga només d'una determinada quantitat, o per exemple que l'atenció a la població infantil en els seus nivells educatius siga també més o menys a un nivell semblant al que puga haver-hi als països europeus, i que no siguem només europeus per a unes coses i no per a altres.

També estem d'acord en eixa visió estratègica que se li dóna a la inversió en educació, també estem d'acord, molt d'acord, ho hem defensat sempre. I també hem manifestat el nostre acord en allò que hauria de ser l'aplicació de la LOGSE, una llei aprovada pel parlament estatal i que s'ha d'aplicar en tot l'Estat espanyol i també al País Valencià. I una de les seues qüestions importants és precisament el de l'educació infantil.

Jo crec que tot això justifica de manera més que suficient la proposta que fem, i no només és que la justifica, sinó jo crec que conté elements de raonament sobrants per tal que tots els grups parlamentaris pogueren donar suport a una proposta, com és que s'elabore el mapa d'educació infantil del País Valencià i que s'escometa un projecte d'execució de construcció de centres d'educació infantil perquè es puga atendre convenientment a aquesta població. Segons indica la LOGSE, puguem anar invertint en educació per al futur i puguem anar reduint el gran dèficit que respecte a les xifres europees existeix en l'atenció educativa infantil a l'Estat espanyol i al País Valencià. Gràcies.

(Ocupa la presidència el vice-president primer, excel·lent senyor Vicent Soler i Marco.)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Mollà.
Senyor Nabás.

El senyor Nabás i Orença:

Moltes gràcies, senyor president.
Senyores i senyors diputats.

Estant d'acord amb la filosofia que ha exposat el portaveu del Grup d'Esquerra Unida, anem a votar que no per algunes de les raons que ja vam exposar en aquesta mateixa trona quan debatrem la proposta del Grup Nacionalista Unió Valenciana, la 4.250, sobre mapa escolar, i no ho repetiré per economia parlamentària; i també amb la prioritat que des del Grup Socialista té a desenvolupar i eix desenvolupar inclou el que és donar prioritat a l'educació infantil dins del que són necessitats de cara a eixa convergència europea. Estem d'acord amb eix plantejament, amb eixa filosofia. Sí que vull recordar que eix procés d'aplicació de la LOGSE té un temps, un espai de temps per a desenvolupar-lo. L'educació infantil, segons la pròpia LOGSE, en l'article seté, apartat dos, diu que no és una educació de caràcter voluntari. L'administració educativa creiem que ha de prioritzar tot el desenvolupament de la LOGSE fonamentalment perquè suposa unes despeses

extraordinàries i eixes despeses han d'anar granant poquet a poquet i destinant-se a l'aplicació d'aquesta LOGSE; dóna prioritat a altres inversions innecessàries, encara que dins d'eix treball d'aplicació de la LOGSE ja s'han donat, i vostés coneixen i ho hem repetit ací, passes importants. L'aprovació per part del Consell del Decret que estableix el currículum de l'educació infantil mostra que evidentment des del Grup Socialista, des del Govern socialista, es té en compte eix aspecte.

Per últim vull dir que el mapa escolar —del qual tantes vegades parlem, hem repetit, i no vull insistir en ell— no és un fotograma fix, és un procés tot el que suposa per a desenvolupar la LOGSE, instal·lacions escolars necessàries. Eix procés depèn d'una sèrie de circumstàncies, una sèrie de demandes, una sèrie d'estudis que en aquest moment està treballant en això la conselleria, i difícilment podem aprovar aquesta proposta quan se'ns demana que en el termini de tres mesos estiga resolt.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nabás.
Senyor Mollà.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.

Senyor Nabás, ja sé que efectivament el marxisme és una cosa que a la millor considera que li és molt aliena, però jo acabe de comprendre molt bé allò que es deia des del marxisme, que la filosofia era molt bona per a interpretar el món, però no servia per a canviar-lo. I efectivament vosté diu que està d'acord amb la filosofia i es queda en estar d'acord amb la filosofia. També deia Paco Ibáñez que si la teoria és bona, la pràctica ho és molt més.

Si vosté està d'acord amb la filosofia i vol ser un poquet pràctic, doncs el que hauria de fer és aprovar la resolució i actuar, i actuar. Perquè clar, sinó podem estar dient-li a la gent que estem aquí tots d'acord amb una filosofia, i és allò de dir: «No, estem d'acord amb el fet que tot siga més i millor, i més bo i més dolç, etcètera, etcètera». Sobre eixa filosofia podem estar tots d'acord, però després resulta que a l'hora de l'aplicació concreta, doncs no hi ha —com diuen— de forment ni un gra.

Mire, vosté planteja una sèrie de qüestions sobre les prioritats, etcètera. Sobre això hi hauria molt a discutir. Nosaltres el que plantegem no és arribar al cent per cent de l'educació infantil en un període curtíssim, el que plantegem és que s'inicie i que ens puguem apropar a les xifres europees, que estan al voltant d'un 40 o 45%. Mire què fàcil se'ns hi posa. No estem parlant del cent per cent. No, en absolut. Estem parlant d'una possibilitat —almenys— d'avançar. Una cosa que, jo no he entrat en una explicació més detallada dels arguments, però ací es pot introduir fins i tot tota una sèrie de polítiques sobre les incorporacions de les dones al món de treball, etcètera, encara que vosté diga que eixa és una etapa voluntària. Eixa és una etapa voluntària en què efectivament incideixen una sèrie de coses, des de l'educació des del primer moment dels xiquets i xiquetes, fins tota una sèrie d'implicacions socials del que ha de veure això en el funcionament dels pares, de les mares, etcètera.

I si el problema pràctic, perquè a la millor resulta que, en fi, com està d'acord amb la filosofia... La veritat és que allò que he entès de la seua explicació és que vosté està d'acord amb tot allò que nosaltres diem. En el tema de les prioritats creu que hi ha prioritats més importants, cosa que nosaltres no qüestionem ací, no diem que això siga la prioritat número 1. I després en la qüestió més concreta, en la que sí que entenc que no està d'acord, és que li sembla molt poquet tres mesos. Escolte, la veritat és que si el problema fóra de tres mesos, jo crec que tindríem la possibilitat de passar-ho a sis. ¿És el problema del Grup Socialista que en compte de tres mesos siguem sis? Si eix

haguera estat el problema, jo crec que no hi haguera hagut cap inconvenient que ens ho haguera plantejat. Perquè la veritat és que si està d'acord amb la filosofia, si el que considera és que això és prioritari, però no només prioritari, tot això no contradiu en absolut la nostra proposta. Si el problema és tres o sis mesos, jo convidé el senyor Nabàs perquè demane un xicotet recés al president i puguem modificar eix termini. Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Mollà.
Senyor Nabàs.

El senyor Nabàs i Orença:

Moltes gràcies, senyor president.

Evidentment vosté de marxisme pot saber molt més que jo. Jo no presumisc de saber, alguna cosa he llegit en la meua joventut, fins i tot, ara que ja no sóc tan jove.

I altra vegada ens trobem en què allò que diu la proposta no té absolutament res a veure amb allò que vosté ha explicat ací, absolutament res a veure. I jo li he contestat o li he intentat contestar a allò que diu la proposta, dient i estalviant als diputats el debat que van mantenir la setmana passada sobre aquest tema, explicant el que és —i el que pretén des del Grup Socialista ser— el mapa escolar, i el mapa escolar específicament en relació a l'educació infantil.

No ho repetiré, ja ho he dit. L'aplicació de la LOGSE és un tema progressiu, la conselleria ha de donar prioritat al seu treball, està treballant en l'elaboració d'eixos diferents nivells d'educació i en les necessitats en instal·lacions d'infraestructura i està avançant en alguna cosa més important —conforme li he dit, que vosté no ha fet referència— que és en el currículum per a com en eixa educació infantil s'ha de dur a terme a la Comunitat Valenciana.

I no és qüestió a la millor de tres, quatre o sis mesos. Potser això no és el més important. El més important és que un mapa és una cosa fixa i els mapes encara en molts països que pareixien consolidats canvien contínuament.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nabàs.

Passem a votar la proposta de resolució registre d'entrada 4.332.

Comença la votació.

Per 31 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció, es rebutja la proposta de resolució.

Senyor Calomarde.

El senyor Calomarde Gramage:

Gracias, señor presidente.

Con suma brevedad porque mi Grupo entiende que es sensato votar afirmativamente a la propuesta de resolución que presenta el Grupo Parlamentario de Esquerra Unida en esta Cámara por razones sobradamente conocidas.

La primera, porque nos parece sensato el que se pida la elaboración de un mapa de educación infantil y que, consiguientemente con eso, se pida después que se arbitren las medidas oportunas a efecto de garantizar la oferta pública —subraya la propuesta— necesaria para que tal ciclo educativo se pueda llevar adelante.

Subrayar también que votamos que sí porque nos parece un gesto de cortesía parlamentaria elemental el afirmar con nuestro voto aquello con lo que estamos de acuerdo, independientemente en este caso del orden en el que se presenten las propuestas por cuanto que el Grupo Popular presentó una que, si bien no coincide con la redacción de la presente, bien puede coincidir con el contenido.

Subrayar de nuevo con nuestro voto afirmativo nuestra... no voy a decir extrañeza, pero sí preocupación referida a cómo se puede organizar un ciclo educativo sin coordinar cosas tan importantes a nuestro juicio, como es el desarrollo curricular del mismo, el mapa de implantación de ese ciclo educativo a lo largo de la Comunidad Valenciana, y por último el que la construcción de los centros docentes —vuelvo a insistir en esto porque a mí me parece importante— no haga confundir lo que pueda ser la educación infantil en esta Comunidad con un programa de asistencia social que, siendo muy necesario, necesariamente —perdón por la redundancia— no tiene porqué coincidir con este nuevo ciclo educativo.

Nada más y muchas gracias, señor presidente.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Calomarde.

Passem al debat de la proposta de resolució, registre d'entrada 4.333.

Senyor Mollà.

El senyor Mollà i Martínez:

Gracias, señor presidente.

Senyors i senyors diputats, hi ha una primera part de la justificació que per a nosaltres té aquesta proposta de resolució, que coincideix amb la que s'havia fet anteriorment respecte a la necessitat i la importància que té cuidar el sistema educatiu precisament per a tota eixa convergència de la que es parla, que sembla que al final això només serà a l'hora d'unes determinades coses i no a l'hora de les que afecten més directament a la qualitat de vida de les persones.

En aquest cas és un problema molt concret. Però és un problema molt concret que desgraciadament està fent que el conjunt del sistema educatiu estiga patint en la seua qualitat uns efectes molt negatius, i comptabilitzant resulta que són molts dies, d'hores perdudes per part dels alumnes precisament per una falta de previsió de la conselleria de Cultura, Educació i Ciència respecte a una qüestió tan elemental com és substituir una persona que està fent un servei en el moment en què no pot atendre'l, una cosa tan simple i senzilla como eixa està provocant una situació molt dolenta, perquè ja no és només el que es produeix en el nombre d'alumnes que perden en concret la possibilitat de les classes, etcètera, sinó que és en el conjunt del funcionament dels centres, el malestar que crea a la comunitat educativa, per part dels pares, etcètera.

És una cosa que, per altra banda, no és d'una complexitat tan gran perquè es produeix en l'educació, el sistema educatiu té al voltant d'un 4 o 5% de baixes, és inferior a la resta dels funcionaris públics, es produeixen uns cicles determinats, està perfectament estudiat, delimitat i concretat, i, per tant, l'actuació de la conselleria de Cultura no hauria de ser tan difícil si no és perquè, efectivament, el que es pensa o el que s'intenta fer és retallar, recollir uns quants recursos, mantenir això en un situació mal cuidada i, tanmateix, nosaltres pensem que això no compensa en absolut el dany que se li fa a la qualitat de l'ensenyament, les 4 pessetes i mitja que puguem estalviar-se per mantenir eixa pràctica.

La proposta és clara, nosaltres pensem que s'ha d'elaborar un pla que permeta el cobriment d'una manera mecànica el tema de les substitucions i que, almenys, s'hagen de cobrir totes aquelles que tinguen una duració superior a una setmana, que és perfectament previsible i perfectament assumible tècnicament per la conselleria de Cultura.

Eixa és la proposta, una cosa tan elemental i tan simple, però tan important hui en dia per al sistema conforme estan desenvolupant-se les coses. Per això, demanem el vot favorable de tots els grups.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Mollà.
Senyor Nabás.

El senyor Nabás i Orença:

Moltes gràcies, senyor president.
Senyores i senyors diputats.

En criteris pedagògics evidentment també evolucionen constantment i hi ha disparitat de criteris respecte a eixes substitucions que vostés demanen en la proposta, han de suplir-les el personal nou del centre o han de suplir-les el propi personal que hi ha en cada centre que té hores disponibles per a poder, en eix termini curt de temps —que vostés diuen— suplir les absències no previstes més llargues d'una setmana, i criteris pedagògics diuen que és molt millor, que són els propis professors del centre que coneixen als alumnes, que coneixen la dinàmica del centre, els que compleixen eixa funció i no el personal que es contracte especialment per a aquestes substitucions.

Per tant, hi ha divergències pedagògiques respecte a alguns plantejaments, no solament pressupostaris, no entrem en això, i per eixes divergències que segons el criteri del Grup Socialista és millor mantenir el que els propis professors dels centre facen eixes hores quan un altre professor en un període de temps curt, que seria molt difícil en moltes situacions concretes veure si és una setmana de 5 dies o és una setmana de 8 dies, una setmana més o una setmana menys, seria molt difícil preveure això, creiem que eix criteri pedagògic és millor per a possibilitat que els alumnes segueixen el seu ritme i la seua filosofia en cadascú del centres conforme s'implanten aquests.

Per tot això, anem a votar en contra perquè en aquest concret no estem d'acord en la mateixa filosofia.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nabás.
Senyor Mollà.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.

Senyor Nabás, són criteris pedagògics els que fan que no es cobrisquen les substitucions, que no es cobrisquen les baixes, ni tan sols les baixes que es provoquen per la formació permanent del professorat que és una cosa organitzada institucionalment, i són criteris pedagògics els que aconsellen que això no es produïska.

La veritat és que jo crec que vosté acaba d'introduir una revolució pedagògica certament en el món educatiu. És important. Però, de totes formes, fins i tot acceptant-li eixes revolucions pedagògiques que vosté planteja i és que quan hi ha una baixa de llarga durada per malaltia, fins i tot per maternitat, etcètera, això s'està produint. Exemples molts, fins i tot de les que li dic que són les que estan per activitats organitzades institucionalment.

Mire, en qualsevol cas nosaltres sí que considerem —i si vosté vol dir que això és un criteri pedagògic no estarem d'acord amb el criteri pedagògic— que totes aquelles baixes que representen estar més d'una setmana sense el professor han de cobrir-se.

El que en tot cas hauria de quedar clar és que es diguera en les normes d'inici de curs i en les intervencions públiques del conseller, que el que es pensa fer és que tot tipus de baixes que es vagen produint es cobrisquen pel mateix personal del centre, les que són acumulades també quan hi ha 2, quan hi ha 3. És a dir, en tot cas, que aclarisquen exactament quin és el criteri pedagògic que vostés utilitzaran per a eix tema. Perquè el que no és presentable és que des de l'inici del curs actual en 2 debats

que hi ha hagut aquí a octubre i a novembre el conseller haja dit que existeix el compromís —perquè açò ja va passar l'any passat, aquest tema ja es va produir l'any passat i ja va generar tota una sèrie de debats— el compromís del conseller de dir: «Estem compromesos a cobrir totes les places.» Només en el que correspon a la circumscripció de València hi ha hagut més de 4.000 dies perduts de classe per baixes no cobertes per substitucions no produïdes en el que portem de curs. És una situació que si realment fóra una cosa absolutament mínima no és preocupe que nosaltres no l'haguérem portat ací, però això és que està tots els dies al carrer.

Per tant, jo crec que no són criteris pedagògics certament, si són criteris pedagògics tanmateix tenen vostés molt poc elaborats i caldria en tot cas que es discutiren un poc en la comunitat educativa perquè, probablement, el criteris pedagògics són coses que precisament —com el seu nom indica— han de sensibilitzar un poc al personal, i tanmateix de la manera que vostés ho estan plantejant el que s'està sensibilitzant és just al contrari.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Mollà.
Senyor Nabás.

El senyor Nabás i Orença:

Moltes gràcies, senyor president.

Jo agraiçc al diputat Pasqual Mollà les lliçons contínues que ens dona. Ell esta en posició de la veritat, de tota la veritat, i la resta pobrets no sabem absolutament res. Li agraiçc eixes explicacions que ens dona i vull desmentir categòricament que l'absència de professors de llarga durada —com ha dit vosté— per motiu de maternitat, etcètera, sí que estan cobertes. I vosté ho sap, no diga coses contràries que això no és el que demana la proposta, que no se l'ha llegit —sembla— diu: «quan siguen substitucions amb curt període de temps». Eixes substitucions quan hi ha un professor o una professora que per raons previstes durant un llarg període de temps previst no estaran en l'escola, estan cobertes en aquest moment i vosté ho sap perfectament.

Per tant, l'altre plantejament que fa la proposta és diferent i per les raons que he apuntat abans ens oposem a ella. No perquè no es poden cobrir eixes substitucions pel propi personal que té el centre —que sí que es cobreixen— i el personal que té el centre disponible pot perfectíssimament donar eixes classes sense cap tipus de problema que seria en benefici de l'educació dels xiquets.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nabás.

Passem a votar la proposta de resolució 4.333.

Comença la votació.

Per 13 vots a favor, 40 en contra i 18 abstencions, es rebutja la proposta de resolució.

Senyor Ramírez.

El senyor Ramírez Valentín:

Señor presidente.

Señoras y señores diputados.

El Grupo Popular se ha abstenido, a pesar suyo, porque el planteamiento del Grupo de Izquierda Unida ha sido realmente incompleto. Se ha limitado a pedir más funcionarios utilizando, aprovechando, la ineficacia de la gestión de personal que la conselleria tradicionalmente está realizando; porque está utilizando de forma masiva los profesores contratados interinos para efectuar sustituciones, en muchísimos casos de funciona-

rios docentes definitivos que se dedican, o que los dedica a actuaciones y a funciones de tipo burocrático, especialmente observadas y queridas por la administración.

Por otra parte, tampoco ha sido muy firme la exigencia de responsabilidades, ya que la conselleria y el Consell están obligados a proveer todo tipo de sustituciones que tengan lugar en el sistema educativo, no solamente en el nivel de EGB y de Medias. Por qué hemos dejado sin incluir en esta propuesta de resolución el nivel de educación infantil, preescolar, y escuelas universitarias y universidades.

La conselleria está obligada a atender y proveer esas sustituciones, porque ella misma, en la legislación que desarrolla la Ley 30 de 2 de agosto de 1984, se obliga, y así lo tenemos en el artículo 17 y 20 del Real Decreto 33 de 1986 de 10 de enero. Y también figura así en la Orden de 15 de junio de la propia conselleria de 1990.

Si hubiéramos votado negativamente, nos habríamos hecho cómplices de la mala gestión y del caos del Gobierno Socialista en esta materia a la hora de resolver el problema de sustituciones y de la pérdida de horas lectivas de los alumnos del sistema educativo. Y no hemos podido apoyar la propuesta porque no ha proporcionado la información suficiente sobre el porcentaje de permisos oficiales concedidos y el número de profesores que constituyen el cupo provincial para dedicarlos a sustituciones, y sobre todo, porque no se han demandado responsabilidades acerca del uso que se hace globalmente del profesorado dedicado a esas sustituciones.

Y en cuanto a lo que se refiere a la solución dada acerca de que hay criterios pedagógicos más prácticos que aconsejan resolver la sustitución por el profesorado de dentro del curso, esto es totalmente desaconsejable; y eso es dar una solución provisional y para casos muy especiales que están señalados en el artículo 30.2 de la Ley 30 de 2 de agosto de 1984.

Son casos muy especiales, esos casos no producen 4.000 días de pérdidas de horas lectivas. Eso se pierde gracias a que se retrasan los nombramientos oficiales del profesorado a principio de curso, que los nombramientos de los profesores de sustituciones oficiales también se retrasan, y eso es lo que va acumulando esa pérdida de horas lectivas, y eso tiene lugar porque funciona mal la gestión de personal.

A eso se tiene que exigir responsabilidad, y la conselleria ha de tener solución para eso, que para eso tiene multitud de funcionarios y asesores.

Y nada más, gracias.

El senyor vice-president:

Moltes gràcies, senyor Ramírez.

Senyories, se suspén el ple que continuarà esta vesprada a les quatre i mitja.

(Se suspén la sessió a les 13 hores i 25 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 16 hores i 32 minuts.)

El senyor vice-president primer:

Senyories, continua la sessió.

Proposta de resolució 4.334, senyor Taberner.

El senyor Taberner i Ferrer:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyories.

Jo crec que a hores d'ara el que fem és un reconeixement dels valors mediambientals de la marjal Pego-Oliva. Seria una declaració compartida, jo crec que no únicament per les seues senyories, sinó pel conjunt de la societat valenciana, que veuen en aquell paratge del nostre territori una zona a la qual hem de dedicar-li una especial atenció per a establir les mesures de protecció adients que preserve per a aquest i per a posteriors

generacions aquell espai, aquell paratge estimat de tots els valencians.

Recorde a les seues senyories també que la història de la marjal Pego-Oliva i d'aquell pla de dissecació que es va aprovar pels anys 70, doncs és una història llarga que aquestes Corts. Per altra banda, han tingut en repetides ocasions, que han hagut d'afrontar. I jo volguera centrar-me únicament en què després d'uns quants anys d'incertesa sobre el futur d'eixa marjal les paraules del president de la Generalitat i les declaracions que es varen fer quasi immediatament abans de la convocatòria de les eleccions autonòmiques i municipals últimes, doncs, jo crec que va introduir un raig d'esperança per a tots aquells i aquelles que esperem i que desitgem que aquella zona siga un paratge protegit i que vinga a preservar eixos valors medi ambientals dels que parlava al principi.

Després tota una sèrie de declaracions han vingut a enterbolir un poc aquell panorama i aquelles declaracions que, insistisc, que obriren l'esperança de la protecció efectiva sobre la zona, i per això, com a conseqüència del debat de política general, el meu grup presenta una proposta de resolució encaminada fonamentalment a preservar eixos valors mediambientals de la zona, de la marjal Pego-Oliva.

El text literal diu el següent: «Les Corts Valencianes insten el Consell per tal que la normativa de protecció de la marjal Pego-Oliva contemple un tractament integral del conjunt de la zona sense restriccions, per tal que es puga garantir la seua pervivència i regeneració.» Som conscients que hi ha tota una sèrie d'interessos que haurà que compaginar, però volem deixar clara una qüestió, que es compaginen i que s'harmonitzen tots els interessos que siguen compaginables i harmonitzables. Però en últim terme el que ha de quedar clar és la voluntat de la Generalitat Valenciana, la voluntat d'aquestes Corts, per tal d'introduir aquells elements que preserven la marjal de Pego-Oliva, que preserven els valors mediambientals que aquella marjal representa.

I en eix sentit, insistisc i demane de les seues senyories el suport a aquesta proposta de resolució, per a garantir eixa efectiva protecció que ens faça recuperar aquell espai per a tots els valencians, i que eix espai siga un espai també que puguem deixar en herència les generacions futures.

Res més i moltes gràcies.

(Ocupa la presidència el Molt Excel.lent senyor Antoni Garcia i Miralles.)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Taberner.

Passem a votació la proposta de resolució.

Comença la votació.

Vots a favor, 28; en contra, 11; 5 abstencions, queda aprovada la resolució.

Senyor Arenas.

El senyor Arenas Ferriz:

Muchas gracias, señor presidente.

Para explicar el voto socialista afirmativo y de apoyo a esta propuesta de resolución, que es coherente con otras tomadas con esta Cámara, la 48 de la segunda legislatura del 30 de marzo, donde ya se manifestaba la voluntad del pleno de mantener el equilibrio hidrológico y ecológico del ecosistema de la marjal.

Efectivamente hay razones hidrogeológicas, razones biológicas, de mantenimiento de la zona por especies de crustáceos, aves, que tienen unos ciertos riesgos de desaparición, y sobre todo hay razones medio ambientales más estrictas, dado que es una zona húmeda litoral que ya figura en los anexos de la Directiva europea de hábitas, de la propuesta de Directiva, y también en el anexo de la Ley 4/89 de Conservación de Espacios Naturales de Flora y Fauna Silvestres.

Esta voluntad de mantener esta zona, como ya se ha indicado por el portavoz que me ha precedido, está claramente manifestada en el discurso de investidura del presidente de la Generalitat del 9 de julio del 91, en que se declaraba la voluntad explícita y expresa de conservar esta zona húmeda.

Conservación de la marjal, que a nuestro juicio es compatible con un uso agrícola puntual de determinadas zonas que no tienen un interés especialmente importante, desde el punto de vista natural. Y por lo tanto podría ser el momento de hacer una declaración oportuna compatible a ese uso; de hecho ya hay zonas a conservar en la Comunidad Valenciana, como la Albufera, donde esos usos son compatibles.

En definitiva, entendemos que con la conservación de la marjal damos un paso más en la voluntad socialista de conservar los parajes mejores, de mayores calidades ambientales, de la Comunidad Valenciana.

Muchas gracias.

El senyor president:

Pasamos a la siguiente propuesta de resolución, también del Grupo Parlamentario de Esquerra Unida. Proposta 4.336. Senyor Mollà.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.

Senyores i senyores diputats, la proposta de resolució que plantejem té com a objectiu aconseguir que tant com es puga problemes que s'estan produint en determinats llocs del País Valencià, i que són conseqüència —nosaltres pensem— del que ja arriba a ser una demostració palpable de què, efectivament, quan es parla d'això, de la degradació del medi ambient, moltes voltes el concepte que es té és que, bo, la degradació del medi ambient és que es cremen uns quants pins, que hi ha algunes aigües que no estan molt bé. Però arriba un moment en què, efectivament, eixos problemes arriben a ser el problema fonamental d'ample nombre de persones en dies concrets.

Sense anar més lluny podria posar-se l'exemple de l'intoxicació a Ontinyent, o coses així, que jo crec que són coses que preocupen considerablement a tota la cambra.

I nosaltres, que considerem que eixa és una situació lenta, ens satisfà que eixa preocupació, efectivament, siga una preocupació comuna. I que, en eix sentit, a la proposta inicial que nosaltres feiem, respecte que s'elaborara un informe detallat sobre la situació tècnica sanitària dels abastiments d'aigua potable i que s'inicié un programa d'actuacions tendent a millorar eixes condicions de potabilitat del subministrament d'aigua a la població, doncs haja donat lloc a l'esmena transaccional que ha estat signada per tots els grups, que inicialment vol dir que podrà ser votada, jo així ho demane, que tots la voten favorablement.

I nosaltres pensem que és important, perquè permetria almenys intentar donar una major seguretat al conjunt de la població i intentar aturar, en la mesura del possible, eix procés de degradació que, com deia al principi, a vegades ja afecta massivament la població.

L'esmena transaccional diu: «Que la conselleria de Medi Ambient presentarà, en un termini de tres mesos, un informe de la situació tècnic-sanitària dels abastiments d'aigua potable als pobles i ciutats de la Comunitat Valenciana i un programa d'actuacions que permetrà millorar les condicions de potabilitat dels subministraments d'aigua a la població.»

En definitiva, jo crec que és un problema, com deia, molt sentit per tots i seria important que tota la Cambra li donara suport.

Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Mollà.

Si no hi ha inconvenient, anem a passar a votació la proposta de resolució en els termes transaccionals que han estat exposats pel senyor Mollà.

Comença la votació.

Vots a favor, 62; cap en contra; cap abstenció. Queda aprovada la proposta de resolució.

Passem a la següent proposta ...

Senyor Botella. ¿Alguien más? Señor Botella.

El senyor Botella Crespo:

Gracias, señor presidente.

Nuestro grupo, por supuesto, ha votado que sí con la conciencia clara de que el problema existe, que el problema hay que mejorarlo. Pero no por eso damos nuestro consentimiento a que la conselleria de Medio Ambiente en estos momentos —y enténdasenos lo que queremos hacer— vaya a usurpar del todo, aunque con decretos indudablemente, —pero tenemos hechas interpelaciones en su día— todas las funciones que tenía asignado el Servicio Valenciano de Salud en cuanto a vigilancia y control de las aguas de consumo público.

Nos parece muy fácil el hacer una transferencia, como se está haciendo, de estas características hacia otra conselleria pasando personal, pasando todos los medios, pero queremos discutirlo en la Cámara.

Por eso, sí a la propuesta, en cuanto a lo que intenta hacer de solución, pero nos reservamos, por supuesto, el que esta transferencia haya pasado a Medio Ambiente.

Muchas gracias.

El senyor president:

Senyor Arenas.

El senyor Arenas Ferriz:

Gracias, señor presidente.

El Grupo Socialista ha apoyado y ha votado a favor de la propuesta, porque conecta y coincide con la política, que nosotros apoyamos desde el gobierno socialista, de darle una prioridad a los problemas relacionados con el agua. Prioridad que se ve a través de la política de saneamiento y depuración, pues es un problema de agua, y se considera también una parte del ciclo integral del agua y hay importantes inversiones en este año con motivo de este programa de construcción de depuradoras. Prioridad política que se le da también cuando, al pasar de la conselleria de Sanidad a la conselleria de Medio Ambiente los temas de calidad de agua, se eleva su rango político administrativo; se crea una dirección general específica de calidad de agua; por lo tanto, se le da un mayor rango del tenía anteriormente, porque se considera que es un problema importante, prioritario, para la calidad de vida de los ciudadanos de la Comunidad Valenciana.

Por esa razón, conociendo además, dentro del programa socialista, las propuestas que hay de llevar adelante el cumplimiento de las directivas europeas y Real Decreto 1138/1990, sobre abastecimiento y control de la calidad de las aguas; y sabiendo que, por parte del gobierno socialista, se está trabajando en la línea de profundizar y mejorar, dentro de la Comunidad Valenciana, los contenidos de ese propio decreto, entendemos que la propuesta que se ha hecho conecta perfectamente con esa voluntad y, en definitiva, va a conseguir lo que todos deseamos, que es que la calidad de las aguas potables sea mucho mejor.

Muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.

Passem a la següent proposta de resolució, proposta 4.336. El senyor Zamora té la paraula.

El señor Zamora Suárez:

Gracias, señor presidente.

Con esta propuesta de resolución el Grupo Parlamentario d'Esquerra Unida propone que el Consell traiga un proyecto de ley para la creación del Consejo económico y social. Se trata de una propuesta que Esquerra Unida ha traído a esta Cámara en otras ocasiones y yo quiero señalar la importancia de la misma.

Estamos viviendo —yo creo que en todo el proceso de vigencia del Estatuto— una situación económica y social que necesita la máxima concertación, la máxima participación de todos los agentes económicos y sociales. Y nos encontramos prácticamente en el décimo aniversario del Estatuto; hay otras cuestiones que ha habido tiempo para desarrollarlas, mientras que el tema de la participación de los agentes económicos y sociales no ha sido regulado o ha sido regulado parcialmente o ha sido regulado por vía de decreto y, en todo caso, no se ha conseguido la participación de todos los agentes en algo tan importante como es la concertación de la planificación de la política económica y social.

Nosotros pensamos que es difícil hacer llamamientos, como se hacían en la intervención del presidente al inicio de este debate, a toda la sociedad, para una política que permita llegar a las condiciones de convergencia en la Comunidad Económica Europea y que, al mismo tiempo, no se instrumentalice la forma en que los principales agentes de nuestra sociedad pueden participar. Yo creo que ahí es fundamentalmente donde radica la necesidad de que por ley se regule esta cuestión. Este era indudablemente el objetivo de nuestra propuesta de resolución.

Después, en las conversaciones con otros grupos, hay una propuesta transaccional, que nosotros aceptamos. O sea, retiramos nuestra propuesta de resolución y aceptamos una transaccional que tiene dos variaciones.

En principio, yo espero que una de las variaciones simplemente sea una variación de nombre, pero no de contenido. Es decir, se nos propone que este órgano que proponemos en lugar de que se denomine consejo económico y social, se denomine comité económico y social. Se alegan, y nosotros aceptamos, razones formales.

Pero yo quisiera dejar claro que siendo lo importante que se regule el órgano, que se regule por ley, a nosotros también nos parece importante, y espero que esta cámara lo tenga en cuenta en su momento, que los contenidos y las competencias sean tan amplios como la necesaria concertación de la política económica y social exige.

Y, en definitiva, debe hacerse sin tenerle miedo a ninguna palabra, porque de todas formas, cuando se elabora un programa para el desarrollo regional, cuando se elabora un programa económico valenciano, en definitiva se está planificando la economía. Y, por consiguiente, uno de los contenidos de este consejo, de este comité en la nueva denominación, debe ser un comité para la concertación de la planificación económica y social del País Valenciano.

Y también admitimos el que la ampliación del plazo de presentación por el Consell de este proyecto de ley, sea antes de finalizar este período de sesiones. También, dicho muy claramente, con el objetivo que previamente a que las Cortes debatan el presupuesto económico para el año 93 haya sido creado este órgano y, a ser posible, pueda participar con su opinión en la elaboración del mismo.

Muchas gracias.

Voy a leer el texto de la transaccional, que diría: «Las Cortes Valencianas acuerdan instar al Consell para que en el actual período de sesiones presente un proyecto de ley de creación del comité económico y social, que permita la participación de los agentes implicados en el progreso social de la Comunidad Valenciana.»

El señor president:

Muchas gracias.

Pasamos a votación la resolución en los términos transaccionales.

Comienza la votación.

68 votos a favor, ninguno en contra, ninguna abstención. Queda aprobada la resolución.

Desea explicar el voto el señor Asensi.

El señor Asensi Sabater:

Señor presidente, muchas gracias.

Esta es una ocasión en la que explicar el voto por parte de mi grupo es absolutamente necesario, incluso hemos llegado a dudar si convendría haber salido en un turno en contra para después aceptar, en todo caso, la propuesta de resolución que ha sido convenida por ambos grupos, con el permiso de los demás grupos parlamentarios. Pero creo que es suficiente con que explique dos cosas fundamentales.

Primero, que la concertación entre los agentes sociales y el Gobierno valenciano ha sido una constante en los últimos años, desde el principio prácticamente del Gobierno socialista, como un elemento fundamental de su política económica. Y ahí están los planes económicos valencianos que han sido aprobados y consensuados con el consenso de esas fuerzas sociales y económicas. Por lo tanto, ese es un instrumento más que colabora en esa política, que hasta ahora es la que se ha venido realizando constantemente por este gobierno.

En segundo lugar, los elementos de modificación del texto original de la resolución que se ha presentado se han hecho desde la perspectiva de adecuar esa resolución, que nos parece conveniente y buena que se haga, a las especificidades formales que plantea nuestro Estatuto de Autonomía.

No es un capricho cambiar ese nombre sino tan sólo una consecuencia de lo dispuesto en la disposición transitoria octava de nuestro Estatuto, que condiciona la creación del consejo —llamado en el artículo 60 del Estatuto— económico-social a lo dispuesto en el desarrollo de la Constitución en su artículo 131, apartado segundo.

Por lo tanto, y sin desmerecer lo que en su día será ese comité económico social, y con las competencias que pueda asumir, que serán fundamentalmente, como es lógico, de asesoramiento, apoyo, etcétera, de dictámenes. Y abriendo las posibilidades de que esa concertación sea más integrada, por esos agentes económicos y sociales. Nos parecía que esa reforma del texto original era necesaria para adecuarla, como digo, a lo que establece el estatuto.

Y en cuanto a lo otro, a la otra modificación, que se refiere al tiempo en el cual el Gobierno ha de presentar ante la Cámara ese proyecto de ley, nos ha parecido prudente por aquello de que es un texto que ha de ser también consensuado en gran parte con los propios protagonistas del proceso económico y social, que se dé de tiempo durante este período de sesiones. Yo creo que es un tiempo, un horizonte temporal prudencial para que esto se pueda realizar.

Con estas dos anotaciones, nuestro voto ha sido naturalmente positivo a esta transaccional de todos los grupos.

Gracias, señor presidente.

El señor president:

Pasamos a la propuesta siguiente, propuesta 4.337, para cuya defensa en nombre d'Esquerra Unida, tiene la palabra el señor Zamora.

El señor Zamora Suárez:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

La proposta de resolució que presenta el Grupo d'Esquerra Unida en esta ocasió, pretén que el Consell mitjançant una llei de crèdit extraordinari, traiga a debat a estas Cortes la financiació adicional obtinguda en los acords de financiació de las comunitats autònomas.

Con esta resolució el Grupo d'Esquerra Unida, lo únic que hace es dar cumplimiento a lo que anunciamos en el momento del debate presupuestario. No es una propuesta que a nosotros se nos ha ocurrido en un momento de la intervenció del president de la Generalitat, sino evidentemente, conscientes de que iba a producirse una financiació adicional; que la negociació se había retrasado y con ello se había impedido que estas Cortes en el debate de presupuestos dieran su opinión sobre el destino de esos 9.000 millones, de esos créditos adicionales. Ya planteamos que sería necesario traerlo a debate aquí.

Nosotros pensamos que, aunque la cantidad no sea muy importante en relación al conjunto, al montante del conjunto del presupuesto, sí que es importante en cuanto a la orientación de la política del Gobierno valenciano en estos momentos. Nosotros discrepamos. Lo dijimos en el momento del debate presupuestario. Discrepamos en que ese incremento, esa mayor financiació, vaya destinada únicamente o prioritariamente a la disminució de la deuda.

Nosotros entendemos que hubo capítulos presupuestarios, fundamentalmente en temas de formación profesional, en otros temas de medio ambiente y en algo que ya dijimos en aquel momento que necesitaban más inversiones. Y si queremos la ley del crèdit extraordinari es para poder presentar nuestras propuestas en cuanto a la distribució de esas cantidades. Y pensamos, que no hay ninguna ley que impida que el Gobierno valenciano traiga a debate ese tema. Pensamos que no hay nada que lo impida, que es un tema de voluntad política. Y nos gustaría que, con la reflexió de este debate tan largo, pues, el Grupo Socialista todavía variase su posición y votase favorablemente esta propuesta de resolució.

Muchas gracias.

El senyor president:

Senyor Fuentes.

El senyor Fuentes Prosper:

Molt excel·lent senyor president.

Senyores diputades, senyors diputats.

Potser que siga un poc avorrit tornar a parlar d'unes qüestions que han sigut ja debatudes ací, però la mateixa dinàmica del debat ho fa així, i així hem de dur-ho a cap. Però potser que no siga mal tampoc el fet de repetició, allò que diuen que si a vegades en un examen parcial no s'aprova hi ha una altra oportunitat i es pot aprovar el que a la millor no es va estudiar bé, o que no es va escoltar bé quan s'explicava, perquè jo crec que es va explicar bé. Afortunadament els serveis de la Cambra funcionen, en l'apartat de reproducció dels debats que tenim ací, amb una gran celeritat—cosa de la qual m'alegre— i tinc a la vista l'anterior debat que férem al voltant d'una proposta utilitzant les seues paraules, de contingut similar. Perquè va ser l'explicació de vot que va fer vosté en aquell moment.

Vosté ha dit hui, i és el meu argument en contra i en rèplica als seus arguments, i vaig a cenyir-me a ells, el que en la seua proposta dóna compliment a l'anunciat en el debat; d'acord, m'enrecorde, el vaig seguir i després he pogut repetir el que vostés varen dir en el debat. I recorde que el seu portaveu va dir que també els interessava o els preocupava, que anava a passar amb eixos diners. Per tant en això som coherents.

Després ha dit ja una altra cosa que ja no estic d'acord. On vosté podia donar a entendre que, el retard en l'acord de financiació va impedir el debat. Anem a posar les coses en clar.

Per una banda, en el debat de totalitat, discutirem a fons el seu posicionament respecte el paper del deute públic i el volum d'emissió de deute públic, on vostés defensaven que deuria haver més deute públic—era la seua proposta dins del debat de totalitat—per tant, no diga que ací hi ha una novetat, que açò és nou, que no ho havíem parlat, que anem a dur un debat nou ací.

Quan tinguérem el debat de totalitat, que fou a finals de novembre o principis de desembre, ja aquest tema va eixir, el tema de la suficiència dels ingressos. Si vosté vol lligar-ho a que el retard en les negociacions no dóna peu—i jo no vull dir que vosté ho pense així—pot donar peu a la interpretació de dir que eix retard poguera tenir alguna cosa a veure amb el poc interès que tinguera aquesta autonomia i les altres 17, en que això poguera ser incorporat a pressupostos.

Difícilment, perquè vosté sap llei en mà que una vegada ha sigut debatut de totalitat els pressupostos, i fixades les xifres totals, ja no caben ací posar ni 9.000, ni 27, ni 200 milions, ni 2.000 pessetes més, tret d'error purament tipogràfic. Per tant, ja no és un problema de si l'acord s'ha assolit a finals de desembre haguérem pogut discutir-ho el 25, el 24 de desembre, o quan fóra. Primer.

Per tant, quant a debat de totalitat, i l'orientació dels pressupostos de la Generalitat i l'orientació de la política econòmica global del nostre Govern—el de tots, recolzat pel nostre grup—ha segut dut, en la deguda suficiència en el debat presupostari. I ací estan posades en els programes quines són les prioritats, quant a directrius de política econòmica, prioritats de la despesa pública i les prioritats quant a orientacions en matèria de distintes seccions; per a entendre'ns, conselleries. Per tant, eix debat ha existit, i continua existint.

Però passem a una tercera part, i és que vosté ha dit també, diu la quantitat no és important allò important és l'orientació. Ja li he dit fa un moment, que l'orientació està molt clara. Eixa orientació que el Govern li vol donar. Altra cosa és que vosté faça, i també tot el dret a fer-ho, un judici d'intencions, perquè encara no s'ha produït el fet. I tampoc sabem la xifra exacta a què va a arribar i quan, respecte a la proporció entre l'ús que es va a fer d'eixos recursos extra; més inversions, dotar més programes, amb més recursos, o bé, reduir el nivell d'endeutament.

Com a tal posicionament concret i acord de Govern, jo no el conec. He llegit declaracions, he llegit coses—com vosté pot llegir declaracions, opinions, etcètera—però posicionament definitiu a la vista dels diners no hi ha. Dependrà de les circumstàncies quan es donen, i la decisió que en eix moment prenga el Govern. I entrem en la qüestió de fons, que jo vull no defugir-la. I és quan vosté diu que no hi ha res que impedisca el que vosté proposa. En el fons vosté l'altre dia va dir, i el debat és el mateix, que el sentit democràtic d'aquesta Cambra podia ressentir-se. Estic utilitzant el Diari de Sessions, el que es va dir, amb alguna errata que hi ha perquè no són conversions no hi ha cap canvi diríem de xaqueta ideològica ni religiosa, sinó conversacions, és un problema de transcripció.

Sí que hi ha qui ho impedisca. Li ho vaig dir i li ho torne a repetir el que diu tota la normativa, l'article 134 de la Constitució, l'article 88 de la mateixa, els articles del nostre Estatut d'Autonomia; i sobretot m'agradaria que no ens quedarem sols en l'esperit de les lleis, sinó també en la llei, com a matèria formal i substantiva. Estem d'acord en l'esperit de les lleis, però també hi ha que anar a l'hora de la veritat de jutjar exactament quin és el seu contingut. I el que preveu la llei d'Hisenda nostra, coherent amb la llei general pressupostària, text refòs, és que hi ha distintes figures per al que s'entén per modificacions pressupostàries.

Si a vostés els dóna igual generació de crèdit, crèdit ampliable, crèdit extraordinari, transferències de crèdit. Si a vosté tot li se'n dóna igual, doncs, elimine vosté els articles i

elimine tot el que al llarg d'anys i anys tots els experts i tècnics, tant tècnics en el sentit més estricte de la paraula com els experts constituïts...

Alçar el to de la veu... la baixo. El que els experts en tècnica legislativa que són els diputats, que són els que aproven les lleis, han considerat oportú. I no ara, sinó ja des de fa molts exercicis, i no sols en lleis espanyoles, respecte a la diferència o, perdó, a les diferents figures que constitueixen el sistema de modificació pressupostària.

I en eix sentit, un crèdit extraordinari està claríssimament arrellegat en el que diu l'article 32 de la llei d'Hisenda Pública, aprovat per aquestes Corts. No ho obliden senyories. I aprovat per unanimitat. Tant el text inicial com el text refòs, que tots els grups acceptarem en aquesta Cambra en el seu moment una disposició addicional de pressupostos que deia que el Govern quedava encarregat de fer un text refòs. Per tant, estem dient alguna cosa que ha sigut recolzat per tots els qui estem ací. Estic parlant de grups parlamentaris, al marge de persones particulars.

Per tant, sí que hi ha alguna cosa que ho impedeix, i és que el que no podem és sols parlar de l'esperit de les lleis i oblidar-se del seu contingut, que distingeix de l'article 37, el que és una generació de crèdits.

Ara vindria la segona part, i acabe, on estic incorporant la necessitat de fer unes disposicions que estiguen ajustades a llei, amb el sentit polític de la mateixa. ¿Vosté vol dir-me que té tot el dret com a grup parlamentari al control del Govern? Sí. ¿Vosté vol dir-me que no hi ha ningú que li pugui impedir, i té raó, que comparega el conseller i diga quin ús fa dels recursos, dels set-cents i escaig mil milions que aprovarem a finals de desembre i d'aquests nou mil que vosté mateix ha dit que és una quantitat que no és important? ¿Si hi ha control de la Cambra? Clar que el va a haver, tot el reglament al seu abast, com a iniciativa parlamentària, el té a la seua disposició.

I crec que seria la primera vegada en nou anys, que el conseller d'Hisenda o un conseller es negara a comparèixer, per a informar o per a donar explicacions. Per a donar explicacions de l'aplicació de la llei, perquè ell està aplicant la llei d'Hisenda Pública. Està aplicant la llei. I vosté té tot el dret a dir exactament què pensa en eix moment, com ací, vosté exactament pot dir què li pareix la decisió del Govern, però en la seua missió de control de l'Executiu.

I això és democràtic. Democràtic és l'esperit i el respecte a les lleis. Tindria vosté tota la raó quan poguera criticar-li al Govern que no està respectant una determinada llei, i ho fan, a vegades amb més raó i a vegades amb menys. És una qüestió d'anàlisi polític, però poden fer-ho, però tindrien encara molta més raó si ara acusaren el Govern d'estar utilitzant una via, justament per a defugir eix debat, que no es pot defugir.

En definitiva, jo li diria, per acabar, que de tota la seua argumentació no hi ha ni novetat ni sorpresa —utilitzant les seues paraules— respecte al debat que tinguérem l'altre dia. El seu posicionament és coherent amb allò que anuncià en el debat de l'estat de la Comunitat —cert—, però eixa coherència en allò que anunciaren no justifica, per molt que ho digueren vostés, que també tinguen raó en dur aquesta iniciativa, perquè, com els he dit, tècnicament no és correcta, jurídicament no s'ajusta a allò que diuen les lleis bàsiques de la nostra regulació econòmic-pressupostària-financera i, en tercer lloc, no hi ha cap defugida de debat parlamentari i de control parlamentari de les Corts d'eixes decisions. I si el que vosté vol és tornar a reencetar el debat de pressupostos, ja li dedicarem dos mesos, un llarg debat des del més alt fins el més prim d'eixa discussió sobre orientacions i programes polítics. Gràcies.

El senyor president:

Senyor Zamora.

El senyor Zamora Suárez:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Señor Fuentes, pasamos horas y horas de debate presupuestario muchas veces para modificar cien mil pesetas, cincuenta mil pesetas. Difícilmente se aprueban enmiendas que supongan modificaciones que superen los quinientos millones de pesetas. Yo, en los cuatro años que llevo en esta Cámara, difícilmente, y pasamos horas debatiendo, y resulta que más de nueve mil millones de pesetas no caben en la discusión de esta Cámara. A mí me parece que es la realidad; es decir, nos pasamos aquí dos o tres días debatiendo enmiendas de esos montantes, y resulta que esta Cámara no va a dedicar ni un minuto a debatir la asignación de algo más de nueve mil millones de pesetas.

Creo que esa es la razón fundamental que defiende, que argumenta y que apoya nuestra propuesta. Y está claro, está claro, que a mi grupo, como a el resto de los grupos, pues el Reglamento de esta Cámara nos otorga —el Estatuto también— la capacidad, la facultad de control de la actividad del Gobierno. Pero es que con esta propuesta lo que queremos es participar en la iniciativa, lo que queremos es enmendar la propuesta que haga el Consell a esta Cámara, y después, pues ya entraremos en el control.

Naturalmente que sé que le podemos decir al señor Birlanga que venga a explicarnos qué ha hecho o qué piensa hacer; pero es que además queremos tener la posibilidad de decir a dónde queremos o a dónde mi grupo considera que deben ir esas cantidades adicionales.

Por consiguiente, sí que hay razones de peso. Y yo he dicho que la cantidad no es importante en relación al montante global. En relación a las inversiones y a la capacidad de disposición del Consell cuando elabora los presupuestos, ya es otra cosa, ya es una cantidad que tiene un interés. Y la prueba está en las modificaciones que sufre el presupuesto después de pasar dos meses por esta Cámara, que la mayoría de los presupuestos no llegan ni a la mitad de estas cuestiones.

Segundo tema. Yo insisto en que es un tema de voluntad política. No es un tema que haya ninguna legislación que lo impida, porque podría ser que fuera correcto lo que el señor Fuentes dice, que la ley de Crédito Extraordinario no es la figura adecuada. De acuerdo. Pero, si hay otra figura adecuada, que sea la de generación de créditos, que sea otra, pues el señor Fuentes ha tenido la oportunidad en este largo debate, si tenía voluntad de que el tema se debatiera en las Cortes, de haber propuesto una transaccional; que no dude que mi grupo la hubiese admitido, y que todavía está a tiempo —con el beneplácito del presidente, si es que lo considera el señor Fuentes de solicitarlo— de intentar una transaccional en este sentido. Y no se puede ir diciendo que la ley atribuye al gobierno la iniciativa. El que traiga aquí un proyecto de ley, es que entra dentro de la capacidad de iniciativa. Lo que ocurre es que sí que se hurta el debate a las Cortes si no se admite esta propuesta o ni siquiera se hace una transaccional, si que hay una figura mejor y más adecuada a lo que queremos.

Señor Fuentes, lo que queremos es debatir aquí la finalidad de los nueve mil millones de pesetas; y lo de menos sería si es por ley de crédito extraordinario o generación de créditos o cualquier otra figura.

Muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.

Señor Fuentes.

El senyor Fuentes Prosper:

Senyor president. Senyores diputades, senyors diputats.

Jo no vaig a entrar en resoldre exactament de quina forma vostés articulen les seues esmenes parcials als pressupostos. El fet que hi hagen Seccions o conselleries que tinguen dos-cents mil milions de pessetes i vostés facen esmenes parcials d'un milió per ací, un altre milió per allà, forma part d'una qüestió tan llargament debatuda, tan coneguda, que ja no vull ni entrar. És una qüestió molt coneguda. A títol particular tinc una opinió. Però no voldrà que en aquest debat, que no vull i em sap greu a mi tornar a reproduir el debat bis de pressupostos del 92, que ara jo torne a ficar-me en un debat bis de pressupost 92. Si vosté ho vol, jo no vull entrar per ahí. Per tant, no em diga vosté que si per cent mil pessetes, sinó deixen fer esmenes de més d'un milió. És la primera vegada que em demanen a mi permís públicament en la trona de per quant han de ser les esmenes parcials. Les fa el seu grup i les signa vosté o un altre portaveu, jo no. La quantia depén mentre no se'n isca del montant màxim de la Secció, que és el que diu el Reglament i la llei, per a vosté i per a mi, per a vosté i per a mi, perquè jo també faig esmenes, el nostre grup també fa esmenes.

No volguera entrar en tot eix debat de si ahí fan esmenes d'un milió i ens passem dos dies; ens passem dos dies perquè és voluntat de la Cambra i dels grups de l'oposició, que tenen el Reglament i la llei en mà per a presentar esmenes, no per voluntat nostra. Nosaltres voldríem que vostés recolzaren el nostre pressupost i no fera falta que feren esmenes. Si vostés les fan, tenen tot el dret, però és voluntat de vostés; no vulga encara atribuir-me la voluntat a mi, que debatixen per culpa de..., en absolut. Vostés tenen la iniciativa d'esmenar i eixa iniciativa la duen fins el final, per descomptat, i tenen temps de retirar-les a temps, d'acord.

Després vostés parlen que voldrien dur el debat ací. Jo ja he dit que el debat gran ja s'ha tingut, que va ser el debat pressupostari. I açò és una part, nou mil milions de set-cents mil. Si és que utilitzel'expressió, per part de vosté, que les xifres són importants en termes relatius. Però no oblide una cosa. Qui té la responsabilitat és el Govern, per allò que és bo i per allò que és mal, i vostés han de criticar i discutir, per descomptat; i la llei, la llei d'Hisenda Pública diu exactament què passa quan es produïxen determinats tipus de modificacions pressupostàries. I ho diu, i el Govern està complint la llei. I quan es parla de crèdit extraordinari no volguera que es desvirtuara el sentit de crèdit extraordinari, el sentit pel qual apareix eixa figura, i no en el nostre temps d'hisenda pública recent, sinó en els més antics i històrics, en totes les lleis que tenen una base més històrica que donen la idea del que és diu crèdit extraordinari. I no ho relacionaria jo en el concepte de democràcia.

Quan vosté m'està dient que encara estem a temps de fer una esmena parcial, jo li diria que almenys el grau de coherència o incoherència nostra no és ni tan gran com per a dir fa pocs dies que no a uns altres portaveus o a un altre portaveu de l'altre grup, i dir el mateix a un altre grup. No té sentit. U manté una posició, i manté eixa posició perquè creu que té una sèrie de raons que l'avalen.

Més encara. Vosté fins i tot arriba a un extrem, en l'escala arriba quasi al darrer grau o no, quasi dalt; i de sobte diu «jo ací tinc una idea, però vosté ara resolga-me-la». Sort que ja esté en compte als tècnics que fan les lleis o les normes del PSOE o als diputats, perquè diu «jo tinc una idea pel cap, ara vosté arbitrem de quina forma açò és pot dur a terme». Haguera pogut, abans de fer l'esmena, haver dit «senyor Fuentes, com m'aconsella vosté que faça açò?». Clar, no li faltava només que dir-me això ja, perquè està dient-me que vosté té la idea del que li agradaria i seria bonic, però ara vosté ja buscarà quina és la fórmula. Al final li dóna la raó algun periodista que diu que a la millor no és aficionat a furgar i a averiguar les cosetes. Qualsevol diputat pot fer això.

Per tant, jo només li diria que no crec que siga missió

d'aquest diputat —que té també unes opinions particulars i de grup sobre el contingut d'aquest debat general— que arribe jo en una esmena concreta a tractar d'arbitrar-li lletra menuda. Exacte. En absolut, perquè crec que eixa no és la via, crec que eixa no és la via. Fins i tot, encara que el conseller no demanara eixa comparecència per a informar d'eixes modificacions, sap vosté que l'article 58 de la llei d'Hisenda Pública l'obliga trimestralment a donar compte d'eixes modificacions de crèdit, i aquesta és una d'elles. Per tant, fins i tot per llei està obligat. Vosté li ho demana, millor encara; però, encara que no ho demanara, està obligat a donar-ho. Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Passem a votació la proposta de resolució.

Comença la votació.

Per 29 vots a favor, 41 en contra i cap abstenció, es rebutja la proposta.

Senyor Castelló.

El senyor Castelló Boronat:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados, como no podía ser de otra manera, nuestro grupo parlamentario ha votado afirmativamente la propuesta de resolución que se acaba de debatir, puesto que entendemos que persigue lo mismo que una propuesta de resolución que en días pasados se debatió también en este mismo parlamento y que propuso el Grupo Parlamentario Popular. Una propuesta de resolución, que no voy ahora a extenderme en los mismos argumentos que entonces dí, que entendíamos y entendemos que lo único que persigue es devolver o traer a la Cámara ese debate sobre unos ingresos importantes, como ya dije entonces, no por la cantidad, sino por dónde venían, por ese nuevo acuerdo del sistema de financiación autonómico y que entendíamos que era una responsabilidad política del propio gobierno, que por supuesto tiene la iniciativa, la iniciativa a la hora de la elaboración de los presupuestos —y nosotros eso no se lo negamos— de que esos nuevos ingresos pudieran venir a estas Cortes, de la misma manera que los presupuestos de la Generalitat Valenciana, y pudiéramos debatir cuál era el destino de los mismos, poder dar el parecer del Grupo Parlamentario Popular en los mismos. Y decir también, como entonces dije, que había una diferencia de tratamiento en los ingresos de ese nuevo sistema de financiación autonómica de los años sucesivos, puesto que supongo que esos nuevos ingresos del año 93, 94 y sucesivos sí que vendrán a debatirse aquí, y en estos momentos los que corresponden al año 92 no se va a realizar.

De cualquier manera, de cualquier manera, no me quedaría tranquilo sin leer un par de artículos de esa ley de Hacienda Pública, que entendemos, desde nuestro posicionamiento, que inciden directamente y por lo cual argumentan nuestro voto a favor de la propuesta que en estos momentos se ha debatido.

El artículo 37, el que dice textualmente «que podrán generar créditos en el estado de gastos del presupuesto los mayores ingresos sobre los totales previstos, así como los ingresos no previstos, en la forma reglamentaria que se determine, siempre que unos y otros no tengan carácter finalista...». Dice «podrán generar».

Y el artículo 6, que no lo voy a leer en su totalidad, pero que dice en el apartado a): «se aprobarán por ley de las Cortes Valencianas las materias siguientes: el presupuesto de la Generalitat Valenciana y de sus entidades autónomas, así como sus modificaciones a través de la concesión de créditos extraordinarios y suplementos de crédito»; y en el apartado d) en donde dice «las grandes operaciones de carácter económico y financiero».

Nosotros entendemos, y por eso hemos dado nuestro voto

favorable a la propuesta, que esto es una operación, una gran operación, no por la cantidad, sino por lo que he dicho antes de por donde vienen esos ingresos.

Por tanto, explicado el sentido de nuestro voto, hemos querido leer estos dos artículos para la reflexión de los señores diputados y para que ellos mismos puedan considerar su posicionamiento en la votación que se acaba de realizar.

Muchas gracias.

El senyor president:

Pasamos a la siguiente propuesta de resolución, propuesta 4.338 del Grupo Parlamentario Socialista.

El señor Bru tiene la palabra.

El senyor Bru Parra:

Señor presidente.

Entendiendo que está presentada una propuesta transaccional, solicito se dé lectura a la misma.

El senyor secretari primer:

«Las Cortes Valencianas, conscientes de la importancia decisiva que la política de convergencia acordada en Maastricht va a tener en el desarrollo de la economía y de la sociedades europeas, expresan su voluntad de que la Comunidad Valenciana llegue al final del proceso de convergencia en situación óptima para afrontar los retos del futuro. Para ello hacen un llamamiento unánime al resto de instituciones públicas para que se avance en esta política de convergencia, y en los agentes sociales y económicos para que se llegue a un acuerdo en un pacto por la competitividad y el proceso social, de forma que este esfuerzo colectivo que debemos realizar sirva, con la participación de todos, para impulsar una economía más competitiva que permita incrementar el bienestar de nuestro pueblo a través de una creciente solidaridad entre los valencianos y de la generación de un mayor nivel de empleo.»

El senyor president:

Muchas gracias.

La presidencia entiende que se retira la propuesta del Grupo Socialista, se acepta la presentada en términos transaccionales y la pasamos directamente a votación, votación que comienza.

Votos a favor, 55; 1 en contra; 11 abstenciones.

El señor Zamora tiene la palabra.

Señor Quirós, si pide la palabra, la pide.

(Inoïble, el senyor Quirós parla des del escó sense micròfon.)

El senyor president:

¿Que no ha conseguido votar a pesar de apretar el dedo?

¿Pero esa es la razón, que no ha conseguido votar, por la que tenemos que repetir la votación?

Es que no lo entiendo, parece ser que está clara la votación ¿no? El otro día ya hubo una intervención de alguien del Grupo de Unión Valenciana en los mismos términos y, en fin, yo creo que no procede repetir la votación.

Señor Castelló, ahora, ¿en nombre de qué habla usted?

(Rialles.)

¿Como votante frustrado, como...?

Apriete, apriete el botón, que si no... Ahora.

El senyor Castelló Boronat:

Señor presidente.

En nombre del Grupo Parlamentario Popular solicitamos, si tiene a bien, que se pueda repetir la votación anterior porque consideramos que el resultado de la votación no se corresponde con lo que nuestro Grupo...

El senyor president:

(Inoïble..) ...los que no han votado, evidentemente no han votado.

El senyor Castelló Boronat:

Señor presidente, le solicito que la repita en consideración.

El senyor president:

Pues, nada, vamos a repetirla.

El senyor Castelló Boronat:

Muchas gracias.

El senyor president:

Comienza la votación.

51 votos a favor; 24 abstenciones; ninguno en contra.

Lo que es evidente es que antes no habían votado.

Para explicación de voto el señor Zamora tiene la palabra.

El senyor Zamora Suárez:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Esquerra Unida ha votado favorablemente esta transaccional que, sin duda, resume uno de los elementos más importantes de este debate de la Comunidad y, por supuesto, de toda la andadura en el proceso de construcción europea. Es evidente que Esquerra Unida apuesta por el desarrollo de las instituciones europeas, de todas.

Nosotros pensamos que probablemente en la cumbre de Maastricht ha faltado voluntad para avanzar más en la unión política, y en consecuencia en democratizar las instituciones europeas. Pensamos que ha faltado voluntad para avanzar en algo tan importante como la cohesión social, y pensamos que difícilmente va a poder avanzarse en la construcción europea si paralelamente al proceso de integración económica no se avanza en la misma velocidad en los procesos de integración política, es decir, de mayor democratización de las instituciones, y de integración y cohesión social, es decir, de adecuarse en mejorar realmente los niveles de vida del conjunto, no sólo de los estados, sino de las regiones, porque nosotros apostamos también por una construcción europea que tenga en cuenta y que reserve un papel relevante a las regiones.

Por eso, en la propuesta de resolución, nosotros valoramos el esfuerzo que hay que hacer por parte de toda la sociedad para crear las condiciones económicas para la convergencia, para la integración española en el proceso de unificación monetaria en Europa. Pero, eso ha de ser —y también queremos dejarlo claro, y eso está en el voto de Esquerra Unida— que el esfuerzo y el sacrificio que hay que hacer para adecuar las condiciones económicas ha de ser un esfuerzo del conjunto de la sociedad; no pueden ser sólo los trabajadores quienes tengan que aportar fundamentalmente el sacrificio y el esfuerzo para hacer que las condiciones económicas que deba reunir nuestro país estén a punto; no puede hacerse una política que al final consiga adecuar el déficit público, que consiga adecuar el tipo de interés, que consiga adecuar cada una de las variantes y que eso se haga, fundamentalmente, recortando los salarios de los trabajadores, creando más empleo temporal y un tipo de medidas que son, como algunos sectores de la sociedad entienden, crear las condiciones de competitividad.

Nosotros pensamos que no es eso. Y pensamos que esta política es válida si consigue un objetivo fundamental, que es mejorar las condiciones de vida de todos los valencianos y mejorar las condiciones de vida de todos los valencianos es avanzar también razonablemente, aunque no se diga en los acuerdos de Maastricht, a que las tasas de desempleo de

nuestra sociedad se adecuen también a las tasas de desempleo que existen en este momento en otros países de Europa y que los niveles de bienestar social: número de camas hospitalarias por habitante, en seguridad social, en servicios sociales, también sean equiparables a los equivalentes en este momento en la media europea.

Si España, si el País Valenciano como una región europea, han de estar dentro de las coordenadas marcadas para la unión económica europea, nosotros entendemos que eso solamente tiene un sentido y es si también conseguimos que el resto de las coordenadas de la integración y de la cohesión social, el tema del empleo, el tema del bienestar y otros, también se encuentren a ese nivel. Y es ahí donde Esquerra Unida, a través de la votación de esta resolución, entiende que todas las instituciones públicas tienen que hacer un esfuerzo para la convergencia, pero que también tienen que hacer un esfuerzo para pactar las medidas económicas que haya que tomar con el conjunto de los agentes sociales y, en buena medida, con los sindicatos de los trabajadores.

Muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.
Señor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats.

El Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana ha presentat conjuntament amb el Grup Socialista, amb el Grup d'Esquerra Unida, esta esmena transaccional perquè coherentment amb el principi que va inspirar el debat de política general respecte a la nostra posició, que encara que aleshores valoràvem i valorem que possiblement anar-se'n en aquell moment a Maastricht era conforme vam dir fugir de la realitat i —com ja afirmarem— no era el mateix parlar d'Europa que des d'Europa pel que poguera significar fugir de la realitat. Evidentment ara, quan estem concretant eix debat de política general, sí que per a la política general de la Comunitat Valenciana en l'any 92 —que és el que nosaltres demanàvem en el debat de política general que havia de ser el que s'havia de debatre— estem completament d'acord amb el contingut perquè som conscients de la decisiva importància que per a la Comunitat Valenciana té el procés de convergència aprovat a Maastricht, i que serà a través de complir tots els paràmetres que eixa convergència acordada en Maastricht és el que ens farà arribar al final del procés a una situació òptima per a afrontar el repte d'aquest futur.

Per tant, encara que en un principi discreparem de quina havia estat la filosofia que des del grup majoritari s'havia portat al debat, sí que al final del debat creem que és pertinent aquesta declaració d'intencions i de conceptes en els quals es fa eixa crida, eix consens per al progrés social, fent una crida a la resta de les institucions públiques, perquè evidentment és important aconseguir el pacte de competitivitat, és important impulsar l'economia valenciana, és importantíssim incrementar el benestar del nostre poble i tanmateix això no es podrà fer només que a través d'una creixent solidaritat entre tots els valencians, i de la generació d'un major nivell d'ocupació.

Per tant, nosaltres creem que el que es desprén d'esta proposta de resolució a la qual evidentment hem votat que sí, és que el que s'intenta per part de la Generalitat és preparar la sòcio—economia valenciana per afrontar amb les majors garanties possibles eix repte de l'Acta Unica Europea de l'any 93.

Conseqüentment, i nosaltres ja parlarem en el debat de política general, que veem que el futur de la unitat europea és

la integració de la Comunitat Valenciana en l'Europa de les regions, i això el que intenta és possibilitar que la integració de la Comunitat Valenciana en eixa Europa de les regions siga des del punt de vista del respecte de les seues especificitats i les seues peculiaritats, tant econòmiques com socials, és per la qual cosa que creem que esta declaració d'intencions és una bona declaració.

I a més a més, tenint en compte que Unió Valenciana a través de les seues propostes de resolució ha volgut plasmar en eixes 31 propostes que s'han debatut, que algunes han estat aprovades a través d'esmenes transaccionals pel Grup Parlamentari Socialista, i d'acord també que açò és una filosofia que ens ha d'inspirar i que tenim encara per davant una llarga legislatura per anar plasmant en propostes concretes esta declaració d'intencions.

Es per la qual cosa que no hem tingut cap inconvenient, al contrari, estem molt satisfets d'haver estat coautors de l'esmena transaccional i d'haver recolzat, tant de bo si s'haguera fet per unanimitat, esta proposta que considerem molt positiva per al present i per al futur de la Comunitat Valenciana.

Res més i moltíssimes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Villalba.

Senyor Pérez Devesa té la paraula per a explicar el vot del seu grup.

El senyor Pérez Devesa:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores diputats, esta proposició transaccional, esta proposició ha sofert una evolució des de la presentació, la primera, eixa que té el segell presentat el dia 13 a les dotze, prou important.

La primera, hem de dir que nosaltres no l'haguérem votat a favor de cap manera, perquè entenem que tenia una càrrega de cinisme impressionant, i esta ha estat dulcificada, hem col.laborat d'alguna forma nosaltres també en dulcificar el text, però encara té una cosa que cal denunciar des d'una posició d'abstenció.

Nosaltres pensem que encara tenim calents els pressupostos, els debats de pressupostos de la Generalitat, on els grups parlamentaris fent un gran esforç van estudiar detingudament, i van presentar al voltant de 500 esmenes als pressupostos que van ser rebutjades quasi generalment per vostés. Poquetes excepcions.

Encara tenim est debat que estem ultimant-lo, i hi ha 88 propostes, exceptuant-ne dues, crec que han estat acceptades, les altres també, alguna transaccional, molt poc, i nosaltres ens preguntem on està la voluntat del grup de govern en arribar a fer una política convergent.

Això no són demostracions de cap tipus, de voler convergir en cercar millores i apreciar matisacions dels grups de l'oposició, és, precisament eixa és la raó, per la qual una posició testimonial d'abstenció vol denunciar la posició intransigent que el grup majoritari d'esta Cambra ha tingut amb els esforços parlamentaris dels grups de l'oposició.

Ens preguntem què és el que haguera fet el grup majoritari si la proposta esta haguera vingut donada per algun grup de l'oposició. Jo crec que haguera anat al cabàs del rebuig de totes les altres que s'han presentat ací.

Nosaltres en eix sentit no volem entrar en la dinàmica del que diran aquells que han viscut estos debats, el de pressupostos i el de política general, quan han vist què és el que ha fet el grup majoritari de les iniciatives dels grups parlamentaris de l'oposició.

Per tant, nosaltres no volem col.laborar en maquillatges

polítics de cap tipus, i volem col·laborar que el grup pugui eixir d'est debat d'alguna forma dient que és una voluntat convergent de recercar iniciatives que puguen dur a terme una sèrie de activitats i problemes que té plantejada la Comunitat.

En eix ordre els únics grups que han demostrat ací voler convergir en polítiques puntuals, algunes d'elles vostés les han qualificat de localistes, i estem molt orgullosos de ser sensibles a la problemàtica local, és la nostra obligació, vostés ens han qualificat d'eixa manera. Nosaltres no anem per eix camí, els únics grups que han demostrat eixa posició han estat els grups que representen l'oposició en esta Cambra.

Almenys el Grup Popular, l'única oposició que no ha subscrit esta transaccional, i està molt orgullós de no haver-ho fet.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies. Senyor Bru.

El senyor Bru Parra:

Señor presidente.

Señoras diputadas y señores diputados.

Estamos entrando en la recta final de este largo debate; me gustaría poder calificarlo de política general, pero realmente si entendemos que este debate viene motivado por la Ley de Gobierno Valenciano, que en su artículo 50, y me permito leerlo en parte, establece que el Consell, a través del presidente, realizará ante las Cortes en el primer pleno del primer periodo ordinario de sesión anual, una declaración de política general que será seguida de debate y que podrá concluir en la aprobación de resoluciones.

No es mi intención entrar ahora en un juicio acerca del desarrollo, del contenido y de sentido que para nosotros ha tenido, tal y como se ha desarrollado el presente debate. Yo creo que de la lectura del texto que acabo de leer y del desarrollo real de los últimos días, todos, poniéndonos en cita evangélica, aquellos que tengan ojos para ver y oídos para oír, que oigan, que vean y que juzguen lo que era el espíritu y el sentido del legislador en el gobierno cuando se autoimpuso la obligación de este debate anual de política general y en lo cual se ha convertido.

En cualquier caso, el otro día ya tuve ocasión de manifestar que afortunadamente la desmesura en política, como en arte, llevan de sí misma el germen de su propia destrucción. Y después recordé algo que a esa gran persona, gran político, llamado Fernández Ordóñez, he oído decir en alguna ocasión, que «todo lo desmesurado es en sí mismo insignificante». Yo creo que ha habido una cierta desmesura, que el tiempo se encargará de corregir los errores y devolver el espíritu que en la Ley de Gobierno se le daba, como cualquier parlamento de cualquier país democrático, al debate de política general.

Frente a lo cual alguien ha querido oponer una política, yo diría que terrena, en el sentido de «pegarse al terreno», consigna «de pegarse al terreno», o incluso diría más, «de pegarse al terruño». «De pegarse al terruño», y no es que yo quiera oponer un debate político de altura, como quien opondría el vuelo de altanería al vuelo gallináceo, pero realmente yo creo que el tono, ciertamente pedestre, en el sentido underground, que lo calificaba el presidente en algún momento de su intervención, ha sido patente.

Y realmente el tema consiste, pues posiblemente en quedarse con un justo medio, y como decía aquella conocida canción, «entre el cielo y el suelo hay algo», algo tendría que haber que justificase no pegarse al «terruño» y negarse a remontarse a un debate político de más altura.

Yo creo que con esta propuesta final, esta propuesta presentada inicialmente por el Grupo Socialista, y apoyada y

mejorada sustancialmente por otros dos grupos, yo creo que esta propuesta por sí misma justifica todo este largo y, ahorraré calificativos, debate.

Cuando el presidente Lerma, en su declaración de política general, no rehuyó su responsabilidad como gobernante de no estar pegado al «terruño», sino de marcar horizontes a nuestro pueblo, horizontes de futuro, cuando reclamaba dentro de ese marco de la unidad europea el sacrificio, el esfuerzo colectivo, si es preciso, que debemos realizar entre todos, yo creo que ahí estaba claro que estas Cortes, esta Cámara podía y debía entrar perfectamente en debatir, también, sobre todo, estos asuntos, y hablar de nuestro futuro y del futuro de nuestros hijos, sin ningún pudor.

Yo creo que a veces estamos coartados, aherrajados, por un cierto pudor parlamentario, por un cierto tecnicismo parlamentario, que nos impide mostrar abiertamente, tanto en esta Cámara como a toda la sociedad, realmente los últimos motivos y los intereses que justifican nuestra acción política, nuestra acción parlamentaria.

Y por eso yo, dejándome a un lado este cierto pudor parlamentario, quiero reconocer que con esta propuesta, pues de alguna forma lo que se manifiesta es nuestra voluntad. Nuestra voluntad de querer proyectarnos como pueblo en ese futuro, que para nosotros es un futuro europeo, de proyectarnos con garantías de supervivencia como pueblo, como un pueblo con identidad, con cultura y con historia propia.

Que queremos que en el siglo XXI se siga recordando los siglos que llevamos existiendo como valencianos, y que tenemos esa deuda con las innumerables generaciones que en el pasado han venido haciendo nuestra historia.

Y nosotros, todos los valencianos de hoy, protagonistas de nuestra época, queremos que, de generación en generación, se siga cumpliendo este requisito imprescindible de cualquier cuerpo social de reproducirse, de sobrevivir al tiempo y a sus avatares, y sobre todo, desde una cierta y clara idea de progreso, de ir mejorando el bienestar, la calidad de vida, de nuestra sociedad, y de forma irreversible.

Y esto hoy, señorías, exige contar con una sólida base económica, agraria, industrial, de servicios, y no es pecar de materialismo histórico fundar nuestras garantías de futuro en las posibilidades de éxito de nuestra estructura económica.

Esto, señoras y señores diputados, no son divagaciones metafísicas; esto lo entiende y lo defiende cualquier pensionista, cualquier ama de casa, cualquier trabajador que sabe perfectamente que su futuro, el de sus hijos, depende ahora y después de su puesto de trabajo, de la garantía de poder trabajar con un salario digno. Y el empresario también sabe que la pervivencia de su empresa, que su capacidad de generar riqueza, de crear puestos de trabajo, y por supuesto de obtener beneficios, depende de su situación en una economía cada vez más abierta, más internacional, más competitiva.

Yo creo que esta llamada al esfuerzo colectivo, que este compromiso que las Cortes Valencianas acaban de asumir casi, casi, unánimemente, sea por activa o por pasiva, para transmitirlo a nuestro pueblo con fuerza, constituye ese noble objetivo que el presidente Lerma en su discurso, y al cual cito literalmente, se refería afirmando que «este objetivo prioritario ni se puede ignorar, ni debe ser considerado o instrumentalizado de forma partidista, y merece recibir, sin duda, el respaldo político de los grupos parlamentarios y de todos los agentes sociales».

El apoyo parlamentario ampliamente mayoritario ya lo ha recibido, y no dudo que los agentes sociales tomarán buena nota dentro de su total libertad de acción de lo que hoy acaban de aprobar las Cortes Valencianas.

De esta propuesta inicialmente presentada por el grupo socialista, y que en su redacción final se ha visto sensiblemente

mejorada por las aportaciones de los grupos de Esquerra Unida y Nacionalista de Unión Valenciana, a los que debo manifestar mi sincero agradecimiento por su buena voluntad y su perfecta comprensión de la trascendencia del tema que nos ocupa, y del contenido prioritario de progreso social que comporta.

Nos hubiera gustado que el respaldo a esta propuesta conjunta de los grupos Socialista...

El señor president:

Señor Bru, le ruego que vaya terminando.

El señor Bru Parra:

Un segundo, señor presidente, y con gusto acabo.

De los grupos Socialista, Nacionalista Unión Valenciana y Esquerra Unida se hubiese reforzado con el apoyo activo del Grupo Popular. No obstante, valoramos también positivamente su abstención sin acabar de entender en absoluto las razones, la falta de voluntad política, de falta de compromiso o asumir responsabilidades que la motivan. Y pensamos que en principio, en principio, quien no está contra nosotros, contra la amplia mayoría de esta Cámara y el pueblo valenciano —que nosotros representamos—, puede llegar a estar a favor.

La racionalidad, la responsabilidad actuarán sin duda en este sentido. En cualquier caso, la ciudadanía se encargará de juzgar y, en su caso, de sentenciar cada conducta.

Muchas gracias.

El señor president:

¿Qué pasa, señor Agramunt?

El señor Agramunt Font de Mora:

Señor presidente.

Para pedir de su capacidad y flexibilidad que conceda también al Grupo Parlamentario Popular un turno de explicación conjunto del debate habido durante estos cinco días, que es el turno que inexplicablemente ha consumido el portavoz del Grupo Socialista. Esperando, por tanto, mantenernos en la misma posición que todos los grupos y no ser sometidos a la indefensión que esta intervención ha supuesto.

El señor president:

Mire usted, señor Agramunt, yo le voy a conceder a usted cinco minutitos para que diga lo que quiera, pero no me lo intente justificar demasiado porque si no la liamos. Y evidentemente, a los demás grupos. (*Rialles.*)

Por supuesto, el señor Bru tendrá su turno de réplica porque eso va a ser muy difícil de evitar.

Tiene la palabra el señor Agramunt.

El señor Agramunt Font de Mora:

Muchas gracias, señor presidente, de su buena dirección de estos debates.

Señor Bru, aquí tiene usted su librito.

Yo, ante el asombro con que hemos asistido a esta última explicación de voto de una enmienda transaccional donde se ha introducido toda una explicación general de lo que ha venido sucediendo en estos cinco días de debates, he de explicar que naturalmente el Grupo Popular lo que está haciendo es actuar a favor de los ciudadanos, porque, efectivamente, entre el cielo y la tierra lo que está es el limbo, y a lo mejor algún diputado de ese grupo donde está es en el limbo.

Ustedes han rehuído, el grupo socialista ha intentado rehuir —no lo ha conseguido— el debate en estos días, ha intentado evitar que se profundizara en todas estas cuestiones que realmente han venido preocupando a toda la sociedad o, al menos, a esa sociedad que representan los grupos de la oposi-

ción, practicando con excesiva frecuencia el escapismo e incurriendo en enormes contradicciones, irritándose, irritándose de forma asombrosa cuando se les contradice con razones, y además sin dar ninguna explicación. No han explicado ustedes en ningún momento cuál es el estado real de la Comunidad. No han querido ustedes entrar en esos debates concretos que nosotros hemos planteado. Y han entrado constantemente en contradicciones graves. Por ejemplo, se han opuesto ustedes a la ley de los municipios turísticos, cuando en su programa electoral viene perfectamente explicado que quieren llevar adelante esa ley; han votado ustedes en contra, por ejemplo —por poner un ejemplo de los que a ustedes les gustan, de los del campanario—, al soterramiento de vías de Renfe entre Valencia y Silla, cuando en esta misma Cámara, hace unos años, en la legislatura anterior, votaron a favor de la misma propuesta. Y así podíamos seguir, etcétera, etcétera.

Yo, voy a ser muy breve, y sinceramente, yo prefiero desde mi ventana ver los campanarios de los pueblos, que soñar, que soñar —como hacen ustedes con demasiada frecuencia— en los anillos de Saturno. Y yo, personalmente en este momento, lamento que hayamos sido el único partido, el único grupo, que haya asumido la responsabilidad de ostentar la oposición en esta Cámara.

Muchas gracias.

El señor president:

Señor Bru.

El señor Bru Parra:

Señor presidente. Señoras diputadas y señores diputados.

Yo no he querido entrar a calificar el debate, no he querido entrar a calificar el debate porque, si hubiera tenido que calificarlo, sobre todo por la conducta irresponsable del partido o grupo popular, hubiera tenido que acudir a la palabras tales como tedioso, tedioso, absolutamente tedioso, estéril —esto es lo más grave—, estéril.

¿Qué han querido ustedes transmitir a nuestra ciudadanía, a nuestro pueblo? Un conjunto deshilvanado de propuestas hechas individualmente, sin criterio, sin estrategia sintáctica. Eso es lo que ustedes, yo tengo la impresión, de que ha ido cada diputado con su moción bajo el brazo y a presentarla sin filtro ni control ni dirección política alguna.

Yo, por eso, no he querido entrar a calificarlo, y por eso digo, señor Agramunt, que me he quedado corto. Ahora bien, también tengo que decirle que siempre me agrada escucharle, en esta Cámara es usted nuestro mejor abogado defensor.

Ha dicho usted, en todo caso, que, frente al tono distendido con que yo he hablado de la célebre y conocida canción de Cano —el de Mecano—, «entre el cielo y el suelo», usted entre el cielo y el suelo me sitúa en el limbo. Bien, corregirle canónicamente, debe usted saber mucho mejor que yo que el Vaticano ha eliminado el limbo, pero de lo que recordamos de nuestra formación, en todo caso, en todo caso, siempre que oía la palabra limbo, se juntaba con el limbo de los justos. Luego entonces yo debo de agradecerle que nos sitúe en ese limbo que, al fin y al cabo, es el limbo de los justos; porque yo a usted, señor Agramunt, lamentablemente, lo condeno y lo sitúo en el infierno y la demagogia del populismo transnochado y de la política gallinacea, pedestre, terrestre y ramplona. (*Remors.*)

Usted dice que le gusta situarse en su pueblo. No sé en qué pueblo se sitúa usted porque, vuelvo a repetirle lo que les dije en el primer debate, ustedes se limitan a picotear como gallinas, escarbando en el corral, sin ver más allá de la tapia del vecino; ni se preguntan qué hay detrás de la tapia ni del próximo campanario, ese campanario que tanto nos ampara, y de las colinas que hay más allá (*remors*). En todo caso, en

todo caso, me agrada comprobar, me agrada comprobar cómo...

El señor presidente:

Perdón, perdón, guarden silencio y escuchen al orador (*Remors*).

El señor Ortuño Cerdá:

(*Inoïble*.) ...ha bebido demasiado...

El señor presidente:

Señor Ortuño, guarde silencio.
Señor Ortuño, guarde silencio. (*Remors*.)
Señor Ortuño, guarde silencio y el orden.

El señor Ortuño Cerdá:

(*Inoïble*.)

El señor presidente:

Señor Ortuño, le expulso del parlamento.
Haga usted el favor de salir, señor Ortuño.

El señor Ortuño Cerdá:

(*Inoïble*)...a él hay que expulsarle... (*inoïble*).

El señor presidente:

Haga usted el favor de salir, por no respetar el orden de esta presidencia.
Haga usted el favor de salir, señor Ortuño.

(*El senyor Ortuño ix de l'hemicicle.*)

Le ruego al señor Bru termine enseguida.

El señor Bru Parra:

Sí, señor presidente, termino enseguida porque afortunadamente mi partido, y alguno más de esta Cámara, tiene ya harta costumbre de un ataque fascista.

Muchas gracias.

El señor presidente:

Muchas gracias.
Senyor Taberner? Acabem ja? Moltíssimes gràcies.
Il.lustres senyors diputats, és closa la sessió.
Perdón, quedan dos propuestas de resolución.
Señor Bru.

El señor Bru Parra:

Sí. Gracias, señor presidente.

Para anunciarle la intención de mi grupo de retirar la dos propuestas siguientes, en tanto en cuanto que la siguiente directamente ya está subsimida a la primera y la última está ya tomada la iniciativa para derogar la LOTRAVA.

Muchas gracias.

El señor presidente:

Muchas gracias.
Es closa la sessió.

(*Se suspén la sessió a les 18 hores.*)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1. La subscripció és anual. El període de subscripció finalitza el 31 de desembre de cada any. Les altes que es produeixen durant l'any, es comptaran, a efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre-natural, qualsevulla que siga la data de subscripció dins del trimestre.
2. L'enviament dels butlletins començarà una vegada s'haja rebut l'import corresponent i la targeta de subscripció degudament complimentada.
3. El subscriptor que no renove la subscripció abans del 31 de desembre serà donat de baixa.
4. L'administració del Butlletí pot modificar en qualsevol moment el preu de la subscripció, el qual tindrà efectes per als subscriptors donats d'alta, a partir de la següent renovació de la subscripció.

TARGETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Carrer Núm.

Telèfon Població

Districte postal

Desitja subscriure's al «Butlletí Oficial de les Corts Valencianes», SÍ/NO i al «Diari de Sessions» SÍ/NO (esborre's allò que no procedesca), d'acord amb les condicions adjuntes, a partir del dia de de

Amb aquesta finalitat el dia de de, ingressa al C/C núm. 31/80 de les Corts Valencianes en el Banc Central Sucursal 29, plaça de la Mare de Déu, 8 (València) la quantitat de pessetes mitjançant ingrés o transferència.

..... de de

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ ANUAL

1. Al Butlletí i Diari de Sessions:	11.750 pessetes
2. Al Butlletí Oficial:	7.000 pessetes
3. Al Diari de Sessions:	5.600 pessetes
4. Números solts:	100 pessetes

CONDICIONES PARA LA SUSCRIPCIÓN

1. La suscripción es anual. El período de suscripción finaliza el 31 de diciembre de cada año. Las altas que se produzcan durante el año se contarán, a efectos de cobro, desde la primera semana de cada trimestrenatural, sea cual sea la fecha de suscripción dentro del trimestre.
2. El envío de los boletines comenzará una vez se haya recibido el importe correspondiente y la tarjeta de suscripción debidamente cumplimentada.
3. El suscriptor que no renueve la suscripción antes del 31 de diciembre será dado de baja.
4. La administración del Boletín puede modificar en cualquier momento el precio de la suscripción, el qual tendrá efectos para los suscriptores dados de alta, a partir de la siguiente renovación de la suscripción.

TARJETA DE SUSCRIPCIÓN

Nombre

Calle Núm.

Teléfono Población

Distrito postal

Desea suscribirse al «Boletín Oficial de las Cortes Valencianas», SÍ/NO y al «Diario de Sesiones» SÍ/NO (táchese aquello que no proceda), de acuerdo con las condiciones adjuntas, a partir del día de de

Con esta finalidad el día de de, ingresa en la C/C núm. 31/80 de las Cortes Valencianas en el Banco Central Sucursal 29, plaza de la Virgen, 8 (Valencia) la cantidad de pesetas mediante ingreso o transferencia.

..... de de

PRECIO DE LA SUSCRIPCIÓN ANUAL

1. Al Boletín y Diario de Sesiones:	11.750 pesetas
2. Al Boletín Oficial:	7.000 pesetas
3. Al Diario de Sesiones:	5.600 pesetas
4. Números sueltos:	100 pesetas

**DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS
VALENCIANES**

Subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts,
Palau de Benicarló, plaça de Sant Llorenç, 4. 46003
València. Ap. 22088. Telèfon 387 61 00.

Imprimeix: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4.
46014 València.

Dip. Leg.: V-1.013-1983.

**DIARIO DE SESIONES DE LAS CORTES
VALENCIANAS**

Suscripciones: Servicio de Publicaciones de las Cortes,
Palacio de Benicarló, plaza de San Lorenzo, 4. 46003
Valencia. Ap. 22088. Teléfono 387 61 00.

Imprime: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4.
46014 Valencia.

Dep. Leg.: V-1.013-1983.
